

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Højesteretstidende,

udgiven

af

Højesterets Protokolsekretærer.

Højesteretsaaret 1888.

~~~~~  
**Ny Række. 12. Aargang.**  
~~~~~

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler G. E. C. Gad.

1889.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou.)

NAVNE-REGISTER.

Private Sager.

	Pag.		Pag.
Aarhus Amtsraad	121.	Bruhn, J. H.	496.
Ahrentz, Th. E. G., hans Konkursbo	115.	Bøchmann, Proprietær	200.
Aktieselskabet St. Croix Fælles-Sukkerkogerier	746.	Carlsen, Harald, Overretssagfører	788.
Alberti, C., Overretsprokurator 796, 803.		Carlsen, Mich., Overretssagfører	115.
Andersen, Christen, Gaardmand	597.	Christensen, Anders, Husmand	597.
Arvesen, Anders Peter, Fortepianofabrikant, Firma A. Arvesen & Co., hans Konkursbo	671.	Christensen, Niels Christian ..	597.
Askø Sognekald	624.	Christensen, N. P., Tømmermester	808.
Asmussen, Højesteretssagfører.	485.	Christiansholms Fabrikker, Aktieselskab	189.
Balle, W., Sagfører	211.	Christiansen, O., Værtshusholder	351.
Ballin, Hanne	467.	Clausen, H. H. E., By- og Herredsfoged ..	597.
Ballin, Sophie	467.	Clod, Justitsraad, Amtsforvalter	387.
Bastrup, Louis, Grosserer, hans Konkursbo	134.	Dahl, Holger, Grosserer	293.
Bechgaard, J. E., hans Efterfølgers Konkursbo	115.	Damgaard, A. E. A., Prokurator	233.
Berg, Dagmar Caroline	237.	Daniel, Chr.	151.
Berg, Nanna, Examinata juris	423.	Dass, Henriette, Vilhelmine, Schweitz Hustru	252.
Betac, Susanne	267.	Esbensen & Grundtvig, Firma, dets Konkursbo	719.
Bloch, E. Aug., Handelsagent	177.		
Boisen, H., Retsvidne	188.		
Bonne, V. S., Sagfører	296.		
Borch, E. A.	773.		
Brammer, H., Partikulier	373.		

	Pag.		Pag.
Estrup, Konsejlspræsident og Finantsminister	21, 212.	Hansen, Henriette, Handels- rejsende A. Hansens Enke . .	296.
Evaldsen, A. C., Overretsassessor	252.	Hansen, Karen Marie, Kruses Enke	367.
Faaborg Forsikringsforening for Søfolk	188.	Hansen, Regine, Enke . .	221, 228.
Fick, J. C., Tømmerhandler . .	644.	Hansen, Søren, Husmand . . .	196.
Fideikommis, det grevelige Schimmelmanske	746.	Hansen, Victor, Proprietær . .	256.
Finantsministeriet	754.	Hansen, Vilhelm, flv. Under- korporal	212.
Finsen, Stiftamtmand	21.	Hartvig, Isidor	485.
Fischer, H. C., Snedkermester	644.	Hein, A. C., Direktør . . .	644, 796.
Forretningsudvalget for „Maler- nes Alderdoms Forsørgelses- og Hjelpefond	216.	Hellner, M. P. F., Generalbe- fuldmægtiget for Selskabet „Union“	210.
Frederiksholms Tegl- og Kalk- værker, Aktieelskab	467.	Herforth, Overretsprokurator .	678.
Frørup, A. F. V., Assistent . .	92.	Hestres, Santi	151.
Fugmann, J. G., Tømrer . . .	189.	Hindenburg, A., Højesterets- advokat	723.
Fønss, F. W., Grosserer . . .	765.	Hintze, C. F., Handelsgartner	496.
Geber, L. E. G., ...	233.	Hoffmann, Fritz, Husmægler .	211.
Gedalia, G. A., Baron	307.	Hornemann, Johannes Christian, Firma: C. Hornemann & Co., hans Konkursbo.	485.
Geismer, H. H. G., Malermester	216.	Hughes, Joseph	151.
Generaldirektoratet for Skatte- væsenet	203, 233, 715.	Hvalsoe, Carl, Grosserer . . .	189.
Glückstadt, Markus, J., Gros- serer	211, 212.	Hogbro, Sv., Overretssagfører	423.
Gouvernementet for de dansk vestindiske Øer paa St. Thomæ Kolonialkasses Vegne	340.	Ingerslev, Indenrigsminister . .	121.
Grundtvig, Frode Valdemar, hans Konkursbo.	719.	Jacobsen, Etatsraad, og Frues Fideikommis	715.
Grundtvig, Mahilde Augusta . .	719.	Jensdatter, Maren, Gaardejer Jens Mortensens Enke	256.
Gundorph, L., Enke	134.	Jensen, Johanne	597.
Gyldendahl, Aage, Jens Kraft	788.	Jensen, Lars Jorgen, Husmand	507.
Handelsbanken	194.	Jensen, Rasmus, Murer	367.
Hansdatter, Gunhild, Gaardejer Jens Larsens Enke	104.	Jensen, R. P., Redaktør	739, 743.
Hansen, Carl, Restauratør . . .	808.	Jensen, Søren, Bolsmand	106.
Hansen, C. K., Firma	169.	Johansen, D. A., Bagermester	694.
Hansen, Hans Peter, Gaard- ejer	507.	Jørgensen, J. C., Tømmer- mester	270.
		Kjøbenhavns Handelsbank . . .	194.
		Kjøbenhavns Magistrat	351.
		Klejsdorff, M., Kjøbmand . . .	312.

	Pag.		Pag.
Koch, L. F., Prokurator	194.	Mylius-Raschenbergske Fidei-	
Korr eller Koer, William Ditlev	237.	kommis	678.
Kreditforeningen for Haand-		Myliusske Slægtpenge	678.
værkere og Industridrivende	270.	Møller, Jørgen Steen, Grosserer,	
Krohn, Sophus, Partikulier	788.	hans og efterlevende Enkes	
Kruse, Karen Marie, født Han-		Fællesbo.	796, 803.
sen, Enke	367.	Nielsen, Anders Peter	104.
Lamb & Co., Handelshus	151.	Nielsen, August, Fuldmægtig . 671.	
Lange, S. Bartolomei	151.	Nielsen, A. V., Møbelhandler . 675.	
Larsen, Else Marie, Nielsens		Nielsen, Else Marie f. Larsen,	
Enke, hendes Dødsbo	597.	hendes Dødsbo	597.
Larsen, Gunhild, født Hansdatter	104.	Nielsen, K., Enke	282.
Larsen, J. Kr., Sagfører	387.	Nielsen, P. A. & Co., Firma . 765.	
Larsen, Niels Peter, Gaardmand	597.	Nielsen, R. P., Møbelhandler . 765.	
Lauritzen, By- og Herredsfoged,		Nissen, Christian, Instrument-	
hans Dødsbo	256.	mager	671.
Leth, Overretsprokurator	719.	Olivarius, Borgmester	234.
Lorenzen, Bøgholder. Exam jur.	104.	Olsen, Jens, Gaardejer, hans	
Luchetti, S.	151.	Enke	624.
Maale, R. J., Organist	282.	Olsen, S. C., Redaktør	723.
Mac Dougal & Co., Handelshus	340.	Ottillie & Dahl, Firma	293.
Malernes Alderdomsforsorgelses-		Pedersdatter, Kirsten	106.
og Hjælpefond	216.	Pedersen, Jacob	766.
Maxen, E. L., Grosserer, Vin-		Petersen, Beatus & Co., Firma,	
handler	563.	Forretningsfører	189.
Meggersee, Ferdinand, Kaptajn	188.	Petersen, E. B., Grosserer . . 189.	
Meyer, C. H., Agent og Brænde-		Petersen, Jens Peter, Gaard-	
vinsbrænder	210.	ejer	377.
Meyer, M. A., Overretssagfører	270.	Petersen, Joh., Chr., Grosserer	115.
Meyer, Th., Partikulier	233.	Petersen, Kirstine V. M.	377.
Merrild, Vilhelm	766.	Petersen, Otto, Grosserer . . . 115.	
Mohr, Henrik Th., Grosserer,		Petersen, P., Gartner	117.
hans Konkursbo	194.	Petersen, Regnar, Redaktør	
Mohr & Kjær, Firma, dets Kon-		733, 736.	
kursbo	194.	Petersen, Th., E., Overformyn-	
Mortensen, Maren, født Jensdat-		der	267, 773.
ter	256.	Petersen & Son, Joh. Chr.,	
Mygind, Elisa, født Guldberg	773.	Firma	115.
Mygind, Overintendant	773.	Poulsen, Martin	307.
Mylius-Aarupgaardske Fidei-		Rasmussen, Lauritz, Gaardejer	624.
kommis	678.	Rasmussen, Rasmus, Gaardejer	200.
Myliusske Familielegat	678.		

	Pag.		Pag.
Rothmann, C. T., Hoftapetserer	270.	Sylow, N. Chr. H., Borgmester	
Rønne Kjøbstads Byraad . . .	234.	og Byfoged, Dr. juris	733,
Rønningesøgaard, Stamhus. . .	678.		736, 739, 743.
Samuel, Handelsagent.	293.	Sørensen, C., Kommissionær . .	373.
Sandberg, L. L. Tømmermester	788.	Sørensen, I. E., Brænderiejer . .	312.
Sarauw, C. F. C., afskediget		Sørensen, P., Proprietær	196.
Kaptain	754.	Termansen, Chr. J., fhv. Møller	773.
Schelowsky, W., Murmester . . .	587.	The Phoenix Insurance Company	
Schimmelmannske Fideikommis	746.	af London	340.
Schiøtt, Otto.	563.	Tiemroth & Fick, Firma	644.
Schlegel, N. F., Justitiarius . . .	423.	Tiemroth, C. L., Tømmerhandler	644.
Schmidt, H. I. & Co., Grosserero	694.	Tietgen, Etatsraad.	746.
Schweitz, Restauratør	252.	Tvede, I. C.	496.
Sichelkow, Kunstnaler	587.	Tvede, P. V.	496.
Siersted, Christian, kst. By- og		Tvedes Bryggeri, Selskab	496.
Herredsfoged i Skive, Cand.		Torp, H. L., Prokurator	367.
jur.	256.	Union, Kreaturforsikringsfel-	
Siersted, P. R., Lærer	234.	skab i Berlin	210.
Simonsen, L., Overretssagfører	134.	Veirup, Peder, Landmand	92.
Smith, Sagfører	773.	Vestsjællandsk Folkebanks Kon-	
St. Croix Fællessukkerkogereri,		kursbo	221, 228.
Aktieselskab	746.	Vogelius, A., Brygger	203.
Stiftøvrigheden for Lolland-		Warburg, M. A.	211, 212.
Falsters Stift	624.	Wessel, Th. & Vett, Firma	177.
Strøm, M., kgl. Skibsbygmester	270.	Wistoft, I. N. C., Assurance-	
Svendsen, Snedker, I. L., ...	188.	bestyrer	117.

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Abrahamson, B.	527.	Andersen, Niels	440.
Adams, J. (Coach)	527.	Andersen, Niels	777.
Adolphsen, J. P. (Jacobsen) . . .	464.	Andersen, Ole	430.
Alstrup, A. E.	286.	Andersen, Peder	502.
Andersen, Anders Chr.	168.	Andreasen, Vilhelm	642.
Andersen, Anton	80.		
Andersen, Chr. Edward	334.	Barrow, J. Th. A.	397.
Andersen, Christine (Calum) . . .	54.	Beck, Johanne M. S., Hauerbachs	
Andersen, Hans	385.	Hustru	444.
Andersen, Inger (Overgaard) . . .	158.	Beider, Søren Pedersen	245.
Andersen, Jens, kaldet Bødker . . .	401.	Bertelsen, M. K.	25.

	Pag.		Pag.
Billtries (Biltris), P. A.	630.	Dahl, O. S.	566.
Bode, H. E.	73.	Dahl, P. Chr. Jensen	51.
Bodkin, M.	379.	Daniel, Th.	527.
Bott, Th. A.	549.	Drasbeck, Nic. Fred. Christiansen	681.
Bough, G.	527.		
Brandt, N. (Hansen)	326.	Eckenberg, Marie	618.
Broe, A. M. C.	112.	Edeling, F. Detailhandler	521, 523.
Bræg, Ole Thomsen	573.	Eg, N. O. A.	684.
Bukballe, Anders Jørgensen ..	707.	Eriksen, Ane M., Thuesens	
Bulow, Olivia Carlsdatter	302.	Hustru	551.
Bodker, Jens Andersen	401.	Espersen, S.	487.
Børste, Peder Nielsen	110.		
		Fabrin, J. H.	686.
Calum, Christine Andersen	54.	Fantoso, A.	527.
Canton, J.	527.	Farrel, E.	397.
Carlsdotter (Carlson), Olivia		Fentz, Anna Lovise Larsdatter	638.
Bulow	302.	Ford, Joseph.	568.
Carlsen, Vilhelm	651.	Frederik, A.	432.
Carlsson, Sven.	371.	Frederiksen, Søren Chr. (Meyer)	616.
Christensen, Alfred Vilh.	785.	Fons, Anna Lovise Larsdatter	638.
Christensen, Anton	613.		
Christensen, Antonie Sophie ..	355.	Gemynthe, Chr. E.	555.
Christensen, Axel	301.	Gilbert, G.	356.
Christensen, Chr. P. (Korsgaard)	525.	Gowan eller Govern J. S.	397.
Christensen, Jens Janus Ema-		Granger, J.	274.
nuel	566.	Gudmundsdatter, Margrjet	139.
Christensen, Jørgen	98.		
Christensen, Niels	757.	Haack, A. Th. C.	95.
Christensen, Niels (Krogh) ...	344.	Haagensen, S. Chr. Haagen ..	473.
Christensen, Oluf Albinus Vil-		Håkonssen, Cecilia M., Olssons	
helm	182.	Enke	336.
Christensen, Peder	428.	Hansen, Anders Peter	14.
Christensen, Vilhelm	182.	Hansen, Ane Marie, Knudsens	
Christiansen, Chr.	461.	Hustru	127.
Christiansen, Ingustinus	458.	Hansen, Fritz Jensen	451.
Christiansen, Jens	89.	Hansen, Hinrich Vilh. Jürgen .	329.
Christiansen, Nic. Fred. (Dras-		Hansen, Jens Peter	436.
beck)	681.	Hansen, John Andersen . . .	241.
Clausen, Frederik	432.	Hansen, Julius Cæsar	478.
Clement, Ane, Østergaards		Hansen, Ludvig Carl Chr. . . .	700.
Hustru	453.	Hansen, Maren, Sørensens Hu-	
		stru	44.
Clendinen, J.	527.	Hansen, Marinus Anton . . .	593.
Clendinen, P.	527.	Hansen, Niels	199.
Coulsen, R.	432.	Hansen, Niels Brandt	326.

	Pag.		Pag.
Hansen, Niels (Thuesen)	18.	Jensen, Soren Kristian	483.
Hansen, Peder	412.	Johansen, Jens	461.
Hansen, Peter August	182.	Johnsen, Mads	510.
Hansen, Peter Chr.	131.	Jonsdatter, Gudrun	139.
Hansen, Rasmus Marius	138.	Jonsson, Larus	125.
Hansson, Loptur	139.	Jonsson, Sumarlidi	263.
Hatchet, J. E.	547.	Jonsson, Thorfinnur	139.
Hedegaard, Peder Jonson	320.	Jorgensen, Anders (Bukballe)	707.
Henriksen, Carl William	763.	Jorgensen, Niels Martin	709.
Henriksen, Niels	637.	Jorgensen, Hans	519.
Henry, R.	527.		
Hermann, J., Detaillist	156.	Karlstrom, O. E. C.	280.
Hoffmann, A. A. E.	173.	Knudsen, J. L., Overretssagfører	265.
Holst, R. P.	749.	Koch, Emil B. W.	332.
Hurtigkarl, F. C. C.	407.	Korsgaard, Chr. P. Christensen	525.
Heiriis, N. Jensen	39.	Krogh, Niels Christensen	344.
Højelsen, Ph. V.	595.		
Høyer, J. C.	809.	Larsdatter (Fentz eller Fons)	
		Anna Lovise	638.
Ibsen, J. A. G. A.	603.	Larsen, Anders Rubeck	41.
Ingvarsen, J.	572.	Larsen, Chr. Emil	514.
Ipsen, J. J., cand. phil.	794.	Larsen, Dorthea, Marie	622.
Isaksen, Djone	438.	Larsen, Jens Peter	821.
		Larsen, Niels Rasmus	414.
Jacobsen, Hans Peter	395.	Larsen, Petrine Nielsine	410.
Jacobsen, J. P. Adolphsen	464.	Lauritsen, J. K., cand. jur.	1, 5.
Jacobsen, Marie, Sørensens Hu-		Lindballe, A. A. C.	308.
stru	382.	Loptsdatter, H.	139.
Jensen, Anna Caroline	47.	Lykke, O. J., Overretssagfører	286.
Jenson, Christian	611.	Løvenstein, J. F.	10.
Jensen, Chr. Gutsen	53.		
Jensen, Hans	579.	Madsen, Hans Chr.	385.
Jensen, Hans	705.	Madsen, Lars	167.
Jonsen, Hans Peter	472.	Madsen, Soren	207.
Jensen, Jensino	726.	Madsen, Soren	555.
Jensen, Jens Martinus	277.	Magnusson, Jon	139.
Jensen, Jens Peter	171.	Merrill, J. (Merry)	527.
Jensen, Jeppe Hansen	609.	Meyer, Soren Chr. Fredoriksen	616.
Jensen, Lars	302.	Michaelsen, J. M.	35.
Jensen, Niels	55.	Miggins, E.	527.
Jenson, Niels Chr.	777.	Mikkelsen, Chr. Nielsen	61.
Jensen, Niels (Hoiriis)	39.	Miller, T.	527.
Jensen, Oscar Elias	8.	Mogensen, Soren Hansen	686.
Jonsen, Peter Chr.	73.	Mortensen, Jes	59.
Jensen, Soren	722.	Mortensen, Mikkel P. Ringsted	579.

	Pag.		Pag.
Mortensen, Peter	298.	Rasmussen, Anders	501.
Mørch (Merk) L. P.	570.	Rasmussen, Niels	86.
Nicholas, Chr. (Bashy)	527.	Rasmussen, Niels	555.
Nielsen, Adelaide Marie	553	Restorff, Andreas W	438.
Nielsen, Anna	366.	Restorff, Frantz A. W.	438.
Nielsen, Chr. (Mikkelsen)	61.		
Nielsen, Hans	505.	Sahlberg, J. A.	298.
Nielsen, Jens	590.	Salling, C. A.	182.
Nielsen, Johannes Peter Louis	249.	Samuel, H.	527.
Nielsen, Julius	684.	Samuel, W.	527.
Nielsen, Lars	170	Sandagger, F. V. O. Sørlic	86.
Nielsen, Lars	360.	Simmonds, W.	527.
Nielsen, Martine Sofie Frederikke	691.	Simonarson, E.	139.
Nielsen, Niels	67.	Sjogren, Emma J.	393.
Nielsen, Niels	435.	Skinner, It	527.
Nielsen, Niels Hansen	720.	Skou, Jens Madsen	29.
Nielsen, Peder (Borstø)	110.	Skou, Jens Pedersen	729.
Nielsen, Peder Chr.	83.	Skou, Mads Jensen	29.
Nielsen, Peter Julius	408.	Speth, C. W.	516.
Nielsen, Rasmus	175.	Stenerup, A. M., Pedersens Hustru	701.
Nielsen, Sophus Martin Emanuel	709.	Svendsen, Ane Marie C. L.	302.
Nielsen, Vilhelmine	78.	Sørensen, A. O. Thomsens Enke	653.
		Sørensen, Chr.	44.
Pabst, C. J. S.	620.	Sørensen, Martin	653.
Pedersen, Anders (Peder)	244.	Sørensen, Peter Marius Joppe	818.
Pedersen, Hans	575.	Sørlic, F. V. O. (Sandagger)	86.
Pedersen, Hans Peder	358.		
Pedersen, Kristine, Møllers Enke	100.	Waarnæs, V. C. C.	817.
Pedersen, Lars Anders	396.	Williams, Chr.	527.
Pedersen, Laurs Peder	449.	Wilmont, E.	527.
Pedersen, Nielsine (Vilhelmine)	323.	Wulff, N. C. J. M.	416.
Pedersen, Peder	732.		
Pedersen, Peder (Vium)	575.	Thomas, A.	527.
Pedersen, Rasmus Carl	239.	Thomas, F.	527.
Pedersen, Simon	701.	Thomsen, Christen	579.
Pedersen, Søren (Beider)	245.	Thomsen, Ole (Bræg)	573.
Pedersen, Søren Peter	419.	Thorlaksson, M.	139.
Petersen, Carl Valdemar	298.	Thorup, August	442.
Petersen, Elisabeth N. A.	420.	Thuesen, N. Hansen	18.
Petersen, Jens Bernhard	491.	Titley, J.	362.
Plet, J. C. M.	8.	Tuit eller Tuite, G.	363.
Povlsen, Hans	517.		

Fortegnelse

over

de i Sagregistret benyttede Rubriker.

Afvisning.	Indicier.
Aktionsordre.	Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.
Angivelse og Klagemaal (falsk).	Intervention.
Appel.	Invalideforsørgelse.
Assurance.	Island.
Barnefødsel i Dølgmaal.	Jagt.
Bedrageri.	Kaution.
Bestikkelse.	Konkurs.
Betleri.	Kontrakt.
Brandstiftelse.	Kvaksalveri.
Byggelaan.	Landboforhold.
Bygningsvæsen.	Leje.
Domstole.	Løsgænger.
Drab.	Medikamenthandel.
Ejendomsret.	Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.
Embedsmænd.	Myndighed og Orden (Forbrydelser mod den offentlige).
Entreprise.	Næringsbrug (ulovligt).
Erstatning.	Pant.
Falsk.	Pension.
Fogedforretning.	Procesomkostninger.
Fosterfordrivelse.	Prækclusion.
Gave.	Rottens Pleje.
Gesandter.	Røveri.
Handel.	Sagførere.
Hittegods.	
Hæleri.	

Salør.	Udblivesdomme.
Selvtægt.	Undladelse af at yde Hjælp i Nøds-
Skatter og Afgifter.	tilfælde.
Stadfæstelsesdomme.	Varemærke.
Stempel.	Veje.
Straf.	Vestindien.
Straffelovstillæget.	Vexel.
Sædeligheden (Forbrydelser mod).	Vidner.
Testament.	Vold mod Private.
Tyendo- og Tjenesteforhold.	Ægteskab.
Tyveri.	Ærefornærmelse.

SAGREGISTER.

Afvisning.	Pag.
Statueret, at en Sag, hvorunder et Fattigvæsen alene indtalte de Forpligtelser, der formentes at paahvile vedkommende Husbond overfor hans Tjenestepige som Følge af Tyendeforholdet, maatte siges at angaa et af de Forhold, om hvilke det i Tyendelovens § 64 er foreskrevet, at de skulle behandles politiretsvis. Sagen derfor af Højesteret ex officio afvist fra Gjældskommissionen	351.
En Paternitetssag, der af Overretten ex officio var bleven afvist, fordi Sagen ikke forelaa beskrevet i Aktsform, hjemvist til Behandling i Realiteten, da de for Overretten fremlagte Udskrifter maatte antages at indeholde fuldstændig Oplysning om Alt, hvad der var foregaaet ved Politiretten, og da alle de sammesteds fremlagte Dokumenter tillige havde været forelagte Overretten. Misbilliget, at en Del af disse, der som tilhørende Retten burde være forblevne i Politirettens Besiddelse, vare forelagte Overretten in originali	377.
Et Interventionssøgsmaal afvist ex officio, se Intervention	788.
 Aktionsomkostninger.	
Person, der frifandtes for Aktors Tiltale i en mod ham og hans Søster for Bedrageri anlagt Sag, dog paalagt at udræde sin Part af Aktionens Omkostninger, idet hans Medvirkning til en hemmelig Bortflytning af en Del Gjenstande i den Hensigt at forhindre deres Inddragelse under hans Konkursbo, hvorved Spørgsmaalet om Ejendomsretten til Gjenstandene unddroges fra Skifterettens Afgjørelse, maatte betragtes som et saadant ham tilregneligt retsstridigt Forhold, som i Følge Lov af 5 April 1888 § 8 maatte udelukke ham fra at fritages for Andel i Omkostningerne	168.

	Pag.
Aktionsomkostninger endvidere idømte frifundne Tiltalte i Henhold til Lov 5 April 1888 § 8	653, 681, 729.
Angivelse og Klagemaal (falsk).	
En Tiltalt, der havde sigtet sin Naboes 2 Døttre for Tyveri af et Pengebeløb, som han i Virkeligheden ikke havde mistet, anset efter § 225	39.
En tiltalt Tjenestepige, der havde gjort sig skyldig i falsk Angivelse ved at beskyldte sin tidligere Husbond for 3 Gange at have begaaet Voldtægt mod hende i hendes Tjenestetid, anset efter § 225 jfr. §§ 37 og 21	420.
En for Tyveri tiltalt Tjenestepige, der under et Forhør afgav den vittorlig urigtige Forklaring, at hun havde modtaget de Gjenstande, som hun sigtedes for at have stjaalet, af en anden Pige, og at hun antog at denne havde erhvervet dem ved Tyveri, anset efter §§ 225 og 228	622.
Appel.	
Statueret, at der intet Hensyn kunde tages til endel for Højesteret af en Citant fremlagte nye Dokumenter i en Sag, i hvilken Indstævnte ikke havde ladet møde, idet Dokumenterne ikke vare forkyndte for Indstævnte paa den i Pl. 12 Mai 1784 foreskrevne Maade	367.
Tilladt ved kgl. Bevilling at indanke tvende Hof- og Stadsretsdømme angaaende samme Retsspørgsmaal i Sager, anlagte af forskellige Citanter, af hvilke Domme den første havde frifundet Indstævnte paa Grund af en fremsat exceptio actoris incompetentis, medens det egentlige Retsspørgsmaal først paa- kjendtes under den sidste af den andon Citant anlagte Sag	423.
En Bevilling, som de for Højesteret Indstævnte havde erhvervet til at fremsætte de Indsigelser, som maatte kunne hentes fra et af Citanterne for Højesteret fremlagt Dokument, anset uden Betydning, da den først var meddelt og fremlagt paa en Tid, da Citanterne ikke oftere kunde faa Ordet, men de Indstævnte ligesuldt ansete berettigede til mod Citanternes Protest at gjøre gjældende, hvad der af det nævnte Dokument kunde udledes til Støtte for deres Paastand	773.
Assurance.	
Erstatning for Brandskade tilkjendt Ejeren af et Cikorieterteri hos de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikkringsforening i Nørrejylland, uanset at et ham af vedkommende Kredsformand givet Paalæg om en Bygningsforandring ikke var efterkommet, da Paalæggets Opfyldelse ikke var stillet som Betingelse for Forsikkringsens Gyldighed. Da Bygningen	

Pag.

havde været udlejet til en Trediemand, kunde der heller ikke tillægges dennes eller hans Folks mulige Uforsigtighed, for hvilken Ejeren ikke var ansvarlig, nogen Indflydelse paa hans Ret til Brandskadeserstatning	117.
--	------

Barnefødsel i Dølgemaal.

Et for Overtrædelse af § 194 eller ialtfald § 195 tiltalt Fruentimmer efter Omstændighederne, deriblandt hendes usædvanlige Uvidenhed og Naivitet, frifunden	444.
Et tiltalt Fruentimmer anset efter § 195	453.

Bedrageri.

En tiltalt Kvinde, der havde leveret en anden et Pulver og taget Betaling herfor, ikke anset skyldig i Bedrageri, da hun ikke kunde antages at have indbildt den Paagjældende, at Pulveret kunde hjælpe paa Forholdet mellem hende og hendes Mand. Derimod anset skyldig i Kvaksalveri ved at have leveret det nævnte Pulver som Middel mod Søvnløshed samt ved at foretage andre Kure, for hvilke hun vel ikke forlangte Betaling, men modtog, hvad der tilbødes hende.....	100.
En Tiltalt, der havde erholdt et Laan i en Sparekasse mod et Bevis, paa hvilket Sparekassens Formand havde underskrevet Tiltaltes og dennes Svogers Navne henholdsvis som Selvskyldnerkautionist og Hoveddebitor med Tilføjeelse af Ordene „ved Fuldmagt“ — hvilken Fuldmagt Svogeren nægtede at have givet — frifunden for Tiltale for Falsk og bedrageligt Forhold, da det fandtes betænkeligt at forkaste hans Forklaring om at have haft eller troet at have haft Svogereis Tilladelse til at optage det paagjældende Laan i dennes Navn og om fornødent underskrive hans Navn paa en Fuldmagt. Samme Resultat statueret med Hensyn til et andet Laan, hvor Tiltalte vel selv havde skrevet Svogereis Navn paa Beviset, men i Overværelse af Sparekassens Bestyrelse, der kjendte ham og gik ud fra, at han var bemyndiget hertil..	245.
En tiltalt Stenslager, der havde afleveret nogle Dyrger Skærver, hvori der fandtes en ikke ubetydelig Mængde Jord, hvilket var i Strid med de vedtagne Konditioner, frifunden, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger, da det ikke mod Tiltaltes Benægtelse kunde anses tilstrækkelig godtgjort, at han for at tilvende sig Fordel svingagtig havde indbragt Jord i Dyrgerne	729.
En til at bestyre en Gaard under Ejerens Tilsyn antagen Tjenestekarl anset efter § 251 for at have gjort sig ulovlig Fordel ved en urigtig Opførelse i sit Regnskab	44.

	Pag.
En tiltalt Funktionær ved Frederiksberg Svorvejselskab, der besørgede Vejningen af den til Selskabet leverede Fourage, anset efter § 251 jfr. § 48 for paa de af ham udstedte Vægt-sedler at have angivet Vægten større, end den i Virkeligheden var, og derved sat nogle Leverandører istand til at bedrage Selskabet.....	182.
En Tiltalt, der havde taget Varer paa Kredit uden Hensigt til at betale dem, og ved Lofto om at forskaffe Tjenester etc. franarret Tjenestosøgende Penge, anset efter § 251. Flere af Tilfældene jfr. § 46. Tillige anset efter § 253, se nedenfor	808.
En Tiltalt, der svigagtig i en Andens Navn havde faaet udleveret nogle Kasser Cigarer og derpaa havde solgt disse, anset efter § 251.....	320.
En Tiltalt, der for at komme i Besiddelse af Penge havde formaet 2 Personer, der skulde indtræde som Medinteressenter i hans Forretning, og adskillige Personer, der skulde træde i hans Tjeneste som Bude, henholdsvis til at indskyde eller til som Sikkerhed for mulige Oppebørsler at deponere hos Tiltalte forskellige Summer, som han strax forbrugte uden at have anden Udsigt til at kunne tilbagebetale, hvad han havde modtaget, end den forventede Indtægt ved Udgivelsen af nogle endnu ej forfattede Bøger, anset efter § 251. En Medtiltalt, der som Mellemand havde forskaffet Tiltalte flere af Budene, frifunden, da det ikke mod hans Benægtelse kunde anses bevist, at han havde et saadant Kjendskab til Tiltaltes Forhold, at han heraf maatte kunne slutte, at Tiltalte kun i bedragerisk Øjemed antog Budene i sin Tjeneste	709.
En Tiltalt, der havde indlogeret sig i et Hotel uden Udsigt eller Hensigt til at yde Betaling for Kost og Logis, anset efter § 251. Tillige anset efter § 253 samt for Falsk.....	818.
En Tiltalt, der havde været sin Broder — der havde unddraget sig fra Tiltalte ved at forlade Landet — behjælpelig med at sælge en Hest og en Vogn, som Broderen tidligere havde overdraget til en Anden, af hvem han samtidig havde lejet dem, anset efter § 253, jfr. § 47.....	10.
En Politibetjent, der efter den mellem Betjentene gjældende Skik havde laant et, en anden Betjent tilhørende Regnslag, og dernæst først af Forsømmelighed, men senere fordi han ønskede at beholde Regnslaget, havde undladt at tilbagelevere det, anset efter Analogien af § 253.....	241.
En Tiltalt, der til Ombytning havde modtaget et en Militærarbejder tilhørende Nummer, men istedet for at levere Militærarbejderen de ved Ombytningen indvundne Penge, selv	

	Pag.
havde beholdt dem og forbrugt dem, anset efter § 253. Tillige anset efter § 251, se ovenfor.....	308.
En Tiltalt, der havde tjent som Kudsk hos en Bager, anset efter § 253 for at have opgivet det kontante Pengebeløb, han havde modtaget af Kunderne, mindre, end det i Virkeligheden var, og tilegnet sig det Overskydende.....	414.
En ved et Aktieselskab ansat Bogholder, der for at skjule det af Selskabets Forretningsfører begaaede Underslæb, efter dennes Ordre og uden at opnaa nogensomhelst Fordel for sig selv, havde gjort sig skyldig i urigtig Bogføring og urigtig Opgivelse af Saldoen ved Kasserevision, anset efter § 253 jfr. 47, 1ste Punktum. Endvidere anset efter § 274, 1ste Punktum, jfr. § 269, 2det Stykke, sammenholdt med § 47, 2dot Punktum, for af Forretningsføreren at have modtaget en af denne i hans Nærværelse forfalsket Toldkvittering, ført det forfaldne Beløb tilbogs og anbragt Kvitteringen blandt Regnskabsbilagene paa den for disse bestemte Plads.	491.
En saakaldet »Uddeler« ved en Brugsforening, der tillige faktisk var dens Regnskabsfører og Kasserer, anset efter § 253 for ved urigtige Opførelser i Regnskabet at have bedraget Foreningen for forskellige Beløb. Tiltaltes Formøning om, at han som Følge af Fejl i Regnskabet havde lidt Tab, der opvejede, hvad han havde beregnet Foreningen formeget til Udgift, [funden ikke at være bestyrket ved det Oplyste, navnlig ikke ved den Maade, hvorpaa den Kassebeholdning, der skulde tilsvares, udregnede.....	757.
Straf efter § 253 endvidere idømt pag. 158, 355, 358, 553, 618, 721,	818.
Et tiltalt Fruentimmer, der ved Maalen og ved andre overtroiske Kunster havde skaffet sig dels Penge, dels Klædningsstykker, anset efter § 255. For at have taget Betaling for en Kur, hvis Betydningsløshed hun indsaa, samt for at have formaaet en Mand, der fæstede hende som Tyende, til at give hende nogle Penge til Indløsning af Tøj til Brug i Konditionen, som hun ej tiltraadte, anset efter § 257. Overrotten havde tillige anset hende efter § 253.....	323.
En Tiltalt, der ved at foregive, at Andre skulde debiteres for Betalingen, havde faaet udleveret et Par Brillor og sit Uhr paasat nogle Visere, anset efter § 256 jfr. § 251. Samme Tiltalte tillige dømt for Hæleri og Betleri.....	326.
En Tiltalt, der vidende om, at en anden Person falskelig udgav sig for en navngiven Herredsfuldmechtig og som saadan modtog og kvitterede for et en Trediemand tilkommende Beløb af 6 Kr., havde modtaget 2 Kr. af disse, anset efter § 256, idet det ikke antoges at kunne diskulperes Til-	

	Pag.
talte, at han antog, at vedkommende Trediemand, som han kjendte, ikke vilde have noget imod det Passerede	555.
En Tiltalt, der af Ejeren af et Uhr var blevet opfordret til at holde dette under et Slagsmaal, og som — da Ejeren ikke efter Slagsmaalet havde indfundet sig eller havde meldt sig, da Tiltalte oplyste Uhret — senere havde givet en Medtalt Tildelse til at pantsætte Uhret, anset efter § 256; jfr. § 253, disse §§ dog sammenholdte med § 46, da den Pantsætning, hvori Tiltalte samtykkede, ikke fandt Sted. Den Medtalt, der kjendte Tiltaltes Adkomst til Uhret, og som mod en betinget Gjenkjøbsret senere solgte Uhret uden Tiltaltes Vidende, anset efter § 256 jfr. § 253.	575.
En Tiltalt, der havde solgt en Del af den i Forbindelse med hans Ejendom pantsatte Besætning navnlig for at kunne betale Kreditor de stipulerede Renter, anset efter § 256	590.
En Tiltalt, der mod Betaling havde lært en stor Del Blikkenslagere i Jylland Konstruktionen af et af ham opfundet saakaldet Flødenkjølingsapparat og givet dem Ret til at forhandle og fabrikere samme, samt i et til hver især udstedt særligt Bevis forpligtet sig til i en nærmere angiven Del af Landet, ikke at lære nogen anden Mestør end den paagjødende Konstruktionen af Apparatet, og ikke for andre Mestre at sælge saadanne Apparater, funden at have paadraget sig Strafansvar efter § 257 tildels sammenholdt med § 46, ved at have dels kontraheret med Flere om Apparatets Fabrikation og Forhandling indenfor samme Omraade, dels forsøgt herpaa	61.
To Tiltalte, der havde solgt en Høppe — hvis Tilstand de vidste var abnorm og kunde befrygtes at ville udvikle sig til Kuller, hvad ogsaa virkelig skete — som fejlfri og ved Handelen benyttet falske Foregivender sigtende til at føre Kjøberen bag Lyset med Hensyn til Sælgerens Person, og derved afskjære ham fra at søge sin Skade oprettet, anset efter § 257, sammenholdt med § 47, 1ste Led	73.
En Tiltalt, der havde laant nogle Dækkener af en Funktionær ved Frederiksberg Sporvejselskab og i Tillid til Laangiverens Uorden og Glemsomhed beholdt dem, anset efter § 257. Kommissionsdommen havde anvendt § 228 jfr. § 52, 3die Stykke	182.
En Tiltalt, som da et Postbud præsenterede ham en paa hans Navn lydende Postanvisning, havde, skjøndt han strax indsaa, at Postanvisningen maatte være bestemt for en Anden, modtaget den og oppebaaret og forbrugt dens Paalydende, dog efter hans Forklaring kun for at rede sig ud af en øjeblikkelig Pengeforlegenhed og senere, naar rette	

	Pag.
Vedkommende meldte sig, gjøre Udveje til Beløbets Tilbagebetaling, janset etter § 257. Underretten havde dømt Tiltalte efter § 251.....	435.
En Tiltalt, der mod bedre Vidende havde nægtet at have modtaget et kontant Laan paa 100 Kr., men ikke hermed havde forbundet nogen Hensigt til at bedrage Kreditor for det paa-gjældende Beløb, men kun havde handlet saaledes af Harme over at blive krævet i Andres Paahør, og senere havde fastholdt Nægtelsen, fordi han troede sig nødsaget her-til, anset efter § 257. Overretten havde anvendt § 252.	449.
En tiltalt Provindskjøbmand, som da han søgte en Blankokredit hos en Grosserer i Kjøbenhavn, løgnagtig havde opgivet sin Underbalance til ca. $\frac{1}{3}$ af, hvad han ved en kort i Forvejen foretagen Statusopgjørelse havde fundet den at være, anset efter § 257. Endvidere anset efter § 262, 2det Stykke jfr. Konkurslovens § 148 for Unladelse af at opgjøre Status. Derimod ikke anset for Uorden i Henseende til Forelsen af sine Handelsbøger, da der Intet fandtes at udsætte paa den Maade, hvorpaa Hovedbog og Journal vare førte	473.
En Handelsrejsende, der under Angivelse af, at han havde Bemyndigelse dertil af det Firma, for hvilket han rejste, havde kvitteret for et Beløb af 25 Kr., der tilkom Firmaet hos en Kromand, for paa denne Maade at betale, hvad han var Kro-manden skyldig for sit Ophold, anset efter § 257, idet det ikke fandtes at kunne diskulper ham, at han forment at have saameget tilgode i Provision hos Firmaet, eller at han mente, at Firmaet ikke vilde vægre sig ved at betale Be-løbet	555.
En Tiltalt, der havde unddraget sit Konkursbo en Dæksbaad for senere at sælge denne og lade Provenuet tilflyde en af hans Kreditorer, hos hvem han gjorde Regning paa senere at faa Hjælp, anset efter § 260. Tillige anset efter § 256 for svigagtig Disposition over nogle Loseregjenstande, hvori han havde givet sin Svoger Underpant, uden at denne dog var bleven bekendt med, i hvilke Gjenstande han havde Pant	14.
To Tiltalte, Fader og Søn, af hvilke Sønnen havde drevet en Detailhandel paa Faderens Navn, ansete efter § 260 for Faderens Vedkommende jfr. med § 23 og for Sønnens med § 52, idet Faderen paa Sønnens Tilskyndelse havde unddraget sit Konkursbo forskjellige udestaaende Fordringer hidrørende fra Forretningen	29.
En Tiltalt, der efterat have faaet Underretning om, at en Prioritetshaver vilde gjøre Exekution i hans Ejendom med Tilbehør, havde solgt 2 Heste af den nye Besætning, som	

	Pag.
han efterat have tilbyttet sig Ejendommen havde indført paa denne, og som han erkjendte maatte gaa ind under Pantet, anset efter Straffelovens § 260 jfr. Konkurslovens § 168, medens den i Overretsdømmen tillige citerede § 253 fandtes at maatte bortfalde	59.
En Tiltalt anset dels efter § 253 for at have solgt en pantsat Ejendoms under Pantet indbefattede Besætning tilligemed noget ligeledes pantsat Inventarium, dels efter § 260 jfr. Konkurslovens § 168, for under en Arrestforretning at have lagt Dølgemaal paa et kontant Beløb, da han efter de foreliggende Omstændigheder maatte kunne indse, at Hensigten med den foretagne Arrest var at sikre Tilstedeblivelsen af hans Ejendele, indtil Kreditor kunde gjøre Exekution i samme, saa at en Exekution maatte siges at være forestaaende	83.
En Tiltalt, der paa en Tid, hvor han forudseaa Exekution som nærførestaaende, havde disponeret over pantsat Besætning og Inventarium, anset efter Straffelovens § 253 samt 260 jfr. Konkurslovens § 168	385.
En Tiltalt anset efter Straffelovens § 260 i Henhold til Konkurslovens § 168. En medtiltalt Kautionist for Tiltalte, der havde opfordret Tiltalte til at dække sig og en anden Kautionist, ved at overlade dem forskjellige Dele af Tiltaltes Besætning, som Medtiltalte vidste vare pantsatte i Forbindelse med Tiltaltes faste Ejendom, anset efter § 256 jfr. § 253, jfr. § 47, 1ste Led. Den anden Kautionist, der ligeledes var tiltalt, frifunden	579.
En tiltalt Fallent anset efter § 261 og § 262, 2det Stykke, men ikke som ved Underinstantsen tillige efter § 260	487.
En tiltalt Kjøbmand og Kalkværksojer, der i sin Forretning til Udmaaling af Kalk havde benyttet 2 ujusterede Halvtøndemaal, som han havde ladet forsyne med dobbelt Bund, ikke anset skyldig i Overtrædelse af § 277, 1ste Stykke, da det ikke var tilstrækkelig godtgjort, at han dermed havde havt den Hensigt at bedrage Andre. Derimod anset med Bøde efter § 277, 2det Stykke for Benyttelsen af ujusterede Halvtøndemaal, samt for at have benyttet et oprindeligt justeret Halvtøndemaal, naagtet det ved Brugen var blevet for lille.	478.

Bestikkelse.

En for ulovlig Omloben med Varer Anholdt ikke funden at have gjort sig skyldig i Forsøg paa Bestikkelse, ved at tilbyde en Politiasistent Penge for at lade en Sag falde, da det ikke med Sikkerhed kunde antages at have staaet Tiltalte klart, at en mindelig Afsjærelse ikke lovlig kunde

finde Sted for Politiaffistenten og han derfor ikke turde forudsættes, at have villet formaa denne til en Overtrædelse af hans Pligter.....	112.
---	------

Betleri.

To Haandværksvende ansete for Betleri og for Overtrædelse af Forordningen 10 December 1828, den ene tillige for Overtrædelse af Tilhold.....	8.
Straf for Betleri idømt: Pag. 54, 78, 173, 244, 277, 326, 408, 436, 442, 519, 571, 637, 700,	765.

Brandstiftelse.

Et for Overtrædelse af § 284 tiltalt Fruentimmer frifundet, da hun ikke fandtes at have gjort sig skyldig i en saadan Til-sidesættelse af almindelig Forsigtighed, som kunde med-føre Strafansvar efter den nævnte §, selv om den paagjel-dende Ildebrand maatte antages at være forarsaget ved den af Tiltalte omfoklarede Hensættelse af et Dampstrygejern i et aabenstaaende Vindu.....	127
En Tiltalt frifunden, da den stedfundne Undersøgelse Intet indeholdt, som kunde berettigede til mod Tiltaltes Benægtelse at antage, at han — forsætlig eller uforsætlig — havde foranlediget Ilden.....	167.
En for uagtsom Brandstiftelse tiltalt Person frifunden. Ilde-branden var forarsaget ved Explosion af en i en Staldlygte indsat Petroleumslampe.....	412.
En for Brandstiftelse og for Assurancesvig Tiltalt frifunden ..	749.
Et tiltalt Fattiglem, der for at hævne sig paa vedkommende Sogneraad havde sat Ild paa den Fattiggaard, hvor han var anbragt, anset efter § 281.....	18.
En 11-aarig, flere Gange tidligere for Tyveri straffet Dreng, der havde paasat Ild uden andon Tanke ond den, at det, som han udtrykte sig, „var Sjov at se det brænde“, anset efter § 281 jfr. § 36.....	35.
En 13-aarig Tjenestepige, der havde afbrændt sin Husbonds Gaard for at slippe for Tjenesten, anset efter § 281 jfr. § 36.....	47.
En Tiltalt anset efter § 281, 2det Stykke.....	502.

Byggelaan.

En Kreditor, der havde gjort Udlæg i sin Skyldners Tilgode-havende hos den Sagsfører, som Skyldneren havde overdraget den økonomiske Ledelse af et Byggeforetagende og bemyndiget til at optage et Byggelaan paa en Akkommodations-obligation med Pant i Bygningen, ikke anset berettiget til	
---	--

at søge Dækning i den hos Sagføreren resterende Del af det optagne Byggelaan, da dettes Provenu ifølge den mellem Skyldneren og Sagføreren truffne Overenskomst var bestemt til at anvendes til Dækning af den fra Byggeforetagendet hidrørende Gjæld, navnlig til Haandværkere og Leverandører, af hvilke en enkelt, der var interveneret under Sagen, havde en endnu udækket Fordring, der langt oversteg, hvad der kunde antages at være tilbage af Byggelaanet ..... 644.

Bygningsvæsen.

En tiltalt Murer, der havde opført en Bygning for sin medtiltalte Broder, anset for Overtrædelse af Brandpolitilov for Landet af 2 Marts 1861 §§ 2 og 10, med en Bøde efter samme Lovs § 11 jfr. § 50, paa Grund af Mangler ved Skorstenen samt Mangler af en efter Lovgivningen forsvarelig Brandgavl, medens Broderen for Overtrædelse af § 11, Nr. 3 i Lov om Brandvæsenet i Kjøbstæderne af 21 Marts 1873 ansaas med en Bøde efter samme Lovs § 35, samt tilpligtedes under en daglig Mulkt, at nedrive den omhandlede Skorsten og tilvejebringe en forskriftsmæssig Gavl.... 80.

Domstole.

Med Hensyn til, at der i en fra Færø Amts Overpolitiret indanket Sag under Proceduren for Højesteret var rejst Tvivl om Overpolitirettens Competence, statueret, at denne Ret maatte antages ikke at være oprettet alene som Appelinstant for Sysselmændenes Kjendelser i de særlig til deres Afgjørelse henlagte Politisager, men paa Grundlag af Bestemmelserne i Forordningen 25 Marts 1791, at være traadt i Virksomhed som almindelig Overinstants i Politisager, samt at den ikke kan anses hævet ved Lov 14 Juni 1850, der ikke kan antages at gjælde paa Færøerne ..... 438.

Drab.

En efter Justitsministeriets Resolution i Henhold til Straffelovens § 70 for Drab tiltalt Person anset efter § 190 med Livstraf, for i 1877 med Overlæg at have ombragt en hos ham boende Aftægtsmand ved at kvæle ham. En af Tiltalte endvidere efter § 202 for Mishandling af sin Hustru forskyldt Straf absorberet ..... 67.

Et tiltalt Fruentimmer, der havde dræbt sit ca. 2 Maaneder gamle Barn ved at kaste det i Vandet, anset efter § 186, da der, efter hvad der var oplyst om Tiltaltes daværende Sindstilstand, ikke fandtes aldeles tilstrækkelig Grund til at betragte Drabet som udført med Overlæg. Tillige dømt efter

	Pag.
samme § jfr. med § 46, for et paa samme Barn tidligere udført Drabsforsøg ved Indgivelsen af Karbololio. Ved Overretten var Tiltalt anset efter § 190	336.
En Tiltalt, der med Overlæg havde dræbt sit 8 Dage gamle Barn ved med Haanden at holde for dets Næse og Mund, anset efter Straffelovens § 190. Den af hende endvidere forskyldte Straf efter § 193 jfr. § 46 for Forsøg paa Fosterfordrivelse under Svangerskabet absorberet.....	691.

Ejendomsret.

I et Tilfælde, hvor en Enke havde overleveret sin søner fælledede Svigersøn 10 Stykker Brandassuranceaktier til Benyttelse som Depositum for at blive anerkjendt som Andels-haver i Selskabet „De private Assurandører“, saaledes at Udbyttet saavel af de deponerede Aktier som af de omhandlede Andele tilfaldt Enken, statueret, at det efter samtlige Omstændigheder, deriblandt at Enken vedblev at være Ejer af det stillede Depositum, maatte antages, at de paa-gældende Andele vare erhvervede af Fallenten ikke i egen Interesse, men udelukkende for Enkens Regning og paa hendes Vegne, og at Konkursboet som Følge heraf ikke kunde være berettiget til det Udbytte og den Rekognition, hvortil Stillingen som Andelshavende i Selskabet gav Adgang, hvorimod Enkens Paastand om forlods Udbetaling af, hvad der heraf maatte indkomme i Boet, vilde være at tage til Følge.....	134.
En executor testamenti, der af Frk. N. N. som eneste Arving efter Testators afdøde Adoptivsøn søgtes til Udlevering af en hos ham beroende Panteobligation, frifunden, da det af Obligationens Indhold fremgik, at der ikke skulde tilkomme Adoptiv sønnen nogen Ret til dens Paalydende, naar han, som det skete, døde før et bestemt Tidspunkt, og det ikke kunde antages, at den ældre Obligation, i hvis Sted den heromhandlede Obligation var traadt, skulde være erhvervet for Adoptiv sønnens Midler. Ligeledes frifunden, forsaavidt han paastodes tilpligtet at meddele Specifikation over nogle andre hos ham beroende Værdipapirer. Udtalt, at Frk. N. N. i den til hende i sin Tid skete Extradition af Adoptiv sønnens Bo havde havt tilstrækkelig Hjemmel til at optræde som Sagsøger.....	252.
En Medejjer af en fast Ejendom kjendt berettiget til at fordrø Samejet høvet og til af den anden Medejjer at erholde udbetalt en Kapital, om hvilken det maatte antages, at den ved den fælles Ejendoms Kjøb var ydet som Laan af Førstnævnte. Endvidere statueret, at de Summer, Førstnævnte i den Tid,	

	Pag.
Ejendommen havde været fælles, havde udbetalt den anden Medojer, ikke kunde betragtes som andet end Forstrækninger til den fælles Ejendoms Drift, der først vilde kunne fordres udbetalte, naar Samejet ophævedes og en endelig Opgjørelse af Parternes Mellemværende fandt Sted	282.
En af et Aktieselskab nedlagt Protest imod, at 6 Stykker i et Bankierfirmas Konkursbo forefundne Partialobligationer udleveredes Ihændehaberne af et tilsvarende Antal af Firmaet udstedte Interimsbeviser, forkastet, idet Firmaet ved de nævnte Beviser maatte anses at have anerkjendt disses Ihænde- havere som Andelshavere i den af Selskabet til Firmaet udstedte Hovedobligation og som berettigede til et dertil svarende Antal Partialobligationer, hvilken Ret maatte beholde sin fulde Gyldighed overfor Konkursboet	467.
Statueret, at en paastaet Ejendomsoverdragelse ikke kunde anses at have fundet Sted, da der ikke kunde antages tilvejebragt noget Bevis for, at de Forhandlinger, der vare førte mellem Parterne, havde ført til en endelig afsluttet Handel. En saadan Formodning, at Sagen kunde gøres afhængig af Parts Ed, heller ikke anset tilvejebragt, jfr. iøvrigt under Vidner	507.
En i et Konkursbo af 2 Personer, der før Konkursen havde ydet Fallenten betydelige Forstrækninger til hans Forretnings Drift, fremsat Paastand om at erholde samtlige registrerede Effekter udleverede som deres Ejendom ikke tagen til Følge, da de, skjøndt de, ifølge en med Fallenten og en Del af Kreditorerne truffen Overenskomst, førte en indgribende Kontrol med Fallentens Forretning, dog kun kunde anses som hans Kreditorer og en af dem paaberaabt Overdragelsesakt fra Fallentens Side kun skjønedes at kunne betragtes som en Bemyndigelse til at realisere Effekterne. Retentionsret eller anden reel Sikkerhedsret i Konkursboet heller ikke funden at kunne tilkomme dem	671.

Embedsmænd.

I en mod Finantsministeriet af Amtmanden over Ribe Amt anlagt Sag, hvorunder denne Embedsmand paastod sig kjøndt berettiget til Alderstillæg efter en Tjenestetid, beregnet fra hans Udnævnelse til Amtmand over Færøerne i 1871, statueret, at denne Paastand ikke kunde tages til Følge, idet Værdien af den Embedsabolig og Indtægten af den Embeds-
jord, der er tillagt Amtmanden paa Færøerne uden Afdrag i hans faste Pengelønning, ikke kunde medtages ved Beregningen af den i Lov 28 Marts 1870 § 4 omtalte „Begyn-

	Pag.
delselønning“ og dette Embede saaledes ikke kunde henregnes til de i bemeldte § 4 omhandlede 1ste Klasses Embeder, hvortil den Paagjældendes nuværende Embede hører	21.
I en mod en afdød Herredsfogeds Bo anlagt Sag til Erstatning for det Tab, der var paaført Ejeren af en til Thinglæsning indleveret Panteobligation — ved at en paa Herredskontoret ansat Kontorbetjent havde tilvendt sig Obligationen fra det Sted, hvor den opbevarede, og efter at have tillistet sig Herredsfogdens Underskrift paa Thinglæsningspaategningen, ved Hjælp af en falsk Fuldmagt pantsat Obligationen til Nationalbanken — blev Boet frifundet, idet den paagjældende Embedsmand ikke fandtes i det omhandlede Forhold at have vist en saadan Mangel paa Agtpaagivenhed, at der derpaa kunde støttes en Erstatningsfordring mod ham eller hans Bo	256.
Entreprise.	
Se under Byggelaa	644.
Erstatning.	
Se Embedsmænd	256.
Erstatning for ulovlig Selvtægt fastsat af Højesteret	563.
Falsk.	
En Tiltalt, der efter Anmodning af en i tidligere Instants medtiltalt Person havde samtykket i at udgive sig for hans Fætter og underskrevet en Lejekontrakt om et Uhr med det Navn, de havde givet denne fingerede Person, anset efter Straffelovens § 275 jfr. § 268, uanset at Tiltalte kun havde handlet af Villighed og uden at tilsigte eller at opnaa Fordeel derved	549.
To Handelsrejsende, der erholdt Provision i Forhold til de til vedkommende Firma indsendte Ordres, ansete dels efter § 268 dels efter § 275 jfr. § 268, for i den Hensigt at erholde forøget Provision at have til Firmaet indsendt forskellige Ordreblanketter, der af dem selv vare udfyldte, dels med virkelige Personers, dels med opdigtede Navne. For den ene Tiltaltes Vedkommende tillige anvendt § 60, idet denne Tiltalte havde ført en fuldstændig Fortegnelse over de falske Ordresedler og vist virksom Bestræbelse for at faa dem annullerede. For den anden Tiltaltes Vedkommende blev Straffen bestemt som Tillægsstraf i Henhold til § 64	555.

	Pag.
Et tiltalt Fruentimmer, der havde underskrevet en Lejekon- kontrakt om nogle Effekter med det opdigtede Navn, under hvilket hun var optraadt overfor Udlejeren, anset efter § 268 jfr. § 275	618.
En tiltalt Bogholder ved et Aktieselskab bl. A. anset efter § 274, 1ste Punktum, jfr. § 269, 2det Stykke, sammenholdt med § 47, 2det Punktum, for af Selskabets Forretningsfører at have modtaget en af denne i hans Nærværelse forfalsket Toldkvittering, ført det forfalskede Beløb tilbogs og anbragt Kvitteringen blandt Regnskabsbilagene paa den for disse bestemte Plads. — Se tillige under Bedrageri	491.
En Tiltalt anset efter § 268 jfr. tildels § 271, § 275 jfr. § 269, 1ste Stykke og § 270 jfr. § 46. Desuden anset efter §§ 251 og 253	818.
En Tiltalt, der til Brug ved forskellige Ansøgninger om An- sættelse havde udfærdiget et Dokument, der var betegnet som Gjenpart af en af ham af vedkommende Regiment med- delt Forholdsattest, men i væsentlige Punkter afveg fra Originalen, og paa en Skrivestue havde ladet tage en Gjen- part af dette urigtige Dokument, samt endvidere med urigtige Opgivender havde udfyldt et Skema, som han underskrev med falske Navne, og derefter havde benyttet disse Dokumenter, anset dels efter § 270, dels efter sammes Analogi. For Udfærdigelsen af 3 med den fornævnte urig- Gjenpart af hans Forholdsattest væsentlig enslydende Doku- menter (af hvilke det ene var betegnet som en Gjenpart) med den Hensigt at benytte dem, men uden at han hertil fik Lejlighed, anset efter samme Bestemmelser jfr. § 46 . . .	241.
En tiltalt Kredsforstander for en Brandforsikkringsforening ikke funden skyldig til Straf, forsaavidt han, der fra en Gaard- mand havde modtaget en Begjæring om Udslettelse af den- nes Ejendom af den almindelige Brandforsikkring for Land- bygninger, i Stedet for denne, der omfattede 2 Forsikkrings- Numre, havde udfærdiget to Begjæringer af samme Indhold, en for hver Forsikkrings-Nummer, og underskrevet dem med Gaardmandens Navn, idet han fandtes at have have havt Føje til at antage, at denne ikke vilde have havt noget imod denne Brug af hans Navn, der var sket, for at Be- gjæringen kunde blive indgiven i rette Tid. Derimod anset efter § 270 jfr. § 271, for paa de to nye Udslettelsesbegjæringer at have anført sin Broders Navn som Vitterlighedsvidne uden Bemyndigelse fra denne, idet bl. A. intet Hensyn kunde tages til en af Broderen efter Overretsdømmens Afsigelse afgiven Er- klæring om, at han ikke havde det Mindste imod, at Til- talte ved den paagjældende Lejlighed havde benyttet hans Navn.	458.

	Pag.
En tiltalt Tjenestekarl, der havde forsynet sin Skudsmaalsbog med en Paatogning om at have tjent hos sin Husbond fra 1 November til 3 April og underskrevet Paatogningen med Husbondens Navn, anset efter § 270, uanset at Husbonden havde erklæret, at han neppe vilde have undladt paa Begjæring at give Bogen en ligelydende Paategning, skjøndt Tiltalte havde forladt sin Tjeneste i Utide	593.
To tiltalte Ægtefæller, af hvilke Hustruen efter Mandens Anmodning havde underskrevet en Obligation med en Vognmands Navn som Selvskyldnerkautionist og med to opdigtede Navne som Vitterlighedsvidner, ikke ansete skyldige i Falsk ved Underskriften af Vognmandens Navn som Kautionist, idet Mandens Forklaring om, at han mente at have Vognmandens Samtykke, hvilket han havde fortalt Hustruen, ikke kunde forkastes. For deres Forhold med Hensyn til Obligationens Forsyning med opdigtede Navne til Vitterlighed, blev de Tiltalte derimod ansete efter Straffelovens § 275 jfr. § 270, for Mandens Vedkommende jfr. med § 52	701.

Fogedforretning.

Statueret, at en Kontrakt om Overdragelse af forskellige Møbler mod kontant Betaling og en s. D. mellem de samme Parter oprettet ny Kontrakt, hvorved Kjøberen udlejede Møblerne til Sælgeren, saaledes at Førstnævnte i Tilfælde af Misligholdelse skulde være berettiget til uden Lovmaal og Dom, at tage dem tilbage, maatte være gyldige i det indbyrdes Forhold mellem Kontrahenterne. En af Lejeren mod Ejeren nedlagt Erstatningspaastand paa Grund af en formentlig uberettiget af Ejeren foretagen Fogedforretning til Møblernes Udlevering, derfor ikke tagen til Følge, ligesom heller ikke Lejerens subsidiære Indsigelser mod Fogedforretningen. støttede paa, at han ikke skulde have gjort sig skyldig i Misligholdelse, eller at han skulde have gjort lovligt Tilbud med Hensyn til Lejesummens Erlæggelse, fandtes at kunne komme i Betragtning	92.
En Exokutionsforretning, der af Rokvisitus var indanket til Ophævelse under Paaberaabelse af, at han, da han indgik det til Grund for Forretningen liggende Forlig, var lidende af Sindssygdом, stadfæstet, da det ikke kunde anses godtgjort, at den Paagjældendes Aandsevner, hvorken da han indgik Forliget eller senere under Exekutionsforretningen havde været i den Grad svækkede, at han ikke skulde have været istand til at forpligte sig. Da Rekvisitus under Forretningen udtrykkelig havde erkjendt Rigtigheden af det hele ham afkrævede Beløb, kunde hans subsidiære Paastand	

	Pag.
om Ophævelse af Forretningen for et i Befordringsudgifter og Inkassationsaalær beregnet Beløbs Vedkommende heller ikke komme i Betragtning	104.
I en Sag, hvorunder en Udlægsforretning af Rekviziti Konkursbo var indanket til Ophævelse under Paaberaabelse af, at Rekvirenten ved uden Forbehold at modtage tvende af de i det paagjældende Forlig stipulerede Afdrag, maatte have tabt den for ham ved et tidligere Afdrags for sildige Erlæggelse reserverede Ret til, at gjøre Exekution for hele Forligets Beløb, statueret, at den nævnte Ret maatte være bevaret for Kreditor, da det engang tagne Forbehold ikke behøvede at gjentages i de for senere Afdrag meddelte Kvitteringer, i hvis Indhold der ikke fandtes Noget, der kunde berettigede Skyldneren til at anse det tidligere tagne Forbehold som frafaldet	115.
Se under Varemærke	177.
En paanket Fogedforretning, hvorved der var gjort Udpantning for hele det hos Ejeren af en fast Ejendom for en Skattetermin resterende Afgiftsbeløb, stadfæstet, uanset at den Paagjældende, der nægtede at betale kgl. Skatter i Henhold til en provisorisk Finantslov, havde tilbudt vedkommende Amtsforvalter en Del af Beløbet, imod at denne Del modtoges som Betaling af de skyldige Brandpønge og Amtsfondsbidrag, idet Amtsforvalteren fandtes med Rette at have nægtet at modtage et Beløb, der blev ham tilbudt paa Vilkaar, som udelukkede ham fra at følge den i Forordningen om Amtstucoppebørsler af 8 Juli 1840 § 10, 3die Punktum paabudne Afskrivningsmaade, der — ialtfald med mindre der stilledes Sikkerhed for den fortrinsberettigede Afgifts Dækning — maatte iagttages uden Hensyn til, om den ufuldstændige Betaling var begrundet i Mangel paa Villie eller Evne hos Yderne	387.
Se under Byggelaan	644.
En Overretsdøm, ved hvilken en Exekutionsforretning var kjendt ved Magt at stande, stadfæstet, da enhver Indsigelse var frafalden for Højesteret, jfr. under Intervention	788.
Fosterfordrivelse.	
Et tiltalt Fruentimmer fundet skyldig efter § 193, jfr. § 46, men Straffen absorberet, da hun blev anset med Livsstraf efter § 190	691.

Gave.

En Pige, der efter sin Forklaring af sin Morbroders Enke, hos hvem hun var i Huset, 16 Dage før dennes Død havde mod-

Pag.

- taget en Pakke, der senere viste sig at indeholde 3000 Kr., med Udakrift til hende og med Tilkjendegivende, at hun skulde have og beholde Indholdet som sin Ejendom, samt endvidere 2600 Kr. kontant, at udbetale til Forskjellige efter Enkens Død — dog saaledes at denne, hvis hun kom sig, skulde have den sidstnævnte Sum tilbage — tilpligtet at tilsvare Enkens testamentariske Universalarving begge de nævnte Beløb, idet der efter Indholdet af Pigenes Forklaring kun kunde antages, at være tilsigtet en Dødgave med Hensyn til de 2600 Kr., og der efter samtlige Omstændigheder, selv om der ved Overleveringen af Pakken med de 3000 Kr. maatte være tilsigtet at yde hende en Gave udover et hende ad anden Vej tillagt ligesaa stort Beløb, manglede tilstrækkelig Føje til at betragte denne Gave som andet end en Dødgave, for hvis Gyldighed Betingelserne ikke vare tilstede. Statueret, at Universalarvingen ikke kunde henvises til at holde sig til de forskjellige Personer, til hvem Pigen havde udbetalt de 2600 Kr. .... 106.
- Gesandter.**
Strfl.'s § 88 anvendt, se under Æreformærmelse. .... 525.

Handel.

- Antaget, at der ikke var Beføjelse til i den Forpligtedes Disfavour at forstaa Betegnelsen „kort Kurs“ i et Certoparti som a vista Kurs, da der foruden den her noterede a vista Kurs paa London, tillige ifølge Sædvane bostaar en 10 Dages kort Kurs. .... 189.
- Statueret, at den Sælgeren af et Parti Byg paa hvilende Bevisbyrde for Partiets Kontraktmæssighed ikke kunde være bortfalden derved, at Kjøberon indløste Fragtbrevet paa Bygget og derefter hjemkjørte en Del deraf, idet det af Sidstnævnte uimodsagt var anført, at han kun paa den Maade kunde komme til at undersøge Bygget og afgive en Erklæring om dets Modtagelse eller Forkastelse. Da han derhos strax havde underrettet Sælgeren om, at han ikke fandt Partiet prøvesvarende og at han stillede det til Disposition, fandtes han heller ikke derved, at han — ligesaa meget i Sælgerens som i sin egen Interesse — havde ladet Restpartiet hjemkjøre, at have pandraget sig en ham ellers ikke paa hvilende Bevisbyrde. Kjøberon derfor frifundon for Sælgerens Søgmaal til Kjøbesummens Betaling, hvorimod han tilpligtedes at tilbagelevere Sælgeren de under Sagen omhandlede Sække i uskadt Stand eller at give Erstatning for disse. Paa den anden Side fandtes der heller ikke at kunne tillægges

	Pag.
Kjøberen nogen Erstatning for den omhandlede eller en dermed i Forbindelse staaende Handels Misligholdelse, da han ikke havde bevist eller bragt til Sandsynlighed, at han havde lidt noget Tab ved, at ingen af disse Handeler bleve opfyldte, hvorimod der tilkjendtes ham Erstatning for de positive Udgifter, han havde havt ved Byggets Forsendelse til ham m. v., dog med Undtagelse af Pakhusleje, da Kornets Oplægning i Pakhus ogsaa var sket i hans egen Interesse	312.
I en Sag, hvorunder Kjøberen af et Parti Rug havde paastaet Erstatning hos Sælgeren for Handelens Misligholdelse, Erstatningens Tilkjendelse gjort afhængig af, at Kjøberen med sin Ed benægtede, at der ved mundtlig Aftale var sket de af Sælgeren paastaede Forandringer i den skriftlige Kontrakt	694.
Hittegods (ulovlig Omgang med).	
Tilegnelse af en i en Skov funden, anskudt og død Raabuk, straffet som ulovlig Omgang med Hittegods efter § 247	461.
Hæleri.	
Straf herfor idømt	182, 326, 371.
Indicioer.	
Straf for simpelt Tyveri idømt paa Indicioer	332.
Straf for grovt Tyveri idømt paa Indicioer	344.
Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.	
En Tiltalt dømt som Tyv efter § 232 med Hensyn til en Tobakspibe; med Hensyn til flere andre Gjenstande frifunden af Mangel paa tilstrækkeligt Bøvis	239.
En Tiltalt dømt for Hæleri efter § 238 jfr. § 241. Samme Tiltalte tillige straffet for Bedrageri og Betleri	326.
Intervention.	
En Interventionssag ex officio afvist, da Intervenienten, der havde paastaet en af Overretten stadfæstet Eksekutionsforretning kjendt ugyldig i Forhold til ham paa Grund af hans formentlige Ret til de udlagte Midler, ikke fandtes at have kunnet bringe dette, ikke paa noget af Sagens tidligere Trin rejste Spørgsmaal umiddelbart ind for Højesteret	788.
Indvalideforsørgelse.	
Ret til Invalideforsørgelse nægtet en Person, da det hverken var godtgjort, at Vedkommendes Arbejdsevne var svækket i væsentlig Grad, eller kunde statueres, at de sygelige	

	Pag.
Tilstande, som Vedkommende maatte lide af, vare en Følge af et ham i 1864 tilføjet Skudskaar i Arnen	212.

Island.

En Tiltalt anset efter islandsk Straffelovs §§ 231, Nr. 1, (Faaretyveri), 230, 240 og 250. Udtalt i Overrettsdommen, at Behandlingen for Underretten havde været endel langsom, men at der ikke var aldeles tilstrækkelig Grund til at paalægge Dommeren Ansvar herfor	125.
Af 8 Tiltalte, 5 straffede for simpelt og grovt Tyveri, Hæleri og Bedrageri, 1 tillige for Mened. 3 tiltalte Fruentimmer frifundne i Henhold til islandsk Straffelovs §§ 57 og 111.	139.
En Tiltalt, der dels havde stjaalet et Faar, dels havde paasat et Lam, der var kommet blandt hans Faar, sit Mærke og i hvert Fald, da Lammene slagtedes, var sig bevidst, at det ikke var hans, anset efter islandsk Straffelovs § 231, 1ste Led og § 250. Samme Tiltalte frifunden, forsaavidt han sigtedes for at have tilegnet sig nogle Ris, da Tilegnelsen maatte anses at falde ind under § 237, og der ikke af vedkommende Ejer var begjært Paatale i saa Henseende	263.

Jagt.

Antaget, at Lov 1 April 1871 § 10, ved kun at forbyde den Jagtberettigede at nedskyde løsgaaende Hunde og Katte paa Grunde, hvor han ikke selv har Brugsretten, har villet hjemle den Jagtberettigede saadan Nedskydningsret paa Grunde, hvor han har Brugsretten, og at denne Beføjelse ikke er paavirket af Bestemmelserne i Lov 25 Marts 1872 § 7. En Husmand, der sagsøgte til Erstatning for at have nedskudt en Hund paa en Mark, hvor han baade var Jagtberettiget og Bruger, derfor frifunden	196.
Statueret, at Forskriften i Lov 30 Januar 1861 § 2 ikke er til Hinder, for at der i en Kontrakt om Overdragelse af Jagtret stipuleres, at Jagtretten skal være overdraget i det Tidsrum, der maatte blive det længste af de forskjellige Tidsrum, i hvilke en Jagtret efter samme Lov lovmedholdelig kan overdrages	200

Kaution.

En Kautionsforpligtelse for en Lejer ikke anset bortfalden ved, at Ejendommen havde skiftet Ejer, idet en mellem Lejeren og den nye Ejer truffen Overenskomst om, at Lejeren skulde forblive boende, kun kunde forstaaes som en Renunciation fra Ejers Side paa hans Ret til som Følge af Lejerens

	Pag.
Misligholdelse at hæve Kontrakten, og idet det ikke fandtes bevist, at Lejeren som Betingelse for Lejemaalets Fortsættelse havde maattet indgaa paa Forandringer med Hensyn til Lejemaalets Gjenstand, som i og for sig maatte medføre, at en ny Kontrakt maatte siges at være indgaaet. De Forandringer i Kontrakten, som maatte antages senere at være foregaaede, heller ikke fundne at være vedtagne som Betingelse for Lejemaalets Fortsættelse eller at have været af en saadan Betydning, at de kunde frigjøre Kautionisten	587.
Statueret, at den Omstændighed, at en Panteobligation, der var given en Kreditor i Haandpant samtidig med, at hans Fordring sikkedes ved Kaution, fik en ringere Plads i Prioritetsrækken, end i Obligationen forudsat, ikke af Kautionisten kunde gjøres gjældende som Fritagelsesgrund, da det var efter Anmodning af Debitor og i dennes Interesse, at Kautionen var indgaaet, og der heller ikke iøvrigt forelaa Noget, hvoraf der kunde udledes en Indestaaen fra Kreditors Side for, at Obligation gav den forudsatte Sikkerhed. Fremdeles statueret, at Kautionistens Dømfældelse ikke kunde gjøres afhængig af delvis Transport paa Panteobligationen.	796.
En Kautionist frifunden for Kreditors Søgmaal som for tidligt anlagt, da han havde været berettiget til, som sket, at fordre delvis Transport af en Kreditor til Haandpant stillet Panteobligation, forinden han betalte, og derfor ikke havde gjort sig skyldig i Mora	803.
Konkurs.	
Se under Ejendomsret	134, 671.
Statueret, at der uden Foje var nægtet en Vexelfordring i et Konkursbo Anerkjendelse efter dens fulde Paalydende, idet den Omstændighed, at der paa Vexlen efter Konkursens Indtræden var sket Afbetalinger, ifølge Grundsætningerne i Konkurslovens § 18 ikke forhindrede, at Vexlen anmeldtes i Konkursboet med sit fulde Beløb, og at Vexlen derfor, indtil Kreditor var dækket for hele sit Tilgodehavende, maatte opføres i Konkursboet mod sit fulde Paalydende blandt de til Delagtighed i Udlodning berettigede Fordringer	194.
Se under Prækclusion	307.
Kontrakt.	
En Malermester der havde tiltraadt og medunderskrevot en Beslutning om Oprettelsen af en Alderdomsforsørgelses- og Hjælpesfond for Malere og derefter deltaget i den Generalforsamling, paa hvilken Vedtægterne for Fonden uden modsat Meningstilkjendegivelse fra hans Side enstemmig blev tiltraadte, anset at have paadraget sig en retlig For-	

	Pag.
pligtelse til at yde de fastsatte Bidrag til bemeldte Fond. Tillige udtalt, at Citanten havde været berettiget til paa behørig Maado at udmelde sig af Fonden, da der ingen Bestemuelser med Hensyn til Udmeldelse fandtes, men at saadan behørig Udmeldelse ej var sket. Derimod antaget, at en sket Forandring af den Prisliste, som dannede Grundlaget for Overenskomsten om Fonden, maatte medføre, at Forpligtelsen til at yde Bidrag ophørte.	216.
Statuoret, at en Sagfører, der havde givet en Kontrakt mellem to Partor Paategning om, at de i Kontrakten omhandlede Pengebeløb, efterhaanden som de „faldt“, skulde blive indbetalte til en Trodiemand, ikke derved havde paataget sig selv en Forpligtelse til som Kautionist at indestaa for, at de i Kontrakten stipulerede Beløb overhovedet indkom.	270.
En Kontrakt, ved hvilken Aktieselskabet St. Croix Fælles-Sukkerkogerier mod en Aktietegning for 40000 Kr. havde paataget sig at anlægge en Saftstation paa et nærmere angivet Sted, ikke anset misligholdt ved Stationens senere Nedlæggelse, idet Forholdene vare forandrede saa væsentlig siden Stationens Anlæg, at Selskabet havde havt fuld Anledning til at nedlægge Stationen, og Overenskomsten ikke afgav Foie til antage, at Selskabet under saadanne Omstændigheder skulde være pligtigt til at vedligeholde Stationen eller i dets Sted tilbagebetale de tegnede Aktiers paalydende Beløb.	746.

Kvaksalveri.

En tiltalt Kvinde, der havde leveret en anden et Pulver som Middel mod Søvnloshed og desuden foretaget andro Kuro, for hvilke hun vel ikke forlangte Betaling, men modtog, hvad der tilbødes hende, straffet for Kvaksalveri. Derimod ikke funden skyldig i Bedrageri, da hun ikke kunde antages, at have indbildt den Paagældende, at Pulveret kunde hjælpe paa Forholdet mellem hende og hendes Mand.	100.
En 4 Gange tidligere for Kvaksalveri straffet Tiltalt paany anset herfor.	396.
En for Kvaksalveri tiltalt Person, der i stort Omfang og til dels for Betaling havde taget Syge i Kur for forskjellige Sygdomme og paa dem anvendt en saakaldet magnetisk Behandling, anset efter Lov 3 Marts 1854 jfr. Fdg. 5 September 1794 § 5	501.

Landboforhold.

En tiltalt Proprietær dømt efter Frd. 27 September 1805 § 20 til at erstatte Værdien af det af ham i den paa hans	
---	--

	Pag.
Eiendom værende Skov huggede og bortsolgte Træ, dog kun forsaavidt Hugsten havde fundet Sted, efterat han havde faaet Skjøde paa Ejendommen, men uden Fradrag af Skovningsomkostninger. At en Del af Træerne allerede af den tidligere Ejer var mærket til Hugning, ikke fundet forsaavidt at kunne fritage Tiltalte for Ansvar	95.
Leje.	
En Lejer, der uagtet Lejekontrakten forbød Fremleje uden Ejers Samtykke, og skjøndt han kun havde faaet dennes Tilladelse til i Lejligheden at modtage 2 enlige Herrer, havde fremlejet en Del af Lejligheden til en hel Familie bestaaende af Mand, Kone og et Barn, anset med Rette udsat af det Lejede	367.
Se Kaution	587.
Løsgænger.	
En for Betleri og Overtrædelse af Tilhold Tiltalt, ikkun anset for Betleri, idet hans Forklaring om ikke at have villet undrage sig Fattigvæsenets Forsorg, men atter at have villet vende tilbage til Fattiggaarden samme Dag, han uden Tilladelse havde forladt denne, hvis han ikke forinden var bleven anholdt, ikke kunde forkastes	573.
Straf for Løsgænger idømt 8, 54, 173, 277, 360, 408, 436, 442 571, 616,	637.
Medikamenthandel (ulovlig).	
En tiltalt Detailhandler, der fra sin Boutik havde forhandlet saakaldet „Pastor Møllers Ormethe“, som han havde forskrevet fra et Apothek i Kjøbenhavn og ved Salget udleveret i dettes originale Indpakning, anset efter Forordning 4 December 1872 § 30, uanset at han efter sin Forklaring havde anskaffet Theen væsentlig til eget Brug og at han hverken havde averteret den til Salg, eller naar han overlod den til Andre, taget højere Betaling derfor, end den han selv havde givet — hvilket Sidste iøvrigt stod i Strid med de Højesteret forelagte nye Oplysninger	156.
En Kjøbmand, der havde averteret en af ham forfærdiget „Kamferpasta“ som Middel mod Frost, frifunden, da det ikke af en fra Sundhedskollegiet erhvervet Erklæring fremgik, at Kamferpasta herte til de Medikamenter, til hvis Forhandling Apothekerne ere eneberettigede.	301.
Tre færøiske Handlende, der under en fra Færø Amts Overpolitiret indanket Sag tiltaltes for at have forhandlet saadanne præparerede Medicinalvarer, som ved Bekjendtgjørelse	

Pag.

- af 13 November 1886, jfr. Lov 29 December 1857 § 35 Nr. 1, ere undtagne fra den almindelige Detailhandel, frifundne, da denne Bestemmelse ikke gjælder for Færøerne, hvor heller ikke Bestemmelserne om uberettiget Medikamenthandel i Forordning af 4 December 1872 kunne anses gjældende, hvorimod det paatalte Medikamentudsalg maatte anses hjemlet ved de de Tiltalte i Henhold til Lov om Enehandelens Ophævelse paa Færøerne af 21 Marts 1855 § 10 meddelte Handelsbreve. — Forsaavidt der under Proceduren for Høje-steret var rejst Tvivl om Overpolitirettens Kompetence, statureret, at denne Ret maatte antages ikke at være oprettet alene som Appelinstant for Sysselmændenes Kjendelser i de særlig til deres Afgjærelse henlagte Politisager, men paa Grundlag af Bestemmelserne i Frdn. 25 Marts 1791 at være traadt i Virksomhed som almindelig Overinstant i Politisager, samt at den ikke kan anses hævet ved Lov 14 Juni 1850, der ikke kan antages at gjælde for Færøerne . . . . . 438.
- En Tiltalt, der havde solgt „Asthmaurter“ anset med Bøde efter Forordning af 4 December 1872 § 30, da den paagjældende Vare for en væsentlig Del bestod af Gjenstande, hvis Forhandling er forbeholdt Apothekerne . . . . . 521, 523.

Mened.

- En Gaardmand, der tiltaltes for at have afagt falsk Partsed, frifunden, da det efter den Maade, hvorpaa Edsthemaet var affattet, fandtes betænkeligt at forkaste hans Forklaring om, at han havde anset det Udsagn, han bekræftede med Ed, for at være overensstemmende med Sandheden . . . . . 510.
- En Husbond, der tiltaltes for Meddelagtighed i en af hans Karl begaaet Menedsforbrydelse, frifunden af Mangel paa Bevis . . . . . 603.
- To Tiltalte, der efter forud truffen Aftale edelig havde benægtet et usædeligt Forhold, der havde bestaaet imellem dem, ansete efter Straffelovens § 145, for den enes Vedkommende jfr. tildels med § 51 tildels med § 147, hvilket Sidste havde Hensyn til, at denne Tiltalte ved det usædelige Forhold tillige havde paa- draget sig Ansvar efter § 174 og derfor ej burde været ed- fæstet. Straffelovens § 146 jfr. § 52 tillige anvendt paa begge disse Tiltalte, eftersom de havde formaaet en tredie Tiltalt til at afgive falsk Forklaring for Retten. Den tredie Tiltalte anset efter § 146 . . . . . 302.
- En Tiltalt, der for Vold blev anset efter § 203, tillige anset efter § 146 sammenholdt med § 51 for at have forledet en Medskyldig til falsk Forklaring for Retten. Sidstnævnte anset efter § 146 . . . . . 86.

	Pag.
Et Fruentimmer, der tiltaltes for falsk Forklaring for Retten under en mod hendes tidligere Husbond, en Værtshusholder, indledet Undersøgelse for Rufferi, anset efter § 146, dog saaledes at Slutningsbestemmelsen i denne §'s 1ste Punktum efter Omstændighederne fandtes at maatte komme til Anvendelse, da den hende afæskede Forklaring drejede sig om, hvorvidt hun i Tjenesten havde gjort sig skyldig i utugtigt Forhold med Gjæsterne	410.
En Tiltalt anset efter § 146	451.
Et tidligere for Bedrageri 7 Gange straffet Fruentimmer dels anset efter § 253 for svigagtig Disposition over en laant Gjenstand dels efter § 146 jfr. § 52 og Analogien af § 252 for under Forhøret til Oplysning om fornævnte Bedrageri efter forudtruffen Aftale med en i forrige Instants Medtalt at have tilstaaet og faaet Medtalt til at bekræfte, at hun havde pantsat nogle Medtalt tilhørende Gjenstande uden dennes Samtykke — medens Pantsætning i Virkeligheden var sket med dennes Vidende og Vilje — alt i den Hensigt, at vedkommende Pantelaaner af Retten kunde blive tvungen til at udlevere Gjenstandene til Medtalt uden at blive fyldestgjort for, hvad der var laant paa Gjenstandene	553.
En Person, der under et Forhør til Oplysning om en mod ham begaaet Vold paa Spørgsmaalet, om han havde staaet i utugtigt Forhold til Voldsmandens Hustru, havde afgivet en urigtig Forklaring, som han dog tilbagekaldte allerede, inden Forklaringen var tilført Protokollen og af ham ratihaberet, anset efter § 146 sidste Punktum (Ved Overretten var han anset efter § 146 første Punktum)	707.
Myndighed og Orden (Forbrydelser mod den offentlige).	
En tiltalt Sagfører, der i Retslokalet, efter at et Vidneforhør var sluttet, men inden Retten var hævet, til Modpartiets Sagfører havde udtalt, „at det gjaldt at faa Vidner, der ikke lode sig konfundere“ samt „at Vidnerne mødtes af en forudfattet Mening,“ frifunden, da det mod Tiltaltes Benægtelse fandtes betænkeligt at gaa ud fra, at der i hans Ytringer, der ikke med Nødvendighed behøvede at opfattes som fornærmelige, havde ligget en mod Dommeren fornærmelig Hensigt. Ved Overretten var Tiltalt dømt efter Straffelovens § 101	265.
En Tiltalt anset efter §§ 100 og 101 for Vold og fornærmelig Adfærd mod en Politibetjent. Tillige anset efter § 202 for Mishandling af sin Hustru	89.
En Tiltalt anset efter §§ 100 og 101 for Vold og Fornærmelser mod en Politibetjent	407.

	Pag.
En for Overtrædelse af § 101 samt for Politinorden tiltalt Person frifunden for det førstnævnte Forhold, der ikke kunde anses bevist, men idømt en Bøde for Politinorden	440.
To tiltalte Krybskytter, der tilligemed en tredje, for hvis Vedkommende Sagen ikke var indanket for Højesteret, havde gjort sig skyldig i Vold og Modstand mod en Statskovopsynsmand i Funktion, anset, den ene efter § 100 jfr. § 98, den anden efter § 100 jfr. § 98 og § 203 samt efter § 247 forat have tilegnet sig en i Skoven funden, anskudt og død Raabuk	461.
Et Ladegaardslem, der paa Tilbagevejen fra Gadefejning havde truet Opsynsmanden med Prygl og ved Hjemkomsten slaadt ham, anset efter § 100	763.
To Tiltalte, der havde deltaget i et voldeligt Overfald paa 2 Gendarmere i Kroen i Aars, under hvilket de begge bleve saarede ved den ene Gendarms Revolverskud, anset efter § 100, sammenholdt med § 47, 1ste Led	777.

Næringsbrug (ulovligt).

En for ulovligt Næringsbrug tiltalt Person, mod hvem det alene var oplyst, at han, der var Udsælger for en Forbrugsforening, imod Bestemmelserne i donnes Vedtægt havde til flere af Foreningens Medlemmer udleveret Varer paa Kredit istedetfor mod kontant Betaling, frifunden, da heri ikke fandtes at indeholdes Overtrædelse af nogen af Næringslovgivningens Bestemmelser	383.
En Redaktør af en Provindsavis, der tiltaltes for at have overtraadt Reskript 7 Januar 1791 ved at optage et Avertissement fra en Bandagist, hvori denne faldbed Bandager, frifunden, allerede af den Grund, at det nævnte Reskript ikke kunde anses suvendeligt paa Bekjendtgørelser fra Bandagister, der have Næringsberettigelse som saadanne heri Landet, hvilket maatte forudsættes at være Tilfældet med den Paagjældende	651.
To for Overtrædelse af Margarineloven af 5 April 1888 § 8 Tiltalte frifundne, den ene, fordi han ikke var ansvarlig Deltager i det Firma, der havde forhandlet Margarinen i en ulovlig Foustage, og der ikke kunde tillægges hans Erklæring om at have paataget sig Straffansvaret derfor nogen Betydning, den anden, fordi den meget ubetydelige Afgivelse i Foustagens Form fra det foreskrevne Maal som forefandtes af de af Retten udmeldte Skjønsmænd, ikke med Sikkerhed kunde antages ogsaa at have været tilstede ved Undersøgelsens Begyndelse, da den muligvis kunde være fremkommet ved Stød, Tryk eller lignende, efter at Undersøgelsen var begyndt . . .	684.

	Pag.
En Tiltalt, der i henved 50 Aar havde rejst omkring i Jylland og der solgt af ham selv forarbejdede Spinderokke, ikke ved sit Forhold anset at have gjort sig skyldig i ulovlig Omleben med Varer, da hans Tilvirken af Spinderokke ikke kunde anses at falde udenfor Husflid	722.
En for ulovligt Værtshushold, derunder Brøndevinsudskjænkning, tiltalt Gjæstgiver i Hjørring, anset efter Næringslovens §§ 75 og 78, da det til hans Næringsbrug benyttede Lokale ikke kunde anses at fyldestgjøre de Fordringer, der maa stilles til et Gjæstgiveri eller Herbergersted, og navnlig ikke at have været behørig indrettet paa at have Rejsende i Logis, hvorfor Tiltalte ikke i dette Lokale havde kunnet drive Gjæstgiveri som sin egentlige Næring, der kunde have givet ham Ret til, som et Akcessorium, at beværte Andre end Rejsende	51.
Det Samme statueret med Hensyn til en anden Gjæstgiver i samme By	53.
En tiltalt Detailhandler anset som for 3die Gang begaaet ulovligt Næringsbrug efter Næringslovens § 75 jfr. § 82, hvorimod han i Betragtning af, hvad der for Højesteret var oplyst om Beskaffenheden af en af ham forhandlet Gammolvín, samt under Hensyn til, at Tiltalte i ethvert Fald ikke kunde antages at have været bekjendt med den ommeldte Driks Bestanddele, ikke fandtes skyldig i Udsalg eller Udskjænkning af Brøndevín	98.
En for ulovlig Omleben med Uld- og Linnedvarer Tiltalt statueret ikke at kunne paaberaabe sig Roskript 14 Februar 1741, da han i ca. 2 ¹ / ₂ Aar, før Sag indleddedes imod ham, havde havt fast Bopæl i Odense. Da han derhos ifølge Forordning 23 April 1845 § 2 havde forbrudt Retten til i Henhold til Næringslovens § 37 at omføre Husfidsprodukter, blev han anset efter Forordning 13 Februar 1775 og Plakat 27 November 1839 med Bøde og Konfiskation af de omførte Varer til Fordel for Angiveren. Derimod ikke funden skyldig, forsaavidt han tiltaltes for Forsøg paa Bestikkelse	112.

Pant.

I et Tilfælde, hvor en sekundær Panthaver, der havde gjort Udlæg i de til ham pantsatte faste Ejendomme med al af dem gaaende Leje og Interesse, sagsøgte en Lejer til Betaling af den hos ham resterende, da Udlægget skete, forfaldne, men ikke oppebaarne Leje, Lejeren frifunden, da et senere af en bedre prioriteret Panthaver gjort Udlæg i Ejendommene, ligeledes med al af dem gaaende Leje og Interesse,

ligesaavel som det af den sekundære Panthaver foretagne maatte anses at omfatte den paagjældende Lejesum, som ikke ved det første Udlæg kunde anses som fraskilt Pantet. . . . 296.

Pension.

Antaget, at Finantsministeriet ikke i Lov 24 Februar 1858 § 9, Nr. 5, havde havt Beføjelse til at nægte at udbetale en pensioneret Kaptajn hans Pension. da en Kaptajnen overgaaet tysk Rigsretsdøm, hverved han for Landsforræderi blev anset med Tugthusarbejde, ikke kunde have samme Betydning som en dansk Dom, og det iøvrigt ikke kunde anses tilstrækkelig godtgjort, at han havde gjort sig skyldig i i noget Forhold, der vilde have kunnet medføre Forbrydelse af Embedet. Bestemmelserne i Pensionslovens § 9, Nr. 3 ikke fundne anvendelige paa et Ophold i Udlandet, der kun var beregnet paa at skulle være en Uges Tid . . . . . 754.

Procesomkostninger.

En Person, der havde forpligtet sig til at erstatte en Anden, der havde overdraget ham sin Ret til at erholde Skjøde paa en Stationskro, alle Omkostningerne ved et Søgemaal, som denne havde anlagt mod Kroens Ejer til Handelens Opfyldelse, dog kun forsaavidt en af ham med Ejerens Broder truffen Aftale om Handelens Ophævelse „ikke kom til at skade Sagen“, tilpligtet at betale de paagjældende Omkostninger, da der ved de anførte Udtryk kun kunde antages at være sigtet til den ikke indtraadte Eventualitet, at Sagen af den Grund tabtes; men ikke til, at den vidtløftiggjordes eller fordyredes . . . . . 766.

Prækclusion.

En Fordringshaver, der efter i et Konkursbo at have anmeldt sin Fordring og efter af Boet at have erholdt Dividende, efter Boets Slutning havde indtalt Restfordringen hos det fallerede Firmas forhenværende Chef, anset med Føje at være bleven mødt med Prækclusionsindsigelse, da bemeldte Chef i Henhold til Bevilling havde udstedt præklusivt Proklama, der var udløbet, uden at Fordringshaveren havde meldt sig. Statueret, at den med den tidligere Ret stemmende Forskrift i Konkurslovens § 135 ikke har modført, at en Proklamabevilling ikke længere skulde kunne gives med den Virkning, at de i et Konkursbo anmeldte og anerkjendte Fordringer, der ikke for deres Restbeløb anmeldtes efter Proklamaet, prækluderes ligeoverfor Skyldneren personlig . . . . 307.

	Pag.
Rettens Pleje.	
Misbilliget, at en Underdommer havde undladt at hæve en Tiltaltes Varetægtsarrest, efter at denne var frifunden af Overretten og Overretsdomsakten af Underdommeren modtaget til Højesteretsstævningens Forkyndelse	167.
Misbilliget, at en Underdommer havde ladet en Deponencbeedige en Forklaring, der gik ud paa at benægte, at Tiltalte havde gjort sig skyldig i et under Straffelovens § 174 henhørende Forhold	302.
Misbilliget, at en Del Dokumenter, der tilhørte Politiretten, og burde være forblevne i dennes Besiddelse, vare forelagte Overretten in originali	377.
En Underretsdefensor for forsætlig Tilsidesættelse af hans Forpligtelse til at overvære forskellige Deponenters Edsfæstelse, anset med Bøde i Henhold til Forordningen 3 Juni 1796 § 35	777.
Røverl.	
Tre Tiltalte, der havde aftalt at drikke en Person fuld for at fratage ham hans Uhr og udført dette Forsæt saaledes, at den ene, efter at Uhret var taget og vedkommende Person søgte at faa det tilbage, havde med knyttet Haand slaaet ham saaledes under Øjet, at han faldt baglænds omkuld i en Grøft, medens de to andre, da Personen atter rejste sig, paany havde skubbet ham ned i Grøften, hvorefter alle tre fjernede sig med Uhret, anset efter Straffelovens § 248	298.
Sagførere.	
Se Myndighed og Orden (Forbrydelse mod)	265.
En tiltalt Sagfører, der da en af ham til Udlevering af en Sparekassebog anlagt Sag trak i Langdrag, havde tilraadet vedkommende Kommittent, at henvende sig til Sparekassen, i hvilken Sagføreren selv var Bogholder, og under Forgivende af, at Bogen var bortkommen, søge den mortificeret, for derefter at lade sig Beløbet udbetale, hvilket ogsaa skete, da Kommittenten fulgte Raadet, anset efter § 144 jfr. § 141. Medtiltalte Kommittent frifundne	286.
I en Sag, hvorunder tvende Hof- og Stadsretsdomme ifølge kgl. Bevilling under Et vare indankede for Højesteret, statureret, at Justitiarius i Landsover- samt Hof- og Stadsretten havde været berettiget til, at nægte den af en Overretssagfører begjærte Autorisation af en Sagførerfuldmagt for en Kvinde, der havde absolveret juridisk Examen for Ustuderede. Vedkommende Examinata juris funden med Retto af Over-	

- retten at være anset som inkompetent Sagsøger, idet den Overretssagfører, der havde begjært Autorisationen, alene kunde anses som actor competens. Udtalt, at der ikke fandtes Anledning til at afvise Sagen ex officio, idet det foreliggende Spørgsmaal om Berettigelsen af Nægtelsen af en Autorisation af en Sagførerfuldmagt maatte antages at høre under Domstolenes Afgjørelse . . . . . 423.
- En Underretsdefensor for forsætlig Tilsidesættelse af hans Forpligtelse til at overvære forskellige Deponenters Edfæstelse anset med Bøde i Henhold til Forordning 3 Juni 1796 § 35 . . . . . 777.
- Salær.**
- En Kommissionærs Paastand paa Salær for sin Medvirksomhed ved Salget af en fast Ejendom ikke tagen til Følge, da Salget først var kommet istand ved en anden Mellemands Bistand, efter at Kjøberen havde afbrudt Underhandlingerne med Kommissionæren, og Salær kun var tilsagt denne, „naar han skaffede Ejendommen solgt.“ Sælgeren heller ikke antagen ved sin senere Optræden at have paadraget sig en Forpligtelse til at udrede Salær udover den, som laa i det anførte Tilsagn . . . . . 373.
- Selvtægt.**
- Straf og Erstatning idømt for ulovlig Selvtægt, udøvet af en Husvært overfor en Lejer . . . . . 563.
- Skatter og Afgifter.**
- En pensioneret Lærer, der havde boet i Rønne, men var konstitueret for ubestemt Tid som Skolelærer paa Christiansø, hvor han havde taget fast Ophold, ikke anset pligtig at svare Formue- og Lejlighedsskat til Rønne Kjøbstad ifølge Lov 28 Maj 1868 § 28, da hverken den Maade, hvorpaa han havde indrettet sine huslige Forhold paa Christiansø, eller den Omstændighed, at hans fuldmyndige Døtre forblev boende i Rønne i et ham tilhørende Hus, kunde bevirke, at han efter at have taget fast Ophold paa Christiansø, maatte betragtes som havende Ophold i Rønne, og den Omstændighed, at han paa Grund af de særlige Forhold paa Christiansø ikke der havde haft kommunale Afgifter at udrede, maatte anses for irrelevant . . . . . 234.
- Se under Fogedforretning . . . . . 387.
- Statueret, at en Kornafgift, der oprindeligt var tillagt et Sognekald hos en enkelt Ejer af en Kongetiende, efterat denne Tiende i Tidens Løb var bleven delt mellem Flere, maatte paahvile disse Tiendejere in solidum. Udtalt, at Tiende-

	Pag.
ojerne ikke ved Alderstidshævd havde vundet Frihed for det nævnte solidariske Ansvar, da den fra gammel Tid bestaaende faktiske Ydelsesmaade ikke havde været i Strid med Sognekaldets Ret til at holde sig til Tiendejerne in solidum, for hvad der ikke frivillig maatte blive erlagt af den samlede Ydelse.....	624.
I en Sag mellem et Fideikommis og Generaldirektoratet for Skattevæsenet angaaende Beregning af Arveafgiften i Fideikommisstifternes reassumerede Bo statueret: 1) at den Tilvæxt, som den under Sagen omhandlede Arv havde erholdt gennem indvundne Leje- og Renteindtægter med Rette var tagen i Betragtning ved Beregning af Arveafgift, dog med Fradrag af de Beløb, der ved Hjælp af de nævnte Indtægter under Boets Behandling vare udredede som Legater. 2) at Lov 19 Februar 1861 og ikke den tidligere Lovgivning vilde være at lægge til Grund for Afgiftens Beregning, idet den Raadighed, hvormed tvende Ægtefæller efter Stifternes Død havde besiddet Størstedelen af Formuen, maatte karakteriseres som en indskrænket Ejendomsret, hvorfor Arven først kunde anses falden 1878, da den længstlevende af disse sidste dode, og ikke ved den længstlevende Stifters Død. 3) at Frdg. 12 September 1792 § 2 b ikke kunde komme til Anvendelse, da de Fideikommisset skjænkede Midler ikke kunde anses givne til offentligt Brug.....	715.
Stadfæstelsesdomme.....	221, 228, 808.
Stempel.	
Statueret, at et Selskab ifølge Indholdet af dets Votægter ikke kunde anses som et Aktieselskab og at de af Selskabet udstedte Partsbeviser ikke kunde anses som Aktier. Disse Beviser maatte derfor, da Stempeloven af 19 Februar 1861 § 51 i dens Slutningsbestemmelse — bortset fra Interimsbeviser — kun hjemler Stempelfrihed for Transport af Aktier, anses for stempligtige i Tilfælde af Transport.....	203.
Straf.	
Straffen efter § 228 nedsat efter § 60, 1ste Del, da Tiltalte nogen Tid, efter at han af en Medtjeners Kiste havde stjaalet en Portomonnø med deri værende Pengebeløb, havde nedlagt i Kisten en Sum, som han antog gav fuld Erstatning for Beløbet og den bortkastede Portemonnø.....	472.
Tillægsstraf idømt i Henhold til § 64.....	516, 555.
Straffelovens § 60 anvendt.....	555.
Grundsætningerne i Strfls. §§ 62 og 64 bragte til Anvendelse i	

	Pag.
to private Injuriesager, da de Paagjældende allerede engang vare dømte for samme Artikler i to andre af dem udgivne Blade.	736, 743.

Straffelovstilløget.

En juridisk Kandidat, der tiltaltes for at have overtraadt foreløbig Lov af 2 November 1885 §§ 3 og 4 ved forskellige Udtalelser i et i Vordingborg holdt offentligt Foredrag, ikke funden derved at have gjort sig skyldig til Straf efter de nævnte Bestemmelser. Med Hensyn til andre efter Overretsdømmens Afsigelse oplyste Udtalelser i samme Foredrag, som Højesteret var bemyndiget til a prima instantia at paakjende, statueret, at disse Udtalelser, selv om de maatte indeholde Overtrædelser af den nævnte Lovs § 4 — hvorom der ikke forelaa tilstrækkelig Oplysning, idet der ikke var givet Tiltalte Anledning til at udtale sig nærmere med Hensyn til dem — ikke kunde paadrago Tiltalte højere Straf end simpelt Fængsel, og at denne i Henhold til Strfs. § 66 maatte bortfalde, idet Yttringerne først kunde anses paatalte ved Rotten den Dag, da Tiltalte modtog Forkyndelse om Udvidelsen af Tiltalen imod ham	1.
Samme Tiltalte under en anden Sag angaaende et af ham i Skuldelev Kro holdt Foredrag funden at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af foreløbig Lov af 2 November 1885 § 4, hvorimod han ikke fandtes at have paadraget sig noget Answer efter samme Lovs § 3.	5.

Sædeligheden (Forbrydelser imod).

En fhv. Skolelærer, der mod sin Benægtelse fandtes overbevist om at have gjort sig skyldig i Blodskam med sin uægte Datter, anset efter § 161. Den medtiltalte Datter frifunden, dog med Forpligtelse til at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger, da hendes Forklaring om at have fæstet Lid til Faderens Forsikkring om, at hun ikke var hans Datter, ikke fandtes at kunne forkastes	653.
En Tiltalt, der havde forsøgt Voldtægt mod et 10—11 aarigt Pigebarn, med hvis Moder han levede sammen, anset efter § 163 og § 168 jfr. § 173 samtligo §§ smht. med § 46	732.
En Tiltalt anset efter Strfs. § 168	207.
En Tiltalt anset efter Strfs. § 168 jfr. § 46.	280.
En Tiltalt anset for Overtrædelse af § 174.	138.
En Tiltalt, der havde havt Samleje med et 13—14 aarigt Pigebarn, anset efter Strfs. § 174	302.
En Tiltalt, der efter engang at have forsøgt Samleje med et Pigebarn under 16 Aar, nogle Uger senere flere Gange havde	

	Pag.
fuldbyrdet Samleie med hende, dog kun anset for Forsøg paa den i § 174 omhandlede Forbrydelse, da Sagens Oplysninger talte for, at den paagjældende Pige, allerede da Tiltalte første Gang fuldbyrdede Samleje med hende, var sædelig fordærvet.	595.
En Tiltalt, der havde behandlet 5 Smaapiger paa en uterlig Maade, anset efter § 176 jfr. § 173 jfr. tildels. § 46.	175.
En for Voldtægt Tiltalt ikkun anset efter § 176 jfr. § 168, da det fandtes betænkeligt at forkaste hans Forklaring om, at han havde opgivet Tanken om at faa legemlig Omgang med Pigen, da han mærkede, at hun vedblivende gjorde alvorlig Modstand, og at hans Hensigt ikkun havde været ved at vække Pigens sandselige Lyster at formaa hende til at samtykke i Samleje	249.
En Tiltalt, der havde befølt sin 9-aarige Steddatter paa en uterlig Maade, anset efter § 176 jfr. § 162 og 173.	416.
§ 180 anvendt.	618.
En Tiltalt dømt for Overtrædelse af § 181.	395.
En Tiltalt anset efter § 185.	334.

Testament.

Statueret, at en Testator ved at indsætte sin Halvbroders Descendents til Rentenydelse af en Kapital „Grad efter Grad“ med tilstrækkelig Bestemthed havde angivet, at de Personer, der indenfor Descendentsen i Grad stod første Rentenyder nærmest, ubetingede udelukkede alle øvrige Børettede i samme Linie, og det saameget mere som denne Antagelse ogsaa bestyrkedes ved andre Udtryk i Testamentet.	267.
Et af tvende Intestatarvinger ansøgtet Testament opretholdt, da der efter de tilvejebragte Oplysninger maatte gaas ud fra, at Testatrix, uanset at hun kun med paaholden Pen havde underskrevet Testamentet, havde været istand til at læse Skrift, og Testamentet som Følge deraf ikke kunde tilsidesættes, fordi den i Fdg. 21 Mai 1845 § 24, 3die Puunktum paabudne Oplæsning mulig ikke var sket. Beviset for, at Testatrix var sin Fornuft fuldkommen mægtig, hvorom Testamentsvidnerne Intet havde attesteret ved deres Underskrift til Vitterlighed, anset tilvejebragt ved deres derom afgivne edelige Forklaring	597.
En i et Arvedelingsbo opstaaet Tvist om, hvem den ved en Rentenydernes Død ledigblevne Kapital skulde tilfalde, antagen efter det paagjældende Testamentes Ord at maatte afgjøres til Fordel for S i samme omhandlede Fideikommissar	678.
En Bestemmelse i et Testament om, at en Datters Arvelod skulde sættes fast for hendes Livstid og efter hendes Død for hendes Børn til deres Fuldmyndighed, antagen at maatte	

forstaaes saaledes, at Kapitalen som Datterens Særformue skulde holdes udenfor Formuefællesskabet med hendes Mand og at være konfirmeret ogsaa i denne Henseende ved den paa Bestemmelsen om Kapitalens Baandlæggelse for Datterens Livstid meddelte Konfirmation. En efter Datterens Død af hendes Mands Konkursbo nedlagt Paastand paa Kapitalens Indbetaling i Boet derfor forkastet. . . . . 773.

Tyende- og Tjenesteforhold.

En Handelsbetjent, der under et Ordskifte med sin Principal havde sagt til denne, „at han var for grøn til at lære ham Noget“, anset med Rette bortvist af Tjenesten af Principalen. Da Handelsbetjenten var antaget fjerdingaarsvis, blev han kjendt berettiget til Løn indtil Bortvisningsdagen, medens hans Paastand om Erstatning for den øvrige Del af Kvartalet ikke blev tagen til Folge . . . . . 293.

En Sag, der i Henhold til Tyendelov 10 Maj 1854 § 64 burde været behandlet politiretsvis, ex officio afvist fra Københavns Gjøldskommission. . . . . 351.

En Handelsrejsende, der efter uden Varsel at være afskediget den 1 September 1885, strax havde sagsøgt sin Principal til at betale ham Løn til ult. December s. A., men paa Grund af Sagens Vidtløftighed først faaet Dom for sin nævnte Fordring, efterat Principalen i Februar 1887 var gaaet fallit, ikke antagen at kunne gjøre det ham ved Dommen tilkjendte Lønningskrav gjældende som privilegeret Fordring, i Betragtning af de i Konkurslovens § 33 Nr. 2 f brugte Udtryk: „Løn for ikke længere Tid tilbage end 1 Aar fra den sidste Fardag før Konkursen“. Forsaaavidt den Handelsrejsende subsidiært havde paastaat Løn for November og December 1885, støttet paa en Forstaaelse af Ordet „Fardag“ i Overensstemmelse med Fardagsbestemmelsen i Tyendelovens § 11, statueret, at selv om Ordet „Fardag“ forstaaes som sigtend til den sædvanlige almindelige Fardag, maatte dermed dog antages kun at være tænkt paa den for den paagjældende Art af Forhold almindelige Fardag, hvorfor heller ikke den subsidiære Paastand kunde tages til Folge. . . . . 485.

Tyveri.

En til at bestyre en Gaard under Tilsyn af den i København boende Ejer antagen Tjenestekar, der havde benyttet sin Stilling til at tilvende sig og ulovlig disponere over forskjellige af Gaardens Frembringelser, antagen herved at have gjort sig skyldig i Tyveri og tilligemed sin i dette Forhold medskyldige Hustru anset efter § 228 tildels jfr. § 47. Til-

	Pag.
lige anset efter § 251 for at have gjort sig ulovlig Fordel ved urigtig Anførsel i sit Regnskab	44.
En Tiltalt, der havde stjaalet en til 1 Kr. vurderet Stenhammer, der beroede paa en Stenslagningsplads ved en Landevej, anset efter § 228	199.
En Tiltalt, der efter af en Tjenestepige at have faaet udleveret Nøglen til hendes aflaaede Kiste for at hente hendes Opholdsbog til hende, havde aabnet Kisten og deraf tilvendt sig en Broscho samt nogle Pengesedler, der laa i Opholdsbogen, anset for Tyveri	419.
En Tiltalt, der af en Medtjeners uafaaede Kiste havde tilvendt sig en Portemonnø med et deri værende Pengebeløb og nogen Tid efter nedlagt i Kisten en Sum, som han antog gav fuld Erstatning for Beløbet og den bortkastede Portemonnø, anset efter § 228 jfr. § 60, 1ste Del.	472.
En Gaardbestyrer, som, da han efter Opsigelse af Ejeren fraaadte sin Stilling, inden han forlod Gaarden, havde tilvendt sig noget Korn og nogle Kartofler, straffet for Tyveri	488.
Straf for Tyveri efter § 231 idømt en Person, der i Vinterens Løb i mange forskellige Gange havde bemægtiget sig Pøle og Løgter af et Naboon tilhørende Hegn og benyttet samme til Brændsel	517.
En Tiltalt, der fra Billetkontoret paa en Jernbanestation havde tilvendt sig 4 Jernbanebilletter og dernæst forsøgt at benytte de to af dem, anset efter § 228	572.
En Tiltalt, der fra en Arbejdsplads, hvor en Del Træer vare ryddede, havde trillet flere Stød og Stubbe op i den tilstødende Skov i den Hensigt senere at bringe dem sit Hjem og bruge dem til Brændsel, anset efter § 228.	611.
Straf for simpelt Tyveri idømt 25, 78, 110, 131, 170, 241, 277, 298, 329, 332, 355, 366, 371, 393, 428, 514, 551, 571, 613, 618, 638, 642, 686, 705, ...	726.

Kvalificeret Tyveri.

En Tiltalt, der for 9de Gang dømtes for Tyveri, anset for en stor Mængde simple og grove Tyverier og Forsøg herpaa. Et af Tyverierno, der var begaaet fra et Hus, hvortil han havde skaffet sig Adgang ved at række Armen ind ad et ved Siden af Kjøkkondøren værende aabent Vindue og ved med sin Stok at slaa den Krog af, hvormed Døren var lukket indvendig, anset for simpelt	25.
Straf for Indbrudstyveri idømt 110, 277,	371.
En Tiltalt for Tyveri af Faar anset efter § 230, 2det Stykke.	344.
En Tiltalt, der havde tilvendt sig et Lam paa Marken, anset for grovt Tyveri efter § 230, 2det Stykke	613.

	Pag.
Tyveri efter § 233.	
Straf herfor idømt	568.
Tyveri efter § 235.	
Et tiltalt Fruentimmer anset efter § 235 jfr. § 55 for af endel af hendes Mand hjembragte Tyvekoster at have taget en til 50 Øre vurderet halv Flaske svensk Banko, som hun dels selv drak dels trakterede Andre med	382.
En tiltalt Overportør ved en Statsbanestation, der fra Pladsen udenfor Varehuset havde tilvendt sig endel tomme Kasser, som han antog ikke vilde blive afhentede af Vedkommende og som ikke med Sikkerhed kunde statuere at henføre under det Retourgoods, som berøede under Jernbanebestyrelsens Ansvar, frifunden, da Forholdet fandtes at maatte henføre under § 235 og Paatale ikke var begjært af de Forurettede	681.
Brugstyveri.	
Straf herfor idømt.	611.
Udeblivelsesdomme	188, 189, 210, 211, 212, 233, 719, 765.
Undladelse af at yde Hjælp i Nødstilfælde.	
En tiltalt Gaardejer anset efter § 197 for uforsvarligt Forhold overfor hans frugtsommelige Husholderske, se under Vold.	609.
Varemærke.	
Et dansk Firma — der af et engelsk Aktieselskab havde faaet overdraget Ret til Enesforhandling af dettes Linoleum i Danmark og efter Bemyndigelse havde ladet dets Varemærke indregistrere i Danmark i sit eget Navn — havde ved Fogden nedlagt Forbud imod, at et tysk Selskab, der af det nævnte engelske Selskab havde faaet overdraget Eneret til Fabrikation og Forhandling af samme Slags Varer i Tyskland, heri Landet benyttede et fra det indregistrerede ikkun lidet forskjelligt Varemærke. Statueret at Forbudet vilde være at stadfæste, undtagen forsaavidt det gik ud paa tillige at forbyde det tyske Selskab at anvende noget Varemærke, der indeholdt Ordene „F. Waltons Patent“, da Rettighederne efter dette Patent udtrykkelig vare overdragne det tyske Selskab af det engelske.	177.
Veje.	
Statueret, at Indenrigsministeriet ikke i Lov 21 Juni 1867 § 6 havde havt Hjemmel til at paalægge vedkommende kommunale Myndigheder at optage nogle Adgangsveje til Jernbanestationer samt Holdepladser ved disse paa Fortegnelsen over	

	Pag.
Kommunens offentlige Biveje til fremtidig Vedligeholdelse, da disse Veje og Pladser ikke kunde henregnes til do i den nævnte Lovbestemmelse omhandlede „ikke private“ Veje. Udtalt, at Domstolene ikke ved den nævnte Lovs § 15 vare udelukkede fra at afgjøre det omhandlede Spørgsmaal. . . .	121.
I en Sag angaaende Omfanget af en af Ejeren af nogle til „Platanvej“ paa Frederiksberg stødende Parceller ved en Mageskiftkontrakt tillagte Færdselsret paa den nævnte private Vej statueret, at der efter de i Kontrakten brugte almindelige Udtryk og Forholdene i det Hele ikke havdes Hjemmel til at udelukke den Færdsel til og fra Parcellerne, som vedkom den disse umiddelbart tilgrænsende, allerede da Mageskiftet fandt Sted, til Bryggeri benyttede Del af den Paagjældendes Ejendom.	496.

Vestindien.

Den under en Udsættelsesforretning, som af et Aktieselskab var indledet overfor Lejeren af en Del af Selskabets faste Ejendom, fremsatte Indsigelse, at Rekvisitionen af Forretningen var udgaet fra Personer, der ikke længere gyldig kunde repræsentere Selskabet, da deres Funktionstid som Direktører var udløben, forkastet, idet Valg af nye Direktører maatte anses som et Trediemand uvedkommende indre Anliggende. Den af Rekvisitus fremsatte Paastand, at den foregaaede Opsigelse af Lejemaalet skulde være ugyldig som sket ved et Brev, der alene var underskrevet af Direktionens Formand uden Paaberaabelse af nogen ham dertil af den samlede Direktion meddelt Bemyndigelse, antagen at høre under Fogedrettens og Domstolenes Afgjørelse, da den ikke henhørte til de Tvistemaal, som ifølge Kontrakten skulde afgjøres ved Voldgift, idet der her ikke var Spørgsmaal om Fortolkning af Kontraktens Klausuler og Betingelser. Selve Indsigelsen anset ubeføjet, idet Opsigelsen fremtraadte som udgaet fra Selskabet ved dets Formand og dennes Underskrift under samme efter Forholdets Natur maatte være tilstrækkelig, ligesom Lejeren ingen Grund havde til at betvivle at Formanden havde tilstrækkelig Bemyndigelse	151.
En Tiltalt, der ved paa længere Afstand af afskyde en Pistol og derved saare en Anden i Armen, havde overskredet Grændserne for det tilladte Nødværge, anset med en efter Lovgivningens Grundsatninger læmpet Straf.	274.
Statueret, at medens Udpantning for en Skatterestance var hjemlet i den for de vestindiske Øer gjældende Lovgivning i Forbindelse med den der udviklede Praxis, manglede der Lovbestemmelser, der begrændsede det Offentliges Adgang	

	Pag.
til at benytte saadan Inddrivelse til en vis Tidsfrist efter Forfaldstiden. Da derhos en analogisk Anvendelse af de i saa Henseende for Kongeriget gjældende Regler paa vestindiske Forhold, ikke fandtes beføjet, blev en Overretsdøm, der havde annulleret en Udpantningsforretning som for sildig foretagen, underkendt og Sagen hjemvist til Behandling i Realiteten	340.
En for Brandstiftelse Tiltalt, frifunden og Appellens Omkostninger paalagte det Offentlige	356.
En Tiltalt for Omgængelse mod Naturen dømt til Baal og Brand i Henhold til 6—13—15	362.
En Tiltalt ifølge 6—17—10 og 11 jfr. Forordning 8 September 1841 § 6 dømt som Hælør	363.
En for Tyveri og Løsgænger Tiltalt, der efter sin Forklaring havde skaffet sig Adgang til et Hus ved at aabne Døren med den tilliagede Nøgle, som han efterat have ladet, som han atter aflukkede Døren, leverede tilbage, anset efter Forordning 11 April 1840 § 12, 2det Stykke, for et af ham, ved at benytte den aabnede Dør, om Natten begaaet Tyveri i et ubeboet Rum i et iøvrigt beboet Hus. Tiltalte blev derimod frifunden for Løsgænger, da et ham givet Tilhold maatte anses bortfaldet ved, at Politiet havde givet ham Rejsepas og Tiltalte i Henhold hertil havde været bortrejst flere Aar	379.
Af 3 tiltalte Forbedringshusfanger den ene anset for 2den Gang begaaet Tyveri efter Forordning 11 April 1840 § 13 jfr. Forordning 11 Marts 1818 og efter førstnævnte Forordnings § 40 for Brugstyveri, samt endvidere dømt til efter udstaaet Straf at udføres af Landet. De 2 andre, der tiltaltes for Forsøg paa Tyveri og Desertion, frifundne, da de ikke ved den af dem med den første trufne Aftale om at undvige, fandtes at have gjort sig skyldige i nogen Handling, der kunde paadrage dem Straf for Meddelagtighed i det af ham begaaede Tyveri eller Brugstyveri, og Sigtelsen for Forsøg paa Desertion i Henhold til Forordning 11 Marts 1818 § 1 in fine ikke fandtes at kunne blive Gjenstand for Afgjørelse under denne Sag	397.
Af 3 for Indbrudstyveri tiltalte Personer den ene, der tidligere havde været straffet for Hæleri og ved Overretsdømmen var anset efter Forordning 11 April 1840 § 25, som for 2den Gang begaaet Hæleri, og hvis Straf var bestemt efter § 22 jfr. § 12, 1ste Stykke, af Højesteret dømt efter Forordning 11 April 1840 § 12, 1ste Stykke jfr. § 25,	

- medens de 2 andre dømtes efter samme Forordnings § 12, 1ste Stykke, for den ones Vedkommende jfr. med § 21. — Misbilliget, at Undersøgelsen ikke var sluttet paa et tidligere Tidspunkt end sket, og at den ene Tiltaltes Hus var bleven undersøgt af Politiet alene i Henhold til et af hans Konkubine meddelt Samtykke, uden at nogen Retskjendelse var afsagt. 482.
- I en Sag, hvorunder 20 Personer vare tiltalte, 14 anset for Tyveri og forskjellig Meddelagtighed heri, 6 frifundne. Et Tyveri kun tilregnet de Paagjældende som Forsøg paa naturligt Indbrud i beboet Hus, i Forbindelse med fuldbludet simpelt Tyveri, da det ikke var sikkert, at de havde bemægtiget sig den stjaalne Gjenstand — der stod i et aabent Vindu i det Hus, hvori de vare brudte ind — før efterat de vare komne ud af Huset igjen. Flera af Tyverierne, der vare begaaede indbrudsvis ved Nattetid i beboet Ejendom, henførte under Forordning 11 April 1840 § 12, 2det Stykke, uanset at Tyven kun havde været i Lokaler, der ikke stod i Forbindelse med beboede Rum. I den indankede Overretsdøm, der forsaa vidt stadfæstedes, var det misbilliget, dels at Underdommeren havde holdt en Del af de Tiltalte arresterede i længere Tid, uagtet han havde maattet kunne indse, at disse Tiltalte for deres Forhold kun kunde idømmes en ringe Straf, dels at Underdommeren ikke for flere af de Tiltaltes Vedkommende i Henhold til Anordning 6 Januar 1852 § 2 havde paadømt Sagen særskilt ..... 527.
- En for Tyveri Tiltalt anset efter Forordning 11 April 1840 § 1 og § 12, 1ste Membrum, idet Indbrudstyveriet var begaaet inden Kl. 10 Aften ..... 547.
- En Tiltalt, der af Vedkommende var anmodet om, at hjælpe ved Ordenens Opretholdelse under en privat Dands, og som da de Dandsende ikke vilde efterkomme hans Ordre, var faret ind mellem dem og havde grebet en Person og saaret ham i Halsen med en Kniv, anset efter Forordning 4 Oktober 1833 § 12 jfr. §§ 9 og 3, sidste Punktum og § 6. .... 568.
- En for Bedrageri og Falsk tiltalt Kontorbetjent paa det kgl. Kassererkontor paa St. Thomas, der i en Række af Aar havde gjort sig skyldig i Skattebesvigelser, som han søgte at skjule paa forskjellig Maade, herfor anset efter Forordning 11 April 1840 § 44, for et enkelt Tilfældes Vedkommende sammenholdt med § 77, tillige anset efter sammes § 61, for at have forsynet Skattekvitteringerne med falsk Noteringspaategning (medens Overretten for dette Forhold havde anvendt § 60) endvidere efter §§ 64, 76 og 68, samt endelig efter § 44 jfr. § 80, for nogle i svigagtig

	Pag
Hensigt foretagne urigtige Tilføjninger til Matrikelen, som Overretten havde betragtet som Forsøg paa Falak og henført under §§ 64 og 68 jfr. § 80	630.
En Tiltalt anset for Brugstyveri efter Forordning 11 April 1840 og for 2 forsøgte Indbrud ved Nattetid i beboet Sted efter samme Forordnings § 80 jfr. § 12, 2det Led i Forbindelse med §§ 13 og 14. Hans Tilstaaelse om at have begaaet 2 fuldbyrdede Indbrud derimod ikke anset egnet til at lægges til Grund for en Domsfældelse. Endel Tyverier af Bønner og Kartofler henførte under § 30, men ikke ansete med Straf, da saadant ikke var begjært af den Forurettede	809.
Se ogsaa Kontrakt	746.

Vexel.

Statueret, at den Omstændighed, at der paa en Vexel af Trassenten var sket Afbetaling efter Vexelakceptantens Fallit, i Henhold til Grundsætningerne i Konkurslovens § 18, ikke var til Hinder for, at Vexlen gjordes gjældende i Akceptantens Konkursbo, med dens fulde Beløb, indtil Kreditor var dækket for hele sit Tilgodehavende	194.
--	------

Vidner.

Vidnebevis for, at en Handel om en Ejendom havde fundet Sted, ikke anset tilvejebragt, idet det ene af de førte Vidner, der skulde have Andel i Købesummen, af den Grund ansaas inhabilt, og det andet Vidnes Forklaring, der var afgiven i en anden Sag, maatte blive uden Betydning, da Vidnet var Svigerfader til den Part, af hvem han under sidstnævnte Sag var bleven fert, og til Fordel for hvem, han havde afgivet sit Vidnesbyrd	507.
--	------

Vold, mod Private.

En tiltalt Gaardejer, der uagtet hans frugtsommelige Husholderske havde meddelt ham, at Fødselsveerne vare begyndte, havde ladet hende i omtront 6 Timer være alene og derefter under og efter Fødselen forsætlig ladet hende uden kyndig Hjælp i længere Tid, hvilket havde udsat saavel hendes som Barnets Liv for Fare, anset efter § 197	609.
En af en Tiltalt forskyldt Straf efter § 202 for Mishandling af sin Hustru i Henhold til § 62, 1ste Stykke, absorberet, da den Paagjældende blev anset efter § 190 for overlagt Drab med Livsstraf	67.

	Pag.
En Tiltalt anset efter § 202 for Mishandling af sin Hustru. Tillige anset efter §§ 100 og 101 for Vold og fornærmelig Adfærd mod en Politibetjent	89.
En Tiltalt anset efter § 202 for Mishandling af sin Hustru og Datter	430.
En Tiltalt, der havde tilføjet en 66-aarig Kvinde, som undlod at efterkomme hans Opfordring til at forlade hans Gaard, et Slag paa Bagen med en Greb, og som derefter, da hun i Hidsighed foer ind paa ham, tilføjede hende et nyt Slag med samme Greb, og derved bevirkede et Armbrud, anset efter § 203	41.
En Tiltalt, der med Spark og Stokkeslag havde tilføjet en Anden saadanne Mishandlinger, at denne aldrig vilde kunne gjenvinde sin fulde Kraft i sin højre Arm, anset efter § 203	55.
En Tiltalt, der havde overfaldet en Sagfører paa Gaden og tilføjet ham flere Slag i Ansigtet, anset efter § 203. Tillige anset efter § 146 sammenholdt med § 51, for at have for- ledet en Medskyldig til falsk Forklaring for Retten. Sidst- nævnte anset efter § 146	86.
En Tiltalt, der i den Hensigt at tildele en Husmand nogle Prygl, havde givet Husmanden nogle Lussinger og dernæst spændt Ben for ham, saa at han faldt og derved bræk- kede sit Ben, anset efter § 203	171.
En Tiltalt anset efter § 203 for Vold mod 2 forskellige Per- soner ved forskellige Løjligheder	401.
En Tiltalt, der for at blive fri for en Andens Paatrængenhed, med den flade Haand, og uden Hensigt til at ville tilføje Skade, havde tildelt den Anden et Nakkedrag, hvorved denne faldt til Jorden og i Faldet brækkede sit Ben, anset efter § 203	505.
En Tiltalt, der havde tilføjet en Anden 2 Knivstik, det ene af betydelig Dybde og med alvorlige Følger, anset efter § 203	821.
En Tiltalt, der maatte anses overbevist om forsætlig og i den Hensigt at tilføje en alvorlig Legemsbeskadigelse at have kastet en Del af den i en Flaske indeholdte Saltsyre efter sin fraskilte Hustru, anset efter § 204 jfr. § 46	620.
En Tiltalt, der havde udskjældt en Mursvend, som ikke deltog i en Strike, og truet ham med Prygl for at skræmme ham til at nedlægge Arbejdet, anset efter § 210 jfr. § 46	464.

Ægteskab.

En Mandsperson tilpligtet at indgaa Ægteskab med et af ham
besvangret Fruentimmer i Henhold til Grundsætningen i

D. L. 6—13—4 jfr. Forordningen 5 Marts 1784 § 6, idet hans offentlige Forlovelse med hondo fandtes at maatte stilles lige med det i Forordningen omhandlede Ægteskabsløfte og der mod Fruentimmerets Protest intet Hensyn kunde tages til en af ham først for Højesteret fremsat Paastand om, at han havde faaet sin Villie med hende, før Forlovelsen havde fundet Sted . . . . . 287.

Æreformræmnelser.

- En tiltalt Redaktør anset efter Straffelovens § 83 for en i det af ham redigerede Blad indeholdt fornærmelig Sigtelse mod en fremmed Gesandt . . . . . 525.
- En Højesteretsadvokat, der i en Avisartikel havde udtalt, at Bladet „Social-Demokraten“'s anonyme Redaktions Indtægter „væsentlig varo tilvejebragte ved Løgn og Bagvaskelse“, anset efter § 216 jfr. § 215, idet dog som Følge af, at Artiklen var et Svar paa en i samme nævnt, for vedkommende Advokat højest krænkende Artikel i „Social-Demokraten“, Straffelovens § 219 tillige kom til Anvendelse. De citerede Udtryk mortificeredes. „Social-Demokraten“'s ansvarhavende Redaktør anset som kompetent Sagsøger med Hensyn til den anførte mod den anonyme Redaktion rettede Sigtelse. Med Hensyn til en i samme Artikel indeholdt Udtalelse om, at „Social-Demokraten“'s Udbytte ikke er kommet dens Ejere tilgode, statueret, at selv om den ansvarhavende Redaktør maatte kunne betragtes som kompetent Sagsøger med Hensyn til denne Udtalelse, der ikke omfatter ham eller angaar den Maade, hvorpaa Bladet redigeres, kunde Udtalelsen ikke medføre Ansvar, da det ikke sagdes eller antydedes, at der var gjort nogen uberettiget Anvendelse af Bladets Udbytte . . . 723.
- Statueret, at den Ansvarhavende for „Næstved Tidende“, som i dette Blad havde oplaget et Referat af en af en Folke- thingsmand paa et offentlig Møde holdt Tale, der indeholdt Fornærmelser mod en Dommer, herved havde paadraget sig Strafansvar, selv om det paagjældende Referat var korrekt, dog ikkun efter § 217, idet Fornærmelsen ikke med Sikkerhed kunde anses at gaa ud paa at sigte den Paagjældende for Partiskhed som Dommer. At Referatet var taget fra et andet Blad, anset uden Betydning. Samme Redaktør for en ligelydende Artikel i „Vordingborg Dagblad“ anset efter samme § med en efter Grundsætningerne i §§ 62 og 64 lempet Straf. Den Ansvarhavende for „Folketidenden (Ringsted)“ og „Sorø Folketidende“ for Optagelsen af det originale Referat af den ovennævnte Tale i to mod ham anlagte

	Pag.
Injuriesager, anset paa samme Maade, som fornævnte Redak- tør	733, 736, 739, 743.
En navngiven Forfatter af en Artikel i „Social-Demokraten“, hvori en Hejesteretsadvokat var sigtet for i en Arvesag at have handlet uhæderlig og i vindesyg Hensigt, anset efter § 216, jfr. § 215	794.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 1.

Første ordinære Session.

Mandagen den 5 Marts.

Nr. 84.

Højesteretsagfører Shaw

contra

Jakob Kristian Lauritsen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af §§ 3 og 4 i forelobig Lov af 2 November 1885 angaaende Tillæg til den almindelige borgerlige Straffelov.

Vordingborg Kjøbstads Extrarets Dom af 29 Marts 1886: Tiltalte, cand. juris Jakob Kristian Lauritsen af Kjøbenhavn, bør straffes med simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salarium til Aktor, Prokurator Petersen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Januar 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Maaned. I Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Lange, udreder Tiltalte, cand. juris Jakob Kristian Lauritsen af Kjøbenhavn, 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde er det rettelig antaget, at Tiltalte ikke ved de i Dommen under Nr. 3 og 4 anførte Udtalelser har paadraget sig Ansvar efter § 3 eller § 4 i den foreløbige Lov af 2 November 1885. Det Samme findes imidlertid at maatte statuere med Hensyn til de øvrige i Dommen omhandlede Ytringer, idet disse, saaledes som de efter de Højesteret forelagte Oplysninger maa antages at være faldne, vel indeholde en urigtig Karakteristik af Regjeringsforanstaltninger, men ikke opdigtede eller forvanskede Kjendsgjerninger, saa lidt som der deri findes Opvandselser mod Dele af Befolkningen.

Ved kongeligt Reskript af 15 December f. A. er det paalagt Højesteret a prima instantia at paakjende forskellige andre, efter Overrettsdommens Afsigelse oplyste Udtalelser i det samme Foredrag, ved hvilke Tiltalte ligeledes sigtes for at have overtraadt de fornævnte Lovbestemmelser. Vel kunde der nu være nogen Grund til at antage, at der ved enkelte af disse Udtalelser er begaaet Overtrædelse af den nævnte Lovs § 4 — hvormed der dog ikke foreligger tilstrækkelig Oplysning, idet der ikke er blevet givet Tiltalte Anledning til at udtale sig nærmere med Hensyn til dem — men, da den Straf, han herfor kunde være ifalden, ikke skjønnes at ville være bleven højere end simpelt Fængsel, maatte den i hvert Fald bortfalde i Henhold til Straffelovens § 66, eftersom disse Udtalelser, der ikke ere indbefattede under den oprindelige Aktionsordre, først kunne anses paatalte ved Retten den 24 Februar d. A., da Tiltalte modtog Forkyndelse om Udvisdelsen af Tiltalen imod ham.

Efter det Anførte vil Tiltalte være at frifinde for Aktors Tiltale, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Jakob Kristian Lauritsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udrede Aktionens Omkostninger, derunder de i Landsover-samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Højesteretsagførererne Shaw og Hansen for Højesteret 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vordingborg Kjobstads Extraret hertil indankede Sag sigtos Tiltalte, cand. juris Jakob Kristian Lauritsen af Kjøbenhavn, for Overtrædelse af §§ 3 og 4 i den foreløbige Lov af 2 November 1885 angaaende Tillæg til den almindelige borgerlige Straffelov. Sagens Omstændigheder ere følgende: Ved et offentligt Møde i Foredragsforeningen i Vordingborg den 21 December 1885 holdt Tiltalte en Tale angaaende de politiske Forhold her i Landet, navnlig Ministeriet Estrups Optræden, hvorunder han, der ifølge sit Anbringende havde valgt som Emne for Talen at skildre et Folks Modstandsevne, ifølge Referater i Bladene bl. A. yttrede Følgende:

1. „Ligesom den franske Regjering brød den Grundlov, der sikrede Hugenotterne Religionsfrihed, paa lignende skammelig Maade har Ministeriet berøvet os den Grundlov, der sikrede os Friheden. Revolutionen (i 1789) gav Hugenotterne det igjen, man havde stjaalet.

2. Naar Regjeringen tog paa forventet Tillægsbevilling, hvad Folkethinget havde nægtet, saa var det det Samme, som om Taleren efter gjentagne Gagne at være nægtet Laan af Vordingborg Sparekasse, en skjon Dag, naar Bestyrelsen sov, selv tog det Dobbelte af, hvad han havde begjært som Laan.

3. Hvis Estrup sejrede, saa „er Jeres Andel i det offentlige Liv død for mig *). Vi saa ned til vort Livs mindste Forhold det, vi ikke vil. Den Dag, da Folkethinget gaar ud af Spillet, da ere I døde Alle som En“.

4. Endelig udtalte han med Hønsyn til et Folkethinget af Konsejlspræsident Estrup forelagt Forslag om Tillæg til Grundloven, at denne Lov vilde ikke danne Afslutningen paa vor politiske Bane, men kun føre os videre nedad paa den Skjændsolsbane for Politik og borgerlig Udvikling her i Landet, hvis første Trin Grundloven af 1866, sammenlignet med vor Politikens nobleste Udslag: 5te Juni Grundloven, betegner“.

Tiltalte har erkjendt at have yttret sig som under Post 2 og 3 anført. Han har ligeledes indrommet at have udtalt sig som anført i Post 1, 1ste Punktum, der efter hans Forklaring indeholder et kort Resumé af en længere historisk Udvikling om Hugenotternes Berøvelse af Religionsfriheden under Ludvig den 14de, hvilken Berøvelse af Tiltalte i Foredraget blev paralleliseret med det Estrupske Ministeriums Fremfærd mod borgerlig Frihed her i Landet, idet han dog har forment, at Ordet „skammelig“ ikke refererede sig til den danske Regerings Fremfærd, men derimod til Ludvig den 14des og Dragonadernes Adfærd mod de Religionsfrihed berøvede Hugenotter. Han har imidlertid erkjendt,

---

*) skal være: evig.

at han stærkt akcentuerede Ligheden mellem den daværende franske Regjerings Fremfærd mod Hugenotternes Grundlov, det nantiske Edikt, og den danske Regjerings Omgang med Grundloven, saa at han ikke har turdet nægte, at Tilhorerne have faaet det i Post 1, 1ste Punktum, angivne Indtryk af hans Opfattelse af Regjeringens Fremfærd, ligesom han har indrømmet, at det ej heller laa ganske udenfor hans Hensigt at bibringe Tilhorerne en saadan Opfattelse. Hvad derimod angaar det andet Punktum i denne Post har Tiltalte nægtet saavel dorved at have opfordret til Revolution som at han brugte Ordet „stjualet“ som refererende sig til det nuværende danske Ministerium, idet han ved dette Udtryk, forsaavidt han har benyttet det, hvad han ikke vil kunne erindre, kun har villet sigte til Fremgangsmaaden mod Hugenotterne, og efter det Oplyste vil Tiltaltes Forklaring i saa Henseende ikke kunne forkastes. Med Hensyn til Post 4 har Tiltalte vedgaaet at have udtalt sig som anført, men han har villet gjøre gjældende, at Udtrykket „Skjændselbane“ ikke kunde angaa det Estrupske Ministerium, men var en historisk Bemærkning, der gjengav Tiltaltes Opfattelse af den Indskrænkning i Valgretten og det Forsøg paa at danne en privilegeret Klasse her i Landet, som Grundloven af 1866 og hvad der gik umiddelbart forud derfor havde fort med sig. Udtrykket var brugt for at bibringe Tilhorerne en fast Overbevisning om det Ulykkelige i, at Landbostanden ikke stod fast i 1866 paa den gamle Grundlov, og for at advare imod enhver ny Grundlovsforandring i ikke frisindet Retning. Tiltalte er født den 18 Oktober 1858 og ifølge et paa Foranledning af nærværende Ret optaget Reassumtionsforhør ikke funden forhen straffet. Ved de ovenanførte Udtalelser under Post 1, 1ste Punktum, Post 2, der af Tiltalte ere brugte i en offentlig Forsamling, findes det, at han, som i Underrettsdommen antaget, har gjort sig skyldig i Overtredelse af § 4 i den foreløbige Lov af 2 November 1885 om Tillæg til Straffeloven, hvilken foreløbige Lov ikke, som af Tiltalte forment, er ugyldig eller bortfalden, idet han ved den af ham dragne Parallel mellem den franske Regjeringens Fremfærd mod Hugenotterne og den danske Regjeringens mod borgerlig Frihed og Grundloven, ved de af ham under Post 2 anførte Yttringer om Tillægbevillingsloven har givet en forvansket Fremstilling af Regjeringens Handlinger i det Øjemed derved at gjøres Foranstaltninger forhadte. Derimod findes det ikke, at han iøvrigt har pandraget sig Strafskyld, navnlig ikke efter bemeldte Lovs § 3, idet det ikke er bevist, at han har ophidset Klasser eller Dele af Befolkningen til Had og Forbittrelse eller til Voldsgjerninger mod andre Klasser eller Dele af dem. Den af Tiltalte forskyldte Straf bestemmes til simpelt Fængsel i 1 Maaned, medens han ved den indankede Dom er anset med

lige Fængsel i 3 Maaneder. Bemeldte Dom vil derfor forsnavidt være at forandre, hvorimod den, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, iøvrigt vil være at stadfæste.

Tirsdagen den 6 Marts.

Nr. 85.

Advokat Nellemann

contra

Jakob Kristian Lauritsen (Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af foreløbig Lov angaaende Tillæg til den almindelige borgerlige Straffelov af 2 November 1885 §§ 3 og 4.

Horns Herreds Extrarets Dom af 17 September 1886: Tiltalte, cand. juris Jakob Kristian Lauritsen af Kjøbenhavn, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder. Saa bør han og udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Wodschow, 100 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Nøkkentved, 80 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 April 1887: Tiltalte, cand. juris Jakob Kristian Lauritsen, bør hensættes i simpelt Fængsel i 6 Uger. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande, dog at Salærerne til Prokurator Wodschow og Overretssagfører Nøkkentved bestemmes til 50 Kr. til Førstnævnte og 40 Kr. til Sidstnævnte. I Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Maag, betaler Tiltalte 50 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at der under den mod Tiltalte anlagte Sag, som blev paakjendt ved Overretsdøm af 7 Januar f. A., er ved Højesterets Dom af 5 dennes tillagt ham Friiendelse, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, vil denne være

at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden efter Omstændighederne bliver at forkorte til 4 Uger.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Uger. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellesmann og Højesteretsagfører Lunn 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende mod Tiltalte, cand. juris Jakob Kristian Lauritsen, for Overtrædelse af §§ 3 og 4 i foreløbig Lov af 2 November 1885 angaaende Tillæg til den almindelige borgerlige Straffelov anlagte, fra Horns Herreds Extraret hertil indankede Sag sigtes Tiltalte for at have gjort sig skyldig i saadan Overtrædelse ved sine Udtalelser i et Foredrag, som han i et af den frisindede Vælgerforening for Frederiksborg Amts 5te Valgkreds indvarslet politisk Mode holdt i Skuldelev Kro den 24 Januar f. A. Under det ommeldte Foredrag angreb Tiltalte Ministeriets Politik og betegnede dets og særlig Konsejlspræsidentens Optræden som værende i Strid med Grundloven, idet han efter sin egen Forklaring og det iøvrigt Oplyste bl. A. yttrede, at Grundloven paabød, at Finantsloven og Tillægsbevillingslovene skulde forelægges Folkethinget strax, men at Estrup forstod dette „strax“ som betydende 4—5 Maaneder, at Ministeriet forelagde, vedtog, benyttede og ophævede Love uden Hensyn til Grundloven, og benyttede de foreløbige Love uden Hensyn til, at de vare forkastede af Rigsdagen, idet Estrup ogsaa efter Forkastelsen af Riffelloven og Gendarmeriloven havde udsendt Cirkulærer om, at Forkastelsen Intet betydede, men at Lovene gjaldt alligevel, og at Landets første Mand, Berg, uagtet Grundlovens § 57 fritog ham for at fængsles, saalænge Rigsdagen var samlet, dog var fængslet eller sat i Hullet paa Sult, hvorved han sigtede til, at Folkethingetsmand Berg havde paabegyndt Afsoning af en ham ved Højesteret ikjendt Fængselsstraf. Forsaavidt han, som bemærket, omtalte de foreløbige Love som forkastede af Rigsdagen, sigtede han til en Udtalelse i en af Folkethinget vedtagne Dagsorden, hvorved nægtedes Fremme af et ved privat Initiativ indbragt Lovforslag, ligelydende med den foreløbige Lov af 2 No-

vember 1885, og at han nævnedes Rigsdagen istedetfor Folke-thinget, skete efter hans Forklaring, som forsaavidt ikke kan forkastes, ved en Fortalelse. Videre yttrede Tiltalte, efter hvad der paa samme Maade er oplyst, at det Eneste, Estrup havde gjort, var at skaffe os af med vor Ret til Slesvig, og dette kunde et Husmands- eller Indsiddersministerium have gjort ligesaa godt, at det under Kommissionssagen mod Noes og Nielsen var nægtet at loslade disse, skjondt en nok saa stor Kaution var tilbuddt, og skjondt de Paagjældende vare Ejendomsbesiddere, der kun sigtodes for en Gjerning, om hvis Tilraadighed *) Størstedelen af det danske Folk ikke tvivlede forinden Højesteretsdommen fuldt i Sagen, og i Modsætning hertil, at Sø- og Handelsretten mod en Kaution af 5000 Kr. havde losladt en Styrmand, der var sigtet for Mord paa en Fyrbøder eller dog for ved Mishandling at have bragt ham til at begaa Selvmord, hvoraf Følgen havde været, at han nu var stukket af, hvorhos Tiltalte sluttelig ved at omtale en Forestilling fra Konsejlspræsidenten til Hs. Maj. Kongen, hvori Udtrykket „de lavere Samfundsklasser“ skulde være brugt, udtalte: „Det er jer, der er de lavere Klasser, paa paa“, de „vil slaa jer nod“. Ved Udtrykket „de“ har Tiltalte efter sin Forklaring, som efter den Sammenhæng, hvori Ordet er brugt, ikke tør forkastes, sigtet til Ministeriet eller Højrepressen. Tiltalte har erkjendt, at han ved sine ovenanførte Udtalelser har tilsigtet at gjøre Regjeringens Foranstaltninger forhadte eller foragtelige, og mod hans Benægtelse findes han efter Indholdet af bemeldte Udtalelser at have søgt dette Maal naaet blandt Andet ved at forvanske Kjendsgjæringer, saa at han har paadraget sig Strafansvar efter den nævnte foreløbige Lovs § 4. Derimod skjønnes han, naar hans foranførte Slutningsbemærkning forstaas paa den af ham angivne Maade, ikke at have gjort sig skyldig i nogen Overtrædelse af samme Lovs § 3. Tiltalte, der er født den 18 Oktober 1858, var, da han holdt det omhandlede Foredrag, under Tiltale for Overtrædelse af de samme Straffebestemmelser, og ved den inden Vordingborg Kjøbstads Extraret den 29 Marts f. A. i Sagen afsagte Dom blev han derfor anset med en Straf af simpelt Fængsel i 3 Maaneder, hvilken Straf ved nærværende Rets Dom af 7 Januar d. A. blev bestemt til lige Fængsel i 1 Maaned. Han vil nu i Medhold af anførte § 4 være at anse med en Straf, som findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 6 Uger. Underrettsdommen, der efter de citerede §§ 3 og 4 i bemeldte Lov har anset ham med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder vil altsaa være at forandre overensstemmende hermed, hvorimod den i Henseende til Aktionens Omkostninger, der rettelig ere

---

*) skal være: •Tilladelighed•.

paalagte Tiltalte, vil være at stadfæste, dog at de Aktor og Defensor for Underretten tilkommende Salærer bestemmes til 50 Kr. til Førstnævnte og 40 Kr. til Sidstnævnte.

Nr. 103.

Advokat Nellemann

contra

1) Oscar Elias Jensen og 2) Johan Christian Marius Plet (Def. Halkier),

der tiltales for Betleri og Overtrædelse af Fdg. af 10 December 1828 og Førstnævnte tillige for Overtrædelse af Polititilhold.

Æbeltoft Kjøbstads samt Mols og en Del af Sønder Herreds Politirets Dom af 21 November 1887: Arrestanterne, Bødkersvend Oscar Elias Jensen og Malersvend Johan Christian Marius Plet, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 3 Gange 5 Dage, samt En for Begge og Begge for En udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 December 1887: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for Arrestanten Oscar Elias Jensen bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, betaler Arrestanterne En for Begge og Begge for En 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokaterne Nellemann og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanterne Bødkersvend Oscar Elias Jensen og Malersvend Johan Christian Marius Plet for Betleri og Overtrædelse af Frdn. 10 December 1828, Førstnævnte tillige for Overtrædelse af Polititilhold. Ved Arrestanternes egne Tilstaaelser og Sagent øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort at de, da de afdvige 8 Novbr. i Følge med hinanden og en tredie Haandværkssvend gik fra Aarhus over Ronde til Æbeltoft, have, tildels i Fællesskab, betlet paa forskellige Steder saavel undervejs som efter deres Ankomst til sidstnævnte Kjøbstad, hvor de blevo anholdte den 9 November om Aftenen, efter at de ifølge deres Forklaringer havde søgt Arbejde hos flere Haandværksmestere der, samt at de ligeledes Begge have overtraadt den ovennævnte Frdn. 10 December 1828, idet Arrestanten Plet havde begivet sig fra Aarhus til Æbeltoft uden at være viseret hertil, og Jensen paa Vandringen dertil ikke medførte sin Vandrebog. Paa samme Maade er det godtgjort, at sidstnævnte Arrestant, som, efterat være undvegen fra Fattiggarden i Aarhus, atter blev indlagt sammesteds og i den Anledning inden Kjøbstadens Politiret den 20 Oktober sidstl. fik Tilhold om ikke uden rette Vedkommendes Tilladelse at forlade Fattiggarden med Tilkjendegivende om, at Overtrædelse af dette Tilhold overensstemmende med Lov 3 Marts 1860 vilde medføre Straf for Løsgænger, desuagtet efter 3 Dages Forløb paany forlod Fattiggarden uden Tilladelse. Af Arrestanterne, der ere fødte, Jensen i Aaret 1861 og Plet i 1859, og som Begge ifølge Norhald med flere Herreders Extraretsdom af 14 September d. A. have været ansete efter Straffelovens §§ 228 og 296 med Fængsel paa Vand og Brød hver i 3 Gange 5 Dage, har endvidere Førstnævnte tidligere, foruden for hyppige Disciplinærforsøelser i sin Militærtjeneste, været straffet 7 Gange for Betleri, tildels i Forbindelse med Løsgænger eller Overtrædelse af Frdn. 10 December 1828 sonet ifølge Aarhus Kjøbstads Politiretsdom af 3 Juni sidstl. for Betleri med Fængsel af nysnævnte Art i 2 Gange 5 Dage, og Arrestanten Plet 6 Gange for Betleri, deraf én Gang i Forbindelse med Overtrædelse af bemeldte Frdn., sidste Gang ifølge Randers Kjøbstads Politiretsdom af 18 Oktober, da for Betleri alene med Fængsel paa Vand og Brød i 12 Dage, og Arrestanterne villo nu for deres ovenmeldte Forhold være at anse, Jensen efter Lov 3 Marts 1860 § 5, kfr. §§ 2 og 3 samt Frdn. 10 December 1828 § 13 og Plet efter sidstnævnte Lovsted samt bemeldte Lovs § 3 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød, for Førstnævnte i 4 Gange 5 Dage og for Sidstnævnte i 3 Gange 5 Dage. Da Politiretsdommen for Plets Vedkommende har samme Straffebestemmelse, medens Straffen for Jensen ligeledes er fastsat til Fængsel af samme Art i 3 Gange 5 Dage,

vil bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Arrestanterne in solidum at udrede Sagens Omkostninger, saaledes være at stadfæste med den berorte Forandring i Henseende til Straffetiden for Jensons Vedkommende.

Onsdagen den 7 Marts.

Nr. 105.

Advokat Halkier

contra

Jacob Frantz Løvenstein (Def. Nellemann),

der tiltales for Meddelagtighed i bedrageligt Forhold.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 9 September 1887: Tiltalte, Slagter Jacob Frantz Løvenstein, bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage og i Erstatning til Jensine Marie Andersen betale 150 Kr., samt udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne, Kammer-assessor Poulsen og Bjerregaard, henholdavis 15 og 12 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 December 1887: Tiltalte Jacob Frantz Løvenstein bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hastrup og Kancelliraad Møller, i Salær hver 20 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Falkier og Nellesmann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissær hedder det: Under denne Sag tiltales Slagter Jakob Frantz Løvenstein for Meddelagtighed i bedrageligt Forhold. Ved en den 19 April d. A. oprettet Kjobekontrakt solgte Tiltaltes Broder, Slagter Hans Theodor Løvenstein, til sin Hustrus Søster, Jensine Marie Andersen — hvem han efter Sagens Oplysninger maa antages dengang at have været et større Beløb skyldig, som han tidligere havde laant af hende — en brun Hest og en Rejsefjedervogn for en Kjobesum af 600 Kr., saaledes at Hesten og Vognen, idet Kjoberinden, som det i Kontrakten hedder, forlængst havde betalt Sælgeren den akkorderede Kjobesum, strax skulde være hendes Ejendom, men at Sælgeren forelobig beholdt dem i sin Besiddelse, idet han lejede dem af hende for en aarlig Leje af 40 Kr., og iøvrigt paa Vilkaar, at Lejemanlot fra begge Sider kunde opsiges til visse Tider med et nærmere bestemt Varsel. Det er under Sagen oplyst, at fornævnte Hans Theodor Løvenstein under 12 August d. A. har solgt bemeldte Hest og Vogn til Slagter Ludvig Kraul i Horsens for 110 Kr., nemlig 80 Kr. for Hesten og 30 Kr. for Vognen, og at han derpaa den 13 s. M. eller Natten derefter har forladt Landet og er rejst til Amerika. Under den i Anledning af dette Salg foretagne kriminelle Undersøgelse, hvorunder Tiltalte sigtedes for Delagtighed i det af hans nævnte Broder ved Salget formentlig udviste bedragelige Forhold, har Tiltalte — efter først gjentagende at have benægtet dels at have ydet Broderen nogen Bistand til denne Handels Istandbringelse, idet han i saa Henseende vel erkjendte at have været tilstede; da Broderen solgte Gjenstandene til Kraul, men paastod ikke at have taget nogen Del i Forhandlingerne derom, dels dengang at have været vidende om, at Broderen tidligere havde solgt Hesten og Vognen til Jensine Marie Andersen — senere tilstaaet, at han har hjulpet Broderen ved Salget, og at han dengang vidste, at Hesten og Vognen ikke tilhørte denne, og gaar hans Forklaring nærmere ud paa Følgende: Da Tiltaltes Broder befandt sig i stor Pengesforlegenhed, havde han besluttet sig til at rejse til Amerika, hvad Tiltalte ogsaa fandt var det Rigtigste, og til at skaffe de dertil fornødne Penge vidste hverken Broderen eller Tiltalte nogen anden Udvej end at sælge Hesten og Vognen, men da de tilhørte Broderens Svigerinde, var det nødvendigt, at det Hele blev holdt hemmeligt, indtil Broderen havde naaet Hamburg. Tiltalte vil vel ikke have set den oven-

ommeldte Kjøbekontrakt, men var dog bekendt med, at Hesten og Vognen ikke var Broderens, idet han havde hørt dette omtale, og han har navnlig indrømmet, at da han den 10 August om Aftenen traf sammen med Jensine Marie Andersen, bad denne ham om at afværge, at Broderen solgte Hesten og Vognen, idet hun tilføjede, at han jo nok vidste, at de tilhørte hende, og at det var det Eneste, hun havde tilbage at holde sig til for sit Tilgodehavende hos Tiltaltes Broder. Efterat denne den 10 August havde tilbudt Slagter Kraul Hesten til Salg, henvendte Tiltalte sig den 12te næstefter om Formiddagen til Kraul og spurgte, om denne dog ikke vilde købe Hesten, hvorhos han tillige faldt Vognen, og da Kraul derpaa yttrede, at Hesten og Vognen dog vel ikke vare pantsatte eller skrevne, benægtede Tiltalte dette, idet han derhos erklærede, at han indestod for, at Broderen kunde sælge dem. Handelen blev derefter afsluttet samme Dags Eftermiddag, efter at begge Broderne havde indfundet sig hos Kraul og paany opfordret ham til at købe Hesten og Vognen, og da Kraul ved denne Lejlighed atter spurgte, om der var Noget i Vejen med Hesten og Vognen, med Tilføjende, at de dog vel ikke vare pantsatte eller skrevne, nægtede Tiltaltes Broder dette. Under Samtaler, som Tiltalte derpaa dels samme Dag om Aftenen, dels den næste Dag havde med Broderens Hustru og Jensine Marie Andersen, fordulgte han paa deres derom til ham rettede Spørgsmaal baae Salget og Broderens paa tænkte Rejse, ligesom han efter Aftale med denne først den 15 August nedlagde 2 Breve, som han havde modtaget af Broderen for donnes Afrejse, og hvori Broderen underrettede sin Hustru og sin Svigerinde om sin Bortrejse, i en Postkasse, saa at de modtog dem den følgende Dag, idet de Begge først senere maatte blive bekendte med Bortrejsen. Iøvrigt har Tiltalte udsagt, at han nok indser, at han har handlet strafværdigt, men at han kun har havt til Hensigt at hjælpe Broderen, og han har bestemt benægtet, at han ved sit ommeldte Forhold har havt egen Fordel for Øje, idet han har paastaet, at han tvertimod har maattet laane Broderen Penge for at han kunde komme afsted. Da Tiltalte ved sin Defensor for Overretten lod anbringe, at hvad der var tilført Retsprotokollen som indeholdende en Tilstaaelse fra ham om at have gjort sig skyldig i det ham imputerede Forhold, var urigtigt, idet han ikke vilde have forklaret for Forhørsdommeren, hvad der i saa Henseende er tilført Protokollen, men derimod afgivet en derfra væsentlig afvigende i Defensors Indlæg nærmere angiven Forklaring, blev der ifølge Overrettens Foranstaltning optaget et yderligere Forhor i Sagen. Under dette erklærede Tiltalte, efter at hans Defensors ovennævnte Indlæg var oplæst for ham, at han maatte fastholde sin Tilbagekaldelse af den Tilstaaelse, som af ham skulde være afgiven, men som urigtig var tilført Retsprotokollen; men efter at Forhørsdommeren og Rets-

vidnerne havde til Retsprotokollen afgivet Erklæringer, gaaende ud paa at bevidne Rigtigheden af Protokolltilførselen om, hvad Tiltalte har udsagt i det Retsmøde, i hvilket han afgav sin Tilstaelse — hvilken Tilførsel iøvrigt ogsaa efter Retsprotokollens Udvisende forinden Mødets Slutning var bleven oplæst for Tiltalte og af ham erklæret for rigtig — udsagde Tiltalte, at han slet ikke vilde benægte Protokolltilførselens Rigtighed, og at hans Defensors ovenanførte Anbringende i modsat Retning maatte bero paa en Misforstaelse fra hans Defensors Side — hvad denne iøvrigt med Bestemthed har paastaet ikke kan være Tilfældet — derimod fastholdt Tiltalte, at den af ham afgivne Tilstaelse i væsentlige Punkter var urigtig, i hvilken Henseende han navnlig har paastaet, at han, da Salget af Hesten og Vognen fandt Sted, ikke havde nogen Forestilling om, at de ikke tilhørte hans Broder, og navnlig ikke havde erfaret Noget herom ved Udtalelser fra Jensine Marie Andersens eller fra hans ovennævnte Broders Hustrus Side, hvilken Forklaring han imidlertid senere har forandret derhen, at han ikke vil benægte, at Jensine Marie Andersen og hans Broders Hustru have bedet ham om at sige til hans Broder, at denne ikke maatte sælge Hesten og Vognen, og det gjerne kan være, at de ved de Lejligheder, ved hvilke han talte med dem for Salget, kunne overfor ham være fremkomne med Antydninger om, at hans Broder ikke havde Raadighed over Hesten og Vognen, hvilket imidlertid, som han har udtrykt sig, var Noget, som han ikke tog Hensyn til, men at derimod ingen af dem udtrykkelig havde sagt, at Jensine Marie Andersen havde købt Hesten og Vognen af hans Broder. Endvidere har han gjort gjældende, at han overfor Slagter Kraul ikke har afgivet nogen Erklæring om, at hans Broder ejede Hesten og Vognen, men kun sagt, at de, saavidt han vidste, ikke vare pantsatte ved en under Sagen fremlagt Panteobligation, ifølge hvilken der af Tiltaltes Broder for en Gjæld stor oprindelig 2500 Kr., hvorpaa der senere er afdraget 1000 Kr., er givet Jensine Marie Andersen Panteret i forskellige i Obligationen nærmere opgivne Losoregjenstande, blandt hvilke Hesten og Vognen ikke findes. Under det ommeldte Forhør have imidlertid saavel Jensine Marie Andersen som Tiltaltes Svigerinde og Slagter Kraul fastholdt Rigtigheden af deres tidligere afgivne Forklaringer, der i alt Væsentligt stemme overens med Tiltaltes Tilstaelse, hvorhos Kraul har tilføjet, at han netop ved den af Tiltalte overfor ham afgivne bestemte Erklæring fik den Overbevisning, at han trostigt kunde købe Hesten og Vognen, og herefter samt efter Alt, hvad der iøvrigt foreligger, vil der i Henhold til D. L. 1—15—1 ikke kunne tages noget Hensyn til Tiltaltes Tilbagekaldelse af den en Gang i Retten afgivne Tilstaelse, hvorimod det maa anses tilstrækkelig godtgjort, at han har hjulpet Broderen med Afhændelsen af Hesten og Vognen,

uagtet han var bekendt med, at de tilhørte Jensine Marie Andersen. Denne har under Sagen nedlagt Paastand om hos Tiltalte at tilkjendes Erstatning for den solgte Hest og Vogn, og under det i Sagen optagne oprindelige Forhør ere de blevne enige om at ansætte Erstatningen til 150 Kr. For sit ovenomneldte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1858 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 253, jfr. § 47, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. I Henseende til den idømte Erstatning og Aktionens Omkostninger, hvorunder der vil være at tillægge Aktor og Defensor for Overretten i Salær hver 20 Kr., vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Nr. 96.

Advokat Klubien

contra

Anders Peter Hansen (Def. Hansen),

der tiltales for Bedrageri.

Lemvig Kjøbstads Extrarets Dom af 19 Juli 1887: Tiltalte, Fisker Anders Peter Hansen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt tilsvare denne Aktions Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Harpoth 12 Kr. og Defensor, Prokurator Hjort, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 31 Oktober 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hastrup og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretsagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Fisker Anders Peter Hansen for Bedrageri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, hvis Bo i Henhold til et af Lemvig Kjøbstads Skifteret den 13 Mai d. A. afsagt Dekret er taget under Konkursbehandling, umiddelbart forinden Dekretets Afsigelse og paa en Tid, da han efter sin Forklaring maa antages at have forudset, at hans Fallit var nær forestaaende, har, som han har udtrykt sig, „for en Forms Skyld“ overdraget en ham tilhørende Dæksbaad, „Soloven“ kaldet, som han 2 $\frac{1}{2}$ Aar tidligere havde kjøbt for 450 Kr. og som efter hans Formening endnu var 200 Kr. værd, til Husmand og Fisker Peder Eriksen af Humlum, og at dette skete for at unddrage Tiltaltes Kreditorer Baaden. Efter hvad der desangaaende er oplyst under Sagen, maa det antages, at Tiltalte, da han en Dag var ude at fiske med Eriksen, først har tilbudt denne Baaden tilkjøbs, og da Eriksen svarede, at han ikke havde Penge dertil, sagt til ham, at Tiltalte, da han nok kom til at gaa fallit, ligesaa gjerne vilde give Eriksen Baaden som at den skulde gaa ind i Boet. Det blev ikke ved denne Lejlighed udtrykkelig omtalt, at det kun var pro forma, at Tiltalte gav Eriksen Baaden; men ligesom dette dog var Tiltaltes Mening, saaledes forstod ogsaa Eriksen, efter hvad han har udsagt under Forhørene, godt nok, at han kun fik Baaden for en Forms Skyld. Da der derefter den 14 Mai blev afholdt en Registreringsforretning i Tiltaltes Konkursbo, omtalte Tiltalte, der kom tilstede under Forretningen og som efter Registreringens Tilendbringelse erklærede ikke at være Ejer af Videre end det Registrerede, ikke Baaden, og da han den 4 Juni næstefter anholdtes i Humlum, foregav han for den derværende Sognefoged, at Baaden, som han umiddelbart forinden sin Anholdelse havde benyttet ved sit Fiskeri, tilhørte Eriksen, hvad denne ogsaa den næste Dag bekræftede for Sognefogden. Iøvrigt gaar Tiltaltes Forklaring under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør ud paa, at det ikke var hans Mening selv at beholde Baaden, der var for lille til at benyttes til Havfiskeri, hvorimod han vilde have den solgt saaledes, at Kjøbesummen for samme tilfaldt hans Svoger, Tjenestekarl Jens Severin Jensen af Volder, der i sin Tid havde ydet ham Hjælp til Baadens An-

skaffelse, men Tiltalte vilde da istodetfor se at faa Part i et af de Fiskerfartøjer, som gaa paa Havfiskeri, og de til Erhvervelsen af en saadan Skibspart, som han antog vilde koste 600 Kr., fornødne Penge, mente han at kunne faa til Laans dels af sin ovennævnte Svoger — der ogsaa under det ovennævnte yderligere Forhor har udsagt, at han maaske nok, navnlig naar han havde faaet Kjøbesummen for „Soloven“, havde været tilbøjelig til at hjælpe Tiltalte med nogle Penge til Erhvervelse af en saadan Skibspart — dels af sin øvrige Familie. Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte — der ved en den 14 Marts d. A. udstedt, den 15 s. M. thinglæst Obligation havde givet sin ovennævnte Svoger Jens Severin Jensen til Sikkerhed for en Gjæld, som i Obligationen var angivet til 800 Kr., dels Pant i en Tiltalte tilhørende Ejendom paa Lemvig Østermark næstefter 1500 Kr., som skyldtes til en Kreditforening, og 900 Kr. som skyldtes til Jensen selv, dels første Prioritets Panteret i 2 Fiskerbaade med staaende og løbende Redskaber, hvis Værdi i Obligationen angaves at være 400 Kr. samt i forskellige andre i Obligationen nærmere specificerede Losoregjenstande, deriblandt i en Høvelbænk, et Svin og 6 Høns, hvilke sidstnævnte Ejen- dele i Obligationen tilsammen vare vurderede til 56 Kr. — har, som det maa antages ikke længe efter Obligationens Udstedelse uden sin Svogers Samtykke solgt Høvelbænken, Svinet og 3 af Hønsene til forskellige Personer og selv beholdt Kjøbesummorne. Iøvrigt har Tiltaltes Svoger under det efter Overrettens Foranstaltning optagne yderligere Forhor udsagt, at han ikke vidste, hvad det var for Effekter, han havde Pant i, idet Tiltalte selv havde sørget for Udstedelsen af Obligationen, der derefter var bleven beroende hos en Sagfører uden at Svogeren nogensinde havde set den eller hørt den oplæse.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 18 Mai 1888.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 2.

Onsdagen den 7 Marts.

Nr. 96.

Advokat Klubien

contra

Anders Peter Hansen (Def Hansen).

Endelig har Tiltalte vedgaaet, at han ogsaa har solgt de til hans Svoger pantsatte Fiskerbaade og selv beholdt Kjobesummerne, men da Svogeren har erkjendt, at han har givet sit Samtykke til Baaedenes Salg, og at han vel havde tænkt sig, at Tiltalte, dersom han fik dem godt betalt, af sig selv skulde have betalt ham, men at der aldrig har været Tale mellem dem om, at Svogeren skulde have noget af Kjobesummerne, kan det ikke anses godtgjort, at Tiltalte med Hensyn til de heromhandlede Baade har gjort sig skyldig i noget Forhold, der kunde paadrage ham Strafansvar. Derimod vil Tiltalte — der er født i Aaret 1857 og som med Undtagelse af, at han ved Overrettens Dom af 27 December 1886 har været anset for Overtrædelse af Næringslovens §§ 75 og 77 jfr § 81 med en Bøde til vedkommende Amts Fattigkasse af 25 Kr, ikke tidligere har været tiltalt eller straffet — for sit øvrige ovenomhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens §§ 256 og 260 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Da Underretsdømmen har samme Straffebestemmelse, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges. saaledes være at studfæste.

Nr. 99. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Niels Hansen, med Tilnavn Thuesen (Def. Shaw),
 der tiltales for Brandstiftelse.

Bjerre Herreds Extrarets Dom af 5 November 1887: Arrestanten Niels Hansen (Thuesen) bør hensættes i Tugthusarbejde i 6 Aar og i Erstatning til den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger betale 6502 Kr., til Brandforsikkringselskabet „Danmark“ 459 Kr. samt til Veile Amts yngre Brandforsikkringselskab 4979 Kr. Saa bør han og betale samtlige denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Busch, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 December 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hastrup og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeleb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjondes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Fattiglem Niels Hansen med Tilnavn Thuesen — der er født i Aaret 1812 og ved Højesteretsdom af 30 November 1865 blev dømt fra Livet efter Forordningen 4 Oktober 1833 § 10 1ste Led, jfr. § 6 og D. L. 6—6—1, hvilken Straf imidlertid ved kgl. Resolution af 23 December s. A. blev ham eftergiven, imod at han hensattes

til Tugthusarbejde i 8 Aar, tiltales under denne Sag for Brandstiftelse, og det er i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder: Efterat Tiltalte havde udstaaet den ovennævnte Straf af 8 Aars Tugthusarbejde, blev han hjemsendt til sin Forsorgelseskommune, Raarup Sogn, og indlagt paa Raarup Fattiggård, men da han her udviste et fredsforstyrrende Forhold, idet han navnlig fremkom med Trusler imod andre Fattiglemmer, blev han, efterat der i den Anledning var blevet optaget Forhør, paa Foranledning af det derværende Sogneraad for det nævnte Sogn ved Juletid 1878 indlagt paa Tvangsarbejdsanstalten ved Horsens, hvor han forblev i omtrent 8 Aar, indtil han ved afvigte Nytaarstid blev flyttet tilbage til Raarup Fattiggård. Tiltalte, der efter sin Forklaring bar Nag til Sogneraadet, fordi dette havde ladet ham forblive saa længe paa Tvangsarbejdsanstalten, fattede om Aftenen den 6 September d. A. efterat han og Fattiggårdens øvrige Beboere vare gaaede i Seng, den Beslutning, at han for at hævne sig paa Sogneraadet vilde sætte Ild paa Fattiggården, hvilket han ikke tidligere vil have tænkt paa, uagtet han har erkjendt at have brugt Udtalelser om, at han vilde ønske, at Fattiggården maatte „springe i Luften“, og at det ikke var for meget, om den brændte af, medens han derimod har benægtet at have, saaledes som flere under Sagen afhorte Vidner have forklaret, truet med at ville afbrænde Gaarden. Efterat han imidlertid den nævnte Aften havde fattet Beslutningen om at gjøre dette, bragte han strax sit Forsæt i Udførelse, idet han, der laa alene i et Kammer i den sydlige Ende af Gaardens vestre Længe, stod op og klædte sig paa, hvorpaa han krøb ud af Vinduet, der vender imod Haven, og gik hen til en Halmstak, der stod tæt ved den vestlige Gavl af den nordre, til Lade benyttede Længe, og antændte Stakken ved Hjælp af Tændstikker, som han nogen Tid forud havde kjøbt. Da han havde set, at det var begyndt at brænde i Stakken og at Ilden ligeledes havde faaet fat i Taget paa Laden, gik han hen og foranledigede, at Bestyreren af Fattiggården vaagnede, efter hans Forklaring, ved udenfor dennes Sovkammervindu, der ligeledes vender ud imod den Syd for Gaarden beliggende Have, at raabe, at Gaarden brændte, hvorefter han gik bort over Marken og skjulte sig i en Jordhytte i Nærheden, hvor han den næste Morgen tidlig blev funden af 2 Mænd, der bragte ham tilbage til Fattiggården. Bestyreren af denne har forklaret, at da han, der ikke horte Tiltalte raabe, at der var Ild i Huset, men blev vækket Kl. omtrent 11 derved, at Tiltalte hujede ude i Haven, og da strax stod op og tog nogle Klæder paa, et Par Minutter efterat han var vaagnet, kom ud i Gaarden, var allerede hele den Del af Gaardens Bygninger, der var tækket med Straa, nemlig Laden,

den med denne sammenbyggede østre Længe, hvori der var Stald, samt den nordre, til Arbejdstuer og Opbevaringsted for Tøj indrettede Hulvdal af den vestre Længe ompændt af Ilden og Tugtet begyndt at skride ned, medens der efter hans Skjøn endnu ikke var nogen stor Fare for den Del af Gaarden, hvori dennes Beboere havde Natteleje, nemlig den anden Halvdal af den vestre Længe og den med samme sammenbyggede søndre Længe, da disse vare tækkede med Spaan og der derhos var en Brandmur i den vestre Længe imellem den spaantækte og den straatækte Del af denne. Han søgte derfor først at redde Hestene, medens hans Hustru og deres Tjenestepige løb for at gjøre Allarm, og det lykkedes ham ogsaa, ungten der allerede var Ild i Loftet over Høstestalden, at fua Hestene ud, hvorimod det var ham umuligt at redde den øvrige Besætning, nemlig 8 Koor og 4 Svin, der brændte tilligemed en Del Smaakreaturer. Han sørgede derefter for at fua Fattiglemmerne — hvoraf der paa den Tid var 14 foruden Tiltalte og deriblandt flere gamle, svagelige og sengeliggende — ud af Huset, idet han slog Ruderne ud i Vinduerne, hvorved han skar sine Hænder, og bar 3 Lemmer, der vare for svage til at redde sig ved egen Hjælp, ud igjennem Vinduerne, medens Resten kunde hjælpe sig selv ud. Imidlertid blev dog det spaantækte Stuehus reddt, ungten der brændte en Del Spaan ved Mønningen, idet det lykkedes ved Hjælp af Stiger at komme op og fua slukket den i Spaantaget begyndte Ild; derimod nedbrændte hele den straatækte Del af Gaarden, ligesom der foruden de ovennævnte Kreaturer endvidere brændte 4 Vogne endel andet Inventarium samt endel Fattiglemmerne tilhørende Tøj og hele Gaardens Avl med Undtagelse af 29 Tdr. afærsket Rug, der laa paa Loftet, og der er af Landbygningernes Brandforsikkring samt Brandforsikkringselskabet Danmark og Veile Amts yngre Brandforsikkringsforening nedlagt Paastrand paa Erstatning henholdsvis af 6502 Kr., 459 Kr. og 4979 Kr., hvorimod Tiltalte Intet har havt at erindre. Tiltalte har iøvrigt anbragt, at han ikke antog, at der kunde være nogen Fare for, at nogen af Beboerne skulde indebrænde, i hvilken Henseende han navnlig har anført, at han strax vækkede Bestyreren, at der Ingen havde Natteleje i den straatækte Del af Bygningerne, at Vinden var vestlig og saaledes fra Stakken bar over imod Løden, men ikke imod Stuehuset, og at dotte paa Grund af dot til samme benyttede Tugmateriale og den ovennævnte Brandmur, samt idet det var højere end de tilstødende Dele af Gaarden, var mindre udsat for at blive angrebet af Ilden, hvorhos han ogsaa har udsagt, at han havde troet, at Kreaturerne vilde blive reddede, da hele den af 19 Bindinger bestaaende Ladebygning laa imellem Kreaturstalden og det Sted, hvor Ilden blev paastrat, og der desuden foruden Bestyreren var flere Mandfolk paa Gaarden, der kunde hjælpe med dertil, og ligesom der Intet er

fremkommet under Sagen, der gjør det antageligt, at Tiltalte skulde have havt til Hensigt, at nogen af Fattiggaardens Beboere skulde omkomme ved Branden, saaledes kan det efter Sagens Omstændigheder i det Hele ejheller statneres, at han maatte indse, at han ved Ildspasættelsen udsatte Andres Liv for aabenbar Fare. Det man herefter billiges, at Tiltalte for sit ovenomhandlede Forhold ved Underretsdømmen er anset efter Straffelovens § 281 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 6 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Fredagen den 9 Marts.

Nr. 17. Stiftamtmand **Finsen** (Klubien efter Ordre)

contra

Konsejlspræsident og Finantsminister **Estrup** paa Finantsministeriets Vegne (den kst. Kammeradvokat),

betr. Citantens Ret til Alderstillæg.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 September 1886: De Indstævnte, Finantsministeriet, bør for Tiltale af Citanten, Amtmand over Ribe Amt, Stiftamtmand Finsen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretsprokurator Gottschalk i Salær 80 Kr. og i Portoudlæg 96 Øre hos det Offentlige.

Højesterets Dom.

Under Hensyn til, at der, hvis Værdien af Embedsbolig og Indtægten af Embedsjord skulde medtages ved Beregningen af den i Lov af 26 Marts 1870 § 4 omtalte Begyndelseslønnings, ganske vilde fattes Regler for Ansættelsen af disse Indtægter, særlig i nærværende Tillælde — og til, at Lønningsloven for Justitsministeriet af 25 Marts 1871 § 11, 1ste Punktum ikke henfører den Amtmandsembedet paa Færøerne tillagte Embedsbolig og Brug af Embedsjord under dette Embedes »Lønning«, samt iøvrigt i det Væsentlige i Henhold til det i den ind-

ankede Dom Anførte, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og det Citantens beskikkede Sagfører tilkommende Salarium at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Advokat Klubien tillægges der i Salarium for Højesteret 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende, af Citanten, Amtmand over Ribe Amt, Stiftamtmand Finsen, med Samtykke af Finantsministeriet og Indenrigsministeriet, efter meddelt Bevilling til fri Proces imod de Indstævnte, Finantsministeriet anlagte Sag, har Citanten, der under 30 Oktober 1871 udnævntes til Amtmand paa Færøerne, og som under 1 Juli 1884 udnævntes til Stiftamtmand over Ribe Stift og Amtmand over Ribe Amt, paastaet de Indstævnte tilpligtede at betale ham et Beløb af 1133 Kr. 33 Ore, der skal udgjøre et ham for Tiden fra 1 Juli 1884 til 30 November 1885 formentlig tilkommende Alderstillæg, tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 14 November f. A. til Betaling sker, hvorhos Citanten har paastaet sig kjendt berettiget til fra 1 December 1885 yderligere at oppebære Alderstillæg i Medfor af Lovgivningens Bestemmelser, saaledes at der ved Udregningen af den Tjenestetid, hvorefter Alderstillægget beregnes, gaaes ud fra den 30 Oktober 1871, Dato for hans Udnævnelse til Amtmand paa Færøerne, og endelig har Citanten paastaet de Indstævnte tilpligtede at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Portoudlæg 96 Ore og Salær til den for Citanten beskikkede Sagfører, Overret-prokurator Gottschalek, hvilket Salær ialtfaald paastaaes udredet af det Offentlige. De Indstævnte, for hvem den konstituerede Kammeradvokat har givet Møde, have derimod paastaet, at der ikke kan tilkomme Citanten det omhandlede Alderstillæg, og do have derfor paastaet sig frifundne for Citantens Tiltale og Citanten tilpligtet at betale Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Kammeradvokatens Salær. Citanten lønnes som Amtmand paa Færøerne

ifølge Lov om Lønninger for forskjellige under Justitsministeriet hørende Embeds- og Bestillingsmænd af 25 Marts 1871 § 11 med 1800 Rdl. (3600 Kr.) aarlig med Adgang til Alderstillæg, hvorhos der var tillagt ham Embedsbolig og Brug af Embedsjord, ligesom der endvidere var tilstaaet ham 400 Rdl. (800 Kr.) aarlig, hvoraf dog ingen Pension vilde være at beregne. Det er nu under Sagen in confesso, at Værdien af Embedsboligen og Indtægten af Embedsjorden eller af de Kapitaler, som ere indkomne for Grundstykker, der ere solgte fra Embedsgaarden, kan ansættes til et større Beløb end 600 Rdl. (1200 Kr.), og naar derfor Værdien af Embedsboligen og Indtægten af Embedsjorden og bemeldte Kapitaler lægges til den fæste Penge lønning af 1800 Rdl. (3600 Kr.), blive de med Embedet som Amtmand paa Færøerne forbundne Indtægter mindst 2400 Rdl. (4800 Kr.). Citanten har derfor påstaaet, at det nævnte Embede maa henføres til den i Lov af 26 Marts 1870 § 4 omhandlede første Klasse af Embeder, nemlig de Embeder, for hvilke Begyndelseslønnen er mindst 2400 Rdl. (4800 Kr.) men ikke over 3200 Rdl. (6400 Kr.), og da det af Citanten nu beklædte Embede ogsaa hører til den nævnte Klasse af Embeder, formener Citanten, at der ifølge den sidstnævnte Lovbestemmelse maa tilkomme ham Alderstillæg efter en Tjenestetid, som beregnes fra hans Ud nævnelse til Amtmand paa Færøerne. De Indstævnte have derimod gjort gjældende, at Ordet „Begyndelseslønnig“ i Lov af 26 Marts 1870 § 4 ikke omfatter saadanne usikkre, Embedet tillagte Beneficier som Bolig og Embedsjord, og at Citanten derfor, da Begyndelseslønnen for Embedet som Amtmand paa Færøerne herefter ikke udgjorde mindst 4800 Kr., ikke kan være berettiget til at oppebære Alderstillæg efter en paa den angivne Maade beregnet Tjenestetid i sit nye Embede. Citanten har til Stotte for den af ham hævdede Fortolkning af Lov af 26 Marts 1870 § 4 anført, at en Embedsmands Lønning, efter den naturlige Betydning af dette Ord, er det samlede Nettobeløb af de Indtægter og Ydelser, som af Staten ere tillagte ham som Vedorlag for hans Embedsvirksomhed, og at Ordet formentlig er identisk med det i Pensionsloven af 5 Januar 1851 § 3 brugte Udtryk „Embedsindtægter“, hvortil, ifølge Lovens § 4, ikke blot henregnes den faste aarlige Gage, men ogsaa Naturliydelser som fri Bolig og Embedsjord, der udtrykkelig ere tillagte Vedkommende som Lønning eller Lønningsdel, jfr. ogsaa Pensionsloven af 24 Februar 1858, §§ 4 og 5. Citanten har derhos henvist til Lov om Lønninger for de under Indenrigsministeriet hørende Embeds- og Bestillingsmænd med Undtagelse af selve Ministeriets Personale af 1 April 1871 § 3, i hvis sidste Membrum det bestemmes, at der, hvor der til et Amtmandsembede (med Undtagelse af Amtmandsembedet paa Færøerne) er henlagt Jorder, bliver for Indtægterne af disse at fradrage et passende Beløb i

Lønnen, og Citanten har nu forment, at ved et saadant Amtmandsembede bestaar Begyndelseslønnen af Indtægten af Embedsjorden + den Gage, som kontant udbetales af Statskassen samt desuden af Embedsboligen eller Pengeækivalent derfor, og at den altsaa ikke er lig med den Embedet tillagte faste Pengelønning, og Citanten formener, at der ikke er Grund til, at der skulde gjælde noget Andet med Hensyn til Embedet som Amtmand paa Færøerne. Der findes imidlertid at maatte gives de Indstævnte Medhold i, at der ved „Begyndelseslønnig“ i Lov af 26 Marts 1870 § 4 kun kan være sigtet til den Embedet i Lovgivningen tillagte faste Pengelønning, hvorimod det i saa Henseende maa være uden Betydning, om denne Lønning helt udbetales af Statskassen eller der mulig sker Afdrag deri paa Grund af andre med Embedet forbundne Indtægter. Man maa nemlig være enig med de Indstævnte i, at et Embedes Begyndelseslønnig, naar de uvisse Indtægter skulde medregnes, paa Grund af disse Indtægters vexlende Værdi vil kunne komme til at høre snart til den ene, snart til den anden af de i Lov af 26 Marts 1870 § 4 opførte Lønningsklasser, og at Folgen heraf, eftersom der savnes Hjemmel til at tage et Indtægtsgjennemsnit, kan blive, at Embedsmanden i det ene Aar har Krav paa Alderstillæg, men i det næste Aar intet Alderstillæg kan faa, fordi Indtægterne i dette Aar vise sig at være enten under Minimum eller over Maximum af den paagjældende Lønningsklasse. Dette kan imidlertid fornuftigvis ikke antages at have været Lovens Mening, og Loven maa derfor antages ikke at have villet henføre de omhandlede uvisse Indtægter, hvis Storrelse det derhos ofte kan være vanskeligt at bestemme, under Ordet „Begyndelseslønnig“ i Lov af 26 Marts 1870 § 4. Forsaauidt Citanten har henvist til Bestemmelsen i den nævnte Lov af 1 April 1871 § 3 om de Amtmandsembeder, hvortil der er henlagt Jorder (dog med Undtagelse af Amtmandsembedet paa Færøerne), maa det bemærkes, at Begyndelseslønnen ved saadanne Amtmands-ember efter det allerede Anførte maa siges at være 5200 Kr., og at Embedsmanden i Forhold til Statskassen bliver at behandle, som om han virkelig havde oppebaaret dette Beløb, uden Hensyn til, om de Indtægter, som Amtmanden har oppebaaret af Jorderne, ere større eller mindre end det Afdrag, som er sket i Gagen. Begyndelseslønnen ved et saadant Amtmandsembede kan derfor ikke siges at være den virkelig oppebaarne Indtægt af Jorden + den af Statskassen kontant udbetalte Gage, og Forholdet ved et saadant Amtmandsembede er derfor væsenligt forskjelligt fra Forholdet ved Amtmandsembedet paa Færøerne, ved hvilket Embedsmanden, foruden den i Lovgivningen bestemte faste Pengeløn og uden Afdrag i denno, nyder Indtægten af de med Embedet forbundne Jorder. De Indstævnte ville herefter være at frifinde for Citantens Tiltale. Sagens Omkostninger ville efter

Omstændighederne være at ophæve, og bliver der saaledes ikke Spørgsmaal om at tillægge den konstituerede Kammeradvokat noget Salær. Der vil være at tillægge Overretsprokurator Gottschalk, hvis Sagførelse har været forsvarlig, i Salær 80 Kr. og i Portoudlæg 96 Øre, hvilke Beløb ville være at udrede af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 100. Højesteretssagfører Lunn
 contra
 Mathias Knudsen Bertelsen (Def. Hindenburg),
 der tiltales for Tyveri.

Andst-Slaugs Herreders Extrarets Dom af 10 November 1887: Arrestanten Mathias Knudsen Bertelsen bør hen sættes til Tugthusarbejde t 7 Aar. Saa bør han og at udrede Omkostningerne ved denne Aktion, derunder i Salær til Aktor, Kancelliraad Kralund, 25 Kr. og til Defensor, Prokurator Zahn, 15 Kr., samt at betale i Erstatning til Ledvogter i Snekkerup Lars Nielsens Søn, Niels Frederik Nielsen 35 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 December 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hastrup og Prokurator Fasting, betaler Arrestanten 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til

Højesteretsadvokater Lunn og Advokat Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Mathias Knudsen Bertelsen — der er født i Haderslev i Aaret 1847 og som foruden 2 Gange i Hertugdømmet Slesvig mange Gange her i Landet har været straffet for Ejendomsindgreb, senest ifølge Højesteretsdom af 16 Januar 1883 for 8de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 med Tugthusarbejde i 4 Aar — tiltales under denne Sag paany for Tyveri, og ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, som efter at han den 26 Januar d. A. var bleven løsladt efter Udstaaelsen af den ham ved den nysnævnte Højesteretsdom idømte Tugthusstraf, har flakket om paa forskellige Steder her i Landet og i Tyskland, har gjort sig skyldig dels i Tyveri, dels i Forsøg herpaa i følgende Tilfælde:

1. Den 22 Mai d. A. begik Arrestanten, der samme Dag var taget med Jernbanen fra Kjøbenhavn til Roskilde og derfra havde givet sig paa Vandring ad Landevejen vestpaa, Tyveri i et ved denne beliggende Hus i Snekkerup, der beboes af Ledvogter Lars Nielsen. Arrestanten, der, da han kom i Nærheden af Huset, havde set Lars Nielsen aftaase og forlade dette, skaffede sig Adgang til samme ved at række Armen ind ad et ved Siden af Kjøkkendøren værende Vindu, der efter hans Forklaring stod aabent, og med sin Stok slaa en Krog af, hvormed Døren var lukket indvendigt. Han tilvendte sig derpaa dels fra et i en Stue staaende aflukket Klædeskab, hvis Nøgle sad i, en Frakke og et Par Benklæder, der tilhørte Lars Nielsens Søn Niels Frederik Nielsen, og hvis Værdi af Lars Nielsen med Arrestantens Samtykke er ansat til tilsammen 35 Kr., dels nogle Æg, som han tog i Spisekammeret. Han vendte derpaa tilbage til Roskilde, bortkastede under sin Vandring Æggene og pantsatte efter sin Forklaring Frakken og Benklæderne hos en Pantelaaner i Roskilde for 6 eller 7 Kr.

2. Natten mellem den 11 og 12 Juni, omtrent Kl. 3 Morgen, skaffede han sig Adgang til en Stue i Strandfoged Eiler Villumsens Sted paa Brøndbyvester Mark ved at pille Kittet af en Rude og udtage et Stykke af denne, samt derpaa aftage Vindueskrogene. Han steg ind igjennem Vinduet, og tog i den nævnte Stue, som stødte umiddelbart op til og ved en Dør var forbunden med det Værelse, hvor Villumsen og Hustru sov, følgende Gjenstande, der tilhørte dels Villumsen, dels dennes Børn, nemlig:

en Jakke, en Vest og en Paraply, under Sagen vurderede tilsammen til 30 Kr., en Guldbroche, en Guldmedaillon, et Lomme-tørklæde og et Album, ansatte tilsamme til en Værdi af 5 Kr. 20 Øre — af hvilke Gjenstande Paraplyen stod i et uafsaaset Skab, medens Brochen og Medaillonnen laa i en uafsaaset Kommode-skuffe og de øvrige Gjenstande laa fremme paa forskjellige Møbler i Stuen. De tre førstnævnte Gjenstande — som Arrestanten efter at være vendt tilbage til Kjøbenhavn havde tildels under opdigtet Navn, dels pantsat, dels solgt — ere bragte tilstede under Sagen og udleverede de vedkommende Bestjaalne. De øvrige Gjenstande, hvilke Arrestanten — bortset fra Lomme-tørklædet, som han ikke vil kunne erindre Noget om — vil have dels solgt, dels bortgivet, have ikke været at bringe tilveje.

3. Om Aftenen den 13 Juni forsøgte Arrestanten at begaa Tyveri ved Indbrud hos Skolelærer Larsen i Hvidovre. Efter hans Forklaring fik han, da han kom ved Larsens Hus, Lyst til at stjæle der, men da han saa, at der var Lys i Værelserne ud til den ved Stedet værende Have, besluttede han at vente til Lyset blev slukket og gik derfor ind i Haven, tog en Bænk, flyttede den hen under Vinduerne og satte sig til Ro der. Han blev imidlertid kjed af at vente og gik derfor om paa den anden Side af Huset, hvor der var mørkt, og gav sig til, i den Hensigt at udføre sit anførte Forsæt, med en Kniv at pille Kit af en Rude i et af Vinduerne. Under denne Virksomhed blev han imidlertid som det maa antages omtrent Kl. 10³/₄ — bemærket af Husets Beboere, der tildels vare gaaede tilsengs, og tog, da en af dem gjorde Allarm, Flugten.

4. Senere, samme Nat — efter Arrestantens Forklaring omtrent Kl. 3 om Morgenen — begik han Indbrud i et Høkersko Madam Nysted, tilhørende ved Gl. Kjøge Landevej beliggende Hus paa Hvidovre Mark, hvor han kort forinden havde logeret et Par Nætter. Han ituslog en Rude i et Vindu i Butikken, dor stødte umiddelbart op til Madam Nysteds Soveværelse, tog Vindueskrogene af, krøb ind gjennem Vinduesaabningen og tilvendte sig dels af Pengeskuffen, der maa antages at have været uafsaaset, og som han tog ud, 5 Kr. i Smaamønt, des en Dol Cigarer, hvis Værdi af Bestjaalne med Arrestantens Santykke er ansat til 2 Kr., samt drak noget bajersk Øl, som Bestjaalne har ansat til 8 Øres Værdi.

5. Efter at have begaaet dette Tyveri, begav Arrestanten sig ind til Kjøbenhavn og stjal undervejs i den ved Flaskekroen værende uafsaasede Rejsestald fra en sammesteds henstaaende Vogn to Vognmand Zingenberg tilhørende Hestedækkener, der af Bestjaalne ere ansatte til en Værdi af 10 Kr. Arrestanten solgte dem til en Marchandiser, og de have ikke kunnet skaffes tilveje.

I Juni Maaned begik Arrestanten desforuden Tyveri:

6. Hos ovennævnte Høkerske Nysted, hvorn han, medens han, som berørt, logerede hos hende, frastjal 4 Kr., som han tog af Pengeskuffen i Butikken, medens han en Formiddag var alene i denne.

7. I et Spiseshus paa Amagertorv i Kjøbenhavn, hvor han tilvendte sig en, Detajlhandler Marcus Petersen tilhørende, til 1 Kr. 50 Øre vurderet Parasol, som er bragt tilstede under Sagen og udleveret Bestjuelne.

8. I en Villa paa Valby Bakke, hvor han, efter i den Hensigt at betle at være gaaet ind i en aabentstaaende Havestue, hvor i Ojeblikket Ingen var tilstede, af et Skrin, som hestod paa et lavt Skab sammesteds, tilvendte sig 2 Frøken Anna Svendsen tilhørende og af denne til en Værdi af tilsammen 4 Kr. ansatte Brocher bestaaende af gamle Solvmønter, hvilke sidste Arrestanten, efter at have brækket dem fra hinanden, solgte til en Antikvitethandler for 3 Kr.

9. I Kontorbygningen paa Bryggeriet „Ny Carlsberg“, hvor han fra et Værelse, hvortil der var uhindret Adgang, og hvor han var gaaet ind for at betle, men hvor Ingen var tilstede, stjal en sammesteds hængende Adjunkt Grønlund tilhørende og af denne til en Værdi af 10 Kr. ansat Frakke, som han bagefter solgte til en Marchandiser for 3 Kr.

10. I et Hus paa Gl. Carlsbergvej, hvor han fra en uafsaaset Kjelder stjal et Par Sko, der tilhorte en i Huset tjenende Pige, Anna Hansen, og af Arrestanten, der solgte dem til en Skomager i Kjøbenhavn for 2 Kr. — ere ansatte til en Værdi af 2 Kr. 50 Øre, samt

11. I Sanct Peders Gjæstehjem i Kjøbenhavn, hvor han, medens han logerede sammesteds, fra et uafsaaset Værelse stjal en en anden Rejsende tilhørende Frakke tilligemed et i en dennes Lomme liggende Silketørklæde. Frakken, som han pantsatte hos en Pantelaaner for 5 Kr., er bragt tilstede under Sagen og vurderet til 15 Kr., derimod har Silketørklædet, der er ansat til en Krones Værdi og som han solgte til en Marchandiser, ikke kunnet skaffes tilveje; det Samme gjælder om de under 8 til 10 ommeldte Gjenstande.

Dou 25 August d. A begik Arrestanten, efter samme Dag at være ankommen med Tog sydfra til Vamdrup og efter derfra at have begivet sig paa Vandring, Tyveri:

12. Hos Guardejes Niels Sindberg paa Skanderup Mark, hvor han gik igjennem Haven og den aabne Forstue ind i en Stue, og af en, som det maa antages uafsaaset Skuffe i en der henstaaende Kommode tilvendte sig en Pung med 3 Kr. og nogle Øre.

13. I et tætt ved Skanderup Kirke liggende Hns, som var beboet af Niels Andersens Enke og Arbejdsmand Johannes

Østergaard, men hvor Ingen var hjemme. Efter at være gaaet ind i Husets fælles aabentstaaende Forstue, hvorfra der til den ene Side var Indgang til Andersens Enkes og til den anden Side til J. Østergaards Lejlighed, lukkede Arrestanten sig først ved Hjælp af en Nøgle, der hang paa et Som ved Døren, ind i den førstnævnte Lejlighed og tilvendte sig der fra et Chatolskab, hvis Nøgle sad i, 2 Solvapisesker, der ere vurderede til 10 Kr., og en Pletske, hvis Værdi af Bestjaalne er ansat til 1 Kr.

14. Han lukkede sig derpaa paa samme Maade ind i Østergaards Lejlighed, hvortil Nøglen ligeledes hang udenfor Døren, og stjal der fra en uafnaaset Kommodeskuffe en Papæske med 2 Kr. 75 Øre i.

15 I et Hus i Gjelballe, hvor han tilvendte sig et Kunstmaler Hessellund tilhørende til 8 Kr. vurderet Par Buxer, der hang paa Væggen i en uafnaaset Slue.

De ved Tyverierne under 12 til 15 stjaalne Penge og andre Koster blev, efter at Arrestanten samme Dag var bleven anholdt, med Undtagelse af Pungen, Pletskeen og Papæskan, hvilke han havde bortkastet, fundne i hans Besiddelse og ere udleverede Bestjaalne. Paa ovennævnte Niels Frederik Nielsens Vegne er der nedlagt Paastand om, at der tilkjendes ham Erstatning hos Arrestanten med 35 Kr., men iøvrigt foreligger ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning. For de Arrestanten saaledes overbeviste Forbrydelser, af hvilke de under 2 og 4 ommeldte Tyverier maa betragtes som grove, ligesom det under 3 ommeldte Forhold maa anses som Forsøg paa grovt Tyveri, vil han være at ansø for niende Gang begaaet Tyveri og Forsøg herpaa efter Straffelovens § 232, tildels sammenholdt med § 46, og da den ved Underret-dommen bestemte Straf af Tugthusarbejde i 7 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatning og om Aktionens Omkostninger billiges, være at stadfæste.

Mandagen den 12 Marts.

Nr. 95.

Advokat Hindenburg

contra

Mads Jensen Skou og Jens Madsen Skou (Def. Lunn),

der tiltales for Bedrageri.

Skodborg-Vandfuld Herreders Extrarets Dom af 15 Juli 1887: De Tiltalte Mads Jensen Skou og Jens Madsen Skou bør hensættes i Fængsel, Førstnævnte paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, Sidstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt endvidere in solidum tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Hjort, 20 Kr. og til Defensor, Prokurator Harpoth, 16 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Oktober 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Kancelliråd Møller, betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde i Forbindelse med de Højesteret forelagte nye Oplysninger

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissor hedder det: Under denne Sag tiltales Mads Jensen Skou og hans Søn, Jens Madsen Skou, for Bedrageri. Efter Sagens Oplysninger overlod Tiltalte Mads Jensen Skou, der i en længere Aarække havde drevet en Detailhandel i sin Gaard i Bovling, i Aaret 1882 denne Handel, som derefter blev flyttet til Bovlingbjerg, til sin medtiltalte Søn, uden at der i saa Henseende blev truffen nogen anden Aftale mellem dem, end at Sønnen skulde passe Handelen og have frit Ophold, og at Fortjenesten skulde doles mellem dem. Sønnen drev derefter Forretningen i Faderens Navn, hvad han efter dennes Forklaring gjorde for at spare Bekostningen ved at løse nyt Næringsbevis, idet han iøvrigt, som Mads Skou har udsagt, egentlig drev Forretningen for egen Regning. J. M. Skou vil vel i Henhold til den ovennævnte Aftale hvert Halvaar have gjort en løs Opgjørelse, der altid udviste Overskud, hvilket dog

var betinget af, at Fordringerne indkom; men han viste ikke disse Opgjørelser til Faderen, da denne ikke forlangte dette, og efter hvad begge have udsagt, modtog Faderen ikke andet Udbytte af Forretningen end de Varer, han brugte i sin Husholdning, og nogle mindre kontante Pengebeløb, som Sønnen paa hans Forlangende udbetalte ham. Efter at der nogen Tid forud var bleven gjort Udlæg for Gjæld i Varer og Fordringer, henhørende til Forretningen, og efterat Tiltalte J. M. Skou den 4 November f. A. havde forladt Bøvling og taget Ophold i Thisted, blev Mads Skous Bo den 27 s. M. taget under Konkursbehandling, under hvilken ogsaa de Formuegjenstande, som vedkom den ovennævnte Forretning, maa antages at være blevene inddragne som en Del af bemeldte Bo. Under en derefter i Anledning af en til Skifteretten gjort Anmeldelse om formentlig af Mads Skou begaaet Svig, i Marts Maaned d. A. paabegyndt kriminel Undersøgelse, maa det nu ved de Tiltaltes egne Tilstaelsor og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold: For Auktionen over de Varer, hvori der, som ovenfor meldt, var bleven gjort Udlæg — hvilken Auktion blev afholdt forinden Mads Skous Fallissement — havde Tiltalte J. M. Skou bragt et Anker Rom, der efter hans Opgivende indeholdt ca. 80 Potter og havde en Værdi af ca. 50 Kr., over til Kjobmand Graversen af Bøvling, som efter hvad Tiltalte har udsagt, havde givet ham Lov til at lægge det over hos sig. Tiltalte vil have gjort dette i den Tanke, at han eller hans Fader nok vilde opnaa en Akkord, og at Værdien af Rommen skulde benyttes til at betale Kreditorerne med, naar en saadan Akkord kom i Stand. Endvidere havde Tiltalte, da han, som meldt, den 4 November f. A. forlod Bøvling og tog til Thisted, medtaget endel løse Regninger over forskellige Fordringer for leverede Varer, som han — efter sit Udsagn, fordi Kjoberne havde sagt, at de vilde betale, naar de næste Gang kom — ikke havde indført i Bøgerne, men kun opført paa disse Regninger. Tiltalte vil ogsaa dengang have ment, at der nok vilde komme en Akkord i Stand, og at hans Fader ikke vilde gaa fallit, hvorhos han ansaa det for at være uden Betydning, at han ved sin Afrejse medtog de nævnte Regninger. Efter at hans Faders Bo imidlertid var bleven taget under Konkursbehandling, uden at der havde været Tale om Akkord, skrev Tiltalte en Liste over de ovennævnte Regningskrav, paa hvilken han opførte Debitorernes Navne og Regningernes Beløb, tilsammen 233 Kr. 51 Ore, og denne Liste sendte han til sin Fader med et den 4 Februar d. A. dateret Brev, hvori det bl. A. hedder: „Hermed en Liste over nogle som skylder Penge, som ikke er ført i Bøgerne, ikke nu, men senere venter jeg at Du kan faa nogle af dem ind baade i Penge og Vare ligesom det bedst kan lade sig gjøre“. I samme

Brev hedder det endvidere: „Graversen skyldor noget men vi har ikke vores regning opgjort han skylder godt 50 Kr. Dem kan Du til Sommeren tage Vare for“, i hvilken Henseende Tiltalte har forklaret, at han herved sigtede til det ovennævnte Anker Rom, som han havde bragt over til Kjobmand Graversen, idet han, der ikke havde sørget for, at Ankeret blev tilbageleveret, da hans Fader gik fallit, mente, at Graversen kunde tage Rommen, der, som meldt, efter Tiltaltes Opgivende havde en Værdi af ca. 50 Kr. for dette Beløb, og Faderen faa Varer hos ham derfor. Tiltalte har erkjendt, at det var hans Mening at unddrage sin Faders Bo de ovennævnte Fordringers Beløb, men han har paastaet, at det ikke var hans Hensigt, at Pengene skulde komme ham selv tilgode, men at han vilde have, at hans Fader skulde have dem, fordi han var i Trang. Efterat Tiltalte Mads Skou havde modtaget det ovennævnte Brev og den dermed fulgte Liste, henvendte han sig den 6 Marts til Møller Jøns Peder Johannesen af Skadhede Mølle, der paa Listen var opført som Debitor for 40 Kr., og hvem han, efterat Johannesen havde svaret bekræftende paa hans Spørgsmaal, om han kunde faa en Skp. Byg, medens Bygget blev opmaalt, foreviste Listen, idet han spurgte Johannesen, om denne erkjendte at skyldte det nysnævnte Beløb og vilde betale dette til Tiltalte. Johannesen svarede herpaa Ja, idet han dog tilføjede, at det havde været en Aftale mellem ham og Tiltaltes Søn, at denne skulde tage Varer for Pengene, og da Tiltalte hertil yttrede, at han ogsaa kunde gaa ind herpaa, modtog han den ommeldte Skp. Byg for 1 Kr. 10 Øre, saaledes at dette Beløb blev afskrevet paa Mellemværendet.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 25 Mai 1888.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triors Bogtrykkeri (H. J. Schou): Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Bække.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 3.

Mandagen den 12 Marts.

Nr. 95.

Advokat Hindenburg

contra

Mads Jensen Skou og Jens Madsen Skou (Def Lunn).

Endvidere har denne Tiltalte erkjendt, at han ogsaa har henvendt sig til Kjøbmand Graversen og affordret denne det i det ovennævnte Brev anførte Beløb af 50 Kr. eller spurgt ham, om han erkjendte at skyldte dette Beløb, hvortil Graversen imidlertid svarede, at han ikke skyldte Tiltalte eller dennes Søn Noget. Tiltalte Mads Skou har erklæret, at han godt kan indse, at de ovennævnte Fordringer tilkom Boet, og at han, ved at indkræve dem til egen Fordel, unddrog dette Pengene, og vel har han under Forhørene villet gjøre gjældende, at dette egentlig ikke stod klart for ham, da han indkrævede de paagjældende Beløb, idet han, som han har udtrykt sig, dengang syntes, at han kunde have den Mening, at Fordringerne vare hans Sønns, idet de skulde være erhvervede af denne udenfor den af ham i Tiltaltes Navn drevne Forretning; men ligesom Tiltalte ved Siden heraf har udsagt, at Grunden til, at han lod Listen ligge en hel Maaned, inden han begyndte paa Opkrævningen, efter hvad han formoder, var den, at han hos sig selv havde en Fornemmelse af, at det ikke var nogen rigtig ærlig Sag, og derfor ikke havde Lyst til at begynde derpaa, saaledes har han ogsaa indrommet, at han ikke havde nogen Kundskab om, at Sønnen drev aparte Forretning i eget Navn, hvad denne, efter sin Forklaring, heller ikke har gjort. Efter fornævnte Møller Johannesens Forklaring fremkom Tiltalte derhos ved sin ovennævnte Henvendelse til ham den 6 Marts med en Yttring, der gik ud

paa, at de paa Listen opførte Fordringer ikke vare opgivne til Skifteretten, fordi saa Ingen fik godt af dem, saa maatte de hellere give Folk dem, og Tiltalte, der under Forhørrerne først benægtede denne Forklarings Rigtighed, har tilsidst erklæret, at han ikke tvivler paa, at han har brugt den nævnte Yttring, hvad han dog ikke vil kunne huske. Efter Alt, hvad der saaledes foreligger, findes det ikke at kunne betvivles, at Tiltalte, da han indkrævede Beløbene, var vidende om, at Fordringerne tilhørte Boet. Tiltalte Mads Skou har derhos erkjendt, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han, der efterat hans Bo var taget under Konkursbehandling, indtil den 4 Marts d. A. forblev boende paa den Boet tilhørende Gaard i Bovling, har, da han fraslyttede Gaarden, uden Tilladelse medtaget en Boet tilhørende Mælketransportsband af Værdi 5 Kr., som han saaledes har villet unddrage Boet. Det er endvidere oplyst, at sidstnævnte Tiltalte, der stod i en Vexelgjæld til Kjøbmand Gjerulff i Lemvig paa 500 Kr., har, som det man antages i Bedyndelsen af Oktober Maaned f. A., overleveret denne som haandfaet Pant til Sikkerhed for bemeldte Gjæld to Tiltalte tilhørende Reservefondsbeviser i den vest- og sønderjydske Kreditforening, lydende paa henholdsvis 500 Kr og 45 Kr, for hvis Modtagelse Gjerulff meddelte Tiltalte Tilstaelse ved et under Sagen fremlagt Bevis af 9 s. M., samt at bemeldte Tiltalte derhos har solgt Smed Jens Knudsen af Bovling, der havde paa tegnet den for bemeldte Gjæld udstedte Vexel som Endossent, en Arbejdsvogn for 100 Kr., som, efter hvad der maan antages, ikke blev betalte Tiltalte kontant, men skulde afgaa i, hvad Knudsen paa Grund af det nævnte Endossement maatte faa tilgode hos ham. Efter Knudsens Forklaring blev denne Handel indgaaet umiddelbart før Udstedelsen af det ovennævnte Bevis; men Tiltalte — der iøvrigt har erkjendt, at Handelen blev foranlediget derved, at Knudsen overfor ham havde yttret Frygt for, at det skulde gaa galt med Tiltalte og hans Sou, og derfor havde spurgt, om han ikke kunde kjøbe den bedste af Tiltaltes Arbejdsvogne — har paa staaet, at Handelen fandt Sted langt tidligere, vistnok allerede sidst i August Maaned f. A. Vognen forblev imidlertid efter Handelen i Tiltaltes Besiddelse, da han til Knudsen havde erklæret, at han ikke kunde undvære den for til November; men kort før Fallitten flyttede Tiltalte den over til en Nabo, hos hvem Knudsen, hvem Tiltalte havde underrettet om, at den var der, derpaa lod den afhente. Det kan nu ikke anses godtgjort, at Tiltalte Mads Skou, da Handelen om Vognen og Reservefondsbevisernes Overlevering til Gjerulff som haandfaet Pant fandt Sted, har maattet forudse sin forestaaende Fallit, og ved at overlevere Vognen til Knudsen i Henhold til den tidligere stedfundne Handel, findes Tiltalte, selv om han paa den Tid, da dette skete, maatte have forudset sin Fallit, ikke at

have paadraget sig noget Strafansvar. Det maa derfor billiges, at nævnte Tiltalte ved Underrettsdommen ikke er anset med Straf for sit heromhandlede Forhold. Tiltalte Jens Madsen Skou har erkjendt, at han, forinden han, som meldt, den 4 November f. A. rejste til Thisted, har indkasseret et Pengebeløb paa ca. 10 Kr. hos en Mand i Bovling; men det kan ikke anses godtgjort, at han herved har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold. Det Samme maa ogsaa gjælde, forsaavidt han har indfriet et Banklaan paa 800 Kr. med Penge, der vare indkomne i Forretningen, ved kort før Laanets Forfaldstid at betale Beløbet til Kautionisterne, der derpaa indfrie Laanet i Banken. Endelig findes han ej heller at have paadraget sig Strafansvar derved, at han ved sin ovennævnte Afrejse til Thisted medtog sit Indbo, idet der ikke er fremkommen nogen Oplysning, hvorefter det kan antages, at nogen af de herhenhørende Gjenstande burde være inddragen under hans Faders Konkursbo. Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen. I Henhold til Foranstaaende ville de Tiltalte — af hvilke Mads Skou er født i Aaret 1823 og Jens Madsen Skou i 1856, og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede — for deres førstnævnte Forhold og Mads Skou tillige for sit Forhold med Hensyn til den ovennævnte Mælketransportspand være at anse efter Straffelovens § 260, for Førstnævntes Vedkommende sammenholdt med § 23, og for Sidstnævntes med § 52, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for Mads Skou til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage og for J. M. Skou til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger det efter Omstændighederne vil kunne have sit Forblivende, saaledes være at stadfæste.

Nr. 91.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Jens Martinus Michaelsen (Def. Asmussen),

der tiltales for Brandstiftelse.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 17 August 1887: Arrestanten Jens Martinus Michaelsen bør straffes med

2 Gange 25 Slag Ris, fordelte paa 2 Dage. Saa bør han og betale i Erstatning til Kjøbstædernes almindelige Brandforsikkring 3136 Kr. 50 Øre, til det kgl. octroierede almindelige Brandassurance Kompagni for Varer og Effekter 967 Kr., til Brandforsikkringselskabet „Danmark“ 349 Kr. 50 Øre og til Assurancekompagniet „Guardin“ 58 Kr. samt udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bentzen, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Hasselbalck, 12 Kr. De idømte Erstatningssummer at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 September 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Højesteret ved kongeligt Reskript af 28 Januar d. A. er bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, nanset at den maatte befindes ikke at have en appellabel Gjenstand, og i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Lunu og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Drengen Jens Martinus Michaelsen for Brandstiftelse. ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anes tilstrækkelig godtgjort, at han, der med sine Forældre og Søskende beboede en Lejlighed i Stueetagen i en Skrædder Sørensen tilhørende 2 Etages Bindingsværks Bygning paa Matr.-Nr. 156 i Maren Poppesgyde i Aalborg, forsætlig

har foranlediget en Ildebrand, der den 7 Juli d. A. om Formiddagen, som det maa antages imellem Kl. 7 og 8, opstod paa bemeldte Bygnings Loft, og som slukkedes i Løbet af en Timestid efterat hele Husets Tagetage var ødelagt af Ilden og de underliggende Etager betydelig beskadigede af det til Ildens Slukning anvendte Vand, medens ogsaa 4 Naboejendomme i mindre Grad havde lidt Skade og en stor Del Løsore, tilhørende Boboerne af de beskadigede Huse, var blevet ødelagt eller beskadiget. Efter Tiltaltes Forklaring havde han — der den foregaaende Dags Eftermiddag havde paaheort en Samtale imellem hans Moder og to andre Koner, hvorunder hans Moder i Anledning af, at der den nævnte Eftermiddag, uden at det har kunnet oplyses hvorledes, var opkommet Ild i en Cigarkasse, som henstod i et Skab i Tiltaltes Forældres Kjøkken, hvilken Ild dog var bleven slukket uden at have gjort videre Skade, havde yttret, at det ikke havde gjort noget, eller at han ikke havde brudt sig om, at Stedet var brændt, da det var en gammel Hytte, og de havde deres Sager assurerede — senere i Løbet af Eftermiddagen tænkte paa at sætte Ild paa Huset, som han, der en otte Dagstid i Forvejen havde været tilstede ved en Ildebrand i Aalborg, kunde have Lyst til at se brænde, men det var dog først den paafølgende Morgen, da han, efter at hans Forældre vare gaaede paa Arbejde, var kommen til at tænke paa, at der henlaa nogle Høvlspaaner i et til hans Forældres Lejlighed hørende uafaaaset Loftskammer, at han fattede endelig Beslutning om Ildspansættelsen. Denne Beslutning udførte han strax, idet han, efter i sine Forældres Stue at have taget en Æske med Tændstikker, som henstod paa et Bord sammesteds, begav sig op paa det ovennævnte Loftskammer, hvor han, efter at have afrevet en Tændstik, med samme antændte de i Kammeret henliggende Spaaner. Da han saa, at der var Ild i Spaanerne, gik han ad Husets Bagtrappe ned i sine Forældres Stue og derfra ud paa Retiraden. Her saa han, at det røg ud af Taget, men uden at gjøre Allarm gik tilbage i sine Forældres Stue, hvor han forblev indtil en Forbigaaende, der var bleven opmærksom paa Branden og derfor var gaaet ind i Huset, bankede paa Stuens Dør, idet han raabte, at der var Ild. I Huset var der 6 Beboelseslejligheder, men flere af Beboerne vare fraværende, da Ilden udbrød, og de øvrige bleve alle reddede. Derimod indtraf der under Branden det Ulykkestilfælde, at en nedstyrtende Skorsten ramte en Brandmand, der stod paa en Stige i Højde med Tagskæget, saa at han faldt ned paa Gaden, idet han i Faldet tornede mod Gjenboejebyggens Mur. Han fik ved denne Lejlighed et Saar i Hovedet samt en Kontusion af den høje Skulder; men efter en af Lægen paa Aalborg Amts og Byes Sygehus, hvor Brandmanden strax indlagdes, den 16 August afgiven Erklæring havde Saaret i Hovedet dengang været lægt i flere Dage, og vel vedvarede endnu Følgerne af

Kontusionen af Skulderen, idet Brandmanden ikke havde fuldstændig Brug af Armen, men efter Lægens Formening vilde sidstnævnte Læsion være helbredet i Løbet af 14 Dage uden blivende Følger for Brandmanden. Iøvrigt har Tiltalte påstaaet, at han, da han påsatte Ilden, ikke tænkte sig eller havde til Hensigt at udsætte nogen af Husbeboernes eller Andres Liv for Fare, og at han heller ikke havde til Hensigt, at Ilden skulde udbrede sig videre end til det af hans Forældre beboede Hus, hvorhos han har tilføjet, at han maasko næppe vilde have undladt at sætte Ild paa Huset, selv om hans Forældre ikke havde havt assureret, og at han i ethvert Tilfælde ikke tænkte videre derpaa i det Øjeblik, han påsatte Ilden, hvorimod han dengang kun havde Tanke for, at det, som han har udtrykt sig, var Sjov at se det brænde. To af de Brandlidte, der ikke havde deres Løsøre forsikkert, og som have ansat det Tab, de have lidt ved Branden, til henholdsvis 300 Kr. og 1000 Kr., have frafaldet Krav paa Erstatning hos Tiltalte, men derimod have de Assuranceselskaber, hos hvilke de øvrige Brandlidte havde deres Ejendele assurerede, og som i Anledning af Branden have muattet udbetale i Brandskadeserstatninger tilsammen 4507 Kr., påstaaet sig disse Beløb erstattede af Tiltalte, hvorhos det Selskab, hvori de beskadigede faste Ejendomme vare assurerede, endvidere har nedlagt Påstand om at erstattes 4 Kr., som Selskabet har udbetalt i Gebyr i Anledning af Taxeringen af den paa Ejendommen skete Skade. For sit omhandlede Forhold er Tiltalte — der er født den 21 April 1876, og som, foruden at han i Henhold til Justitsministeriets Resolution af 4 August f. A. har den 12 s. M. inden Retten modtaget en alvorlig Irettesættelse og Formaning i Anledning af et af ham i forrige Aar begaaet Tyveri, har været 2 Gange straffet for Tyveri, nemlig ifølge Aalborg Kjøbstads Extraretsdom af 28 Mai d. A. med 20 Slag Ris og ifølge samme Rets Dom af 28 Juni d. A. med 25 Slag Ris — ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 281 jfr. § 36 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 2 Gange 25 Slag Ris fordelte paa 2 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 104.

Advokat Levinsen

contra

Niels Jensen, med Tilnavn Høiriis (Def. Lunn),

der tiltales for falsk Angivelse.

Hillerslev-Hundborg Herreders Extrarets Dom af 30 August 1887: Tiltalte Niels Jensen med Tilnavn Høiriis bør straffes med Fængsel paa Vand og Brod i 8 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Lykke og Johnsen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 December 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Overretsagfører Hastrup, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissær hedder det: Under denne Sag tiltales Husmand Niels Jensen med Tilnavn Høiriis for falsk Angivelse. Den 28 Juli sidstleden anmeldte Tiltalte for Politiet, at der den foregaaende Nat var af en Portemonnæ, han havde haft liggende i Lommen paa et Par Benklæder, som beroede i samme Værelse, hvor han laa og sov, blevet stjaalet en Tikroneseddel fra ham, og at han for dette Tyveri nærede Mistanke til sin Nabos 2 voksne Døttre, der jevnlig kom i hans Hus og ogsaa havde været ved Huset den foregaaende Aften, og efterat en Politibetjent, der fik Ordre til samme Dag at anstille Undersøgelso paa Stedet i Anledning af Anmeldelsen, og

som ved Forhoring hos Beboerne bragte i Erfaring, at de nævnte Piger vare ansete for meget hæderlige og skikkelige, hvem Ingen tiltroede at ville stjæle, derpaa til en Rapport havde optaget Forklaring af Pigerne, der bestemt nægtede at have set eller taget den Tikroneseddel. Tiltalte vilde have mistet, samt af Tiltaltes Hustru, der forklarede, dels at Pigerne den paagjældende Aften og Nat ikke havde været i Tiltaltes Hus, naar undtages, at den ene Pige et Øjeblik havde været derinde i Folge med Tiltaltes Hustru for at hjælpe hende med at bære en Vugge og da ikke rørte ved Tiltaltes Benklæder, dels at det hendes Overbevisning alene var Opspind af Tiltalte, at han havde mistet den ommeldte Pengeseddel, eller ialtfald, at den var stjaalen fra ham om Natten, fastholdt Tiltalte til den over ham optagne Rapport ikke desto mindre sin Anmeldelse og Sigtelser mod Pigerne. Da Tiltalte den 3 August blev tagen i Forhør, forklarede han vel, at han senere havde erfaret, at Pigerne den paagjældende Nat ikke havde været i hans Hus, og at hans Mtstanke til dem saaledes var ugrundet — hvorom han iøvrigt allerede Dagen iforvejen havde ladet indrykke en Erklæring i „Thisted Amtsavis“ — ligesom han overensstemmende med, hvad han ifølge hans Hustrus tidligere Forklaring i samme Forhør havde yttret til hende, erkjendte, dog først estorat have benægtet denne Forklarings Rigtighed, at han den paagjældende Nat ikke havde havt sin Portemonnæ liggende i sine Benklæder, men i en Rensemaskine ude i Laden, hvorimod han fastholdt, at han havde mistet en Tikroneseddel, og at han ikke mod bedre Vidende havde sigtet Pigerne for at have stjaalet den, da de jo, som han udtrykte sig, mulig kunde have set, at han havde gjemt Pungen i Rensemaskinen, hvad han undertiden gjorde, fordi han mente at have bemærket, at der stundom manglede Penge i hans Pung. Men efterat Tiltalte i bemeldte Forhør var bleven belagt med Varetægtsarrest, tilstod han i et den næste Dag optaget Forhør, at han ingen Penge havde mistet og at hans Angivelse var usand, hvorhos han til sin Undskyldning ansorte, at han ikke havde gjort sig nogen klar Forestilling om, hvilke Folger Angivelsen kunde have for Pigerne, samt at han fremkom med samme, fordi han, der var misfornøjet med, at hans Hustru færdedes saameget med disse — hvortil Anledningen iøvrigt maa antages at have været, at Tiltalte samlever slet med sin Hustru, der jævnlig har søgt Trøst og Hjælp hos Pigerne og i deres Hjem hos deres Forældre — troede paa den Maade at kunne blive fri for dem. Efterat Underrettsdommen i Sagen — der blev forkyndt for Tiltalte den 3 September d. A. — var efter Tiltaltes Begjæring indanket her for Retten, lod han ved sin Defensor sammesteds anbringe, dels at hans Tilstaaelse i Forhøret den 4 August var urigtig og fremkaldt ved utilbørligt Forhold imod ham fra Forhørsdommerens Side, dels blandt Andet,

der formentlig talte til Gunst for ham, at der til Herredskontoret var som funden paa Landevejen indleveret en Tikroneseddel, som efter Omstændighederne ved Fundet maatte antages at være tabt af ham, og medens Tiltalte under de som Følge heraf efter Overrettens Foranstaltning optagne yderligere Forhør man anses, overensstemmende med de af vedkommende Retsvidner afgivne Forklaringer, at have erkjendt, at hans foranførte Beskyldninger mod Forhørsdommeren har været ubeføjet, har han derimod under bemeldte Forhør fastholdt, at han ved det paagjældende Tidepunkt virkelig har mistet en Tikroneseddel. Der er imidlertid under de yderligere Forhør saa langt fra fremkommet Noget, der taler for Rigtigheden heraf eller overhovedet til Fordel for Tiltalte, at det efter de ved Forhørene tilvejebragte Oplysninger tvertimod maa anses overvejende sandsynligt, at det foregivne Fund af en Tikroneseddel, hvilken tilligemed et derved liggende, til Tiltalte adresseret Brev eller Seddel den 7 September blev af en Broder til Tiltalte i Fleres Overværelse optagen paa Landevejen og samme Dag af Broderen indleveredes paa Herredskontoret som Hittegods, har beroet paa et mellem Tiltalte og hans nævnte Broder aftalt Spil, hvorhos den Mand, af hvem Tiltalte har forklaret at have modtaget den Tikroneseddel, han vil have mistet, i Betaling for noget Kalk, under Eds Tilbud har udsagt at han betalte Kalken med Smanpenge under en Krone. Da der efter det Anførte intet Hensyn kan tages til Tiltaltes Tilbagekaldelse af hans Tilstaaelse i Forbøret den 4 August, vil han, der er født i Aaret 1858 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for sit ommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 225 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Ved Underretsdommen er Straffen fastsat til samme Art Fængsel i 8 Dage, og med den berørte Forandring i Henseende til Straffetiden vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, saaledes være at stadfæste.

Tirsdagen den 13 Marts.

Nr. 94.

Højesteretsagfører Bagger

contra

Anders Rubeck Larsen (Def. Levinsen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 31 August 1887: Tiltalte, Gaardmand Anders Rubeck Larsen, bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, samt til Enken Else Marie Pedersen af Hallund udrede en Erstatning stor 30 Kr. Saa bør han og at betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kjelgaard og til Defensor, Sagfører Christiansen, 12 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Oktober 1887: Tiltalte Anders Rubeck Larsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen samt Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hastrup og Prokurator Fasting, i Salær hver 15 Kr., bør Underretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne faktiske Fremstilling i Forbindelse med de efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Lægeerklæringer og øvrige nye Oplysninger — efter hvilke der intet Hensyn kan tages til den fra Tiltaltes Side nu fremkomne Bestridelse af, at det under Sagen oplyste Armbrud er en Følge af noget af de den Overfaldne af ham tilføjede Slag — maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 203; men Straffen findes, som ved Underretsdommen sket, at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bliver Overretsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Underretsdommen, iøvrigt Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Levinsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under dnno Sag tiltales Gaardejer Anders Rubeck Larsen for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han afvige 4 April om Eftermiddagen, da Enken Else Marie Pedersen kom gaaende udenfor hans Gaard, hvor han stod og arbejdede ved en Kartoffelkule, og hun undlod at efterkomme hans Opfordring til at forføje sig bort, har med en Greb, han havde i Haanden, bibragt bemeldte Enke et Slag paa Bagen, og da hun alligevel ikke gik sin Vej, har givet hende et nyt Slag med Greben og med det Samme ramt hende paa den venstre Arm, hvorved denne blev brækket. Tiltaltes nærmere Forklaring, der ikke helt stemmer med Else Marie Pedersens, men efter Omstændighederne maa lægges til Grund, gaar derhos ud paa, at han — der gjentagne Gange havde forbudt Else at komme sammen med hans Svigermøder, der nyder Aftægt hos ham og boer i et Hus tæt ved hans Gaard, uden at Else havde rettet sig efter dette Forbud, men desuagtet jævnlig indfandt sig hos Svigermøderen og efter Tiltaltes Formening forledte denne til ovendreven Nydelse af Spiritus — den paagældende Dag ved at se Else komme gaaende til hans Gaard med en Pakke, antog, at hun medbragte Brændevin og i Vrede herover paalagde hende at forføje sig bort med sine Sager, med Tilføjende, at hvis hun ikke strax gik, vilde han slaa hende, samt at han, da hun vægrede sig ved at gaa og bogyndte at bruge Mund, i Hidsighed herover gav hende det første Slag med Greben, hvorover hun blev i den Grad forbittret, at hun foer ind imod ham med udstrakte Hænder, som om hun vilde rive ham i Haaret eller Ansigtet, og i yderligere Vrede herover slog han da fra sig med Greben og ramte hende, som meldt, paa Armen. Tiltalte vil iøvrigt samme Dag, han havde slaaet Else, have anmodet Distriktslægen om paa hans Regning at tilse hende, ligesom han ogsaa om Aftenen begav sig til hendes Bolig og traf Overenskomst med hende om Erstatning for den Overlast, han havde tilføjet hende. Ifølge en under Sagen fremlagt Erklæring af 11 April fra Distriktslægen, der tilsaa Else Marie Pedersen samme Dag, hun var bleven overfalden af Tiltalte, bestod den hendes Arm tilføjede Læsion i et Brud af begge Ben i Underarmen lidt under Midten af samme, der efter dets Beskaffenhed og Enkens Alder — som maa antages at være 66 Aar — maaske ikke vilde undlade at efterlade skadelige Følger for hendes fremtidige Forlighed, og ved sit Møde i Politiretten den 15 Juni forklarede Enken, at hun endnu ikke rigtig kunde bevæge Armen, der ligesom Haanden var ophovnet, hvorfor hun kun var istand til at bevæge Fingrene ganske ubetydelig. En af Distriktslægen afgiven Erklæring om en Undersøgelse af Armen, som han foretog den 25 Juni, gaar imidlertid ud paa, at Bruddet var fuldstændig

helet med en ikke betydelig Fremstaaenhed paa Spolebenet, hvorimod der fandtes nogen Svulst af Armen og Haanden samt endel Stivhed i Finger- og Haandled og en mangelfuld Strækning af Albueleddet, samt at den ommeldte Stivhed vilde have tabt sig for en stor Del og Kræften i Armen være bleven omtrent retableret, hvis ikke Enken havde unddraget sig en af Lægen i Begyndelsen af Juni tilraadet Efterbehandling, hvilket Alt maa anses at stemme med en under Sagen fremlagt Erklæring fra Stiftsfysikus for Aalborg og Hjørring Amter af 6 August, hvorefter det navnlig maatte antages, at Enken ved passende Behandling endnu vilde kunne faa god Brug af Armen. Else Marie Pedersen har under Sagen nedlagt Paastand om at tilkjendes en Erstatning af 30 Kr. hos Tiltalte, hvilken Paastand ved Underretsdommen er tagen til Følge. For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1843 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brod i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger, hvorunder der bliver at tillægge Aktor og Defensor for Overretten i Salær hver 15 Kr., vil Underretsdommen være at stadfæste.

Nr. 108. Højesteretsagterer Bagger

contra

Christian Sørensen og dennes Hustru **Maren Hansen**
(Def. Levinaeu),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 27 August 1887: Don af Tiltalte Nr. 6 Sigvard Christoffer Jensen forskyldte Straf bortfalder. De Tiltalte Nr. 1 Christian Sørensen og Nr. 2 hans Hustru Maren Hansen bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brod i henholdsvis 4 Gange 5 Dage og 5 Dage, og de Tiltalte Nr. 3 Jens Peter Martinsen, Nr. 4 Martin Henrik Enevoldsen og Nr. 5 hans Hustru Ane Sophie Larsen til lige Fængsel hver især i 3 Gange 5 Dage. I Erstatning til Blikkenslagermester Nielsen udreder: Tiltalte Sørensen 20 Kr. 70 Øre og in solidum med sin Hustru 25 Kr. 90 Øre

samt in solidum med Tiltalte Martinsen 1 Kr. 81 Øre; done Tiltalte, Tiltalte Enevoldsen og Hustru in solidum 26 Kr. 99 Øre, Martinsen alene 1 Kr. 50 Øre og in solidum med Enevoldsen 4 Kr. Samtlige Tiltalte udrede derhos samtlige med Sagen og Aktionen i det Hele forbundne Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Chr. E. Jørgensen og N. P. Møller 25 Kr. til hver saaledes, at Tiltalte Jensen in solidum med de øvrige Tiltalte udreder en Sjettedel og de Tiltalte 1—5 in solidum udrede de fem Sjettedele. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 December 1887: Underrettens Dom bør, forsaavidt paaanket, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte, Christian Sørensens Hustru Maren Hansen, bestemmes til 2 Gange 5 Dage, og at de Tiltalte, Christian Sørensen og bemeldte hans Hustru, En for Begge og Begge for En i Erstatning til Blikkenslager H. C. A. Nielsen udrede 18 Kr. 80 Øre, og Tiltalte Sørensen alene 23 Kr. 51 Øre og hans Hustru alene 5 Kr. 10 Øre. I Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Engberg og Leth, betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En 15 Kr. til hver. De idømte Erstatninger at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Levinssen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: De Tiltalte, Christian Sørensen og dennes Hustru, Maren Hansen, der ere fødte henholdsvis den 2 Juli 1854 og 6 Marts 1853 og ikke

findes tidligere dømte eller tiltalte, aktioneres under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret hertil indkaldede Sag, der i 1ste Instants tillige angik fire andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, for Tyveri og Bedrageri, og ere ved egne af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelser overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende Forbrydelser. Efterat Tiltalte Sorensen i forrige Efteraar af Blikkenslager H. C. A. Nielsen heraf Staden var antagen til at tjene ham og navnlig bestyre dennes Ejendom, Haraldslund, ved Bagsværd mod en ugentlig Løn, fri Bolig og visse nærmere bestemte Naturalydelser fra Gaarden, idet dog Gaarden blev dreven under Tilsyn af Ejeren, som jævnlig indfandt sig paa samme, og at Tiltalte saaledes ingen Bemyndigelse havde til uden foregaaende Konference med sin Husbond at forhandle Gaardens Produkter, har han tildels i Forening med sin medtiltalte Hustru benyttet denne sin Stilling til at tilvende sig og ulovlig disponere over forskellige af Gaardens Frembringelser. Han har saaledes til egen Fordel solgt 2 Tdr. Kartofler af Værdi 4 Kr. pr. Td., bortgivet 2 Skpr. Havre af Værdi 1 Kr. 81 Øre og en til 1 Kr. 50 Øre vurderet Sæk Hakkelse, samt tilladt en af de i første Instants Medtiltalte at stjæle $2\frac{1}{2}$ Skjæppe Kartofler, der ere vurderede til ca. 1 Kr., og ikke forhindret, at en Medtjener stjal et mindre Kvantum Havre, som denne satte sig i Besiddelse af i Sorensens Nærværelse. Da der paa Gaarden var bleven slagtet en Ko, hvis Kjød for Storstedelen efter Nielsens Ordre skulde bringes til Kjøbenhavn, saa Tiltalte Lejlighed til at sætte sig i Besiddelse af Hjerteslaget med tilhørende Gulv, der er vurderet til 1 Kr., og bragte det til sin Hustru, som har forbrugt det i Husholdningen. Tiltalte Sorensen har endvidere gjort sig ulovlig Fordel af 11 Kr. 20 Øre, idet han i sit Regnskab har opført, at der til Haraldslund var afhentet fra Mariehøj ved Utterslev 53 Læs Renovationsgødning à 35 Øre pr. Læs, uagtet der kun var hentet 21 Læs, og derefter har modtaget Betaling for 53 Læs. Medens det paa den denne Tiltalte i Forening med sin Hustru at producere Smør, som skulde afleveres til Nielsens Husholdning i Kjøbenhavn, have begge de Tiltalte fra Midten af December f. A. indtil Slutningen af April d. A. ugentlig tilbageholdt ca. 1 Pd. Smør, som de forbrugte i deres egen Husholdning, og er dette Smør ansat til en Værdi af 85 Øre pr. Pd. Endelig have de Tiltalte tildels ved en af de i første Instants Medtiltaltes Hjælp indsamlet og i deres Husholdning forbrugt ca. fem Snese Æg, der ere vurderede til 3 Kr. 50 Øre, og som skulde have været afleverede til Nielsens Husholdning. Foruden de Ulovligheder, som Tiltalte Sorensens Hustru efter det Ovenanførte saaledes har gjort sig skyldig i, hvorved dog bemærkes, at det ikke er bevist, at hun havde nogen Formodning om, at Hjerteslaget med Gulv var stjaalet,

har denne Tiltalte selv ved Nytaarstid af Gaardens Smør ladet sælge til egen Fordel 6 Pd. Smør, der ere vurderede til 5 Kr. 10 Ør. For det de Tiltalte saaledes overbeviste Forhold ville de være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. tildels § 47 og Tiltalte Sørensen tillige efter § 251, og findes den ved Underrettsdommen valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød for Sørensen i 4 Gange 5 Dage at være passende, hvorimod den hans Hustru idømte Straf af lige Fængsel i 5 Dage, findes at burde forhøjes til 2 Gange 5 Dage. De Tiltalte ville derhos have i Erstatning til Blikkenslager H. C. A. Nielsen in solidum at udrede 18 Kr. 80 Øre og Tiltalte Sørensen 23 Kr. 51 Øre, samt hans Hustru 5 Kr. 10 Øre, og da det kan have sit Forblivende med Dommens Bestemmelser med Hensyn til Aktionens Omkostninger, vil Dommen, forsaavidt den er paanket, med de ovenanførte Modifikationer iøvrigt være at stadfæste.

Onsdagen den 14 Marts.

Nr. 98.

Advokat Halkier

contra

Anna Caroline Jensen (Def. Klubien),

der tiltales for Brandstiftelse.

Horns Herreds Extrarets Dom af 5 Oktober 1887: Tiltalte, Anna Karoline Jensen, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt udrede alle af Aktionen lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktør, Sagfører Hansen, 20 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Nøkkentved, 15 Kr. I Erstatning til Landbygningernes almindelige Brandforsikring betaler Tiltalte 10.042 Kr. og til Brandforsikringsforeningen for rørlig Ejendom i Holbæk med flere Amter 7297 Kr. 55 Øre. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Løven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 December 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at de Aktør og Defensor for Underretten, Sagfører Hansen og Overretssagfører Nøkkentved, tillagte Salærer nedsættes til

henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten. Overretsprokuratorerne Salomonsen og Gottschalck, betaler Tiltalte, Anna Caroline Jensen, 15 Kr. til hver. De idømte Erstatningsgæbeløb at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Klubien 30 Kroner til hver.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 1 Juni 1888.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsnaaret 1888.

Nr. 4.

Onsdagen den 14 Marts.

Nr. 98.

Advokat Halkier

contra

Anna Caroline Jensen (Def. Klubien).

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Horns Herreds Extraret hertil indankede Sag sigtes Tiltalte, Anna Caroline Jensen, for Brandstiftelse, og er det ved den af Tiltalte afgivne Tilstaaelse og de iøvrigt tilvebragte Oplysninger godtgjort, at hun den 16 Juli d. A. om Formiddagen c. Kl. 9 har sat Ild paa den Gaardejer Jacob Steffen Pedersens Enke tilhørende Gaard i Røjerup under følgende nærmere Omstændigheder. Tiltalte, der den 1 Maj d. A. var kommen i Tjeneste som Lillepige hos Gaardejer Jacob Steffen Pedersen i Røjerup, var kjed af denne Tjeneste, som hun af den tidligere der tjenende Lillepige havde hørt omtale som besværlig, og som yderligere blev besværliggjort ved hendes Husbonds strax efter indtrufne Sygdom og Død og ved hans Enkes kort efter indtrufne Sygdom. Hun forlod derfor tro Gange Tjenesten, men blev atter fort tilbage i denne og hun opgav da Tanken om ved at gaa bort at slippe af Tjenesten, men da hun den 16 Juli d. A. om Formiddagen ca. Kl. 8 var i Færd med at flytte Kreaturerne, opstod pludselig den Tanke hos hende, at hun ved at afbrænde Gaarden kunde slippe fra sin Tjeneste, og hun besluttede da strax samme Dag at stikke Ild paa Gaarden. Med dette Forsæt gik hun hjem fra Marken, og efter at hun havde udført forskellige Arbejder, og efter at hun navnlig havde redt Seng i Karlekammeret, der var i Stuehuset, som vendte mod Nord, blev hun var, at der i Vinduet stod 2 Tændstik-

æsker; af disse tog hun den ene, hvori der var én Tændstik, og med den gik hun over Gaarden over i en Port, der var i Gaardens sydlige Længe; i denne Port stod en Arbejdsvogn, i hvilken der var anbragt en Stige, som førte til Høstængets Overkant lige under Hanebjælken. Ad Stigen steg hun op paa Høstænget og krob paa dette en 10 à 12 Skridt imod Vest; hun afstrøg derpaa Tændstikken og kastede den brændende Tændstik fra sig i Hoet, og da hun saa, at det begyndte at ryge af Hoet, der omtrent var fjernet en god Alen fra Tagryningen, gik hun atter ned ad Stigen og over i Bryggerstet, der var i Stuehuset, og efter at en Aftægtsenke, som opholdt sig i en Stue ved Siden af Bryggerstet, havde gjort opmærksom paa, at der var saa megen Rog, saa hun Rogen vælte frem af Taget over det Sted, hvor hun havde paasat Ilden; hun løb da ind til Ejerinden af Gaarden og ræbte, at hele hendes Gaard brændte, og da hun senere saa Ilden slaa op, begyndte hun at græde og for Alvor at angre, hvad hun havde gjort. Ilden udbredte sig til alle Gaardens Bygninger, der vare forsikrede i Landbygningernes almindelige Brandforsikring for 8004 Kr., og som fuldstændig nedbrændte, og ligeledes udbredte Ilden sig til nogle Slagtor Lars Rasmussen tilhørende Bygninger, der vare forsikrede i den nævnte Brandforsikring for 2070 Kr., og som ligeledes helt nedbrændte; ved Branden indebrændte nogle Kalve og Svin, ligesom ogsaa endel Indbo brændte. Den nævnte Brandforsikring led ved Branden et Tab af 10,042 Kr. og de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rorlig Ejendom i Holbæk med flere Amter, hvori en Del af Løsøret var forsikkret, tabte 7297 Kr. 55 Øre, og disse Beløb have de nævnte Brandforsikringer paastaaet erstattede af Tiltalte. For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil hun, der er født den 14 April 1874 og ikke tidligere findes straffet, være at anse efter Straffelovens § 281 jfr. § 36, og den ved Underrettsdommen valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder findes passende, ligeledes billiges Underrettsdommens Bestemmelser om den Tiltalte paalagte Erstatning og om Aktionens Omkostninger, dog findes de Aktor og Defensor tillagte Salærer at burde nedsættes til henholdsvis 15 og 12 Kr. Med denne Forandring vil Underrettsdommen saaledes være at stadfæste.

Nr. 87.

Advokat Nellemann

contra

Peder Christian Jensen Dahl (Def. Shaw),

der tiltales for ulovligt Værtshushold, derunder Brændevinsudskjækning.

Hjørring Kjøbstads Politirets Dom af 27 Juli 1887: Tiltalte Peder Christian Jensen Dahl af Hjørring Kommunes Kasse erlægge en Mulkt af 20 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 September 1887: Tiltalte Peder Christian Jensen Dahl bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, i Salær hver 10 Kr., udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 15 Oktober f. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Efter den i den indankede Dom fremstillede Beskaffenhed af det af Tiltalte til hans Næringsbrug benyttede Lokale kan dette ikke anses at fyldestgøre de Fordringer, der maa stilles til et Gjæstgiveri eller Herbergersted, og navnlig findes det ikke at have været behørig indrettet paa at kunne have Rejsende i Logis; Tiltalte har derfor ikke i dette Lokale kunnet drive Gjæstgiveri som sin egentlige Næring, der kunde have givet ham Ret til som et Akcessorium at beværte andre end Rejsende.

Som Følge heraf vil Tiltalte for det af ham drevne Værtshushold være at anse efter Næringslovens §§ 75 og 78, og da den ved Politiretsdommen fastsatte Bøde af 20 Kroner findes passende, vil denne Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Politiretsdommen bør ved Magt at stande, hvorhos Tiltalte bør udrede de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Høje-

steret til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Gjæstgiver Peder Christian Jensen Dahl for ulovligt Værtshushold, derunder Brændevinsudskjænkning. Tiltalte har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han — som tidligere har været Værtshusholder i Aalborg, men, da han ønskede at etablere sig i samme Egenkab i Hjørring, ikke der kunde faa Borgerskab paa denne Næring, fordi det Antal af Værtshusholdere, der ifølge en under 6 Juli 1878 af Indenrigsministeriet stadfæstet „Vedtægt om, i hvilket Omfang de i Loven af 29 December 1857 § 58 omhandlede Næringsadkomster kunne meddeles i Hjørring Kommune“, var fuldt optaget, og som derfor under 15 September 1883 løste Borgerskab som Gjæstgiver i bemeldte By — siden den Tid har i den af ham sammesteds lejede Lejlighed, over hvis Dør der vel er anbragt et Skilt med Paaskrift „Gjæstgiveri“, men paa hvis Vindusjalousier staar malet „Café og Billard“, som Hovednæringsvej drevet almindeligt Værtshushold tilligemed Brændevinsudskjænkning, medens han, der iøvrigt har Staldrum til 16 Heste og et Vognskur, kun har havt indrettet et Tagkammer og et Gavlværelse — hvilket sidste han dog ved Sagens Paabegyndelse selv benyttede — med én Seng i hvert til Modtagelse af logerende Gjæster, hvoraf han formener narlig at have huset ca. 50. Da Borgerskab som Gjæstgiver i en Kjøbstad imidlertid maa antages at give Adgang til at beværte ikke blot Rejsende, men ogsaa Folk paa Stedet, med alle Slags Spise- og Drikkevarer, og idet Tiltalte efter det Foranførte maa antages ogsaa at have søgt Fortjeneste ved at modtage og beværte Tilrejsende, kan han ikke ved sit omneldte Forhold anses at have paadraget sig Strafansvar for uberettiget Værtshushold og Brændevinsudskjænkning, og han vil derfor være at frilinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag.

Nr. 88.

Advokat Nellemann

contra

Christian Gutsen Jensen (Def. Shaw),

der tiltales for ulovligt Værtshushold, derunder Brændevinsudskjækning.

Hjørring Kjøbstads Politirets Dom af 13 Juli 1887: Tiltalte, Gjæstgiver Christian Gutsen Jensen af Hjørring, bør til Hjørring Kommunes Kasse erlægge en Mulkt af 20 Kr. og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 August 1887: Tiltalte Christian Gutsen Jensen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, i Salær hver 10 Kr., udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 15 Oktober f. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Efter de foreliggende Oplysninger angaaende det af Tiltalte til hans Næringsbrug benyttede Lokale kan dette ikke anses at fyldestgjøre de Fordringer, der maa stilles til et Gjæstgiveri eller Herbergersted, og Tiltalte har efter sin egen Forklaring heller ikke i dette Lokale drevet noget Gjæstgiveri, som kunde give ham Ret til som et Akcessorium at beværte andre end Rejsende.

Som Følge heraf vil Tiltalte for det af ham drevne Værtshushold være at anse efter Næringslovens §§ 75 og 78, og da den ved Politiretsdommen fastsatte Bøde af 20 Kroner findes passende, vil denne Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Politiretsdommen bør ved Magt at stande, hvorhos Tiltalte bør udrede de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Gjæstgiver Christian Gutson Jensen for ulovligt Næringsbrug, særlig for ulovligt Værtshushold, derunder Brændevinsudskjænkning. Tiltalte har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han — der i Aaret 1884 ønskede at etablere sig som Værtshusholder i Hjørring, men ikke kunde faa Borgerskab paa denne Næring, fordi det Antal af Værthusholdere og Restauratorer, der ifølge en under 6 Juli 1878 af Indenrigsministeriet stadfæstet „Vedtægt om, i hvilket Omfang de i Loven af 29 December 1857 § 58 omhandlede Næringsadkomster kunne meddeles i Hjørring Kommune“, var fuldt optaget, og som derefter under 11 September 1884 løste Borgerskab som Gjæstgiver i bemeldte By — har siden den Tid som Hovederhverv drevet almindeligt Værtshushold tilligemed Brændevinsudskjænkning, medens han kun i ringe Udstrækning tillige har havt Rejsende i Logis og ej heller har havt sin Lejlighed indrettet til samtidig at kunne logere mere end nogle ganske faa Personer, ligesom han hverken har havt Staldrum eller Rum til Vogn, og hans over Indgangsdøren anbragte Skilt betegner derhos Stedet kun som Beværtningssted, men ikke som Gjæstgiveri. Da Borgerskab som Gjæstgiver i en Kjobstad imidlertid maa antages at give Adgang til at beværte ikke blot Rejsende, men ogsaa Folk paa Stedet, med alle Slags Spise- og Drikkevarer, kan Tiltalte ikke ved sit ovenomhandlede Forhold anses at have paadraget sig Strafansvar for uberettiget Værtshushold og Brændevinsudskjænkning, og han vil derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag.

Mandagen den 19 Marts.

Nr. 120.

Højesteretssagfører Shaw

contra

Christine kaldet Andersen eller Calum (Def. Nøllemann),

der tiltales for Betleri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Februar 1888: Arrestantinden Christine kaldet Andersen eller Calum bor straffes med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestantinden Christine kaldet Andersen eller Calum, der er født den 23 December 1832 og anset blandt Andet ved denne Rets Dom af 28 Maj 1881 efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage og senest ved Højesteretsdom af 29 Juli 1884 efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1 jfr. § 5 med Tugthusarbejde i 3 Aar, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist dels at have overtaaadt et hende til Kjøbenhavns Politi-Protokol over mistænkelige Personer den 30 August f. A. under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold ved den 15 December s. Aar i den Hensigt at unddrage sig Fattigvæsenets Forsorg efter endt Udgangstilladelse at udeblive fra Ladegaarden, hvor hun af Fattigvæsenet var udlagt, indtil hun den 24 f. M. blev anholdt under nærværende Sag, dels at have i Tiden mellem de sidstnævnte 2 Datoer flere Gange betlet heri Staden, vil hun paany være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 180 Dage.

Nr. 102.

Højesteretssagfører Shaw

contra

Niels Jensen (Def. Hansen),

der tiltales for Vold.

Nørvang-Torrid Horreders Extrarets Dom af 4 November 1887: Tiltalte, Smedesvend Niels Jensen, bør hen-

sættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og udede de med Sagen forbundne Omkostninger, deriblandt i Salær til de beskikkede Sagførere, Prokurator Seidelin og Justitsraad, Prokurator Borch, 10 Kr. til hver. Af efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 December 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 5 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til sex Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Shaw og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Smedesvend Niels Jensen for Vold. Den 19 Mai d. A. anmeldte Husmand Jens Lauritson af Kollemorten Mark for Politiet, at han den foregaaende Dags Eftermiddag i Faarup Mose var bleven voldelig overfalden af Tiltalte, der havde tildelt ham utållige Stokke- og Næveslag samt sparket ham over hele hans Legeme, hvorhos han tilføjede, at han, dersom Folk ikke itide vare komne ham til Hjælp, sikkert var bleven kastet i et Vandhul i Mosen og druknet. Efter den af Lauritson under de i denne Anledning optagne Forhør afgivne Forklaring havde han, der havde lovet Tiltalte, at han imod et Salær skulde skaffe denne en Kone, den 18 Mai indfundet sig hos Tiltalte for at forhandle nærmere med denne desangaaende, og da han gik hjem, fulgte Tiltalte ham paa Vej. Da de vare komne ud paa Faarup Mose, sagde Tiltalte — der under en tidligere Samtale

med Lauritsen havde antydnet, at han kunde ønske at blive gift med dennes yngste Datter, hvortil Lauritsen imidlertid havde svaret, at der ikke var Tanke om, at han kunde faa hende, da hun kun var 13 Aar gammel — at han loj, idet hans yngste Datter var ældre end 13 Aar, og da Lauritsen panstod, at dette ikke var Tilfældet, tog Tiltalte, uden nogen Anledning fra Lauritsens Side, dennes Stok fra ham og slog løs med den, først paa Lauritsens Hoved, og da denne trak sin Frakke op over Hovedet, omkring paa Lauritsens Legeme. Lauritsen, der flere Gange af Tiltalte blev tvungen til at gaa ned og vaske Blodet af sig i Mosovandet, bad ved disse Lejligheder Tiltalte, om han saa maatte være fri, men Tiltalte vedblev at slaa løs paa ham, der mange Gange faldt omkuld, og sparkede tillige til ham, hvorhos han lod falde Yttringer om, at Lauritsen skulde slaas ihjel, skulde druknes. Denne havde under Mishandlingerne skreget og raabt om Hjælp, og tilsidst kom der Folk til, som befriede ham for Tiltalte og bragte ham til Tøsbjerg Kro, hvorfra han den næste Dag blev kjørt hjem. Efter en af en praktiserende Læge, der den 19 Mai havde undersøgt Lauritsen, samme Dag afgiven Erklæring fandtes der dengang i hans Ansigt og paa den behaaede Del af hans Hoved samt paa hans Hænder talrige paa kryds og tværs lobende langagtige, svulne og blodunderløbne Striber. Hans Næse var ophovnet og blodende, omtrent paa Issen fandtes et mindre, ca. $\frac{1}{2}$ Tomme langt, ikke dybt blodende Saar og over højre Øje et lignende Saar. Venstre Øre var stærkt ophovnet. I Egnen af begge Skulderblade og begge Skulderled-partier, samt særlig paa venstre Overarms nedre Halvdel iugtoges foruden en Del lignende sribede Blodudtrædninger som i Ansigtet, flere meget betydelige, tildels dybt liggende Blodansamlinger, som om større Blodkar kunde være bristede eller større Partier af Bloddele delvis knuste. Endelig var ved højre Skulderled Ledforbindelsen mellem Nøglebenets ydre Ende og Skulderbladkammen brudt. I en af vedkommende Distriktslæge, der tog ham under Behandling samme Dags Aften, den 13 September afgiven Erklæring beskrives den sidstnævnte Læsion nærmere derhen, at højre Arm var bragt ud af sin Ledforbindelse med Skulderbladet, og at den ydre Ende af højre Nøgleben var løsnet fra sin faste Forbindelse med Skulderbladet og derved bragt til at staa frem. Iøvrigt gaar bemeldte Erklæring ud paa, at de Lauritsen tilføjede Læsioner med Undtagelse af Beskadigelsen af hans højre Arm, ved Erklæringens Udstedelse alle vare lægte uden at have efterladt skadelige Følger. Derimod var hans højre Arm, som Distriktslægen strax havde sat i Led, men som iøvrigt i lang Tid ikke havde vist Fremgang, først i den senere Tid begyndt at blive mere bevægelig, og da den ydre Ende af Nøglebenet vedblivende dannede en Fremstaenhed under Huden ovenover Skulderen, til hvilken det kun holdtes fæstet ved

Resterne af de overrevne Senebaand, vilde han aldrig kunne gjenvinde den fulde Kraft i sin højre Arm. Imidlertid havde han dog, naar han støttede Overarmen ind imod Kroppen, ret god Kraft i den bøjede Underarm, saa at han kunde pløje, kjøre og bruge en Le, dog kun en kortere Tid ad Gangen, og i Fremtiden vilde, efter Distriktslægens Mening, Kræfterne i Armen med Øvelse blive bedre og han kunne faa mere Nytte af den. Tiltalte har vedgaaet at have tilføjet Lauritsen de i Lægeerklæringen af 19 Mai ommeldte Læsioner, men han har paastaet, at han ved den ommeldte Lejlighed var saa beruset, at han ikke erindre, hvorledes Uenigheden imellem dem opstod eller hvorledes Haandgribelighederne begyndte, eller hvorledes han slog og sparkede Lauritsen, dog kan han, der efter sin Forklaring under Overfuldet under Paavirkning af den friske Luft blev noget mere ædru, erindre, at han, der mener i Forstningen at have faaet mange Prygl af Lauritsen, idet han efter sin Forklaring endnu den 22 Mai var om over Ryg og Bryst, ligesom han havde været hævet i Ansigtet, da der kom Folk til, var bleven saa ophidset, og, som han har udtrykt sig, „saa gul paa Lauritsen“, at han ikke kunde holde op, men gav ham nogle Spark op i Enden. Iøvrigt har Tiltalte tilføjet, at han mener ikke at have tænkt paa at drukne Lauritsen i Vandhullerne i Moserne, hvori der efter hans Forklaring ikke var mere end et Kvarter Vand, men han har saamtidig indrømmet, at han ikke er i Stand til at beregne, hvorvidt han i sin stærkt ophidsede Tilstand vilde være gnaet i sin Voldsomhed imod Lauritsen, dersom der ikke var kommet Folk til, som havde forhindret videre Ulykker. Efter det Ovenanførte og efter de Forklaringer, som ere afgivne af de Folk, der kom tilstede ved Slutningen af Sammenstødet mellem Tiltalte og Lauritsen, kan der nu ikke være nogen Tvivl om, at Tiltalte, selv om hans Formening om under Begyndelsen af Sammenstødet at have faaet Prygl af Lauritsen er rigtig, i ethvert Tilfælde er vedbleven med Haandgribeligheder imod denne, længe efter at han havde overvældet ham, uden at der dog er tilstrækkelig Føje til at antage, at han enten har villet dræbe ham eller tilføje ham nogen bestemt vedvarende Skade, og vel maa der efter de foreliggende Oplysninger gaa ud fra, at Tiltalte ved den ommeldte Lejlighed har befundet sig i en tildele ved Nydelse af Brændevin fremkaldt stærkt ophidset Sindsstømning, men der er dog ikke Grund til at antage, at han har været beruset i nogen Grad, der kunde have Indvirkning paa hans Tilregnelighed. Under Forhørene er der indgaaet et Forlig imellem Tiltalte og Lauritsen, hvorefter Forstnævnte skal betale Lauritsen en Erstatning af 200 Kr., og der bliver som Følge heraf ikke Spørgsmaal om at tilkjende denne nogen Erstatning. For sit omhandlede Forhold er Tiltalte — der er født i Aaret 1858, og som, medens han var i Militærtjeneste, 2 Gange har

været straffet med Fængsel paa Vand og Brød for disciplinære Forseelser, medens han ifølge et i 1883 inden Norvang-Tørrild Herreders Politiret indgaaet Forlig for Overtrædelse af Politivedtægten har erlagt en Bøde til Herredernes Politikasse af 10 Kr. — ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203, men Straffen, der ved Dommen er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art af Fængsel i 5 Gange 5 Dage. Med denne Forandring i Henseende til Straffetiden vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, saaledes være at stadfæste.

Nr. 93.

Advokat Balkier

contra

Jes Mortensen (Def. Shaw),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i bedrægeligt Forhold.

Varde Kjøbstads Extrarets Dom af 3 Oktober 1887: Tiltalte Jes Mortensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Smith, med 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Harek, med 10 Kr. I Erstatning til den vest- og sønderjydske Kreditforening bør Tiltalte betale 686 Kr. 57 Øre. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 November 1887: Tiltalte Jes Mortensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale i Erstatning til den vest- og sønderjydske Kreditforening 125 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salmær samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Overretssagfører Hastrup, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Citatet af Straffelovens § 253 maa bortfalde,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Jes Mortensen for at have gjort sig skyldig i bedragerisk Forhold. Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte for ca. 6 Aar siden tilbyttet sig Ejendommen Matr.-Nr. 47 og 117 paa Varde Mark, bl. A. paa Vilkaar, at han skulde overtage en den daværende Ejer ifølge tvende Obligationer af 16 Juni 1879 paa hvilende Gjæld, oprindelig stor 3000 Kr., til den vest- og sønderjydske Kreditforening, for hvilken Gjæld der var givet Panteret i bemeldte Ejendom med Besætning, hvilken sidste iøvrigt ikke medfulgte i Handelen, hvorimod Tiltalte selv fra sin tidligere Ejendom medførte Besætning, som han indtog paa Ejendommen. Da Tiltalte i December Termin f. A. havde undladt at betale Renter og Afdrag af den nævnte Gjæld, som han hidtil havde forrentet og afdraget, uden at han iøvrigt havde udstedt ny Forskrivning for den eller faaet Skjøde paa Ejendommen, idet han ikke kunde bestride de med Udfærdigelsen af disse Dokumenter forbundne Udgifter, blev han i April Maaned d. A. af Kreditforeningen skriftlig underrettet om, at der vilde blive gjort Exekution i Ejendommen, hvis Renter og Afdrag ikke betales inden en kort Tid, og det er nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han efterat have faaet denne Meddelelse og faa Dage, før der den 15 Juni d. A. efter Kreditforeningens Foranstaltning blev gjort Udlæg i Ejendommen med Tilbehør, har solgt 2 Heste af Ejendommens Besætning og til egen Fordel forbrugt Kjobesummerne, som for den ene Hest udgjorde 60 Kr., hvoraf dog omtrent Halvdelen afgjordes ved Likvidation, og for den anden 65 Kr. Tiltalte har erkjendt, at han, da Salgene skete, forudsaa Exekutionsforretningen, og at han meget vel indsaa, at Kreditforeningen havde Pant i den paa Ejendommen værende Besætning, uanset at der, som meldt, ved Mageskiftehandelen var ført

en anden Besætning til Ejendommen, end der fandtes paa samme, da Obligationen udstedtes, ligesom han ogsaa har erkjendt, at han ved at sælge Hestene har unddraget Kreditforeningen Fyldestgjørelse. Kreditforeningen, der har maattet overtage den pantsatte Ejendom for et ringere Beløb, end den var pantsat for, har opgjort det Tab, som den derved har lidt, til 686 Kr. 57 Øre og paastaet sig dette Beløb tilkjendt hos Tiltalte, men under denne Sag kan der ikkun tilkjendes den i Erstatning det Beløb af 125 Kr., som Salget af Hestene efter det Ovenanførte har indbragt Tiltalte. For sit anførte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1834 og, afsat fra, at han under sin militære Tjeneste har været straffet arbitrært for en Tjenesteforseelse, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 253 og 260, sammenholdt med Konkurslovens § 168, med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Tiltalte vil derhos have at betale Erstatning til den vøst- og sonderjydske Kreditforening som ovenfor anført.

Tirsdagen den 20 Marts.

Nr. 101.

Advokat Klubien

contra

Christian Nielsen, ogsaa kaldet **Mikkelsen**

(Def. Asmussen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Thisted Kjøbstads Extrarets Dom af 4 Oktober 1887: Arrestanten Christian Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Til Nedennævnte betaler Arrestanten derhos i Erstatning: til Gjæstgiver Jensen 9 Kr. 95 Øre, Cathrine Christensen 1 Kr. 75 Øre, Gjæstgiver Nielsen 12 Kr. Til Blikkenslagerne P. D. Christensen, Brøndum, Thomsen, Mikkelsen og Schrøder 10 Kr. til hver, og endelig de af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Sølær til Aktor, Sagfører Johnsen, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Johnsen Bendixen, 12 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse og denne iovrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 December 1887: Arrestanten Christian Nielsen, ogsaa kaldet Mikkelsen, bør hedsættes i Fængsel paa Vand og Brod i 6 Gange 5 Dage samt betale i Erstatning til Blikkenslagerne Thomsen, Micholsen, Knoll, Brøndum, P. D. Christensen og Shróder 10 Kr. til hver. Saa ndrøder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 20 Kr., til Defensor sammesteds 15 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, 25 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adferd efter Loven.

Højesterets Dom.

Fersaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Assmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Christian Nielsen, ogsaa kaldet Mikkelsen — der er født i Aaret 1846, og som tidligere er straffet 6 Gange for Bedrageri, den ene Gang tillige for Falsk, senest ifølge Højesteretsdom af 4 Mai 1881 efter Straffelovens § 251, tildels sammenholdt med § 46, med Forbedringshusarbejde i 8 Manneder, medens han under to senere imod ham dels i Nykjøbing paa Falster for bedrægeligt Forhold, dels i Hassing og Refs Herreders Jurisdiktion for saadant Forhold samt for Tyveri anlagte Sager, henholdsvis ved bemeldte Kjøbstads Extraretsdom af 15 Februar 1884 og ved Højesteretsdom af 30 Juni 1885 er bleven frifunden for Aktors Tiltale, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger — tiltales under denne Sag for bedrægeligt Forhold. Arrestanten, der kalder sig Mejeriassistent, har forklaret, at han har ernæret sig foruden ved at give Vejledning i Mejerivæsenet tillige ved at sælge Konstruktionen til et af ham opfundet saakaldet Flødefkjølingsapparat, der skal kunne bruges baade som Kjølings-

apparat og som Flødetønde, og han har i saa Henseende vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han i den forløbne Sommer har rejst omkring i Jylland og med en stor Del Blikkenslagere paa de Steder, hvor han kom, afsluttet Overenskomster, ifølge hvilke han lærte dem Konstruktionen af bemeldte Apparat og gav dem Ret til at fabrikere og forhandle samme, idet han derhos ved et til hver især af dem udstedt Bevis forpligtede sig til i en i Beviset nærmere angiven Del af Landet — hvilke Stedangivelser imidlertid i de forskjellige Beviser enten ere de samme eller i alt Fald tildels faldt sammen — ikke at lære nogen anden Mester end den, til hvem Beviset udstedtes, Konstruktionen af Apparatet og ikke for andre Mestre at sælge saadanne Apparater, alt imod, at Arrestanten af Medkontrahenten fik udbetalt 10 Kr. strax, hvorhos han — der, efter hvad der maa antages at have været Aftalen, skulde rejse omkring til Mejerierne og søge at skaffe Bestillinger fra disse hos vedkommende Mestre paa Apparatet — endvidere, i alt Fald i Regelen, betingede sig en Betaling af 3 Kr. for hvert Apparat, der blev solgt i de to første Maaned, og derhos 15 Kr., naar 50 Apparater vare solgte. Angaaende de af Medkontrahenten saaledes overtagne Forpligtelser blev der i alt Fald i nogle af de under Sagen foreliggende Tilfælde af ham udstedt et Bevis til Arrestanten, ved hvilket Medkontrahenten tillige forpligtede sig til ikke at sælge Konstruktionen til nogen anden Mester. Efter hvad der er oplyst under Sagen har Arrestanten afsluttet saadan Overenskomst: Den 16 Juli d. A. med Blikkenslager Madsen i Fredericia, overfor hvem han ved det af ham til Madsen udstedte Bøvis pantog sig den ovennævnte Forpligtelse til ikke at lære andre Mestre Konstruktionen eller sælge Apparatet for andre Mestre som gjældende for hele Jylland, hvorhos det aftaltes, at han den næste Morgen skulde møde hos Madsen for at paase Forfærdigelsen af det første Apparat, ligesom han, ligeledes efter Aftale med Madsen, for at skaffe Apparatet Udbredelse bestilte et større Antal Breve fra Arrestanten, der gik ud paa at anbefale Apparatet til Mejerierne og derhos indeholdt en Opfordring til dem om snarest muligt at gjøre Bestillinger af samme hos Madsen, trykte i et Bogtrykkeri i Fredericia, uden at han imidlertid senere har afhentet de trykte Exemplarer af dette Brev. Under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør har Arrestanten i disse Henseender udsagt dels at han ogsaa den aftalte Dag, men ikke til den bestemte Tid, indfandt sig hos Madsen, som da stod i Begreb med at rejse til Fyen, hvorfor Arrestanten ikke fik Lejlighed til at tale med ham eller, som Arrestanten senere har udsagt, aftalte med Madsen, at han vilde komme tilbage til denne, naar han havde været en Tur omkring i Jylland, dels at det var hans Hensigt at afhente de trykte Breve, naar han kom tilbage fra sin Rund-

rejse i Jylland. I førstnævnte Henseende gaar Madsens Forklaring derinod ud paa, at han et Par Timer efter den bestemte Tid, da han gik til Jernbanen for at tage en Tur ud paa Landet, mødte Arrestanten, som da undskyldte sin Udeblivelse med, at han havde været i Trelde, samt at Madsen, der, da han vidste, at dette var Usandhed, vil have sagt til Arrestanten, at denne var en Humbugmager og frabedt sig hans videre Besog, ved sin Hjemkomst erfarede, at Arrestanten under hans Fraværelse havde været hjemme hos ham, hvilken Henvendelse dog efter Madsens Formening kun har været paa Skrømt. Endvidere ere Overenskomster af det foran anførte Indhold afsluttede: Den 19 s. M. med Blikkenslagerne Graff i Esbjerg og Thomsen i Varde, idet han overfor hver især af disse overtog den fornævnte Forpligtelse for Vestkysten af Jylland; den 23 s. M. med Blikkenslager Michelsen i Ringkjøbing, overfor hvem Arrestanten forpligtede sig, som anført, for Vest-Jylland fra Tarm Station og til Limfjorden; den 27 s. M. med Blikkenslager Nørgaard i Holstebro, for hvis Vedkommende Arrestantens Forpligtelse angik Strækningen fra Tarm Station til Limfjorden indtil Skive; den 28 s. M. med Blikkenslagerne Knoll i Struer og Brøndum i Skive, idet Forpligtelsen for Førstnævntes Vedkommende angik Vestkysten af Jylland fra Tarm Station til Limfjorden og Viborg og for Sidstnævntes Vestkysten, „fra Vemb Station Thy og Mors til Limfjorden Øst paa Viborg“; den 30 s. M. med Blikkenslager P. D. Christensen i Nykjøbing paa Morsø, overfor hvem Arrestanten paatog sig Forpligtelsen for Strækningen „fra Aalborg Station til Limfjorden og øst paa til Viborg, Thy og Morsø iberegnet“; den 2 August næstefter med Blikkenslagerne S. V. Christensen i Thisted og den 3 s. M. med Blikkenslager Zungenbergs Enke sammesteds, idet Forpligtelsen for begge disse angik „Morsø, Thyland og Han-Herred“; den 9 s. M. med Blikkenslager Schroder i Randers, for hvis Vedkommende Forpligtelsen angik „fra Viborg, Aarhus, Løgstør og til Limfjorden“.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 8 Juni 1888.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triors Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 5-6.

Tirsdagen den 20 Marts.

Nr. 101.

Advokat Klubien

contra

Christian Nielsen, ogsaa kaldet Mikkelsen
(Def. Asnussen).

Den 10 s. M. med Blikkenslager Sørensen i Grenaa, for hvem Arrestantens Forpligtelse angik „fra Aarhus, Viborg, Løgstor til Limfjorden til Silkeborg“, hvorhos Arrestanten samme Dag henvendte sig til Blikkenslager Stoffregen sammesteds og tilbød ogsaa denne den omhandlede Ret, idet han udstedte og underskrev et Bevis, hvorefter Arrestantens ovennævnte Forpligtelse for Stoffregens Vedkommende skulde gjælde „fra Silkeborg, Viborg, Aarhus, Løgstor til Limfjorden“, uden at der imidlertid kom nogen endelig Overenskomst i Stand mellem dem, idet Stoffregen efter sin Forklaring fattede Mistanke mod Arrestanten, da denne i Samtalens Løb berorte, at han havde været hos Sørensen, og derfor nægtede at betale de 10 Kr. strax, hvorpaa Arrestanten erklærede, at det Hele da ikke kunde blive til Noget. Det Beløb af 10 Kr., der, som meldt, skulde lægges strax, blev ogsaa betalt Arrestanten af hver især af de Blikkenslagere, med hvem han efter det ovenanførte sluttede Overenskomst, med Undtagelse af S. V. Christensen og Zangenberg's Enke i Thisted, der hver for sig ved en Pantegning paa et Exemplar af det ovennævnte af Arrestanten udstedte Bevis erkjendte at være ham Beløbet skyldig, samt af Sørensen i Grenaa, af hvem Arrestanten modtog en Blikpengekasse til

Værdi 3 Kr. 50 Øre, hvorhos Sorensen efter sin Forklaring gik ind paa Arrestantens Forslag om, at Sorensen for Resten af de 10 Kr. skulde lave ham noget Bliktojs, da han netop havde solgt noget saadant i Tydskland. En under Sagen fremlagt Erklæring, som paa Foranledning af Forhørsdommeren er afgiven af en i Mejerivæsenet kyndig Mand over det af Arrestanten konstruerede Apparat, efterat Dommeren havde ladet Arrestanten udarbejde en nærmere Beskrivelse af dette, gaar ud paa, at Apparatet neppe i nogen Henseende vil vise sig praktisk, idet det, der ved samme tilstræbes, tidligere er udført paa flere Maader, som alle ere forladte, fordi de have vist sig upraktiske. Arrestanten — der efter sin Forklaring i sin Ungdom har set Mejeriet paa en Gaard paa Fyen og derefter i det Slesvigske, hvorhos han har opholdt sig i et Mejeri ved Slagelse, og om hvem det iøvrigt i den ovennævnte Erklæring er udtalt, at han ikke er helt blottet for Kjendskab til Mejeridrift — har imidlertid under Forhørene udsagt, at han ansaa Apparatet, som det var hans Hensigt at søge at faa indført her i Landet, for særdeles hensigtsmæssigt, hvorhos han har paaستاet, at han har anbefalet det rundt omkring paa Mejerierne, uden at han imidlertid véd, om disse derefter have gjort Bestillinger af Apparatet. Efter Alt, hvad der saaledes foreligger, kan Arrestanten ikke ved sit her omhandlede Forhold anses at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 251, hvorimod han ved, som det fremgaar af det Ovenanførte, i Modstrid med de af ham overfor foregaaende Medkontrahenter overtagne Forpligtelser og uden at omtale disse for dem, som han senere indlod sig med, at kontrahere med Flere om Apparatets Fabrikation og Forhandling for samme Omraade eller at forsøge derpaa — i hvilken Henseende der ikke vil kunne tages Hensyn til hans under det ovennævnte, efter Overrettens Foranstaltning optagne Forhør fremførte Anbringende om, at han efter de skete Aftaler ansaa sig berettiget hertil, samt Benægtelse af, at der fra hans Side har ligget noget Svigagtigt til Grund for de omhandlede Overenskomster — findes at have gjort sig skyldig i et svingagtigt Forhold, der maa paa- drage ham Strafansvar efter Straffelovens § 257, tildels sammenholdt med § 46. — — — Af de ovennævnte Blikkenslagere, med hvem Arrestanten har kontraheret angaaende det ommeldte Flødeafkølingsapparat, have Thomsen i Varde, Michelsen i Ringkjøbing, Knoll i Struer, Brøndum i Skive, P. D. Christensen i Nykjøbing paa Morsø og Schroder i Randers hver især paa- staet sig tilkjendt en Erstatning af 10 Kr. hos Arrestanten. Iøvrigt er der ikke under denne Del af Sagen Spørgsmaal om Erstatning. Den Straf, som Arrestanten i Henhold til det ovenanførte har forskyldt for sit først ommeldte Forhold, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel

paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at betale i Erstatning til de nys nævnte Besvegne 10 Kr. til hver.

Onsdagen den 21 Marts.

Nr. 113.

Advokat Levinsen

contra

Niels Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Manddrab og Mishandling af sin Hustru.

Fjends-Nørlyng Herreders Extrarets Dom 22 November 1887: Arrestanten Niels Nielsen bør straffes paa Livet, hvorimod Arrestantinden Ane Cathrine Nielsen, født Jacobsen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at Arrestantinden og Arrestanten, En for Begge og Begge for En, bør udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Sælær til Aktor, Prokurator Esmann, 20 Kr. og til Defensorerne, Overretsprokurator, Kancelliraad Møller og Overretsprokurator Fasting, 16 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Januar 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann samt Kancelliraad Møller og Overretssagfører Hastrup, betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En 30 Kr. til den Førstnævnte og 25 Kr. til hver af de to Sidstnævnte. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Niels Nielsens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret

betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales ifølge Justitsministeriets Resolution af 25 Oktober f. A. Arrestanten Niels Nielsen for Manddrab og hans Hustru Ane Cathrine Jacobsen for Meddelagtighed heri, hvorhos Førstnævnte tillige er sat under Tiltale for Mishandling af sin Hustru. Efterat daværende Husmand Anders Andersen, som det maa antages, i Vinteren 1875—76, da han ikke kunde forsorge sig selv, havde henvendt sig til Fattigvæsenet for Vridsted—Fly Kommune, til hvilket han afstod et ham tilhørende Hus paa Fly Hede, mod, at Fattigvæsenet overtog hans fremtidige Forsørgelse, ordnede Sogneraadet for den nævnte Kommune Sagen paa den Maade, at Anders Andersen ved et den 18 Februar 1876 udstedt og den 29 s. M. thinglæst Skjode direkte overdrog bemeldte Ejendom med Besætning samt Ud- og Indbo med Undtagelse af enkelte i Skjodet nærmere angivne Gjenstande, der fremdeles skulde forblive Anders Andersens Ejendom, til Arrestanten Niels Nielsen paa Vilkaar, at denne overtog en paa Ejendommen hvilende Prioritetsgjæld, stor 300 Kr., og forpligtede sig til, saalænge Andersen levede og forblev boende hos Arrestanten — i hvilken Henseende Andersen forbeholdt sig Ret til udelukkende at bo i det i Huset værende Sovekammer — at forsyne ham med forsvarlig Kost og Pleje samt ved hans Død at bekoste hans Begravelse mod som Vederlag herfor at erholde hans Efterladenskaber, medens Arrestanten i Tilfælde af, at Andersen flyttede fra Huset, skulde svare ham 50 Kr. aarlig indtil hans Død. Det bestemtes derhos, at Sogneraadet som Tilskud til Andersens Forsørgelse skulde yde Arrestanten et Beløb af 25 Kr. aarlig. Andersen forblev derefter boende hos Arrestanten i det nævnte Hus indtil sin Død, der indtraf den 1 Mai 1877. Da Arrestantens Hustru, Tiltalte Ane Cathrine Jacobsen, Natten imellem den 12 og 13 September f. A. var tyet hen til en Nabo, efter hendes Angivende fordi Arrestanten havde mishandlet hende, og ved denne Lejlighed havde udsagt til Naboens Hustru, at Arrestanten i sin Tid havde skilt Anders Andersen ved Livet, og der om denne Udtalelse blev gjort Anmeldelse til Politiet, blev der i Anledning heraf indledet kriminel Undersøgelse, og under denne har Arrestanten ogsaa afgivet en Tilstaelse — der i det Væsentlige maa anses bestyrket ved, hvad der iøvrigt er fremkommet i Sagen — hvorefter han den ovennævnte Dag om Aftenen omtrent Kl. 10 har

dræbt Anders Andersen under følgende nærmere Omstændigheder. Arrestanten havde i længere Tid, som han har udtrykt sig, været inderlig kjød af den med Anders Andersens Forsorgelse forbundne Byrde, idet Andersen — der ved sin Død var 75 Aar gammel — var i høj Grad forfalden til Drik, saa at det var en Byrde at have ham i Huset, hvorhos det Beløb af 25 Kr., Arrestanten, som meldt, hvert Aar fik udbetalt af Kommunen som Tilskud til hans Underhold, var altfor ringe. Desuden indsaa Arrestanten — der dengang havde to Børn paa henholdsvis 3 og 1 Aar — at det i Længden, naar hans Familie blev forøget, vilde blive vanskeligere og vanskeligere for ham at underholde Andersen, og at det vilde være en betydelig Lettelse for ham og hans Hustru at blive befriet for denne Udgift. For nu at blive befriet for Byrden af at skulle forsørge Andersen, samt for — som Arrestanten ogsaa har udsagt — at arve hans Efterladenskaber, der dog ikke vare meget værd, fattede Arrestanten den Beslutning at aflive Andersen, med hvem han iøvrigt efter sin Forklaring ikke havde haft noget som helst Udestaaende, ligesom han ej heller havde Noget imod ham. Efter hvad han tydelig vil kunne mindes, opstod Tanken herom første Gang hos ham en Aften, saavidt han mindes, omtrent 3 Uger forinden Forbrydelsens Udøvelse, da Andersen kom hjem fra Fly i en saa beruset Tilstand, at Arrestanten maatte klæde ham af og lægge ham i Seng, idet det ved denne Lejlighed gik op for Arrestanten, at det vilde være ham en meget let Sag, naar Andersen befandt sig i en saadan Tilstand, at berøve ham Livet ved at trække Dynen op over Hovedet paa ham og kvæle ham, uden at Nogen kunde mærke det, idet han, for paa denne Maade at aflive ham, ikke vilde behøve at anvende nogen Vold mod ham, ligesom der ej heller vilde være ydre Spor, der kunde røbe ham. Samme Aften talte Arrestanten med sin medtiltalte Hustru om, at det var bedst at se at blive af med Andersen ved at aflive ham, og efter hvad han tydelig kan mindes, advarede hun ham derimod og søgte at afholde ham derfra, men desuagtet fattede han den nævnte Aften den Beslutning at villo benytte en Lejlighed, naar Andersen en Gang laa i Sengen og var beruset, til at aflive ham paa den nævnte Maade, og i den Tid, der forløb indtil Forbrydelsens Udøvelse, og i hvilken han stadig var opfyldt af denne Tanke, idet han tillige mente, at Andersen ved at dræbes paa den ommeldte Maade vilde komme af med Livet uden Lidelser, fastholdt han den af ham tagne Beslutning, Uagtet Arrestanten i den nævnte Tid ofte, naar Andersen laa beruset i sin Seng, havde haft Lejlighed til at udføre sit Forsæt, havde han dog ikke kunnet bekvemme sig dertil, idet han havde Samvittighedsskrupler ved at aflive Andersen, som han, som meldt, ikke havde noget imod, men den 1 Mai 1877 om Aftenen, efterat han var kommen hjem fra sit Arbejde og havde fundet

Andersen i beruset Tilstand og, som det maa antages, liggende i Sengen — som han efter Arrestantens Hustrus Forklaring dengang havde holdt i mindst 2 à 3 Dage paa Grund af, at han i den Tid stadig havde været beruset — fattede Arrestanten det bestemte Forsæt, at det nu skulde ske, da dertil bød sig en saa gunstig Lejlighed. Medens han og hans Hustru spiste Nødver sammen i Dagligstuen, talte han med hende derom, og efter hans Forklaring lovede hun ham udtrykkelig, at hun ikke vilde robe ham, i hvilken Henseende han har udsagt, at først, da han havde faaet dette Tilsagn af hende, turde han fuldbyrde sit Forsæt. Efterat hans Hustru, da han forlangte Brøndevin for at faa Mod til at udføre Gjerningen, havde hentet en Dunk med Brøndevin, der stod ved Andersens Song i dennes ved Siden af Arrestantens Dagligstue beliggende og med denne ved en Dor forbundne Værelse, og han — efter hvad han tror — af hende havde faaet skjænket en Dram til sin Mad, hældte han selv en Del Brøndevin af Dunken i en Skaal med Øl, og efterat have drukket denne Blanding, gik han, der aldeles ikke var beruset, strax eller lidt derefter ind i Andersens Værelse, hvor denne laa i sin Seng og snorkede, uden at Arrestanten kan mindes, om han lukkede Døren mellem Dagligstuen og Andersens Værelse efter sig, hvad hans Hustru, der blev tilbage i Stuen med deres to smaa Born, har paastaet, at han gjorde. Han gik derpaa hen og trak Dynen over Hovedet paa Andersen og holdt den over denne, idet han med Haanden trykkede den ned over Andersens Næse og Mund saaledes, at han ikke kunde skrig og ikke faa Luft, og hermed vedblev Arrestanten, indtil han var overbevist om, at Andersen var død, hvilket efter Arrestantens Forklaring kun varede nogle Øjeblikke, i hvilke han ikke mærkede, at Andersen rørte sig eller gjorde nogen Bevægelse, ligesom denne ej heller gav anden Lyd fra sig, end, at det rallede i Halsen paa ham, inden han døde. Efterat Arrestanten ved at tage Dynen til Side yderligere havde forvisset sig om, at Andersen var død, gik han ind til sin Hustru og fortalte hende, at det nu var sket, og hvorledes det var sket, og da hun i den Anledning fremkom med et Udbrud som: „Min Gud, Niels, hvad har Du dog gjort“, svarede han efter sin Forklaring med en Yttring, der gik ud paa, at det jo var sket ligesaa vel med hendes Villie som med hans. Den næste Dag anmeldte Arrestanten — der efter sin Forklaring var vis paa, at der ikke paa Arrestantens Lig fandtes Spor af ydre Vold, og derfor ikke nærede nogen Frygt for, at en Læge skulde kunne opdage, paa hvilken Maade Andersen havde mistet Livet — dennes Død for Sogneraadets Formand, og begjærede af denne at faa en Vogn fra Sognet for at hente Læge til Foretagelse af Ligsyn, da den Afdøde var Fattiglem. Ligsynet blev imidlertid samme Dag, efterat Arrestanten efter Sogneraadetsformandens An-

visning havde henvendt sig til Sognefogden, der dengang var Ligsynsmand, foretaget af denne efter foregaaende Konference med Distriktslægen, og gaar Sognefogdens Forklaring ud paa, at han, der undersøgte Liget meget nøje, er aldeles vis paa, at der ikke fandtes noget som helst ydre Spor paa dette af Vold, og at han, da det var en bekjendt Sag, at den Afdøde havde været i høj Grad drikfældig, betragtede det som højest rimeligt, at han var død pludselig paa Grund af Alderdom og Svækkelse ved Drik, hvorfor det ikke faldt ham ind, at den Afdøde havde mistet Livet paa anden Maade. Den 5 Mai næstefter blev Liget paa Foranledning af Herredskontoret, til hvilket Sognefogden havde indberettet det Passerede, endvidere synet af Distriktslægen, i hvis samme Dag udstedte Dødsattest der som Dødsarsag er angivet: „Formodentlig Apoplexi i Drukkenskab“. Tvende under Sagen fremlagte Erklæringer fra Distriktslægen af henholdsvis 20 og 24 September f. A. — af hvilke den sidste er afgiven, efterat han havde gjort sig bekjendt med de i Sagen indtil da optagne Forhør — gaa ud paa, at Distriktslægen ved det ovennævnte af ham foretagne Ligsyn ikke nødvendig paa Liget fandt Spor af Læsion eller anvendt Vold, hvorimod der fandtes nogen Blodstigning til Hovedet, som imidlertid kunde forklares af Mandens Død i stærk beruset Tilstand og saaledes ikke dengang gav nogen Grund til at formode anden Dødsarsag end Drukkenskab, at han, da han tillige af den Afdødes Omgivelser og andre Folk i Sognet havde faaet at vide, at den Afdøde Dagen før sin Død havde ligget i Sengen og drukket $1\frac{1}{2}$ Pot Brændevin, medens Ingen havde Mistanke om Mord, dengang nærmest maatte antage, at Manden i beruset Tilstand havde faaet Apoplexi og var død deraf om Natten, men at der, da et svagt Menneske paa 75 Aar, der ligger i døddrukken Tilstand, med Lethed kan kvæles ved den af Arrestanten anvendt Fremgangsmaade, uden at Kvælingen efterlader synlige Spor paa Liget, enten udvondigt eller indvondigt, Intet er til Hinder for at antage, at Andersen er omkommen ved den af Arrestanten udforte Kvæling, og ikke af anden Dødsarsag, i hvilken Henseende Distriktslægen tillige har udtalt, at der, naar et Menneske kvæles paa den ommeldte Maade, muligvis vil findes Tegn paa Blodstigning til Hovedet, der, som meldt, ogsaa findes, naar man dør i en Rus. Iøvrigt udtales det i den sidstnævnte Erklæring, at det ikke vilde være til nogen Nytte at obducere Liget, som nu har ligget i Jorden i over 10 Aar, hvorhos det tilføjes, at ikke engang en Obduktion strax efter Døden vilde have kunnet bringe absolut Klarhed i Sagen, da de ved en saadan Obduktion muligvis fundne Abnormiteter i Liget maatte kunne forklares af den stærkt berusede Tilstand, i hvilken Manden var død. I lignende Retning som i de nysnævnte Erklæringer har ogsaa Fysikus for Viborg og Thisted Amter udtalt sig i en Erklæring

af 1 Oktober f. A., efterat han har havt Lejlighed til at gjøre sig bekendt med de optagne Forhor. Arrestanten har under Forhorene forsikkert, at han strax efter at have begaaet Forbrydelsen bitterlig fortrød, hvad han havde gjort, og at han siden den Tid har lidt af Samvittighedsnag. Han har derhos erkjendt, at han, der fra den Tid af, efter sin Forklaring af Fortvivlelse over, hvad han havde gjort, og for paa denne Maade at bedove sig og finde Ro, forfaldt til Drik, i sin ved Samvittighedsnag og Drik fremkaldte irritable Tilstand jævnlig — navnlig ogsaa efterat han ved Fjends og Norlyng Herreders Extraretsdom af 28 November 1883 herfor var bleven anset efter Straffelovens § 202 med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage — har mishandlet sin Hustru, idet han har overfaldet hende med Slag med Næverne og maaske ogsaa undertiden — som af hende udsøgt, men hvad han dog ikke vil kunne huske — med Stok, og slaat løs paa hende saavel i Hovedet som paa Kroppen, ligesom han ogsaa har kastet hende til Jorden, uden at imidlertid den mod hende udøvede Vold har efterladt varige, skadelige Følger for hende, men kun blaa Pletter rundt om paa Kroppen, hvorhos hun undertiden i længere Tid har havt Smerte af de hende tilføjede Slag og Stød. Arrestanten vil dog ikke kunne huske, at han, som af hans Hustru forklaret, om Aftenen den 12 September f. A., eller Natten derefter, forinden hun, som ovenfor meldt, flygtede til en Nabo, havde mishandlet hende, og iøvrigt har han som Undskyldning for sit Forhold overfor hende anført, at hun, der efter hans Udsagn er meget lidenskabelig og stridbar, tidt har tirret ham, ligesom hun har været uordenlig og urenlig i sit Hus. Efter det Ovenanførte maa det billiges, at Arrestanten Niels Nielsen — der er født i Aaret 1849 og, som ovenfor anført, i Aaret 1883 har været straffet for Mishandling af sin Hustru — ved Underretsdommen er for overlagt Drab anset efter Straffelovens § 190 med Livsstraf, hvorefter Spørgsmaalet om yderligere Straf efter Straffelovens § 202 for den af ham udøvede Mishandling af hans Hustru ifølge bemeldte Lovs § 62, 1ste Stykke, bortfalder, samt at Tiltalte Ane Cathrine Jacobsen er frifunden for Aktors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til in solidum med Arrestanten at udrede Aktionens Omkostninger. Bemeldte Dom, hvis øvrige Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 97.

Advokat Nellemann

contra

Peter Christian Jensen og Henrik Emanuel Bode
(Def. Hindenburg),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 11 Oktober 1887: De Tiltalte Peter Christian Jensen og Henrik Emanuel Bode bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i henholdsvis 2 Gange 5 og i 5 Dage samt in solidum udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Langballe 15 Kr. og til Defensor, Prokurator, Kancelliraad Bredstrup, 12 Kr. Saa bør de paa samme Maade til Hestehandler Borring i Erstatning betale 400 Kr. og 8 Kr., det førstnævnte Beløb dog kun mod Udlevering af den for omhandlede Hoppe. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i sin Helhed at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 November 1887: De Tiltalte Peter Christian Jensen og Henrik Emanuel Bode bør hensættes i simpelt Fængsel, Forstnævnte i 14 Dage og Sidstnævnte i 8 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Kancelliraad Møller, i Salær hver 20 Kr., bør Underretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iværigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet en Højesteret forelagt ny Oplysning maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indkandede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Vognmand Peter Christian Jensen og Uldkræmmer Heinrich Emanuel Bode for bedrageligt Forhold. Efter Sagens Oplysninger købte Hestehandler Rasmus Andersen Borring af Hasle paa et Hestomarked i Randers den 2 Juli d. A. en Hoppe for 400 Kr. af Tiltalte Bode, der under Handelen om Hoppen, som i Virkeligheden tilhørte Tiltalte Jensen, optraadte som Ejer af Hoppen, om hvilken han — der ernærer sig som Uldkræmmer og bebor et lille, Medtaltale tilhørende jordløst Hus paa Randers Mark — foregav, at han havde kjøbt den for 2 Aar siden for 575 Kr., men at de daarlige Tider tvang ham til at sælge den, hvorhos han paa Borrings Spørgsmaal om, hvor han var fra, opgav at være fra Lovskal, og ved Salget af Hoppen indestod Bode udtrykkelig for, at den var fri for alle Fejl. Samme Dag afleverede Bode i et Hotel i Randers Hoppen til Borring, af hvem han samtidig modtog Kjøbesummen for Hoppen, og da Borring ved denne Lejlighed forlangte opgivet hans Navn og Adresse til Indforelse i sin Lommebog, indrømmede Bode vel, at han ikke boede i Lovskal, hvorhos han rigtig opgav Navn og Bopæl, men foregav derhos i Strid med Sandheden, at han var født i Lovskal, samt at han var Avlsbruger. Da Borring — der efter sin Forklaring ved Købet af Hoppen ikke havde bemærket, at den led af Kuller og den følgende Dag kun flygtig havde taget den i Øjesyn, hvorpaa han den næste Dag rejste til Tydskland — efter en Fraværelse af en halv Snes Dage kom hjem, viste Hoppen imidlertid, efter hvad han har udsagt, udprægede Tegn paa den nævnte Sygdom, og efter at han som Følge deraf havde tilskrevet Tiltalte Bode om at lade Handelen om den gaa tilbage i Mindelighed, modtog han et den 27 Juli d. A. dateret Brev fra Bode, der er fremlagt under Sagen og hvori Bode udtalte, at det var kjedeligt, om Hoppen nu skulde fejle noget, hvad den ikke havde gjort, medens Bode havde havt den, samt at denne godt vilde tage den igjen, men ikke havde Penge, og heller ikke vidste, hvad Tid han kunde skaffe dem. Da Borring imidlertid var kommen under Vejr med, at Hoppen aldrig havde tilhørt Bode, men ved Salget havde været Tiltalte Jensens Ejendom, anmeldte han Sagen for Politiet. Under den i denne Anledning indledede Undersøgelse have nu ogsaa de Tiltalte vedgaaet, at Hoppen var Jensens, og at Bode efter Aftale skulde sælge den for ham, og ved Hensyn til, at Bode, som meldt, ved denne Lejlighed optraadte som Ejer af Hoppen, have de vel paastaet, at dette ikke skete efter udtrykkelig Aftale, men de have indrømmet, at Saadant dog var stiltiende forudsat imellem dem, da Bode ofte havde solgt Heste for Jensen paa denne Maade. Hvad angaar Beskaffenheden af den omhandlede Hoppe, har Tiltalte Jensen vel paastaet, at han, da han lod Bode sælge den for sig, var

uvidende om, at den havde Kuller, men han har erkjendt, at han i den Tid, han har havt Hoppen, som han havde kjøbt et Aars Tid for Salget, nok har mærket, at der var Noget ivojen med den, uden at han dog vil have kunnet blive klog paa, hvorledes det rigtig hang sammen dermed, og at han derfor vilde skille sig ved den, og han har særlig erkjendt, at han nok tænkte sig, at Hoppens Tilstand maaske kunde udvikle sig til Kuller, hvorhos han har vedgaaet, at han, der ikke udtrykkelig vil have sagt til Bode, at denne skulde sælge Hoppen fri for Fejl — hvad Bode ogsaa har bekræftet — dog gik ud fra dette som en stiltiende Forudsætning, naar han skulde have 400 Kr. for den, hvilken Pris han efter sin Forklaring havde opgivet for Bode, som den, for hvilken Hoppen maatte sælges. Endvidere har Jensen vedgaaet, at han har søgt at skuffe Borring med Hensyn til, hvem Sælgeren af den ommeldte Hoppe var, og at han i dette Øjemed dels har paa det ovennævnte Marked, hvor han overværede Handelen om Hoppen, for Borring foregivet, at Bode var Forpagter, dels har opfordret Bode — der havde vist Medtiltalte det Brev, han, som meldt, havde faaet fra Borring med Anmodning om Handelens Tilbagegang — til at besvare dette derhen, at Bode var villig til at tage Hoppen tilbage, men ingen Penge havde, dels endelig, da Borring efter at have erfaret, at Hoppen havde tilhørt Jensen, havde i Forening med en anden Hestehandler honvendt sig derom til Jensen, ved denne Lejlighed ligeoverfor dem har erklæret, at han Dagen før det ommeldte Marked havde solgt Hoppen til Bode. Under Sagens Gang tilbagekaldte imidlertid Jensen sin foranførte Tilstaelse, som han, efter hvad han foregav, kun havde afgivet, fordi han truedes med Arrest og fordi han var syg, idet han nu navnlig har søgt at gjøre gjældende, at han ikke forinden Salget af Hoppen havde havt den fjerneste Forestilling om, at denne fejlede andet, end at den var hestegal, og vel indrømmede han paany i et senere Forhør, i hvilket han iøvrigt i det Væsentlige gjentog sin tidligere Tilstaelse, at han ikke havde kunnet blive klog paa Hoppen, og at han, skjøndt han ikke troede, at der var noget Galt paaferde med den, dog ikke var overbevist herom, hvorhos han særlig erkjendte, at han ikke ved Salget af Hoppen med Sandhed havde kunnet indestaa for, at den var fri for usynlige Fejl, men i det sidste over ham optagne Forhør har han udsagt, at han ved sin Udtalelse om, at han ikke kunde blive klog paa Hoppen, ingenlunde har ment, at denne skulde have havt usynlige Fejl, hvorhos han har benægtet at kunne huske, at han til Borring og den ovennævnte Hestehandler har sagt, at han Dagen før det ovennævnte Marked har solgt Hoppen til Bode. Sidstnævnte Anbringende har han ogsaa gjennem sin Defensor for Overretten fastholdt, med Tilføjende, at han, som han har udtrykt sig, ikke tror at have sagt det, da

det jo er usandt, og han har derhos ved bemeldte Defensor ladet anbringe, at naar han, som tidligere erkjendt, har tilraadet Medtaltale at skrive det ovennævnte Brev til Borring, gjorde han kun dette, fordi han vidste, at Medtaltale havde solgt Hoppen i sit eget Navn, men at han ikke destomindre selv vilde staa til Ansvar for Hoppen og ogsaa ligeoverfor Borring og den tidtommeldte Hestehandler ved deres ovennævnte Besog hos ham udtrykkelig havde udtalt, at han nok skulde svare for Handelen. Til denne Tilbagekaldelse af den af ham tidligere afgivne Tilstaelse, vil der imidlertid, idet Tilbagekaldelsen ikke er bestyrket af Noget, i Henhold til D. L. 1—15—1 intet Hensyn kunne tages, i hvilken Henseende ogsaa bemærkes, at baade Borring og den ommeldte Hestehandler have edelig forklaret, at Tiltalte Jensen overfor dem afgav den ovennævnte Erklæring om, at han Dagen for Markedet havde solgt Hoppen til Bode. Tiltalte Bode har benægtet ved Salget af Hoppen til Borring at have vidst, at den led af Kuller, men han har vedgaaet, at han nok vidste, at Hesten ikke var, som den skulde være, navnlig at den var vanskelig at faa til at flytte sig i Baasen, samt at han ikke alene havde hort andre udtale, at Hoppen vist led af Kuller, men at ogsaa Medtaltale — hvad denne dog har nægtet at kunne huske — til ham har udtalt Frygt for, at Hoppen skulde blive kullersk, hvortil Medtaltale dog efter Bodes Forklaring altid skal have fojet, at han ikke troede, at den fejlede noget, og Bode har særlig erkjendt, at han ikke med god Samvittighed kunde indestaa for, at Hoppen var fejlfri. Han har derhos vedgaaet, at han er fremkommen med de ovenanførte falske Foregivender for Borring dels paa Markedet, dels ved Hoppens Aflevering, samt paa Medtaltales Opfordring har skrevet Brevet til Borring af 27 Juli d. A., for at bevirke, at Borring ikke skulde kunne finde Sælgeren af Hoppen. Bode maa iøvrigt antages strax at have betalt Medtaltale hele den modtagne Kjøbesum for Hoppen, samt selv ikke at have havt anden pekuniær Fordel af sin Virksomhed i Henseende til Hoppens Salg, end at han efter sin Forklaring har faaet betalt 3 Kr. af Medtaltales Broder, for hvem han dog tillige ved samme Lejlighed havde passet nogle Heste. En Arbejdsmand, der efter sin Forklaring i Tiltalte Jensens Tjeneste har passet den omhandlede Hoppe indtil sidst afvigte Februar Maaned, har derhos edelig forklaret, at Hoppen i den Tid, han saaledes havde med den at gjøre, viste en paafulden Opførsel i flere Retninger, idet den navnlig, naar den stod stille, var tilbøjelig til at sætte Forbenene overkors, og ikke kunde faas til at rykke baglænds, ligesom den, naar man vilde have den til at flytte sig i Baasen, maatte skubbes tilside med Magt, samt at han, der efter sit Kjendskab til Heste antog, at Hoppen led af Kuller, flere Gange yttrede dette til Jensen, der dog bestandig svarede, at dette ikke var

Tilfældet, men at Hoppen kun var hestegal, hvad Tiltalte Jensen dog ikke vil kunne mindes har været paa Talo imellem dem, og den forommeldte Hestehandlers beedigede Forklaring gaar bl. A. ud paa, at Tiltalte Jensen ved den ovenfor nævnte Lejlighed, da bemeldte Hestehandler i Forening med Borring havde indfundet sig hos Jensen, udtalte, at han ikke vilde eje Hoppen, efterdi han, naar han gik op i Baasen for at fodre den, ikke kunde faa den til at flytte sig, hvorhos Vidnet har tilføjet, at en Hest, der lider af Kuller, staar død og tung uden at bevæge sig, selv om man skubber til den. Endvidere har en hos Borring tjenende Karl, som efter sin Forklaring har passet Hoppen lige fra den blev bragt hjem til Borring, odelig udsagt, at han strax Dagen efterat denne havde kjøbt Hoppen, kunde skjonne, at der var Noget ivejen med den, idet den til Tider stod og hængte med Hovedet over Krybben uden at æde, og i det Hele viste sig paafaldende dorsk og vanskelig at faa til at bevæge sig i Baasen, samt at han, der efter sin Forklaring tidligere har set Heste, om hvilke hans Husbond har sagt, at de vare kullerske, bære sig ligedan ad, antog det som givet, at den havde Kuller, hvorhos han har tilføjet, at Hoppens sygelige Tilstand vel er tiltagen siden, men dog ikke i nogen særdeles stærk Grad, og endelig have 2 Dyrlæger, der paa Opfordring af Borring den 20 August næstefter havde undersøgt Hoppen, i en af dem samme Dag udfærdiget, under Sagen fremlagt Attest erklæret, at Hoppen da led af Kuller i høj Grad. Efter alt saaledes Foreliggende maa der nu gaas ud fra, at den omhandlede Hoppe allerede, da Borring som meldt, købte den, har været i en sygelig Tilstand, der, om den end ikke dengang var udpræget Kuller, dog i Lobet af ganske kort Tid har udviklet sig dertil, og vel kan det ikke mod de Tiltaltes Benægtelse anses godtgjort, at de ved Salget af Hoppen have vidst eller antaget, at Sygdommen var Kuller, men ligesom der, efter hvad i saa Henseende er oplyst, er en høj Grad af Sandsynlighed for, at Tiltalte Jensen i alt Fald har havt Formodning om, at Hoppen led af denne Sygdom, som han i ethvert Tilfælde efter sin egen Erkjendelse befrygtede, at dens abnorme Tilstand kunde udvikle sig til, saaledes var Tiltalte Bode, efter hvad han har erkjendt, i alt Fald vidende om, at Hoppens Tilstand var abnorm og kunde befrygtes at ville udvikle sig til Kuller, og ved desuagtet at have solgt Hoppen som fejlfri med Benyttelse af falske Foregivender sigtende til at føre Borring bag Lyset med Hensyn til Sælgerens Person og derved gjøre det umuligt for ham eventuelt at søge den ham ved Hoppens Salg pauforte Skade oprettet hos Sælgeren, maa de Tiltalte anses at have gjort sig skyldige i et Forhold, der maa blive at tilregne dem som svingagtigt. For dette Forhold ville de Tiltalte — af hvilke Jensen er født i Aaret 1844, medens Bode er født i Aaret 1858 og som ikke

ses tidligere at have været tiltalte eller straffede — være at anse efter Straffelovens § 257 sammenholdt med § 47, første Led, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel, for Jensen i 14 Dage og for Bode i 8 Dage. Forsaavidt de Tiltalte ved Underrettsdommen ere tilpligtede in solidum at betale Borring dels Kjøbesummen for den omhandlede Hoppe 400 Kr. mod Hoppens Tilbagelevering, dels 8 Kr., som Borring vil have udgivet for den ovenommeldte Dyrlæggeattest, men derimod ikke ere fundne pligtige at betale Borring et af denne yderligere paastaet Vederlag for Hoppens Fodring og Rogt, samt forsaavidt angaar Dommens Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger, hvorunder der vil være at tillægge Aktor og Defensor for Overretten i Salær hver 20 Kr., vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Mandagen den 26 Marts.

Nr. 127.

Advokat Nellemann

contra

Wilhelmine Nielsen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Februar 1888: Arrestantinden Wilhelmine Nielsen bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Meyer og Juel, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, mod Arrestantinden Wilhelmine Nielsen for Tyveri og Bctleri anlagte Sag er det ved hendes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at hun i forrige Aar har betlet heri Staden, samt at hun en Dag i November Maaned f. A., da hun var gaadt op i en Ejendom for at bette og havde fundet Kjokkendoren til en Lejlighed staaende paa Klem, har fra denne Lejlighed stjaalet nogle Vidskestykker, en Oxetunge og en Krukke Fedt, ialt af Værdi 3 Kr., hvilke Gjenstande tilhorte Ingeborg Hyllested, Triers Enke, og beroede frit fremme. Arrestantinden, der er født den 10 Oktober 1826, er bl. A. anset ved Højesteretsdom af 21 Mai 1860 efter Frd. 11 April 1840 § 25 og § 22 som for 6te Gang begaaet Hæleri med Tugthusarbejde paa Livstid. Efter at være ved Allerhøjeste Resolution af 2 April 1870 skjænket Friheden, bl. A. paa Vilkaar, at hun, saafremt hun paany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medførte højere Straf, Losgænger og Betleri dog undtagne, vilde blive uden videre Dom gjenindsat til Tugthusarbejde paa Livstid, blev Arrestantinden ved Højesteretsdom af 8 November 1870 for en efter hendes Losladelse begaaet Forbrydelse, for hvilken hun vilde være hjemfalden til Straf efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet grovt Tyveri eller efter samme Lovs § 238, kfr. § 241, 2det Led, som for 7de Gang begaaet Hæleri, dømt til at behandles i Overensstemmelse med den ovennævnte Resolution. Efter at der ved Allerh. Resol. af 2 April 1880 paany var skjænket Arrestantinden Friheden paa samme Vilkaar som formeldt, begik hun atter et Tyveri, og da det ved Allerh. Resol. af 25 August 1880 tillodes, at de ved hendes tidligere Losladelse tagne Forbehold ophævedes, blev hun ved nærværende Rets Dom af 14 September s. A. anset efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet grovt Tyveri eller efter sammes Lovs § 238, jfr. § 241, 2det Led, som for 8de Gang begaaet Hæleri med Tugthusarbejde i 6 Aar. Som Følge af det Anførte vil Arrestantinden nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 8de Gang begaaet simpelt Tyveri eller efter dens § 238, jfr. § 241, 2det Led, som for 9de Gang begaaet Hæleri, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3, efter Omstændighederne under Et med Tugthusarbejde i 4 Aar og have at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 114. Advokat Hindenburg
 contra
 Anton Andersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Brandpolitilov for Landet af 2 Marts 1861 §§ 2 og 10, jfr. Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af 8 Januar 1883 samt af Lov om Brandvæsenet i Kjøbstæderne udenfor Kjøbenhavn af 21 Marts 1873 § 11 Nr. 3 og § 2 i Vedtægten for Aarhus Kjøbstads Brandvæsen.

Aarhus Kjøbstads Politirets Dom af 21 November 1887: Tiltalte, Murer Jens Andersen, bør til Aarhus Kjøbstads Politikasse bøde 60 Kr., og Murer Anton Andersen bør til Aarhus Kjøbstads Kæmnerkasse bøde 25 Kr. Sidstnævnte bør derhos under en daglig Bøde af 2 Kr. til sidstnævnte Kasse inden 14 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse dels ombygge den nordlige Fællesgavl for Ejendommen Nr. 7 paa Reginehøj Skovvejs Tværvej saaledes, at den overalt bliver 1 Sten tyk og rækker 6 Tommer over Taget, dels med Hensyn til nævnte Gavl tilvejebringe de i Lov 2 Marts 1861 § 2 ommeldte thinglæste Deklarationer, og dels endelig nedrive Skorstenen i bemeldte Bygning. Saa bør de Tiltalte En for Begge og Begge for En udrede alle denne Sags Omkostninger. De idømte Bøder at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Januar 1888: De Tiltalte Jens Andersen og Anton Andersen bør bøde, Førstnævnte 30 Kr. til Kjøbstadens Politikasse og Sidstnævnte 25 Kr. til Kjøbstadens Kæmnerkasse. Saa bør og Tiltalte Anton Andersen under en Bøde til Politikassen af 2 Kr. for hver Dag, han i saa Henseende sidder nærværende Dom overhørig, dels nedrive den ovenomhandlede Skorsten, dels foretage saadanne Forandringer ved sit ommeldte Hus's nordre Gavl, at den kommer til at svare til Forskrifterne i Brandpolitiloven af 2 Marts 1861 § 2. Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, i Salær hver 15 Kr., udrede de Tiltalte En for Begge og Begge for En. De idømte Bøder udredes og de givne Paalæg opfyldes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iovrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Anton Andersens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ræt:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, saaledes at Fristen for de givne Paalægs Opfyldelse bestemmes til 4 Uger fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Murerne Anthon Andersen og Jens Andersen for Overtrædelse af Brandpolitiloven af 2 Marts 1861 §§ 2 og 10, cfr. Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af 8 Januar 1883, og den Forstnævnte tillige for Overtrædelse af Lov om Brandvæsenet i Kjøbstæderne udenfor Kjøbenhavn af 21 Marts 1873 § 11 Nr. 3 og Vedtægten for Aarhus Kjøbstads Brandvæsen § 2. Efter Sagens Oplysninger lod Tiltalte Anthon Andersen i Vinteren 1886—87 en Bygning opføre paa en ham tilhørende Ejendom, Gade Nr. 7 paa den saakaldte „Reginøhøj-Skovvejs-Tværvøj“ ved Aarhus — hvilken Ejendom ligger paa den nævnte Kjøbstads Grund, men udenfor den i Henhold til Bygningsloven af 30 December 1858 § 1 fastsatte Grændse for det Terræn, for hvilket den nævnte Lov er gjældende — idet han havde overdraget Arbejdet ved bemeldte Bygning, navnlig ogsaa Murarbejdet, til sin medtiltalte Broder Jens Andersøn, der alene stod for, hvorledes Arbejdet skulde udføres. De Tiltalte have nu vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, dels at den i Bygningen opførte Skorsten, der maa antages at være en saakaldet „russisk“ Skorsten, ikke, da Bygningen ifjor Fornær blev tagen i Brug, opfylder forskellige af de i Justitsministeriets Bekjendtgjørelse angaaende Indretningen af denne Art af Skorstene af 8 Januar 1883 givne Forskrifter, idet den nemlig hverken var opført med tætte, overalt helt med Kalk udfyldte Fuger eller var berappet indvendig og udvendig eller forsynet med en Rensdør, ligesom den indvendige Side af Skorstenen, der kun har en Murtykkelse af $4\frac{1}{2}$ *) Tomme, ikke var holdt $8\frac{1}{2}$ Tomme fjernet fra Loftsbjælkelagets Træværk, og Skorstenen, hvor den passerede dette Bjælkelag, ej heller var udkraget til den foreskrevne Murtykkelse af $8\frac{1}{2}$ Tomme, dels at Bygningens nordre Gavl, der er Fællesgavl for den paagjældende

*) skal være: $4\frac{1}{4}$.

Bygning og Nabobygningen, over det øverste Bjælkelag kun er af $\frac{1}{2}$ Stens Tykkelse i Stedet for, som foreskrevet i Brandpolitiloven af 2 Marts 1861 § 2, af en hel Stens Tykkelse, og ikke rækker 6 Tommer over Taget, hvorhos der ej heller med Hensyn til den her omhandlede Fællesgave er, overensstemmende med Forskrifterne i nysnævnte Lovbestemmelse, tilvejebragt thinglæste Deklarationer for, at Gavlen ikke kan borttages af nogen af Ejerne, saalænge en af Bygningerne staar. Medens enkelte af de ovennævnte Mangler ved den paagjældende Skorsten bleve afhjulpne i November Maaned f. A. efterat der kort Tid iforvejen var overgaaet Huset en mindre Ildebrand, som det maa antages, paa Grund af Utætheder i Skorstenen, og vedkommende Brandinspektør i den Anledning efter Anmodning af Politimesteren havde foretaget en nærmere Undersøgelse af Skorstenen, maa det efter en af bemeldte Brandinspektør den 16 November f. A. afgiven Erklæring antages, at den Mangel ved Skorstenen, der bestaar i, at den ikke er opmuret med tætte, overalt helt med Kalk udfyldte Fuger og mangler indvendig Berapning, ikke kan udbedres ved en Reparation af Skorstenen, men vil nødvendig-gjøre dens Nedrivning og fuldstændige Ommuring. Tiltalte Jens Andersen, hvem Strafansvaret saavel for de ovenanførte Mangler ved Skorstenen som for Manglen af en efter Lovgivningen forsvarlig Brandgavl maa paaahvile, har iøvrigt udsagt, at han ganske mangler Kjendskab til de Regler, hvorefter Bygninger, der som den her omhandlede ligge udenfor den i Henhold til Lov 30 December 1858 § 1 fastsatte Grændse, skulle opføres, og at han navnlig hverken kender Noget til Bestemmelserne i Lov af 2 Marts 1861 første Kapitel eller til Bekjendtgjørelsen af 8 Januar 1883 om Indretningen af snevre Skorstene. Paa samme Maade er det for Tiltalte, Anthon Andersens, Vedkommende godtgjort, at denne Tiltalte, der, som meldt, i afvigte Foraar lod Bygningen tage i Brug, har undladt at efterkomme Bestemmelsen i § 11 Nr. 3 i Lov om Brandvæsenet i Kjøbstæderne af 21 Marts 1873, idet den sammesteds foreskrevne Belægning af Gulvet med uantændeligt Materiale mangler ved samtlige Kækkelovne og Komfurer, samt at han ej heller har forsynet Bygningen med de i § 2 i den af Aarhus Stiftamt den 7 November 1873 approberede Vedtægt for Aarhus Kjøbstads Brandvæsen paabudte Brandredskaber, nemlig en Brandstige, end Brandhage og en Brandpand. For deres ovenomhandlede Forhold ville de Tiltalte, der ikke ses tidligere at være tiltalte eller straffede, være at anse: Jens Andersen efter Brandpolitiloven af 2 Marts 1861 § 19 jfr. § 50 med en Bode til Kjøbstadens Politikasse, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til 30 Kr., og Anthon Andersen efter Lov om Brandvæsenet i Kjøbstæderne af 21 Marts 1873 § 35 med en Bode til Kjøbstadens Kæmnerkasse, der

findes at kunne bestemmes til 25 Kr. Tiltalte Anthon Andersen vil derhos i Medfør af Brandpolitiloven af 1861 § 19 cfr. § 50 være at tilpligte under en Bøde til Politikassen af 2 Kr. for hver Dag, han i saa Henseende sidder nærværende Dom overhørig, dels at nedrive den ovenomhandlede Skorsten, dels at foretage saadanne Forandringer ved sit ommeldte Hus's nordre Gavl, at den kommer til at svare til Forskrifterne i bemeldte Lovs § 2.

Nr. 115.

Advokat Nellemann

contra

Peder Christian Nielsen (Def. Levinsen),

der tiltales for bedrægeligt Forhold.

Fjends-Norlyng Herreds Extrarets Dom af 8 November 1887: Tiltalte, Boelsmand Peder Christian Nielsen af Soby, bør at hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør han og at udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretsprokurator Fasting, 12 Kr. og til Defensor, Overretsprokurator, Kancelliraad Møller, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Januar 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overrets-sagfører Hastrup, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Ad-

vokaterne Nellemann og Levinsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Boelsmand Peder Christian Nielsen for bedrægligt Forhold. Efter Sagens Oplysninger havde Sugfører Jacobsen i Skive — der ifølge en af Tiltalte til Gaardmand Hans Jeppesen af Søby den 16 Juni 1882 udstedt, den 27 s. M. thinglæst Obligation, som Jeppesen under 6 Oktober 1883 havde tiltransporteret Jacobsen, med 2den Prioritets Panteret for en Fordring stor til Rest 3100 Kr. i en Tiltalte tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 3 b af Søby af Hartk. 4 Skpr., 3 Fdkr., 1 $\frac{1}{4}$ Alb. med de derpaa værende Bygninger, Besætning, Inventarium, Gjødning, Avl og Afgrøde i Straa, Hø og utærsket Korn, samt i det Pantsattes Assurancesum, næsteftefter 3600 Kr., som Tiltalte skyldte en Kreditforening — den 1 Oktober 1887 til Sikkerhed for de nævnte 3100 Kr. med paaløbne Renterestancer og Omkostninger, ved Fogden ladet gjøre Arrest og Beslag i den pantsatte Ejendom med den derpaa forefundne Besætning, som iøvrigt kun bestod i en Ko samt i Ejendommens Inventarium og i endel aftærsket og utærsket Sæd m. v., hvorhos han ved Fogden lod sig disse Ejendele, som under Forretningen tilsammen vurderedes til 5660 Kr., overlovere til brugeligt Pant. Denne Forretning var navnlig foranlediget derved, at Jacobsen havde havt Mistanke om, at Tiltalte forringede Pantet, og da denne Mistanke viste sig begrundet, idet Tiltalte under Forretningen erkjendte, at han kort Tid forinden successiv havde solgt hele Ejendommens Besætning med Undtagelse af den ovennævnte Ko, ligesom han ogsaa havde afhændet noget Inventarium m. m., foranledigede Jacobsen en kriminel Undersøgelse indledet imod Tiltalte. Under de derefter optagne Forhør maas det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han, som det maas antages i September Maaned 1887, dels har bortbyttet en Vogn til en Mand i Søby for en anden Vogn og 50 Kr., dels har til Forskjellige solgt 2 Køer, en Hest, 2 Faar og et Svin for tilsammen 250 Kr. og 5 $\frac{1}{8}$ Tdr. aftærsket Rug for 49 Kr., hvorhos han noget tidligere, som det maas antages i Juli Maaned s. A., har solgt en Mand i Ormedal et Sæt Seletøj for 30 Kr., og at han har gjort dette uagtet han vidste, at han handlede ulovligt og krænkede Panthavernes, navnlig den sekundære Panthavers Ret ved i den Grad at forringe Pantet, der næppe vilde kunne strække til at fyldestgjøre den sekundære Panthaver. Tiltalte har derhos erkjendt, at Grunden til, at han foretog disse Afhændelser, var den, at han vilde se at stikke saamange Penge til sig, som muligt, for at han og hans Familie

kunde have Noget at leve af, naar han blev sat fra sin Ejendom, hvilket han forudsaa snart vilde ske, idet han ikke kunde klare sin Gjæld, i hvilken Henseende han nærmere har anbragt, at han tilligemed flere Andre var gaaet i Kaution for 10.000 Kr. som ovennævnte Gaardmand Hans Jeppesen skyldte til Randers Handelsbank og til Skive Bank, og at han — der fra Jeppesen havde faaet Meddelelse om, at denne ikke kunde klare sin Gjæld, og som vidste, at hans Medkautionister ikke ejede Noget — forudsaa, at de to Banker i den nærmeste Fremtid vilde falde over ham, i hvilket Tilfælde han vilde blive aldeles ruineret. Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte, da han den 1 Oktober 1887 saa Fogden, ledsaget af Sagfører Jacobsens Fuldmægtig, komme kjørende til hans Gaard, og nok kunde indse, hvad de vilde, har, i den Hensigt at forhindre, at der blev gjort Arrest i 240 Kr., som han, der havde forbrugt Resten, endnu havde i Behold af det Provenu, han havde indvundet ved de ovenmeldte af ham foretagne Afhændelser, skjult dette Beløb, som han havde lagt i en Lommebog, i sin Lade, og senere under Arrestforretningens Foretagelse ladet sin lille Datter hente Bogen med deri værende Penge, og levere den til Tiltaltes Hustru for at denne kunde gemme samme, hvorhos han, der under Arrestforretningen gjentagne Gange indtrængende blev opfordret til at opgive, hvad han ejede, ligeoverfor Fogden har lagt Dolgmaal paa de 240 Kr., idet han ligeoverfor ham paa-stod, at han af kontante Penge kun havde 5 Kr. i Behold. Efter hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, skulde Tiltaltes Hustru, efter først at have gjeemt Bogen med Pengene paa sit Bryst, næste Dag samme i en Plantage i Ormedal, og senere har hun brugt 10 Kr. af Pengene, hvorimod Resten af samme er bragt tilstede under Sagen og udleveret Sagfører Jacobsen. Der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning. Da den aftærskede Sæd, som Tiltalte efter det Ovenanførte har solgt, ikke horte til det i Forening med hans Ejendom pantsatte Tilbehør, vil der ikke for Sulget af samme kunne idømmes ham nogen Straf, men derimod vil han for Afhændelsen af de ovenfor omhandlede Besætning- og Inventariedelevære at anse efter Straffelovens § 253, hvorhos han, idet han efter de foreliggende Omstændighederne maa have kunnet indse, at Hensigten med den efter Sagfører Jacobsens Rekvisition foretagne Arrest var at sikre Tilstedeblivelsen af hans Ejendele, indtil Jacobsen kunde lade gjøre Eksekution i samme, saa at en Eksekution maatte siges at være forestaaende, i Medfør af Konkurslovens § 168 tillige vil være at anse efter Straffelovens § 260 for sin Forstikkelse af de 240 Kr., og findes den Straf, som han, der er født i Aaret 1843 og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, herefter har forskyldt, efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i

3 Gange 5 Dage. Da Underretsdømmen har samme Straffebestemmelse, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste.

Tirsdagen den 27 Marts.

Nr. 112. Advokat Klubien

contra

Frederik Vilhelm Oscar Sørle, kaldet Sandagger,
og **Niels Rasmussen**, (Def. Lunn),

der tiltales: Sidstnævnte for falsk Forklaring for Retten og Forstnævnte for Forledelse hertil samt i Henhold til Straffelovens § 203.

Kolding Kjøbstads Extrarets Dom af 15 Oktober 1887: De Tiltalte, Detaillist Frederik Vilhelm Oscar Sørle, kaldet Sandagger, af Brorup og Skrædder Niels Rasmussen af Kolding, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Forstnævnte i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Saa udrede de og En for Begge og Begge for En alle af Aktionens flydende Omkostninger, derunder Salær til Anklageren, Sagfører Sørensen, og Forsvareren, Prokurator Seidelin, med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 December 1887: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Cancelliraad Møller, og de tvende sammesteds beskikkede Defensorer, Overretssagfører Hastrup og Justitstand Neckelmann, betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En 20 Kroner til Forstnævnte og 15 Kroner til hver af de Sidstnævnte. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjændes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Detaillist Frederik Vilhelm Oscar Sorlie, kaldet Sandagger, og Skræder Niels Rasmussen, Sidstnævnte for falsk Forklaring for Retten og Førstnævnte for Forledelse hertil samt i Henhold til Straffelovens § 203. En af Sagfører Buch under Sagen afgiv en edelig Forklaring gaar ud paa, at han den 24 August d. A. Kl. 11 om Aftenen, medens han gik til sin ved Parcelvejen i Kolding beliggende Bolig, i Nærheden af denne blev overfalden af en Mand, som hurtig gik henimod ham og med knyttet Haand slog ham midt imellem Øjnene, samt at han efter at være falden til Jorden, hvilket efter hans Formening var en Følge af Slaget, blev holdt nede af Manden, uden at denne tilføjede ham videre Molest; Buch har endvidere forklaret, at han af en Person, der kom til, da han raabte om Hjælp, og som iøvrigt satte ham i Stand til at rejse sig op ved at tage fat paa Angriberen, men ikke vilde nævne sit Navn, gjentagende blev sigtet for at have været den Angribende. Tiltalte Sandagger, der i „Kolding Folkeblad“ for den 30 August d. A. havde ladet optage en med hans Navn undertegnet og den 28 s. M. dateret Artikel, hvorefter han skulde være bleven overfaldet af paagjældende Sagfører, og som ligeledes i et den 1 September afholdt Forhør afgav en dermed stemmende Forklaring, har i et senere Forhør godkjendt Buchs ovennævnte Forklaring i det Væsentlige og erkjendt at have tilføjet Buch de Beskudigelser, der omkandles i en under Sagen fremlagt Lægeerklæring, i Følge hvilken Buch den 25 August paa venstre Kind tæt ved Næseroden havde et mindre af indtørret Blod dækket Saar med nogen Svulst i Omgivelserne, hvorhos venstre Ørebrusk var især nedadtil svullen og rød, ligesom Øregangen var Sædet for nogen Svulst. Erklæringen, som endvidere oplyser, at Buch klagede over trykkende Smerter i venstre Tindingregion og en dump trykkende Følelse i Øret paa samme Side, samt at der estor hans Opgivende var flydt Blod ud af Næsen og formentlig ogsaa ud af hans venstre Øre, gaar iøvrigt ud paa, at de anførte Læsioner i og for sig ikke kunne antages at ville have Følger for hans frentidige Helbred. I et den 7de

September afholdt Forhør har Buch udtalt, at han endnu den Gang havde nogle Smerter i Hovedet, der hidrørte fra hin Aften. Tiltalte Sandagger, der efter sin Forklaring havde et Uvenskab med Buch, med hvem han førte Proces, og som har erkjendt, at han forinden Overfuldet havde talt med Medtaltale Rasmussen om, at Buch skulde have nogle Prygl eller kunde have godt af nogle Prygl, har benægtet, at de den omhandlede Aften havde aftalt, at Buch skulde have Prygl, og vil først have besluttet at tildele denne en Lussing, da han saa Buch, eller, som han senere har forklaret, da denne, idet Tiltalte kom hen til ham, rakte sin Haand frem, hvilket han dog ikke har turdet sige, at Buch gjorde for at slaa ham, idet det muligvis kun var Buchs Hensigt at værgе sig, ligesom han heller ikke har turdet paastaa, at Buch rørte ved ham. Tiltalte har iovrigt forklaret, at han havde drukket en Del den nævnte Aften og derfor let blev ophidset. Tiltalte Rasmussen, som var den Person, der kom til under Angrebet paa Buch, afgav i det første i Sagen afholdte Forhør, efterat Vidnepligten var bleven ham betydet, en Forklaring, som gik ud paa, at han ved den omhandlede Lejlighed horte Raab om Hjælp — som han mente kom fra Tiltalte Sandagger — og, da han kom til, saa Sidstnævnte ligge under Buch han; tog da fat i denne, for at Sandagger kunde rejse sig; han forklarede derhos bl. A., at han ikke siden havde talt om Sagen med Sandagger og at denne aldrig havde omtalt, at han havde noget Udestaaende med Buch, men allerede i samme Forhør vedgik han, at den af ham afgivne Forklaring paa et enkelt Punkt var urigtig, og han har under de senere Forhør erkjendt, at Buch var den Overfaldne, og yderligere forklaret, at han vidste, at Sandagger den omhandlede Aften vilde give Buch nogle Prygl, og forstod, at en Opfordring, Sandagger rettede til ham om at gaa lidt tilside, da Buch kom, var fremkaldt ved, at Sandagger ikke vilde have Vidner, samt at Sandagger, naar han, som Tiltalte mener, raabte om Hjælp, derved vilde give det Udseende af, at det var Buch, der overfaldt ham; derimod har Tiltalte Rasmussen ikke turde sige, hvorvidt Sandagger har udtalt, at han i denne Hensigt vilde mage det saa, at Buch kom til at ligge overst. De Tiltalte have overensstemmende forklaret, at de i Tiltalte Sandaggers Hjem i Brorup, hvorhen Tiltalte Rasmussen, efter at være bleven tilsagt til Møde i Retten, begav sig for at forberede Sandagger paa, hvad der forestod, have aftalt, at Rasmussen, der ikke var sigtet for nogen Ulovlighed, skulde sø at vidne til Fordel for Sandagger eller, som denne har udtrykt sig, „at der skulde pyntes lidt derved, for at han kunde slippe fra Sagen“; men Tiltalte Sandagger har vedholdende nægtet at have opfordret Medtaltale til at afgive falsk Forklaring, og guar hans Forklaring ud paa, at han, efter at Medtaltale under deres ovennævnte Samtale i

Brørup havde udtalt, at han vilde forklare, hvad han havde set, nemlig at Buch laa øverst, ytrede, at de saa nok skulde komme derfra, og bestyrkede Medtiltalte i hans Beslutning om at forklare saaledes, skjondt han vidste, at Sagen ved en sandan Forklaring vilde faa et falsk Udseende. I Overensstemmelse hermed har Tiltalte Rasmusson, der under de tidligere Forhør i Sagen under nogen Vaklen havde sigtet Sandagger for at have forledet ham til at fremkomme med den af ham afgivne urigtige Forklaring, som han har erklæret, at han ikke vilde have hørdiget, forklaret, at han ikke turde sige, om der forelaa en Opfordring fra Sandaggers Side, eller om denne blot bestyrkede ham i hans Erklæring om at ville udtale sig som omforklaret. Sagfører Buck har frafaldet Krav paa Erstatning. For deres ovennævnte Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Sandagger er født i Aaret 1857 og i Følge et den 6 August 1886 inden Gjording-Malt Herreders Politiret indgaaet Forlig for Overtrædelse af Helligdagslovgivningen har erlagt en Bøde af 4 Kroner og i Følge Overrettens Dom af 2den Maj 1887 været straffet efter Lov af 29de December 1857 § 75 med en Bøde til Amtets Fattigkasse af 20 Kroner, medens Rasmussen er født i Aaret 1853 og ikke ses at have været tidligere tiltalt eller straffet — være at anse efter Straffelovens § 146, for Førstnævntes Vedkommende sammenholdt med § 51 og Førstnævnte tillige efter samme Lovs § 203. Straffene findes efter Sagens Omstændigheder ved Underrettsdommen passende bestemte til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage for den Førstnævnte og i 2 Gange 5 Dage for den Sidstnævnte. Bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger, hvorunder der i Salær vil være at tillægge Aktor her for Retten 20 Kroner og de tvende samstedes for de Tiltalte beskikkede Defensorer hver 15 Kroner, det vil kunne have sit Forblivende, vil derfor være at stadfæste.

Nr. 119.

Højesteretsagfører Lunn

contra

Jens Christiansen (Def. Hansen),

der tiltales i Henhold til Straffelovens §§ 100 og 101 og for voldelig Forhold mod sin Hustru.

Frederikssund Kjøbstads Extrarets Dom af 2 November 1887: Tiltalte, Arbejdsmand Jens Christiansen af Frederikssund, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede alle af Aktionen lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Langkilde 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Wodschow 12 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Januar 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lehmann og Petersen, betaler Tiltalte, Arbejdsmand Jens Christiansen, 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Lunn og Hunsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederikssunds Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Arbejdsmand Jens Christiansen i Henhold til Straffelovens §§ 100 og 101 og for voldeligt Forhold mod sin Hustru. Don af Tiltaltes Hustru Ane Elisabeth Christiansdatter afgivne Forklaring gaar ud paa, at Tiltalte, til hvem hun ægteviedes i Aaret 1865, i Tiden fra den 31te August til den 5te September f. A., da han efter hendes Begjæring blev anholdt, har, medens han gik arbejdslos om og drak, udskjældt og slaaet hende, samt jaget hende ud af Huset, saa at hun om Natten har maattet ligge paa Loftet eller hos Naboerne, og at han særlig sidstnævnte Dag, da hun om Eftermiddagen havde lavet Mad til ham og var gaaet ud i Vaskehuset for at fortsætte sit Arbejde og vægrede sig ved at efterkomme hans Opfordring om komme ind for at spise, udskjældte hende og, da hun tog til Gjenmæle, blev fuldstændig rasende og forfulgte hende ind i

Vaskehuset, hvor han tog hende fat i Haaret, rev hende om og kradsede hende i Ansigtet, saa at der blev blodige Mærker, og da hun paany vægrede sig ved at gaa ind i Stuen, slog hende i Ansigtet, saa at hendes Næse kom til at blode. Vel har nu Tiltalte benægtet at have udøvet den af Hustruen omforklarede Adfærd mod hende, men da det ved de af tvende Vidner afgivne edelige Forklaringer maa anses oplyst, at Tiltalte ved den sidstomtalte Lejlighed har kradsset sin Hustru i Ansigtet, saaledes at der flød Blod, maa Tiltalte forsaavidt anses overbevist om at have gjort sig skyldig i et Forhold, der paadrager Ansvar efter Straffelovens § 202. Forsaavidt den anden Del af Aktionen angaar, maa det ved Tiltaltes med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse anses tilstrækkelig godtgjort, at han i Anledning af sin ovenomtalte Anholdelse samt under Transporten til Arresten, der foretoges af Politibetjent Franck mod Bistand stand af en tilkaldt Vægter, har udvist voldelig og fornærmelig Adfærd mod den Førstnævnte, idet han satte sig til Modværge, greb fat i denne og derhos udskjældte ham blandt Andet for „Bandit“ og „Røver“ og tiltalte ham med „Du“. Forsaavidt Tiltalte, der, uagtet han, ifølge det Oplyste, saavel under Oprinet med Hustruen som under den senere Anholdelse har været under Paavirkning af Spiritus, dog maa anses for at have handlet i tilregnelig Tilstand, som Uudskyldning for sin Adfærd under Anholdelsen har angivet, at han var bleven udæsket ved uaanlig Tiltale af Politibetjenten og ved forskjellig af denne eller af Vægteren ham tilføjet legemlig Overlast, savnes der, efter hvad der, tildels under et paa nærværende Rets Foranledning optaget Forhør, herom foreligger oplyst, onhver Foje til at antage, at noget saadant Myndighedsmisbrug skulde have fundet Sted. Som Følge af det Anførte samt idet bemærkes, at Tiltaltes Hustru er gaaet i Forbøn for ham, maa det billiges, at Tiltalte — der er født den 22 Marts 1837 og som i Følge Frederiksborg Birks Extrarets Dom af 26 Januar 1869 for Tyveri har været straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, men iøvrigt ikke findes tiltalt eller straffet — ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens §§ 100, 101 og 202, men den ham ikjendte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage findes efter Omstændighederne at burde forhøjes til samme Art Straf i 2 Gange 5 Dage.

Torsdagen den 5 April.

Nr. 18. Assistent **August Ferdinand Vilhelm Frørup**
(Selv)

contra

Landmand **Pedør Veirup** (Hansen),

betr. Spørgsm. om en Fogedforretnings Lovlighed.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Juni 1886: Indstævnte, Landmand P. Veirup, bør for Citantens A. F. V. Frørup's Tiltale i denne Sag fri at være. Citanten bør til Indstævnte betale Sagens Omkostninger skadesløst, som udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Citanten en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at forsyne de af ham den 14 December f. A., den 1 Februar, 22 Marts og den 12 April d. A. fremlagte Indlæg, som ere skrevne paa ustemplet Papir, med behørigt Stempel. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det den 5 April d. A. fremlagte Gjældsbevis og den den samme Dag fremlagte Kjøbekontrakt ere skrevne paa ustemplet Papir.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der efter de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger mangler tilstrækkelig Føje til at antage, at de i Dommen ommeldte, den 4 Juli 1884 indgaaede Kontrakter ikke skulde være gyldige efter deres eget Indhold i det indbyrdes Forhold mellem Kontrahenterne, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, ved hvilke intet Væsenligt findes at erindre, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret vil Citanten efter Omstændighederne have at betale til Indstævnte med 120 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Citanten til Indstævnte med 120 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Kjøbekontrakt af 4 Juli 1884 solgte Citanten A. F. V. Frørup til Indstævnte Landmand P. Veirup forskjellige Møbler for 237 Kr., der — som det hedder — kontant bleve ham udbetalte. Under samme Dato oprettedes mellem Parterne en anden Kontrakt, hvorefter Indstævnte til Citanten udlejede disse Møbler for en aarlig Leje af 37 Kr., som skulde erlægges første Gang den 4 Juli s. A. og saa fremdeles betales hvert Aar, saalænge Lejemaalet vedvarede. Lejen skulde altid erlægges portofrit paa Indstævntes Bopæl her i Riget hver Gang mellem Kl. 9 og 12; blev dette undladt, var Lejemaalet strax hævet og Ejeren berettiget til at tilbagetage de lejede Gjenstande uden Lovmaal og Døm. Lejemaalet kunde fra enhver af Siderne opsiges med 8 Dages Varsel. I Marginen er gjort en Tilføjning om, at den engang betalte Leje, hvis Lejeren vilde købe det Lejede, skulde afgaa i Kjøbesummen, NB. naar Lejen prompte var erlagt. Da Citanten ikke var i Besiddelse af nogen bekræftet Gjenpart af Kontrakten, opfordrede han den 2 Juli f. A. ved Rettens Stævningsmænd Indstævnte til at give ham Lejlighed til at gjennemlæse og eventuelt afskrive Kontrakten, og tilbød Indstævnte, som det i Beskikkelsen hedder, den ifølge samme forfaldne Leje — i Virkeligheden en Rente for et Aar — stor 37 Kr., idet han tilføjede, at forsaavidt Indstævnte ikke maatte være hjemme eller maatte nægte at modtage Beløbet, vilde dette kunne afhentes paa hans Bopæl mellem Kl. 9 og 10. Indstævnte efterkom imidlertid ikke denne Opfordring, men da Lejen udeblev, lod Indstævnte, som iøvrigt tidligere havde sendt Citanten en Opsigelse, ved Rettens Stævningsmænd ham afkræve Beløbet med Tilføjende, at Indstævnte, saafremt Lejen ikke inden 24 Oktober f. A. blev indbetalt til en navngivon Sagfører, vilde sætte sig i Besiddelse af Møblerne. Citanten nægtede at betale Lejen, og Indstævnte henvendte sig derfor til Kongens Foged, ved hvis Hjælp Møblerne den 16 November f. A. bleve udleverede til ham, efterat Citanten herimod havde protesteret og Fogden havde maattet afsige tvende Kjendelser. Da Citanten anser Fogedforretningen for ulovlig, idet Indstævnte ingen Ret har havt til at faa Møblerne udleverede, har han anlagt nærværende Sag, hvorunder han paaستاar Indstævnte tilpligtet at betale 2000 Kr. for den ham ved Fogedforretningen paaførte Tort og Kreditspilde, 237 Kr. for Møblerne, hvoraf Indstævnte uretmæssig har sat sig i Besiddelse, 10 Kr. daglig fra den 16 November 1885 at regne for Afsavnet af Møblerne, dog at denne Erstatning ikke overstiger 1000 Kr., samt 5 pCt. Renter p. a. af de tvende førstnævnte Beløb fra Forligsklagens Dato den 30 November f. A. og Sagens skadesløse Omkostninger. Indstævnte procederer derimod til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget tilstrækkeligt. Citanten gjør gjældende, at

Indstævnte ikke er og aldrig har været Ejer af Møblerne, da der ikke foreligger noget Kjøb og Salg eller noget Lejemaal, men den hele Transaktion kun er et kontant Laan paa 200 Kr., som han modtog af Indstævnte mod en aarlig Rente af 37 Kr., og som blev givet den anførte Form, for at Indstævnte kunde have større Sikkerhed for sit Tilgodehavende. Mod Indstævntes Benægtelse har Citanten imidlertid ikke tilvejebragt noget Bevis for, at Retshandelen er et Proformaværk, som maatte gjøre den oprettede Kjøbe- og Lejekontrakt ugyldig, saa at Indstævnte ikke skulde være bleven Ejer af Møblerne. Citanten bestrider endvidere, at han ialtfald har misligholdt Kontrakten, saa at Lejemaalet skulde være hævet, i hvilken Henseende han har fremhævet, at Lejen efter Ordene i Kontrakten kun første Gang skulde erlægges den 4 Juli, hvorimod den senere kunde betales i hele Aarets Lob, at der var truffen den Forandring i samme, at Lejen skulde afhentes hos Citanten paa hans Bopæl, og at han paa lovlig Maade har tilbudt Indstævnte Lejen, som denne ikke har villet modtage. Det maa imidlertid antages, at Lejen efter Kontrakten skulde hvert Aar erlægges den 4 Juli paa Indstævntes Bopæl Kl. 9—12, og da det er in confesso, at dette i forrige Aar ikke er sket, hvorimod Citanten endog den 24 Oktober f. A. har nægtet at betale Lejen, og da Citanten ikke mod Indstævntes Benægtelse har godtgjort, at denne har samtykket i en Forandring med Hensyn til Betalingsmaaden, hvorfor Citantens Tilbud heller ikke kan anses lovligt, har Indstævnte efter Kontrakten været berettiget til at sætte sig i Besiddelse af de omhandlede Møbler, da Lejemaalet var hævet, og han vil derfor være at frifinde for Citantens Tiltale, hvorhos denne findes at burde betale ham Sagens Omkostninger skadesløst. Der vil være at forelægge Citanten en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at forsyne de af ham den 14 December f. A., den 1 Februar, 22 Marts og 12 April d. A. fremlagte Indlæg, som ere skrevne paa ustemplet Papir, med behørigt Stempel. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det den 5 April d. A. fremlagte Gjældsbevis og den den samme Dag fremlagte Kjøbekontrakt ere skrevne paa ustemplet Papir; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Fredagen den 6 April.

Nr. 107. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Adolph Theodor Constantin Haack (Def. Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af Forordning 27 September 1805 § 20.

Horns Herreds Extrarets Dom af 14 September 1887: Tiltalte, Proprietær Adolph Theodor Constantin Haack af Mosbjerg, bør til Hjørring Amtsfattigkasse betale en Bøde af 505 Kr., samt alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Poulsen, 20 Kr. og til Defensor, Prokurator Hesse, 15 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 November 1887: Tiltalte Adolph Theodor Constantin Haack bør til Hjørring Amtsfattigkasse betale 421 Kr. 73 Øre. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Kancelliraad Møller, 20 Kr. til hver. Det Amtsfattigkassen tilkendte Beløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Tiltalte har paadraget sig Ansvar efter Forordning 27 September 1805 § 20. Efter de foreliggende Oplysninger maa nu vel den samlede Værdi af, hvad han har fældet til Salg, ansættes til 575 Kr. 50 Ø., men heri maa afgaa 255 Kr. for 15 Favne Træ, som maa antages at være fældet paa en Tid, paa hvilken han selv ingen Adkomst havde paa Ejendommen, og det Beløb, som han herefter vil have forbrudt, maa saaledes, idet der Intet findes at kunne fradrages for Skovningsomkostninger, ansættes til 320 Kr. 50 Ø. Med den heraf flydende Forandring bliver Overretsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at det forbrudte Beløb bestemmes til 320 Kro-

ner 50 Øre. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Proprietær Adolph Theodor Constantin Haack for Overtrædelse af Frd. 27 September 1805 § 20. Ifølge Sagens Oplysninger købte Tiltaltes Fader, Proprietær Haack af St. Plet, ved Kjøbekontrakt af 14 April 1885 af Ejeren af Hovedgaarden Stensbæk en under bemeldte Gaard hørende Parcel Matr.-Nr. 23 i Vogn, Tolne Sogn, som han derefter overlod til Tiltalte, der strax tiltraadte den, og efterat hans Fader under 5 December 1885 havde meddelt ham formelig Transport paa sin Ret ifølge Kjøbekontrakten, under 7 s. M. fik Skjøde paa den paagældende Lod, hvilket Skjøde thinglæstes den 9 s. M.; kort efterat Tiltalte saaledes havde faaet Skjøde paa Ejendommen, anholdt han hos Indenrigsministeriet om Tilladelse til at foretage Hugst til Salg i den paa Ejendommen værende Skov; men ved Ministeriets Resolution af 27de Januar f. A. blev saadan Tilladelse ham nægtet, og paa et fornyet Andragende fra Tiltalte fustholdt Ministeriet det givne Afslag.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 15 Juni 1888.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 7-8.

Fredagen den 6 April.

Nr. 107.

Højesteretsagfører Asmussen

contra

Adolph Theodor Constantin Haack (Def. Klubien).

Tiltalte har nu vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens
ovrige Oplysninger, at han efter i Foraaret 1885 at have til-
traadt den ommeldte Ejendom, har, saavel førend som efterat
han havde faaet Skjode paa denne, i den derpaa værende Skov,
dels selv ladet hugge og derpaa bortsolgt, dels solgt paa Rodon
og ladet vedkommende Kjobere bortage en Del Bøge- og Gran-
trær. Forsaavidt imidlertid den omhandlede Hugst maa antages
at være foregaaet, forinden Tiltalte under 7 December 1885 fik
Skjode paa Ejendommen, kan han ikke anses at have pandraget
sig Ansvar efter den ovennævnte Lovbestemmelse. Derimod vil
det, forsaavidt angaar den efter den nævnte Dag stedfundne
Hugst, ikke, saaledes som af Tiltalte forment, kunne delvis fri
ham for saadant Ansvar, at en Del af de Trær, som ere bort-
huggede, skulde have været mærkede til Hugning ved en i den
foregaaende Ejers Besiddelsestid efter dennes Foranstaltning ved
en Forstkyndig foretagen Udvisning — hvorved bemærkes, at
bemeldte Udvisning, om hvis Omfang iøvrigt ingen sikker Op-
lysning er tilvejebragt under Sagen, maa antages at være sket
uden Medvirkning af de tilsynshavende Forstembedsmænd —
eller at Tiltalte, istedetfor at bruge af det skovede Brænde, til-
dels vil have skaffet sig Brændsel til eget Forbrug ad anden
Vej. Efter Tiltaltes Forklaringer og Sagens ovrigte Oplysninger,
maa Værdien af det Træ, der er hugget og bortsolgt, efterat

Tiltalte blev Ejer, med Fradrag af Skovningsomkostninger, antages at have udgjort 421 Kr. 73 Øre, hvilket altsaa bliver det Beløb, som han i Medfør af den ovenanførte Lovbestemmelse vil have at forbyrde til Hjørring Amts Fattigkasse.

Nr. 117.

Advokat Halkier

contra

Jørgen Christensen (Def. Klubien),

der tiltales for ulovligt Næringsbrug, uberettiget Brændevinshandel og Brænde vinsudskjækning.

Skive Kjøbstads og Sallinglands Herreders Politirets Dom af 17 November 1887: Tiltalte, Detailhandler Jørgen Christensen af Grætrup, bør til Viborg Amts Fattigkasse bøde 120 Kr. og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Januar 1888: Tiltalte Jørgen Christensen bør til Viborg Amts Fattigkasse bøde 60 Kr. Saa udreder han og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til det i den indankede Dom Anførte i Forbindelse med, hvad der for Højesteret er oplyst om Beskaffenheden af den paagjældende, saakaldte Gammelvin, samt under Hensyn til, at Tiltalte i ethvert Fald ikke kan antages at have været bekendt med den ommeldte Driks Bestanddele, maa det billiges, at han ikke ved Dommen er funden skyldig i Udsalg eller Udskjækning af Brænde vin, men ikkun er anset for 3die Gang begaaet ulovligt Næringsbrug efter Næringslovens § 75, jfr. § 82. Da nu den valgte Straf findes passende,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Detajlhandler Jørgen Christensen for ulovligt Næringsbrug, uberettiget Brændevinshandel og Brændevinsudskjænkning. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 16 Oktober f. A. om Aftenen har til nogle Karle, der den nævnte Aften havde indfundet sig i hans Butik i Grætttrup, udleveret 2 Flasker Mjød og nogle Rosiner til Fortæring paa Stedet, og som Betaling herfor modtaget 1 Kr. 70 Øre, samt at han samme Aften til de nævnte Personer endvidere har udleveret 2 Flasker Gammelvin, der, uden at han modsatte sig det, blev fortæret i hans Butik. Iøvrigt har han benægtet at have modtaget Betaling for Vinen, men ved de under Sagen afhørte Vidners edelige Forklaringer maa det anses godtgjort, at dette dog har været Tilfældet. Ligeledes har Tiltalte vedgaaet, at han oftere ved andre Lejligheder har solgt Gammelvin, dog ikke til Fortæring paa Stedet, men da Detajlhændlere maa anses berettigede til i mindre Partier at forhandle Vin — hvortil den her omhandlede Gammelvin, som efter Sagens Oplysninger bestaar af Cydervin, der er tilsat en Del Sukker og saa megen Spiritus, at den indeholder $2\frac{1}{2}$ Grad Alkohol, ogsaa man henregnes — naar Vinen ikke sælges til Fortæring paa Stedet, vil der ikke for denne Del af Tiltaltes Forhold kunne idømmes ham nogen Straf. Derimod vil Tiltalte — der tidligere ifølge Overrettens Domme af 11 Januar 1886 og 22 August f. A. er straffet henholdsvis for ulovligt Brændevinsudsalg efter Næringslovens § 77, cfr. § 79, med en Bøde til Amtsfattiggkassen af 40 Kr. og for uberettiget Næringsbrug samt ulovligt Brændevinsudsalg anden Gang begaaet efter samme Lovs §§ 75 og 77 jfr. § 82 med en Bøde til Amtsfattiggkassen af 100 Kr. — for paa den ovennævnte Maade at have i sin Butik beværtet med Gammelvin, Mjød og Rosiner være at anse som for tredje Gang begaaet uberettiget Næringsbrug efter Næringslovens § 75 jfr. § 82 med en Bøde til Viborg Amts Fattiggkasse af 60 Kr.

Nr. 118. Højesteretssagfører Bagger

contra

Kristine Pedersen, Michael Møllers Enke
(Def. Halkier),

der tiltales for Bedrageri og Kvaksalveri.

Borglum Herreds Extrarets Dom af 15 Oktober 1887: Tiltalte, Dyr læge Michael Møllers Enke Kristine Pedersen af Bindslev, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brod i 5 Dage. Saa bør hun og til Hjørring Amts Fattigkasse erlægge en Bøde af 80 Kr. samt udrede de af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Henrik Schmidt, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Winther, 10 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Januar 1888: I Henseende til den Tiltalte Kristine Pedersen, Husmand Michael Møllers Enke, idømte Bøde til Amtets Fattigkasse, bør Underretsdommen ved Magt at stande. Iøvrigt bør Tiltalte for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og det Idømte iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Kristine Pedersen, Husmand Michael Mollers Enke, for Bedrageri og Kvaksalveri. Efter Sagens Oplysninger havde Husmand Christen Eriksens Hustru Ane Birgitte Andersen af Vremstod, der under hele sit Ægteskab havde levet i daarligt Forhold med sin Mand, som efter hendes Forklaring var i høj Grad urimelig, i afvigte Foraar beklaget sig derover for sin Stedmoder, Enken Ane Marie Nielsen af Børglum, og denne havde da raadet hende til at søge Hjælp hos Tiltalte, der tidligere havde givet Stedmoderen et Pulver imod Søvnløshed, idet Stedmoderen, efter Ane Birgitte Andersens Forklaring, i det første over hende optagne Forhør, ved den ommeldte Lejlighed omtalte Pulveret, som om det var godt for at faa Folk til Ro, naar de vare galsindede eller, som Stedmoderen ogsaa skulde have udtrykt sig, „strengsindede“, hvorved dog bemærkes, at Ane Birgitte Andersen i et senere Forhør har udsagt, at der vistnok ikke var Tale om Pulveret ved denne Lejlighed, men at hun vidste, at hendes Stedmoder havde et Pulver, som hun selv tog, naar hun led af Søvnløshed. Ane Birgitte Andersen vil først have svaret, at hun ikke havde Lyst til at henvende sig til Tiltalte, da det vist ikke kunde hjælpe og hun heller ikke havde Raad til at betale, hvad det vilde koste, men tilsidst samtykkede hun dog i, at hendes Stedmoder lod skrive et Brev til Tiltalte. Hvad dette Brev indeholdt, har ikke nærmere kunnet oplyses; thi vel har Stedmoderen paastaet, at der stod i samme, at hendes Steddatter vilde rejse til Tiltalte for at tale med denne i Anledning af, at hun levede i daarligt Forhold med sin Mand, men dette har Tiltalte ikke villet erkjende, idet hun navnlig har benægtet, at der stod Noget i Brevet om, hvortil hendes Hjælp ønskedes. Hun har imidlertid vedgaaet, at hun, der bor i Bindslev, en Dag, kort efter Brevets Modtagelse var rejst med Jernbanetoget fra Sindal til Vraa Station, medtagende en Del af den Slags Pulver, som hun tidligere havde leveret Ane Birgitte Andersens Stedmoder, i den Hensigt fra sidstnævnte Station at begive sig til Børglum, og at hun, da hun mødte Ane Birgitte Andersen i Nærheden af Vraa Station, er fulgt med hende til hendes Stedmoders Bolig i Børglum. Efter Tiltaltes Forklaring spurgte Ane Birgitte Andersen hende undervejs, om hun ikke kunde give hende et Raad for, at hendes Mand var saa urimelig, men hertil svarede Tiltalte, at hun ikke vidste noget Raad derimod, hvorimod hun, da Ane Birgitte Andersen derpaa spurgte hende, om hun ikke kunde faa noget af det Pulver, hendes Stedmoder havde faaet af, svarede, at det kunde hun nok. Det blev ikke udtrykkelig sagt, at det var til Ane Birgitte Andersens Mand, men Tiltalte kunde nok indse, at det var Mening, og hun vidste godt, at Pulveret, der efter Sagens Oplysninger bestod af Laubær, Lintian og Løvstilkpulver, ikke kunde have nogen-

somholst Virkning i Henseende til at fremskaffe et bedre Forhold mellem Christen Eriksen og dennes Hustru, hvorimod hun efter sin Forklaring vil have brugt det med Virkning mod Sovnløshed. Efterat være kommen til Ane Birgitte Andersens Stedmoders Bolig, levede Tiltalte da ogsaa Ane Birgitte Andersen noget af det ommeldte Pulver, idet hun sagde hende, at hun plejede at tage det i Mælk, men at det ogsaa kunde tages paa Smørrebød, hvorhos hun, der iøvrigt ikke forlangte nogen Betaling, af Ane Birgitte Andersen modtog 2 Kr. samt Godtgjørelse for sine Rejsseudgifter. Denne Forklaring stemmer nu iøvrigt i det Væsentlige med Ane Birgitte Andersens Udsagn om det mellem hende og Tiltalte ved den nævnte Lejlighed Passerede, men Ane Birgitte Andersen har dog paastaaet, at Tiltalte, da hun gav hende Pulveret, tilføjede, at Ane Birgitte Andersen, naar hun gav sin Mand af samme. kunde, dersom hun vilde, stille sig i en Sprække, saaledes at hun kunde se sin Mand, men denne ikke hende, og sige nogle Ord, som Tiltalte fremsagde, hvorhos Tiltalte, da Ane Birgitte Andersen svarede, at hun ikke kunde huske disse Ord, dikterede hende en Besværgelses-Formular, som senere er funden i hendes Besiddelse, og som begynder med Ordene: „herud Judas, herind Herre Jesus i Navn Gud, Fader, Søn og Helligaand“ medens den slutter med en Bøn til Gud, navnlig om Legems Kræfter, Sjælero og huslig Fred. Tiltalte, der har benægtet at have dikteret Ane Birgitte Andersen den nævnte Formular, erkjender vel at have omtalt samme eller ialfald de første Ord af den for hende, indens de gik sammen fra Vraa Station til Børglum, men efter hendes Forklaring, der efter Omstændighederne ikke kan forkastes, kan det ikke forudsættes, at hun, der ikke selv vil have troet paa, at Formularerne kunde hjælpe paa Forholdet mellem Ane Birgitte Andersen og hendes Maud, har havt til Hensigt at indbilde hende dette, idet Tiltalte kun vil have søgt, at en Kone, som nu er død, for Spøg havde fortalt Tiltalte, at de første Ord af Formularen skulde oplæses, naar Pulveret brugtes, idet den Læsende stod i en Sprække paa den ovenfor angivne Maade, eller, som hun i et andet Forhør har udsagt, at Konen fortalte hende, at hun selv havde brugt dette Middel, naar hendes Mand var ondsindet, og efter Sagens Oplysninger har Ane Birgitte Andersen heller ikke benyttet Formularerne. Efter hvad ovenfor er anført, kan det derfor ikke siges, at Tiltalte ved falske Forgivender har forledet Ane Birgitte Andersen til at købe Pulveret, navnlig kan hun ikke antages at have indbildt hende, at Pulveret, som hun overhovedet ikke tilbød hende, men først levede hende, da hun selv bad derom, kunde hjælpe paa Forholdet mellem Ane Birgitte Andersen og hendes Mand, idet der maas ud fra, at hun tvertimod har sagt til Birgitte Andersen, at hun ikke vidste noget Raad i saa Henseende, og selv om Til-

talte, da hun af Ane Birgitte Andersen modtog 2 Kr. og Rejsegodtgjørelse, har indset, at denne ikke vilde have betalt hende saameget, dersom hun ikke havde tænkt sig, at Pulveret kunde hjælpe paa Forholdet mellem hende og hendes Mand, findes Tiltalte, da hun ikke har bibragt Ane Birgitte Andersen denne Forestilling, og ikke har forlangt noget Vederlag for Pulveret, men kun modtaget, hvad den Anden frivillig gav hende, ikke derved at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan tilregnes hende som Bedrageri. Derimod maa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i Kvaksalveri, idet hun har vedgaaet, at hun, foruden at hun, som meldt, har givet Enken Ane Marie Nielsen af det ovennævnte Pulver imod Søvnløshed, dels i Sommeren 1886 har behandlet en Gaard-ejers Hustru i Borglum for Nervesvækkelse og et Maveonde, dels i afvigte Sommer har ladet sig konsulere af en Slagters Datter i Skarnvad, samt givet denne, der efter Sagens Oplysninger led af Dyspepsie, Raad imod hendes Sygdom, og vel er det ikke imod Tiltaltes Benægtelse godtgjort, at hun nogensinde har forlangt Betaling for sine Kure; men derimod har hun, efter hvad hun selv har erkjendt, modtaget Penge, Uld og Fødemidler, som hendes Patienter tilbød hende i Anledning af samme. Iøvrigt er det ikke oplyst, at hun ved sine Kure har gjort nogen direkte Skade, idet de Midler, hun har foreskrevet sine Patienter, efter hvad der foreligger, maa antages at have været uskadelige. Forsaavidt Tiltalte har vedgaaet, at hun ogsaa har taget andre Syge end de ovennævnte under Behandling, da er det ved Underrettsdommen antaget, at hun, da det var over 2 Aar siden disse Kure foretoges, efter Analogien af Straffelovens § 66 ikke nu kan straffes derfor, og da bemeldte Dom alene er paaanket ifølge Tiltaltes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der saaledes ikke herfor Retten Spørgsmaal om Straf for denne Del af hendes Forhold. For det iøvrigt af hende begaaede Kvaksalveri vil Tiltalte — der er født i Aaret 1831, og som ifølge Horns Herreds Extraretsdom af 12 September 1883 har været anset for Kvaksalveri med en Bøde til Hjørring Amts Fattigkasse af 60 Kr. — være at anse efter Lov 3 Marts 1854 jfr. Frd. 5 September 1794 § 5, med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til en Bøde til fornævnte Amts Fattigkasse af 80 Kr., og bemeldte Dom vil derfor forsaauidt være at stadfæste, men derimod vil Tiltalte efter det Ovenanførte iøvrigt være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Mandagen den 9 April.

Nr. 1. **Anders Peter Nielsen** (Selv)

contra

Bogholder, Examinatus juris **Lorenzen** som Mandatarius for
Gaardejer **Jens Larsens** Enke, **Gunhild Hansdatter**
(Ingen),

betr. en foretagen Exekutionsforretning.

Kronborg østre Birks Fogedrets Kjendelse af 11 August 1885: Thi blev derpaa under Forbehold af Andens bedre Ret til Sikkerhed og Fyldestgjørelse af det under Forretningen opgjorte Beløb 6177 Kr. 73 Øre og videre paa løbende Renter dekretet Udlæg i den Citanten efter Kontrakt af 13 Marts d. A. tilhørende Ret til at erholde Mageskiftobrev paa Ejendommen Kildeporthus Matr.-Nr. 2 i Gadevangen i Nøddebo Sogn af Hartkorn 3 Skpr. 2 Fdk. 1 Alb. Gammelskat 1 K. 28 Øre i denne Ejendoms Avl og Afgrøde, Foder og Gjødning m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Juni 1886: Den paaankede Exekutionsforretning bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Citanten Anders Peter Nielsen til Indstævnte, Bogholder, Exam. juris. Lorenzen af Helsingø som Mandatarius for Gaardejer Jens Larsens Enke Gunhild Hansdatter af Baunebjerg, skadesløst inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører V. Bay en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 8 Marts og den 10 Mai d. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Indstævnte, medens Sagen har staaet for Højesteret, er afgaaet ved Døden og at hans Enke med Ørighedens Samtykke hensidder i uskiftet Bo efter ham.

Ved de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger, derunder to yderligere Erklæringer fra vedkommende Distriktslæge og et optaget Thingsvidne, kan det ikke anses godtgjort, at Citantens Aandsevner, da han indgik det i Dommen omhandlede Forlig, eller senere under Fogedforretningen have været i den Grad

svækkede, at han ikke skulde have været i Stand til at forpligte sig. I Betragtning heraf og iøvrigt i Henhold til det i Dommen Anførte

kjendes for Ræt:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are snalydende: Under nærværende Sag paanker Citanten Anders Peter Nielsen en hos ham efter Rekvisition af Indstævnte, Bogholder, Exam. juris Lorenzen af Helsingø som Mandatarius for Gaardejer Jens Larsens Enke Gunhild Hansdatter af Baunebjerg den 11 August f. A. af Fogden i Kronborg østre Birk foretagen Exekutionsforretning, hvorunder der i Henhold til et inden Forligskommissionen i Frederiksborg Amts 5te Forligskreds d 7 s M. indgaaet Forlig, hvorved Citanten havde forpligtet sig til senest den 10 s. M. at betale Indstævnte i nævnte Egenskab 5800 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra d. 11 December 1884 og skadesløse Omkostninger, derunder Inkassationsaalr efter Regning, til Sikkerhed og Fyldestgjørelse for 6177 Kr. 73 Ore, hvortil Fordringen med Renter fra 11 December 1884 til 11 Juni 1885 og Omkostninger under Forretningen opgjordes samt for videre paaløbende Renter af bemeldte 5800 Kr. fra den 11 Juni f. A. blev givet Udlæg i den Citanten efter Mageskiftekontrakt af 13 Marts f. A. tilkommende Ret til at erholde Mageskiftebrev paa Ejendommen Kildoporthus Matr.-Nr. 2 i Gadevangen i Nøddebo Sogn af Hartkorn 3 Skpr. 2 Fdk. 1 Alb., Gammelskat 1 Kr. 28 Ore samt i denne Ejendoms Avl, Afgrøde, Foder og Gjødning og endvidere i forskellige specificerede Inventariegenstande, og paastaar Citanten nævnte Exekutionsforretning underkjendt og ophævet samt sig tillagt Appellens Omkostninger skadesløst hos Indstævnte. Indstævnte derimod paastaar Forretningen stadfæstet og Citanten tilpligtet at betale Appellens Omkostninger skadesløst. Citantens Paastand er støttet paa, at han som lidende af Sindssygdom, da ovennævnte Forlig blev indgaaet, ikke skal have kunnet paadrage sig nogen retlig Forpligtelse ved samme, og har Citanten i sin Henseende fremlagt en af Distriktslægen i Frederiksborg Distrikt den 2 Oktober f. A. udstedt Attest, ifølge hvilken han da led af Øreslod i betydelig Grad, hvilket fremkaldte en kronisk Betændelse af Hjernen og gjorde hans

Tankegang mangelfuld, saa at han var uskikket til alle Forretninger, samt en den 6 Januar d. A. af samme Læge udstedt Attest, hvori navnlig udtales, at Citanten „i Aaret 1885“ har lidt af en Ørebetændelse i venstre Øre, som uden at tvinge ham i Sengen dog har virket skadeligt paa hans Hjerne, idet det stærke Øreflod, som er fulgt efter Betændelsen, viser, at denne maa have banet sig Vej til Hjernen og gjort hans Tankegang mangelfuld. Men selv om bemeldte Sygdom herefter maa antages at have indvirket saaledes paa Citantens Aandsevner, at han under samme ikke har været istand til at forpligte sig, kan det ialtfald ikke ved disse Attester anses godtgjort, at han i hele Aaret 1885 og navnlig paa den Tid, da han indgik Forliget, har befundet sig i nævnte Tilstand, og hans Paastand om Exekutionsforretningens Ophævelse vil derfor ikke kunne tages tilfølg. Da derhos en af Citanten fremsat subsidiær Paastand om Ophævelse af Forretningen for et i Befordringsudgift og Inkassationsalser beregnet Beløb af 206 Kr. heller ikke kan komme i Betragtning, eftersom Citanten under Forretningen udtrykkelig har anerkjendt Rigtigheden af det hele ham afkrævede Beløb, vil den paaankede Forretning efter Indstævntes Paastand være at stadfæste, hvorhos Citanten i Medfør af Forligets anførte Bestemmelser vil have at tilsvare Indstævnte i nævnte Egenskab Sagens Omkostninger for Overretten skadesløst. Der vil være at forelægge Overretssagfører V. Bay en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 8 Marts og den 10 Mai d. A. fremlagte Indlæg; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Onsdagen den 11 April.

Nr. 34. **Kirsten Pedersdatter** af Utterslev
(Alberti)

contra

Boelsmand **Søren Jensen** af Skjerpinge (Nøllemand),

betr. Spørgsm. om en Gaves Karakter af Dødgave eller Livsgave.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks ordinære Rets
Dom af 8 September 1886: Indstævnte Kirsten Pedersdatter

bør for Tiltale af Citanten Søren Jensen i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Februar 1887: Indstævnte Kirsten Pedersdatter af Utterslev bør til Citanten, Boelsmand Jøren Jensen af Skjørpinge, betale de paastævnte 5600 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. af 3600 Kr. fra den 8 December 1884 og af 2000 Kr. fra den 24 Marts 1886, til Betaling sker, dog at Indstævnte til enhver Tid kan opnaa en Nedsættelse i det foranførte Beløb med 2000 Kr., ved at kvittere sit Krav paa Citanten ifølge det ovenomhandlede af Ane Jensdatter den 11 November 1880 oprettede Testament. Saa bør Indstævnte og betale Citanten Sagens Omkostninger med 150 Kr. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Om end Citantindens Forklaring om, hvorledes hun er kommen i Besiddelse af de i den indankede Dom omhandlede to Pengebeløb — hvilken Forklaring, forsaavidt angaar de 2600 Kr., er noget bestyrket ved de Højesteret forelagte nye Oplysninger — maatte kunne lægges til Grund for Sagens Paakjendelse, kan der dog efter selve Indholdet af denne Forklaring kun anses at være tilsigtet en Døds gave med Hensyn til de nævnte 2600 Kr., som først efter Ane Jensdatters Død skulde uddeles, men, hvis hun blev helbredet, tilbageleveres hende, og selv om Ane Jensdatter ved samtidig dermed at overlevere Citantinden en forsejlet Pakke indeholdende 3000 Kr. maatte have tilsigtet at yde Citantinden en Gave udover de hende testerede 2000 Kr. samt de hende yderligere tiltænkte 1000 Kr., vilde der ialfald efter samtlige Omstændigheder mangle tilstrækkelig Føje til at betragte denne Gave som Andet end en Døds gave.

Da nu Betingelserne for Døds gavers Gyldighed ikke i nærværende Tilfælde ere tilstede, vil Citantinden ikke kunne fritages for at tilsvare Indstævnte begge de omhandlede Beløb paa den ved Overretsdømmen nærmere bestemte Maade, hvorfor denne Dom vil være at stadfæste, dog saaledes at Processens Omkostninger i de foregaaende Instantser ligesom for Højesteret blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Om-

kostninger ophæves. Ligeledes ophæves Processens Omkostninger for Højesteret. Til Justitskassen betaler Citantinden 10 Kroner.

Den indaukede Doms Præmisses ere saalydende: Ved et af Boelsmand Hans Pedersens senere afdøde Enke Ane Jensdatter af Store Kongsmark den 11 November 1880 oprettet Testament indsatte hun, der ingen Livsarvinger havde, sin Broder Citanten, Boelsmand Søren Jønsen af Skjorpinge, til Universalarving af hele sit Bo paa Betingelse af, at han i den første 11 Juni eller 11 December Termin, der indtraf $\frac{1}{2}$ Aar efter hendes Død, skulde udrede forskellige Legater, deriblandt til Testatrixs Mands Søsterdatter, Indstævnte Kirsten Pedersdatter af Utterslev, som siden Aaret 1858 havde været og endnu var i Testatrixs Hus, 2000 Kr., og ved en Samtale, som Citanten den 12 December 1883 havde med sin fornevnte Søster, bad hun ham foruden bemeldte 2000 Kr. endvidere efter hendes Død at give Indstævnte 1000 Kr. samt nogle Sengklæder og en Kiste, hvad Citanten ogsaa i Indstævntes Paahør lovede. Den 17 December 1883 om Morgenen Kl. 5 afgik Ane Jensdatter ved Døden, uden at der da var Andre tilstede hos hende end Indstævnte, der havde plejet hende under hendes Sygdom, og 4 Timer efter indfandt Citanten sig og overtog strax Boet i Henhold til Testamentet samt udbetalte Indstævnte saa Dage efter de ovennævnte 1000 Kr. Da Citanten imidlertid erfarede, at Indstævnte efter Ane Jensdatters Død havde udbetalt af Boets Midler 2600 Kr. til forskellige Personer dels hendes Slægtninge, dels Tjenestefolk hos den Afdøde, og derhos var i Besiddelse af 3000 Kr., som hun angav at have modtaget af den Afdøde forinden dennes Død, anlagde Citanten nærværende Sag i 1ste Instans ved Københavns Amts nordre Birkething og paastod derunder ifølge Hoved- og Kontinuationsstævning Indstævnte tilpligtet at betale ham 5600 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig af 3600 Kr. fra Forligsklagens Dato, den 8 December 1884, og af 2000 Kr. fra Kontinuationsklagens Dato den 24 Marts 1886, dog saaledes, at Indstævnte til enhver Tid vilde kunne opnaa en Nedsættelse af 2000 Kr. i det paastaaede Beløb ved at kvittere sit Krav paa Citanten ifølge Ane Jensdatters foranførte Testament, hvilket Krav lydende paa 2000 Kr. Indstævnte nemlig havde gjort gjældende mod Citanten under et ved dønnens Værnething anlagt selvstændigt Søgmaal. Saa paastod Citanten sig ogsaa tillagt Hoved- og Kontinuationssagens Omkostninger skadesløst hos Indstævnte; men ved Birkethingets Dom blev denne ifølge sin

derom nedlagte Paastand frifunden for Citantens Tiltale, og bleve Sagens Omkostninger ophævede. Denne Dom har Citanten nu indbragt her for Retten, hvor han har gjentaget sin for Underretten nedlagte Paastand og begjært sig Appellens Omkostninger godtgjorte af Indstævnte, der paa sin Side maa antages at procedere til Underrettsdommens Stadfæstelse. Indstævnte har til Støtte for sin Frifindelse paaberabt sig, at de omhandlede 3000 Kr. med Rette tilhører hende, og at hun har været berettiget til at disponere over det øvrige paastævnte Beløb 2600 Kr., som sket er, idet hun i saa Henseende har anført Følgende: Den 1 December 1883 lod hendes daværende Madmoder Ane Jensdatter, der allerede i nogen Tid havde været syg, hende kalde til sig, og da Indstævnte indfandt sig i Stuen, fandt hun hende siddende ved et Bord med en Pakke og nogle Penge foran sig. Ane Jensdatter gav da Indstævnte først Pakken, der var forseglet og paa Omslaget havde Udskrift „til Kirsten“, med den Bemærkning, at Indstævnte skulde have og beholde Indholdet som sin Ejendom. Hun lod derefter Indstævnte bringe Papir og Blæk, hvorpaa Indstævnte efter hendes Opfordring nedskrev paa et Stykke Papir Navnene paa forskjellige af Indstævntes Slægtninge og Ane Jensdatters Tjenestefolk med en Sum af mellem 100 og 500 Kr. udfør hver, tilsammen 2600 Kr., og idet Ane Jensdatter af de paa Bordet liggende Penge udtog 2600 Kr., som hun lagde ind i en Tegnebog, overgav hun den til Indstævnte med Paalæg om at uddelte Pengene efter den affattede Liste, naar hun var død, medens hun, hvis hun blev helbredet, vilde have dem tilbage. Nogen Tid efter Ane Jensdatters Død aabnede Indstævnte den foranførte Pakke, som viste sig at indeholde 3000 Kr. Hvad først angaar de ommeldte 2600 Kr., som Indstævnte har disponeret over efter Ane Jensdatters Død, om hvilke det er in confesso mellem Parterne, at de tilhørte Afdøde i Dødsejeblikket, da vil Indstævnte, der var bekendt med den Afdødes Testament af 11 November 1880 og som ikke mod Citantens Benægtelse har ført noget Bevis for, at den Afdøde har overdraget hende at uddele Pengene, eller at der tilkom de Personer, til hvem hun har overgivet dem, nogen- somhelst Ret til at faa dem, ikke kunne undgaa at godtgjøre Citanten samme, og forsaavidt hun har forment, at Citanten i saa Henseende maatte holde sig til de forskjellige Personer, der have faaet Pengene, kan der ikke heri gives hende Medhold, da det er hende, der har forbrugt Pengene uden at have godtgjort nogen Hjemmel dertil og derfor maa staa Citanten til Ansvar for dem. Med Hensyn dernæst til de 3000 Kr., som Indstævnte vil have modtaget af den Afdøde, har Citanten benægtet saavel at Afdøde nogensinde har givet Indstævnte nogen Pakke indeholdende et saadant Beløb eller selve Beløbet, som at Indstævnte forinden Ane Jensdatters Død med dennes Samtykke har hen-

lagt Beløbet i sine Gjemmer, idet Citanten derhos uimodsagt har henvist til, at Indstævnte var alene med den Afdøde ved Dødsfaldet og havde Adgang til alle dennes Gjemmer og Ejendele. Det maatte nu efter de foreliggende Omstændigheder paa-hvile Indstævnte at føre Bevis for, at de paagældende Penge, om hvilke det er uomtvistet, at de indtil kort Tid før Døds-faldet havde tilhørt Afdøde, rettelig ere overgaaede til Indstævntes Ejendom, og at hun ved Dødsfaldet var i lovlig Besiddelse af dem; men i ingen af disse Henseender har Indstævnte tilveje-bragt noget Bevis eller blot Formodning for sine Asserta, idet det ikke engang er konstateret, at hun overhovedet nogensinde har været i Besiddelse af en forsejlet Pakke som den af hende omforklarede, eller at hun forinden Dødsfaldet har haft de om-handlede 3000 Kr. i sit Værg. Hun vil derfor være at tilpligte at udbetale samme til Citanten som hørende til Ane Jensdatters Efterladenskaber. Der vil saaledes, da ingen Indvending iøvrigt er fremsat mod Citantens Paastand, være at give Dom efter denne, idet Indstævnte efter Omstændighederne findes at burde godtgjøre Citanten Sagens Omkostninger for begge Retter med 150 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 116. Højesteretssagfører Hansen

contra

Peder Nielsen, kaldet Børste (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Odense Herreds Extrarets Dom af 28 November 1887: Arrestanten Peder Nielsen, kaldet Børste, bor straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar samt betale i Erstatning til Gaardmand Peder Axelsen af Tommerup Kohave 16 Kr., til Gaardmand Anders Johansen af Naurup Skov 124 Kr. 25 Ore, samt til Pigen Maren Johanne Andersen 6 Kr. Saa bør Arrestanten og at udrede og betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Jørgensen, 15 Kr. og til Defensor, Kammerassessor, Prokurator Jespersen, 12 Kr. Det Idømte udredes og betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Januar 1888: Underrettsdommen bor ved Magt at stande.

I Salær til Aktor og Defensor herfor Retten, Prokuratorerne Kalko og Steinthal, betaler Arrestanten Peder Nielsen, kaldet Borste, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Peder Nielsen, kaldet Borste, for Tyveri anlagte, fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag, er det ved hans egen med de iøvrigt fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han i sidstafvigte Efteraar har gjort sig skyldig i ofternævnte Forbrydelser: Da Arrestanten efter at have overnattet hos Husmand Niels Nielsen i Gummerup den følgende Morgen forlod hans Bolig, stjal Arrestanten en i Bryggerset liggende Skjorte af Værdi 1 Kr. og fra Stuen en til 1 Kr. vurderet Shagpipe, hvilke Gjenstande tilhørte Husmandens Søn Lars. Hos Gaardmand Peder Axelson i Tommerup Kohave, hvor han havde været inde for at faa Noget at drikke, stjal han ved Bortgangen et til 16 Kr. vurderet Solvuhr ved fra Gaardspladsen at række ind gennem et aabentstaaende Vindu, indenfor hvilket det var ophængt. Samme Dag gik han uden noget bestemt Ærinde til Gaardmand Anders Johansens Gaard i Naarup Skov, som han naede om Eftermiddagen, og hvis Beboere vare fraværende. Da han bemærkede, at et mod Haven vendende Vindu kun var lukket med en indvendig anbragt Seglgarnsløkke, og at det ikke sluttede til Karmen, stak Arrestanten en Finger ind mellem Vindusrammen og Karmen, afløstede Seglgarnet, aabnede Vinduet og krob i den Hensigt at begaa Tyveri gennem Vindusaabningen ind i Huset, hvor han tilegnede sig en Del Klædningsstykker, et Solvuhr og en Merskumpibe, vurderede til ialt ca. 130 Kr. og tilhørende Anders Johansen,

og en Pigen Maron Johanne Andersen tilhørende Parasol af Værdi 6 Kr., hvorefter han med samtlige Koster forlod Huset gennem det ommeldte Vindu. Arrestanten er født den 23 Oktober 1853, ved Odense Herreds Extraretsdom af 10 Marts 1876 anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved 5te Bataillons Krigsretsdom af 19 Marts 1877. efter samme Lovs § 228 jfr. § 64 med lige Fængsel i 5 Dage, ved Odense Herreds Extraretsdom af 13 Marts 1883 efter dens § 230 og Lov 3 Marts 1860 § 1 med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, ved Salling Herreds Extraretsdom af 22 Februar 1886 efter Straffelovens § 253 cfr. § 251 med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage og ved Baug Herreds Extraretsdom af 28 Oktober 1886 efter dens §§ 231, 254 og 247 cfr. § 62 med Forbedringshusharbejde i 1 Aar. Som Følge af det Anførte vil han nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri, og da den ved Underrettsdommen bestemte Straf af Forbedringshusharbejde i 3 Aar findes passende, ligesom Dommens Bestemmelser om den de Bestjtaalne tilkommende Erstatning og om Aktionens Omkostninger, hvilke det er paalagt Arrestanten at udrede, ligeledes billiges, vil den i det Hele være at stadfæste.

Fredagen den 13 April.

Nr. 109.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Anders Michael Christensen Broe (Def. Bagger),

der tiltales for Forsøg paa Bestikkelse og ulovlig Omloben med Varer.

Lunde-Skam Herredets Extrarets Dom af 21 Oktober 1887: Tiltalte Anders Michael Christensen Broe bør til Statskassen orlægge en Bøde af 50 Kr. og i Mangel af denne Bødes fulde Betaling at hensættes til simpelt Fængsel i 8 Dage. Til Lunde-Skam Herredets Politikasse bør Tiltalte at erlægge en Bøde af 30 Kr., hvorhos de hos ham anholdte Varer bør være konfiskerede til Fordel for Anholderen. Tiltalte vil derhos have at tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til de befalede Sagførere: Aktor, Prokurator Jespersen og Defensor, Sagfører Jørgensen, 10 Kr. til hver. De idømte Boder at er-

lægges inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 December 1887: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Sulær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne P. A. Petersen og Lange, betaler Tiltalte, Anders Michael Christensen Broe, 20 Kr. til hver. De idømte Bøder at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Tiltalte sigtes for Forsøg paa Bestikkelse, kan det efter samtlige foreliggende Omstændigheder ikke med Sikkerhed antages, at det, da han fremsatte sit i den indankede Dom omhandlede Tilbud, har staaet ham klart, at en mindelig Afgjørelse ikke lovlig kunde finde Sted ved Politiasistenten, og idet derfor Tiltalte ved bemeldte Tilbud ikke tør forudsættes at have villet formaa denne til en Overtrærelse af de ham i hans fornævnte Egenskab paaahvilende Pligter, findes der under denne Del af Sagen at maatte tillægges ham Fritindelse.

Derimod maa det i Henhold til det i den indankede Dom derom Anførte have sit Forblivende ved den Tiltalte for ulovlig Omløben med Varer idømte Bøde og Konfiskation, hvorhos Tiltalte vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Anders Michael Christensen Broe bør til Lunde-Skam Herreders Politikasse bøde 30 Kroner, og bør de hos ham anholdte Varer være konfiskerede til Fordel for Anholderen. Saa bør og Tiltalte udrede Aktionens Omkostninger, derunder de i Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Lunn og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lunde-Skam Herreders Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Anders Michael Christensen Broe, der er født

den 2 Juli 1858 og som ved nærværende Rets Dom af 5 November 1886 for ulovlig Omloben med Varer er anset efter Frd. 13 Februar 1775 og Pl. 27 November 1839 med en Bøde af 20 Kr. samt Konfiskation af de paagældende Varer, men iøvrigt ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet, paany tiltalt for nævnte Forsælse samt for Forsøg paa Bestikkelse. I førstnævnte Henseende er det ved Tiltaltes egen, ved det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse godtgjort, at han den 10 August d. A. er antruffen i nævnte Jurisdiktion, omforende til Forhandling en Del ialt til 105 Kr. 69 Øre vurderede Uld- og Linnedvarer. Tiltalte har nu vel gjort gjældende, at disse Varer alle af ham ere indkjøbte i Herning og Omegn, navnlig for den aller største Dels Vedkommende hos en større Uldhandler sammesteds, samt at denne Uldhandler, der iøvrigt efter Tiltaltes Mening tildels har sine Varer fra store Fabrikker, ved Salg til de omreisende Uldhandlere stedse garanterer, at det solgte er „lovlige Varer“, nemlig Husflidsprodukter fra Hammerum Herred. Men selv om de af Tiltalte til Forhandling omførte Varer maatte have været Husflidsprodukter fra nævnte Herred, findes Tiltalte, der vel er født og opvoxet i Husby i Uldborg Herred, men i omtront 2 $\frac{1}{2}$ Aar for Indledelsen af nærværende Sag har havt fast Bopæl i Odense, ikke i Reskriptet af 14 Februar 1741 at have havt Hjemmel til at omlobe med bemeldte Varer, og da Tiltalte paa Grund af den ovennævnte ham overgaaede Dom i Følge Frd. 23 April 1845 § 2 har forbrudt Retten til i Henhold til Næringsloven af 29 December 1857 § 37 at omfore Produkter af Landboeres Husflid til Forhandling, maa det billiges, at han ved den indankede Dom under denne Del af Sagen atter er anset efter Frd. 13 Februar 1775 og Pl. 27 November 1839 med en fornævnte Jurisdiktions Politikasse tilfaldende Bøde, der findes passende bestemt til 30 Kr., samt med Konfiskation af de omførte Varer, der rettelig ere tillagte Angivoren. Hvad angaar Tiltalen for Forsøg paa Bestikkelse, er det paa samme Maade oplyst, at Tiltalte, efter at han fornævnte Dag var antruffen af Politiasistent Jensen og medens han fulgte med denne til Sognefogden i Skamby, hos hvem de anholdte Varer vidnefast skulde registreres, tilbød nævnte Politiasistent Pengo for at undgaa, at Sagen forfulgtes videre. Dette Tilbud, som bemeldte Politiasistent efter sin beedigede Forklaring opfattede som en Opfordring til ham om for Betaling at undlade at opfylde sin Pligt, vil Tiltalte dog kun have opfattet som et Tilbud om en mindelig Afsjorelse af Sagen; men naar henses til, at Tiltalte ikke, som af ham paastaaet, kan antages at have gjentaget Tilbudet i ovennævnte Sognefogeds og det andet tilkaldte Vidnes Overværelse, hvilket disse edelig have benægtet, samt naar henses til, at Tiltalte, om han end, hvad han stadig har fastholdt, maatte have anset sin Omloben med de ommeldte Varer for lovlig, dog

i ethvert Fald maatte have indset, at Politiasistenten ikke uden Oplysninger, som Tiltalte aldeles ikke havde ved Haanden, kunde være berettiget til at hæve den af ham i sin Bestillings Medfor foretagne Anholdelse af de paagjældende Varer, vil Tiltalte under denne Del af Aktionen være at anse efter Straffelovens § 119, jfr. sammes § 144, med en Straf, der ved den indankede Dom findes passende bestemt til en Statskassen tilfaldende Bøde af 50 Kr. eller subsidiært simpelt Fængsel i 8 Dage. Underrettsdommen, ved hvilken det ligeledes rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, vil snaledes i det Hele være at stadfæste.

Mandagen den 16 April.

Nr. 57. Overretssagfører **Mich. Carlsen** som Kurator i Detajlhandler **Thorvald Emil Garbrecht Ahrentz**, Firma **J. E. Bechgaards** Efterfølgers Konkursbo (Arntzen)

contra

Joh. Chr. Petersen & Søn, ved dets nuværende eneste Indehaver, Grosserer **Otto Petersen**, samt dette Firmas tidligere Medindehaver, Grosserer **Joh. Chr. Petersen** (Asmussen).

betr. Ophævelse af et Udlægsdekret.

Kongens Fogeds Kjendelse af 7 December 1885: Thi blev for Komparanten paa Rekvisiti Vegne, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, navnlig Rekvisiti Undtagelsesret, ankyndt Rettens Exekution og Udlæg i det ovenfor under Nr. 1—61 registrerede, til Dækning af det Æskede, det yderligere betalte Promillegebyr og beregnede Salær à 2 Kr.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 August 1887: Den paaankede Udlægsforretning bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føjes, at der ikke i Indholdet af de paa de Indstævntes

Sagførers Vegne under 15 Oktober og 17 November 1885 udlærdigede Kvitteringer, der alene gaa ud paa, at der af Citanten for Regning Joh. Chr. Petersen & Søn er modtaget 100 Kr., findes Noget, der kunde berettigede Citanten til at anse det tidligere tagne Forbehold som frafaldet, vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret findes at maatte ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Overretssagfører Mich. Carlsen som Kurator i Firmaet J. E. Bechgaards Efterfølgers Konkursbo i Henhold til en af Kreditorudvalget i bemeldte Bo den 27 Januar 1886 tagen Beslutning paastaet en den 7 December 1885 af Kongens Foged heri Staden efter Rekvisition af de Indstævnte, Firmaet Joh. Chr. Petersen & Søn hos Isenkræmmer Th. Ahrentz som eneste Indehaver af Firmaet J. E. Bechgaards Efterfølger foretagen Udlægsforretning ophævet og de Indstævnte tilpligtede at betale Sagens Omkostninger skadesløst, medens de Indstævnte have paastaet Udlægsforretningen stadfæstet og sig tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget klækkeligt. Citanten har støttet sin Paastand paa, at den Gjæld, til hvis Fyldestgjørelse Udlægsforretningen er foretaget, ikke da var forfalden. Denne Gjæld hidrorer nemlig derfra, at bemeldte Th. Ahrentz som Indehaver af det nævnte Firma ved et den 15 Juli 1885 indgaaet og den 15 August s. A. for Kjøbenhavns Amts Forligskommission rathaberet Forlig forpligtede sig til at betale til de Indstævnte 2767 Kr. 73 Øre tilligemed Omkostninger ved maanedlige Afdrag paa 100 Kr., hvilke Afdrag skulde erlægges den 8de i hver Maaned, 1ste Gang den 8 August s. A. (idet der dog indrommedes Debitor 8 Lobedage), hvorhos det i Forliget bestemtes, at hele det skyldige Beløb strax skulde være forfalden til skadesløs Betaling, hvis noget Afdrag maatte udeblive 8 Dage over Forfaldstid. Vel er nu det den 8 September 1885 forfaldne Afdrag først betalt den 22 s. M., og vel har de Indstævntes Sagfører ved i et Brev til J. E. Bechgaards Efterfølger at kvittere for dette Afdrag tilføjet Følgende: „Da jeg

ikke af Brovet kan se, at d'Hrr. Joh. Chr. Petersen & Son have erklæret sig villige til at renoncere paa deres Ret til at gjøre Exekution hos dem imod Indbetaling af dette Beløb, reserverer jeg mine Kommittenters Ret i enhver Henseende“, men Citanten formener, at den for de Indstævnte ved denne Passus reserverede Ret til paa Grund af den stedfundne Misligholdelse at gjøre Exekution for hele Restgjælden er gaaet tabt derved, at de Indstævntes Sagfører, uden at noget retsligt Skridt blev foretaget mod Debitor, af denne har modtaget de i Forliget stipulerede Afdrag for de følgende Maaneder Oktober og November og uden noget som helst Forbehold meddelt ham Kvittering for disse. Heri kan der imidlertid ikke gives Citanten Medhold, idet de Indstævnte maatte være berettigede til forelobig ikke at gjøre Brug af den dem tilkommende Ret til at gjøre Exekution for hele Restgjælden, uden at det til Bevarelsen af denne Ret kunde være nødvendigt ved Meddelelsen af Kvitteringer for senere i Henhold til Forliget betalte Beløb at gjentage det engang tagne Forbehold, og de Indstævntes Paastand vil som Følge heraf være at give Medhold, dog at Sagens Omkostninger findes at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 3. J. N. C. Wistoft som Formand i Bestyrelsen for „De mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikkringsforening for Bygninger og andre faste Ejendele i Nørrejylland“ (Selv

contra

Gartner P. Petersen (Ingen),

betr. Betalingen af en Brandskadeserstatning.

Aarhus Kjøbstads Gjæsterets Dom af 14 April 1887: Indstævnte, Formand i Bestyrelsen for „De mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikkringsforening for Bygninger og andre faste Ejendele i Nørrejylland“, J. N. C. Wistoft bør paa bomeldte Brandforsikkringsforenings Vegne til Citanten, Gartner P. Petersen af Horsens, betale 10,000 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 14 Oktober 1885, til Betaling sker. Søgsmaalets Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 September 1887: Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande. Det Idømte ud-

redes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag har Indstævnte, Gartner P. Petersen i Horsens, i første Instants ved en Gjæsteret søgt de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for Bygninger og andre faste Ejendele i Nørrejylland ved Bestyrelsens Formand, Citanten J. N. C. Wistoft i Aarhus, til Betaling af 10,000 Kr. i Erstatning af Brandskade, der skal være overgaaet et Indstævnte tilhørende og i den nævnte Forening forsikret Cikorierodstørreri med flere Bygninger paa Horsens Kjobstads Markjorder, samt Renter 5 pCt. aarlig af det paastævnte Beløb fra den 14 Oktober 1885, indtil Betaling sker, og da denne Paastand er tagen til Følge ved Gjæsteretsdommen, har Citanten nu som Formand i Bestyrelsen for bemeldte Forening indanket Sagen her for Retten, hvor han ligesom i første Instants principaliter har paastaaet Sagen afvist fra Gjæsteretten og in subsidium sig frifunden for Indstævntes Tiltale. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten. Det er in confesso mellem Parterne, at det ommeldte Cikorierodstørreri ved skriftlig Anmeldelse fra Indstævnte af 25 Oktober 1884 med vedkommende Kredsforstanders og Taxationsmænds Paategning af 27 s. M. er bleven anmeldt til Forsikring for 15,000 Kr. i den nævnte Forening, og at Ejendommen, efterat Indstævnte havde modtaget Police og betalt, hvad han havde at erlægge ved sin Indtrædelse i Foreningen, ved en den 1 Februar 1885 stedfunden Ildebrand, hvorved den ommeldte Ejendom i det Væsentlige nedbrændte, har lidt en Skade, der ved en den 6 s. M. afholdt Taxationsforretning, med hvilken Indstævnte ved sin Underskrift erklærede sig tilfreds, var vurderet til 10,000 Kr., samt at en i Foreningens Lov fastsat Frist, inden hvilken Foreningen ikke er pligtig til at udbetale Erstatning for sket Brandskade, var udloben den 14 Oktober s. A. uden at Citanten har villet betale Indstævnte den anførte Erstatning. Citanten

har nu først villet gjøre gjældende, at Indstævnte ved at underskrive en Paategning paa den nysnævnte Taxationsforretning, der foruden en Erklæring om, at han var tilfreds med Vurderingen, gik ud paa, at han ikke havde noget imod Forretningen at indvende, skulde anses at have erkjendt, at Foreningen ikke havde nogen Erstatningspligt overfor ham, og at det maatte bero paa Bestyrelsesraadets og Generalforsamlingens Afgjorelse, hvorvidt Erstatning desuagtet blev at udbetale ham, og har Citanten navnlig herpaa villet støtte den ovenanførte principale Paastand om Sagens Afvisning fra Gjæsteretten, ligesom han in subsidium har paaberaabt sig den samme Indsigelse som Frifindelsesgrund. Efter hvad der af den under Sagen fremlagte Udskrift af Taxationsforretningen ses at være passeret under samme, mangler der imidlertid al Føje til deraf at udlede en saadan Erkjendelse fra Indstævntes Side, som af Citanten paaberaabt, og idet det i selve Forretningen hedder, at Taxationssummen 10,000 Kr. vilde blive at erstatte Indstævnte, „forsaavidt Generalforsamlingen eller Retten maatte erkjende Foreningen for pligtig til at tilsvare Erstatning, men det endog anses utvivlsomt forudsat i Forretningen, at Indstævnte ikke havde fraskrevet sig Retten til at fordre Erstatning eller i saa Henseende underkastet sig Bestyrelsesraadets eller Generalforsamlingens Forgødtbefindende. Citantens Paastande om Sagens Afvisning eller om Frifindelse af den heromhandlede Grund maa derfor anses ubeføjede. Endvidere har Citanten til Støtte for sin Frifindelsespaastand villet gjøre gjældende, dels, at Indstævntes Ret til Erstatning var betinget af, at han efterkom et ham af vedkommende Kredsforstander givet Paalæg, som det er in confesso, at han ikke har efterkommet, dels, at der skal være udvist stor Uforsigtighed ved Benyttelsen af det forsikrede Cikorierodstørreri. Det omhandlede saakaldte Paalæg af Kredsforstanderen skal have gaaet ud paa, at Indstævnte skulde anbringe Jerndøre i Stedet for 4 Trædøre, som lukkede for Enderne af to lange Gange, der vare dækkede med murede Stenhvælvninger, og fra hvilke der fyredes i murede og med dobbelte Jerndøre forsynede Fyrsteder, og Indstævnte har i saa Henseende ogsaa erkjendt, at der ved Ejendommens Vurdering den 27 Oktober 1884 var Tale om, at de ommeldte Trædøre burde ombyttes med Jerndøre, og at han da lovede ved Lejlighed at foretage Ombygningen, hvorimod han har benægtet enten ved den nævnte Lejlighed eller senere at have modtaget bestemt Paalæg om at foretage den ommeldte Forandring. Ved de Forklaringer, som vedkommende Kredsforstander og en ved den anførte Lejlighed fungerende Vurderingsmand, mod hvilke Personers Habilitet som Vidner Indstævnte uden Føje har gjort Indsigelse, have afgivet under et til Oplysning i Sagen efter Citantens Foranstaltning optaget Tingsvidne, og hvilke Forklaringer Parterne have vedtaget at tillægge samme Gyldighed, som

om de vare beedigede, naa det imidlertid anses godtgjort, at forstnævnte Vidne da har givet Indstævnte et Paalæg af det anførte Indhold, hvilket ogsaa stemmer overens med en fra Indstævnte under et efter Branden optaget Brandforhør fremkommen Udtalelse, som gik ud paa, at Foreningens Taxationsmænd ved Taxationsforretningen efter Branden havde forbeholdt Assurance-selskabets Ret med Hensyn til, at nogle Dore ved Assurance-tegningen vare forlangte ombyttede inden 14 Dage med Jerndore. Medens der ikke vil kunne gives Indstævnte Medhold i, at et saaledes givet Paalæg maatte være uden al Betydning som Følge af, at Kredsforsøgeren, der efter en Bestemmelse i Foreningens Love strax, naar det kommer til hans Kundskab, at der findes Mangler ved Ildsteder m. m. i Bygninger, der ere forsikrede i Foreningen, har at forbyde Brugen af saadanne, indtil Manglerne ere afhjulpne, ikke i Medfør af nogen Bestemmelse i disse Love har Bemyndigelse til at give et Paalæg som det heromhandlede, findes der efter samtlige foreliggende Omstændigheder ikke at kunne tillægges det givne Paalæg den Betydning, at Indstævntes Ret til Erstatning af Brandskade skulde være betinget af, at Paalæget blev efterkommet. Ligesom Foreningens Love, efter hvilke den erstatter den brandlidte Interessent Skadens Beløb i Forhold til Forsikringssummen med de i Lovene udtrykkelig gjorte Undtagelser, blandt hvilke Undladelse af at efterkomme et givet Paalæg ikke findes anført, ikke give Anledning til at opfatte Paalægets Opfyldelse som en Betingelse for Forsikringens Gyldighed, saaledes tyder Kredsforsøgerens ovenfor berorte Vidneforklaring, der bl. a. gaar ud paa, at han, da Paalæget blev givet, for Indstævnte udtalte, at denne, hvis Ildsvaade indtraf, uden at Paalæget var efterkommet, vilde paadrage sig en stor Mulkt og mulig risikere at miste Assurancesummen, ikke paa, at det dengang har været bestemt forudsat, end ikke fra Foreningens Side, at Paalæget skulde have den af Citanten angivne Betydning, og endmindre findes nogen af Parterne at have haft Foje til at tillægge det en saadan Betydning, efterat der af Citanten, hvem Kredsforsøgeren ved en under Sagen fremlagt Skrivelse af 27 Oktober 1884 havde sat i Kundskab om, at Paalæget var givet, var bleven udfærdiget Police, uden at der i dennes Text blev optaget noget om Paalæget, og efter at Policen var bleven udleveret til Indstævnte af den tidnævnte Kredsforsøger, idet der ej heller ved denne Lejlighed blev taget nogetsomhelst Forbehold i Overensstemmelse med det givne Paalæg, hvortil kommer, at der heller ikke i Tiden mellem Policens Udlevering og Ildebranden blev foretaget noget fra Foreningens Side overfor Indstævnte i Anledning af, at Paalæget ikke blev efterkommet. Der er derhos ikke oplyst Noget under Sagen, der giver Anledning til at antage, at det har haft nogen Indflydelse paa Ildebrandens Opstaaen eller Udbredelse, at de om-

meldte Trædore saaledes ikke bleve ombyttede med Jerndore, hvilken Ombytning Indstævnte iøvrigt vil have gjort Skridt til at iværksætte, og alene have stillet i Bero for ikke at standse Torreriets Drift. Da endelig det omhandlede Cikorierodstorreri ikke blev drevet af Indstævnte, men var udlejet til en Tredjemand, uden at der foreligger noget, som kunde give Føje til at paalægge Indstævnte Ansvar for dennes eller hans Folks mulige Ugtsomhed, vil Citantens Frifindelse heller ikke kunne blive en Følge af, at der, som af ham anbragt, men hvad iøvrigt ikke kan anses godtgjort, skal være udvist Ugtsomhed ved, at en stor Mængde Cikorierodder har været lagret i Torreriet umiddelbart før Branden, og at Ovnene da blev passet af en Mand, som ikke kjendte den og tilmed havde arbejdet uafbrudt i særdeles lang Tid. Efter det saaledes Anførte, og idet Citanten ikke har fremsat særlig Indsigelse imod, at den af Indstævnte paastaaede Forhalingsrente beregnes fra den 14 Oktober 1885, paa hvilken Dag Fristen for Erstatningens Udbetaling, som ovenanført, ifølge Foreningens Love var udloben, vil Gjæsteretsdommen, ved hvilken Processens Omkostninger i første Instantis ere ophævede, vil være at stadfæste. — Efter dette Udfald af Sagens, samt idet Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkjendelse af Processens Omkostninger her for Retten. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Onsdagen den 18 April.

Nr. 49. Aarhus Amtsråd (Nellemann)

contra

Indenrigsminister **Ingerslev** (den kst. Kammeradvokat),

betr. Spørgsm. om Forpligtelse til at optage nogle Adgangsveje og Holdepladser ved Statsbanerne paa Fortegnelsen over vedkommende Kommuners offentlige Biveje.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Maj 1887: De Indstævnte, Aarhus Amtsråd, bør under en Mulkt af 5 Kr. til Aarhus Amts Fattigkasse, for hver Dag de sidde denne Dom overhørig, paalægge Sogneraadet for Brabrand

—Aarslev Kommune at optage paa Fortegnelsen over Kommunens offentlige Biveje til fremtidig Vedligeholdelse af Kommunen den fra Aarhus—Silkeborg Landevej til Brabrand Station forende Adgangsvej med tilhørende Holdeplads ved Stationen, og Sogneraadet for Elsted Sogn paa samme Maade at optage paa Fortegnelsen over Kommunens offentlige Biveje til fremtidig Vedligeholdelse af Kommunen den fra Elsted - Terp Vejen til Lystrup Station forende Adgangsvej med tilhørende Holdeplads ved Stationen. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

De i den indankede Dom omhandlede Adgangsveje og Holdepladser, der i sin Tid efter iværksat Expropriation ere anlagte som Tilbehør til de paagjældende Jerubaneanlæg, og som ingensinde have været og paa Grund af deres Bestemmelse heller ikke kunne være underkastede de kommunale Vejmyndigheders Raadighed, findes ikke at kunne henregnes til de i Lov om Bestyrelsen af Vejvæsenet m. m. af 21 Juni 1867 § 6 omhandlede „ikke private“ Veje. Allerede som Følge heraf findes Indenrigsministeriet ikke i den nævnte Lovbestemmelse at have havt Hjemmel til at paalægge de vedkommende kommunale Myndigheder at optage de omhandlede Veje med tilhørende Holdepladser paa Fortegnelserne over Kommunernes offentlige Biveje til fremtidig Vedligeholdelse. Da nu Domstolene ikke ved ovennævnte Lovs § 15, som af Kammeradvokaten gjort gjældende, kunne være udelukkede fra at afgjøre det ovenomhandlede Spørgsmaal, ville Citanterne være at frifinde for Indenrigsministeriets Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanterne bør for Indenrigsministeriets Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende af Citanterne Indenrigsministeriet imod de Indstævnte, Aarhus Amsraad, her ved Retten som vedtaget Værne-

thing anlagte Sag er det in confesso, at Direktoratet for de jydsk-fynske Statsbaner, da i December 1882 det femaarige Gjennemsyn fandt Sted af Fortegnelsen over de offentlige Biveje i Aarhus Amt i Henhold til Lov om Bestyrelsen af Vejevæsenet m. m. af 21 Juni 1867 § 6, for de vedkommende kommunale Autoriteter nedlagde Paastand paa, at der blandt de offentlige Biveje henholdsvis fra Brabrand—Aarslev og Elsted Sogneraadskredse skulde til fremtidig Vedligeholdelse af Kommunen optages den fra Aarhus—Silkeborg Landevej til Brabrand Station og den fra Elsted—Terp Vejen til Lystrup Station forende Adgangsvej samt en Del af Holdepladserne ved disse Stationer, og at Begjæringen først fremsattes for henholdsvis Brabrand—Aarslev og Elsted Sogneraad, og efter at disse ikke havde villet optage Vejene paa de Bivejsfortegnelser, de efter Loven skulde indsonde til Aarhus Amtsraad, for dette. Aarhus Amtsraad nægtede imidlertid at paalægge Sogneraadene at optage de nævnte Vejstykker blandt de offentlige Veje, og Statsbanernes Direktorat henvendte sig derfor i Skrivelse af 29 Februar 1884 til Indenrigsministeriet med Klage over denne Vægning og med Anmodning om, at Ministeriet vilde paalægge de vedkommende Kommuner at overtage den fremtidige Vedligeholdelse af de omhandlede Adgangsveje m. v. i Overensstemmelse med de af Direktoratet nedlagte Paastande. Indenrigsministeriet tilskrev i denne Anledning under 7 April 1884 Amtmuden over Aarhus Amt, at Ministeriet, da Stationsadgangsvejene efter deres Natur maatte betragtes som offentlige Færdselsveje, idet Adgangen til dem ikke kan forbeholdes Enkelte, ligesom de ikke kunne afspærres eller nedlægges, maatte anse det for utvivlsomt, at deres Vedligeholdelse, ligesom Vedligeholdelsen af andre offentlige Veje, maa paahvile vedkommende Kommuner, og Ministeriet anmodede derfor Amtmanden om paany at forelægge Sagen for Amtsraadet med Begjæring om, at samme vilde give vedkommende Sognekommuner Paalæg om at optage Vejene paa Kommunernes Bivejsfortegnelser til fremtidig Vedligeholdelse. Amtsraadet skjønnede imidlertid ikke, at Loven hjemlede det Ret til nu at paalægge Kommunerne at optage de omtalte Veje, og i Anledning af en fornyet Henvendelse til Amtsraadet fastholdt dette sin Vægning. Indenrigsministeriet har derfor under Paaberaabelse af, at § 15 i Loven af 21 Juni 1867 tillægger det den øverste Afgjørelse af alle Klager over kommunale Myndigheder angaaende Vejevæsenet, ved den konstituerede Kammeradvokat anlagt Sag og under denne nedlagt Paastand paa, at det indstævnte Amtsraad tilpligtes under en passende Dagmukt at paalægge Sogneraadet for Brabrand—Aarslev Kommune og Sogneraadet for Elsted Sogn at optage paa Fortegnelsen over Kommunens offentlige Biveje til fremtidig Vedligeholdelse af Kommunen de nævnte til de omtalte Stationer forende Adgangsveje med tilhørende

Holdepladser ved Stationerne og derhos tilpligtes at betale Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Kammeradvokatens Salær. De Indstævnte have derimod paastaaet sig frifundne for Citanternes Tiltale, ialtfald for Tiden, og sig tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst eller ialtfald med et tilstrækkeligt Beløb. De Indstævnte have til Støtte for den af dom nedlagte principale Paastand om Frifindelse anført, at de omhandlede Adgangsveje med tilhørende Holdepladser maa betragtes som private Arealer og som Tilbehør til Jernbanen. De have i saa Henseende anbragt, at der, da Vejene anlagdes, ikke skete nogen Henvendelse til Amtsraadet eller Sogneraadet, hvorimod Vejene, hvad der maa anses for at være in confesso, anlagdes af de samme Entreprenører, som havde selve Jernbaneanlagene i Entreprise, og at der, hvad der ligeledes maa anses at være in confesso, først i 1882 og først efterat Aarhus—Ryomgaard Jernbanen, hvortil Lystrup Station hører, var overtagen af Staten, fremkom Begjæring om Adgangsvejenes Optagelse paa Kommunernes Vejfortegnelser. De Indstævnte have derhos anbragt, at da Staten har betalt de omprocederede ved Expropriation erhvervede Grunde ud af sin egen Kasse, maa Staten (Jernbanen) ogsaa siges at eje Grundene, der altsaa ligge paa Jernbanens eget Terræn, og at Jernbanen derfor ogsaa maa kunne afspærre de paagjældende Veje og Arealer, der saaledes ikke kunne anses for offentlige. Da de omhandlede Veje m. m. saaledes efter de Indstævntes Formening maa anses for private, ligesom de ogsaa efter de Indstævntes Anbringende manifestere sig som værende til for Jernbanens Skyld og ene i Jernbanens Interesse, maa det efter de Indstævntes Paastand blive en nødvendig Følge heraf, at Ministeriet ikke kan paalægge Amtsraadet at give vedkommende Sogneraad Paalæg om at optage Arealerne paa Fortegnelserne over de offentlige Biveje, ligesaa lidt som det kan paalægges en Sognekommune at anlægge en ny Vej. Til Støtte for deres subsidiære Paastand om Frifindelse for Tiden have de Indstævnte anført, at Amtsraadet kun ved det femaarige Gjennemsyn af Vejfortegnelserne kan vedtage Optagelsen af offentlige Biveje imod Sogneraadets Protest. Citanterne have imidlertid benægtet, at de omhandlede Veje ere private Veje, og de have i saa Henseende anbragt, at det Selskab, hvormed der meddeltes Concession paa Aarhus—Ryomgaard Banen, lige overfor det Offentlige har været pligtigt til at anlægge Veje til Stationerne, og at det Offentlige senere har havt Ret til at forlange, at disse Veje vedblev at existere og vedblev at være til almindelig Færdsel og til Brug for Alle og Enhver; Citanterne have fremdeles anført, at den Omstændighed, at Staten senere har erhvervet den nævnte Bane, og at den, ligesom de oprindelig af Staten anlagte Baner, nu bestyres af Indenrigsministeriet, ikke har forandret Vejenes retlige Stilling, og at Indenrigsministeriet eller Jernbanebestyrelsen

ikke vilkaarlig kan udelukke enkelte Personer fra at færdes paa de omtalte Veje, paa hvilke derimod Alle og Enhver har Ret til at færdes. Der findes nu ogsaa at maatte gives Citanterne Medhold i, at de omhandlede Veje med tilhørende Holdepladser ikke kunne anses for private, men maa betragtes som offentlige Veje. De nævnte Veje ere nemlig anlagte enten af Staten eller efter Statens Paalæg for at tjene som Færdselsveje for Alle og Enhver, og ligesom Anlægget af selve Jernbanerne og af Stationerne paa disse er sket i Borgernes Interesse, saaledes kunne de Veje, ad hvilke der opnaas Adgang til Stationerne ikke siges at være anlagte ene eller endog blot nærmest i Jernbanens Interesse, og det findes derhos at maatte være uden Betydning, at Staten ved Expropriation har erhvervet de paagældende Grundstykker, eftersom de netop ere erhvervede for at anvendes til offentlig Brug, ligesom andre offentlige Ting. Da Vejene m. v. saaledes maa betragtes som offentlige, maa Indenrigsministeriet efter Lov af 21 Juni 1867 § 15 anses at have tilstrækkelig Beføjelse til at bestemme, at de skulle optages paa Fortegnelserne over de offentlige Biveje, og da Begjæring om saadan Optagelse er fremsat i betimelig Tid og ved Fortegnelsernes Revision, vil Citanternes Paastand være at tage til Folge, saaledes at Dagmulkten, der bliver at tillægge Aarhus Amts Fattigkasse, bestemmes til 5 Kr., og saaledes, at der gives de Indstævnte en Frist af 15 Dage fra denne Doms Forkyndelse til at efterkomme Dommen; dog ville Sagens Omkostninger efter Omstændighederne være at ophæve, og der bliver som Folge heraf ikke Spørgsmaal om at tilkjende den konstituerede Kammeradvokat noget Salær. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 123.

Advokat Hindenburg

contra

Larus Jonsson (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Snæfellsness og Hnappadalssyssels Extrarets Dom af 5 November 1886: Tiltalte Lårus Jónsson bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder 4 Kr i Salær til hans Defensor her ved Retten, Repstyrer O. Thorlacius. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverretts Dom af 4 Juli 1887: Tiltalte, Larus Jonsson, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Med Hensyn til Procesomkostninger for Underretten bør den indankede Dom ved Magt at stande. Tiltalte bør desuden udrede alle af Sagens Appel flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Sagførerne Hannes Hafstein og Gudlaugur Gudmundeson, 10 Kr. til hver især. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Snæfellsness og Hnappadalssyssels Extraretsdom, afsagt den 5 November f. A., er Tiltalte, Larus Jonsson i Vestri-Bækkabud paa Brimillsvellir dømt for grovt Tyveri og simpelt Tyveri efter § 63 og 61 i den almindelige Straffelov af 25 Juni 1869, sammenholdt med § 231, 1 Mbr. og § 230 i samme Lov til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og til at udrede alle Sagsomkostninger, derunder Salær til den for ham ved Underretten beskikkede Defensor, Olafur Thorlacius, 4 Kr. Denne Dom har vedkommende Amtmand appelleret til Overretten. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og andre Oplysninger i Sagen er det tilstrækkeligt bevist, at han efter Faaresamlingstiden i Efteraaret 1885 har ud af en Flok Faar, der søgte sin Føde paa Strandbredden ved Brimillsvellir, taget 1 Faar, slagtet det der paa Stedet, kastet Hovedet og Indvoldene i Havet, men bragt Kroppen (Kjødet) og Skindet til sit Hjem, og senere saavidt skjønnes, benyttet disse Dele. Tiltalte vidste ikke, hvem der ejede Faaret, og det er heller ikke under Sagen oplyst, men selv ejede han intet Faar. Endvidere har Tiltalte tilstaaet, at han i Sommeren og Efteraaret 1885 har stjaalet 10 tørrede Kuller ud af en Fiskestak paa Brimillsvellir, 1 Tjærebord fra et Fæhus paa samme Gaard og 4 Favne nyt Tougværk fra et Baadeskjul, ligeledes

paa samme Guard; og endelig har han tilstaaet, at han har taget og tilvendt sig 1 Reb og 1 Bidsel, som Jon paa Brimilsvellirs Tjenestekarl lod blive tilbage, Rebet ude paa Marken (Mosen), men Bidslet i Bækkabud, Tiltaltes Bopæl. Faaret er blevet vurderet til 14—15 Kr., de øvrige Ting siges at have været af 4—5 Kr.s Værdi, og for disse sidste er der ikke paastaaet Erstatning. Tiltalte er over kriminel Lavalder og er ikke tidligere tiltalt eller dømt for nogen Forbrydelse. Efter hvad oplyst er i Sagen, har Tiltalte havt det meget knapt, hvorvel han ikke var fuldstændig blottet for Subsistensmidler, dengang han stjal Faaret, men dette kan ikke tjene ham til Undskyldning efter Straffelovens § 41 *), og heller ikke kan den Omstændighed hjemle Nedsættelsen af Straffen efter § 61 i samme Lov, at han af egen Drift tilstod Tyveriet af Faaret, thi ifølge hans egen Forklaring gjorde han det ikke, førend Husundersøgelse hos ham blev foretaget for at søge efter de Smaating, som han havde rapset, og han gjorde det da af Frygt for, at Kjødet af Faaret vilde blive fundet. Ovennævnte Tiltaltes Lovovertrædelser henhøre under den almindelige Straffelovs § 231, 1ste Mbr., § 230, § 249 og § 250, og findes den Straf, han har forskyldt, med særligt Hensyn til § 63, 3die Mbr. at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaned. — — — Vel har Sagens Behandling for Underretten været en Del langsom, da der i samme Intet er foretaget fra den 24 April til den 28 September f. A., og Herredsdommeren har ikke tilstrækkelig retfærdiggjort sig i saa Henseende, men der findes dog ikke at være aldeles tilstrækkelig Grund til derfor at paalægge ham Ansvar, og hans Behandling af Sagen har iøvrigt været lovlig.

Nr. 124.

Advokat Hindenburg

contra

**Ane Marie Hansen, Detajlhandler Hans Knudsens
Hustru (Def. Halkier),**

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 284.

Baag Herreds Extrarets Dom af 25 Oktober 1887:
Tiltalte Ane Marie Hansen, Detajlhandler Hans Knudsens Hustru,

*) skal formentlig være § 42.

af Kjøng-Hoirup, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være; dog bør hun udrede alle af hendes Arrest og denne Aktion lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kramer, og til Defensor, Overretssagfører Nielsen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Januar 1888: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at de med Tiltaltes, Ane Marie Hansens, Detailhandler Hans Knudsens Hustru af Kjøng Hoirups Arrest forbundne Omkostninger udredes af det Offentlige. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Casse og Wolff, udreder Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 22 Juni 1888.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 9-10.

Onsdagen den 18 April.

Nr. 124.

Advokat Hindenburg

contra

Ane Marie Hansen, Detaljhandler Hans Knudsens Hustru
(Def. Halkier).

Højesterets Dom.

Selv om det maatte antages, at den paagjældende Ildbrand er foraarsaget ved det af Tiltalte omfoklarede, i den indankede Dom nærmere fremstillede Forhold, findes hun dog ikke derved at have gjort sig skyldig i en saadan Tilside-søttelse af almindelig Forsigtighed, som kunde medføre Strafansvar efter Straffelovens § 284. Det maa derfor billiges, at hun ved Dommen er frifunden for Aktors Tiltale; hvorhos ikke blot Omkostningerne ved hendes Arrest, som i Dommen bestemt, men ogsaa Sagens øvrige Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige, jfr. Lov om Erstatning for ufor-skyldt Varetægtsfængsel m. v. af 5 April 1888 § 8.

Thi kjendes for Ret:

Ane Marie Hansen, Knudsens Hustru, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokaterne Hinden-

burg og Halkier 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Baag Herreds Extraret, hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte Ane Marie Hansen, Detajlhandler Hans Knudsens Hustru, af Kjong Højrup, sigtes for Overtrædelse af Straffelovens § 284, ere de med Sagen forbundne Omstændigheder ifølge den af Tiltalte afgivne Forklaring og de iøvrigt tilvejebragte Oplysninger følgende: Den 9 Juli f. A. om Eftermiddagen mellem Kl. 2 og 3 opstod der Ild i det Detajlhandler Hans Knudsen tilhørende Hus i Kjong Højrup, og Bygningerne, der bestod af et Stuehus med Gavlene i Øst og Vest og et Udhus med Gavlene i Nord og Syd, nedbrændte fuldstændig. Ejeren af Huset arbejdede ved Ildens Opkomst sammen med to andre Mænd i en Roemark, der var ca. 500 Alen Nord for Huset, i hvilket Tiltalte var alene tilstede med et ikke 1 Aar gammelt Barn. Med Hensyn til Ildens Opkomst har Tiltalte forklaret, at hun den nævnte Eftermiddag i Kjøkkenet, som var i Husets vestlige Ende, og hvis Vindu vendte imod Nord, var beskæftiget med at stryge nogle Forklæder med et Dampstrygejern, som ophededes med Trækul, og at hun efterat have strøget det sidste Forklæde, lagde nogle Trækul i Jernet og stillede dette paa en Jernfod paa Bordet foran det aabenstaaende Vindu med Skorstensaabningen mod Vinduet for at Ilden kunde holdes vedlige og Jernet holdes varmt til senere, da hun vilde fortsætte Strygningen. Hun gik derpaa, efter den af hende afgivne Forklaring, ud til sit lille Barn, som laa i Haven udenfor Kjøkkendøren mod Vest og som havde givet sig til at græde, og tog hun Barnet og gik med det gennem Kjøkken, Spisestue og Butik ind i Dagligstuen, idet hun lod alle Døre staa aabne. Efterat hun i Dagligstuen havde havt Barnet ved Brystet, gik hun ud i Gaarden, som var Syd for Huset, og hen til den østlige Gavl for at tage noget Toj, som var ophængt der til Tørring, og som hun vilde stryge, og da hun derefter kom til Sovekammervinduerne, som vare i den østlige Ende af Huset og vendte imod Nord, saa hun, at det røg henne ved Kjøkkenvinduet, og hun løb da hen til Vinduet og saa, at der floy flere Gnister ud af Strygejernets Skorsten og ud af Vinduet, ligesom hun ogsaa saa, at Straabeklædningen udenpaa Huset brændte under Vinduet; hun raabte da paa sin Mand og de to andre Mænd, der som tidligere anført arbejdede i en Roemark, og da hun vendte sig om, saa hun, at Ilden ogsaa havde taget fat i Tagskjæget. Tiltaltes Mand havde, allerede forinden Tiltaltes

gjorde Anskrig, gjort de to Mænd, som arbejdede sammen med ham, opmærksom paa, at det røg henne ved Huset, og da Tiltalte nu raabte paa dem, løb de alle Tre hen til Huset. De to andre Mænd kastede da noget Vand paa Straabeklædningen under Kjøkkenvinduet og paa Tagskjæget, og Ilden blev herved tilsyneladende slukket, men nogle Minutter efter viste Ilden sig i Tagrygningen, og den var da ikke til at slukke. Tiltalte anser det for sandsynligt, at en Gnist fra Strygejernnet har tændt Ild i Straaet, der var anbragt paa Ydermuren, men hun vil, da hun lagde Kul paa Ilden, ikke have tænkt paa den Mulighed, at der kunde flyve Gnister ud og antænde Huset. Med Hensyn til, at hun Intet gjorde for at slukke Ilden, har hun forklaret, at hun blev saa betuttet, at hun slet ikke tænkte paa at slukke Ilden, og at hun forøvrigt ogsaa maatte anse det for frugtesløst at forsøge herpaa, da Ilden i Straaet udenpaa Huset havde bredet sig noget henimod den østre Ende af Huset. De omtalte tvende Mænd have imidlertid forklaret, at der, da de kom til, kun var Ild i Straabeklædningen under Vinduet, og ogsaa paa andre Punkter er der ikke fuldstændig Overensstemmelse mellem den af Tiltalte afgivne Forklaring og de Forklaringer, som ere afgivne af de omtalte tvende Mænd, ligesom der ogsaa er nogen Uoverensstemmelse mellem de af hende og hendes Mand afgivne Forklaringer; naar derhos henses til, at Vinden den nævnte Dag var Sydost og saaledes sandsynligvis maatte have ført de Gnister, som maatte være komne fra Strygejernnet i nordvestlig Retning, findes det betænkeligt ved Sagens Paadømmelse at gaa ud fra, at Ilden er opstaaet paa den af Tiltalte antagne Maade. Da det saaledes ikke kan anses godtgjort, at Tiltalte har forarsaget den omhandlede Ildebrand, maa det billiges, at hun, der er født den 15 Januar 1859 og som ikke tidligere findes straffet, ved den indankede Dom er frifunden for Aktors Tiltale og da fremdeles Underrettsdommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, bifaldes, dog at de med Tiltaltes Arrest forbundne Omkostninger findes at burde udredes af det Offentlige, vil Underrettsdommen med denne Ændring være at stadfæste.

Torsdagen den 19 April.

Nr. 134. Hojesteretssagfører Asmussen

contra

Peter Christian Hansen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Ringsted Herreds Extrarets Dom af 14 Februar 1888: Arrestanten Peter Christian Hansen bør hensættes til Tugthusarbejde i 3 Aar samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Evers, og Defensor, Prokurator Drechsel, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Marts 1888: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Engberg og Gottschalck, betaler Arrestanten Peter eller Peder Christian Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ringsted Herreds Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Peter eller Peder Christian Hansen tiltales for Tyveri, ere de med Sagen forbundne Omstændigheder ifølge den af Arrestanten afgivne Tilstaelse og de iøvrigt tilvæjbragte Oplysninger følgende: Arrestanten, der i længere Tid havde været kjed af en Tjeneste, som han havde paa Fjællebrogaard i Kværkeby Sogn, forlod den 17 Januar d. A. om Morgenen Tjenesten, og forinden sin Bortgang tilvendte han sig et Tjenestekarl Hans Peter Nielsen tilhørende Par Støvler og nogle Tjenestekarl Rasmus Jensen tilhørende Gjenstande, nemlig et Lommeuhr, en Skindpung, indeholdende 5 à 6 Kr., en Vest og et Par Uldsokker. Støvlerne, der ere vurderede til 5 Kr., henstode paa Gulvet i det af Arrestanten og fornævnte hans Medtjenere benyttede Kammer, Uhret og Vesten, der ere vurderede til henholdsvis 10 Kr. og 50 Øre, laa under Hovedpuden i Bestjaulnes Seng, og Pungen, der er vurderet til 50 Øre, laa i

et Par Benklæder, der ligesom Sokkerne, som ere vurderede til 50 Øre, hang over Fodenden af Sengen. Arrestanten begav sig derefter her til Staden, hvor han pantsatte Stovlerne og Uhret, og da han havde faaet et daarligt Ben og derfor havde Vanskelighed ved at ernære sig, og da han derhos var aldeles blottet for Subsistensmidler, meldte han sig den 19 Januar d. A. til Politiet og tilstod det af ham begaaede Tyveri. Arrestanten, der er født den 20 September 1854, har tidligere været straffet ifølge Ringsted Herreds Extraretsdom af 3 Februar 1872 efter Straffelovens § 228 jfr. § 29 og § 37 med 25 Rottingslag, ifølge samme Rets Dom af 29 Juni 1872 efter Straffelovens § 228 jfr. § 61 og § 251 jfr. §§ 37 og 21 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, ifølge Thybjerg Herreds Extraretsdom af 24 December 1872 efter Straffelovens § 251 jfr. §§ 46, 57, 61 og 62 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge Ringsted Herreds Extraretsdom af 15 Mai 1875 efter Straffelovens § 228 jfr. § 61 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ifølge Lejre Herreds Extraretsdom af 29 Januar 1876 efter Straffelovens §§ 236, 253 jfr. §§ 251 og 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge Arts og Skippinge Herreders Extraretsdom af 3 Juli 1877 efter Straffelovens § 230, 1ste Mbr., § 253 og § 257 jfr. § 62 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. ifølge Ringsted Herreds Extraretsdom af 14 August 1878 efter Straffelovens § 236 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Arts og Skippinge Herreders Extraretsdom af 2 Marts 1880 efter Straffelovens § 231, 1ste Mbr., med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ifølge nærværende Rets Dom af 16 Februar 1883 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og § 253 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og ifølge Svenstrup Birks Extraretsdom af 6 Mai 1885 efter Straffelovens §§ 252—254 jfr. §§ 62 og 57 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Arrestanten vil nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, og findes den i Underrettsdommen, ved hvilken der tillige er taget Hensyn til Straffelovens § 60 ved Straffens Fastsættelse, valgte Straf af Tugthusarbejde i 3 Aar, efter Omstændighederne passende, og da fremdeles den indankede Doms Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Arrestanten, bifaldes, vil Underrettsdommen saaledes i det Hele være at stadfæste.

Nr. 28. Enken L. Gundorph (Asmussen)

contra

Grosserer Louis Bastrups Konkursbo ved dets Kurator,
Overretssagfører Ludvig Simonsen (Ingen),

betr. Spørgsm. om Citantindens Ejendomsret til nogle Aktier
samt Ret til forlods Betaling af et i det indstævnte Kon-
kursbo fremsat Krav.

Sø- og Handelsrettens Skifterets Afdelings Deci-
sion af 2 Januar 1888: Enkefru L. Gundorph kjendes ejendoms-
berettiget til de af Grosserer Louis Bastrup med hendes Sam-
tykke for to Andele i Selskabet: „De private Reassurandorer“
deponerede 10 Stykker Aktier i det kongelig oktroierede almindelige
Brandassurancekompagni paa Varer og Effekter à 100 Rdlr.
Dansk Kurant med Udbytte fra 30 September 1886. Derimod
vil hun for sit Krav paa de nævnte to Andele eller Værdien
deraf med Udbytte efter Aaret 1885 kun kunne tage Dividende
i Grosserer Louis Bastrups Konkursbo som simpel Kreditor.

Højesterets Dom.

Saaledes som Sagen efter den skete Indstævning og
Proceduren i Forbindelse med de Højesteret forelagte, tildels
efter den indankede Decisions Afgørelse fremkomne Oplys-
ninger, deriblandt Vedtægterne for „De private Reassurandorer“,
foreligger Højesteret til Paakjendelse, bliver det alene at
undersøge, hvorvidt Citantinden er berettiget til forlods af
det indstævnte Bo at faa udbetalt Udbyttet for 1886 og 1887
af de i Decisionen omhandlede to Andele i fornævnte Selskab
samt den Rekognition, der ifølge Vedtægternes § 12 maatte
tilfalde Andelshaverne i Anledning af Andelenes Overdragelse
til nye Medlemmer.

Ligesom nu det i Decisionen anførte Bevis af 2 Januar
1885 udtrykkelig fastsætter, at Udbyttet af de omhandlede to
Andele tilfalder Citantinden, hvilket i og for sig maatte med-
føre, at Konkursboet er uberettiget til at tilegne sig det
hverken af Fallenten eller af Boet endnu hævede Udbytte
for 1886 og 1887, saaledes maa det overhovedet efter hele
Indholdet af fornævnte Bevis i Forbindelse med, at Citant-
indens vedblev at være Ejer af det stillede Depositum, an-
tages — hvad ej heller fra Boets Side kan anses bestridt
— at de paagjældende to Andele ere erhvervede af Fallenten
ikke i egen Interesse, men udelukkende for Citantindens Reg-
ning og paa hendes Vegne, idet hun, som i Decisionen
berørt, ikke kunde vente personlig at blive optagen som Andels-

haver. Da det Udbytte og den Rekognition, hvortil Stillingen som Andelshavende i Selskabet gav Adgang, saaledes — uanset at Fallenten, saavel hvad Udbytte m. v. som personligt Ansvar angik, ligeoverfor Selskabet fremtraadte som Andelshaver, medens han, eventuelt hans Bo, i Tilfælde af saadant Ansvar maatte have Regres til Citantinden — i Virkeligheden ikke tilkom Fallenten eller henhørte til hans Formue, men derimod maatte tilflyde Citantinden, kan hans Konkursbo som Følge heraf heller ikke være berettiget til det paagjældende Udbytte og Rekognition, og Citantindens Paastand om forlods Udbetaling af, hvad der heraf maatte indkomme i Boet, vil derfor være at tage til Følge, medens Decisionen forevrigt efter hendes Paastand bliver at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citantinden bør være berettiget til forlods at erholde udbetalt af det indstævnte Bo, hvad der som Udbytte af de af Fallenten tegnede to Andele i »De private Reassurandører« eller som Rekognition for Overdragelse af disse eller paa anden Maade maatte indkomme i Boet. Iøvrigt bør Skiftedecisionen ved Magt at stande. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler det indstævnte Bo 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisses er saalydende: Efterat Grosserer Louis Bastrups Bo under 9 Februar 1887 var blevet taget under Konkursbehandling, fandtes der i samme et den 3 Januar 1885 dateret Bevis fra Selskabet: »De private Reassurandører«, hvorved dette erkjendte af Fallenten at have modtaget Recepisse for det af ham ifølge Vedtægterne for nævnte Selskab deponerede Beløb for $\frac{2}{200}$ Andele i samme, og ved hvilket Bevis han, efter hvad der foreligger, var legitimeret som Andelshaver i Selskabet i det angivne Omfang. Efter hvad der derhos er oplyst, bestod det omtalte Depositum i 10 Stykker Aktier i det kongelig oktroierede almindelige Brandassurancekompagni paa Varer og Effekter à 100 Rdl. dansk Kurant, hvilke senest havde været noterede som ifølge Transport tilhørende Kancelliraad S. Gundorph og efter hans Død i 1883

tilhorte hans i uskiftet Bo siddende Enke L. Gundorph, men som i Henhold til en af hende den 2 Januar 1885 til hendes Svigersøn: Fallenten, Grosserer L. Bastrup udstedt Fuldmagt til at transportere dem paa hendes Vegne alle af ham vare blevne forsynede med Transport til Ihændehaveren, hvorom dog ingen Notering var sket, inden de, som anført, deponeredes for de omhandlede Andele. Af Enkefru L. Gundorph er der nu i Boet indleveret et ligeledes den 2 Januar 1885 dateret og L. Bastrup underskrevet Bevis saalydende: „Af Fru L. Gundorph har jeg idag modtaget tillaaens 10 Stykker Andelo i det kongelig oktroierede almindelige Brandassurancekompagni for Varer og Effekter som Depositum for 2 Andele i „De private Reassurandører“. Udbyttet saavel af de 10 som af de 2 Andele, hvilke sidste lyde paa mit Navn, tilflyder Fru Gundorph.“ og har Enkefru Gundorph i Forbindelse dermed anbragt, at Meningen hermed og med den samtidig af hende udstedte, ovenfor nævnte Fuldmagt og de derefter af Fallenten foretagne, ovenfor refererede Skridt var faktisk at gjøre hende til Andelshaver i Selskabet: „De private Reassurandører“, skjøndt hun formelt ikke kunde blive det, da Selskabet ikke optager Enker eller overhovedet Kvinder, hvorfor ogsaa ikke blot Udbyttet af de 10 Brandassuranceaktier til 30 September 1886, men ligeledes Udbyttet af de to Andele i „De private Reassurandører“ for Aaret 1885 var blevet dels udbetalt, dels godskrevet hende af Fallenten, efterat han havde hævet det. Støttet herpaa har Enkefru Gundorph paastaet, at hun af Konkursboet kjendes ejendomsberettiget saavel til de deponerede 10 Stykker Brandassuranceaktier som til de to Andele i Selskabet „De private Reassurandører“, og erholder Raadighed over dem med de af Forholdet til bemeldte Selskab flydende Indskrænkninger, eller at hun, idet hun overlader Boet paa hensigtsmæssigste Maade i Henhold til Selskabets Vedtægter at søge de to Andele afhændede og Depositumet frigjort, som Separatist forlods af Boet faar udbetalt ethvert Beløb, der maatte blive substitueret for de 10 Aktier eller maatte som Udbytte af og Vederlag for de to Andeles Salg eller paa anden Maade komme Boet tilgode for dem, medens hun subsidiært, forsaavidt hun ikke maatte blive kjendt ejendomsberettiget til de omhandlede Effekter, har fordret sig anerkjendt som privilegeret Kreditor i Boet med Hensyn til de nysnævnte Beløb, der fra dem maatte indgaa i Boet. Idet Kurator i Boet: Overretssagfører Simonsen i det Hele har erkjendt Rigtigheden af den af Enkefru Gundorph givne faktiske Fremstilling og særlig ogsaa erkjendt Identiteten af de af hende til Fallenten udlaante og de af ham hos „De private Reassurandører“ deponerede 10 Brandassuranceaktier, samt at hun har oppebaaret Udbyttet af dem og af de to Andele, som af hende anført, har han derimod paa Boets Vegne protesteret imod, at den af hende derpaa stottede Paastand,

saavel den principale som den subsidiære, tages til Følge helt eller for nogen Del af Effekterne, idet han har forment, at hun kun kan blive at anerkjende som simpel Fordringshaver i Boet med Hensyn til Værdien og Udbyttet saavel af Brandassuranceaktierne som Andelene i „De private Reassurandører“. Heri findes der imidlertid ikke at kunne gives Kurator Medhold, forsaavidt angaar de 10 Brandassuranceaktier med dertil hørende Udbytte for Tiden efter den 30 September 1886. Om det nemlig end er saa, at Grosserer Bastrup ved den udstedte Fuldmagt blev sat istand til at disponere over Aktierne aldeles, som om de vare hans Ejendom, kan der dog efter det Foreliggende ikke siges at have fundet et Laan til Eje, men kun et Laan til Brug Sted for deres Vedkommende, og da Grosserer Bastrup heller ikke faktisk har disponeret over Aktierne i Strid hermed, hvad ikke kan udledes af den stedfundne Transport til Ihænderhaveren, og Aktierne, hvis Identitet, som omtalt, ikke er benægtet, foreligge paa den efter Forholdene fornødne Maade tilstrækkelig individualiserede i det omhandlede Depositum, vil Enkefru Gundorphs Ejendomsret til dem med Udbytte være at anerkjende, selvfølgelig med de af den med hendes Villie skete Deponering følgende Indskrænkninger. Derimod findes Enkefru Gundorph ikke at kunne anerkjendes som ejendomsberettiget til de ikke i hendes, men i Grosserer Bastrups Navn tegnede 2 Andele i Selskabet „De private Reassurandører“, og det saameget mindre som hun efter det Oplyste overhovedet slet ikke selv kunde blive Andelshaver i Selskabet, medens omvendt heller ikke hun, men Grosserer Bastrup havde paataget sig den ved Selskabets Vedtægt foreskrevne Hæftelse for dets Forpligtelser med hele sin Formue, og ej heller findes hun, efter hvad der er passeret, at være traadt i et saadant Raadigheds eller andet Forhold til de to Andele ved det til hende af Grosserer Bastrup udstedte Bevis af 2 Januar 1885, medens selve Selskabets Bevis af 3 Januar 1885 for det modtagne Depositum, der, som anført, indeholder den eneste Legitimation for Forholdet til Selskabet, forefandtes i Boet, at der iøvrigt kan tilkomme hende nogen Separatist- eller privilegeret Stilling i saa Henseende i Boet, men hun vil forsaavidt kun, som af Kurator indrømmet, kunne nyde Udlæg som simpel Kreditor. Under Disputen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 139.

Advokat Nellemann

contra

Rasmus Marius Hansen (Def. Shaw),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 174.

Nørre- og en Del af Sønder-Herreds Extrarets Dom af 9 Februar 1888: Tiltalte Rasmus Marius Hansen bør straffes med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød samt udrede alle af Undersøgelsen og Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Sagfører Hansen og Defensor, Prokurator Møller, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 Marts 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hastrup og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Tjenestekarl Rasmus Marius Hansen for Overtrædelse af Straffelovens § 174. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, som tjente paa Gaarden Katholm og havde indledet et Kjæresteforhold med en som Barnepige hos Mejeriforpagteren sammesteds tjenende Pige, Ano Mario Rasmussen, der er født den 12 Juni 1873, idet de navnlig jævnligen havde kysset hinanden, har to Gange ved Juletid 1887 skaffet sig legemlig Omgang med bemeldte Pige, den ene Gang

paa et Lokum, hvor han gik ind, medens hun befandt sig derinde, den anden Gang i et Tørvehus, hvor han var fulgt efter hende en Aften, da hun var sendt derud af sin Madmoder for at hente Tørv, og maa det efter de af hende og Tiltalte afgivne Forklaringer og en under Sagen fremlagt Erklæring fra vedkommende Distriktslæge antages, at Tiltalte ved begge Lejligheder har fuldbyrdet Samleje med hende. Efter Ane Marie Rasmussens Forklaring, der iøvrigt har været væklende, var det begge Gange mod hendes Villie, at Tiltalte behandlede hende som sket, og hun vil i ethvert Fald den første Gang have gjort nogen Modstand imod ham. men hun har erkjendt, at denne Modstand ikke var stærk, og at hun ikke forsøgte at raabe om Hjælp, skjøndt hun vidste, at der var Folk i Nærheden, som vilde kunne høre hende raabe, og efter samtlige foreliggende Oplysninger findes Tiltaltes Forklaring om, at han ikke ansaa hendes Modstand for alvorligt ment, ikke at kunne forkastes. Tiltalte har erkjendt, at han vidste, at Ane Marie Rasmussen ikke var mere end 14 eller højst 15 Aar gammel, og at han ikke havde hørt, at hun tidligere havde udvist usædeligt Forhold, hvilket efter Sagens Oplysninger heller ikke kan antages at have været Tilfældet. For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold, for hvilket Ane Marie Rasmussens Fader har begjært ham straffet, er han, der er født i Aaret 1867 og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 174, men Straffen, der ved Dommen er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art af Fængsel i 2 Gange 5 Dage. Med denne Forandring i Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, saaledes være at stadfæste.

Mandagen den 23 April.

Nr. 92.

Højesteretssagfører Shaw

contra

1) Thorfinnur Jonsson, 2) Magnus Thorlaksson, 3) Eyjolfur Simonarson, 4) Loptur Hansson, 5) Jon Magnusson, 6) Holmfridur Loptsdatter, 7) Gudrun Jonsdatter og 8) Margrjet Gudmundsdatter
 (Def. Nelleman),

der tiltales: Nr. 1—4 for Tyveri, Nr. 5 for Tyveri og Mened og Nr. 6—8 for Meddelagtighed i Tyveri.

Arnæs Syssels Extrarets Dom af 29 Oktober 1886: Thorfinnur Jonsson, nu paa Hraungerdi, og Magnus Thorlaksson, nu paa Storn-Haeyri, bør for det af dem forovede Indbruds- og Faaretyveri hver især at hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, Jon Magnusson, nu paa Gerdiskot, bør for det af ham forovede Tyveri og for Mened, hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar og 6 Maaneder; Eyjolfur Simonarson, for Tiden i Varetrætsfængsel i Reykjavik, bør for det af ham begaaede Faaretyveri at hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar og 6 Maaneder, og Loptur Hansson, nu paa Audsholt, straffes for Meddelagtighed i Tyveriet med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør bemeldte Tiltalte udrede Erstatning til rette Vedkommende, de 4 Førstnævnte med Kr. 475,95, En for Alle og Alle for En. Thorfinnur, Magnus og Loptur bør En for Alle og Alle for En udrede Erstatning for det, som de 2 Førstnævnte gav Loptur, med Kr. 23,52. Eyjolfur og Jon bør En for Begge og Begge for En udrede 14 Kr. som Erstatning for Bederne fra Oseyrarnes. Eyjolfur, Thorfinnur og Magnus bør udrede En for Alle og Alle for En 14 Kr. i Erstatning for Erlendur paa Holtakots Bede. Desuden bør Vedkommende hver for sig betale Erstatning til dem, fra hvem de have stjaalet, som følger: Eyjolfur Simonarson Kr. 161,75, Jon Magnusson Kr. 78,50, Thorfinnur Jonsson Kr. 8,75 og Magnus Thorlaksson Kr. 0,60. Fornævnte Erstatning, tilsammen Kr. 776,71, bør udredes saaledes:

Til J. R. B. Lefoliis Handel paa Eyrarbakki	Kr. 355,48
- Læge G. Gudmundsson paa Langardælir	- 130,38
- Bogbinder G. Gudmundsson paa Eyrarbakki	..... - 5,00
- S. Magnusson paa Kopsvatn	..... - 2,00
- Th. Egilson i Hafnarfjærdur	..... - 8,00
- Jon Ivarsson i Reykjavik	..... - 0,50
- Snedker Johan paa Eyrarbakki	..... - 0,25
- J. Arnason i Thorlakshefn	..... - 0,60
- B. Helgason paa Vogur paa Myrar	.. - 62,00
- Klædehandler Therny i Reykjavik	... - 2,00
- Erlendur paa Holtakot i Biskupstungur	- 14,00
- Runolfur paa Asholl	..... - 10,00
- Jon Einarsson paa Korsabær paa Skeid	- 14,00
- Helgi Jonsson paa Arbær i Holt	.... - 2,00
- Oseyrarnes i Stokkseyrarrep	..... - 14,00
- Arnæs og Rangarvalla Sysseler til lige Deling	..... - 156,50

Kr. 776,71.

(Alle de fornævnte Poster have Fortrinsret for disse Kasser).

Thorfinnur, Magnus, Jon og Eyjolfur bør udrede alle Proces-

omkostninger for deres Vedkommende, derunder Salær for Underretten til Repstyret Thorvardur Gudmundsson paa Litla-Sandvik 6 Kr. hver især, En for Alle og Alle for En. Loptur bor for sin Part betale en forholdsmæssig Andel af Procesomkostningerne, derunder 6 Kr. som Salær til samme Defensor. De Tiltalte, Holmfridur Loptsdatter, nu paa Kaldadarnes, Gudrun Jonsdatter, nu paa Eyrarbakki, og Margrjet Gudmundsdatter, nu paa Vorlakot, frifindes for Justitiens Tiltale i denne Sag, og Procesomkostningerne for deres Vedkommende i rette Forhold, derunder 6 Kr. Salær for hver af dem, betaales af det Offentlige til Repstyret Thorvardur Gudmundsson paa Litla-Sandvik. At efterkommes efter Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 28 Marts 1887: De Tiltalte, Thorfinnur Jonsson og Magnus Thorlaksson, bor hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar hver især; Jon Magnusson og Eyjolfur Simonarson bor hensættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar hver især; Loptur Hansson og Holmfridur Loptsdatter bor hensættes til Fængsel paa Vand og Brod, han i 4 Gange 5 Dage, hun i 5 Dage. Thorfinnur, Magnus og Loptur bor in solidum udrede Erstatning til Gudmundur Gudmundsson paa Langardællir til Beløb 23 Kr. 52 Øre, og til samme bor Thorfinnur, Magnus, Eyjolfur og Jon in solidum udrede i Erstatning 106 Kr. 86 Øre. De Samme bor ogsaa in solidum udrede som Erstatning til Lefoliis Handel paa Eyrarbakki Kr. 288,12. Tiltalte Gudrun Jonsdatter og Margrjet Gudmundsdatter bor for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, men til deres Defensor for Underretten, Thorvardur Gudmundsson, bor de udrede i Salær 3 Kr. hver især. Alle andre af Sagen lovlige flydende Omkostninger baade for Under- og Overretten bor Thorfinnur, Magnus, Eyjolfur og Jon udrede in solidum med $\frac{7}{8}$, Loptur og Holmfridur med $\frac{1}{8}$ ogsaa in solidum, hvorunder Salær til Defensor for Underretten, Thorvardur Gudmundsson, i det Hele 18 Kr., samt Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Sagførerne Gudl. Gudmundsson og Hannes Hafstein, 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning bør udredes inden 8 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at (efterkommes) fuldbyrde under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ligesom det efter samtlige foreliggende Omstændigheder vil kunne have sit Forblivende ved den Gudrun Jonsdatter og Margrjet Gudmundsdatter ved den indankede Dom tillagte Frifindelse, saaledes findes der heller ikke, efter hvad der er oplyst, tilstrækkelig Grund til at paalægge Holmfridur Lopts-

datter Strafansvar for det af hende udviste, i Dommen fremstillede Forhold. Loptur Hansson bliver for det af ham udviste Forhold at anse dels efter den islandske Straffelovs § 240 dels efter dens § 230 jfr. § 48, og Straffen vil under Hensyn til § 24 kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Med Hensyn til de de øvrige fire Tiltalte idømte Straffe vil Overrettsdommen være at stadfæste i Henhold til de i samme anførte Grunde, ved hvilke intet andet Væsenligt findes at maatte bemærkes end, at der ved Straffens Bestemmelse for Thorfinnur Jonsson tildels bliver at tage Hensyn til § 38, og at Magnus Thorlaksson ogsaa har paadraget sig Straf efter § 240. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger vil det ligeledes kunne have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelser.

Thi kjendes for Ret:

Holmfridur Loptsdatter bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Loptur Hansson bør hensesættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Shaw, og Advokat Nellemann hver 100 Kroner, hvilke Salarier udredes af Thorfinnur Jonsson, Magnus Thorlaksson, Jon Magnusson og Eyjolfur Simonarson En for Alle og Alle for En, saaledes at Loptur Hansson deraf in solidum med dem tilsvarende en Tyvendedel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Arnæssyssels Extraretsdom, afsagt den 29 Oktober f. A., ere de Tiltalte, Thorfinnur Jonsson, Magnus Thorlaksson og Eyjolfur Simonarson, dømt for grovt Tyveri og simpelt Tyveri, de 2 Førstnævnte til 2 Aars Forbedringshusarbejde, men Fyolfur til Forbedringshusarbejde i 2 Aar og 6 Maanedere; Tiltalte Jon Magnusson er for Tyveri og Mened dømt til Forbedringshusarbejde i 2 Aar og 6 Maanedere; Tiltalte Loptur Hansson er for Meddelagtighed i Tyveri dømt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Medtiltalte Holmfridur Loptsdatter, Gudrun Jonsdatter og Margrjet Gudmundsdatter bleve frifundne for Justitiens Tiltale i Sagen. De Tiltalte domtes til at udrede Erstatning som følger:

Thorfinnur, Magnus, Eyjolfur og Jon bør udrede in solidum	Kr. 475,95
Thorfinnur, Magnus og Loptur ligeledes in solidum	- 23,52
Eyjolfur og Jon ligeledes in solidum	- 14,00
Thorfinnur, Magnus og Eyjolfur ligeledes in solidum	- 14,00
Eyjolfur bør desuden udrede	- 161,75
Jon Magnusson ligeledes	- 78,50
Thorfinnur ligeledes	- 8,75
Magnus ligeledes	- 0,60

Tilsammen . . Kr. 777,07.

I Dommen er det fejlagtig opsummeret til Kr. 776,71, og skal Erstatningen udredes til Efternævnte:

Til J. R. B. Lefoliis Handel paa Eyrarbakki	Kr. 355,48
- Læge G. Gudmundsson	- 130,38
- Bogbinder G. Gudmundsson	- 5,00
- S. Magnusson paa Kopsvatn	- 2,00
- Th. Egilsson i Hafnarfjörður	- 8,00
- Jon Ivarsson i Reykjavik	- 0,50
- Snedker Johan paa Eyrarbakki	- 0,25
- Jon Arnason paa Thorlakhöfn	- 0,60
- B. Helgason paa Vogur	- 62,00
- Kjøbmand Therny i Reykjavik	- 2,00
- Erlendur paa Holtakot	- 14,00
- Runolfur paa Asholl	- 10,00
- Jon Einarsson paa Vorsabær	- 14,00
- Helgi Jonsson paa Arbær	- 2,00
- Oseyrarnes i Stokkseyrarrep	- 14,00
- Arnæs- og Rangarvallasyssels Sysselkasse, til lige Deling	- 156,50

Tilsammen . . Kr. 776,71.

Angaaende Procesomkostningerne fastsætter den appellerede Dom, at Thorfinnur, Magnus, Eyjolfur og Jon skulle in solidum udrede alle af Sagen for deres Vedkommende flydende Omkostninger, derunder Salær til deres Defensor for Underretten, 6 Kr. hver især Loptur bør for sit Vedkommende betale en forholdsmæssig Del af Sagsomkostningerne, derunder Salær til Defensor for Underretten 6 Kr.; Procesomkostningerne for de Medtaltte, Holmfridur, Gudrun og Margrjet, deres Vedkommende, derunder Salær til Defensor 6 Kr. for hver især, bør ifølge Dommens Bestemmelse udredes af det Offentlige. Denne Dom er af de Tiltalte, Thorfinnur Jonsson og Loptur Hansson appelleret til Overretten, men vedkommende Amtmand har paa Justitiens Vegne appelleret Dommen i sin Helhed for alle de Tiltaltes Vedkommende. Det er ved de Tiltalte, Thorfinnur Jonsson og

Magnus Thorlakssons egen Tilstaaelse og andre i Sagen fremkomne Oplysninger lovlig bevist, at de begave sig fra Laugardælir, hvor de tjente som Karle, ned til Eyrarbakki om Aftenen den 2 Februar f. A. i den Hensigt at begaa Tyveri i Lefoliis Butik der paa Stedet; havde de i Forvejen truffet Overenskomst om at begaa dette Tyveri; de medtog en Øxe, som tilhørte deres Husbond. De ankom til Eyrarbakki ved Midnattid, sprængte ved Hjælp af Øxen en Skodde fra et Vindu i Butikken, ituslog en Rude i Vinduet, aabnede Vinduet og gik gjennem samme ind i Butikken, hvor de tændte Lys, gik ind i det næste Værelse og op paa Loftet og stjal forskellige Butiksvarer, saasom Tøjer, Tobak, Sukker, Brød, Knive, Spejle, File, Halsnet, Lærreder, Schawler, Støvler, Skjorter, Tørklæder, Sæbe, Smør m. m., som de anbragte i 2 Sække, som de ogsaa stjal i Butikken. De gik samme Vej ud af Huset, som de kom ind, og tog Sækkene med sig; derpaa tog Thorfinnur en Slæde paa Skier, som han fandt ved Husene paa Eyrarbakki, og paa denne Slæde trak de om Natten Tyvekosterne hjem til Laugardælir, hvor de skjulte dem under Høet i Høgaarden. Senere tog de Tyvekosterne bort derfra og skjulte dem for en Tid i Coghills-Fold; derefter blev det atter bragt til Høgaarden, og nogen Tid efter derfra til Reykjavellir til Medtiltalte Eyjolfur Simonarson; tilsidst skjulte de det i Tungjærdet paa Laugardælir, og der blev de af Tyvekosterne, som de ikke havde benyttet, fundne efterat Tyveriet var blevet opdaget, og var disse Ting da mere og mindre fordærvede. Det, som Thorfinnur og Magnus ved denne Lejlighed stjal i Butikken paa Eyrarbakki, er blevet vurderet til 338 Kr. 48 Øre; Skislæden vurderedes 4 Kr. — den blev af Jon Magnusson kastet i en Vaage paa Ølfusaen — og Beskadigelsen af en Symaskine, som de væltede ned paa Gulvet i Butikken under Udførelsen af Tyveriet, ansattes til 4 Kr. Under Undersøgelsen angaaende dette Indbrudstyveri er det ved Tiltalte Thorfinnur Jonssons egen Tilstaaelse og forskellige andre Oplysninger bevist, at han har gjort sig skyldig i efterfølgende Forbrydelser: Med Tiltalte Jon Magnusson var han i Efteraaret 1885 i Samarbejde om at stjele en fuldvoxen Bede paa Laugardælir Mark tilhørende Jon Einarsson paa Ossabær; siden slagtede Jon Magnusson Beden og benyttede den i Forening med Magnus Thorlaksson har Thorfinnur stjaalet fra deres Husbond, Læge Gudmundur Gudmundsson, 4 eller 5 Lam og 2 fuldvoxne Beder; Lammene forærede de til Eyjolfur Simonarson, Bederne til Loptur Hansson, som slagtede dem og anvendte dem til deres fælles Brng. Aaret 1884 stjal Thorfinnur ca. 20 Kr. af Færgepenge, som han var i Besiddelse af, og som han paa sin Husbonds Vegne skulde modtage. Fra Aaret 1884 af har Thorfinnur og Magnus i Forening stjaalet forskellige Ting fra deres Husbond, saasom Lax, Skind, saltet Torsk, Rug og Gryn,

nogle Pund Uld, 1 Bord, 2 Planker, 2 Stk. Tagbjælker, og flere Træstumper, Lammeskind, 1 Bedeskind, sin Tran, Stenolie, 4 Potter af hver især, ca. 4 Pund Talg, smaa hugget Kjød, et Faareskind og forskjellige andre Ting. Nogle af disse Ting fik Eyjolfur Simonarson, nogle Loptur Hansson. Fra sin Husbond stjal Thorfinnur en Sølvpenneholder. I Forening med Eyjolfur stjal han en Flaske Vin og en Pung med Tobak fra Sigurdur Magnusson paa Kopsvatns Tjenestekarl. I Februar 1885 stjal han paa Eyrarbakki en Madpose; i samme fandtes Fladbrød, Kjød, Smør, Stromper o. fl.; dengang vare Magnus, Eyjolfur og Jon Magnusson i Følge med ham; Maden spisto de allesammen, Posen fik Eyjolfur, Thorfinnur og Magnus Stromperne. Kort Tid iforvejen stjal han 3 Halsnet, som han siger, at Magnus har været meddelagtig i. Midt i Januar 1886 stjal han i en Kjælder paa Eyrarbakki 1 Fl. Vin, 2 Stk. Cikorie og 1 Pd. Smør. I Maaneden „thorri“ (19 Januar — 19 Februar) 1885 stjal Kammeraterne Thorfinnur, Jon og Eyjolfur paa Eyrarbakki en Jakke, tilhørende Jon paa Nordurkot, og kom den tilsidst i Thorfinnurs Besiddelse. Dengang stjal de ogsaa i Fællesskab 9—10 frosne Kuller. Samme Gang stjal Thorfinnur og Jon endvidere 1 Ride-tæppe i Bogbinder Gudmundur Gudmundssons Hus, og fik Jon det. Thorfinnur og Magnus stjal ogsaa paa Murneyrar 1 Fl. Brændevin og 1 Læderbælte; endvidere stjal Thorfinnur i Bogbinder Gudmunders Hus 1 Stk. Kjød, som de fælles nød i Forening. 10 Æddorfugleæg stjal Thorfinnur i Øen (den Laugardællir tilhørende Ø), og solgte dem paa Eyrarbakki. I Foraaret 1885 stjal han i Th. Egilssons Butik i Hafnafjorden et Par Olietuxer og 1 Olietroje, fra Snedker Johan stjal han et Stemmejern, 10 Pd. Talg og Læder til 1 Par Sko fra Læge Gudmundur, foruden hvad der tidligere er anført, endvidere 7 Pd. Smør i Butiken paa Eyrarbakki; fra Jon Ivarsson stjal han et Par Brillor. Thorfinnur var ogsaa vidende om, at Eyjolfur i Efteraaret 1885 stjal 2 nargamle Beder paa Græsgangene ved Laugardællir (Bederne fra Oseyrarnæs), og afhændede Jon Magnusson dem til Udjævning af Gjæld, uden at det dog kan ses, at Thorfinnur har været videre impliceret i dette Tyveri. Tiltalte Magnus Thorlaksson er ifølge det Ovenanførte og ifølge de i Sagen fremkomne Oplysninger lige skyldig med Thorfinnur i Indbrudstyveriet paa Eyrarbakki, samt i Tyverierne fra deres Husbond, og i flere af de ovenfor anførte Lovovertrædelser (i Tyverierne af Lammene, Bederne, Spisevarerne, Skindene, Tommeret, Madposen m. m.), og er hans Tilstaaelse i alt væsentligt i Harmoni med Thorfinnurs Forklaring, det undtagen, at Magnus ikke har vedgaaet at have været meddelagtig i Tyveriet af Halsnættene eller i Tyveriet paa Murneyrar. Desuden har Magnus tilstaaet, at han kort efter Nytaar ifjor havde af Loptur Hansson modtaget 4 Hunfaar, drevet dem hjem til Laugardællir og uden Til-

ladelse fodret dem med sin Husbonds Hø; og vedblev han at fodre dem med Lægens Hø, indtil han tog hjemmefra paa Fiskeri. Han har vedgaaet at have fra sin Husbond stjaalet en gammel Sobrog (∴ 1 Par Skindbuxer, der bruges tilsøs) og givet Lop-tur den, og har han udsagt, at Thorfinnur var med til den Gjærning. Foruden den af Thorfinnur omforklarede Rug og Gryn, vedgaar han, uden Tilladelse og efter Samraad med Thorfinnur at have stjaalet 75 Pd. Mel og 75 Pd. Ris af de Kornvarer, som han paa Husbondens Vegne hentede i Kjøbstaden, hvilket han gav til Eyjolfur Simonarson. Han har tilstaaet, at han alene har stjaalet 3 Lax fra sin Husbond, men forøvrigt stjaalet Lax i Forening med Thorfinnur. Han var bekendt med, at en Bede, som Eyjolfur solgte Læge Gudmundur Gudmundsson, var stjaalet, og modtog han alligevel af Eyjolfur 4 Kr., af hvad han fik for den. I Thorlakshofn stjal Magnusson en Æske med Hornkapper i Sommeren 1885; han modtog de Brillen, som Thorfinnur stjal fra Jon Ivarsson, besørgede dem solgt, og sørgede for, at Thorfinnur fik Betalingen for dem, og var dog vidende om, at de vare erhvervede ved Tyveri. Han saa Thorfinnur stjæle Stemmejernet fra Snedker Johan. Ved egen Tilstaaelse og andre i Sagen erhvervede Oplysninger, er det bevist, at Tiltalte Jon Magnusson modtog forskellige Ting, som Thorfinnur og Magnus havde stjaalet i Butiken paa Eyrarbakki, for at benytte dem. Dette gjorde han jævnsides med, at Thorfinnur fortalte ham om Indbrudstyveriet, Dagen efter at det blev begaaet. Han modtog ogsaa Slæden, som Tyvekosterne blev transporterede paa opefter, og kastede den i en Vaage i Ølfusaen. De Tyvekoster, som Jon modtog, gjemte han i Begyndelsen ude under en fremspringende Jordskrænt, senere i en Kiste i sit Hjem. Han vedgaar, at han hos Eyjolfur Simonarson har faaet 2 aarsgamle Beder til Betaling af en Gjæld, og at han har ladet dem slagte og benyttet dem, uagtet han dengang vidste, at Eyjolfur havde stjaalet dem. Han tilstaar, at han paa Laugardællir Mark bar stjaalet en Bede, tilhørende Jon Einarsson paa Ossabær, slagtet den og benyttet den som af Thorfinnur omforklaret. Endvidere tilstaar Jon, at han har været meddelagtig med Thorfinnur i de Tyverier, som de ifølge Thorfinnurs Forklaring forøvede paa Eyrarbakki, nemlig af Smør, Vin (1 Fl.), Export, frosne Kuller, røget Kjød, 1 Ridedækken og 1 Jakke; endvidere en Madsæk med Rejsekost i. Hos Thorfinnur og Magnus har han faaet forskellige Ting, for det meste Fødevarer, som han vidste, at de havde stjaalet fra deres Husbond. I Maanedes „Goi“ (∴ fra 19 Februar—19 Marts) 1885 stjal Tiltalte en Overfrakke i Forstuen i Eyjolfur Thorkeltsson i Reykjavik, hans Hus, skjulte den udenfor Byen, men fik den ikke igjen, da den blev fundet af Vejfarende. Til samme Tid stjal han i Kjøbmand Tierneys Butik i Reykjavik 1 Hat. Da han var 21 Aar, stjal han paa Isabakki fra Ögmundur

Thorarrinnsson et Haandskruestykke. Senere var han Tjenestekarl og Bederøgter hos Oddur Eyjolfsson paa Samstadir; gav han da i godt en Uges Tid nogle Beder, som tilhorte den anden Bonde paa Gaarden, Husly sammen med hans Husbondes Faar, og fodrede dem med hans Hø uden hans Tilladelse. I 1883 transporterede Jon en Sæk med Sengklæder og andre Klæder, tilhørende Bogi Helgason fra Vogur fra Laugardælir til Reykjavik, den Sæk med Klæder afleverede han ingensinde til rette Vedkommende, men gav sin Moder den, uden dog at modtage Betaling for den. Den 2den December 1880 fødte Tjenestepigo Thurindur Einarasdatter Tvillinger og udlagde Jon Magnusson som Barnefader, men den 6 Octbr. 1881 fralagde han sig for Rangarvallsyssels Politiret Paterniteten med Ed. Nu har han uden Tvang tilstaaet, at han dengang havde gjort sig skyldig i Mened, idet Eden var falsk. Tiltalte Eyjolfur Simonarson har tilstaaet, og bestyrkes denno hans Tilstaaelse af andre under Sagen fremkomne Oplysninger, at han forud har været bekjendt med Thorfinnurs og Magnus's Beslutning om at bryde ind i Butiken paa Eyrarbakki, men paa den anden Side har han benægtet, at det har været hans Hensigt at gjøre dem Folgeskab, eller at de vare komne overens om, at han skulde være med. Derimod har han tilstaaet, at det stjaalne Gods med hans Vidende var blevet gjemt i hans Hjem Reykjavellir, som tidligere anført, og havde han selv baaret det derhen, som af Thorfinnur forklaret. Tiltalte tilstaaer, paa Marken at have stjaalet de 2 aarsgamle Beder, som han, efter hvad ovenfor er anført, lod Jon Magnusson faa til Udjævning af en Gjæld; i Efteraaret 1885 stjal han endvidere 3 2-aars Faar paa Reykjavellir Hjemmemærk, som han ikke vidste, hvem ejede, og som han benyttede til at betale Gjæld med til Olafur Gudmundsson paa Gljufur; samme Efteraar tog han ved Tunet paa Reykjavellir 2 aarsgamle Beder, og afhændede dem til Arnbjörn paa Selfoss til Udjævning af Gjæld; han vidste ikke, hvem de tilhorte; paa Laugardælir-Hede stjal han 1 Lam, som han lod Helgi paa Svarfholl faa, og vidste han ikke hvem det tilhorte. Endvidere stjal han et Hunsaar, tilhørende Læge Gudmundur paa Laugardælir, som Thorfinnur og Magnus lod undslippe af Faaresamlingsfolden; fra Thorfinnur og Magnus fik han ogsaa 5 Lam, som de stjal fra Lægen og vidste Eyjolfur det. Han stjal en fuldvoxen Bede, der var kommet bort fra Reykir-Faaresamlingssted, blandt de i Laugardælir Bygdelaag hjemmehørende Faar, og solgte dem til Læge Gudmundur for 13 Kr.; af disse Penge erholdt Thorfinnur 4 Kr., Magnus 4 Kr. og Eyjolfur 5 Kr.; paa Faaresamlingsstedet udtog han 1 2-aars Bede, tilhørende Runolfur paa Ashöll, stjal den og lod Thorlakur paa Reykjavellir faa den som Betaling for, hvad han skyldte ham; paa Reykir-Faaresamlingssted stjal han 1 Lam, tilhørende Helgi Jonsson paa Arbær og gav det til Johannes paa Bolladstakot,

hvem han skyldte Penge; endvidere stjal han 1 Lam paa Reykjavellir Mark, som han ikke vidste, hvem ejede, og betalte dermed Gjæld til Josep paa Uppsafir. Ved 20 Aars Alderen ommærkede han et, en anden Person tilhørende Lam, og paasatte det sin Faders Mærke; oprindeligt gjorde han dette af Vanvare, men da han blev opmærksom herpaa, hemmeligholdt han det; Ejeren fik Lammene igjen; i Efteraaret 1882, da han halvt var Tjenestekarl hos Halldor Hinriksson paa Hafursholt, ydede han sin Husbond Hjælp til at gribe og slagte et drejesygt Faar, som de fandt der paa Græsgangene; Faaret tilhørte Jon, Bonde paa Hellir. Samme Efteraar stjal Halldor med Eyjolfurs Vidende 15 fuldvoxne og naarsgamle Faar, tilhørende forskellige Personer; disse Faar anvendte Halldor til eget Brug, dog saaledes, at Eyjolfur fik det Kjød, han behøvede i Husholdningen. Da paasatte Eyjolfur 2 naarsgamle Faar og 1 2-aars Hunfaar sit Mærke, og tilegnede sig dem, dog uden Halldors Vidende; et af dem tilhørte Helgi Jonsson paa Arbær, et Sigurdur paa Veteifsholt; hvem der ejede dette, er ikke oplyst. I Efteraaret 1883 hjalp Eyjolfur Halldor med at stjæle og slagte 2 fuldvoxne Faar paa Hafursholt, hvorhos Eyjolfur der og dengang paa Anvisning af Halldor paasatte 3 naarsgamle Faar sit Mærke, og drev dem hjem til Reykjavellir, hvortil han dengang var flyttet; et af Faarene tilhørte Sæmundur Gudbrandsson paa Lækjarbotnar; hvem der ejede de andre, er ikke oplyst. I Efteraaret 1885 indfandt Eyjolfur sig atter paa Hafursholt, og stjal der 3 Faar, nemlig 2 vintergamle Beder, hvoraf den ene tilhørte Vigfus paa Ægisida, og 1 Lam tilhørende Filippus paa Bjola; paa disse Faar gav Halldor ham Anvisning; paa samme Tid stjal Eyjolfur uden Anvisning af Halldor 1 fuldvoxen Bede, tilhørende Erlendur paa Arnarholt, som han senere solgte til Læge Gudmundur, dengang stjal han ogsaa en 2-aars Bede bærende Vigfus paa Ass Brændemærke, og fjernede Brændemærket (∴ huggede eller skar det af). I Efteraaret 1884 indfandt Eyjolfur sig paany paa Hafursholt, og stjal han da paa Anvisning af Halldor 2 eller 3 Faar, som han paasatte sit Mærke. Samme Efteraar stjal han en 2-aars Bede blandt Udskudsfaarene fra Reykir-Faaresamlingssted, og lod han Pjetur paa Uppsafir faa den til Betaling af Gjæld; samme Efteraar stjal han ogsaa 1 Lam, der var blandt Udskudsfaarene fra Dælir-Faaresamlingssted, som han ogsaa lod Pjetur faa. I Efteraaret 1885 stjal han i Dælir-Faarefold et sort Lam og paasatte det sit Mærke; til samme Tid stjal han ogsaa paa Reykjavellir Græsgange 1 kastreret Lam, og gav det sit Mærke. Ligesom det af Eyjolfur er vedgaaet, at Noget af det, som Thorfinnur og Magnus stjal i Butiken paa Eyrarbakki, er tilflydt ham, saaledes har han ogsaa tilstaaet, at han har modtaget og til eget Brug anvendt forskellige Ting, som de stjal fra deres Husbond, og som han vidste, at de havde

stjualet, saasom: Lax, Planker, Brædder, Tømmer, Rug, Gryn, Mel (deriblandt ca. 6 Skjæpper, som han modtog af det Mel, som Magnus hentede paa Handelsstedet), Trun, Stenolie m. m. Han har ogsaa tilstaaet sin Meddelagtighed i Tyveriet af 1 Fl. Vin og 1 Pung med Tobak, af Jakken, Kullerne, det rogede Kjød, Mudsækkene med Rejskost og Ridetæppet saaledes som af Thorfinnur omsforklaret. Det er ved Loptur Hanssons egen Tilstaaelse og andre Oplysninger tilstrækkelig bevist, at han har modtaget og benyttet de 2 Beder, som Thorfinnur og Magnus stjal fra Læge Gudmundur og bragte ham Selv slagtede han Bederne og vidste dog, at de vare stjaalne. Endvidere har han tilstaaet, at han af Karlene har modtaget, i den Hensigt at benytte det, nogle Kuller, Gryn, Rug, 1 Fl. Tran, 1 Kalveskind, Skoskind o. fl., alt stjualet Gods. Eremdeles har han tilstaaet, at Magnus har fodret 4 af hans Fuar med Dr. Gudmundurs Hø fra den 20de Januar til først i Marts; Magnus havde tilbudt ham det, og han havde modtaget det med Taknemmelighed, uagtet han vidste, at dette ikke var Magnus tilladt. Det er bevist, at Tiltalte Holmfridur Loptsdatter, Lopturs Tjenestepige, var bekendt med, at de Ting, som Thorfinnur og Magnus bragte Loptur, vare stjaalne, og hun bebrejdede ogsaa Loptur, at hun modtog Tyvekosterne. Vel tilberedte hun de stjaalne Beder, men hun nød Intet deraf. Hverken Loptur eller Holmfridur anmodede Karlene paa Laugardælir om de Ting, som de bragte dem; de bragte dem uopfordret. Tiltalte Gudrun Jonsdatter, som er Søster til Thorfinnur og Jon Magnussons Forlovede, har tilstaaet, at Thorfinnur har givet hende en Klædebørste og 2 Al. langhaaret Fodertoj; fremdeles havde hun i sin Besiddelse et Par Seler, som hun modtog af Jon Magnusson. Da hun fik at vide, at disse Ting vare stjaalne, opbrændte hun Fodertojet og Selerne, men Børsten beholdt hun. Det er ikke fuldstændig beviist i Sagen, at hun vidste, at Børsten og Fodertojet vare stjaalne Ting, dengang hun modtog dem, men senere blev med hendes Vidende forskellige Tyvekoster, som Jon Magnusson havde modtaget, gjemte i en ham tilhørende Kiste paa Svarfholl. Forsaavidt Tiltalte, Margrjet Gudmundsdatter, Eyjolfur Simonarsons Hustru, angaar, er det bevist, at der i hendes Hjem er blevet med hendes Vidende gjemt en Sæk indeholdende forskellige af de paa Eyrarbakki stjaalne Ting, vel var hun ubekendt med, at der var Tyvekoster i Sækken da den blev bragt til hendes Hjem; men Eyjolfur fortalte hende det senere; da Husundersøgelsen blev foretaget paa Raykjavellir for at lode efter de stjaalne Koster, forholdt hun sig taus angaaende Sækken, som dengang var der, paa sin Mands Begjæring. Senere blev Tyvekosterne paa hendes Foranstaltning bortbragte derfra, men tilbage blev hos hende 1 Par Bornestovler og 1 Stk. Bolster, og opbrændte hun begge disse Ting, Stovlerne paa Anmodning af Magnus Thorlaksson. Alle de Tiltalte

ere over kriminel Lavalder, og ingen af dem er tidligere dømt eller straffet for nogen Lovovertrædelse. De af Thorfinnur, som er født den 10 Juni 1867, begaaede Forbrydelser høre ind under den almindelige Straffelov af 25 Juni 1869 § 230, § 231 Nr. 1 og 4 og § 256 cfr. § 48, og findes den Straf, han har forskyldt, passende fastsat — cfr. Straffelovens § 58 og § 63 — til 3 Aars Forbedringshusarbejde. De af Magnus Thorlaksson, som er født den 18 September 1866, begaaede Forbrydelser ville være at henføre under § 230 og § 231 Nr. 1 og 4 cfr. § 48 i Straffeloven, og findes Straffen for ham, under Hensyn til § 58 og § 63, passende fastsat 3 Aars Forbedringshusarbejde. De af Jon Magnusson, som er født den 24 Marts 1852, begaaede Forbrydelser, høre ind under den almindelige Straffelovs § 111 og § 146, cfr. §§ 151, 230, 231, 240 og 255 cfr. § 48, og findes Straffen for ham under Hensyn til § 58 og § 63 passende fastsat 4 Aars Forbedringshusarbejde. De af Eyjolfur Simonarson, som er født den 6 Februar 1857, begaaede Forbrydelser henhøre under § 230, § 231 Nr. 1, § 240 og § 250 cfr. § 48, 58 og 63 i den almindelige Straffelov, og skjønnes hans Straf passende bestemt til 4 Aars Forbedringshusarbejde. Loptur Hanssons — han er født den 2 Juni 1824 — Forseelse hører ind under § 48 og § 56 i den almindelige Straffelov cfr. §§ 230 og 231, 1 Mbr. i samme Lov, og findes hans Straf passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Tiltalte Holmfridur Loptsdatter, som er født den 18 Novbr. 1837, har ved sin Handlemaade forbrudt sig mod Straffelovens § 56 cfr. §§ 230 og 231, idet hun tilberedede de stjaalne Fodevarer og Bederne, men, efterdi hun var Lopturs Tjenestepige, findes hendes Straf passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Overretten er enig med Underdommeren i, at de Tiltalte Gudrun Jonsdatter, født den 20 Juli 1864 og Margrjet Gudmundsdatter, født den 1 August 1850, ikke ere blevne overbeviste om sliq Meddelagtighed i Tyverierne, at de ville være at straffe, og ville derfor være at frifinde cfr. Straffelovens § 110 og § 111; men Salair til Defensor for Underretten findes de at burde udrede paa nedennævnte Maade. Forsnavidt Erstatning angaar, da har Dr. Gudmundur paaastaaet sig tilkjendt Erstatning. Det fra ham stjaalne er vurderet til . . . . . Kr. 136,48
 Tilbageleveret er . . . . . — 6,10

Tilbage . . Kr. 130,38.

Heraf bør Thorfinnur, Magnus og Loptur udrede in solidum 23 Kr. 52 Øre, Resten bør Thorfinnur, Magnus, Eyjolfur og Jon udrede in solidum med 106 Kr. 86 Øre. — Faktoren ved Lefoliis Handel paa Eyrarbakki har fremlagt en „Nota“ over det, som blev stjaalet i Butikken Natten mellem 2 og 3 Fe-

bruar f. A., til Beløb (efter Fradrag af Slædens Værdi) Kr. 342,48
 og er der ikke fremkommet anden eller yderligere
 Paastand om Erstatning fra Handelens Side — men
 heraf synes at være tilbageleveret . . . . . — 54,36

Tilbage . . Kr. 288,12

Disse 288 Kr. 12 Øre bør Thorfinnur, Magnus, Eyjolfur
 og Jon udrede in solidum. Anden Erstatning kan ikke, som
 ikke paastaet, tilkjendes i Sagen.

Torsdagen den 26 April.

Nr. 5. **S. Bartolomei Lange, S. Lucchetti, Santi
 Hestres, Joseph Hughes og Chr. Daniel** som
 Direktører for „The St. Thomas Marine Repairing
 Slip Company“ (Halkier)

contra

Handelshuset **Lamb & Co.** (Overretsagfører P. G. C. Jensen),

betr. Spørgsm. om Gyldigheden af et Lejemaals Opsigelse.

St. Thomæ Fogedkjendelse af 3 Juni 1885: Den af Re-
 kvisitus, Firmaet Lamb & Co., nedlagte Paastand om den frem-
 lagte Rekvisitions Ugyldighed, som ikke fremkommet fra „The
 St. Thomas Marine Repairing Slip Company“, vil ikke være at
 tage til Følge.

St. Thomæ Fogedrets Kjendelser af 9 Juni 1885:
 Den af „The St. Thomas Marine Repairing Slip Co.“ rekvi-
 rerede Forretning vil være at fremme.

Den af Rekvisitus fremsatte Paastand om Forrotningens
 Udsættelse kan ikke tages til Følge.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 2 December
 1888: De Indstævnte S. Bartolomei Lange, S. Lucchetti, W.
 Brøndsted, Santi Hestres og Joseph Hughes bør for Tiltale af
 Citanterne Lamb & Co. i nærværende Sag fri at være. Den
 under den paaankede Fogedforretning den 3 Juni d. A. afsagte
 Kjendelse bør ved Magt at stande; men iøvrigt bør nævnte
 Fogedforretning, forsaa vidt paaanket, ufterrettelig at være.
 Sagens Omkostninger i begge Instantser ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, maa det billiges, at den af Kontracitanterne Handels- huset Lamb & Co. fremsatte Indsigelse imod Gyldigheden af den i Dommen omhandlede Rekvisition af 1 Juni 1885 er forkastet.

Hvad dernæst angaar Kontracitanternes Paastand om, at deres Indsigelse mod den skete Opsigelses Gyldighed ifølge Lejekontraktens Post 7 maatte være at afgjøre ved Voldgift, bemærkes, at det ikke af dem er gjort gjældende, at Opsigelsen skulde mangle Hjemmel i Kontrakten, men derimod at den skulde være ugyldig, fordi den skete ved et Brev, der alene var underskrevet af Direktionens Formand uden Paaberaabelse af nogen ham dertil af den samlede Direktion given Bemyndigelse. Selv om nu den Omstændighed, at Kontracitanterne først fremsatte denne Indsigelse for Fogedretten, ikke maatte have afskaaret dem fra at fordrø den afgjort ved Voldgift, findes den i hvert Fald ikke at henhøre til de Tvistemaal, som ifølge Kontrakten skulde afgjøres ved Voldgift, idet der efter det Anførte ikke i nærværende Tilfælde er Spørgsmaal om nogen Fortolkning af Lejekontraktens Klausuler og Betingelser, hvortil Kontraktens Regler om Voldgift alene have Hensyn.

Da nu selve Indsigelsen maa anses ubeføjet, idet Opsigelsen fremtraadte som udgaaet fra Selskabet ved dets Formand, og dennes Underskrift under samme efter Forholdets Natur maatte være tilstrækkelig, ligesom Kontracitanterne ingen Grund havde til at betvivle, at Formanden, hvilket ogsaa var Tilfældet, havde tilstrækkelig Bemyndigelse til at give Opsigelsen, maa det billiges, at Fogedretten ved sin Kjendelse af 9 Juni 1885 ogsaa har forkastet denne Indsigelse.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret findes Kontracitanterne efter Omstændighederne at maatte betale til Hovedcitanterne med 100 vestindiske Daler.

Thi kjendes for Ret:

De af Kontracitanterne Handelshuset Lamb & Co. mod Fogedforretningens Fremme gjorte Indsigelser kunne ikke tages til Følge. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret betale Kontracitanterne til Hovedcitanterne med 100 vestindiske Daler. Saa betale Kontracitanterne og til Justitskassen 3 vestindiske Daler.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 6 Maj 1881 oprettet Kontrakt imellem Citanterne Lamb & Co. af St. Thomas og Direktionen for Aktieselskabet, „The St. Thomas Marine Repairing Slip Company“ paa Selskabets Vegne lejede Citanterne en Del af Sidstnævntes Ejendom for et Tidsrum af 3 Aar fra 1 Juni at regne med Adgang til Fornylsø af Kontrakten og med Forpligtelse for Parterne til at opsigte den med et Aars Varsel. Den 27 Maj f. A. opsagde Direktionens Formand ved et Citanterne s. D. tilstillet Brev Kontrakten til Udlob den 31 Maj d. A. og lod, da han intet Svar modtog, Citanterne under 30 Maj f. A. ved Notarius publicus overrække Duplicat af Brevet, ved hvilken Lejlighed de svarede, at de „forbeholdt deres Ret“. Da de den 1 Juni sidstleden ikke havde fraflyttet Ejendommen, hvorimod de tvende Dage forinden havde givet Opsigelse til den 31 Maj 1886, begjærede Selskabet ved dets Direktører dem under førstnævnte Datum budsendte af Fogden og opfordrede til at ryddeliggjøre og fravige Besiddelsen af Ejendommen, samt til at betale Forretningens Bekostning skadesløst, i Mangel heraf paastodes de udsatte ved Fogden og afkrævede Omkostningerne ved Udsættelsesforretningen skadesløst, derunder Sagførersalær. Under Fogedforretningen fremsatte Citanterne forskellige Indsigelser imod dens Fremme, der alle forkastedes ved en Kjendelse af 3 Juni og tvende af 9 s. M.; men Parterne bleve derefter saaledes forligte, at Citanterne forpligtede sig til inden visse nærmere fastsatte Tidsfrister at fraflytte og ryddeliggjøre Ejendommen, dog med Forbehold af deres Ret til at appellere Forretningen og at søge sig Skadeserstatning tilkjendt. I Henhold hertil have Citanterne ved Stævning til nærværende Ret af 11 August d. A., udtagen saavel imod Aktieselskabet ved dets nuværende 5 Direktører S. B. Lange, S. Lucchetti, Santi Hestres, Jos. Hughes og Christoffer Daniel som imod de 4 Førstnævnte og Wm. Brøndsted, der have underskrevet Rekvisitionen til Fogden af 1 Juni, paastaet Fogedforretningen med de under den afsagte Kjendelser annulleret og det indstævnte Selskab eller de fem personlig Indstævnte tilpligtet at erstattedem de med Fogedforretningen og Appellen forbundne Omkostninger skadesløst, derunder Sagførersalær. En oprindelig fremsat Paastand om Erstatning for Skade, Tab og Tort have Citanterne paa Henstilling fra de Indstævnte frafaldet med Forbehold at gjøre den gjældende under en særskilt Sag. Det indstævnte Aktieselskab og de Indstævnte S. B. Lange, S. Lucchetti, Wm. Brøndsted, Santi Hestres og J. Hughes have paastaet sig frifundne for Citanternes Tiltale, de paankede Kjendelser stadfæstede og Citanterne dømte til at godtgjøre dem Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Sagførersalær. Hvad frøst angaar Kjendelsen af 3 Juni, da forkastedes ved samme den af Citanterne fremsatte Indsigelse, at Rekvisitionen ikke var

udgaaet fra Personer, der gyldig kunde repræsentere det indstævnte Selskab, hvilken stottedes paa, at ikkun 2 af de 5 Mænd, der som Direktorer havde underskrevet Rekvisionen, virkelig vare Direktorer, medens de 3 andres Funktionstid var udloben. Medens det er in confesso, at Funktionstiden for de Indstævnte: Brøndsted, Hestres og Hughes var udloben den 1 Juni d. A., uden at det iøvrigt er oplyst, naar den udløb, have de Indstævnte uimodsagt anført som et Bevis paa, at Aktionærerne ikke have taget det saa nøje med Overholdelsen af 1 Stykke af Art. 4 af Selskabets Love — der paabyder, at Direktorerne skulle vælges paa en Generalforsamling i April Maaned og fungere i 2 Aar — at disse Generalforsamlinger meget sjældent ere blevne afholdte før Maj eller Juni. Derhos have de Indstævnte forment, at en anden Forskrift i samme Art. 4, der bemyndiger Direktorerne til at supplere sig selv, naar en eller flere af deres Midte „forlade Øen, førend Funktionstiden udløber, eller bliver ved Upasselighed eller paa anden Maade forhindrede fra at varetage hans eller deres Pligter,“ eller i alt Fald Analogien heraf maa medføre, at de nævnte tre Indstævnte den 1 Juni vare i lovlig Funktion. Ligesom den sidstnævnte Forskrift i Art. 4 imidlertid ikke in casu er ligefrem anvendelig, saaledes skjønes heller ikke Betingelserne for en analogisk Anvendelse at være tilstede. At Generalforsamlingerne som Regel upaataalt ere afholdte senere end tilladt ifølge Lovene, findes ogsaa irrelevant. Paa den anden Side gaar det neppe an at betragte nærværende Tilfælde, hvor Funktionstiden for endogsaa Flertallet af de paa Aktieselskabets Vegne som Direktorer optrædende Mænd var udloben, som analogt med det, at en Fuldmægtig, der kun for et vist Tidsrum har erholdt Bemyndigelse til at handle paa en Andens Vegne, vil agere efter Tidsrummets Udløb. Thi der er den væsentlige Forskjel mellem de to Tilfælde, at en Mand ikke som Regel behøver at have en Fuldmægtig, medens et Aktieselskab kun undtagelsesvis kan undvære en Bestyrelse. Fremdeles er det Mandanten og ikke Fuldmægtigen, der efter Tidsfristens Udløb har at sørge for, at ny Fuldmagt udstedes, hvis han ønsker sig repræsenteret ved Andemand, hvorimod det i et Aktieselskab er Bestyrelsens Sag at træffe de fornødne Foranstaltninger til, at en ny Bestyrelse vælges, der kan afløse den ældre, naar dens Funktionstid er udloben. Den af Citanterne fremsatte Indsigelse forkastedes af Fogden under Paaberaabelse af, at, da de 5 Mand faktisk besad og udøvede den bestyrende Myndighed i Selskabet, maatte dette være tilstrækkeligt til at fritage Trediemand fra at undersøge, om de vare udnævnte paa den i Lovene bestemte Maade. Dette er sikkert ogsaa i og for sig rigtigt, men findes dog ikke mod Nødvendighed at medføre, at Trediemand, der er bekjendt med, at Lovene i den nævnte Henseende ere tilsidesatte, ogsaa

skal være udelukket fra at fremkomme med Indsigelser imod de Personer, der paa Selskabets Vegne tage retlige Skridt imod ham. Imidlertid ses det ikke rettere, end, at det efter Forholdets Natur alene kan vedkomme Aktionærerne, om en eller flere Direktørers Funktionstid ifølge Selskabets Love er udloben eller ikke, uden at Trediemand har Ret til at indblande sig heri. Valg af Bestyrelse hører næbenbart til et Aktieselskabs indre Anliggender, og det vilde være lidet heldigt for Selskabet, om det stod Trediemand frit at bestride, at de Mænd der med Aktionærernes Samtykke fungere som Bestyrere, ere i lovlig Funktion. Idet det bemærkes, at de 5 Indstævnte den 1 Juni sidstleden upaataalt af Aktionærerne fungerede som Bestyrelse, skjønnes herefter den omhandlede Indsigelse med Foje forkastet, de nævnte Indstævnte blive derfor at frifinde for Citanternes Tiltale i nærværende Sag, og Kjendelsen af 3 Juni at stadfæste. Citanternes næste Indsigelse gik ud paa, at Tvistigheder mellem Lejekontraktens Parter ifølge Kontraktens Post 7 skulde afgjøres ved Voldgift uden Rettergang, og at den dem givne Opsigelse var ugyldig, da den alene var underskrevet af Selskabets Formand og ikke af samtlige 5 Direktører, hvilket sidste Faktum de in subsidium gjorde gjældende som en Omstændighed, der i og for sig maatte afficere Forretningens Lovlighed. I saa Henseende mærkes, at Lejekontraktens Post 7 i Oversættelse lyder saaledes: „I Tilfælde af Uenighed mellem de kontraherende Parter i Henseende til nogen Klausul i nærværende Kontrakt skal Fortolkningen deraf tages bona fide uden noget Forbehold af kaptios Natur, og de kontraherende Parter ens herved om at indsætte hver for sig en Voldgiftsmand til at træffe Afgjørelse, og hvis de ikke komme overens, skulle de to Voldgiftsmænd indsætte en Opmand, hvis Afgjørelse skal være endelig og bindende, og det skal i intet Tilfælde være tilladt at tage retslige Skridt angaaende Fortolkningen af de i denne Kontrakt indeholdte Klausuler og Betingelser.“ Det synes at være den naturlige Forstaaelse af denne Bestemmelse, at ikke en vis Klasse af Tvistigheder, men enhver Uenighed mellem Parterne, der har sin Oprindelse af Lejemaalet, skal afgjøres ved Voldgift, og at retlige Skridt ikkun kunne tages, efterat en Voldgiftskjendelse er gaaet forud, og i Henhold til en saadan Kjendelse. Og er dette saa, findes Citanternes Indsigelse at burde være tagen til Følge; thi der var Uenighed mellem dem og Direktørerne for det indstævnte Selskab om, hvorvidt lovlig Opsigelse havde fundet Sted, hvilken Uenighed de sidste vare ubeføjede til at fordrø afgjort ved Fogdens Kjendelse. Det indstævnte Selskab vil have den nævnte Indsigelse betragtet som temerær; men, selv om den maatte anses for at have en saadan Karakter, gaar det formentlig ikke an af den Grund at udelukke den fra Afgjørelse ved Voldgift. Det maa blive Voldgiftsmændenes Sag at afgjøre, om der er gjort

„Forbehold af kaptios Natur“, og ved deres Kjendelse at tage dette i behørig Betragtning. Vel have Citanterne, afset fra det ubestemte og derfor temmelig betydningsløse Svar til Notarius, at de forbeholdt deres Ret, ved deres Passivitet fra den 27 Maj f. A. indtil den 30 Maj d. A., da de selv gave Opsigelse, givet det indstævnte Selskab en vis Foje til at tro, at de ingen Indvendinger havde at gjøre imod Opsigelsen, samt til i Tillid hertil først at træffe Foranstaltninger til at udleje Ejendommen til Andre, Foranstaltninger, om hvilke Citanterne ikke have paastaet at være uvidende, og derefter virkelig udleje den. Men naar det dog maa erkjendes, at den Indsigelse imod Opsigelsens Gyldighed, som Citanterne fremsatte under Fogedforretningen, ikke var forspildt ved deres Forhold, hvad ikke er og vel heller ej kunde være paastaet af det indstævnte Selskab, ses det heller ikke, at de, som det sidstnævnte paastaar, have mistet Retten til at fordre Indsigelsen paa kjendt af Voldgiftsmænd. I Henhold hertil skjønnes Fogden paa den ombandlede Grund at burde have nægtet Forretningens Fremme, og, idet det efter dette Resultat er ufornodent at prøve den ovennævnte subsidiære Indsigelse, bliver saaledes i Overensstemmelse med Citanternes Paastand den første Kjendelse af 9de Juli at annullere, hvormed da ogsaa bortfalder den anden Kjendelse af 8 D., der forkastede Citanternes Begjæring om Udsættelse af Forretningen for at appellere de forud afsagte Kjendelser. Sluttelig bemærkes, at om Citanternes Paastand end gaar ud paa Annullation af Fogedforretningen i dens Helhed, har deres Mening selvfølgelig været at undtage det i det Foregaaende nævnte Forlig fra Paanke. Efter Omstændighederne ville Sagens Omkostninger for begge Instantser blive at ophæve.

Mandagen den 30 Marts.

Nr. 89.

Højesteretssagfører Shaw

contra

J. Hermann (Def. Hansen),

der tiltales forulovligt Medicinalhandel.

Fredericia Kjøbstads Politirets Dom af 24 August 1887: Detajllist J. Hermann bor for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Oktober 1887: Tiltalte, Detajllist J. Hermann, bør til Fredericia Kjøbstads Kæmnerkasse bøde 200 Kr. Saa udreder han og Sagens Omkostninger og derunder i Salar til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Justitsraad Neckelmann, 10 Kr. til hver. Den idømte Bode udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til det i den indankede Dom Anførte og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger — efter hvilke det endog maa antages, at Tiltalte tildels har faaet mere, end han selv har givet, for den omhandlede Medicinalvare — ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Shaw og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Detajllist J. Hermann for ulovlig Medicinalhandel. Tiltalte har vedgaaet — hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger — at han i sin Butik i Fredericia har forhandlet saakaldet „Pastor Møllers Ormethe“, som han har forskrevet fra et Apothek i Kjøbenhavn og man antages ved Salget at have udleveret i bemeldte Apotheks originale Indpakning, og som ifølge en under Sagen fremlagt Skrivelse fra Stiftsfysikatet for Vejle og Skanderborg Amter af 14 Juli d. A. er en Blanding af skaarne Sennesblade, Manna og Koriander og henhører til de præparerede Medicinalvarer, som ifølge Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af 13 November 1886 ere undtagne fra den almindelige Detajlhandel. Tiltalte har nærmere anbragt, at han har anskaffet Ormethoen væsentlig til Brug i sin egen Familie, og ikke har drevet nogen Forretning dermed, idet han, naar han har overladt af Theen til Andre, kun har taget den Pris derfor, som han selv havde givet, ligesom han ej heller har averteret den paagjældende Vare, hvorfor han formener, at han

ikke kan have gjort sig skyldig i nogen Ulovlighed ved den stedfundne Forhandling. Heri kan der imidlertid ikke gives Tiltalte Medhold, hvorimod han, der i Juni Maaned f. A. har i Mindelighed erlagt en Bøde af 50 Kr. for lignende Forseelse, vil for sit omhandlede Forhold være at anse efter Frd. 4 December 1672 § 30 med en Bøde af 200 Kr. til Kjøbstadens Kæmnerkasse.

Tirsdagen den 1 Mai.

Nr. 86. Højesteretssagfører Lunn

contra

Anders Christian Andersen og Inger Andersen, ogsaa kaldet Inger Overgaard Andersen (Def. Levinsen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Morsø Herreders Extrarets Dom af 26 Februar 1887: De Tiltalte Anders Christian Andersen og Inger Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brod, den Forste i 2 Gange 5 Dage, den Sidste i 5 Dage. Saa betaler de ogsaa, hver med Halvdelen, alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Sagfører Gamborg og Prokurator Bendix, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 August 1887: Tiltalte Anders Christian Andersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til den de Tiltalte Inger Andersen, ogsaa kaldet Inger Overgaard Andersen, idømte Straf bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa udrede de Tiltalte og hver med Halvdelen Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 20 Kr. og til Defensor sammesteds 15 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne

føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne være at stadfæste. Dette maa navnlig ogsaa blive Tilfældet, forsaavidt det er paalagt Tiltalte Anders Christian Andersen at udrede Halvdelen af Aktionens Omkostninger, i hvilken Henseende bemærkes, at allerede den af ham vedgaaede Medvirksomhed til den hemmelige Bortflytning af en stor Del Gjenstande, som foretoges i den Hensigt at forhindre deres Inddragelse under hans Konkursbo, hvorved Spørgsmaalet om Ejendomsretten til Gjenstandene unddroges fra Skifterettens Afgjørelse, maa betragtes som et saadant ham tilregneligt retsstridigt Forhold, som ifølge Lov om Erstatning for uforudskyldt Varetægtsfængsel m. v. af 5 April 1888 § 8 maa udelukke ham fra at fritages for at udrede den nævnte Del af Omkostningerne.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Højesteretsaagfører Lunn og Advokat Levinsen tillægges der i Salarium for Højesteret hver 60 Kroner, hvoraf enhver af de Tiltalte udreder Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Møller Anders Christian Andersen og hans Søster Inger Andersen, ogsaa kaldet Inger Overgaard Andersen, for bedrægeligt Forhold. Efter Sagens Oplysninger blev der den 6 April f. A. hos Tiltalte Anders Christian Andersen — der i en længere Aarrække havde drevet en Mølle i Tødsø, hvor hans Medtiltalte Søster og en Broder Jens Christian Andersen havde været tilhuse hos ham, idet navnlig Sidstnævnte maa antages at have arbejdet i Møllen — efter Rekvisition af en Sagfører for en Anders Christian Andersen paahvilende Gjæld, stor 7600 Kr., med Tillæg af Renter og Omkostninger, ialt 7864 Kr. 73 Øre, foretaget en Arrestforretning, hvorved der blev gjort Arrest dels i en nævnte Tiltalte tilhørende Husejendom med Avl, Afgrøde, Gjødning og mur- og nagelfaste Appertinontier, der vurderedes til 3000 Kr. samt i en ham tilhørende Lejeret til en Jordlod med derpaa staaende Vindmølle tilligemed staaende og løbende Redskaber, der ansattes til en Værdi af 6000 Kr., dels i en Del Losoregjenstande til en angiven Værdi af ialt 997 Kr., samt i de ifølge en i hans Bedrift fort Møllebog, som

han under Forretningen afleverede, udestaaende Fordringer. Den 30 s. M. overgav Tiltalte Anders Christian Andersen sit Bo til Skifterettens Behandling som fallit, og den 4 Maj næstefter blev der af Skifteretten afholdt Registrering i Boet, under hvilken Anders Christian Andersen paa Anledning erklærede, at han ikke ejede videre, end hvad der var registreret og vurderet. I Begyndelsen af den paafølgende Juni Maaned blev der imidlertid af forskjellige Beboere i Tødso til Politiet gjort Anmeldelse om, at der hos dem beroede en stor Mængde Gjenstande, der for en Del vare henbragte i deres respektive Boliger uden Vedkommendes Vidende og Vilje, samt at der ogsaa i en Rugmark i Tødso var fundet deslige Gjenstande, hvilket Alt — der bestod dels af forskjellige Slags Værktøj og Redskaber samt til Mølle- og Mølledriften hørende Gjenstande, dels af Møbler, Husgeraad, Dækketøj m. m. samt Sengetøj og Klædningsstykker — formodedes at tilhøre Tiltalte Anders Christian Andersen og at være bortførte fra Møllen i den Hensigt at besvige hans Kreditorer, og der blev som Følge heraf indledet kriminel Undersøgelse imod ham.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 29 Juni 1888.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 11-12.

Tirsdagen den 1 Mai.

Nr. 86.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Anders Christian Andersen og Inger Andersen, ogsaa kaldet
Inger Overgaard Andersen (Def. Levinsen).

Under denne har bemeldte Tiltalte imidlertid benægtet, at nogen af de forefundne Gjenstande tilhører ham, hvorimod samtlige disse Gjenstande efter hans Forklaring skulle tilhøre dels hans medtiltalte Søster, dels hans ovennævnte Broder Jens, og gaar den af ham om de af de ommeldte Gjenstande, der skulde tilhøre Sidstnævnte, afgivne Forklaring — der iøvrigt har været i høj Grad vaklende og af ham gjentagne Gange under Undersøgelsens Gang er bleven forandret — saaledes som han senest, tildels under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør, har afgivet og fastholdt den, nærmere ud paa, at han, der dels ved Kjøbet af den ovennævnte Mølle var kommen i Besiddelse af en Del Løse, der fandtes paa samme og navnlig bestod i Tilbehør til Møllen samt Værktøj, dels selv havde indført saadanne Ting i Møllen, medens dog ogsaa hans nævnte Broder Jens har indbragt deslige Ting der, allerede for flere Aar siden har givet Jens en almindelig Tilladelse til som Vederlag, fordi Jens dels, da han for 10 à 11 Aar siden kom til Møllen, forstrakte Tiltalte mod en større Sum Penge, dels i Tidens Løb har ydet ham mindre Pengeforstrækninger, at tilegne sig som Ejendom af de Tiltalte tilhørende Gjenstande, der beroede dels paa Møllen, dels i det af ham sammen med Jens og Medtiltalte Inger beboede Hus, hvad han fik Lyst til, uden at han ved sin Tilegnelse af hver enkelt Gjenstand behøvede at bede Anders

Christian Andersen derom eller endog blot at underrette ham derom, og hvad Jens i Henhold til denne Tilladelse har tilegnet sig, har Tiltalte Anders, saa vidt han mindes, heller ikke, efter at dette er sket, afbenyttet. Anders Christian Andersen har derhos særlig benægtet, at han, efter at den ommeldte Arrest var gjort hos ham, eller efter at han havde opgivet sit Bo til Konkursbehandling, har forstukket nogen af sine Ejendele i svigagtig Hensigt. Tiltalte Inger Andersen og fornævnte Jens Christian Andersen have nu ogsaa om de ommeldte Gjenstande — med Undtagelse af en Sæk, der indeholdt dels en aflaaet Blikkasse, hvori beroede 6 Solvtheskeer, en Del Fruentimmer-smykker, 2 Signeter, en Pibekradser og et Krudtmaal m. m., dels en Papæske med 12 Par Knive og Gaffler, 18 Hornsker, nogle Forklæder og Torklæder samt et Par andre Smaagjenstande, hvilken Sæk med Indhold er funden under noget Halm paa Loftet i Husmand Mikkel Christensen Kehls Enkes Hus i Todsø — hver for sig afgivet Forklaringer, der gaa ud paa, at disse Gjenstande tilhøre dels den ene, dels den anden af dem, og navnlig har Tiltalte Inger under det ommeldte yderligere Forhør, efter at en under Sagen fremlagt Oversigt over de under samme omhandlede Gjenstande var foreholdt hende, nærmere paapeget, hvilke af disse Gjenstande — afsat fra Indholdet af den forommeldte Sæk — der skulde tilhøre hende, medens hun har opgivet Resten som tilhørende Jens, der, efter at den nævnte Oversigt ligeledes er bleven ham foreholdt, i alt Væsentligt har forklaret i Lighed hermed; hvorhos Tiltalte Inger har udsagt, at de hende herefter tilhørende Gjenstande alle af hende ere medbragte, da hun forlod sit Fædrenshjem, med Undtagelse af en Kobberkjedel, som hun senere har tilbyttet sig, samt at hendes Kundskab om, at Jens skal være Ejer af de øvrige Gjenstande, alene skriver sig fra hans egen Meddelelse, hvortil hun har føjet, at hun for nogle Aar siden har hørt, at da Jens paa Grund af en imellem ham og Tiltalte Anders opstaaet Uenighed havde forlangt de Penge, som denne havde laant af ham, havde bemeldte Tiltalte erklæret, at han ikke kunde betale disse, men at Jens til Gjengjæld kunde af, hvad der fandtes paa Møllen, tage det, han havde Lyst til, og som Anders ikke brugte. Nævnte Jens har derhos angaaende sin Erhvervelse af de af de omhandlede Gjenstande, der skulle være ham tilhørende, afgivet en Forklaring, der ganske stemmer med Tiltalte Anders Christian Andersens, med Tilføjende, at de Penge, han saaledes skal have laant denne, og som skulle have udgjort dels et Beløb af 1600 til 1800 Kr., hvormed han for en Del Aar tilbage forstrakte Anders, dels mindre Summer, som han senere til forskjellige Tider havde laant ham, havde han fortjent ved at spille til Dands og ved Krybskytteri. Tiltalte Inger og Jens Christian Andersen have endvidere overensstemmende forklaret, at de paa gjældende

Gjenstande ere blevne henbragte til de Steder, hvor de ere forefundne, dels omkring ved den Tid, da Inger og Jens paa Grund af Anders Christian Andersens Fallit et Par Dage for den 1 Mai f. A. flyttede bort fra Mollen og ind i en af dem lejet Lejlighed i et Hus i Tødsø, dels senere, og have de som Grund til, at disse Gjenstande saaledes bleve bragte omkring, navnlig angivet, dels at de ikke havde Plads til dem i deres nye Lejlighed, dels — som navnlig forklaret af Jens Christian Andersen med Hensyn til en Del af Gjenstandene, der skulle være ham tilhørende — fordi en Familie, der boede i Huset, hvor de skulde flytte ind, havde et daarligt Rygte og Jens derfor var bange for, at nogle af hans Ejendele skulde blive røvede, dels endelig — efter hvad Tiltalte Inger har forklaret med Hensyn til 2 Dyrer, der skulle tilhøre Jens og som hun har henbragt til Tødsø Fattiggård og faaet den derværende Bestyrers Hustru til at gjemme for sig — at hun, der ved et Skadesløsbrev havde givet Pant i en Del hende tilhørende Losoregjenstande, hvoriblandt Sengklæder, befrygtede, at vedkommende Panthavere skulde paa-staa, at disse Dyrer være hendes Ejendom og forlange dem inddragne under Pantet, og med Hensyn til, at det er oplyst, at en Del af de omhandlede Gjenstande ere henbragte til de Steder, hvor de ere fundne, paa en hemmelig Maade og ved Nattetid, have de udsagt, at dette skete, dels for at de paagjældende Gjenstande ikke skulde blive registrerede af Skifteretten som Anders Christian Andersen tilhørende og de derved nødsages til at føre Proces om dem, dels fordi de vidste, at de vare ilde lide i Byen og derfor vilde undgaa Opsigt. Angaaende den ovenommeldte Sæk med Indhold har Tiltalte Inger derimod under det nævnte yderligere Forhør afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at Pibekradsøen og Krudtmaalet have tilhørt en tredje Broder Niels Christian Andersen, hvorimod Theskeerne samt af Knivene og Gasserne de 6 Par og af Hornskeerne de 12 have tilhørt hende og bemeldte Niels Christian i Forening, og Resten af Sækkens Indhold har været hendes udelukkende Ejendom, som hun dels har medbragt som Arvegodt fra sit Fædrenshjem, dels har kjøbt eller faaet i Foræring af Niels Christian, men at hun i Begyndelsen af Juni f. A., da hun ikke havde Noget at leve af, havde afstaaet Sækken med Indhold, forsaavidt hun var Ejerinde eller dog Medejerinde deraf, til Sidstnævnte, mod at han lovede at understøtte hende med Penge, naar hun trængte dertil, og bemeldte Niels Christian Andersen har ogsaa afgivet en i det Væsentlige hermed stemmende Forklaring, idet han særlig har udsagt, at han, medens han for 25 å 30 Aar siden boede sammen med Tiltalte Inger, har til deres fælles Brug kjøbt de Knive, Gasser og Skeer, som de efter deres Forklaringer have ejet i Forening, samt ladet Theskeerne forfærdige af nogle gamle Spænder, han havde arvet, og gaar hans Forklaring endvidere ud paa, at

han, efter, som meldt af Inger at have modtaget den ommeldte Sæk med Indhold, har henbragt den til det Hus, hvor den blev funden, og hvori han selv havde Bolig, og ude fra kastet den op paa Husets Loft, hvor den muligvis er falden ned i noget sammesteds henliggende Foder og bleven tildækket af dette. Hvad angaar Henbringelsen af de øvrige ovenomhandlede Gjenstande, har Jens Christian Andersen forklaret med Hensyn til en Del af disse, som Husmand Søren Andersen af Tødsø har forklaret at have fundet hensatte i sin Lade, og som, foruden af et Skab, navnlig bestaar af 2 hele Møllesejl og nogle Stumper af saadanne, en stor Del Værktøj og Redskaber af Træ og Jern, noget Setetøj samt endelig af nogle Mands- og Kvindeklædningsstykker, en Del Haandklæder, Servietter, Lagener og Duge, noget Lærred m. m., at samtlige disse Gjenstande — hvoraf efter de af ham og Tiltalte Inger afgivne Forklaringer Skabet med Indhold, bestaaende af forskellige Klædningsstykker, Dække-tøj og Linned m. m. samt nogle mindre Gjenstande skulle tilhøre Inger, medens hele Resten skal være ham tilhørende — ere henbragte paa det nævnte Sted af ham og Tiltalte Anders Christian Andersen i Forening, og med Hensyn til de i den ovennævnte Rugmark forefundne Gjenstande, der bestod af en Sæk med Tommerværktøj, 4 Save og 1 Blikdunk, at han har henbragt og gjemt der de 4 Save og Blikdunken, der efter hans Forklaring ligeledes ero hans Ejendom, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at han for at skaffe bedre Plads i det af ham beboede Hus i Anledning af en tilsigtet Reparation af dette vilde flytte nogle af sine Ejendele ud deraf og da navnlig bringe de her nævnte Gjenstande over til et Hus, hvor allerede nogle af hans Ejendele vare beroende, men at han, da han paa Vejen bemærkede nogle Folk, som færdedes i Nærheden, og ikke ønskede, at disse skulde se, hvad han bar, gjemte de nævnte Gjenstande i Rugmarken for senere, naar han kunde gjøre det uforstyrret, at bringe dem derfra over til det ommeldte Hus. De øvrige her omhandlede Gjenstande skulle derimod efter Tiltalte Ingers og Jens Christian Andersens derom afgivne Forklaringer være henbragte til de Steder, hvor de senere fandtes enten af Inger alene eller af hende og Jens i Forening. Efter at den ovenommeldte Oversigt over de under Sagen tilstedebragte Gjenstande under det tidnævnte yderligere Forhør er bleven foreholdt Tiltalte Anders Christian Andersen, har denne nu end ikke tilnærmelsesvis kunnet gjøre Rede for, hvilke af disse Gjenstande der tidligere skulde have tilhørt ham, men har indskrænket sig til at udsige, at han véd, at nogle af dem tilhøre Medtiltalte Inger, andre Broderen Jens, samt at han antager, at Alt, hvad der af disse Gjenstande hører til Fruentimmertøj og Kjøkkensager, tilhører Inger, men at han dog heller ikke herom véd noget bestemt. Han har derhos — medens han fra forst af

havde nægtet at have deltaget i Henbringelsen af de under Sagen omhandlede Gjenstande til de Steder, hvor de ere forefundne — under bemeldte Forhør, efter at være foreholdt den af Broderen Jens afgivne Forklaring angaaende Henbringelsen af de i Husmand Søren Andersens Lade i Tødsø forefundne Gjenstande, erkjendt, at han ved det af Jens omforklarede Tidspunkt har været ham behjælpelig med at bringe en Del Losøre fra Møllen og det af de Tiltalte og Jens i Forening beboede Hus over til nævnte Andersens Lade, men han har fastholdt, at disse Ting tilhorte dels Medtiltalte Inger, dels Jens, samt udsagt at Grunden til Flytningen formentlig var den, at Jens, der efter Tiltalte Anders Forklaring havde anmodet ham, som dengang havde Heste og Vogn, om at hjælpe sig med Flytningen, ikke havde nogen god Tro til en Familie, der boede i det Hus, hvori Jens ogsaa skulde bo, og at denne derfor ikke havde Lyst til at flytte sine Sager derind, og med Hensyn til, at den ommeldte Flytning, efter hvad Tiltalte Anders har erkjendt, tildels foregik om Natten, har han udsagt, at Flytningen skete, eftersom han havde Lejlighed dertil. I det der ikke findes tilstrækkelig Føje til at forkaste de afgivne Forklaringer om, hvem de omhandlede Gjenstande tilhørte, og om, hvad der har foranlediget, at de ere blevne bortflyttede, kan det ikke anses godtgjort, at Tiltalte Anders Christian Andersen med Hensyn til disse Gjenstande har gjort sig skyldig i noget svingagtigt Forhold. Som ovenfor berør afleverede Tiltalte Anders Christian Andersen under den hos ham den 6 April f. A. afholdte Arrestforretning den i hans Bedrift førte Møllebog, hvori var opført hans Tilgodehavende hos hans Kunder. Bemeldte Tiltalte har nu erkjendt, at han, efterat hans Bo var taget under Konkursbehandling, til den Sagfører, der af Skifteretten var beskikket til Kurator i Boet, har opgivet, at, afsat fra enkelte nærmere angivne Poster, vare alle de i den nævnte Bog opførte Fordringer, der vare forsynede med et Kors, betalte, medens i Virkeligheden fire saaledes som betalte betegnede Poster, for hvilke fire andre Personer havde staaet opførte som Debitorer, ikke vare afgjorte ved Betaling fra deres Side, men han har som Grund til, at han desuagtet har afkrydset disse Poster i Bogen og for Kurator opgivet dem som betalte, anført, at vedkommende Debitorer havde indgaaet Kautionsforpligtelser for ham og derved havde faaet Penge tilgode hos ham, samt at han derfor havde ment sig berettiget til at likvidere de Modfordringer, de saaledes havde paa ham, i den Gjæld, hvori de stod til ham efter Møllebogen, og efter de Forklaringer, der ere afgivne af de paagjældende Personer, findes der heller ikke Føje til at antage, at Tiltalte Anders Christian Andersen har forbundet nogen svingagtig Hensigt med den af ham i den her omhandlede Henseende brugte Fremgangsmaade. Forsaaavidt derhos bemeldte Tiltalte endvidere

er sigtet for efter Afholdelsen af den forommeldte Arrestforretning — ved hvilken der, som meldt, bl. A. blev gjort Arrest i hans udestaaende Fordringer efter den tidnævnte Møllebog — at have gjort Forsøg paa til egen Fordel at skaffe sig tvende af disse betalte, idet han dels selv, dels ved Medtaltale Inger skal have afkrævet vedkommende Debitorer dem, uden dog at faa dem betalte, kan det ej heller mod hans Benægtelse anses godtgjort, at han i saa Henseende har gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan tilregnes ham som svigagtigt. Ved Taltale Inger Andersens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at hun — der ved det ovenfor ommeldte Skadesløsbrev, hvilket var udstedt den 20 Marts 1884 og thinglæst den 22 s. M., havde givet Gaardejer Peder Chr. Balle af Tødsø og senere afdøde Gaardejer Niels Lynggaard sammesteds Pant i en Del hende tilhørende, i Skadesløsbrevet nærmere specificerede Løseregjenstande, til Sikkerhed i Anledning af en af dem i Forening for Taltale Anders Christian Andersen indgaaet Kautionsforpligtelse — har af de ved dette Skadesløsbrev pantsatte Gjenstande solgt en Decimalvægt, der med tilhørende Lodder ved Pantsætningen var ansat til en Værdi af 30 Kr. Denne Vægt er imidlertid senere, dog først efter at Undersøgelsen i nærværende Sag var begyndt, tilbagekjøbt af hende, og forefundtes paa hendes Bopæl, da on Kreditor den 24 August f. A. lod gjøre Exekution for en Fordring hos hende. Taltale Inger har derhos erkjendt, at hun med en Bager har talt om til ham at sælge de til denne Vægt hørende Lodder, men hun har paastaet, at der ikke kom nogen Handel i Stand imellem dem derom. Forsaavidt denne Taltale er sigtet for ogsaa at have solgt andre af hende pantsatte Løseregjenstande, findes de i saa Henseende tilvejebragte Oplysninger ikke at afgive et tilstrækkeligt Bevis imod hende. Ifølge det Anførte vil Taltale Anders Christian Andersen — der er født i Aaret 1842 og tidligere ifølge Overrettens Dom af 3 Januar 1870 har været ansat efter Straffelovens § 101, jfr. § 100, med simpelt Fængsel i 8 Dage, hvilken Straf imidlertid ved allerhøjeste Reskript af 24 Mai s. A. blev ham eftergivet, mod at han til Statskassen erlagde en Bøde af 50 Rdlr. — være at frifinde for Aktors Taltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger efter det nedenfor fastsatte Forhold. Derimod vil Taltale Inger Andersen, der er født i Aaret 1839 og 2 Gange har erlagt Bøde for uberettiget Næringsbrug, men iøvrigt ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for Salget af den ovenomhandlede Decimalvægt være at anse efter Straffelovens § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og bemeldte Dom vil derfor forsaavidt være at stad-

fæste. Med Hensyn til Sagens Behandling i første Instants bemærkes, at det maa misbilliges, at Tiltalte Anders Christian Andersen ikke er bleven underkastet Forhor i Tiden fra 11 Juni 1886, da han arresteredes, til den 9 Juli s. A., og at Underdommeren, hvem det ved Overrettons Kjendelse har været paalagt at tilvejebringe flere nye Oplysninger i Sagen, har undladt at tilvejebringe den i Kjendelsen under Nr. 6 begjærte Oplysning, som dog ikke var af den Betydning, at Sagens Paa-kjendelse findes at burde udsættes efter dens Tilvejebringelse. Iøvrigt har under Sagens Behandling i første Instants og den befalede Sagførelse for begge Retter intet Ophold, som vil bevirke Ansvar, fundet Sted.

Onsdagen den 2 Mai.

Nr. 131.

Advokat Halkier

contra

Lars Madsen (Def. Levinson),

der tiltales for Ildspansættelse.

Skovby Herreds Extrarets Dom af 24 December 1887: Arrestanten Lars Madsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar og udrede i Erstatning til det almindelige Brandassurance-selskab for Landbygningerne 42,704 Kr., til det fynske Brand-assurancelskab 18,707 Kr. 19 Øre og til det lille fynske Brand-assurancelskab 749 Kr. 22 Øre samt udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder til Aktor, Prokurator Møller, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Hubech, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Marts 1888: Arrestanten Lars Madsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer, samt Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Prokuratorerne Winther og Alberti, 20 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Det bemærkes, at Underdommeren strax efter at have modtaget Overretsdomsakten til Forkyndelse af Indstævningen til Højesteret burde have hævet Tiltaltes Varetgætsarrest, hvilket først er sket i Slutningen af forrige Maaned, men til i den Anledning at paalægge ham noget Ansvar findes der dog ikke Feje.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokaterne Halkier og Levinsen tillægges der i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: De med nærværende, fra Skovby Herreds Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Lars Madsen — som er født den 2 Januar 1829 og ved Gjording-Malt Herreders Extraretsdom af 27 Juni 1867 er anset efter Straffelovens § 257 med Straf af 20 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost, men iøvrigt ikke findes straffet — tiltales for Ildspasættelse, forbundne Omstændigheder ere følgende: Den 24 Juli f. A. nedbrændte fuldstændig de ved den under Grevskabet Gyldensten hørende Hovedgaard Harritslevgaard liggende Ladebygninger tilligemed en i Nærheden værende Gartnerbolig. Foruden de nævnte Bygninger, der vare forsikrede for tilsammen 43,580 Kr., brændte ved samme Lejlighed en stor Del af Gaardens Besætning, Inventarium og Losore til en samlet Forsikringsum af over 19,000 Kr., deriblandt Arrestantens egne Effekter. Det maa anses oplyst, at Ilden, der blev bemærket fra et nærliggende Sted om Aftenen Kl. 8½ à 9, brød ud igjennem Taget paa Gaardens straa-tækkede Hestestald faa Minutter, efterat Arrestanten, der havde Tjeneste paa Gaarden som Staldkarl, havde, som af ham erkjendt, været beskæftiget paa Loftet over Hestestalden, bl. A. med at kaste Strøelse ned til Hestene, hvorhos det maa antages, at Arrestanten og en Rogter, der paa det angivne Tidspunkt opholdt sig paa sit i Staldløngen værende Kammer og efter sin Forklaring stod Fare for at indebrænde, vare de eneste af Gaardens Personale, der vare tilstede i den paagjældende Bygning i den nærmeste Tid forinden Ildens Udbrud. Efter Arre-

stantens Forklaring vil han, om hvem det er oplyst, at han ikke røger Tobak, og som har nægtet under sit Ophold paa Loftet at have benyttet Ild eller Lys, ikke have bemærket Ildens Udbrud, forinden han — der har angivet, at han, efterat være kommet ned fra Loftet, var beskjæftiget med at lægge Seletøj paa et Par Heste, ved hvilken Lejlighed den ene af disse slap fra ham ud i Gaarden — under sit Ophold her, medens han var optaget af at fange den undlobne Hest, af en tililende Mand blev gjort opmærksom paa, at der var Ild i Staldlængens Tag. Under sit Ophold paa Loftet, til hvilket Ingen lettelig vilde kunne skaffe sig Adgang uden gennem Stalden, vil Arrestanten intet Spor have mærket til Ild eller Røg, ligesaa lidt som der har kunnet paapeges nogen antagelig Aarsag til Ildens Opkomst. Arrestanten, der har havt sine Ejendele forsikkrede for 800 Kr., har opgjort Værdien af samtlige for ham brændte Effekter, der beroede i et ham i den paagjældende Staldlænge overladt Kammer, til 560 Kr., uden at der foreligger Noget, der giver grundet Føje til at antage, at denne Opgjorlse skulde være overdreven. Vel finder nu Arrestantens Forklaring om hans Adfærd paa det Tidspunkt, da Ilden opdagedes af Andre, ingen Støtte i Sagens Oplysninger, idet den tililende Mand, af hvem Arrestanten blev gjort opmærksom paa Ilden, ingen løsgaende Hest vil have set i Gaarden, hvorhos Arrestantens Anbringende om, at han, nægtet han opholdt sig udenfor Stalden, dog ikke selv vil have bemærket Ilden, vanskeligt lader sig forene med, at Ilden, eftersom ethvert Forsøg paa at redde Hestebesætningen strax maatte opgives som haabløst, allerede da maa have grebet betydeligt om sig, men ligesom det paa den anden Side fortjener at fremhæves, at Arrestanten, uden at betænke sig, har ydet virksom Bistand til Redning af en stor Del af Kreaturbesætningen og herved er bleven endog i betydelig Grad forbrændt, saaledes frembyder den stedfundne Undersøgelses Udfald overhovedet Intet, som kunde berettige til, mod Arrestantens vedholdende Benægtelse, at statuere, at han — forsætlig eller uforsætlig — skulde have været Aarsag i den stedfundne Ildsvaade. Arrestanten, som ved den indankede Dom i Medfør af Straffelovens § 281, 1ste Stykke, er anset med Straf af Forbedringshusarbejde i 3 Aar, vil som Følge af det Anførte være at frifinde for Aktors Tiltale, hvorhos Aktionens Omkostninger for Underretten, der ved den indankede Dom ere paalagte Arrestanten, samt de Aktor og Defensor her for Retten tilkommende Salærer, der bestemmes til 20 Kr. for hver, findes at burde udredes af det Offentlige.

Nr. 138.   Højesteretssagfører Shaw
  contra
  Lars Nielsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Ramsø-Thune Herreders Extrarets Dom af 15 Februar 1888: Arrestanten Lars Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa bør han og udrede i Erstatning til Parcellist Andreas Peder Andreassen af Vindinge Mark 1 Kr. 50 Øre samt tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jacobsen og Hude, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Marts 1888: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kaas og Lange, betaler Arrestanten Lars Nielsen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Lars Nielsen for Tyveri anlagte fra Ramsø-Thune Herreders Extraret hertil indankede Sag er det ved Arrestantens med det iøvrigt Oplyste stemmende Til-

staaelse bevist, at han, da han den 11 Januar d. A. passerede forbi Parcellist Andreas Peder Andreasens Ejendom paa Vindinge Mark, hvor han fra tidligere Tid er bekendt med Lokalteterne, har for at begaa Tyveri begivet sig ind i et under Ladebygningen værende Kjælderrum, hvortil Døren kun var lukket med en udvendig fra paasat Krog og fra et der henstaaende Saltkar stjaalet en til 1 Kr. 50 Øre vurderet Rullepølse, medens han ikke fik Lejlighed til at tilvende sig videre, da han opdagedes af Bestjaalne. Paa Grund heraf er Arrestanten, der er født 20 September 1841 og gjentagne Gange tidligere har været straffet for Tyveri senest ved Hirschholms Birks Extraretsdom af 15 Juli 1879 efter Straffelovens § 231 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ved den indankede Dom rettelig anset efter samme Lovs § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, og da den valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar findes passende og Dommens Bestemmelser om Erstatning og Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil Dommen være at stadfæste.

Mandagen den 7 Mai.

Nr. 132. Højesteretsagfører Hansen

contra

Jens Peter Jensen (Def. Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens 18de Kapitel.

Roungsø m. fl. Herreders Extrarets Dom af 20° December 1887: Tiltalte, Gaardcjer Jens Peter Jensen af Tjerrildmosegaard, bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage, hvorhos han bør udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Langballe, og Defensor, Kancelliraad Bredstrup, henholdsvis 12 Kr. og 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Februar 1888: Tiltalte Jens Peter Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten

12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver. At efterkommés under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Gaardejer Jens Peter Jensen for Overtrædelse af Straffelovens 18de Kapitel. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han Søndagen den 28 August f. A. har tilføjet den 58 Aar gamle Husmand Jens Jacobsen af Daugstrup Legemsbeskadigelser under følgende nærmere Omstændigheder: Tiltalte traf den nævnte Dags Eftermiddag bemeldte Jacobsen — der skyldte Tiltalte nogle Arbejdsdage som Rest paa Vederlag for noget ham af Tiltalte leveret Hø — ifærd med at slaa Græs paa sin i Nærheden af Tiltaltes Gaard værende Eng. Tiltalte — der efter sin Forklaring blev ærgerlig ved at se Jacobsen arbejde for sig selv, medens han endnu resterede med Arbejde til Tiltalte, og som maa antages at have været noget beruset, men dog ikke i nogen saadan Grad, at det kunde snaa Indflydelse paa hans Tilregnelighed — bød Jacobsen at staa stille eller holde op med sit Arbejde, hvad denne dog vægrede sig ved, og gik derpaa hen til en tætved værende Torvegrav, hvor han satte sig ned og talte med nogle Mænd, der tilfældigt vare komne tilstede. Da Jacobsen — der efter sin Forklaring var bange for Tiltalte, som, da Jacobsen kort i Forvejen havde arbejdet hos ham, havde udskjældt og villet slaa ham, og derfor ansaa det raadeligt at forføje sig bort — lidt efter var gaaet hen og havde taget sit Toj, der laa tætved det Sted, hvor de Andre sad, og var begyndt at gaa hjemad, rejste Tiltalte sig og gik, som han har vedgaaet, i den Hensigt at give Jacobsen nogle Prygl, hen til denne, gav ham nogle Lussinger og spændte Ben for ham,

hvorved Jacobsen faldt om og i Faldet brækkede sit venstre Ben; efterat Jacobsen var faldet omkuld, tildelte Tiltalte, der efter sin Forklaring blev dragen med i Faldet, ham endnu endel Slag i Ansigtet, men da Jacobsen, der bad for sig og raabte om Hjælp, havde yttret, at hans Ben var gaaet itu, rejste Tiltalte sig og gik sin Vej. Iøvrigt har Tiltalte udsagt, at det ikke var hans Mening at tilføje Jacobsen nogen Skade, men kun ved en Revselse at give sin Ærgrelse mod ham Luft. Efter en af praktiserende Læge Krohn, der har behandlet Jacobsen, under 8 September f. A. afgiven Erklæring, bestod den Jacobsens Ben tilføjede Skade i, at begge Skinnebenets Ben vare brækkede lige over Fodleddet, og udtales det i Erklæringen, at der vilde hengaa mindst 7 à 8 Uger til Helbredelsen. I et den 17 Oktober paa Jacobsens Bopæl afholdt Forhør forklarede denne, at han havde været songeliggende i 7 Uger og endnu laa mest i Sengen, men dog kunde slæbe sig omkring i Huset ved en Krykke, samt at han var aldeles uarbejdsdygtig. Men ved en Undersøgelse, som ovennævnte Læge den 14 November foretog af Jacobsens Ben, fandtes, i følge en af Lægen samme Dag afgiven Erklæring, Bruddet godt og solidt helet, uden nogen Skjævhed eller Deviation til nogen Side af Brudenderne — hvad der efter hans første Erklæring efter Bruddets Beskaffenhed kunde have været Fare for. Det udtales derhos i Erklæringen, at Tiltalte gik godt paa Benet, og at der ikke vilde følge nogen varig Skade af Læsionen. Tiltalte har ved Forlig inden Politirotten forpligtet sig til at betale Jacobsen i Godtgjørelse for de ham ved Beskadigelsen paaforte Helbredelsesudgifter, Svio og Smorte samt Næringstab 230 Kr., og om Tilkjendelse af Erstatning er der herefter ikke Spørgsmaal under Sagen. For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil han — der er født i 1857 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 144.   Højesteretssagfører Bagger

contra

Adolph Alexander Edvard Hoffmann (Def. Klubien),

der tiltales for Løsgøngeri og Betleri.

Lejro Herreds Politirets Dom af 13 Februar 1888: Arrestanten Adolph Alexander Edvard Hoffmann bør straffes med Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage og bør han derhos betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Marts 1888: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Salomonsen og Hørforth for Overretten betaler Arrestanten Adolph Alexander Hoffmann 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Om Arrestanten Adolph Alexander Edvard Hoffmann, der under nærværende fra Lejro Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales for Løsgængeri og Betleri, er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han — der er født den 1 Marts 1845 og foruden en Gang at være straffet for Tyveri, mangfoldige Gango har været straffet for Løsgængeri og Betleri eller for en enkelt af disse Forseelser, senest ifølge Ramsø-Thuno Herreders Politiretsdom af 18 Marts f. A. i Medfør af Lov 3 Marts 1860 § 1 jfr. §§ 2 og 5 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ifølge Holsteinborg Birks Politiretsdom af 12 August f. A. efter samme Lovs §§ 1 og 3 jfr. § 5 med Tvangsarbejde i 150 Dage — efter den 15 Januar d. A. at have udstaaet den ham ved den sidstanførte Dom idømte Straf, den følgende Dag blev indlagt paa Brønsholmdal Arbejdsanstalt ved Hørsholm men allerede den 20 s. M. forlod denne uden Tilladelse og derefter har drevet arbejdsløs omkring ernærende sig ved Betleri og uden at søge Arbejde, indtil han den 1 f. M. meldte sig hos Sognefogden i Gundsølille, da han ikke kunde

gaa videre paa Grund af et ham af en Hest tilføjet Slag. For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold er han ved den indankede Dom af 13 f. M. rettelig anset med Straf efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 5, og da den valgte Straf af Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage findes passende, vil bemeldte Dom, der ligeledes rettelig har paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, være at stadfæste.

Nr. 133. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Rasmus Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 176, cfr. § 173, og for Forsøg paa denne Forbrydelse.

Vends Herreds Extrarets Dom af 11 Februar 1888: Arrestanten, Væversvend Rasmus Nielsen, bør straffes med Tugt-
 husarbejde i 2 Aar; saa bør han og udrede alle af denne Aktion flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Hansen, 15 Kr., og Defensor, Sagfører Brandt, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Marts 1888: Arrestanten, Rasmus Nielsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henhold til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Leth og Hvalsøe, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte kun i eet af de i den indankede Dom omhandlede Tilfælde kan anses skyldig i fuldbyrdet Forbrydelse, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forkortes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til

to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 30 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Vends Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Rasmus Nielsen — som er født den 7de Juli 1849 og oftere har været straffet for Tyveri, Bedrageri, Falsk og Betleri, senest ifølge Ribe Herreds Extrarets Dom af 31te Marts 1877 i Medfør af Straffelovens § 232 1ste Led og §§ 251 og 253 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar — for Overtrædelse af Straffelovens § 176 cfr. § 173 og for Forsøg paa denne Forbrydelse. Arrestanten har vedgaaet, hvad der bestyrkes af det iøvrigt oplyste, at han i December Maaned f. A. og den 15de Januar d. A., under forskjellige urigtige Forgivender og tildels ved at give dem Penge, har lokket fem i Middelfart hjemmehørende Smaapiger, i en Alder af fra 6 til 12 Aar, hen til afsides Steder, i den Hensigt at øve Uterlighed mod dem ved at befole dem paa deres bare Legeme, og at han i et Par Tilfælde har behandlet dem paa uterlig Maade ved enten at lægge sig nær ved dem og trykke dem op til sig samt kysse dem eller ved med Haanden at gribe om deres Ben uden paa Strømpen, men, naar Børnene modsatte sig denne Behandling, opgav han den strax, og Arrestanten har vedblivende bønøgtet at have haft til Hensigt at bedrive Utugt med nogen af dem. For det Arrestanten saaledes overbeviste Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 176 cfr. § 173, tildels sammenholdt med § 46, og findes Straffen, som ved Underrettens Dom er fastsat til Tugthusarbejde i 2 Aar, efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen være at forandre, medens den bliver at stadfæste i Henhold til Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Arrestanten.

Onsdagen den 9 Maj.

Nr. 26. Firmaet Th. Wessel & Vett (Asmussen)

contra

Handelsagent E. Aug. Bloch (Alberti),

betr. Spørgsm. om Ret til Benyttelsen af et Varemærke.

Sø- og Handelsrettens Dom af 25 August 1887: Det den 1 December 1886 efter Begjæring af Hovedcitanterne Firmaet Th. Wessel & Vett overfor Kontracitanten Handelsagent E. Aug. Bloch af Kongens Foged nedlagte Forbud bør være ophævet, forsaavidt det gaar ud paa at forbyde ham ved Forhandling af Linoleum at benytte noget Varemærke, hvori indeholdes Ordene: „F. Waltons Patent“, men i alle andre Punkter bør det nævnte Forbud som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande. Parterne bør derhos iøvrigt for hinandens Tiltale snavel i Hoved- som i Kontrasagen frie at være, og ophæves Omkostningerne i begge Sager.

Højesterets Dom.

Hovedcitanterne have blandt andre nye Oplysninger forelagt Højesteret dels en Erklæring fra „The Linoleum Manufacturing Company limited“ om, at det var med dette Selskabs Samtykke og paa dets Vegne, at Hovedcitanterne lode det under Sagen omhandlede Varemærke indregistrere i Danmark i deres eget Navn, dels en Erklæring fra F. Walton om, at det var med hans Samtykke, at de i Danmark havde indregistreret et Handelsmærke, indeholdende hans Navn. I Betragtning heraf og da de foreliggende Oplysninger ikke hjemle Kontracitanternes Paastand om, at Hovedcitanternes Erhvervelse af Eneret her i Landet til Benyttelse af det paagjældende Varemærke skulde stride mod de „The German Linoleum Manufacturing Company limited“ ved de i den indankede Dom nævnte Overenskomster overdragne Rettigheder, samt iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne være at stadfæste, idet særlig med Hensyn til den derved gjorte Begrænsning af Forbudet bemærkes, at det sidstnævnte Selskab ifølge den det overdragne Ret til at benytte F. Waltons Patenter ikke kunde være udelukket fra at anbringe en Betegnelse heraf paa de af det efter hans Methode i Tyskland fabrikerede og her i Landet forhandlede Linoleumsvarer. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at

stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende, efter Hoved- og Kontrastævning procederede Sag er det oplyst, at det engelske Selskab „The Linoleum Manufacturing Company limited“, der ejer en Fabrik i Staines i England, hvor det tilvirker Linoleums-Tæpper m. m., særlig med Afbenyttelse af forskellige af F. Walton erhvervede, men til Selskabet overgaaede Patenter paa Forbedringer i Fabrikationsmaaden, har ved Overenskomster af 24 April og 5 Juni 1883 til et da dannet Aktieselskab: „The German Manufacturing Linoleum Company limited“ mod et vist Beløb i Aktier overdraget Retten til i Tyskland at fabrikere og at sælge samme Slags Varer, saaledes at det nye Selskab derved skulde kunne benytte og anvende alle de patenterede Maskiner og Fremgangsmaader, som det førstnævnte Selskab allerede benyttede eller senere maatte benytte paa dets Fabrik i Staines eller andetsteds, og i dette Øjemed skulde have Adgang til dets Lokaler og kunne kopiere og bruge dets Tegninger, Modeller og Planer; det oprindelige Selskab skulde fremtidig være udelukket fra at forhandle dets Varer i Tyskland, medens omvendt det nye Selskab skulde være udelukket fra Forhandling af sine Varer i det britiske Rige, Nordamerika og Frankrig. Det er endvidere oplyst, at det førstnævnte Selskab benytter et Varemærke, der paatrykkes Bagsiden af dets Linoleumsfabrikata, bestaaende af to Kvadrater, der ere stillede inden i hinanden med Siderne parallelle og Spidserne nedad, den yderstes Spids hvilende paa et kort Fodstykke, imellem hvilke Kvadraters to øverste Sider staar: „Linoleum Floor Cloth“, medens Rummet mellem de nederste to Sider er tomt, hvorimod der i den inderste Kvadrat findes et Ornament nærmest lig en Blomst, hvorhos der under Fodstykket i to Linier staar: „F. Waltons Patent“, samt at det nævnte Selskab, efter at have overdraget Eneforhandlingen af dets Linoleum til Hovedcitanterne her i Suglen: „Firmaet Th. Wessel & Vett“, under 23 April 1885 anmodede Firmaet om som Selskabets Befuldnægtigede at ville indregistrere dets Varemærke med Ordene „F. Waltons Patents“ i Danmark, og at Firmaet derpaa under 23 Maj s. A. i eget Navn anmeldte og fik indregistreret det ovenangivne Varemærke her i Landet med den anførte Betegnelse under Fodstykket. Endelig er det oplyst, at det i 1883 for Tyskland dannede Selskab, der anlagde en Fabrik i Delmen-

horst dersteds, i August 1885 fik indregistreret et Varemærke i Bremen, der iøvrigt var ganske ens med det ovenforomtalte, men i hvilket der mellem de to øverste Sider af de to Kvadrater i Stedet for „Linoleum Floor Cloth“ stod: „Linoleum Fabriken“ og mellem de to nederste Sider af samme stod: „Staines Delmenhorst“, og at dette Selskab derhos antog Kontracitanten Handelsagent E. Aug. Bloch som dets Agent blandt andet for Danmark, samt at han i denne Egenskab i Efteraaret 1886 i forskjellige herværende Blåde indrykkede Avertissementer, hvori han for Selskabet averterede Linoleum af F. Waltons Patent tilsalg; og hvilke Avertissementer fandtes aftrykt det for Selskabet i Bremen indregistrerede Varemærke. I Anledning af disse Avertissementer lode nu Hovedcitanterne, der forment, at det nysnævnte Varemærke kun var saa lidet forskjelligt fra det for dem indregistrerede, at Forskjellen ikke kunde opdages uden ved Anvendelse af mere end almindelig Opmærksomhed, og at der ved dets Benyttelse her i Landet derfor skete et Indgrib i deres Ret, samt at den derved bevirkede Skade vilde forøges, hvis Benyttelsen ikke standsedes, under 1 December f. A. ved Kongens Foged nedlægge Forbud mod, at Kontracitanten benyttede det af ham averterede Varemærke eller noget andet, der var en Efterligning af det for deres Firma indregistrerede, paa Linoleum eller dettes Indpakning, og som navnlig indeholdt Ordet: „F. Waltons Patent“, samt imod, at Kontracitanten forhandlede saaledes mærkede Varer, og endelig imod, at han averterede Varer til Salg under det nævnte Mærke — og ved Stævning af 2 December f. A. have Hovedcitanterne derpaa paastaet det saaledes nedlagte Forbud stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt samt Kontracitanten, der havde været bekendt med den for Hovedcitanterne skete Indregistrering, tilpligtet for den begandede Lovovertrædelse at betale en passende Bøde samt at erstatte dem den derved foranledigede Skade med 5000 Kr. eller efter uvillige Mænds Skjøn med 5 % aarlig Rente fra den 2 December og endelig at betale dem alle ved Forbudsforretningen og Hovedsagen fremkaldte Omkostninger skadesløst. I Hovedsagen har Kontracitanten paastaet sig frifunden, saaledes at det nedlagte Forbud ophæves, hvorhos han i Henhold til Fuldmagt fra det af ham repræsenterede Selskab efter udtagen Kontrastævning af 20 Maj d. A. har paastaet Hovedcitanterne kjendte uberettigede til at „benytte“, d: paa Linoleum at anbringe det af dem indregistrerede Varemærke eller dog i alt Fald paastaet sig kjendt berettiget til vedblivende at forhandle Linoleum her med det af „the German Linoleum Manufacturing Company“ benyttede Varemærke samt derhos Hovedcitanterne tilpligtede at betale ham Erstatning for den ved Forbudet bevirkede Skade med 10,000 Kr. eller et ved uvillige Mænds eller Rettens Skjøn fastsat Beløb med Renter deraf 5 % aarlig fra den 20 Maj d. A., hvorhos han endelig

har fordret sig saavel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger godkjendte. Subsidiært har han derhos paastaet, at Forbudet i alt Fald ikke stadfæstes, forsaavidt det gnaar ud paa, at han ikke maa forhandle Linoleum med noget Varemærke, hvori findes Ordene: „F. Waltons Patent“, ligesom han endvidere har nedlagt subsidiære Paastande med Hensyn til den af Hovedcitanterne fortrede Erstatning og Bøde. I Kontrasagen have Hovedcitanterne paastaet Frifindelse med Tillæg af skadesløse Omkostninger, idet de ligeledes have nedlagt subsidiær Paastand angaaende den hos dem krævede Erstatning. Forsaavidt Hovedcitanterne nu have gjort gjældende, at Kontracitanten har været uberettiget til at optræde som saadan under nærværende Sag, idet han kun har kunnet gjøre dette som Befuldmægtiget for det Selskab, der ejer Fabrikken i Delmenhorst, medens Hovedsagen alene er rettet imod ham personlig, da findes der ikke at kunne gives dem Medhold heri, idet Hovedsagen efter det Foreliggende i Virkeligheden maa siges i alt Fald tillige at være rettet imod Kontracitanten i hans Egenskab af Repræsentant for det nævnte Selskab, om der end kun har kunnet paastaas Dom over ham personlig. Naar Kontracitanten imidlertid har gjort gjældende, at Hovedcitanterne ikke skulde kunne støtte nogen Ret, endsige nogen Eneret, paa det for dem indregistrerede Varemærke, men bør kjendes uberegtigede til selv at anbringe dette paa Linoleum og tillige anses uberegtigede til at udelukke andre fra at bringe Varer i Handelen med samme eller lignende Mærke, da findes der omvendt ikke at kunne gives ham Medhold deri. Forsaavidt han nemlig i saa Henseende har paaberaabt sig, at Hovedcitanterne ikke have havt fornoden Hjemmel til at lade det omhandlede Varemærke indregistrere i deres eget Navn, da kan denne Indsigelse — bortset fra, at dens Rigtighed ikke er godgjort — overhovedet ikke komme i Betragtning her i Sagen, da den ikke er rejst af det Selskab i England, hvem Varemærket der tilkommer, og efter hvis Befuldmægtigelse Indregistreringen er sket her, idet det meget mere maa anses for at være in confesso, at det nævnte Selskab har vægret sig ved at indtræde i nærværende Sag. Og naar Kontracitanten har forment, at Hovedcitanterne i alt Fald ikke ville kunne „benytte“ Varemærket, og selv anbringe det paa Linoleum, uden at gjøre sig skyldige i Vareforfalskning, da findes det ufornodent at komme ind paa, hvorvidt dette, uanset Hovedcitanternes Benægtelse, maatte være Tilfældet, da det under Sagen er uomtvistet, at Hovedcitanterne overhovedet ikke forhandle Linoleum med det omhandlede Varemærke uden saadant, der er leveret fra Fabrikken i Staines og af den indsendelsen forsynet med det nævnte Mærke. Da det nu derhos ikke blot af Hovedcitanterne uimodsagt er anført, at det for Fabrikken i Delmenhorst i Tyskland indregistrerede Varemærke, som Kontracitanten

har benyttet ved Averteringen af Fabrikkens Varer her, i den Grad ligner det for Hovedcitanterne indregistrerede Mærke, at Forskjellen kun kan opdages ved Anvendelse af mere end almindelig Opmærksomhed, jfr. § 14*) i Lov af 2 Juli 1880 om Beskyttelse for Varemærker, men endog af Kontracitanten udtrykkelig er erkjendt, at det netop havde været Meningen at tilvejebringe en saadan Lighed, fordi begge Fabrikker ifølge Overenskomsterne af 1883 skulde levere den samme Vare, hvorfor det bliver ufornodent at komme ind paa en Bedømmelse af Mærkernes Forskjelligheder, og da der derhos ikke kan tages noget Hensyn til Kontracitantens Paastand om, at det skal være med udtrykkeligt mundtligt Samtykke af Selskabet, der ejer Fabrikken i Staines, at Fabrikken i Delmenhorst, overensstommende med Hensigten med Overenskomsterne af 1883, benytter det for samme i Tyskland indregistrerede Mærke — en Paastand, hvis Rigtighed Hovedcitanterne iøvrigt have benægtet — allerede af den Grund, at dette sidste Mærke aldeles ikke er indregistreret her i Landet, endsig indregistreret for Hovedcitanternes Varemærke — vil det efter Hovedcitanternes Begjæring den 1 December 1886 overfor Kontracitanten nedlagte Forbud blive at stadfæste, dog saaledes, at derfra, overensstemmende med Kontracitantens subsidiære Paastand, bliver at undtage den Del af Forbudet, der gaar ud paa, at Kontracitanten ved Forhandlingen af de i Sagen omhandlede Varer ikke maa benytte noget Varemærke, der indeholder Ordene: „F. Waltons Patent“. Ligesom det nemlig af Hovedcitanterne selv er erkjendt, at Kontracitanten i Henhold til de omtalte Overenskomster af 1883 er berettiget til her at forhandle Linoleumsvarer fra Fabrikken i Delmenhorst, der ere fabrikerede efter den engelske paa F. Waltons Patenter baserede Methode, saaledes foreligger der aldeles intet om og stemmer det ikke med det Foreliggende, at Ordene: „F. Waltons Patent“ udgjøre den eneste væsentlige Del af det for Hovedcitanterne indregistrerede Varemærke, saa at ethvert andet Mærke blot ved at indeholde disse Ord skulde være i Strid med deres Ret. Vel er det nu derhos af Kontracitanten under Sagen erkjendt, at han, da han indrykkede de omhandlede Avertissementer med Benyttelse af Delmenhorster Fabrikkens tyske Varemærke, var bekendt med den for Hovedcitanterne stedfundne Indregistrering af deres Linoleumsvaremærke, men da det ikke desto mindre efter alt, hvad der foreligger om Forholdet mellem Fabrikkerne i Staines og i Delmenhorst, maa antages, at Kontracitanten har kunnet tro sig berettiget til den stedfundne Brug af Delmenhorster-Fabrikens Mærke her, findes der ikke tilstrækkelig Grund til at idømme ham nogen Bøde efter § 17 i

---

*) Skal formentlig være § 15.

den citerede Lov af 2 Juli 1880, jfr. Straffelovens § 278, og lige saa lidt vil der blive Spørgsmaal om at tilkjende Hovedcitantorne nogen Erstatning her i Sagen, da det af Kontracitanten uimodsagt er anført, at han kun har afsat et enkelt Stykke af den omhandlede Linoleum til en Værdi af 125 Kr. til en tilfældig Kunde hersteds, og det ikke er oplyst eller kan antages, at Hovedcitanterne enten derved eller ved den fra Kontracitantens Side stedfundne Avertering have lidt noget Tab eller Skade. Idet Parterne derhos iøvrigt ville være at frifinde for hinandens Tiltale, findes Omkostningerne saavel i Hoved- som i Kontracsagen at burde ophæves. Stempelovertrædelseforeligger ikke.

Tirsdagen den 15 Mai.

Nr. 106. Højesteretssagfører Hansen
contra

1) **Vilhelm Christensen**, 2) **Oluf Albinus Vilhelm Christensen**, 3) **Peter August Hansen** og 4) **Charles August Salling** (Def. Hindenburg for Nr. 1 og 2, Asmussen for Nr. 3 og Halkier for Nr. 4),

der tiltales: Nr. 1 og 2 for Meddelagtighed i Tyveri, Nr. 3 for Forsøg paa Meddelagtighed i Tyveri eller for Bedrageri og Nr. 4 for Meddelagtighed i Bedrageri og for Forsøg paa saadan Meddelagtighed.

Kommissions Dom af 22 November 1887: Tiltalte, Ritmester Carl August Hansen, Arrestanten Villiam Emil Valdemar Olsen, Arrestanten Peder Andersen, Tiltalte Smed Vilhelm Christensen af Frederiksberg, Tiltalte Smed Oluf Albinus Vilhelm Christensen af Brøndbyøster Mark, Tiltalte Sadelmagermester Peter August Hansen af Frederiksberg, Tiltalte Arbejdsmand Charles August Salling af Fredoriksberg, Arrestanton Søren Edvard Flade, Tiltalte Staldmester Anders Christian Niels Olesen af Frederiksberg, Tiltalte Gaardojer Morten Nielsen af Herløv og Tiltalte Ungkarl Jens Pedersen af Herløv bør straffes: Arrestanterne og Tiltalte Jens Pedersen med Forbedringshusarbejde, Arrestanten Olsen i 4 Aar, Arrestanten Andersen i 3 Aar, Arrestanten Flade i 2 Aar og Tiltalte Jens Pedersen i 1 Aar, de Tiltalte Vilhelm Christensen og Oluf Christensen, Peter

August Hansen, Nielsen, Salling og Olesen med Fængsel paa Vand og Brød, Salling i 6 Gange 5 Dage, Olesen i 4 Gange 5 Dage, Peter August Hansen og Nielsen hver især i 2 Gange 5 Dage, Vilhelm og Oluf Christensen hver især i 5 Dage, og Tiltalte Ritmester Hansen med simpelt Fængsel i 8 Dage. I Erstatning til Frederiksberg Sporvejselskab udredes: af Arrestanten Olsen alene 4750 Kr. 62 Øre, af Arrestanterne Olsen og Andersen En for Begge og Begge for En 476 Kr. 40 Øre, af Arrestanten Olsen og Tiltalte Jens Pedersen En for Begge og Begge for En 155 Kr., af Arrestanten Olsen og Tiltalte Nielsen En for Begge og Begge for En 110 Kr., af Arrestanterne Olsen og Flade En for Begge og Begge for En 257 Kr., af Arrestanten Andersen alene 1250 Kr., af Arrestanten Andersen og Tiltalte Salling En for Begge og Begge for En 900 Kr., af Arrestanten Andersen og Tiltalte Olesen in solidum 1522 Kr. 50 Øre, af Tiltalte Salling alene 195 Kr. og af Arrestanton Flade alene 5100 Kr. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Mundt, 400 Kroner og til den for Arrestanterne og de Tiltalte med Undtagelse af Ritmester Hansen beskikkede Defensor, Prokurator Steinthal, 200 Kr., udredes af Arrestanton Olsen med $\frac{4}{7}$ — dog saaledes, at heraf in solidum med ham tilsvares $\frac{1}{8}$ af Tiltalte Ritmester Hansen og Arrestanten Flade En for Begge og Begge for En, $\frac{1}{8}$ af Arrestanten Flade, $\frac{1}{8}$ af de Tiltalte Vilhelm Christensen og Oluf Christensen, En for Begge og Begge for En, $\frac{1}{8}$ af Tiltalte Nielsen, $\frac{1}{8}$ af Tiltalte Jens Pedersen og $\frac{1}{8}$ af Arrestanten Andersen — af Arrestanten Andersen med $\frac{3}{14}$ — dog saaledes, at heraf in solidum med ham tilsvares $\frac{1}{3}$ af Tiltalte Salling og $\frac{1}{3}$ af Tiltalte Olesen — af Arrestanten Flade med $\frac{1}{14}$, af Tiltalte Peter August Hansen med $\frac{1}{14}$ og af Tiltalte Salling med $\frac{1}{14}$. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterots Dom.

Det af Tiltalte Peter August Hansen udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold — paa hvis Bedømmelse nogle Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse — findes efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder, særligt under Hensyn til den af ham i Forhøret af 9 Marts f. A. afgivne Forklaring om, at han, hvis Olsen kun vilde laane ham det omhandlede Dækkentøj, dog i Tillid til Olsens Uorden eller Glemsomhed gjorde Regning paa at kunne beholde det, at maatte henføres under Straffelovens § 257. Hans Straf bliver at bestemme til simpelt Fængsel i 14 Dage.

For Vilhelm Christensens, Oluf Albinus Vilhelm

Christensens og Charles August Sallings Vedkommende vil Kommissionsdommen i Henhold til de i samme anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at for Sallings Vedkommende bliver Straffelovens § 48 at citere i Forbindelse med § 251, være at stadfæste, idet de Højesteret angaaende de to Førstnævntes Forhold forelagte nye Oplysninger maa blive uden Betydning ved Sagens Paadømmelse.

Thi kjendes for Ret:

Peter August Hansen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Iøvrigt bør Kommissariernes Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Hansen 120 Kroner — hvoraf Vilhelm Christensen og Oluf Albinus Vilhelm Christensen En for Begge og Begge for En udrede en Trediedel, Peter August Hansen og Charles August Salling hver en Trediedel — Advokat Hindenburg 60 Kroner, der udredes af de to førstnævnte Tiltalte En for Begge og Begge for En, og Advokat Halkier 60 Kroner, der udredes af Charles August Salling.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Efter at det ved allerhøjeste Kommissarialbefaling af 22 Februar d. A. har været paalagt undertegnede Assessor i Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret Ingerslev at anstille Undersøgelse i Anledning af en Række Besvigelser, forøvede mod Frederiksberg Sporvejsselskab, og det i Anledning af de Oplysninger, der under den nævnte Undersøgelse ere fremkomne, ved allerhøjeste Kommissarialbefaling af 2 Juni d. A. paalagt undertegnede Assessorer i den nævnte Ret yderligere at undersøge og paakjende nærværende Sag, under hvilken tiltales:

- 1) Administrerende Direktør for bemeldte Sporvejsselskab, Ritmester Carl August Hansen, R. af D., for svigagtigt Forhold,
- 2) Arrestanten Villiam Emil Valdemar Olsen for Tyveri, Bedrageri og Falsk,
- 3) Arrestanten Peder Andersen for Bedrageri og Falsk,
- 4) Smed Vilhelm Christensen af Frederiksberg for Meddelagtighed i Tyveri,
- 5) Smed Oluf Albinus Vilhelm Christensen af Brøndbyøster Mark for Meddelagtighed i Tyveri,

- 6) Sadelmagormester Peter August Hansen af Frederiksberg for Forsøg paa Meddelagtighed i Tyveri eller for Bedrageri,
- 7) Arbejdsmand Charles August Salling af Frederiksberg for Meddelagtighed i Bedrageri og for Forsøg paa saadan Meddelagtighed,
- 8) Arrestanten Soren Eduard Flade for Bedrageri,
- 9) Staldmester Anders Christian Niels Olesen af Frederiksberg for Meddelagtighed i Bedrageri,
- 10) Gaurdejer Morten Nielsen af Herløv for Bedrageri og
- 11) Ungkarl Jens Pedersen af Herlov for Falsk og Bedrageri. — — — —

Tiltalte 4, Vilhelm Christensen, er født den 21 August 1828 og ikke funden forhen straffet. Tiltalte 5, Oluf Christensen, er født den 23 Oktober 1859 og ikke funden forhen straffet. Tiltalte 6, Hansen, er født den 3 Januar 1844 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom. Tiltalte 7, Salling, er født den 23 Juni 1860 og anset ifølge Dom, afsagt den 15 September 1881 ved Søetatens kombinerede Ret, efter alm. borgerlig Straffelov § 247, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage. — —

I Vinteren 1884—85 aftalte Arrestanten Olsen og Tiltalte Vilhelm Christensen, at de skulde gaa i Kompagni om 4 Grise, saaledes at Christensen skulde levøre Grisene, medens Arrestanten skulde levero de til deres Fodring fornødne Ærter eller Majs. Arrestanten og Vilhelm Christensen skulde saa være lige gode om de tre Grise, medens Vilhelm Christensens Son, Tiltalte Oluf Albinus Vilhelm Christensen, skulde have den fjerde Gris for at passe dem alle fire. Arrestanten tilvendte sig derefter af Sporvejselskabets Beholdning, til hvilken han havde fri Adgang, 6 Tdr. Ærter af samlet Værdi 72 Kr., og lod disse henlægge paa et afsondret Sted, og de bleve derefter afleverede til Tiltalte, Oluf Christensen, og af denne anvendte til Fodring af Grisene, idet Arrestanten og mulig Vilhelm Christensen bragte ham den første Tønde, og han selv med sin Faders Vidende afhentede Resten paa Sporvejsstationen, efterhaanden som der blev Brug for samme til Grisenes Fodring. Da Grisene blev slagtede, blev de fordelte som aftalt. Efter de i Sagen fremkomne Oplysninger og efter hvad de Tiltalte have erkjendt, samt idet der ikke findes at kunne tages Hensyn til de af dem senere i modsat Retning fremsatte Anbringender, maa det antages, at begge de Tiltalte, om end ikke fra først af, saa dog medens Afhentningen af de ommeldte Ærter endnu fandt Sted, have havt sikker Formodning om, at de af Arrestanten vare erhvervede paa ulovlig Maade. For deres Forhold i denne Henscende ville de være at anse, Arrestanten Olsen efter Straffelovens § 228 og de Tiltalte efter dens § 238. I sidste Halvdel af forrige Aar anmodede Tiltalte Peter August Hansen Arrestanten Olsen om at laane eller over-

lade sig noget Dækkentøj af Sporvejselskabets Beholdning. Arrestanten sendte derefter Tiltalte i 2 Gange noget til bemeldte Beholdning hørende Dækkentøj af Værdi ialt 40 Kroner, som Tiltalte derefter bearbejdede og solgte til egen Fordel, uden at han, da Undersøgelsen blev indledet mod ham for dette Forhold, havde holdt Sporvejselskabet skadesløst for bemeldte Dækkentøj. Efter hvad Tiltalte har tilstaaet, og idet der ikke findes at kunne tages Hensyn til hans senere fromsatte i modsat Retning gaaende Anbringender, maa det antages, at hans Hensigt med den ovenfor omtalte Opfordring til Arrestanten var at formaa denne til paa ulovlig Maade at tilvende sig Dækkentøjet fra Sporvejselskabet for at give ham det, og at han derfor ikke har havt til Hensigt at restituere det. Arrestanten, der ikke med Bøstæmthed har kunnet crindre at have overladt Tiltalte Hansen bemeldte Dækkentøj, men erklæret, at han ikke betvivler, at han jo har gjort dette, har derimod udsagt, at han i saa Fald kun har havt til Hensigt at overdrage ham det som et Slags Laan til Eje, saaledes at Hansen snarest mulig skulde tilsvare Selskabet Dækkentøj af samme Art, og til at forkaste denne Forklaring giver det iøvrigt Oplyste ikke tilstrækkelig Føje. Herefter findes Arrestanten ikke at have gjort sig skyldig i noget Forhold med Hensyn til bemeldte Dækkentøj, der vil kunne paadrage ham Straffansvar, medens Tiltalte Peter August Hansen vil være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. § 52 3die Stykke. — — —

I Tidsrummet fra Slutningen af November 1884 til Begyndelsen af 1886 leverede Arrestanten Peder Andersen en Del Ho- og Halmlæs til Frederiksberg Sporvejselskab, som han lod veje paa Kjøbenhavns Sporvejselskabs Vægt, hvor Vejning for Fremmede var tilladt mod en Betaling af 35 Øre pr. Vejning. I største Delen af dette Tidsrum forestodes Vejningen af Selskabets den 12 September 1885 afdøde Staldmester og en ligeledes afdød Staldkarl, og af disse har Arrestanten Anderson efter sin Forklaring, som maa lægges til Grund for Sagen, stadig for Extrabetaling erholdt udstedt ham vitterlig urigtige Vægtsedler paa de for ham vejede Læs, idet disses Vægt paa Vægtsedlerne angaves højere, end den i Virkeligheden var. Ved Hjælp af disse Vægtsedler, efter hvilke Betalingen for Læssene beregnedes, erholdt Arrestanten da udbetalt af Frederiksberg Sporvejselskab større Beløb, end der i Virkeligheden tilkom ham for de af ham leverede Læs. Det Tab, der herved er paaført Sporvejselskabet, er ansat til ca. 1250 Kroner. Efter den 12 September 1885 og indtil Begyndelsen af 1886 blev Vejningen paa Kjøbenhavns Sporvejselskabs Vægt besørget af Tiltalte Charles August Salling. Denne har paa samme Maade i det anførte Tidsrum mod Extrabetaling svigagtig forsynet Arrestanten Peder Andersen med urigtige Vægtsedler og derved sat denne istand til at bevise Frederiksberg Sporvejselskab for et Beløb af ca. 900 Kr.

Ifølge sin Forklaring, som maa lægges til Grund for Sagen, har Tiltalte Salling endvidere paa samme Maade og i lignende Øjemed udstedt urigtige Vægtsedler til en Sognefoged i Vallensbæk, som, da Undersøgelse i den Anledning blev indledet mod ham, afslivede sig. Det Tab, der er paaført Frederiksberg Sporvejs-selskab ved at samme har erlagt Betaling efter sidstnævnte urigtige Vægtsedler, er ansat til ca. 45 Kr. Tiltalte Salling har fremdeles tilstaaet, at han paa samme Maade har forsynet de Tiltalte Morten Nielsen og Jens Pederson samt en Gaardøjer i Skovlunde med urigtige Vægtsedler for at sætte dem istand til at opnaa højere Betaling for de af dem til Frederiksberg Sporvejs-selskab afleverede Fourageleverancor, end der tilkom dem, og at denne Forklaring for Arrestantens Vedkommende er rigtig, giver det iøvrigt Oplyste ikke Foje til at betvivle, hvorfor den forsaavidt vil være at lægge til Grund for Sagens Afgjørelse. Hvad angaar sidstnævnte Gaardejer, der har nægtet at have vidst, at de ham leverede Vægtsedler have været urigtige, er der ikke under Sagen Spørgsmaal om at paulægge ham Strafansvar. Ogsaa de Tiltalte Nielsen og Pederson have nægtet at have været vidende om, at de for dem af Tiltalte udfærdigede Vægtsedler have været urigtige, og at have vidst af, at de af Selskabet have modtaget højere Betaling for de af dem til samme leverede Fouragelæs, end der rettelig tilkom dem, og ved de i Sagen iøvrigt fremkomne Oplysninger findes det ej heller mod deres Benægtelse bevist, at de i denne Henseende have gjort sig skyldige i noget ulovligt Forhold. Det Tab, der er paaført Sporvejs-selskabet ved, at samme har ydet den omhandlede Gaard-ejer og de Tiltalte Nielsen og Pedersen Betaling efter urigtige Vægtsedler, er ansat til 150 Kr. — — — Forsaavidt der under Sagen har været Spørgsmaal om, hvorvidt Arrestanten Olsen har været medskyldig i de ommeldte ved urigtige Vægtsedler mod Frederiksberg Sporvejs-selskab udovede Bedragerier, er det ikke mod hans Benægtelse godtgjort, at han i denne Henseende har gjort sig skyldig i noget ulovligt Forhold. Derimod villo Arrestanten Andersøn og de Tiltalte Salling og Olsen for det omhandlede af dem udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 251. — — —

I Henhold til det Anførte ville de Tiltalte og Arrestanterne være at anse: — — — Arrestanten Olsen efter Straffelovens § 228, § 251, § 257, § 268, § 273, jfr. § 268 og § 275, jfr. § 268, de Tiltalte Vilhelm Christensen og Oluf Christensen efter Straffelovens § 238, Tiltalte Peter August Hansen efter Straffelovens § 228, jfr. § 52 3die Stykke — — — og de Tiltalte Nielsen, Salling og Olesen efter Straffelovens § 251, og findes Straffene efter Omstændighederne at kunne bestemmes — — til Forbedringshusarbejde for Arrestanten Olsen i 4 Aar — — for de Tiltalte Vilhelm og Oluf Christensen, Peter August Hansen, Nielsen, Salling og Olesen til Fængsel paa Vand og Brød, for

Salling i 6 Gange 5 Dage, for Olesen i 4 Gange 5 Dage, for August Peter Hansen og Nielsen hver især i 2 Gange 5 Dage og for Vilhelm og Oluf Christensen hver især i 5 Dage. — —

Efter derom nedlagt Paastand vil der derhos af nedennævnte Arrestanter og Tiltalte i Erstatning til Frederiksberg Sporvejs-selskab være at udrede følgende Beløb: Af Arrestanten Olesen alene 4750 Kr. 62 Ore — — af Arrestanten Andersen og Tiltalte Salling in solidum 900 Kr. — — af Tiltalte Salling alene 195 Kr.

Nr. 24. Firmaet Faaborg Forsikringsforening for Søfolk (Ingen)

contra

Kaptajn Ferdinand Meggersee (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanterne, som hverken selv møde eller ved Fuldmægtig lade møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades dem med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt de ikke inden 3 Uger melde sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør de have tabt Sagen og dem ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 38. Retsvidne H. Boisen (Ingen)

contra

Snedker J. L. Svendsen (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høje-

steret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 40. Tømrer J. G. Fugmann (Ingen)
 contra
 Grosserer Carl Hvalsøe (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Onsdagen den 16 Maj.

Nr. 29. Firmaet C. K. Hansen (Halkier)
 contra

Aktieselskabet „Christiansholms Fabrikker“ ved dets Forretningsfører, Firmaet Beatus Petersen & Co. ved dets eneste Indehaver, Grosserer E. B. Petersen (Salomon),

betr. en Kursdifference.

Sø- og Handelsrettens Dom af 7 Decbr. 1887:
 De Indstævnte, Aktieselskabet „Christiansholms Fabrikker“, bør

for Tiltale af Citanterne, Firmaet C. K. Hansen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der forelægges Højesteretsadvokat Halkier en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 6 Juli d. A. i bekræftet Gjenpart fremlagte Certeparti.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 30 December 1887 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føjes, at der ikke i nærværende Tilfælde er særlige Omstændigheder tilstede, som kunne beføje til til Skade for den Sagsøgte at forstaa Udtrykket »kort Kurs« som sigtende til den korteste af de to korte Kurser, der noteres paa Betalingsstedet, vil Dommen være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 5 Maj d. A. blev i Newcastle o. T. oprettet et i det engelske Sprog affattet Certeparti, ifølge hvilket Skruedampskibet „Nina“ skulde i Tyne Dock indtage en Ladning Kul og med den afgaa til Kjøbenhavn og aflevere den der, imod at erholde Fragt beregnet efter 4 sh. sterling pr. Ton af 20 Cnt. indladet. Det bestemtes derhos i Certepartiet, at Fragten skulde betales mod Udlosning og rigtig Levering af Ladningen „kontant efter gjældende kort Kurs“ (in cash at current short rate of exchange). Efter at Dampskibet var kommet hertil og havde losset sin Ladning, sendte Citanterne i nærværende Sag, Firmaet C. K. Hansen, som Befuldmægtigede for Skibet til de Indstevnte, Aktieselskabet Christiansholms Fabrikker, som Ladningsmodtagere tvende Reg-

ninger paa Fragten, lydende henholdsvis paa Lstr. 170. 18. 9. og Lstr. 1. 8' sh. og i hvilke Beløbene vare omsatte i den danske Kronemønt efter den noterede à vista Kurs à 18 Kr. 15 Øre til henholdsvis 3102 Kr. 51 Øre og 25 Kr. 41 Øre eller tilsammen Kr. 3127. 92. De Indstævnte vare imidlertid ikkun villige til at betale efter den noterede Kurs paa Sterling 10 Dage à dato Kr. 18. 12 eller ialt Kr. 3122. 75, og Citanterne modtog da dette Beløb med Forbehold af deres Ret til den resterende Del af den af dem beregnede Fragt, altsaa 5 Kr. 17 Øre. Under denne Sag have Citanterne nu søgt de Indstævnte til Betaling af de nævnte 5 Kr. 17 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens og Forligsklagens Dato den 28 Juni d. A., indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, hvorimod de Indstævnte have paastaet sig frifundne med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger. Tvisten i Sagen drejer sig altsaa alene om, hvorvidt Citanterne i Henhold til Certepartiets anførte Bestemmelser kunne ved Omsætning til Kronemønt forlange den i Sterling kontraherede Fragt betalt efter den paa den paagjældende Tid her noterede à vista Kurs paa London, eller om de ikkun kunne forlange den omsat efter 10 D. D. Kurs. Til Støtte for deres Paastand om, at Omsætningen bør ske efter à vista Kursen, have Citanterne anført, at det vel tidligere, da der paa Kjøbenhavns Børs kun noteredes tvende Vexelkurser paa London, nemlig 10 Dage fra Dato og 3 Maaneder fra Dato, i mange Tilfælde, hvor der var Tale om Omsætning, ikke kunde være andet, end at den noterede korte Kurs 10 D. D. maatte træde i Stedet for kontant Betaling, men at Forholdet maa stille sig anderledes nu, efter at der i Følge den i Bekjendtgjørelsen 6 November 1880 indeholdte kongelige Resolution af 3 s. M. endvidere her noteres en à vista Kurs paa London. Naar det i det paagjældende Certeparti er bestemt, at Betalingen skal erlægges kontant efter gjældende kort Kurs, formene Citanterne, at der hermed maa anses ment, at Omsætningen skal ske efter den gjældende korteste Kurs, altsaa efter à vista Kursen, og at der ved Fortolkning af den anførte Bestemmelse i det i Udlandet oprettede Certeparti alene kan tages Hensyn til Oprettelsesstedet, medens Hensyn til Betalingsstedet her kun kan tages, forsaavidt her gjældende Coutume gjør Afgivelse nødvendig, og at det da navnlig ikke kan komme i Betragtning, at Kursen 10 D. D. her paa Pladsen og særlig paa den herværende Børs endnu benævnes kort Kurs. Vel kan det ikke anses oplyst, at det, som af de Indstævnte paastaet, er Sædvane her at afregne den i Sterling fastsatte Fragt, der i Certepartier er stipuleret at skulle betales her efter „short rate of exchange“ efter Kursen paa London 10 Dage fra Dato, og ej heller kan det komme i Betragtning, at Citanterne i nogle eller i alt Fald i enkelte Tilfælde, i hvilke Betalingen har været

betinget som i det her foreliggende Certeparti, have, naar de Indstævnte have vægret sig ved at betale efter à vista Kursen, ladet sig nøje med Betaling efter Kursen 10 D. D., men efter Rettens Formening kan der dog i denne Sag ikke tilkomme Citanterne Betaling efter à vista Kursen. Naar Kontrahenterne i Certepartiet bestemte, at Fragten skulde betales her, og at Omsætningen fra Sterling skulde ske efter gjældende kort Kurs, sigtedes der selvfølgelig herved til den her paa Pladsen gjældende korte Kurs, og de maatte da have Anledning til, — forsaavidt saadant ikke allerede var dem bekendt, — forinden at søge Oplysning om, hvilken denne korte Kurs var, og hvad der her forstodes ved kort Kurs. Det kan derfor ikke paa Forhaand antages, at det har været Kontrahenterne ubekendt, at der her noteredes de ovennævnte 3 Kurser, og at den noterede 10 D. D. Kurs her paa Pladsen benævnes kort Kurs, om det end ikke er oplyst, at dette har været bekendt navnlig for Rhedernes Agenter, der med de Indstævntes Agenter i Newcastle afsluttede Certepartiet, hvorfor dog kan tale, at ifølge Citanternes Anbringende den i det foreliggende Certeparti indeholdte Bestemmelse angaaende Omsætningen kun meget sjældent findes i Certepartier, der ere oprettede i England, i hvilke Certepartier der i Almindelighed skal findes Bestemmelsen „kontant efter gjældende Kurs“ (in cash at current rate of exchange). Det skal endnu herved bemærkes, at de Indstævnte i Sagen have fremlagt et i England oprettet og i det engelske Sprog affattet Certeparti af 1 Juli f. A., ved hvilket Skibet fragtedes til at bringe en Ladning fra England til Tuborg, og i hvis trykte Text det bestemtes, at Fragten imod Udløvelse af Ladningen skulde betales „kontant efter den gjældende tre Maaneders London Kurs (in cash at the current rate of three months London exchange).

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 6 Juli 1888.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 13-14.

Onsdagen den 16 Mai.

Nr. 29. Firmaet C. K. Hansen (Halkier)

contra

Aktieselskabet „Christiansholms Fabrikker“ ved dets Forretningsfører, Firmaet Beatus Petersen & Co. ved dets eneste Indehaver, Grosserer E. B. Petersen (Salomon).

Medens Bestemmelsen i Cortpartiet om, at Fragten imod Udlosning og rigtig Levering skal betales kontant, ikkun betegner, at Betalingen kan forlanges strax og i rede Penge, men ikke vedrører Omsætningen fra Sterling til Kronemønt, indeholdes Bestemmelsen herom udelukkende i Ordene „efter gjældende kort Kurs“. Om det nu end efter det foran Anførte ikke tør siges, at begge Kontrahenterne herved have sigtet til, hvad der her paa Pladsen benævnes kort Kurs, altsaa 10 D. D. Kurs, og selv om det antages, at der ved Ordene „efter gjældende kort Kurs“ i alt Fald af Agenterne for Skibet er sigtet til, hvad der her er, og ikke til, hvad der her benævnes „kort Kurs“, maa saavel à vista Kursen som den 10 D. D. Kurs, der kun kunne afvige lidet fra hinanden, betragtes som korte i Modsætning til den noterede 3 Maaneders Kurs, og det ses da ikke, at de Indstævnte, der ved at slutte Certepartiet i Newcastle ved deres derværende Agenter, netop ved de anførte Ord ville have sigtet til den her noterede 10 D. D. Kurs eller her saakaldede korte Kurs, kunne tilpligtes at betale efter à vista Kursen, fordi denne er den korteste. De Indstævnte ville derfor være at frifinde for Citanternes Tiltale, medens Sagens Omkostninger findes at burde ophæves. Der vil være at forelægge Højesteretsadvokat Halkier en Frist af 8 Dage fra denne Doms

Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 6 Juli d. A. i bekræftet Gjenpart fremlagte Certeparti. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 2. **Direktionen for Kjøbenhavns Handelsbank**
(Winther)

contra

Grosserer **Henrik Thorvald Mohr**, Firma **Mohr & Kjærs**
Konkursbo ved dettes Kurator, Prokurator **L. F. Koch**
(Ingen),

betr. Spørgsm. om Aerkjendelsen af en Fordring i ovennævnte Konkursbo.

Højesterets Dom.

Efterat Citanterne havde i Firmaet Mohr & Kjærs Konkursbo anmeldt en Fordring efter 5 dem tilhørende, af Firmaet akcepterede Vexler til Beløb, med Omkostninger, ialt 25124 Kr. 18 Øre, blev der i den af Boets Kurator i Medfør af Konkurslovens § 87 forfattede Oversigt til bemeldte Fordring knyttet den Bemærkning, at da Trassenten havde meddelt Kurator, at der var sket Indbetalinger paa de ommeldte Vexler, kunde Fordringen ikke aerkjendes uden nærmere Oplysninger og da kun med det Beløb, som ikke maatte være betalt, hvorhos der toges Reservation med Hensyn til de Beløb, som senere maatte blive betalte af Trassenten. Paa den til Fordringernes Prøvelse den 25 Mai 1886 afholdte Skiftesamling gave Citanterne ikke Møde, og Fordringen aerkjendtes da — som det hedder — med derved gjorte Bemærkning, hvorefter den ikke optoges som en til Dividende berettiget Fordring i det Udkast til en foreløbig Udlodning, der i Begyndelsen af Mai Maaned f. A. fremlagdes til Eftersyn, men derimod fik Vedtegningen: «kan ikke aerkjendes uden nærmere Oplysninger». Mod denne Forbigaaelse nedlagde Citanterne imidlertid Protest, og paastode det fremlagte Udkast ændret saaledes, at der udlagdes dem foreløbig Dividende for hele deres anmeldte Fordring; idet de derhos meddelte, at Trassenten til dem havde gjort Indbetalinger til Beløb 17374 Kr. 51 Øre, gjorde de ved Siden heraf gjældende, at Indbetalingerne vare modtagne, ikke som Afdrag paa Vexel-

gjælden, men til Sikkerhed for muligt Tab hidrørende fra Vexelforholdet. Det nysnævnte Udkast blev imidlertid paa en den 18 Juni f. A. afholdt Skiftesamling uden nogen Forandring i den ommeldte Henseende fremlagt som foreløbig Udlodning, og idet Citanternes Paastand herved var forkastet, have de nu for Højesteret paaanket bemeldte foreløbige Udlodning og paastaaet den forandret saaledes, at deres anmeldte Fordring for sit fulde Beløb delagtiggjøres i denne Udlodning ved Udlæg eller ialtfald Afsætning af Dividende.

Selv om nu de af Trassenten til Citanterne gjorde Indbetalinger maatte betragtes som Afdrag paa Vexelgjælden, kunde Citanterne dog ifølge Grundsætningerne i Konkurslovens § 18 ikke ved disse Betalinger, der alle maa antages at være skete efter Konkursens Udbrud, være afskaarne fra i Boet at fordrø Udlæg efter den af dem anmeldte Vexelfordrings fulde Beløb, indtil de have fnaet deres hele Tilgodehavende dækket, og saavidt i saa Henseende fornødent gjøres. Trassentens Indbetaling til Citanterne af det ovenførte Beløb kunde derfor ikke i og for sig betage dem deres Ret til Andel i den foreløbige Udlodning, og efterat de med Hensyn til denne Indbetaling havde gjort den foranførte Meddelelse — der ligesaa lidt som selve deres Indsigelse mod Udlodningen kan anses som for sent fremkommen — manglede der Føje til at udelukke Citanterne fra Delagtighed i Udlodningen under Paaberaabelse af, at der dertil vilde udkræves nærmere Oplysninger, uden at det dog angaves, hvorpaa disse skulde gaa ud.

Citanternes Paastand om, at den af dem anmeldte Fordring for sit fulde paalydende Beløb delagtiggjøres i den paaankede foreløbige Udlodning, vil derfor være at tage tilfølg.

Processens Omkostninger blive efter Sagens Omstændigheder at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanternes ovenomhandlede Fordring vil ved den paaankede foreløbige Udlodning være at tage i Betragtning efter dens paalydende Beløb. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

Torsdagen den 17 Mai.

Nr. 69.   **Husmand Søren Hansen** (Halkier)

contra

Proprietær P. Sørensen (Overretssagfører William Jørgensen),

betr. Spørgsm. om Erstatning for en nedskudt Hund.

Hillerød Bys- og Frederiksborgs Distrikts Birke-
things Dom af 16 September 1886: Indstævnte, Husmand
Søren Hansen af Hillerød Overdrev, bor til Citanten, Proprietær
P. Sørensen af Sandviggaard, at betale et saa stort Beløb som
det, hvortil Citanten efter foregaaende lovlig Omgang inden
Retten ved sin Ed maatte ansætte Værdien af en af Indstævnte
dræbt, Citanten tilhørende brun 7 Aar gl. Jagthund, dog at
dette Beløb ikke overstiger 100 Kr. Sagens Omkostninger op-
hæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms
lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
13 Juni 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens
Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Prokurator
Lehmann et Salær af 40 Kr., som udredes af det Offentlige.
At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige For-
kyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 31 December f. A. er Højesteret
bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset
at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa
appellabilis.

Ligesom Lov om Jagten m. m. af 1 April 1871, hvad
særlig dens § 20 viser, har tilsigtet at give udtømmende Be-
stemmelser angaaende Jagten, saaledes maa det navnlig ogsaa
antages, at Lovens § 10 med Hensyn til Retten til at ned-
skyde løsgaaende Hunde og Katte ikke har villet lade en
omfattende Klasse af Tilfælde være uden nærmere Regel, men
har villet give udtømmende Forskrifter, der skulde afløse de
ved Lovens § 20 ophævede Bestemmelser om dette Forhold.
Lovens § 10 maa derfor antages ved kun at forbyde den
Jagtberettigede at nedskyde løsgaaende Hunde og Katte paa
Grunde, hvor han ikke selv har Brugsretten, at have villet
hjemle ham saadan Ret paa de Grunde, hvor han har Brugs-
retten, hvilket saameget mere maa antages at have været

Hensigten, som den i Loven om Jagttrettens Aføsning m. m. af 25 Marts 1851 § 20 indeholdte Hjemmel til at nedskyde løsgaaende Hunde og Katte i indhegnede Dyrehaver ellers vilde være bortfalden. Da nu den den Jagtberettigede herøfter tilkommende Beføjelse ikke kan antages paavirket af Bestemmelserne i Lov om Mark- og Vejfred af 25 Marts 1872 § 7 om de Jordbrugerens som saadan tilkommonde Rettigheder, maa Citanten, der baade er Jagtberettiget og Bruger af den Mark, paa hvilken han skød den i den indankede Dom omhandlede Hund, anses at have været berettiget hertil, og han vil som Følge heraf være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve og de Citantens befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium tillægges der Prokurator Lehmann for Overretten 40 Kroner og Advokat Halkier for Højesteret 100 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en inden Hillerød Byes ordinære Ret den 16 September f. A. afsagt Dom er Citanten, Husmand Søren Hansen af Hillerød Overdrev, bleven dømt til at betale Indstævnte, Proprietær P. Sørensen af Sandviggaard det Beløb, hvortil denne efter foregaaende lovlig Omgang inden Retten ved sin Ed maatte ansætte Værdien af en ham tilhørende brun 7 Aar gammel Jagthund, som Citanten har dræbt, dog at dette Beløb ikke kommer til at overstige 100 Kr., medens Sagens Omkostninger ere blevne ophævede. Denne Dom har Citanten efter meddelt fri Proces indanket her for Retten, hvor han principalt har paastaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale og subsidiært har paastaet sin Frisindelse gjort afhængig af, at han med sin Ed bekræfter, at den af ham skudte Hund ikke lod sig optage eller at Optagelsen efter Hundens Karakter og Natur var forbunden med Fare, hvorhos han for det Tilfælde, at saadan Ed ikke aflægges har paastaet Hundens Værdi ansat ved Indstævntes Ed, dog ikke udover 100 Kr. Han har derhos for alle Tilfælde paastaet Indstævnte

paalagt Sagens Omkostninger for begge Instantser, her for Rotten efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorunder Salær til hans for Overretten beskikkede Sagfører, Prokurator Lehmann, hvilket denne i ethvert Fald har paastaaet sig tilkendt hos det Offentlige. Indstævnte har paastaaet bemeldte Dom stadfæstet og Citanten paalagt Appellsagens Omkostninger skadesløst. Det er in confesso, at Citanten i Juli 1885 har nedskudt Indstævntes ommeldte Hund, der strejfede om paa Citantens Mark, uden at have gjort noget Forsøg paa at optage den, og at han derefter har nedgravet den uden at meddele Indstævnte, som han vidste var Ejer af Hunden, Underretning om det Skete. Citanten har imidlertid forment, at han, da han baade er jagtberettiget paa og Bruger af den paagjældende Mark, har haft Hjemmel til at skyde bemeldte Hund i Lov angaaende Jagten m. m. af 1 April 1871 § 10, idet man af den Omstændighed, at bemeldte Bestemmelse alene har forbudt den Jagtberettigede at nedskyde løsgaaende Hunde paa Grunde, hvor han ikke selv har Brugsretten, maa være berettiget til at slutte, at han har Ret til at gjøre dette, naar han tillige selv er Bruger af den paagjældende Grund. Der maa imidlertid gives Indstævnte Medhold i, at det ikke er berettiget at slutte paa den nævnte Maade fra den omhandlede Lovbestemmelse, som derimod maa forstaas saaledes, at medens det paa Grunde, hvor den Jagtberettigede ikke selv har Brugsretten, er ham forbudt at nedskyde løsgaaende Hunde, maa Spørgsmaalet om hans Berettigelse dertil paa Grunde, hvor han har Brugsretten, bero paa, hvorvidt Brugsretten som saadan hjemler ham Beføjelse dertil. Da nu Jordbrugerens Ret til at nedskyde strejfende Hunde ifølge Lov om Mark- og Vejfred af 25 Marts 1872 § 7 er betinget af, at han først forgjæves har forsøgt at optage dem, hvad det — som anført — er in confesso, at Citanten ikke har gjort Forsøg paa forinden han nedskød den her omhandlede Hund, og da Citantens Anbringende om, at Hunden ikke lod sig optage, og at den var saa bidsk og glubsk, at det vilde være forbundet med Fare at forsøge at optage den, ikke kan komme i Betragtning, eftersom han mod Indstævntes Nægtelse ikke har godtgjort Saadant, maa det billiges, at Citanten ved den indankede Dom er tilpligtet at erstatte Indstævnte Hundens Værdi med det Beløb, hvortil denne ved sin Ed maatte fastsætte den indenfor det der angivne Maximum, og bemeldte Dom vil derfor være at stadfæste. Sagens Omkostninger her for Retten ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil der være at tillægge Prokurator Lehmann, hvis Sagforelse har været lovlige, et Salær af 40 Kr., som udredes af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 154.

Advokat Klubien

contra

Niels Hansen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Løve Herreds Extrarets Dom af 26 Januar 1888: Tiltalte, Arbejdsmand Niels Hansen af Holmstrup Kommunehus, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage samt udrede denne Sags Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Smith og Drechsel, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Marts 1888: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Bøcher og Jacobsen, betaler Tiltalte, Arbejdsmand Niels Hansen af Holmstrup, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Hindenburg 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Tiltalte Arbejdsmand Niels Hansen af Holmstrup under nærværende imod ham for Tyveri anlagte, i 1ste Instants ved Løve Herreds Extraret paakjendte Sag ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist om at have den 3 Januar d. A. stjålet en til 1 Kr. vurderet, Sæby Hallenslev Kommune tilhørende Stenhammer, der sammen med en anden Stenhammer beroede, tildels tildækket af Halm, paa Kommunens Stenslagningsplads ved Landevejen mellem Kattrup og Buerup, maa det billiges, at han, der er døbt 11 Februar 1824 og tidligere har været straffet, ved nærværende Rets Dom af 25 November 1856

i Henhold til Reglem. for Fattigvæsenet af 5 Juli 1803 § 67 efter Frd. 21 August 1829 § 4 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og ved Arts-Skipinge Herreders Extraretsdom af 12 Mai 1877 efter Straffelovens § 202 med lige Fængsel i 4 Dage, nu ved den indankede Dom er ansat efter Straffelovens § 228 jfr. § 23, og da den valgte Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage findes passende og Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paaagte Tiltalte, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom være i det Hele at stadfæste.

Torsdagen den 24 Mai.

Nr. 22. Gaardejer **Rasmus Rasmussen**
(Hansen efter Ordre)

contra

Proprietær **Böckmann** (Klubien),

betr. Spørgsm. om Jagtret.

Musse Herreds Politirets Dom af 12 Marts 1885: Proprietær Bockmann af Ejegod bør til Gaardejer R. Rasmussen af Nagelsti erlægge en Bøde af 12 Kr. og i Erstatning 75 Øre samt i Sagsomkostninger 6 Kr. 63 Øre. At efterkommes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Juni 1887: Citanten, Proprietær Bockmann, bør for Tiltale af Indstævnte, Gaardejer Rasmus Rasmussen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger saavel for Politiretten som for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 4 Oktober f. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Da Forskriften i den i den indankede Dom ommeldte Lov af 30 Januar 1861 § 2 ikke kan antages at udelukke en

Overenskomst, der gaar ud paa at sikre Erhververen af Jagtretten dennes Udøvelse i det af de som lovmedholdige anerkjendte Tidsrum, der faktisk maatte blive det længste; kan den under Sagen omhandlede Kontraktsbestemmelse ikke anses for at have været lovstridig. Det maa derfor allerede paa Grund heraf billiges, at der ved Overretsdommen er tillagt Indstævnte Frifindelse for Citantens Tiltale, hvorhos det vil have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og det Citantens befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Højesteretssagfører Hansen tillægges i Salarium for Højesteret 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses er saalydende: Under nærværende i 1ste Instants indom Musso Herreds Politiret af Indstævnte, Gaardejer Rasmus Rasmussen anlagte Sag blev Citanten, Proprietær Bøckmann, ved bemeldte Rets Dom af 12 Marts 1885 for den 8 Oktober 1884 at have udøvet ulovlig Jagt og derunder skudt en Agerhøne paa den Indstævnte tilhørende Arvefæsteejendom Matr.-Nr. 21 af Nagelsti anset efter Lov af 1 April 1871 § 17 med tvende Indstævnte tilfaldende Boder, henholdsvis af 10 Kr. og 2 Kr., hvorhos han endvidere tilpligtedes at betale Indstævnte Agerhønenes Værdi med 75 Øre og Sagens Omkostninger med 6 Kr. 63 Øre. Denne Dom har Citanten ved Stævning af 11 Mai 1885, efter meddelt Oprejsningsbevilling, indanket her for Retten, der ved kgl. Ordre af 2 Mai s. A. er bemyndiget til at tage Sagen under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis, og har Citanten her paastaet Dommen forandret derhen, at han frifindes for Indstævntes Tiltale, og at denne tilpligtes at erstatte ham Sagens Omkostninger ved begge Instantser. Indstævnte har paastaet den indankede Dom stadfæstet og sig tillagt Appellens Omkostninger hos Citanten. Citanten har erkjendt, den nævnte Dag at have udøvet Jagt paa den omtalte Ejendom og sammesteds skudt en Agerhøne, men til Stotte for

sin Frifindelse anbragt, at han, hvad der ogsaa maa anses in confesso under Sagen, jagede i Selskab med og efter Indbydelse af Skovrideren for Godsejer Neergaard paa Fuglsang, og at denne er jagtberettiget paa oftnævnte Ejendom, hvilket Sidste Indstævnte benægter. Det fremgaar af den under Sagen fremlagte, mellem Godsejer Neergaard og Indstævnte under 4 Juni 1874 afsluttede Kjøbekontrakt om bemeldte Ejendom, hvilken fuldbyrdes ved Skjøde af 17 Juli s. A., thinglæst 30 s. M., at der i Kontraktens § 11 er optaget følgende Bestemmelse: „I Henhold til Lov 30 Januar 1861 § 2 overdrager Kjøberen for sin Besiddelsestid eller, ifald denne ophører inden 10 Aars Forlob, da i fulde 10 Aar og uden noget Vederlag derfor Jagtretten paa Ejendommen til Sælgeren, som ogsaa kan lade denne Ret udøve af sine Befuldmægtigede og Jagtbetjente“; endelig er det in confesso under Sagen, at Indstævnte paa det Tidspunkt, da Citanten jagede paa Ejendommen, fremdeles var Ejer og Besidder af samme. Indstævnte har nu gjort gjældende, at den anførte Bestemmelse er aldeles ugyldig som stridende mod den i samme paaberaabte § 2 i Lov indeholdende nogle nærmere Bestemmelser om Jagten af 30 Januar 1861, der efter hans Formening kun tillader den Ejer, der selv er Bruger af sin Ejendom, at overdrage Jagtretten til en Anden enten for sin Besiddelse eller for et bestemt Aaremaal, dog ikke over 10 Aar, men ikke tillader ham at kumulere disse Alternativer; i ethvert Fald har han forment, at Indstævnte, da der var hengaaet 10 Aar efter den Tid, Ovordragelsen af Jagtretten fandt Sted, maatte være berettiget til at gjøre gjældende, at Jagtretten var ophørt, idet Valget imellem de nævnte ved Loven tilladte Alternativer i nærværende Tilfælde formentlig maatte tilkomme ham som den i Forholdet Forpligtede. Det skjønnes imidlertid ikke, at den omhandlede Vedtagelse indeholder nogen mod den citerede § 2 i Lov af 30 Januar 1861 stridende Bestemmelse, og da Indstævnte herefter ikke er den Jagtberettigede, der ifølge den citerede Lovs § 19 alene er berettiget til at pantale Overtrædelsen af Lovens § 17 — hvorom der, som Sagen forligger Overretten, alene er Spørgsmaal — vil Citanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale, medens Sagens Omkostninger for begge Retter efter Omstændighederne findes at burde hæves. Der har ikke været Brug for stemplet Papir for Overretten.

Fredagen den 25 Mai.

Nr. 53. **Generaldirektoratet for Skattevæsenet**
(Hindenburg)

contra

Brygger A. Vogelius (Winther),

betr. Spørgsm. om et Dokuments Stempelpligt.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Dom af 17 December 1886: Indstævnte, Brygger A. Vogelius, bør for Tiltale af Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Juli 1887: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 28 Marts d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, uanset at de nu ere udfærdigede i større Antal og for mindre Beløb end oprindeligt, at kunne anses som Aktier. Da nu Stempeloven af 19 Februar 1861 § 51, medens den i sin Begyndelse baade omtaler Aktier og andre Beviser for Andele i Interessentskaber, i dens Slutningsbestemmelse — bortset fra Interimsbeviser — kun hjemler Stempelfrihed for Transport af Aktier, jfr. ogsaa § 62 b, maa Citanterne i Medfør af Lovens § 60 jfr. § 1 anses at have været beføjede til at kræve den under Sagen omhandlede Transport stemplet, og da ingen Indsigelse er fremsat mod de fordrede Beløbs Størrelse, nemlig 11 Kr. 80 Øre i Stempelgebyr og 33 Øre som Kjendelse til vedkommende Amtsforvalter, bliver Indstævnte at dømme til at betale Citanterne ialt 12 Kr. 13 Øre med Renter deraf som paastaet. Sagens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanterne betale 12 Kroner 13 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 13 Februar 1886, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 10 Februar f. A. resolverede Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, at en af Indstævnte, Brygger A. Vogelius, meddelt Transport paa et til ham udstedt saakaldet Aktiebrev i Selskabet „Bryggeriet i Rahbeks Allé“, lydende paa 2000 Kr. og stemplet til Taxt 30 Øre, vilde være at stemple til Taxt 11 Kr. 80 Øre, idet Citanterne nemlig gik ud fra, at det saakaldte Aktiebrev ikke kunde anses for en Aktie, men maatte betragtes som et Bevis for Andel i et Interessentskab, og at Transporten derfor, eftersom det var oplyst, at Selskabsformuen bestod for $\frac{7}{8}$ af faste Ejendomme og for $\frac{1}{8}$ af Løsore, vilde for $\frac{7}{8}$ af Aktiebrevets Paalydende være at stemple efter 1ste Klasses Taxt og for $\frac{1}{8}$ efter den for Gjældsbreve gjældende Taxt. Da Indstævnte imidlertid havde forlangt Spørgsmaalet om den ovennævnte Transports Stempelpligt forelagt Domstolene til Afgjorelse, anlagde Citanterne ved den konstituerede Kammeradvokat inden Kjobenhavns Amts søndre Birks Ret Sag mod Indstævnte, og de paastode ham under denne tilpligtet at betale det nævnte Beløb af 11 Kr. 80 Øre, samt 33 Øre som den Amtsforvalteren efter Loven tilkommende Kjendelse for Stemplingen, tilligemed Renter af de nævnte Beløb 5 pCt. fra Stævningens Dato, den 13 Februar f. A., til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Salær til Kammeradvokaten. Ved den i Sagen under 17 December f. A. afsagte Dom blev Indstævnte i Overensstommelse med den af ham derom nedlagte Paastand frifunden for Citanternes Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes. Denne Dom have Citanterne i Medfør af en allerhøjeste Ordre af 23 Februar d. A., hvorved det tillades, at Sagen maa tages under Paakjendelse af nærværende Ret, uanset at dens Gjenstand maatte findes ej at udgjøre summa appellabilis, ifølge Stævning af 29 Marts d. A. ved den konstituerede Kammeradvokat indanket her for Retten, og de have her paa staaet Dommen forandret i Overensstommelse med deres for Underretten nedlagte Paastand og derhos sig tilkjendt Sagens Omkostninger her for Retten skadesløst, derunder Salær til

Kammeradvokaten. Indstævnte har derimod paastaet Underretsdømmen stadfæstet og sig tilkjendt Omkostningerne i Appelinstansen. Ifølge Vedtægterne for det nævnte Selskab, hvilket Vedtægter ere vedtagne af samtlige Deltagere paa et Møde den 23 Juli 1874, er Selskabets Formaal at erhverve og drive Bryggeriet i Rahbecks Allé Nr. 3 i en saadan udvidet Skikkelse, som i enhver Henseende svarer til Nutidens Fordringer til et stort og velindrettet Bryggeri. Selskabet angaves dengang at have en Grundkapital paa 290000 Rdl. eller nu 580000 Kr., fordelte paa 40 Selskabsandele, men medens Grundkapitalen senere paa den ene Side er bleven forøget og i senere udstedte Partsbreve er angivet at udgjøre 1 Million Kr., er der paa den anden Side blevet udstedt Andelsbeviser, der lyde paa et mindre Beløb end oprindelig fastsat, og navnlig ogsaa Andelsbeviser, der lyde paa 2000 Kr. Ifølge de nævnte Vedtægters Post 30 hofte Deltagerne ikkun med de gjorte Indskud, og ikkun for de i Selskabets faste Ejendomme indestaaende Prioriteter siges et personligt Ansvar at kunne komme til at paahvile Deltagerne efter Indholdet af de derfor udstedte Obligationer. I Vedtægternes Post 6 bestemmes det blandt Andet, at saafremt det paa Grund af Bestemmelsen i Post 3 skulde vise sig at være forbunden med Vanskelighed for Bestyrelsen at kontrahere Gjæld i Selskabets Navn, saa at det bliver nødvendigt, at der kontraheres Gjæld med personlig Ansvarlighed, have de Tilsynshavende — hvorved forstaas tvende hertil valgte Deltagere i Selskabet — at rejse saadan Kredit i deres eget Navn, men selvfølgelig for Selskabets Regning, og i saa Fald ere de berettigede til at beregne sig $\frac{1}{2}$ pCt. af Omsætningen. I Post 10 gives der blandt Andet Røgler for, hvorledes en Beslutning om Driftens Udvidelse, som gjor Tilskud af Deltagerne nødvendigt, bliver at tage. I Post 11 bestemmes det, at den Deltager, der ønsker at afhænde sin Anpart i Forretningen, har, forinden Afhændelsen finder Sted, at opgive for Tilsynsudvalget den, til hvem Anparten skal afhændes, og at Tilsynsudvalget da strax med lovligt Varsel skal sammenkalde en Generalforsamling, paa hvilken det med simpel Stemmemæflighed ved Ballotation skal afgjøres, om der er noget imod Afhændelsen at erindre. Fremdeles bestemmes det i Post 12 at, hvis nogen af Deltagerne dør, eller en Deltagers Bo ellers kommer under Skiftebehandling, eller hans Anpart i Selskabet bliver undergivet Kreditorers Forfølgning, ophører den Paugjældendes Deltagelse i Selskabet, dog at en Enke er berettiget til at træde i vedkommende Deltagers Sted, imod at hun i Selskabets Anliggender lader sig repræsentere af en af de andre Deltagere som Befuldægtiget, i andre Tilfælde kan den paugjældende Deltagers Andel i Selskabet søges afhændet i Overensstemmelse med Reglerne i Post 11, men hvis saadan Afhændelse ikke er bragt istand inden 3 Maaneder, overtager og

udbetaler Selskabet den saaledes ledigblevne Anpart efter den Værdi, som den sidstopgjorte Ballance udviser, med et nærmere fastsat Tillæg. Om det nævnte Selskab er der i sin Tid gjort Anmeldelse til Firmaprotokollen paa en af de for Aktieselskaber bestemte Blanketter, og det er i Anmeldelsen udtrykkeligen bemærket, at Deltagerne kun hæfte med de gjorte Indskud, og at der saaledes ikke paahviler dem eller deres øvrige Formue eller Ejendele noget Ansvar med Hensyn til de Selskabet paahvilende Forpligtelser. Paa Grund af den saaledes gjorte Begrænsning i Deltagernes Ansvar for den Selskabet paahvilende Gjæld har Indstævnte paastaet, at de omhandlede Partsbreve, ligesom de kalde sig Aktiebrev, ogsaa maa betragtes som saadanne, og at Transporten af dem ifølge Stempelovens § 51 derfor maa kunne ske uden Brug af Stempel. Citanterne have derimod forment, at de omtalte Partsbreve ikke kunne anses for Aktiebrev; de have med Hensyn hertil henvist til de ovenfor fremhævede Bestemmelser i Vedtægternes Post 3 sidste Del og Posterne 6, 10, 11 og 12, og de have navnlig fremhævet, at der ifølge de omtalte Bestemmelser i Vedtægternes Post 3 og Post 6 kan komme til at paahvile de enkelte Deltagere et personligt Ansvar for Selskabets Gjæld, og at den enkelte Deltager i Selskabet ikkun med de andre Deltageres Samtykke kan overdrage sin Anpart i Selskabet til en Anden. Naar imidlertid henses til, at det nævnte Selskab paa Grundlag af en sammenskudt Kapital virker for Deltagernes økonomiske Interesser, og til, at der ikke paahviler de enkelte Deltagere noget Ansvar for Selskabets Gjæld udover de gjorte Indskud, findes der at maatte gives Indstævnte Medhold i, at det omhandlede Selskab maa anses for et Aktieselskab, og at det foreliggende Partsbrev derfor ogsaa maa betragtes som en Aktie og saaledes kunne overdrages uden Brug af Stempel, og det findes ikke at kunne komme i Betragtning herimod, at der ved en Beslutning af en større Del af Deltagerne kan blive paalagt den enkelte Deltager en Forpligtelse til at gjøre yderligere Indskud i Selskabet, eller at den enkelte Deltager ved særlig derpaa rettede Retshandler kan paadrage sig et personligt Ansvar for den hele Selskabet paahvilende Gjæld, ligesom det heller ikke findes at kunne komme i Betragtning, at der i Vedtægterne er sat Grændser for den enkelte Deltagers Ret til at overdrage sin Andel til en Anden. Da Overretten herefter maa billige det Resultat, hvortil Underrettsdommen er kommet, vil denne Dom være at stadfæste. Sagens Omkostninger her for Retten ville efter Omstændighederne være at opheve, og bliver der som Følge heraf ikke Spørgsmaal om at tilkjende den konstituerede Kammeradvokat noget Salær. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 137. Højesteretssagfører Lunn
 contra
 Søren Madsen (Def. NELLEMANN),

der tiltales for Voldtægt.

Kolding Herreds Extrarets Dom af 17 Februar 1888: Arrestanten Søren Madsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, saa bør han ogsaa udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Kancelliråd KRALUND og Defensor, Prokurator ZAHN, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Marts 1888: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Overretssagfører HAstrup, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Lunn og Advokat NELLEMANN 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Søren Madsen, der er født den 6 Juni 1870 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, tiltales under denne Sag for Voldtægt. Efter Sagens Oplysninger var Arrestanten — der den 31 December f. A. om Aftonen, som det maa antages omtrent Kl. 11, paa det Sted, hvor der fra Landevejen udgaar en Sidevej til hans daværende Husbond, Gaardejer Carl Rasmussens Gaard i Vester Nebel, havde forladt nogle Karle og Piger, med hvilke han havde været i Følge, deriblandt Pigen Anine Jessine Samuelsen, der er født den 20 November 1869, og var gaet ad den sidstnævnte Vej hjemad — derefter atter kommen til at følges med den nævnte Pige, idet hun for

at komme til sin Husbond, Gaardejer C. Smidts Gaard paa Vester Nebel Mark, der ikke ligger ret langt fra ovennævnte C. Rasmussens Gaard, lidt senere var gaaet ad den samme Vej og efterat have indhentet Arrestanten havde sluttet sig til ham. Da de naaede C. Rasmussens Gaard, gik Arrestanten med Pigen forbi denne og fulgte med hende ad en Markvej, der forer til C. Smidts Gaard. Den af Pigen afgivne Forklaring gaar nu ud paa, at Arrestanten — der, da de vare komne til C. Rasmussens Gaard, var gaaet videre med hende, uagtet hun havde sagt til ham, at hun godt kunde gaa alene, og som derefter havde forholdt sig stille og næsten taus, idet han knap svarede, naar hun talte til ham — da de midtvejs vare komne over en Bakke, foreslog hende, at de skulde sætte dem ned, hvad hun imidlertid ikke vilde indlade sig paa allerede af den Grund, at der var Sne paa Jorden, men at han i det samme tog fat paa hende og kastede hende om saaledes, at hun kom til at ligge paa Ryggen og slog sit Baghoved mod Jorden, saa at det smertede hende, hvorpaa han kastede sig ovenpaa hende og, uagtet hun baade skreg og græd samt bad for sig, truede ham — navnlig ogsaa med at melde ham til hendes Fader, hvortil Arrestanten blot svarede, at det maatte hun gjerne — og derhos værgede sig saa godt hun kunde, trak hendes Klæder op og efterat have blottet sig selv tiltvang sig Samleje med hende, i hvilken Henseende hun nærmere har forklaret, at Arrestanten, da hun, som meldt, skreg og græd for at komme fra ham, og værgede sig imod ham, ikke alene holdt sin Haand paa hendes Mund, saaat hun maatte høre op med at skribe, men ogsaa slog hende med Haanden i Ansigtet saaledes, at hendes Næse kom til at bløde, hvorhos han yttrede, at han vilde slaa hende ihjel, hvis hun ikke taug stille. Efterat Arrestanten havde faaet sin Villie med hende, rejste han sig op og vilde gaa, men da hun efter ligeledes at være kommen paa Benene erklærede, at hun strax vilde melde det Passerede til sine Forældre, kom han igjen hen til hende og slog hende med Haanden i Ansigtet, idet han derhos truede hende med flere Prygl, hvis hun vovede at melde ham, og paa Grund af disse Trudsler undlod hun at gaa til sine Forældre og gik hjem til sin Husbonds Gaard. Efterat hun — der Dagen efter endnu var saa betagen og paa-
 virket af Arrestantens Trudsler, at hun ikke turde tale om det Skete — den 2 Januar havde givet en, dog ikke detailleret Beretning om Arrestantens Adfærd imod hende til sin Moder, der imidlertid erklærede, at hun ikke vilde have med den Sag at gjore, fortalte hun omtrent 8 Dage senere det Passerede til sin Moder, der derpaa anmeldte Sagen for Politiet. Hun har iovrigt udsagt, at hun vel de første Dage derefter led meget af stærk Hovedpine, som hun, der ogsaa tidligere har lidt deraf, siden i det Høle vil have haft mere end hun plejer, men at

hun iøvrigt ikke mener at have taget nogen Skade af den hende overgaaede Behandling. Arrestanten har nu ogsaa vedgaaet, at han ved den omhandlede Lejlighed har tiltvunget sig Samleje med Anine Jessine Samuelsen og han har i saa Henseende forklaret, at der, medens han gik med hende forbi C. Rasmussens Gaard paa den ovennævnte Markvej, pludselig paakom ham, der paastaar ingensinde tidligere at have havt legemlig Omgang med noget Fruentimmer, Lyst til at opnaa saadan Omgang med hende, hvorfor han — uden at der havde været eller blev talt mellem dem om Kjærlighed eller Sandselighed — foreslog hende, at de skulde sætte dem ned ved Siden af Vejen, der paa det paagjældende Sted ligger endel dybers end den til Vejen stødende Mark. Han har imidlertid paastaet, at Pigen vel først nægtede at efterkomme denne Opfordring, men at hun dog, da han gjentog den efter selv at have sat sig ned, satte sig ved Siden af ham, og at hendes Forklaring om, at hun stod op, da han kastede hende om, saaledes er urigtig, hvorimod han strax, efterat de havde sat sig, for at opnaa sit Ønske greb fat om Livet paa hende og kastede hende bag over paa Marken. Om Maaden, hvorpaa han derefter opnaaede Samleje med hende, og om hendes Modstand derimod, har han — idet han navnlig har erkjendt, at hun hele Tiden efter Evne værgede sig imod ham, særlig ved at søge at trække sine Klæder ned over Underlivet — afgivet en i det Væsentlige med Pigen stemmende Forklaring, dog saaledes, at han paastaar, at han vel gjentagne Gange forbød hende at skrike, men at han derimod ikke for at hindre hende deri enten har holdt hende for Munden eller har slaaet eller truet hende. I saa Henseende har han dog indrommet, at han muligen tilfældig er kommen til at ligge ovenpaa hende med sine Arme, sit Ansigt eller Bryst saaledes, at han uden at vide det eller at have tilsigtet det har hindret hende i at skrike, hvad hun efter hans Forklaring kun gjorde et Par Gange, medens hun derefter horte op dermed. Arrestanten har udsagt, at han efterat have opnaaet Samleje med Pigen rejste sig op og efterat have sagt Farvel gik hjem, og han har benægtet Rigtigheden af hendes Forklaring om, at hun erklærede strax at ville gaa hjem til sine Forældre og melde det Passerede, og at han for at afholde hende derfra slog og truede hende. Der findes nu efter det Foreliggende ikke Føje til at forkaste Arrestantens Forklaring, og denne vil derfor ogsaa, forsaavidt den ikke stemmer overens med Anine, Jessine Samuelsen's Udsagn, være at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse. Efter Arrestantens og Pigen's Forklaringer, der i saa Henseende stemme overens, maa det antages, at Samlejet ved den omhandlede Lejlighed er bleven fuldbyrdet, hvad ogsaa yderligere bestyrkes ved en af Distriktslægen efter foretagen Undersøgelse af Pigen afgiven Erklæring, hvorefter der forelaa utvivlsomme Tegn paa, at Hymen var bleven

spærngt ved udovet Vold. Anine Jessine Samuelsen har udsagt, at hun, forinden Arrestanten som anført, tiltvang sig Samleje med hende, ikke havde haft legemlig Omgang med noget Mandfolk, og Rigtigheden heraf bestyrkes ogsaa ved, hvad der iøvrigt er fremkommet i Sagen, i hvilken Henseende bemærkes, at Distriktslægen i sin ovennævnte Erklæring har udtalt, at hun endnu ikke er fuldt udviklet, og at hun ikke havde været menstrueret. Ligesom der derhos efter Sagens Oplysninger ikke forud havde været noget Kjæresteforhold mellem Arrestanten og Pigen, saaledes kan det ej heller antages, at hun ved sin Adfærd havde givet ham nogen Anledning til at tro, at hun vilde indlade sig med ham paa utugtig Maade. Idet det efter det Ovenanførte maa anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten — der efter sit Udsagn ved den omhandlede Lejlighed maaske var noget under Paavirkning af nydte Drikkevarer, men paa ingen Maade beruset eller svirende — ved Vold har tiltvunget sig Samleje med Anine Jessine Samuelsen, maa det billiges, at han for sit ommeldte Forhold ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 168, 1ste Mbr. sammenholdt med § 37, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.

Mandagen den 28 Mai.

Nr. 51. **M. P. F. Hellner** som Generalbefuldmægtiget for
Kreaturforsikringselskabet **Union** i Berlin (Ingen)
contra
Agent og Brændevinsbrænder **O. H. Meyer** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod

Solv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 52.   Sagfører **W. Balle** (Ingen)
                  contra
                  Husmægler **Fritz Hoffmann** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 121.   Grosserer **Marous J. Glückstadt** (Ingen)
                  contra
                  M. A. Warburg (Arntzen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200

Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, som har ladet møde, 200 Kroner.

Nr. 142. Grosserer **Marcus J. Glückstadt** (Ingen)

contra

M. A. Warburg (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Tirsdagen den 29 Maj.

Nr. 71. Forhenværende Underkorporal **Vilhelm Hansen** (Bagger)

contra

Finantsminister, Konseilspræsident **Estrup** (Hindenburg),

betr. Spørgsm. om Berettigelse til Invalideforsørgelse.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Oktober 1887: Indstævnte, Finantsminister, Konseilspræsident Estrup, bør for Tiltale af Citanten, forhenværende Underkorporal Vilhelm Hansen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretsprokurator Hvalsøe et Salær af 80 Kr., der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret af Citanten forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive at ophæve og det Citantens befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Højesteretssagfører Bagger tillægges der i Salarium for Højesteret 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: Efter meddelt Bevilling til fri Proces søger Citanten, forhenværende Underkorporal Vilhelm Hansen, under nærværende Sag Indstævnte, Finantsminister, Konseilspræsident Estrup paa Statskassens Vegne til at høre Citanten kjendt berettiget til i Henhold til de derom i Lovgivningen indeholdte Forskrifter at nyde Invalideforsorgelse samt til at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører, Prokurator Hvalsoe, hvilket Salær denne i ethvert Fald har begjært sig tillagt af det Offentlige. Indstævnte har procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat, der efter Ordre har udført Sagen for Indstævnte. Ifølge Sagens Oplysninger blev Citanten, der den 29 Juni 1864 ved Fjendens Overgang til Als som tjenstgjørende ved 4de Regiment var bleven saaret ved et Skud, der ramte ham i højre Overarm og tillige strejfede Brystet, og i den Anledning henlaa under Kur paa Garnisonssygehuset i ca. $\frac{1}{4}$ Aar, den 15 September s. A. af en Kassationskommission erklæret for Tiden udygtig til al Krigstjeneste, idet det bemærkedes, at der som Følge af et Skudsaur (Strejfskud) paa den øverste Del af den højre Arms indvendige Side var et noget strammende Ar samt Svækkelse i Armen. Paa hans Andragende tilstodes der ham derefter, navnlig under Hensyn til hans Profession som Drejer, en midlertidig Invalideforsorgelse af 72 Rdl. aarlig, der det følgende Aar nedsattes til

54 Rdl. I 1866 blev Citanton paa Sessionen erklæret tjenstdygtig til Militararbejder af 4de Klasse, og Invalideforsørgelsen blev da inddragen i Medfor af Lov 9 April 1851 § 9. I 1871 overførtes han derpaa til Forstærkningen. I Aarene 1871 og 1878 indgav Citanton Andragende til Invalidebestyrelsen om fortsat Forsørgelse, det sidstnævnte var ledsaget af Erklæringer af Distriktslægerne Winsløv i Nakskov og Rosenstand i Maribo, af hvilke den førstnævnte Erklæring gaar ud paa, at „Ansøgeren har et Skudskaar under højre Axel med strammende Ar. Han har stadig Smarter og Følelse af Dødhed i Armen og Kuldefornemmelse i Haanden. Mæthed og Træthed hindrer ham i at bruge Øxe og Saug, som ere nødvendige i hans Profession“. Rosenstands Erklæring udtaler sig saaledes: „Undertegnede har kjendt Drejer Vilhelm Hansen, siden han i 1871 flyttede til Paarup, der er beliggende i mit Lægedistrikt. Jeg har i den Tid oftere havt ham under Behandling for Smarter forbunden med Mangel paa tilborlige Kræfter i højre Arm, der formentlig er en Følge af det Skudskaar, som han den 29 Juni 1864 erholdt i højre Skulder. I højre Armhule findes 2 meget ømtfindtlige, lidt strammende Ar, som bevirke, at han ikke kan løfte højre Arm højere end i en ret Vinkel med Kroppen. Han klager over Mæthedsfølelse i Armen og Kuldefornemmelse i højre Haands 3die, 4de og 5te Fingre, hvis Temperatur ogsaa er mindre end de 2 andre Fingres. Jeg anser hans Arbejdsdygtighed for at være forringet som Følge af hans Skudskaar“, og begge Læger anbefale ham derfor til at erholde Forsørgelse. Bestyrelsen for Invalideforsørgelsen afslog imidlertid begge de nævnte Ansøgninger, men da Citanten derpaa ansøgte om, at han maatte blive underkastet et militært Lægesyn, blev han den 16 Januar 1879 undersøgt af Invalidebestyrelsens daværende lægokyndige Medlem Etatsraad Schytz, der derefter paategnede hans Ansøgning saaledes: „Angiver Smarter i højre Arm og Haand, som undertiden ogsaa under Arbejde skulde komme fra Ryggen og gaa ud i Armen. Udseende ikke svagt. Intet af Arrene, hverken paa Armen eller Brystet, fæstvoxet. Huden kan paa begge Steder tages op i en Fold, saa Arret danner den frie Rand, uden at han yttrede nogen Ømhed derved, idet jeg holdt Folderne ivejret og viste ham dem. Armens Bevægelse fri i de forskjellige Retninger. Da han tog sin Uldtrøje af, fattede han med begge Hænder dens bagerste Overkant og smogede den rask over Hovedet med op- og fremrakto Arme. Fyldighed af højre Overarm, Underarm og Haand $\frac{1}{2}$ " større end venstre (det sædvanlige)“, hvorpaa Invalidebestyrelsen paa ny afslog Andragendet. Kort efter indgav Citanten paa ny et Andragende, der efter hans Begjæring blev forelagt Sundhedskollegiet, hvilken Autoritet i den 7 Juni 1879 afgiven Erklæring udtalte, at ved den Undersørgelse, som af Kollegiets Medlemmer var foretaget mod An-

drageren, var den ved Etatsraad Schyzt beskrevne Tilstand af Arrene fundet bekræftet, og at Collegiet ingen Anledning fandt til at foreslaa nogen Afvigelse fra den af Invalidebestyrelsen afgivne Resolution. I Honhold hertil afslog Finantsministeriet, hvilket Sagen var bleven forelagt til Afgjorelse, Andragendet, og lignende Udfald fik de gjentagne Andragendor, Citanten i de paanfølgende Aar indgav dels til Hs. Majestæt Kongen og det nævnte Ministerium, dels til Folkethinget, og som af dette henvistes til Finantsministeriet. Citanten har derefter for at faa sin Ret til Invalideforsørgelse anerkjendt anlagt nærværende Sag, under hvilken han har gjort gjældende, at hans Evne til at sørge for hans eget og hans Families Underhold er bleven væsentligt svækket ved Følgerne af det ham i 1864 tilføjede Saar, og har han i saa Henseende dels henvist til de tvende ovenfor refererede Lægeerklæringer fra Aaret 1878, dels til tvende i Aarene 1882 og 1884 afgivne Lægeerklæringer, af hvilke navnlig den første i det Væsentlige gaar ud paa, at de Nervesmerter og lignende Tilfælde samt Svækkelse af Muskelkraften i højre Arm, af hvilke Citanten lider, hidrøre fra Saarene under Armhulen, idet Arrene antages at udøve Tryk paa Nervestammerne, hvormed den sidste Erklæring i det Hele stemmer, idet denne tillige gaar ud paa, at Citantens Arbejdsdygtighed er betydelig formindsket som Følge af hans Saar. Endelig har Citanten paaberaabt sig en ham i 1884 af den administrerende Direktor for Norrebros Sporvejs-selskab meddelt Attest, hvorefter han den Gang var saa svækket i den højre Arm, at der ikke kunde betros ham nogen fast Plads i Selskabets Tjeneste, hvorimod der var tilstaaet ham en Reserveplads. Forsaavidt Indstævnte har forment, at allerede den Omstændighed, at Citanten, efter at være kasseret, atter paa Sessionen for 1867 er bleven erklæret tjenstdygtig som Militærarbejder, i Medfør af Lov 20 November 1876 § 1 maa udelukke ham fra Invalideforsørgelse, findes dette dog ikke afgjorende, idet bemeldte Omstændighed ikke vil være til Hinder for, at Invalideforsørgelse atter tilstodes ham, naar han enten paa ny erklæredes for udygtig til militær Tjeneste eller efter hans Tjenestetids Ophør Betingelserne for Invalideforsørgelse iøvrigt maatte siges at være komne tilstede, jfr. samme Lovs § 2. Derimod maa der gives Indstævnte Medhold i, at det fra Citantens Side ikke tilstrækkelig er godtgjort, at disse Betingelser foreligge, idet det hverken af de foreliggende Oplysninger fremgaar, at Citantens Arbejdsevne, selv om den maa anses ringere end normal, i væsentlig Grad er svækket, eller det efter de foreliggende Lægeerklæringer og Sundhedskollegiets Udtalelser kan statuere, at de sygelige Tilstande, der maatte være tilstede i Armen eller andetsteds i Legemet, ere en Følge af det ham i 1864 tilføjede Saar, ligesaa lidt som de tilstedeværende Ar ifølge Erklæringer, der ere afgivne af Etatsraad Schyzt og Sundheds-

kollegiet, kunne antages at øve noget Tryk paa Nervestammerne og derigjennem paavirke Citantens Helbredstilstand. Som Følge heraf findes Indstævnte at maatte frifindes for Citantens Tiltale i denne Sag. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og vil der som Følge heraf ikke være Spørgsmaal om at tilkjende den konstituerede Kammeradvokat Salær. Der vil være at tillægge Citantens beskikkede Sagfører, hvis Sagførelse har været lovlig, et Salær af 80 Kr., der udredes af det Offentlige. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Mandagen den 4 Juni.

Nr. 15. Malermester H. H. G. Geismer (Bagger)

contra

Forretningsudvalget for „Malernes Alderdoms-
forsørgelses- og Hjælpefond“ (Zahle),

betr. Spørgsm. om Citantens Forpligtelse til at yde Bidrag til den nævnte Fond.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 August 1886: Indstævnte, Malermester H. H. G. Geismer, bor til Citanterne, Forretningsudvalget for „Malernes Alderdoms-forsørgelses- og Hjælpefond“, betale de paastævnte 332 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra den 14 Oktober 1885 til Betaling sker samt derhos være pligtig til for Tiden efter den 10 Oktober 1885, saalænge han er Malermester i Kjobenhavn eller paa Frederiksberg, ugentlig at tilskyde den fornævnte Fond et Beløb svarende til 4 pCt. af den samlede Lon, der i Ugens Løb er udbetalt hans Svende. Saa bør Indstævnte og betale Citanterne i Sagsomkostninger 80 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Bay en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af hans den 25 Januar d. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Efter samtlige Højesteret forelagte, for en stor Del efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det

antages, at Citanten ved, som i Dommen fremstillet, den 24 Marts 1885 at have tiltraadt og medunderskrevet Beslutningen om Oprettelsen af en Alderdomsforsorgelses- og Hjælpefond for Malere og derefter at deltage i den den 9 Juli s. A. afholdte Generalforsamling, paa hvilken de imidlertid udarbejdede Vedtægter for Fonden, uden nogen i modsat Retning gaaende Meningsstilkjendegivelse fra hans Side, enstemmigen bleve tiltraadte, har paadraget sig en retlig Forpligtelse til at yde det derved fastsatte Bidrag til Fonden, og i Henhold til det i saa Henseende i Dommen Anførte kan det ikke antages, at denne Forpligtelse skulde være knyttet til Betingelser eller Forudsætninger, som ikke ere indtraadte. Vel maa der nu gives Citanten Medhold i, at der i Mangel af udtrykkelig Bestemmelse derom i Vedtægterne efter Forholdets Natur maatte tilkomme ham Ret til paa behørig Maade at udmelde sig af den paagjældende Forening, men saadan Udmeldelse kan ikke anses at være foregaaet. Derimod findes den Omstændighed, at der efter Overrettsdommens Afsigelse er indført en Prislise af væsentlig andet Indhold end den, hvortil Overenskomsten af 24 Marts 1885 udtrykkelig sluttede sig, at maatte medføre, at hans Forpligtelse til at yde Bidrag til den ommeldte Fond, maa ophøre med den 31 Marts 1887, da den ældre Prislise traadte ud af Kraft.

Som Følge heraf vil han for Tidsrummet fra 1 April 1885 — fra hvilken Dag hans Forpligtelse til at yde Bidrag maa regnes — indtil den 10 Oktober s. A. have at betale de paastævnte 33½ Kr. med Renter som paastaaet, samt endvidere være at kjende pligtig til at indbetale 4 pCt. af den samlede Løn, han i Tiden fra 10 Oktober 1885 til den 31 Marts 1887 har betalt til sine Svende.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør til de Indstævnte betale 332 Kroner med Renter 5 pCt. aarlig fra den 14 Oktober 1885, indtil Betaling sker. Saa bør han og være pligtig at udrede et Beløb svarende til 4 pCt. af den samlede Løn, der i Tidsrummet fra den 10 Oktober 1885 til 31 Marts 1887 er udbetalt hans Svende. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Paa et af et Antal Malermestre i Kjobenhavn og paa Frederiksberg den 24 Marts f. A. afholdt Møde blev der vedtaget følgende Overenskomst, som blev underskrevet af de Tilstedeværende, hvoriblandt Indstævnte, Malermester H. H. G. Geismer: „For at imodekomme det i denne Tid rejste Syge- og Aldersdomsforsørgelses-Spørgsmaal har en Forsamling af Malermestre, saavel i som udenfor Lauget, vedtaget: At enhver Malermester i Kjobenhavn og paa Frederiksberg fra 1 April 1885 til dette Formaal giver et Tillæg af 4 pCt. til hver i hans Arbejde værende Svends fortjente Løn efter den nu bestaaende Prislister; disse pCt. blive at indbetale under fornøden Kontrol til et Hjælpefond, paa den Maade, som et i denne Anledning nedsat Udvalg maatte foreslaa og Mestrene vedtage samt at dersom Malernes Fagforening skulde forsøge at ville gennemføre den af dem forfattede Prislister ved partielle Striker, da ikke at beholde eller antage nogen Svend, som er Medlem af Fagforeningen. Denne Bestemmelse gjælder kun for de Mestre, som have sluttet sig til ovennævnte Formaal“. Efterat derpaa et i Henhold hertil nedsat Udvalg havde udarbejdet et Forslag til Vedtægter for „Malernes Aldersdomsforsørgelses- og Hjælpefond“ med en dertil knyttet motiverende Betænkning, blev dette Forslag, hvoraf der 8 Dage forud var tilstillet hvert af de paagjældende Medlemmer af Hjælpefonden, hvoriblandt ogsaa Indstævnte, et Exemplar, paa den 9 Juli f. A. afholdt Generalforsamling, paa hvilken Indstævnte var tilstede, vedtaget enstemmig, idet alle afgivne Stemmer bifaldt det, medens der ved Kontraprove ikke afgaves nogen Stemme derimod. Ifølge disse Vedtægters § 1 er Formaalet for „Malernes Aldersdomsforsørgelses- og Hjælpefond“ at „sikre Malersvendene i Hovedstaden med Forstæder og Frederiksberg en Forsørgelse i deres Alderdom samt, hvis Midlerne iøvrigt strække til, paa anden Maade at understøtte og hjælpe disse“, og ifølge § 2 tilvejebringes Fondens Midler derved, at de Malermestre, der tiltræde Vedtægterne, ugentlig tilskyde Fonden et Beløb svarende til 4 pCt. af den samlede Arbejds løn, der i Ugens Lob er udbetalt til deres Svende. Fondens Anliggender ledes af Generalforsamlingen og et Forretningsudvalg, hvilket Sidste særlig bestyrer Fonden i Overensstemmelse med de til enhver Tid gjældende Vedtægter. Ifølge de til Vedtægterne knyttede „reglementariske Bestemmelser“ skulde Vedtægterne træde i Kraft fra den 1 August 1885 og Fondens Udgifter indtil den Tid skulde afholdes af de til bemeldte Tidspunkt indkomne Midler, af hvilke Resten derefter skulde overgaa til Hjælpefonden. Da Indstævnte, uanset at han, som anført, havde tiltraadt Overenskomsten af 24 Marts f. A., har vægret sig ved at indbetale de ham ifølge denne Overenskomst og de nævnte Vedtægter paahvilende ugentlige Bidrag til den oprettede Alder-

domsforsørgelses- og Hjælpefond, have Citanterne, Forretningsudvalget for „Malernes Alderdomsforsørgelses- og Hjælpefond“, under nærværende Sag, i hvilken Forligsklage har været udtaget under 14 Oktober f. A., paastaet Indstævnte tilpligtet dels at betale til den ovennævnte Fond 332 Kr., hvortil de anslaa det Beløb, der svarer til 4 pCt. af den samlede Arbejdsløn, som Indstævnte i Tiden fra den 1 April til den 10 Oktober f. A. har udbetalt til sine Svende tilligemed 5 pCt. Rente deraf, fra Forligsklagens Dato, den 14 Oktober f. A., til Betaling sker, dels kjendt pligtig til for Tiden efter den 10 Oktober f. A., saalænge han er Malermester i Kjøbenhavn eller paa Frederiksberg, ugentlig at tilskyde Fonden et Beløb svarende til 4 pCt. af den samlede Arbejdsløn, der i Ugens Lob er udbetalt til hans Svende, samt endelig idomt Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt. Indstævnte har principalt paastaet sig frifunden for Citanternes Tiltale og subsidiært paastaet det forlangte Beløb nedsat og sig i alt Fald frifunden for at betale Indskud for Tiden for 1 August f. A. ligesom han endelig har begjært sig Sagens Omkostninger godtgjorte af Citanterne. Til Støtte for sin Frifindelse har Indstævnte anbragt, at han aldrig har gjort sig forpligtet overfor den af Citanterne repræsenterede Fond, idet han ingensinde har tiltraadt de for Fonden gjældende Vedtægter saaledes som i disses § 2 fordret, og hans Tiltrædelse af den forelobige Resolution af 24 Marts f. A. kun indeholdt en Tilslutning til den generelle Tanke at arbejde for Oprettelsen af en Hjælpefond for Svendene og for en Sammenslutning mellem Mestrene imod Fagforeningerne, men ingenlunde en Tiltrædelse af noget specielt Forslag eller af de nu foreliggende Vedtægter. Disse har han efter sin Formening ej heller tiltraadt derved, at han var tilstede paa den Generalforsamling, hvor de bleve vedtagne, idet han helt vil have afholdt sig fra at stemme og saaledes ikke vil have givet sin Tilslutning til dem, da han nemlig finder dem ufyldstgjørende, særlig fordi de ikke indeholde nogen Bestemmelse om, hvorledes Mestrene kunne udtræde af deres Forhold til Fonden, naar de ikke længere ønske at bidrage til den, og det dog formentlig ikke kunde være Meningen, at de for bestandig skulde være bundne, selv om de bleve misfornøjede med Fonden og dens Virksomhed. I hvert Tilfælde mener Indstævnte, at han maa være fritaget for enhver Forpligtelse, der kunde udledes af hans Tiltrædelse af Resolutionen af 24 Marts f. A., af den Grund, at de Forudsætninger, hvorunder denne Resolution blev vedtaget, nemlig at alle eller dog omtrent alle Malermestre i Kjøbenhavn og paa Frederiksberg vilde slutte sig til den, og at Svendene vilde modtage den tilbudte Understøttelse, ere bristede, idet et stort Antal Meste have vægret sig ved at slutte sig til Fonden og ligeledes Hovedmassen af Svendene har nægtet at ville have med Sagen at gjøre. Det skjønnes imidlertid

ikke rettere end at Indstævnte ved at tiltræde og medunderskrive Beslutningen eller Overenskomsten af 24 Marts f. A., derved har endelig bundet sig ligeoverfor de andre Mestre, der med ham deltog i denne Overenskomst til at yde det deri fastsatte Bidrag til den paatænkte Hjælpefond, saaledes som denne maatte blive indrettet efter hvad det nedsatte Udvalg vilde foreslaa og Mestrene vedtage, og selv om der ved dette sidste Udtryk maatte forstaaes en enstemmig Vedtagelse af samtlige de paagjældende Mestre, saaledes at et Flertal ikke skulde kunne afgjøre Sagen, maa Indstævnte dog ved, skjøndt han var tilstede paa Generalforsamlingen, ikke at erklære sig imod den foreslaede Ordning af Fonden anses at have sluttet sig til samme, idet den Stilling, han ved at deltage i Overenskomsten af 24 Marts havde indtaget ligeoverfor de andre Mestre, umuliggjorde, at han ved en simpel Passivitet kunde komme til at staa udenfor Sagen. Indstævnte har ogsaa villet gjøre gjældende, at han positivt har, allerede forinden Generalforsamlingen af 9 Juli f. A., tilkjendegivet sin Hensigt at træde tilbage fra den paatænkte Foranstaltning, idet han har afvist de Paakrav, der bleve stillede til ham om at gjøre ugentlige Indbetalinger i Honhold til Overenskomsten af 24 Marts; men afset fra Spørgsmaalet om, hvorvidt han saaledes ensidig kunde træde tilbage fra denne Overenskomst, maa der gives Citanterne Medhold i, at der ikke i den Omstændighed, at Indstævnte ikke har betalt, hvad han maatte være forpligtet til, i og for sig ligger nogen Erklæring om en Tilbagetræden fra det Vedtagne, og det er ikke godtgjort, at Indstævnte har gjort noget andet positivt Skridt for at træde tilbage. Hvad angaar Indstævntes Bemærkning om, at de Forudsætninger, hvorunder Overenskomsten af 24 Marts blev indgaaet, skulde være bristede, da viser Slutningstilføjelsen til selve Overenskomsten, at man ikke forudsatte, at alle Mestre i Kjøbenhavn og Frederiksberg vilde slutte sig til Sagen, og iøvrigt har Indstævnte ikke mod Citanternes Benægtelse godtgjort, at man er gaaet ud fra nogen Forudsætning, som ikke er indtraadt, og der vil derfor ikke kunne tillægges Indstævntes Anbringende i saa Henseende nogen Betydning. Indstævnte maa saaledes anses at være forpligtet ligeoverfor den oprettede Fond i Overensstemmelse med de af Mestrene vedtagne Love, uden Hensyn til, om han finder disse mere eller mindre fyldestgjørende, hvorved bemærkes, at forsaavidt Indstævnte i saa Henseende særlig har henvist til, at Vedtægterne ingen Bestemmelse indeholde om Udtrædelse af Forholdet til Fonden, da er denne Indvending ikke velgrundet, idet det, ligesom Overenskomsten af 24 Marts f. A. ikke indeholder nogen Antydning af, at de tiltrædende Mestre ensidig skulde kunne bringe deres Forpligtelse til at yde de omtalte 4 pCt. til Fonden til Ophor, saalænge de vare Mestre i Kjøbenhavn eller paa Frederiksberg, ogsaa maa findes i god Overensstemmelse

med det hele Formaal med Fonden, at en Udtrædelse fra en Mesters Side ikke kan finde Sted, men at Forpligtelsen bliver en fast Byrde paa den Paagjældendes Forretning, og der ikke foreligger Grund til at betvivle, at Underskriverne af Overenskomsten ogsaa have opfattet den paa denne Maade. Naar Indstævnte subsidiært har forment, at hans Forpligtelse til Indbetaling til Fonden ikke kan gøres gjældende fra et tidligere Tidspunkt end den 1 August 1885, fra hvilken Tid Vedtægterne traadte i Kraft, da kan der ikke hore gives ham Medhold. Ligesom nemlig Overenskomsten af 24 Marts ligefrem fastsætter Forpligtelsens Indtræden til 1 April f. A., saaledes forudsættes det ogsaa i de til Vedtægterne knyttede reglementariske Bestemmelser, at Fonden har Indtægter tidligere end 1 August f. A., hvorved efter det Foreliggende alene kan være sigtet til de ved Overenskomsten af 24 Marts stipulerede Indbetalinger fra 1 April næstefter. Indstævntes Forpligtelse maa saaledes regnes fra sidstnævnte Dato, og da han ikke har oplyst eller blot assereret, at hans Udbetalinger til hans Svende i Tidsrummet fra 1 April til 10 Oktober f. A. har udgjort et mindre Beløb end 8300 Kr., hvorefter Citanterne have beregnet den paastaede Sum af 332 Kr., vil hans Indsigelse imod dennes Størrelse ikke kunne tillægges nogen Betydning. Da Indstævnte ikke iøvrigt har nedlagt nogen Indsigelse mod Citanternes Paastand, vil denne være at tage til Følge i det Hele, idet Indstævnte findes at burde godtgjøre dem Sagens Omkostninger med 80 Kr. Der vil være at forelægge Overretssagfører Bay en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af hans den 25 Januar d. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger der ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

**Nr. 129. Kuratorerne i Vestjællandsk Folkebanks
Konkursbo (Nellemann)**

contra

Euken Regine Hansen (Ingen),

Appel til Stadfæstelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 November 1886: Mod Extradition i kvitteret Stand af det ovenomhandlede af Indstævnte, Bundtmager F. C. Hansen, den

10 November 1875 udstedte Kautionsbevis bor hans Enke Regine Hansen til „Vestsjællandsk Folkebank“ Konkursbo betale 1468 Kr. 56 Øre med Renter 5 pC. aarlig fra den 4 August 1883 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Citanterne, efter i Henhold til Anticipationsbevilling af 7 Marts 1888 under 21 s. M. at have udtaget Højesteretsstævning, have paastaet den indankede Dom stadfæstet, og Indstævnte, skjøndt lovlig stævnet, hverken selv er mødt eller har ladet møde ved Sagens Foretagelse i Højesteret, vil den paastaede Stadfæstelse være at give, hvorimod Citanternes Paastand om at tilkjendes Processens Omkostninger her for Retten i Henhold til Lovens 1—6—22 ikke vil kunne tages til Følge.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
 bør ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 10 November 1875 udstedte Indstævnte, Bundtmager F. C. Hansen, til „Vestsjællandsk Folkebank“ i Slagelse et saalydende Bevis: „Undertegnede forpligter mig herved til, om fornødent, at erstatte „Vestsjællandsk Folkebank“ af det Tab, der eventuelt maatte tilføjes den ved et „Albertis Svovlsyrefabrikker“ i sin Tid ydet Laan, saa stor en Andel, som efter Fordeling paa dettes samlede Beløb (Kr. 40000) vil falde paa Kr. 2000, dog forst efterat det har vist sig, at Banken ikke ved Hjælp af Halvdelen af dens Reservefond i Lobet af 5 Aar har dækket det hele mulige Tab“. I Henhold hertil have Citanterne, Kuratorerne i „Vestsjællandsk Folkebank“s Konkursbo, med Bemærkning, at der paa det paagjældende Laan er lidt et Tab af langt over 40000 Kr., og at der, efter at Vestsjællandsk Folkebanks Bo den 9 Februar 1877 er overgaaet til Konkursbehandling, ikke kan blive Spørgsmaal om, at Bankens Reservefond skulde dække Tabet, da sandant Fond ikke existerer, under nærværende

Sag søgt bemeldte Indstævnte, eller, efter at han er afgaaet ved Døden og hans Enke Regine Hansen er indtraaet i Sagen i hans Sted, nu denne tilpligtet at betale Bankens Konkursbo 2000 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra den 4 August 1883 og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte har principalt procederet til Frifindelse og subsidiært nedlagt forskjellige Paastande om Belobets Nedsættelse samt for hvert Tilfælde paastaet sig Sagens Omkostninger tillagt hos Citanterne. Ifølge Proceduren er der ved det i det foranførte Bevis ommeldte Laan sigtet til et Laan af 40000 Kr., som „Vestsjællandsk Folkebank“ den 7 Februar 1874 ved sin Bankier her i Staden lod udbetale til den administrerende Direktor for Aktieselskabet „Albertis Svovlsyrefabrikker“ Carl Alberti imod et af denne samme Dag paa bemeldte Fabrikkers Vegne udstedt Gjældsbevis, hvorved Fabrikkerne forpligtede sig til at tilbagebetale Laanet tre Maaneder fra Udstedelsen, Renten fastsættes til 6 pCt. p. a., og der stillede Banken som Sikkerhed Haandpant i et større Beløb af Aktier i Fabrikkerne. Efterat bemeldte Fabrikkers Bo i Sommeren 1875 var taget under Konkursbehandling, blev Laanet, der ikke var indfriet, den 10 September s. A. anmeldt i Boet, og da der fra dettes Side rejstes Indsigelse imod at anerkjende det som gyldigt Krav, fordi den administrerende Direktor Alberti formentlig havde savnet Bemyndigelse til paa egen Haand uden Samtykke af Fabrikernes Bestyrelse at optage Laanet paa Fabrikernes Vegne, ligesom det heller ikke kunde ses at være kommet Fabrikkerne tilgode, blev Laanet, efter at den fornævnte Carl Alberti havde forladt Landet og hans Bo ligeledes var overgaaet til Konkursbehandling, endvidere anmeldt den 19 Oktober s. A. i dette Bo med Krav paa Dækning for det Tilfælde, at det ikke maatte blive anerkjendt i Svovlsyrefabrikernes Bo. Ved den af Skifteretten i sidstnævnte Bo den 24 Februar 1877 afsagde Decision blev Fordringen nægtet Anerkjendele, idet det udtaltes, at, da Fabrikernes administrerende Direktor ifølge de for Selskabet gjældende Love kun var berettiget til at underskrive Selskabets Firma med bindende Virkning i alle den daglige Drift vedrørende Anliggender, og Optagelse af et Laan paa 40000 Kr. uder ingen Omstændigheder kunde henregnes til slige Anliggender, kunde derfor Selskabet ikke være blevet forpligtet ved det af Carl Alberti udstedte Bevis for saadant Laan, i alt Fald da Anmelderen ikke havde oplyst, at Laanet var kommet Aktieselskabet tilgode, og denne Decision er ikke af Vestsjællandsk Folkebank eller sammes Bo bleven indanket for højere Ret. Derimod blev der i Carl Albertis Bo udlagt til Dækning af Fordringen, der med Renter à 6 pCt. p. a. fra den 3 Mai 1874 og à 7 pCt. p. a. fra Anmeldelsen i Boet var løben op til 63308 Kr. 88 Øre, en Dividende stor 5077 Kr. 81 Øre, hvori dog fragik 740 Kr. 77 Øre i Bekostning ved Fordringens An-

meldelse og Procedure i de to Boer, saa at der kun er kommet Folkebankens Bo tilgode 4337 Kr. 4 Øre. Efterat „Albertis Svovlsyrefabrikker“ og derefter Carl Alberti vare gaaede fallit, var der i Efteraaret 1875 opstaaet Rygter om, at „Vestsjællandsk Folkebank“ vilde komme til at lide et stort Tab ved den Transaktion om de omhandlede 40000 Kr., hvori Banken havde indladt sig med Svovlsyrefabrikkerne, og da Bankens Bestyrelse, navnlig dens administrerende Direktør, Malmqvist, ønskede at kvæle disse Rygter eller afvende den Fare, at de skulde rokke Publikums Tillid til Banken, søgte man at formaa Bankens Forretningsvenner til at tegne en Garanti for, at det mulige Tab, Banken maatte lide ved hin Transaktion, skulde blive dækket. Der blev saaledes efterhaanden tegnet en Garanti af 39600 Kr., hvoraf Bankens fornævnte Direktør Malmqvist selv tegnede 22000 Kr., idet derhos de pangjældende Garanter i Almindelighed have samtykket i, at deres Navne, naar det fulde Beløb af 40000 Kr. var sikret, maatte offentliggjøres som Garanter for Laanet til Beroligelse for Publikum. En Del af den tegnede Garanti er det af Indstævnte F. C. Hansen udstedte, under nærværende Sag omhandlede Kautionsbevis.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 3 August 1888.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Tryks Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 15-16.

Mandagen den 4 Juni.

Nr. 129. Kuratorerne i Vestsjællandsk Folkebanks Konkursbo
(Nellemann)

contra

Enkefru Regine Hansen (Ingen).

Forsaavidt nu Indstævnte har støttet sin Frifindelsespaastand paa, at Kautionsbeviset kun skulde være udstedt pro forma, uden at det har været Mening, at det nogensinde skulde fordres opfyldt, idet det kun var Hensigten med den hele Foranstaltning at berolige Publikum med Hensyn til den Fare for et Tab, der var opstaaet, men ikke at dække selve Tabet, da finder en saadan Opfattelse af Kautionsbeviset ikke Medhold i dets Ordlyd, og det vilde i saa Henseende Intet relevare om Beviset, da Indstævnte underskrev det, havde, saaledes som af denne paastaet, havt en Tilføjning om, at Kautionen maatte offentliggøres, naar Garantien for det hele Beløb, hvorom der i værste Tilfælde kunde blive Tale, 40000 Kr., var tegnet, da en saadan Passus ikke vilde berøre selve Kautionsforpligtelsen. Da nu den nævnte Indsigelse ej heller bestyrkes ved, hvad der under Sagen er fremkommet om Tegningen af den omhandlede Garanti for Banken, og da Indstævnte iøvrigt ikke har imod Citanternes Benægtelse godtgjort, at der ikke ved det fremlagte Bevis er indgaet en virkelig Kautionsforpligtelse, vil Indstævnte ikke af de anførte Grunde kunne frifindes. Det Samme maa gjælde, forsaavidt Indstævnte har villet gjøre gjældende, at det var en Forudsætning for Forpligtelsen, at der blev tegnet Garanti af vederhæftige Mænd for det fulde Beløb af 40000 Kr. og at Prokurator Deichmann i Slugelse var med blandt Garanterne for

Beløbet — hvad han ikke er — saavel som at det ved Bevisets Udstedelse blev af Bankens administrerende Direktør forsikkret Indstævnte, at der intet Tab kunde resultere for Banken af den omhandlede Laanesag, og at Bankens Direktør ogsaa paa anden Maade svigagtig havde villedet ham med Hensyn til Bankens Status og dens Transaktion med Svovlsyrefabrikkerne for at faa ham til at underskrive Beviset. Ligesom nemlig Indstævnte ikke har godtgjort, at Kautionsforpligtelsen er indgaaet under nogen retlig Forudsætning, som ikke er indtraadt, saaledes fremgaar det af selve Beviset, at der var Fare for, at Banken kunde lide Tab ved den omhandlede Transaktion, og det er ikke godtgjort af Indstævnte, at Bankens Bestyrelse i Anledning af Kauttionen har givet Indstævnte urigtige Oplysninger. Indstævnte har dernæst anbragt, at, da han kun har indestaet for Tab fra et „Albertis Svovlsyrefabrikker“ ydet Laan, men det ved Decisionen af 24 Februar 1877 er statueret, at det paagjældende Laan slet ikke er ydet disse Fabrikker eller kommet dem tilgode, maa Forpligtelsen af den Grund falde bort, idet han har tilføjet, at han maatte være berettiget til at gaa ud fra, at Banken havde erhvervet en virkelig retskraftig Fordring paa Fabrikkerne og at der saaledes til Dækning af Laanet kunde paaregnes den større Dividende, som Fabrikernes Bo gav, medens der nu kun er kommet Banken tilgode en ubetydelig Dividende i Albertis Bo. Forsaavidt Indstævnte i Forbindelse hermed har benægtet, at Carl Alberti har underskrevet Gjældsbeviset af 7 Februar 1874, der er udstedt for Laanet af 40000 K., og den for Beløbet Modtagelse meddelte Kvittering, vil der ikke kunne tillægges denne Bonægtelse nogen Betydning, da Indstævnte intet har anbragt til Støtte for dens Rigtighed og der ikke foreligger nogen Grund til at betvivle, at de nævnte Dokumenter, der ere underskrevne „Carl Alberti“, ogsaa virkelig ere udstedte af Svovlsyrefabrikernes Direktør af dette Navn, hvilket heller ikke er bestridt i Fabrikernes eller Carl Albertis Konkursboer. Vel maa der nu gaas ud fra, at Skifterettens Decision af 24 Februar 1877, der er upaaanket, er rigtig, og at saaledes det paagjældende Laan ikke er modtaget af Svovlsyrefabrikkerne eller har medført nogen retlig Forpligtelse for disse til sammes Tilbagebetaling til Folkebanken, uden at det herimod kan være af nogen Betydning, at dennes Bestyrelse har troet sandant og derfor i Bankens Bøger opført Fabrikkerne som Debitor for 40000 Kr. Men naar henses til, at det ikke ved Indstævntes Kautions tilsigtedes at forskaffe Svovlsyrefabrikkerne et Laan, men kun at støtte Folkebankens Anseelse og Kredit ved at sikre dens Interessenter mod et lidt Tab ved den allerede forlængst afsluttede Transaktion om de 40000 Kr., kan det ikke antages, at Indstævnte ved i sit Kautionsbevis at betegne Transaktionen som et Laan til Svovlsyrefabrikkerne har betinget sin Forpligtelse af, at disse

virkelig havde modtaget Laanet, og det ses ikke, at Banken i saa Henseende har givet Indstævnte nogen Forsikkring. Den Omstændighed, at Banken har vist sig ikke at have nogen Fordring paa Fabrikkerne, kan derfor ikke uden videre fritage Indstævnte for at indfri Kautionsløftet, men da han har benægtet ved Bevisets Udstedelse at have havt Kundskab om, at der i Fabrikernes Bo var rejst Indsigelse mod Fordringen, eller at denne var anmeldt i Albertis Bo, og det ikke af Citanterne er godtgjort, at Indstævnte var bekendt med disse Omstændigheder, og da Indstævnte herefter maa antages — og det med Rette — at være gnaet ud fra, at der i Fabrikernes Bo vilde blive udlagt en Dividende til Fordringens delvise Dækning, maatte han være berettiget til at fordrø, at det Tab, der forlanges dækket af ham, ikke beregnes højere, end det vilde have været, om Fordringen var bleven anerkjendt som retskraftig i Fabrikernes Bo og her havde faaet en Dividende. Det er nu af Citanterne oplyst, at der ved Udlodningen i Fabrikernes Bo den 4 Marts 1879, til hvilken Tid Bankens Fordring med Renter udgjorde 51606 Kr. 66 Øre, vilde være tilfaldet Banken, hvis Fordringen var godkjendt, en Dividende stor 22235 Kr. 36 Øre, saa at Tabet vilde have udgjort ikkun 29371 Kr. 30 Øre og i Forhold til dette Beløb vil da Indstævntes Ansvar være at beregne, idet der ikke kan gives Indstævnte Medhold i, at Dividenden skulde drages fra Hovedstolen 40000 Kr. alene, da Banken, uanset at Kautionen ikke angaar Renterne af Gjælden, maa, eftersom det maa anses for en Selvfølge, at et Laan som det omhandlede var rentebærende, og Indstævnte ikke har kunnet være uvidende herom, være berettiget til at anvende Dividenden først til Afskrivning paa Renterne, forinden noget kan afskrives paa Hovedstolen. Naar Indstævnte endelig har anket over, at Banken har taget Forsømmelse med i Tide at realisere de til Sikkerhed for Laanet pantsatte Aktier i Svovlsyrefabrikkerne, bliver denne Bemærkning uden Betydning, da Indstævntes Kautionsforpligtelse er senere end Fabrikernes Konkurs, og de paagjældende Aktier allerede den Gang som Følge af denne vare værdiløse. Indstævnte vil saaledes være at domme til at betale „Vestsjællandsk Folkebank“s Konkursbo $\frac{1}{20}$ af 29371 Kr. 30 Øre eller 1468 Kr. 56 Øre med Renter som paastaent, saaledes at Betalingen betinges af, at Kautionsbeviset af 10 November 1875 ekstraderes i kvitteret Stand. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 130. Kuratorerne i Vestsjællandsk Folkebanks
Konkursbo (Nellemann)

contra

Gaardejer R. Hansen af Raamosegaard (Ingen),

Appel til Stadfæstelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 November 1886: Mod Extradition i kvitteret Stand af det ovenomhandlede Kautionsbevis af 17 November 1875, bør Indstævnte, Gaardejer R. Hansen af Raamosegaard, til „Vestsjællandsk Folkebank“s Konkursbo betale de paastævnte 400 Kr. med Rente 5 pCt. aarlig fra den 29 August 1883 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter deene Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Citanterne, efter i Henhold til Anticipationsbevilling af 7 Marts 1888 under 21 s. M. at have udtaget Højesteretsstævning, have paastaaet den indandede Dom stadfæstet, og Indstævnte, skjøndt lovlig stævnet, hverken selv er mødt eller har ladet møde ved Sagens Foretagelse i Højesteret, vil den paastaaede Stadfæstelse være at give.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 17 November 1875 udstedte Indstævnte, Gaardejer R. Hansen af Raamosegaard, til „Vestsjællandsk Folkebank“ i Slagelse et saalydende Bevis: „Undertegnede forpligter mig herved til, om fornødent, at erstatte „Vestsjællandsk Folkebank“ af det Tab, der eventuelt maatte tilføjes den ved et „Albertis Svovlsyre-fabrikker“ i sin Tid ydet Laan, saa stor en Andel, som efter Fordeling paa dettes samlede Beløb (Kr. 40000) vil falde paa Kr. 400, dog først efter at det har vist sig, at Banken ikke ved Hjælp af Halvdelen af dens Reservefond i Løbet af 5 Aar har dækket det hele mulige Tab. Naar Garantien for det hele

Beløb, hvorom der i værste Tilfælde kan være Tale, altsaa Kr. 40000, er tegnet, befuldmægtiger jeg Banken til at meddele min Underskrift paa omstaaende Udkast til en Bekjendtgjørelse desangaaende". I Henhold hertil har Citanten, Prokurator Deichmann, som Kurator i „Vestsjællandsk Folkebank“s Konkursbo, med Bemærkning, at der paa det pangjældende Laan er lidt et Tab af langt over 40000 Kr. og at der, efter at „Vestsjællandsk Folkebank“s Bo den 9 Februar 1877 er overgaaet til Konkursbehandling, ikke kan blive Spørgsmaal om, at Bankens Reservefond skulde dække Tabet, da saadant Fond ikke existerer, under nærværende Sag her ved Retten som vedtaget Værnething søgt Indstævnte tilpligtet at betale til Bankens Konkursbo 400 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 29 August 1883 og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte har principalt procederet til Frifindelse og subsidiært nedlagt forskjellige Paastande om Beløbets Nedsættelse samt for hvert Tilfælde paastaet sig Sagens Omkostninger tillagt hos Citanten. Ifølge Proceduren er der ved det i Indstævntes foranførte Bevis ommeldte Laan sigtet til et Laan af 40000 Kr., som „Vestsjællandsk Folkebank“ den 7 Februar 1874 ved sin Bankier her i Staden lod udbetale til den administrerende Direktør for Aktieselskabet „Albertis Svovlsyrefabrikker“ Carl Alberti imod et af denne samme Dag paa bemeldte Fabrikkers Vegne udstedt Gjældsbevis, hvorved Fabrikkerne forpligtede sig til at tilbagebetale Laanet tre Maaneder fra Udstedelsen, Renten fastsættes til 6 pCt. p. a., og der stilledes Banken som Sikkerhed Haandpant i et større Beløb af Aktier i Fabrikkerne. Efter at de nævnte Fabrikkers Bo i Sommeren 1875 var taget under Konkursbehandling, blev Laanet, der ikke var indfriet, den 10 September s. A. anmeldt i Boet, og da der fra dettes Side rejstes Indsigelse imod at anerkjende det som gyldigt Krav, fordi den administrerende Direktør Alberti formentlig havde savnet Bemyndigelse til paa egen Haand uden Samtykke af Fabrikernes Bestyrelse at optage Laanet paa Fabrikernes Vegne, ligesom det heller ikke kunde ses at være kommet Fabrikkerne tilgode, blev Laanet, efterat den fornævnte Carl Alberti havde forladt Landet og hans Bo ligeledes var overgaaet til Konkursbehandling, endvidere den 19 Oktober 1875 anmeldt i dette Bo med Krav paa Dækning for det Tilfælde, at det ikke maatte blive anerkjendt i Svovlsyrefabrikernes Bo. Ved den af Skifteretten i sidstnævnte Bo den 24 Februar 1877 afsagte Decision blev Fordringen nægtet Anerkjendelse, idet det udtaltes at, da Fabrikernes administrerende Direktør ifølge de for Selskabet gjældende Love kun var berettiget til at underskrive Selskabets Firma med bindende Virkning i alle den daglige Drift vedrørende Anliggender, og Optagelsen af et Laan paa 40000 Kr. under ingen Omstændigheder kunde henregnes til slige Anliggender, kunde derfor

Selskabet ikke være bleven forpligtet ved det af Carl Alberti udstedte Bevis for saadant Laan, i alt Fald da Anmelderen ikke havde oplyst, at Laanet var kommet Aktieselskabet tilgode, og denne Decision er ikke af „Vestsjællandsk Folkebank“ eller sommes Bo bleven indanket for højere Ret. Derimod blev der i Carl Albertis Bo udlagt til Dækning af Fordringen, der med Renter à 6 pCt. p. a. fra den 3 Mai 1874 og à 7 pCt. p. a. fra Anmeldelsen i Boet var løben op til 63308 Kr. 88 Øre, en Dividende stor 5077 Kr. 81 Øre, hvori dog fragik 740 Kr. 77 Øre i Bekostning ved Fordringens Anmelse og Procedure i de to Boer, saa at der kun er kommet Folkebankens Bo tilgode 4337 Kr. 4 Øre. Efterat „Albertis Svovlsyrefabrikker“ og derefter Carl Alberti vare gaaede fallit, var der i Efteraaret 1875 opstaaet Rygter om, at „Vestsjællandsk Folkebank“ vilde komme til at lide et stort Tab ved den Transaktion om de 40000 Kr. hvori Banken havde indladt sig med Svovlsyrefabrikkerne, og da Bankens Bestyrelse, navnlig dens administrerende Direktør Malmqvist, ønskede at kvæle disse Rygter eller afvende den Fare, at de skulde rokke Publikums Tillid til Banken, søgte man at formaa Bankens Forretningsvenner til at tegne en Garanti for, at det mulige Tab, Banken maatte lide ved hin Transaktion, skulde blive dækket. Der blev saaledes efterhaanden tegnet en Garanti af 39600 Kr., hvoraf Bankens fornævnte Direktør, Malmqvist selv tegnede 22000 Kr., og var det Mening, naar det fulde Beløb af 40000 Kr. var dækket, da at offentliggjøre Garanternes Navne, hvortil der sigtes ved Slutningstilføjningen i Indstævntes Bevis af 17 November 1875, idet det der ommeldte Udkast til en Bekjendtgjørelse lød saaledes: „Foranlediget ved de mange og gjentagne, skjulte og offentlige Angreb, for hvilke „Vestsjællandsk Folkebank“ har været Gjenstand i Anledning af et af den i sin Tid ydet Laan til „Albertis Svovlsyrefabrikker“, stort 40000 Kr., skulle Undertegnede, der ere Forretningsvenner af Folkebanken eller Medlemmer af dens Bestyrelse herved erklære, at vi ere blevne enige om og allerede have stillet „Vestsjællandsk Folkebank“ Sikkerhed, for, at vi holde den skadesløs for dens mulige Tab paa det omtalte Laan paa saadan Maade, at den Sikkerhed, Banken hidtil har frembudt, ikke i ringeste Maade kan blive formindsket“. En Del af den saaledes stillede Garanti udgjør det af Indstævnte udstedte, under nærværende Sag omhandlede Kautionsbevis. Foraa vidt nu Indstævnte har støttet sin Frifindelsespaaestand paa, at Kautionsbeviset kun skulde være udstedt pro forma, uden at det har været Mening, at det nogensinde skulde fordres opfyldt, idet det kun var Hensigten med den omhandlede Garanti at berolige Publikum med Hensyn til den Fare for et Tab, der var opstaaet, men ikke at dække selve Tabet, da finder en saadan Opfattelse af Kautionsbeviset hverken Medhold i dets Ordlyl

eller i de under Sagen fremkomne Oplysninger om Tegningen af den nævnte Garanti for Banken, og da Indstævnte ikke især imod Citantens Benægtelse har godtgjort, at han ikke har overtaget en virkelig Kautionsforpligtelse ved det fremlagte Bevis, vil Indstævnte ikke af den anførte Grund kunne frifindes. Det Samme maa gjælde, forsaavidt Indstævnte har villet gjøre gjældende, at det var en Forudsætning for hans Forpligtelse, at der blev tegnet Garanti af vederhæftige Mænd for det fulde Beløb af 40000 Kr., saavel som at det ved Bevisets Udstedelse blev af Bankens administrerende Direktør forsikkert ham, at der intet Tab kunde resultere for Banken af den omhandlede Laanesag, og at Bankens Direktør ogsaa paa anden Maade svigagtig havde vildledet ham med Hensyn til Bankens Status og dens Transaktion med Svovlsyrefabrikkerne for at formaa ham til at underskrive Beviset. Ligesom nemlig Indstævnte ikke har godtgjort, at den paastævnedes Kautionsforpligtelse er indgaaet under nogen retlig Forudsætning, som ikke er indtraadt, saaledes fremgaar det af selve Beviset, at der var Fare for, at Banken kunde lide Tab ved den omhandlede Transaktion, og det er ikke godtgjort af Indstævnte, at Bankens Bestyrelse i Anledning af Kautioenen har givet ham urigtige Oplysninger. Indstævnte har dernæst anbragt, at, da han kun har indestaaet for Tab fra et „Albertis Svovlsyrefabrikker“ ydet Laan, men det ved Decisionen af 24 Februar 1877 er statueret, at det paagjældende Laan slet ikke er ydet disse Fabriker eller kommet dem tilgode, maa Forpligtelsen af den Grund falde bort, idet han har tilføjet, at han maatte være berettiget til at gaa ud fra, at Banken havde erhvervet en virkelig retskraftig Fordring paa Fabrikkerne, og at der saaledes til Dækning af Laanet kunde paaregnes den større Dividende, som Fabrikernes Bo gav, medens der nu kun er kommet Banken tilgode en ubetydelig Dividende i Albertis Bo. Forsaavidt Indstævnte i Forbindelse hermed har benægtet, at Carl Alberti har underskrevet Gjældsbeviset af 7 Februar 1874, der er udstedt for Laanet af 40000 Kr., og den for Beløbets Modtagelse meddelte Kvittering, vil der ikke kunne tillægges denne Benægtelse nogen Betydning, da Indstævnte Intet har anbragt til Stotte for dens Rigtighed og der ikke foreligger nogen Grund til at betvivle, at de nævnte Dokumenter, der ere underskrevne „Carl Alberti“ ogsaa virkelig ere udstedte af Svovlsyrefabrikernes Direktør af dette Navn, hvilket heller ikke er bestridt i Fabrikernes eller Carl Albertis Konkursboer. Vel maa der nu gaas ud fra, at Skifterettens Decision af 24 Februar 1877, der er upaaanket, er rigtig, og at saaledes det paagjældende Laan ikke er modtaget af Svovlsyrefabrikkerne eller har medført nogen retlig Forpligtelse for disse til sammes Tilbagebetaling til Folkebanken, uden at det herimod kan være af nogen Betydning, at dennes Bestyrelse har troet saadant og derfor i Bankens Bøger

opført Fabrikkerne som Debitor for 40000 Kr. Men naar henses til, at det ikke ved Indstævntes Kautions tilsigtedes at forskaffe Svovlsyrefabrikkerne et Laan, men kun at støtte Folkebankens Anseelse og Kredit ved at sikkre dens Interessenter mod at lide Tab ved den allerede forlængst afsluttede Transaktion om de 40000 Kr., kan det ikke antages, at Indstævnte ved i sit Kautionsbevis at betegne Transaktionen som et Laan til Svovlsyrefabrikkerne har betinget sin Forpligtelse af, at disse virkelig havde modtaget Laanet, og det ses ikke, at Banken i saa Henseende har givet Indstævnte nogen Forsikkring. Den Omstændighed, at Banken har vist sig ikke at have nogen Fordring paa Fabrikkerne, kan derfor ikke uden videre fritage Indstævnte for at indfri Kautionsløftet, men da han har benægtet ved Bevisets Udstedelse at have havt Kundskab om, at der i Fabrikernes Bo var rejst Indsigelse mod Fordringen, eller at den var anmeldt i Albertis Bo, og det ikke af Citanten er godtgjort, at Indstævnte var bekendt med disse Omstændigheder, og da Indstævnte herefter maa antages — og det med Rette — at være gnaet ud fra, at der i Fabrikernes Bo vilde blive udlagt en Dividende til Fordringens delvise Dækning, maatte han være berettiget til at fordrø, at det Tab, der forlanges dækket af ham, ikke beregnes højere, end det vilde have været, om Fordringen var bleven anerkjendt som retskraftig i Fabrikernes Bo og her havde faaet en Dividende. Der vil imidlertid ikke her under Sagen kunne tages Hensyn hertil, da Indstævnte ikke har oplyst, hvor stor bemeldte Dividende vilde have været eller hvorvidt den vilde have nedsat Bankens Tab under 40000 Kr., hvorved bemærkes, at Banken, uanset at Indstævnte ikke ved Kautionsbeviset har paataget sig nogen Garanti for Renterne af Fordringen, maatte, da det maa anses for en Selvfølge, at et Laan som det omhandlede var rentebærende, og Indstævnte ikke har kunnet være uvidende herom, have været berettiget til først at anvende den udkomne Dividende til Dækning af Renter og Omkostninger ved Fordringens Anmeldelse og Procedure, forinden Noget afskrevs paa Hovedstolen. Af denne Grund kan derfor ej heller Indstævntes subsidiære Paastand tages tilføje, at de i Carl Albertis Bo udbetalte 5077 Kr. 81 Øre skulde afskrives paa Hovedstolen 40000 Kr., og hans Ansvar kun beregnes af Restbeløbet. Naar Indstævnte endelig har anket over, at Banken har taget Forsømmelse med i Tide at realisere de til Sikkerhed for Laanet pantsatte Aktier i Svovlsyrefabrikkerne, bliver denne Bemærkning uden Betydning her, da Indstævntes Kautionsforpligtelse er senere end Fabrikernes Konkurs og de paagjældende Aktier allerede dengang som Følge af denne vare værdiløse. Indstævnte vil saaledes være at dømme til at betale Folkebankens Konkursbo de paastævnte 400 Kr. med Renter som paastaet, dog saaledes at Batalingen betinges af, at

Kantionsbeviset af 17 November 1875 ekstraderes i kvitteret Stand. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertredelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 61. Prokurator **A. E. A. Damgaard** (Ingen)

contra

Partikulier **Th. Meyer** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelseres Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 64. **L. E. G. Geber** (Ingen)

contra

Generaldirektoratet for Skattevæsenet paa Statskassens Vegne (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lade møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelseres Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod

Selv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 43. Lærer P. R. Siersted (Asmussen)

contra

Rønne Kjøbstads Byraad ved dets Formand,
Borgmester Olivarius (Ingen),

betr. Spørgsm. om Skattepligt.

Rønne Kjøbstads Fogedrets Kjendelse af 4 Februar 1886: Udpantningsforretningen vil være at fremme.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Januar 1887: Forsaavidt angaar den af Citanten, pensioneret Lærer P. R. Siersted, nedlagte Paastand om den foretagne Udpantningsforretnings Ophævelse, afvises Sagen; derimod bør den indankede Fogedkjendelse ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 31 Mai 1887 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Da Citantens Flytning til Christiansø i Januar 1885 skete for at overtage et Embede, i hvilket han var konstitueret for ubestemt Tid, og som krævede, at han tog fast Ophold paa Øen, hvor han siden den Tid uafbrudt har boet og besørget Embedet, vil han efter sin Flytning ikke længere kunne betragtes som havende Ophold i Rønne, i hvilken Henseende der navnlig ligesaa lidt kan tillægges den Maade, hvorpaa Citanten har indrettet sine huslige Forhold paa Christiansø nogen Betydning, som den Omstændighed, at hans to fuldmyndige Døtre efter hans Bortflytning ere forblevne boende i Rønne i et ham tilhørende Hus, uden at dog Noget er fremkommet for, at de her føre Husholdning for hans Regniug. Som Følge heraf og idet den Omstændighed, at Citanten paa Grund af de særlige Forhold paa Christiansø ikke der har havt kommu-

nale Afgifter at udrede, maa være uden Indflydelse paa Sagens Afgjørelse, har Betingelsen i Lov om Købstadkommunernes Styrelse m. v. af 26 Mai 1868 § 26 for at afkræve Citanten Formue- og Lejlighedsskat til Rønne Købstad for 3die og 4de Kvartal af Aaret 1885 — hvorom der under Sagen alene er Spørgsmaal — ikke været tilstede, og hans Paastand om Ophævelse af den paaankede Fogedkjendelse, hvorved der er tillagt en hos ham for denne Skat rekvireret Udpantning Fremme, vil derfor være at tage til Følge. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ville de Indstævnte i Henhold til Forskrifterne i Udpantningsloven af 29 Marts 1873 § 13 have at godtgjøre Citanten skadesløst.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Fogedkjendelse ophæves. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret betale de Indstævnte til Citanten skadesløst. Saa betale de og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Citanten, pensioneret Lærer P. R. Siersted, der er Enkemand og som sammen med sine 2 voxne Døtre beboede et ham tilhørende Hus i Rønne, under 7 Januar 1885 af Bornholms Skoledirektion med Marineministeriets Billigelse var bleven konstitueret paa ubestemt Tid som Skolelærer paa Christiansø med Forpligtelse til at tage fast Ophold paa Øen, rejste han efter at have meddelt Rønne Kæmnerkontor, at han paa Grund af denne Ansættelse fraflyttede Byen, midt i samme Maaned til Christiansø, medens hans Døtre forbleve boende i Huset i Rønne. Citanten, der forment, at han herefter kun var pligtig at betale Skat efter Formue og Lejlighed til Rønne Kommune for Januar Kvartal 1885, betalte under Reservation Skatten for April Kvartal, hvorimod han vægrede sig ved at betale Skatten for Juli og Oktober Kvartaler, og under den af Kongens Foged i Rønne til Inddrivelse af Skatton for disse to sidste Kvartaler, der med Omkostninger opgjordes til 28 Kr. 77 Ore, ifølge Rekvisition af de Indstævnte, Rønne Købstads Byraad, foretagne Fogedforretning, protesterede han mod Forretningens Lovlighed, men ved Fogedrettens Kjendelse af 4 Februar 1886 blev Forretningen tillagt Fremme, hvorefter der for Beløbet blev gjort Udpantning i den Citanten tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 695 i Rønne. Den

afsagte Kjendelse har Citanten derefter ifølge Stævning af 22 Februar 1886 indanket her for Retten, hvor han har paastaat saavel Kjendelsen som den skete Udpantning ophævet og sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst hos de Indstævnte. Disse have procederet til Stadfæstelse af begge Dele og paastaat Citanten tilpligtet at betale Sagens Omkostninger skadesløst eller efter Rettens Skjøn eller disse i al Fald hævdede. Da Citantens Paastand om selve Udlægsforretningens Ophævelse ligger udenfor Stævningen, vil Sagen forsaavidt være ex officio at afvise. Hvad dernæst angaar Citantens Paastand om, at den afsagte Kjendelse ophæves, har han støttet denne paa, at han fra det Tidspunkt, da han som ommeldt forlod Ronne, har havt fast Ophold paa Christiansø, hvor han endnu er konstitueret i det omtalte Embede, og han har i saa Henseende anbragt, at ligesom han faktisk hele Tiden har opholdt sig paa Øen, saaledes har han ogsaa fra Ronne medbragt Møbler til den tomme Bolig, der er tillagt Skolelærerembedet, og dyrket den Have, der hører til samme samt holdt et Tjenestetyende til at holde Boligen ren og gaa tilhaaande; endeligen har han gjort gjældende, at den Husholdning, hans Døtre efter hans Bortrejse have fort i Huset i Ronne, ikke er hans, men Dottrenes selvstændige Husholdning. De Indstævnte have modsagt, at Citantens Døtre føre Husholdningen i Ronne for egen Regning, og anbragt, at denne nu som før føres for Citantens Regning, samt at Citanten, hvis Konstitution i Embedet kan ophøre naarsomhelst, netop af Hensyn hertil kun har indrettet sig paa et aldeles midlertidigt Ophold paa Christiansø, idet han, hvad han ogsaa under Sagen maa anses at have erkjendt, sover og spiser paa en Gjæstgivergaard og kun har medbragt ganske enkelte Møbler til Embedsboligen; endeligen have de henvist til, at Citanten, da der ikke afkræves de af Marineministeriet paa Øen ansatte Embedsmænd og altsaa heller ikke ham personlige Skatter, under Forudsætning af, at han ikke kjendes skattepligtig til Ronne Kommune, vilde blive aldeles fri for at betale personlige Skatter, medens han opholdt sig paa Øen. Paa denne sidstnævnte Omstændighed kunde der selvfølgelig ikke begrundes en Skattepligt for Citanten til en Kommune, til hvilken han ikke længere kunde anses knyttet, men Retten maa nu finde, at Citanten, der ikke har godtgjort, at den Husholdning, hans Døtre føre i hans Hus i Ronne efter hans Bortrejse føres for anden Regning end hans egen, ej heller har oplyst, at hans Ophold paa Christiansø er af en saadan Beskaffenhed, at han derved kan siges at være fraflyttet Ronne. Idet Citanten herefter maa anses for skattepligtig til Rønne Kommune for det omspurgte Tidsrum og der, efter hvad der er in confesso under Sagen, ikke bliver Spørgsmaal om Skattepligt for ham til nogen anden Kommune for samme Tidsrum, vil den indankede Føgedkjendelse, mod hvilken ikke andre Indsigelser

or rejst, være at stadfæste medens Sagens Omkostninger her for Retten efter Omstændighederne findes at kunne ophæves. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen her for Retten.

Onsdagen den 6 Juni.

Nr. 58. **William Ditlev Korr** eller **Koer**
(Hansen efter Ordre)

contra

Dagmar Caroline Berg (Klubien efter Ordre),

betr. Spørgsm. om Forpligtelse til Ægteskab.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Juli 1887: Indstævnte William Ditlev Korr eller Koer bør inden 6 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Bøde af 5 Kr. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, tage Citantinden Dagmar Caroline Berg til Ægte. Til Statskassen betaler Indstævnte de Retsgebyrer, som skulde have været erlagt, og det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, snafremt Sagen ikke for Citantindens Vedkommende havde været beneficeret, samt til Overretsprokurator Bøcher et Salær af 40 Kr. og til Prokurator Jensen i Helsingør et Salær af 10 Kr., hvilke Gebyrer og Salærer udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der mod Indstævntes Protest intet Hensyn vil kunne tages til et af Citanten først for Højesteret fremsat Anbringende om, at han havde faaet sin Villie med Indstævnte, før han blev forlovet med hende, vil den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde og under Hensyn til Grundsætningen i Lovens 6—13—4 jfr. Fdg. 5 Marts 1734 § 6, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke findes at kunne føre til nogen anden Opfattelse af Forholdet end den i Dommen antagne, være at stadfæste, dog at Processens Omkostninger ville være at ophæve. Processens Omkostninger for Højesteret blive ligeledes at ophæve.

De Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger ophæves og de Indstævntes befalede Sagførere tillagte Salarier udredes af det Offentlige. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Højesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien tillægges der i Salarium for Højesteret hver 150 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Citantinden Dagmar Caroline Berg har under nærværende Sag efter erhvorvet Bovillig til fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Bocher under Anbringende af, at Indstævnte William Ditlev Korr eller Koer har i den første Hælvdel af Aaret 1886, paa hvilken Tid han var over 25 Aar gammel, givet hende, der da var uberygtet, Ægteskabsløfte og derpaa besvangret hende, paastaet ham tilpligtet at ægte hende, hvorhos hun har fordret ham idomt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beficerede Sager, derunder Salær til den beskikkede Sagfører. Indstævnte har paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han, uden iøvrigt at modsige det af Citantinden Anforte, har gjort gjældende, at han ikke havde lovet hende, med hvem han ikke vil, som af hende anført, have været offentlig forlovet, Ægteskab, idet han kun vil have udtalt, at han mulig vilde gifte sig med hende, naar han havde lært hende nærmere at kjende. Ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer, som Indstævnte, undtagen for et enkelt Vidnes Vedkommende, har paahørt uden at fremsætte nogen Erindring, medens han derefter er udebleven under Hovedsagen, maa det imidlertid anses tilstrækkelig godtgjort, at Indstævnte paa den Tid, han fik sin Villie med Citantinden, var offentlig forlovet med hende, idet han ved given Lejlighed dels har præsenteret Citantinden som sin Forlovede, dels af Citantinden er bleven præsenteret som hendes Forlovede, uden at han derved gjorde nogen Bemærkning, hvorhos han ifølge Vidneudsagnene, der forsaavidt bestyrkes ved fremlagte Breve fra ham til Citantinden, paa Grund af sit Forhold til hende jævnlig kom i hendes Hjem, hvor nogle

af Præsentationerne foregik. At Indstævntes Forhold til Citantinden har været af den herantagne Natur, bestyrkes yderligere ved, at han ifølge Citantindens uimodsagte Assertum, der støttes ved afgivne Vidneforklaringer, har før Sagens Anlæg lovet at gifte sig med hende, da han i Anledning af den stedfundne Besvangrelse opfordredes dertil. Da nu offentlig Forlovelse maa stilles lige med det i Frd. 5 Marts 1734 omhandlede Ægteskabsløfte, vil Indstævnte være at tilpligte inden 6 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 5 Kr. for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, at tage hende til Ægte. Sagens Omkostninger vil Indstævnte have at betale efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder i Salær til Overretsprokurator Bøcher 40 Kr. og i Salær til Prokurator Jensen i Helsingør, der har givet Møde efter Ordre for Citantinden under et dersteds i Sagen optaget Thingsvidne, 10 Kr. Den bafalede Sagførelse har været lovlig. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdagen den 7 Juni.

Nr. 135.

Advokat Klubien

contra

Rasmus Carl Pedersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri, eventuelt Hæleri.

Vinding Herreds Extrarets Dom af 11 Januar 1888: Arrestanten Rasmus Carl Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale alle de af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Prokurator Clausen og Sagfører Quist, 10 Kr. til hver. Saa betaler han og i Erstatning til Jens Lars Christensen 6 Kr. 37 Øre. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Marts 1888: Arrestanten Rasmus Carl Pedersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande.

I Salær til Prokuratorerne Gottschalck og Kaas for Overretten betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de efter den indankede Doms Afsigelse fremkomne Oplysninger i Forbindelse med de tidligere foreliggende maa der anses tilvejebragt et efter Lovens 6—17—10 og 11, jfr. Fdg. 8 September 1841 § 6, tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har været i uhjemlet Besiddelse af den i Dommen nævnte Tobakspibe, og der findes derhos med denne Besiddelse at have været forbunden saadanne Omstændigheder, som vise, at han selv har stjaalet Piben. Derimod kan der ikke anses tilvejebragt et aldeles tilstrækkeligt Bevis imod ham med Hensyn til de øvrige i Dommen nævnte Gjenstande. I Betragtning af de Iltalte tidligere overgaaede Domme vil han nu være at anse for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Led, og Straffen findes at kunne bestemmes til 2 Aars Forbedringshusarbejde.

Thi kjendes for Ret:

Rasmus Carl Pedersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i to Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vinding Herreds Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Rasmus Carl Pedersen — der er født den 1 August 1866 og senest straffet ved Højesteretsdom af 1 September 1886 efter Straffelovens § 231, 1ste Punktum, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ved fornævnte Herreds Extraretsdom af 18 Oktober 1887 efter Straffelovens § 236 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gauge 5 Dage — aktioneret for Tyveri, eventuelt Hæleri. Det under Sagen omhandlede Tyveri maa efter de fremkomne Oplysninger antages at være begaaet i Karlekammeret i Gaardmand Hans Hansens Kromanns Gaard paa

Frørup Mark den 2 December f. A. Efterm. og der skal ved denne Lejlighed være frastjaalet Tjenestekarl Rasmus P. S. Nielsen en Tobaksbibe af Værdi 3 Kr. og Tjenestedreng Jens L. Christensen en Tobakspung, der er vurderet til 1 Kr. og en Portemonnæ, hvori der efter Bestjaalnes Opgivende var 6 Kr. 37 Øre. Piben og Tobakspungen ere komne tilstede under Sagen, derimod ikke Portemonnæen med Indhold. Arrestanten har vedholdende benægtet at have begaaet det ommeldte Tyveri og at have været i Besiddelse af Kosterne. De Bestjaalne have nu vel aflagt Tilhjemlingsed, men ligesom det ikke kan anses at være fuldt bevis, at Arrestanten har været i Besiddelse af nogen af de anførte Ting, saaledes have de Bestjaalne heller ikke godtgjort deres Ejendomsret til samme. Hvorvel der er fremkommet vægtige Indicier for, at Arrestanten er skyldig i det ham paasigtede Tyveri, findes der ikke tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis herfor, og han vil saaledes være at frifinde for Aktors Tiltale. I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten er anset efter Straffelovens § 232, 1ste Punktum, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og tilpligtet at udrede Erstatning, være at forandre.

Nr. 126.

Advokat Levinsen

contra

John Andersen Hansen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Februar 1888: Arrestanten John Andersen Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maanedes og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nygaard og Kalko, 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt

at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten John Andersen Hansen for Tyveri, Bedrageri og Falsk anlagte Sag er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om følgende Forbrydelser: Da Arrestanten i Aaret 1885 ønskede Ansættelse ved Kjøbenhavns Sporvejselskab, lod han, der tidligere havde gjort Tjeneste ved 3die Drogonregiment, ved en Person, som ikke er bragt tilstede under Sagen, tage en Afskrift af en ham af Regimentet meddelt Forholdsattest, men saaledes, at paagjældende Person ifølge Arrestantens Anvisning udelod en i Originalen indført Bemærkning om, at Arrestanten for respektstridig Forhold havde været straffet med 3 Dages mørk Arrest, og at der istedetfor de sidste Ord i Originalen „hvis Forhold ellers har været godt“, blev indføjet „og har i sin Tjenestetid ikke været tiltalt eller straffet“. Det saaledes udfærdigede som Gjenpart betegnede Dokument, i hvilket der desuden fandtes nogle andre uvæsentlige Afvigelser fra Originalen, indleverede han derefter i Mai Maaned nævnte Aar til Sporvejselskabets administrerende Direktor tilligemed Andragende om Ansættelse i Selskabets Tjeneste, uden at han dog opnaede dette sit Øjemed. I samme Maaned besluttede Arrestanten at søge Ansættelse som Politibetjent under Kjøbenhavns Politi, og efterat han i dette Øjemed havde forskaffet sig et saadant Schema, som udleveres til Udfyldning til dem, der søge Ansættelse som Politibetjente, udfyldte han Schemaet med de forlangte Oplysninger om hans personlige Forhold og underskrev falskelig en Attestation i samme, hvori Rigtighedens af hans Opgivender og hans Værdighed til at komme i Betragtning bevidnes med Navnene „Neergaard Oberst“ og „S. Christiansen“, idet han ved disse Underskrifter sigtede henholdsvis til forhenværende Chef for ovennævnte Regiment, Oberst Neergaard, og til sin Svoger, Sporvognskonduktor Søren Christiansen, hvorhos han paa en herværende Skrivestue lod tage en Gjenpart af den forhen omtalte urigtige Gjenpart af hans Forholdsattest. De ommeldte trede Dokumenter, af hvilke det sidstnævnte var betegnet som Gjenpart, indleverede han derefter til Kjøbenhavns Politi og opnaede at faa Ansættelse under dette som Politibetjent fra den 24 Oktober s. A. at regne. Arrestanten har fremdeles i Efteraaret 1885 og i forrige Aar udfærdiget tre med de forannævnte urigtige Gjenparter af hans Forholdsattest i alt

Væsentligt enslydende Dokumenter, af hvilke det ene er betegnet som Gjenpart, og har det ifølge hans Forklaring været hans Hensigt at benytte disse Dokumenter, naar han søgte Tjeneste, hvad han imidlertid ikke vil have fundet Lejlighed til forinden hans Anholdelse her under Sagen. Efterat Arrestanten som omtalt var bleven ansat som Politibetjent, stjal han Natten mellem den 16 og 17 Juli 1886, da han tilfældig passerede Kulturvet, fra et Udhængsskab sammesteds, hvilket han aabnede ved at løfte to Kroge op, nogle Manufakturvarer af Værdi ialt 15 Kr., tilhørende Manufakturhandler Lorentz Ferdinand Thaarup, og Natten mellem den 1 og 2 Februar f. A., da han patrouillerede i Kronprinsensgade, stjal han dersteds gennem en Trøkrude 3 Par Seler af Værdi tilsammen 4 Kr., tilhørende Herreekviperingshandler Charles Daniel Christian Schæffer. Fremdeles har Arrestanten en Aften eller Nat i Januar Maaned f. A., medens han opholdt sig paa Politikasernen ved Station Nr. 2, fra et Klædeskab, som han aabnede med falsk Nøgle, stjaalet en Politibetjent Nr. 552 Rasmussen tilhørende Vinterfrakke af Værdi 30 Kr. En Morgenstund i Slutningen af Februar Maaned f. A. satte Arrestanten sig endvidere paa nævnte Politistation i Besiddelse af et Politibetjent Nr. 439 Schou af Politiet til Brug overladt Regnslag i den Hensigt midlertidig at benytte dette, hvad han, da det havde begyndt at regne og han ikke havde sit eget Slag tilstede, efter den mellem Betjentene stedfindende Skik og Brug, antog, at Schou ikke vilde have Noget imod. I de følgende Dage undlod Arrestanten af Forsømmelighed at tilbagelevero Slaget, og da han den 1 Marts f. A. blev afskediget af Politiets Tjeneste, besluttede han at tilegno sig Slaget, som er vurderet til 15 Kr., og beholdt det i Overensstemmelse hermed. Endelig har Arrestanten i Mai eller Juni Maaned 1885 under et Besøg i sin fornævnte Svogers Hjem frastjaalet denne et Tokronestykke, der beroede i en Sparebøsse. Som Følge heraf vil Arrestanten, der er født den 11 September 1859, og som, bortset fra den forhen nævnte ham under hans Militærtjeneste overgaanedo arbitrære Straf, ikke er funden forhen straffet, være at anse efter Straffelovens § 228, efter Analogien af dens § 253, efter § 270 jfr. tildels § 46 samt efter Analogien af sidstnævnte Lovbestemmelse tildels smh. med § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Fredagen den 8 Juni.

Nr. 143. Højesterets-sagfører Hansen
 contra
 Anders Pedersen eller Anders Peder Pedersen
 (Def. Levinsen),

der tiltales for Betleri.

Lejre Herreds Politirets Dom af 21 Januar 1888: Arrestanten Anders Pedersen eller Anders Peder Pedersen bør straffes med Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage og bør han derhos betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Marts 1888: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Casse og Wolff, betaler Arrestanten Anders Pedersen eller Anders Peder Pedersen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesterets-sagfører Hansen og Advokat Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Lejre Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Anders Pedersen eller Anders Peder Pedersen for Betleri, og da han ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse er overbevist at have gjort sig skyldig i denne Forseelse, idet han, efterat have forbrugt 2 Kr., som han havde tjent hos en Gaardmand i Svallerup, hvis Arbejde han forlod den 26 December f. A., senere under forgjæves Arbejdssøgen er

vandret omkring i Holbæk og Roskilde Amter og har ernæret sig ved Betleri, indtil han Natten mellem den 6 og 7 Januar d. A. blev anholdt, maa det billiges, at Arrestanten, som er født den 31 Oktober 1842 og mange Gange har været anset for Betleri tildels i Forbindelse med Løsgænger, senest ifølge Arts og Skippinge Herreders Politiretsdom af 20 Februar 1886 efter Lov af 3 Marts 1860 §§ 1 og 3 jfr. 5, med Arbejde i Holbæk Amts Tvangsarbejdsanstalt i 150 Dage, ved Politiretsdommen er anset efter nysnævnte Lovs § 3 og da den valgte Straf af Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage findes passende og Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

Nr. 149. Overretssagfører P. G. C. Jensen

contra

Søren Pedersen, ogsaa kaldet Beider (Def. Asmussen),

der tiltales for Falsk og bedrageligt Forhold med Hensyn til 2 Gjældsbeviser af 14 Februar 1887 og 26 December 1881.

Rougsø m. fl. Herreders Extrarets Dom af 24 Februar 1888: Arrestanten Søren Pedersen, kaldet Beider, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvorhos han bør udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Kancelliraad Bredstrup og Defensor, Prokurator Langballe, henholdsvis 20 Kr. og 18 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 April 1888: Tiltalte Søren Pedersen med Tilnavn Beider bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor af Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, 20 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes, at Sagens Omkost-

ninger i Medfør af Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel m. m. af 5 April d. A. § 8 blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Aktionens Omkostninger, derunder de ved bemeldte Dom fastsatte Salarier, udredes af det Offentlige. Overretssagfører Jensen og Højesteretssagfører Asmussen tillægges der i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales forhenværende Gaardejer Soren Pedersen med Tilnavn Beider for Falsk og bedrægeligt Forhold med Hensyn til to under Sagen fremlagte Gjældsbeviser daterede henholdsvis den 26 December 1881 og den 14 Februar 1887. Under et den 13 Juni f. A. paabegyndt Forhør i Anledning af, at der bemeldte Dag var opstaaet Ild i den Tiltalte den Gang tilhørende Gaard i Floes, hvorved snavel denne Gaard som en Nabogaard nedbrændte, blev Undersøgelsen, der fra først af kun gik ud paa at faa oplyst Anledningen til Ildbranden, for hvilken Mistanken strax var falden paa Tiltalte, senere tillige rettet paa, hvorvidt det kunde antages, at Tiltalte, der efterhaanden var kommen i en betydelig Gjæld, havde gjort sig skyldig i Misligheder overfor nogle af sine Kreditorer, deriblandt Virring-Essenbæk Kommunes Sparekasse, af hvis Bestyrelse han selv var Medlem, og hvilken han dels som Hoveddebitor, dels som Kautionsist ifølge 7 Gjældsbeviser og deriblandt de 2 ovennævnte af 26 December 1881 og 17 Februar f. A. skyldte ialt omtrent 1150 Kr. Hvad nu først angaar Gjældsbeviset af 26 December 1881, der er udstedt for et Laan af 200 Kr. og underskrevet med Tiltaltes og hans Svoger, Husmand af Floes Mark Christen Sorensen Friis's Navne henholdsvis som Selvskyldnerkautionsist og som Hoveddebitor, hvorhos der under hver af disse Underskrifter er tilføjet Ordene „ved Fuldmagt“, er det oplyst, at Navnene ere skrevne under det paagjældende Gjældsbevis af Sparekassens Formand Laurs Bording Jensen, og det maa antages, at det paagjældende Laan er af Bestyrelsen blevet bevilget i Henhold til en af Tiltalte ved et andet Medlem af Bestyrelsen

derom rettet Anmodning, samt at Pengene derefter ved det samme Bestyrelsesmedlem ere blevne udbetalte til Tiltalte, der senere successive har afdraget ialt 87 Kr. paa dette Laan. Ifølge de af bemeldte Bestyrelsesmedlem samt af Kasseren og Laurs Bording Jensen afgivne Forklaringer holde disse Mænd sig vel overbeviste om, at der, for at Laanet kunde bevilges, maa have foreligget skriftlige Fuldmagter fra Friis og Tiltalte, hvorved disse bemyndigede Formanden til at underskrive deres Navne paa Gjældsbeviset, men iøvrigt fremgaar det af deres Forklaringer, at de ikke erindre de nærmere Omstændigheder ved Sagen, hvorhos Kasseren har udsagt, at Fuldmagterne, hvis saadanne maatte være afgivne, i ethvert Fald ikke ere blevne opbevarede eller nu kunne skaffes tilveje samt at han anser det for muligt, at man, da Kassens Forretningsorden dengang ikke var saa strix, som den senere blev, og man desuden havde Tillid til Tiltalte som Bestyrelsesmedlem, har ladet sig nøje med en Seddel fra Tiltalte om, at Friis ønskede et Laan paa 200 Kr. og at Tiltalte vilde kovere derfor, samt at de begge bemyndigede Formanden til at underskrive deres Navne. Tiltalte har med Hensyn til dette Laan anbragt, at han og Friis havde været enige om i Forening at laane de 200 Kr. i Sparekassen, og at Friis havde givet ham Tilladelse til at lade hans Navn underskrive paa et Bevis for Laanet, men at han forøvrigt ikke nu saa længe efter kan huske, hvorledes det er tilgaaet med Optagelsen af Laanet og navnlig om han havde afgivet skriftlig Fuldmagt i Friis's og sit eget Navn eller kun mundtlig sagt til det ommeldte Bestyrelsesmedlem, at Friis havde givet Fuldmagt til at underskrive hans Navn og hæve Pengene, hvorhos han har tilføjet, at det er meget muligt, at han, hvis han maatte have afgivet skriftlige Fuldmagter eller en i Friis's Navn affattet Begjæring om Laanet, selv har skrevet disse, men at han i saa Fald har havt Tilladelse dertil af Friis, hvormed Laanet ogsaa tildels var kommet tilgode enten derved, at det, hvad Tiltalte nærmest antog, var blevet anvendt til Indfrielse af et andet af dem i Fælleskab optaget Laan, eller paa andon Maado ved Opgjørelse af Mellemværende, idet han og Friis i en Række af Aar havde i Forening havt Laan saavel i den her omhandlede Sparekasse som i andre Pengeinstituter og saaledes havt meget Pengemellemværende med hinanden. Vel har nu Chr. Sørensen Friis edelig udsagt, at han, der kun for at hjælpe Tiltalte havde indladt sig paa at laane Penge i Forening med denne, ikke sammen med Tiltalte havde laant de her omhandlede 200 Kr. i Verring-Essenbæk Kommunes Sparekasse eller givet Tilladelse til eller befuldmægtiget Nogen til i Anledning af bemeldte Laan at underskrive hans Navn paa noget Dokument, ligesom han først under Undersøgelsen i nærværende Sag vil have hørt Tale om det her ommeldte Gjældsbevis, hvis Paalydende ligesaa lidet som

Benter og Afdrag deraf havde været Gjenstand for Forhandling imellem ham og Tiltalte, men efter Sagens Omstændigheder i det Hele, navnlig det omfattende Pengemellemværende, som Friis og Tiltalte igjennem en længere Aarrække have haft med hinanden, samt de mangelfulde Oplysninger, der have kunnet tilvejebringes om det her omhandlede for flere Aar siden stiftede Laan, findes Tiltaltes ovennævnte Anbringender, hvorefter han har haft eller dog troet at have haft Tilladelse eller Bemyndigelse af Friis til at foranledige det paagjældende Laan optaget og Gjældsbevis derfor udstedt, ikke at kunne forkastes. Med Hensyn dernæst til Gjældsbeviset af 14 Februar 1887, der er udstedt for et Laan af 40 Kr. og ligeledes underskrevet med Friis's og Tiltaltes Navne henholdsvis som Hoveddebitor og som Selvskyldnerkautionist, har Tiltalte vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han har underskrevet disse Navne, og ifølge de af Sparekassens Kasserer og ovennævnte L. Bording Jensen afgivne Forklaringer foregik dette en Dag, da Tiltalte, der som meldt var Medlem af Sparekassens Bestyrelse, havde „Sparekassedag“, idet han da yttrede, at hans Svoger Friis var i Forlegenhed for et lille Beløb paa 40 Kr., og spurgte, om han kunde laane dette Beløb til Friis og selv være Kautionist derfor, hvorefter Laanet blev bevilget, idet Bestyrelsen, da Beløbet var saa lille og man havde Tillid til Tiltalte, gik ind paa at lade denne underskrive Friis's Navn paa Gjældsbeviset, uagtet der ikke forelaa nogen skriftlig Fuldmagt dertil fra Friis og skjøndt det dengang var vedtaget som almindelig Regel, at saavel Laantagere som Kautionister skulde møde personlig i Sparekassen og der underskrive vedkommende Gjældsbeviser. Tiltalte har vedblivende paastaet, at Friis havde anmodet ham om at forskaffe sig 40 Kr., som Friis netop trængte til, tillaaens i den ommeldte Sparekasse, og at han da laante dette Beløb paa Friis's Navn og mod sin egen Kaution, men Friis har edelig benægtet at have rettet en saadan Anmodning til Tiltalte eller at have givet Tiltalte eller nogen Anden Tilladelse til at underskrive hans Navn paa det heromhandlede Gjældsbevis, idet han nærmere har forklaret, at han i November eller December 1886 havde laant Tiltalte 40 Kr., og at denne, efter at Friis en Gang hen i Vinteren, da han trængte til Penge, havde krævet Tiltalte for Pengene, men faaet det Svar, at denne ingen Penge havde, en Dag nogen Tid efter sagde til Friis, at nu kunde han komme ind og faa de 40 Kr., som han da ogsaa havde faaet nogle Dage efter, uden at der da havde været Tale om, at hans Navn var blevet benyttet til at skaffe Pengene. Tiltalte har imidlertid benægtet at have laant 40 Kr. af Friis og at være bleven krævet af denne for et saadant Beløb eller i alt Fald at kunne huske Noget herom, og efter den aabenlyse Fremgangsmaade, som han ved Tilvejebringelsen af Laanet be-

betjente sig af samt idet han som meldt, selv overtog Selvskyldnerkautionsforpligtelse for Laanet og derhos lod dette komme Friis tilgode, findes det — uanset Friis's beedigede Benægtelse — betænkeligt at forkaste Tiltaltes Anbringende om, at Friis havde anmodet ham om at laane 40 Kr. til ham i Sparekassen, ligesom det under denne Forudsætning ikke er uantageligt, at Tiltalte kan have anset sig stiltiende bemyndiget af Friis til at underskrive dennes Navn paa Gjældsbeviset for Laanet, og der vil derfor ej heller under denne Del af Sagen kunne paalægges Tiltalte noget Strafansvar enten for Falsk eller for bedrageligt Forhold. Som Følge heraf vil Tiltalte, der er født i Aaret 1845 og ikke ses tidligere at have været tiltalt og straffet, være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger.

Mandagen den 11 Juni.

Nr. 145. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Johannes Peter Louis Nielsen (Def. Lunn),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt eller ialtfald for uteerligt Forhold samt for Forsøg paa Overtrædelse af Straffelovens § 170.

Thorseng Birks Extrarets Dom af 14 Januar 1888: Tiltalte Johannes Peter Louis Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa udreder han og i Erstatning til Mathilde Heiner 5 Kr. samt Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Prokurator Størup, 15 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Jacobsen, 12 Kr. Den idømte Erstatning udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Marts 1888: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Hvalsee og Engberg, betaler Tiltalte, Stenhugger Johannes Peter

Louis Nielsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at uddedes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden bliver at forlænge til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til sex Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Asmussen og Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Thorseng Birks Extraret, hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte, Stenhugger Johannes Peter Louis Nielsen — som er født den 2 Marts 1862 i Altona og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet — for Forsøg paa Voldtægt, eller ialtfald for uteerligt Forhold samt for Forsøg paa Overtrædelse af Straffelovens § 170. Efter hvad Pigen, Mathilde Heiner, som er 28 Aar gammel og har Vidnesbyrd for Sædelighed og godt Forhold i sin Tjeneste, har forklaret, var hun den 4 December f. A. paa Vejen fra Troense til sin Husbond Skovfoged Nielsens Hjem i Petersskov, da hun i Salonskoven blev antastet af Tiltalte, som tog fat i hendes Arme og drog hende mod hendes Villie ind i Kohaveskoven, hvor han kastede hende ned, saa at hun faldt paa Ryggen og stødte sit Skulderblad mod en Træstub. Hun begyndte nu at græde og skrike og vedblev dermed, da Tiltalte lagde sig ovenpaa hende. Hun forsøgte med alle sine Kræfter at rejse sig, men Tiltalte holdt hende nede og gjorde Forsøg paa at faa hendes Bøn fra hinanden, idet han opfordrede hende til at ligge stille og stak sin Haand ind under hendes Skjorter og gjennem hendes foran aabne Benklæder og gramsede paa hendes Laar og Kjønsele. Da hun imidlertid vedblev at stritte imod og skrike, rejste Tiltalte sig efter nogle Minutters Forløb op, hvorefter hun saa Lejlighed til at undløbe, men blev fulgt af Tiltalte, som greb fat i hendes Kjole, hvori han rev en Flænge,

og lagde han derpaa 25 Øre i hendes Kurv, for at hun skulde ti stille med, hvad der var passeret. Hun meddelte dog strax ved sin Hjemkomst, hvad der var foregaaet, til sin Madmoder. Paa hendes venstre Knæ fandtes en blaa Plet og nogle meget smaa Skrammer som Indtryk af Negle. Tiltalte har i det Væsentlige erkjendt Rigtigheden af denne Forklaring, idet han dog har benægtet at have trukket hende ind i Skoven eller kastet hende omkuld, idet hun selv snublede og faldt i Knæ. Iøvrigt har han vedgaaet, at det var hans Hensigt at faa legemlig Omgang med hende, som han ansaa for en anstændig Pige, og at han anvendte al sin Kraft for at fjerne hendes Ben fra hinanden, men tillige paastaet, at han ikke med Vold vilde tilvinge sig Samleje mod hendes Villie, hvorimod han antog, at han, ved at vække hendes sandselige Lyster, skulde formaa hende til at samtykke i Samleje. Da han derfor mærkede, at hun vedblivende gjorde alvorlig Modstand, opgav han Tanken om at faa legemlig Omgang med hende, idet han endog vil have yttret, at han, naar hun ikke vilde have med ham at gjøre, ikke vilde gjøre Noget, og naar han senere fulgte efter hende, var det alene for at formaa hende til at fortie Sagen. Naar Tiltaltes Forklaring, som ikke kan forkastes, lægges til Grund for Sagens Paadømmelse, findes han ikke, ligcoverfor Pigen Heiner, at have gjort sig skyldig i noget Forsøg paa Voldtægt, hvorimod hans Forhold vil være at henføre under Straffelovens § 176, cfr. § 168. Forsaavidt Tiltalte endvidere sigtes for lignende Forhold, dels i Sommeren 1886 mod en ca. 60 Aar gammel Malkepige, dels for 2 Aar siden mod en gift Kone af samme Alder, og dels i Sommeren 1887 mod en Pige, der er Lem paa Bregninge Fattiganstalt, og som under Sagen er omtalt som noget fjollet, men som ifølge Distriktslægens Erklæring er fuldstændig normal i mental Henseende, maa Overretten med Underrettsdommeren være enig i, at Tiltalte ikke efter samtlige oplyste Omstændigheder forsaavidt har gjort sig skyldig i noget Forhold, som kan medføre Strafansvar for ham. Overretten billiger saaledes, at Tiltalte ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 176 jfr. § 168, men iøvrigt frifunden for Aktors Tiltale, og findes den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage passende. Dommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger og den Pigen Heiner tilkjendte Erstatning ligeledes bifaldes, vil derfor være at stadfæste.

Tirsdagen den 12 Juni.

Nr. 37. Landsover- samt Hof- og Stadsretsassessor
A. C. Evaldsen (Asmussen)

contra

Henriette Vilhelmine Dass og Restauratør Schweitz
(Alberti),

betr. Spørgsm. om Citantens Forpligtelse til at udlevere nogle
Pengeeffekter.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
1 August 1887: Indstævnte, Assessor i den kgl. Landsover-
samt Hof- og Stadsret A. C. Evaldsen, bør for Tiltale af Citant-
inden, Frøken Henriette Vilhelmine Dass, i denne Sag fri at være.
Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Hovedcitanten for Højesteret har som Fri-
findelsesgrund fastholdt den i den indankede Dom ommeldte
Indsigelse mod Kontracitantindens Berettigelse til at optræde
som Sagsøger, bemærkes, at den til hende skete Extradition
af Carl Lorenzo Langkjers Dedsbo maa anses at afgive den
i saa Henseende fornødne Hjælp. Da det af Indholdet af
den i Dommen nævnte Panteobligation af 7 Juli 1880 for
20000 Kr. fremgaar, at der ikke skulde tilkomme C. L. Lang-
kjer nogen Ret til dens Paalydende, naar han, som det er
sket, døde før 11 Juni 1891, og da det ikke er godtgjort, men
endog efter det Foreliggende har al Formodning imod sig, at
den ham den 14 Juni 1878 paa tilsvarende Vilkaar tiltrans-
porterede Panteobligation, i hvis Sted Obligationen af 7 Juli
1880 er traadt, skulde være erhvervet for ham tilhørende
Midler, saaledes at de tilføjede Vilkaar ikke gyldig havde
kunnet fastsættes, maa det billiges, at Paastanden om denne
Obligations Udlevering er forkastet. Da der dernæst efter de
under Sagen fra Hovedcitantens Side meddelte Oplysninger
angaaende de øvrige i Dommen ommeldte 10000 Kr. ikke
nu kan blive Spørgsmaal om at paalægge ham at meddele
en yderligere Specification over samme, vil allerede paa
Grund heraf denne Del af Paastanden heller ikke kunne
tages til Følge. Det maa derfor have sit Forblivende ved
den Hovedcitanten tillagte Frifindelse. Processens Omkost-
ninger for Højesteret findes at maatte ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Kontracitanterne 10 Kroner.

Den indankode Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citantinden, Frøken Henriette Vilhelmine Dass, der som eneste Arving har af nærværende Rets Skiftekommission erholdt Boet efter afdøde Sømand Carl Lorenzo Langkjer (eller Hayn) extraderet, paastaet Indstævnte, Assessor i nærværende Ret A. C. Ewaldsen, tilpligtet under Tvang af en daglig Mulkt dels at udlevere til Citantinden en af forhenværende Manufakturhandler Christian Carl Peter Mathiesen den 7 Juli 1880 for 20000 Kr. til fornævnte C. L. Langkjer udstedt og paa 5 pCt. aarlig Rente lydende Obligation med Pant i Matr.-Nr. 27 og 53 i Stadens Øster Kvarter, tinglæst den 12 Juli 1880, dels at overlevere til Citantinden en Specifikation over andre Obligationer af Paalydende 10000 Kr., som skulle tilhøre hende i hendes fornævnte Egenskab, men skulle bero hos Indstævnte, hvorhos Citantinden har paastaet Indstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte har principaliter paastaet Sagon afvist og sig tilkjendt Kost og Tæring, subsidiært har han paastaet sig frifunden for Citantindens Tiltale og sig hos hende tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst. Den af Indstævnte nedlagte Afvisningspaastand er støttet paa, at Citantinden ikke skulde være berettiget til at optræde som Sagsøger i nærværende Sag, idet det ikke skal være bevist, at Citantinden er afdøde Carl Lorenzo Langkjers eneste Arving. Da denne Indsigelse imidlertid maa anses som en Realitetsindsigelse, vilde den under ingen Omstændigheder kunne føre til Sagens Afvisning, men heller ikke Indstævntes Frifindelse findes at kunne støttes herpaa, idet Skifteretten, der har behandlet den Afdødes Bo, har erkjendt, at Citantinden er den Afdødes eneste Arving og derfor har extraderet hende Boet. Indstævnte har derhos anført, at den Afdødes Bo eller Arvinger ikke kunne gøre nogen Fordring paa de omhandlede Effekter gjældende, idet den Afdøde nemlig kun var Ejer af dem under den Betingelse, at han overlevede den 11 Juni 1891, hvilken Betingelse imidlertid ikke kan indtræde, og at Indstævnte nu maa anses som Ejer eller ialtfald være berettiget og eneberegtiget til at bestemme, hvem der skal være Ejer af Effekterne. Ind-

stævnte har i saa Henseende nærmere anført, at han i 1878 af den i 1883 afdøde Kommerceraad Langkjer fik overleveret Værdipapirer til et paalydende Beløb af 30000 Kr., og at disse Værdipapirer vel under visse Betingelser skulde komme Kommerceraad Langkjers Adoptiv søn, den nu afdøde Carl Lorenzo Langkjer, til Gode, men at dette var betinget af, at han overlevede den 11 Juni 1891, til hvilken Tid han vilde have været fuldmyndig, men at han før denne Tid hverken havde Ret til eller Raadighed over Kapital eller engang Renter, ligesom Kapitalen, hvis han døde før den Tid, ikke skulde tilhøre hans Bo, hvorimod det skulde afgjøres af Kommerceraad Langkjer og Indstævnte eller den af dem, der da var i Live (altsaa nu Indstævnte alene), hvem disse Midler skulde tilfalde. Indstævnte har yderligere anført, at blandt de Effekter, hvori Kapitalen findes anbragt, er der Kreditforeningsobligationer, lydende paa Ihændehaveren, og at det formentlig er klart, at Indstævntes Erklæring med Hensyn til dem maa tages for fulde i dens Helhed, og at hans Paastand om, at han nu har fuld Raadighed over bemeldte Obligationer derfor ogsaa maa tages til Følge. Det Samme formenes imidlertid af Indstævnte at maatte gjælde om de Obligationer, der lyde paa den Afdødes Navn, idet disse efter deres eget Indhold kun skulde tilkomme den Afdøde under den ovenfor angivne Betingelse. Blandt de Værdipapirer, som i 1878 overleveredes Indstævnte af Kommerceraad Langkjer, fandtes efter Indstævntes Anbringende tvende til nu afdøde Carl Lorenzo Langkjer cederede Panteobligationer paa henholdsvis Kr. 20000 og Kr. 5600, og de med Hensyn til disse Obligationer udfærdigede Transporter ere blandt Andet udstedte paa følgende Vilkaar, nemlig at Professor ved Kjøbenhavns Universitet A. C. Evaldsen (o: Indstævnte) skal uden særlig Fuldmagt være bemyndiget til uden Regnskabsafleggelse i ethvert Obligationen vedrørende Anliggende at repræsentere eller lade repræsentere Kreditor o: Cessionarius og derfor ogsaa at modtage og kvittere for og omsætte Obligationens Hovedstol og Renter, at, dersom Cessionarius afgaar ved Døden forinden Udløbet af 11 Juni Termin 1891, Professor Evaldsen og Kommerceraad Langkjer eller ialtfald den af dem, som ved Cessionarius Død maatte være i Live, skal træffe Bestemmelse om, hvem Obligationen skal tilfalde og som Følge heraf meddele fornøden Transport paa Obligationen, at Cessionarius, hvis han er i Live ved Udløbet af 11 Juni Termin 1891, indtræder i fuld Dispositionsret over og Besiddelse af Obligationen, og at i den Tid, i hvilken Cessionarius ikke har Dispositionsret over Obligationen, hvad der ikke sker tidligere end efter Udløbet af 11 Juni Termin 1891, skal der ikke for nogen nævnte Cessionarius paahvilende Forpligtelse kunne stiftes Pant eller gjøres Arrest, Beslag eller Udlæg i Obligationen. Istedetfor de saaledes til afdøde Carl Lorenzo Langkjer cederede Pante-

obligationer, ere senere traadte tvende til ham udstedte Panteobligationer, nemlig den i Citantindens Paastand nævnte Obligation paa 20000 Kr. og en Panteobligation paa 6000 Kr., men disse Obligationer indeholde lignende Vilkaar som de ovenfor angivne, dog at Kommerceraad Langkjer ikke nævnes i den sidstnævnte Obligation, da denne er udstedt efter hans Død. Indstævnte har endelig anbragt, at den omhandlede Kapital nu kun udgjør 29000 Kr., idet Kommerceraad Langkjer havde beholdt et kort før hans Død oppebaaret Afdrag af 1000 Kr. paa en af Obligationerne, og at 2800 Kr. Kreditforeningsobligationer med Kommerceraad Langkjers Samtykke ere givne i Haanpant for en Trediemands Gjæld paa 4000 Kr. Citantinden har ikke villet erkjende, at de omhandlede Obligationer vare erhvervede for Kommerceraad Langkjers Penge, og hun har derhos anbragt, at de ovenfor omtalte i Transporterne og Obligationerne indeholdte Vilkaar ikke kunde være bindende for fornævnte Carl Lorenzo Langkjer, idet han dengang ikke var myndig og den, der er optraadt paa hans Vegne, ikke har kunnet disponere over hans Penge eller forbinde ham paa en saa extraordinær Maade, som sket er, og Indstævnte *) har fremdeles anbragt, at selv om de i Transporterne og Obligationerne indeholdte Vilkaar anses bindende for nu afdøde Carl Lorenzo Langkjer, kunne disse Vilkaar ikke lede til at frakjende bemeldte Afdøde Ejendomsret over Obligationerne. Da det imidlertid ikke kan anses godtgjort, at de omtalte i de nævne Transporter og Obligationer indeholdte Vilkaar ikke skulle have været bindende for nu afdøde Carl Lorenzo Langkjer, eller at denne skulde have erhvervet en anden Ret ved disse Dokumenter end den, som indeholdes i dem, og da hans Ret til den omhandlede Kapital ifølge de ovenfor omtalte Vilkaar maa anses bortfalden, eftersom han er død forinden den 11 Juni 1891, vil Indstævnte være at frifinde for Citantindens Tiltale. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

---

*) skal være: Citantinden.

Onsdagen den 13 Juni.

Nr. 9. Gaardejer **Jens Mortensens Enke Maren, født Jensdatter (Levinson)**

contra

Konstitueret By- og Herredsfoged i Skive, cand. jur. **Christian Siersted**, som Skifteforvalter i **Lauritzens Dødsbo**, og Proprietær **Victor Hansen (Halkier)**,

betr. en Erstatningsfordring.

Skive Kjøbstads og Sallinglands Herreders Skifterets Kjendelse af 24 Oktober 1884: Den af Enken Maren Jensdatter i Borgmester, By- og Herredsfoged Lauritzens Dødsbo anmeldte Fordring paa 2100 Kr. med Renter 5 pCt. om Aaret fra den 11 Juni 1884, kan ikke anerkjendes.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 November 1885: Den paaankede Skifteretskjendelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, hvorhos der tillægges de for Gaardejer Jens Mortensens Enke, Citantinden Maren Jensdatter, og Indstævnte Pashjergs Mandant, Proprietær Hansens befalede Sagførere sammesteds, Kancelliraad Møller og Prokurator Isaacsen, i Salær hver 70 Kr., hvilke Salærer udredes af det Offentlige.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 10 August 1888.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 17-18.

Onsdagen den 13 Juni.

Nr. 9. Gaardejer Jens Mortensens Enke Maren, født Jensdatter (Levinsen)

contra

ket. By- og Herredsfoged i Skive, cand. jur. Christian Siersted, som Skifteforvalter i By- og Herredsfoged Lauritzens Dødsbo og Proprietær Victor Hansen (Halkier).

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, vil den efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Sælærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citantinden 2 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokaterne Levinsen og Halkier hver 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under en i December Maaned 1880 imod Frederik Vilhelm Wichmann i Skive indledet kriminel Undersøgelse oplystes det, at han, medens han i Sommeren s. A. var ansat som Kontorist eller Skriver paa senere afdøde Borgmester. Byfoged og Byskriver i Skive samt Herredsfoged og Skriver i Salling Herreder, Lauritzens Kontor, har, som det man antages, i Slutningen af Juli Maaned, i bemeldte Kontor stjaalet en af Gaardejer Jens Andersen Furbo af Junget den 22 Febrnar 1880 til Gaardejer Jens Mortensens Enke, Citantinden Maren Jensdatter, dengang af Selde-Norremark, nu boende i Glynge, for 8000 Kr. med Pant i en Debitor tilhørende Ejendom i Junget udstedt Obligation, der efterat være thinglæst inden Salling Herreders Ret den 27 s. M. og indført i bemeldte Herreders Skjode- og Panteprotokol samt givet Paa-tegning om at være protokolleret sammesteds, men uden at Protokollationspaa-tegningen blev underskrevet af Retsbetjenten, eller Obligationen paaført Bemærkning om Gebyrberegningen, var, indtil den kunde blive endelig expederet, bleven henlagt i et til Opbevaring af deslige Dokumenter bestemt Rum i en Reol i Lauritzens Kontor. Efter derpaa at have kasscret de Obligationen paa klæbede Stempelmærker, idet han uden Lauritzens Fuldmægtigs Vidende og Villie skrev dennes Navn under Kassationspaa-tegningerne, udfærdigede Wichmann i Citantindens Navn en Fuldmagt for Jens Nielsen af Moibæk — ved hvilket Navn han sigtede til Gaardejer sammesteds Niels Nielsens Søn, der iøvrigt ikke hedder Jens, men derimod har samme Fornavn som sin Fader — tll i Nationalbankens Filial i Aarhus at optage et Laan af indtil 4000 Kr., imod at deponere den ovennævnte Panteobligation som Haandpant, og underskrev uden Citantindens Vidende og Villie denne Fuldmagt med hendes Navn, medens han tilføjede sit eget Navn og et opdigtet Navn til Vitterlighed, idet det var hans Hensigt at udgivo sig for den i den falske Fuldmagt ommeldte Jens Nielsen og i dennes Navn søge at opnaa et Laan af Nationalbankens ovennævnte Filial paa 4000 Kr., mod til Sikkerhed for Laanet at deponere Citantindens Obligation som Haandpant. Da han imidlertid ved sin Henvendelse paa Bankkontoret i Aarhus om et saadant Laan blev afvist, fordi Protokollationspaa-tegningen paa Obligationen, som meldt, ikke var underskrevet af Retsbetjenten og Bemærkning om Gebyrberegningen ikke paaført Obligationen, vendte han med denne tilbage til Skive, hvor han efterat have paaført Obligationen Bemærkning om Gebyrberegningen, præsenterede Obligationen, som det maa antages paa en Tid, da Lauritzens Fuldmægtig ikke var tilstede paa Kontoret, for Lauritzen som om den var forlods expederet, og idet han ligeoverfor Lauritzen maa antages at have givet det Udseende af, at Citantinden eller en af hende sendt Fuldmægtig var tilstede paa Kontoret for at hente Obligationen,

sik han Lauritzen til at skrive sit Navn under Protokollationspaategningen paa samme, hvorefter han ved en fornyet Henvendelse til Nationalbankens Filial i Aarhus den 4 August 1880 opnaaede det af ham ønskede Laan, hvorfor han samme Dag udstedte en Obligation til Filialen, som han underskrev med Navnet Jens Nielsen. Efterat Citantinden var bleven bekendt med Wichmanns ulovlige Tilegnelse af og Disposition over hendes Obligation anlagde hun en Sag imod Nationalbankens Filial i Aarhus for at vindicere Obligationen tilbage fra samme, men ved Overrettens Dom af 20 November 1882, der senere under 26 Mai 1884 er stadfæstet af Højesteret, blev det statueret, at paa Grund af de Nationalbanken ved dens Oktroi af 4 Juli 1818, navnlig sammes § 46, givne særlige Privilegier kunde dens heromhandlede Filial kun tilpligtes at udlevere Citantindens Obligation paa Vilkaar, at hun betalte Filialen dels 2427 Kr. 37 Øre, nemlig Filialens Tilgodehavende efter Obligationen af 4 August 1880 for Tiden til 1 Mai 1882, hvilket Tilgodehavende var opgjort til 4351 Kr. 15 Øre — efter Fradrag af en Dividende af 1923 Kr. 78 Øre, som Filialen, efterat Wichmanns Bo var kommen under Konkursbehandling, havde faaet udbetalt af hans Konkursbo — dels Renter af bemeldte 2427 Kr. 37 Øre fra 1 Mai 1882, indtil Betaling fandt Sted. Nogen Tid efterat Overrettens ovennævnte Dom var falden, afgik Borgmester Lauritzen ved Døden, hvorefter hans Bo blev taget under offentlig Skiftebehandling, og Citantinden har derefter i bemeldte Bo anmeldt en Fordring paa den Afdøde, stor 2484 Kr. 56 Øre, nemlig, som det maa antages, det Beløb af 2427 Kr. 37 Øre, hun ifølge Overrettens Dom skulde tilsvare Nationalbankens Filial i Aarhus, med de indtil Anmeldelsen paaløbne Renter og Omkostninger, idet hun tillige gjorde Paastand paa af Boet at erholde udbetalt det Rentebeløb og de yderligere Omkostninger, som efter en endelig Opgjørelse af Bankkontoret i Aarhus endnu maatte tilkomme dette. Indstævnte, Prokurator Pasbjerg i Skive, der gav Møde for Skifteretten som Fuldmægtig for Lauritzens Universalarving, Proprietær Hansen af Petersborggaard, protesterede imidlertid imod, at denne Fordring anerkjendtes enten i det Hele eller for nogen Del, og efterat der i denne Anledning havde for Skifteretten fundet en Procedure Sted mellem Indstævnte Pasbjerg og Citantinden — hvorunder Sidstnævnte, der den 30 Mai 1884 havde fra Nationalbankens Filial i Aarhus modtaget Meddelelse om, at Filialen frafuldt yderligere Fordring paa hende efter Overrettsdommen, imod at hun betalte samme 2100 Kr., nedsatte sin Fordring til dette Beløb med Renter fra 11 Juni 1884, idet hun dog paastod sig tilkjendt skadesløs Erstatning for hendes Omkostninger i Sagens Anledning — blev der af Skifteretten afsagt en Kjendelse, hvorved Indstævnte Pasbjergs ovenmeldte Protest toges til Følge. Sagen er derefter af Citant-

inden efter Stævning til Borgmester, By- og Herredsfoged Krabbe i Skive som Skifteforvalter i Lauritzens Bo paa dette Boes Vegne og Prokurator Pasbjerg sammesteds som Fuldmægtig for ovennævnte Proprietær Hansen af Petersborggaard indanket her for Retten, hvor hun har gjentaget sin for Skifteretten nedlagte Paastand, saaledes som denne af hende er modificeret under den senere Procedure for den nævnte Ret. Indstævnte Pasbjergs Mandant, Proprietær Hansen, har selv ladet give Møde her for Retten og procederet til Skiftekjendelsens Stadfæstelse, hvorimod Indstævnte Krabbe ikke har ladet møde sammesteds. Til Støtte for sin ommeldte Paastand har Citantinden villet gjøre gjældende, at en Retsbetjent maatte være ansvarlig ikke blot for det Tab, han selv med Forsæt eller ved Uagtsomhed bliver Aarsag til, men ogsaa for det, der skyldes hans Folk, som han selv har antaget og som virke under hans An- og Tilsvær, samt at det ialtfald formentlig ikke kan være tvivlsomt, at Retsbetjenten, naar han udleverer Nogen — være sig sin Tjener eller Andre — en færdig Panteobligation for at overbringe den til den ifølge saame Berettigede efter de gjældende Retsregler, særlig D. L. 3—19—2, maa staa til Ansvar for, hvad Fuldmægtigen i Udførelsen af denne Kommission forsør sig. Det maa imidlertid herved bemærkes, at Expeditionen af de paa Lauritzens Kontor til Thinglæsning indleverede Dokumenter efter Sagens Oplysninger besorgedes af hans Fuldmægtig, medens Wichmann, der kun var Kontorist eller Skriver, maa antages alene at have assisteret Fuldmægtigen ved Udførelsen af disse Forretninger efter dennes nærmere Anvisning og under hans særlige Tilsyn, og der er navnlig Intet oplyst om, at Wichmann skulde have haft nogen almindelig Bemyndigelse til under Fuldmægtigens Fraværelse fra Kontoret paa egen Huand at befatte sig med Expeditionen af Thinglæsningsdokumenterne. Det er da ogsaa in confesso, at Wichmann ikke, da han tilegnede sig Citantindens Obligation, havde denne i sit Værge, hvorimod han efter det Ovenanførte uden Lauritzens eller dennes Fuldmægtigs Vidende og Villie tog den fra det Reolrum, hvor Lauritzens Fuldmægtig plejede at gemme de ikke af ham endelig expederede Thinglæsningsdokumenter, og vel lod Lauritzen, da Wichmann præsenterede ham Obligationen og erhverve hans Underskrift under Protokollationspaategningen paa samme, ham forblive i Besiddelse deraf, men der er ingen Grund til at antage, at Lauritzen ved denne Lejlighed har givet Wichmann nogen Ordre om, hvad der videre skulde foretages med Hensyn til Obligationen, særlig ikke om at udlevere den til Citantinden, hvortil der ikke var nogen Anledning da Lauritzen efter Wichmanns Optræden maatte gaa ud fra, at det var efter Citantindens Anmodning og paa hendes Vegne, altsaa nærmest som hendes Fuldmægtig, at Wichmann henvendte sig til ham for at faa Obligationen endelig expederet.

Wichmanns ulovlige Tilegnelse af Citantindens Obligation staar saaledes ikke i nogen direkte Forbindelse med Udførelsen af de Forretninger, der vare overdragne ham paa Lauritzens Kontor, og ligesom Betingelserne for Anvendelsen af D. L. 3—19—2 herefter ikke kunne anses at være tilstede i nærværende Tilfælde, saaledes findes der heller ikke enten efter Lovgivningens øvrige Bestemmelser eller efter Forholdets Natur at kunne paaahvile Lauritzen eller nu dennes Bo nogen Forpligtelse til at erstatte Citantinden den hende ved Wichmanns forbryderske Forhold baaførte Skade, der efter Omstændighederne i Relation til Lauritzen maa betragtes som sket ved en uheldig Hændelse, hvorfor han ikke kan være ansvarlig, medmindre det maatte antages, at den ikke vilde være indtraadt, dersom han ikke havde vist grov Skjødesløshed enten i Henseende til Opbevaringen af Citantindens Obligation eller i Henseende til Tilsynet med sit Kontor og Kontorpersonale. Vel har nu Citantinden, hvis Anbringender i saa Henseende ikke, som af Indstævnte Pasbjerg og dennes Mandant forment, kunne anses for sent fremkomne, paastaat, at Lauritzen ikke har iagttaget hvad der i nævnte Henseender paaahvilede ham, idet hun navnlig har anbragt, at Citantindens Obligation ikke, medens den beroede i Lauritzens Kontor, holdtes under Laas og Lukke, hvorimod den, som meldt, var henlagt i et Rum i en Reol i Kontoret, der vel udenfor Kontortiden holdtes aflaaet, men hvortil i Kontortiden saavel Kontorbetjentene som Andre havde Adgang, at Lauritzen, skjøndt det maatte være ham bekjendt at Wichmann dels forbrugte dels udlaante større Summer end han kunde fortjene ved sit Arbejde paa Kontoret og andetsteds — hvortil han, efter hvad der senere er oplyst, skaffede sig Midler, dels ved i Sommeren 1879 i Nationalbankens Filial i Aarhus at laane 10000 Kr. paa en af ham udfærdiget falsk Obligation, dels ved, som meldt, i Sommeren 1880 at laane sammesteds 4000 Kr. paa Citantindens ovennævnte Obligation, medens han ligeoverfor Lauritzens Fuldmægtig og Andre søgte at give det Udseende af, at han havde vundet Pengene i fremmede Lotterier, — ikke har anstillet nærmere Undersøgelse om, hvorledes Wichmann havde faaet Pengene, og navnlig, om Rigtigheden af hans lidet sandsynlige Foregivende af at have vundet dem i fremmede Lotterier, samt at Lauritzen ikke burde have underskrevet Protokollationspaategningen paa Citantindens Obligation, forinden han havde forvissat sig om Nødvendigheden af den forlods Expedition, og om dens rigtige Indførelse i Pantebogen, samt om hvorvidt rigtig Kassation af de derpaa anbragte Stempelmærker havde fundet Sted, ligesom han ogsaa burde have paaset, at den virkelig fra hans Værge kom Citantinden ihænde; men der findes ikke at kunne tillægges disse Anbringender nogen afgjørende Betydning ved Sagens Afgjørelse. Ligesom nemlig Opbevaringen af Citantindens Obligation i et Reolrum i Kontoret,

hvor der maa antages i Kontortiden til Stadighed at have været en eller flere Kontorbetjente tilstede, medens det udenfor Kontortiden, som meldt, holdtes afuaaset, efter Omstændighederne og naar navnlig henses til, at den, der paa ulovlig Maade satte sig i Besiddelse af Obligationen, efter dennes Beskaffenhed ikke kunde disponere derover, forinden han ved en ny Forbrydelse, navnlig ved Udfærdigelsen af en falsk Fuldmagt fra Citantinden, havde sat sig istand dertil, ikke kan anses for uforsvarlig, saaledes var Wichmanns Foregivende om at have vundet større Summer i fremmede Lotterier, ikke i og for sig saa usandsynligt, at der var Anledning for Lauritzen — der forinden Wichmanns forbryderske Forhold opdagedes under den imod ham i December 1880 indledede kriminelle Undersøgelse, maa antages ikke at have haft nogen Tvivl om Wichmanns Paalidelighed, idet dennes Opførsel i Kontoret havde været saaledes, at Lauritzens Fuldmægtig efter sin Forklaring under den kriminelle Undersøgelse ansaa ham for i alle Maader paalidelig — til at anstille nærmere Undersøgelse om bemeldte Foregivendes Rigtighed, og forsaavidt det er lagt Lauritzen til Last, at han har underskrevet Protokollationspaategningen paa Citantindens Obligation uden først at anstille nærmere Undersøgelse, om den var behørig expederet og ladet den forblive i Wichmanns Besiddelse uden at forvisse sig om, at Citantinden eller en af hende sendt Fuldmægtig var tilstede for at hente den, da findes han, der paa Grund af sine mange og forskelligartede Embedsforretninger ikke kunde have Tid og Lejlighed til at anstille detaillerede Undersøgelser om Rigtigheden af enhver enkelt paa hans Kontor forefalden Expedition, men til en vis Grad maatte stole paa sit Kontorpersonale, ikke derved at have vist en saadan Til sidesættelse af den Agt-paa-givenhed og Paapasselighed, som i deslige Forhold med Billighed kan fordres, at Citantinden derpaa kunde støtte nogen Erstatningsfordring paa ham eller nu hans Bo, idet det navnlig maa bemærkes, at Forskjellen mellem Lauritzens Fuldmægtigs sædvanlige Underskrift og de falske Underskrifter under Kassationspaategningerne paa Obligationens Stempelmærker ikke var saa kjendelig, at Lauritzen uden nærmere Eftersyn maatte fatte Mistanke om, at der forelaa et Falsum. Efter det Ovenanførte maa det billiges, at den af Indstævnte Pasbjerg paa Proprietær Hansens Vegne nedlagte Protest imod Anerkjendelsen af Citantindens i Lauritzens Bo anmeldte Fordring er taget til Følge ved den paaankede Skifteretskjendelse, og bemeldte Kjendelse vil saaledes være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge de for Citantinden og Proprietær Hansen befalede Sagførere sammesteds i Salær hver 70 Kr., hvilke Salærer vilde være at udrede af det Offentlige. Under den

befalede Sagforelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de sammesteds fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Torsdagen den 14 Juni.

Nr. 140.

Advokat Halkier

contra

Sumarlidi Jonsson (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Bardarstrandar Syssels Extrarets Dom af 11 December 1886: Tiltalte, Bonde Sumarlidi Jonsson paa Tungunuli paa Bardarstrand, bør hensættes til Strafarbejde i 12 Maaneder. Derhos bør han udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til hans Defensor, Jon Bjornssen paa Geirseyrri, 5 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 25 Juni 1887: Tiltalte Sumarlidi Jonsson bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 10 Maaneder. Forsaavidt angaar Sagens Omkostninger for Underretten bør Extraretsdommen ved Magt at stande. Tiltalte bør udrede alle af Sagens Appel flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Sagforerne Gudlaugur Gudmundssen og Hannes Hafstein, 10 Kr. til hver især. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da der ikke foreligger nogen Oplysning angaaende Værdien af de i den indankede Dom omhandlede Ris, som Tiltalte har vedgaaet at have tilegnet sig, og da der, forsaaavidt Tyveriet maatte være at henregne under den islandske Straffelovs § 237, ikke ses at være begjært Paatale af vedkommende Ejner, vil der ikke under denne Del af Sagen kunne paalægges Tiltalte Strafansvar. Derimod vil Tiltalte for det af ham udviste, i Dommen nærmere omhandlede Forhold med Hensyn

til et Faar og et Lam være at anse efter den islandske Straffelovs § 231, 1ste Led og § 250. Straffen bliver at bestemme til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Sumarlidi Jonsson bør hensættes til Forbedringshusarbejde i otte Maaneder. Saa udreder han og Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Advokat Halkier og Højesteretsagfører Bagger for Højesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Ved Bardarstrandar Syssels Extraretsdom, afsagt den 11 December f. A., er Tiltalte, Bonde Sumarlidi Jonsson, dømt for simpelt Tyveri og grovt Tyveri til 12 Maaneders Srafarbejde og til at udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder 5 Kr. i Sælør til Defensor for Underretten. Denne Dom er efter Tiltaltes Ønske blevet appelleret til Landsoverretten. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og andre Oplysninger i Sagen er det tilstrækkelig bevist, at han sidstafvigte Efteraar har taget og slagtet et Faar tilhørende en Anden, som var blevet siddende fast i en Ur ude paa Marken; dette gjorde han i den Hensigt at benytte Faaret, som han nedgravede i Jorden i Nærheden af det Sted, hvor han slagtede Faaret. Hvem Faaret tilhørte, vidste han ikke, og det er ikke oplyst, men Kjødet, Skindet og Talgen fandtes paa det Sted, hvor Tiltalte gav Anvisning paa, at han havde nedgravet det. Endvidere har Tiltalte tilstaaet, at han har paasat et Lam, som i forfjor Efteraar var kommet mellem hans Faar, sit Mærke; hvem, der ejede Lammet, vidste han ikke, og det er heller ikke under Sagen oplyst; dette Lam, som han dog vidste, at han ikke ejede, blev senere slagtet i hans Hjem og der benyttet. Endelig har Tiltalte tilstaaet at have uden Tilladelse tilegnet sig noget Ris, ca. saameget som 1 Mand kunde bære, som en anden Person ejede i on Bunke ude paa Marken. Risene transporterede han hjem og benyttede dem. Disse Tiltaltes Lovovertrædelser — han er over kriminel Lavalder og er ikke tidligere dømt eller straffet for nogen Forbrydelse — henhøre under § 231, 1ste Mbr., § 230 og § 250 i den almindelige Straffelov af 25 Juni 1869, og findes den Straf, han har forskyldt, pas-

sende at kunne fastsættes til 10 Maaneders Forbedringshusarbejde. Angaaende Processens Omkostninger for Underretten bør Extraretsdommen ved Magt at stande.

Fredagen den 15 Juni.

Nr. 148. Højesteretsadvokat Shaw

contra

Overretssadvokat Jens Laurits Knudsen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 101.

Svendborg Kjøbstads Extrarets Dom af 20 Oktober 1887: Tiltalte, Overretssadvokat Jens Laurits Knudsen af Svendborg, bør til Statskassen at erlægge en Bøde af 100 Kr., som i Mangel af fuld Betaling afsønes med simpelt Fængsel i 14 Dage, saa bør han og udrede alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor, Advokat Schandorff, med 15 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Marts 1888: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lange og Herforth, betaler Tiltalte, Overretssadvokat Jens Laurits Knudsen, 20 Kr. til hver. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Tiltaltes i den indankede Dom gjengivne Ytring om, at Vidnerne mødtes af en forudfattet Mening, efter det Oplyste maa antages at være falden under Ordvekslingen med Modpartens Advokat i umiddelbar Forbindelse med Tiltaltes Ytring om, at det gjaldt at faa Vidner, der ikke lode sig konfundere. Det findes nu betænkeligt mod Tiltaltes bestemte Benægtelse at gaa ud fra, at der i de

brugte Yttringer, der ikke med Nødvendighed behøve at opfattes som fornærmelige, har ligget en mod Dommeren fornærmelig Hensigt, og Tiltalte vil som Følge heraf være at frifinde. Aktionens Omkostninger ville i Medfør af Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel m. v. af 5 April d. A. § 8 være at udrede af det Offentlige

Thi kjendes for Ret:

Overretssagfører Jens Laurits Knudsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Højesteretsagførerne Shaw og Hansen for Højesteret 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Svendborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Overretssagfører Jens Laurits Knudsen, sigtet for Overtrædelse af Straffelovens § 101, og er der i denne Anledning, ved Tiltaltes egen Forklaring og det iøvrigt Fremkomne, oplyst Følgende: Kort forinden Svendborg Kjøbstads ordinære Ret den 11 Juli f. A. sluttedes, da nogle Vidner vare afhørte i Vidnesagen Redaktor A. C. Bondegaard contra Oberst Freiesleben paa Gendarmerikorpsets Vegne, og da der mellem Parternes Sagførere taltes om Omfanget af den fra Vidnecitantens Side tilbagestaaende Vidneforsel, udtaltes dennes Sagfører, Tiltalte, Overretssagfører Jens Laurits Knudsen, medens han befandt sig indenfor Retsskranken, og medens saavel Retspersonalet som Vidnecitanten, Vidneindstævntes beskikkede Sagfører, Prokurator Stürup, det sidstafhorte Vidne og en Premierlojtnant ved Gendarmerne vare tilstede, med lydelig Rost, saaledes at det kunde høres af samtlige Tilstedeværende, at der vilde medgaa Tid med at indstævne Vidner i fremmede Jurisdiktioner og med at fremskaffe Vidner, da det gjaldt om at faa Vidner, som ikke lode sig konfundere. Paa Dommeren, Borgmester og Byfoged Lunds Spørgsmaal om, hvornær der konfunderede Vidnerne, svarede Tiltalte efter sin Forklaring, der ikke er modsagt af de i Sagen afhørte Vidner: „Ja det gjør jeg og det gjør De og det gjør Stürup, naturligvis meget imod vor Villie“, hvorhos han udtalte, at Vidnerne mødtes af en forudfattet Mening, eller at der var

en forudfattet Mening tilstede. Da Dommeren derefter bemærkede, at der var Vidner nok tilstede, som havde hørt Yttringen, yttrede Tiltalte, at han nok skulde staa ved, hvad han havde sagt. Tiltalte har forklaret, at det ved den paagjældende Lejlighed ikke var hans Hensigt at fornærme Dommeren, idet han ved den ovennævnte Yttring at blandt Andre ogsaa Dommeren konfunderede Vidnerne, vil have tænkt paa, at naar det, som Tilfældet var under den omspurgte Vidneforsel, var overladt Dommeren at anstille en friere Examination, og han som Følge deraf rettede forskjellige Krydspørgsmaal til Vidnerne for at fremkalde en bestemt Forstaaelse af deres Udtalelser, laa det nær, at ethvert Vidne kunde blive konfunderet. Ligeledes vil han ved Bemærkningen om, at Vidnerne mødtes af en forudfattet Mening, have tilkjendegivet sin Formening om, at der hos Dommeren og Modpartiet var tilstede en forudfattet Opfattelse af det Faktum, hvorom der skulde vidnes. Ligesom imidlertid den førstnævnte Udtalelse, selv om den angivne Forklaring af samme anses for rigtig, skjøntes at være fornærmelig for Dommeren, idet der i Vidnesagens forudgaaede Behandling mangler enhver Beføjelse for samme, findes det Samme at maatte statuere med Hensyn til Yttringen om, at Vidnerne mødtes af en forudfattet Mening, hvilken Yttring efter Tiltaltes egen Erkjendelse fremsattes af ham for at motivere Beskyldningen mod Dommeren for at konfundere Vidnerne, og det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er født den 4 Februar 1843 og ikke er funden forhen tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom er anset efter den citerede Paragraf af Straffeloven med en Straf, der passende findes bestemt til en Bøde til Stadskassen af 100 Kr., subsidiært 14 Dages simpelt Fængsel.

Nr. 56.   **Susanne Betac (Levinson)**

contra ..

Overformynder **T. E. Petersen** paa Overformynderiets Vegne
(Ingen),

betr. Spørgsm. om Forstaaelsen af et Testament.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
14 Marts 1887: Indstævnte, Overformynder T. E. Petersen paa
Overformynderiets Vegne, bør for Tiltale af Citantinden Susanne

Betac i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretsprokuratorerne J. Lassen og Engberg i Sælær hver 50 Kr., hvilke Sælærer udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føjes, at de i det paagjældende Testaments Post 3 A brugte Udtryk: „siden hans Børn og endelig disses Descendenter“, yderligere tale for Rigtigheden af Dommens Forstaaelse af Testamentet,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citantinden 2 Kroner. Der tillægges Advokat Levinsen i Salarium for Højesteret 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Ved et den 24 April 1805 oprettet og den 11 Mai s. A. med kongelig Konfirmation forsynet Testament bestemte Jacob Dufour her af Staden, at Halvdelen af hans og tidligere afdøde Hustrus Fællesbo efter hans Dod skulde indbetales i Stadens Overformynderi og forblive sammesteds til Rentenydelse for de til nedenfor nævnte 4 Linier hørendo Personer efter de i Testamentet nærmere angivne Regler, indtil samtlige 4 Linier alle vare uddøde, hvorefter Kapitalen skulde udbetales til 2 nærmere betegnede Kirker. Om nævnte Rentenydelse indeholder Testamentets Post 3 saalydende Bøstæmmelser: „A. Min Halvbroder Mayse Betac saalænge han lever, siden hans Børn og endelig disses Descendenter Grad efter Grad, nyde saalænge nogen af dem er til i lige Lodder $\frac{1}{4}$ af den ganske Kapitals Renter aarligen i 2 Terminer hvergang med det Halve. B. Min afgangne Halvbroder Abraham Betacs Børn og Descendenter nyde paa lige Maade som om Mayse Betacs Born og Descendenter sagt er ligeledes $\frac{1}{4}$ af den ganske Kapitals Renter. C. Med min afgangne Halvæster Susanne Betacs Born og Descendenter forholdes i Henseende til $\frac{1}{4}$ af den ganske Kapitals Renter aarligen paa lige Maade. D. Endelig faar min Halvbroder Jacob Betac hans Børn eller Descendenter paa lige Maade som om Mayse Betac og hans

Børn eller Descendenter under A sagt er den sidste $\frac{1}{4}$ af Kapitalens Renter aarligen“. Det hedder derofter i Post 4: „Dør en eller flere af de 4 her nævnte mine Halvsøds kendes Linier aldeles ud, da tilfalder den eller disse Liniers Renter, de Slægtninge af de øvrige Linier i lige Loddor efter de endnu overblevne Liniers Antal som paa den Tid nyde de øvrige Renter efter hvad som forhen er bestemt“. Den første Januar 1885 døde den under Litra D omtalte Jacob Betac's Son af samme Navn, som til sin Død havde oppebaaret $\frac{1}{3}$ af den hans Linie tillagte Rente, medens Jacob Betac juniors 2 Sodskende, Marie Outzen født Betac og Olympe Blom (eller Blond) født Betac — der begge ere indstævnte under nærværende Sag for at varetage deres Interesser — oppebære de øvrige $\frac{2}{3}$, hver med det Halve. Jacob Betac juniors Datter og eneste Livsarving, Susanne Betac — Citantinden i nærværende Sag — androg derefter hos Indstævnte, Overformynder Petersen, paa at kjendes berettiget i Henhold til Testamentets Bestemmelser til den ved hendes Faders Død ledigblevne Pørtion. Da Jacob Betac juniors 2 ovennævnte Søstre imidlertid ligeledes havde henvendt sig til Overformynderiet med Anmodning om at kjendes berettigede hver for det Halve til den omtalte Legatportion og Overformynderiet havde tilkjendegivet Citantinden, at Samme maatte anse de nævnte 2 Personer for fortrinsberettigede fremfor hende, anlagde Citantinden efter meddelt Bevilling til fri Proces nærværende Sag, hvorunder hun ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprokurator J. Lassen, har paastaet sig kjendt berettiget til at nyde den oftomtalte Renteportion og Indstævnte, Overformynder Petersen paa Overformynderiets Vegne, tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorhos Prokurator J. Lassen i hvert Fald har paastaet sig tillagt Salær hos det Offentlige. Indstævnte, Overformynder Petersen, hvem der ligeledes er meddelt fri Proces, har ved sin beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Engberg, procederet til Frifindelse og paastaet Citantinden dømt til at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Prokurator Engberg, hvilket denne subsidiært har paastaet sig tilkjendt hos det Offentlige. Endelig have de Indstævnte Marie Outzen og Olympe Blom (eller Blond) sluttet sig til den af Indstævnte, Overformynder Petersen nedlagte Paastand, hvorhos de have paastaet Citantinden tilpligtet at erstatte dem Sagens Omkostninger med et tilstrækkeligt Beløb. Citantinden har til Støtte for sin Paastand anbragt, at det maa have Formodningen for sig, at Testamentet har fulgt Linealprincippet som det almindelige, og at de i Testamentets Post 3 A brugte Udtryk, til hvilke henvises i Post D, ikke tvinge til en anden Opfattelse, medens de i Post 4 indholdte Bestemmelser snarest afgive en Støtte for den af Citantinden hævdede Opfattelse. Overretten finder

dog ikke at kunne give Citantinden Medhold heri. Det skjønnes nemlig ikke rettere end at Testamentet ved i Post 3 D jfr. A at kalde Halvbroderens Descendets til Rentenydelse „Grad efter Grad“ med tilstrækkelig Bestemthed har angivet, at de Personer, der indenfor Linien i Grad staar første Rentenyder nærmest, ubetinget udelukke alle øvrige eventuelt Berettigede i samme Linie, ligesom Testamentets følgende Bestemmelse om, at Rentenyderne skulle have „lige Lodder“ ogsaa kun under denne Forudsætning vilde faa nogen virkelig Betydning. At Testamentets Post 3 B og C indsætte 2 afdode Halvsødsøkendes Born som første Rentenydere ved Siden af 2 levende Halvsødsøkende giver ingen berettiget Indvending herimod, og ligesaa lidt kan en saadan hentes fra Bestemmelserne i Post 4, hvorved der kun tilsigtes at sikre hver Linie Berettigelse til $\frac{1}{4}$ af Kapitalens Rente, saalænge der i denne findes nogen til Rentenydelse Berettiget. I Overensstemmelse hermed vil Indstævnte, Overformynder Petersen, paa Overformynderiets Vegne være at finde for Citantindens Tiltale, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde hæves. Der tillægges Overretsprokuratorerne J. Lassen og Engberg, hvis Sagforelse har været forsvarlig, i Salær hver 50 Kr., der udredes af det Offentlige. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Mandagen den 18 Juni.

Nr. 41. Overretssagfører **M. A. Meyer** (Asmussen)

contra

Kreditforeningen for Haandværkere og Industri-
drivende ved dens Direktører, Hoftapetserer **C. T. Roth-**
man, kgl. Skibsbygmester **M. Strøm** og Tommermester
J. C. Jørgensen (Alberti),

betr. Spørgsm. om Citantens Forpligtelse til at indestaa for Be-
 talingen af et Beløb.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
 25 April 1887: Indstævnte, Overretssagfører M. A. Meyer, bor
 til Citanterne, Kreditforeningen for Haandværkere og Industri-
 drivende, betale de paastævnte 3400 Kr. med 5 pCt. Renter p. a.
 fra 10 Juli 1883 indtil Betaling sker og Sagens Omkostninger

med 80 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Indstævnte en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af hans den 10 Januar d. A. fremlagte Indlæg. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at de den omtalte Kontrakt af 1 December 1881 i Januar 1882 givne Paategninger ere ustemplede.

Højesterets Dom.

Den i den indankede Dom anførte, Kontrakten mellem Murmester Karby og Snedkermester Sørensen af Citanten under 14 Januar 1882 givne Paategning — der efter det Oplyste er konciperet af de Indstævnte — kan ikke i og for sig anses at gaa ud paa en Forpligtelse for Citanten til at indestaa for Betalingen af de Sørensen efter Kontrakten tilkommende Afdrag, men maa, navnlig efter den Forbindelse, hvori den staar med de 2 forudgaaende Paategninger af 12 og 13 s. M., nærmest antages kun at forpligte Citanten til at indbetale de til ham indkommende Beløb, ved Hjælp af hvilke Afdragene til Sørensen skulde udredes, til de Indstævnte istedetfor til Sørensen, og Sagens øvrige Oplysninger beføje ikke til at antage, at Citanten har villet paatage sig en videregaaende Forpligtelse end den angivne, hvilken ej heller kan anses at have været uden Betydning for de Indstævnte.

Da der nu ikke kan gives de Indstævnte Medhold i, at Citanten har paadraget sig en Forpligtelse til at tilsvare de paastævnte 3400 Kr. paa Grund af den Maade, hvorpaa han har anvendt de til ham indkomne Penge, hvoraf Intet blev tilovers til dette Beløbs Dækning, eller at Citanten har ladet sig falde Noget til Last med Hensyn til Forsøg paa at skaffe yderligere Prioriteter i den paagjældende Ejendom, vil han være at friinde for de Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves for begge Retter.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for de Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en mellem Murmester H. V. Karby som Bygherre og Snedkermester R. J. Sørensen den 1 December 1881 oprettet Kontrakt paatog Sidstnævnte sig at levere alt Snedkerarbejdet med Tillæg af Materialier til den Bygning, som Førstnævnte lod opføre paa Grunden Matr.-Nr. 340 i Norre Sogade mod en Bøtaling af 12400 Kr., som skulde erlægges i 3 Afdrag, henholdsvis med 3000, 6000 og 3400 Kr. Efterat der for at faa kontante Penge til det af ham saaledes overtagne Arbejde af Snedkermester Sørensen var indledet Underhandlinger med Citanterne, Kreditforeningen for Haandværkere og Industridrivende, der blandt Andet gjør Forretninger med at yde saadanne Forskud, blev Kontrakten under 12 og 13 Januar 1882 forsynet med tvende Erkløringer, hvori Kontrahenterne samtykkede i, at de Sørensen tilkommende Beløb udbetaltes til Citanterne, hvis Kvitteringer skulde være ligesaa gyldige, som de vare afgivne af Snedkermester Sørensen selv. Indstævnte, Overretssagfører H. A. Meyer, har derefter under 14 s. M. givet Kontrakten folgende Paa-tegning:

Efter Anmodning skulle de Hr. Sørensen efter foranstaaende Kontrakt tilkommende Afdrag, efterhaanden som de forfalde, blive indbetalte i Kreditforeningen for Haandværkere og Industridrivende.

Kjobenhavn, den 14 Januar 1882.

M. A. Meyer,
Overretssagfører.

De tvende første Afdrag bleve ogsaa indbetalte til Citanterne, men da det sidste Afdrag, stort 3400 Kr., der forfalt til Bøtaling, „naar Bygningen var helt færdig og faste Prioriteter optoges i Ejendommen senest i 11 Juni Termin 1882“, ikke blev erlagt, have Citanterne efter Stævning af 21 Juli 1883, som er anmeldt for Murmester Karby og Snedkermester Sørensen, anlagt nærværende Sag, hvorunder de paastaa Indstævnte tilpligtet at betale 3400 Kr., som han i Henhold til sin Forskrivning er dem skyldig, med 5 pCt. Renter p. a. fra Forligsklagens Dato, den 10 Juli 1883, indtil Bøtalingsdagen og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte har derimod paastaet sig frifunden for Citanternes Tiltale, med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst, eller noget Tilstrækkeligt, idet han ikke erkjender, at han skulde have personlig forpligtet sig til at betale det paastævnte Beløb. Som Sagfører for Murmester Karby ved det omhandlede Byggeforetagende har han nemlig vel ordnet de forskellige Kontrakter med Haandværkere og skaffet de foreløbige Laan, men han benægter derimod at have paataget sig nogen personlig Forpligtelse. Meningen med hans Paa-tegning paa Kontrakten er derfor kun, at han erkjender at være gjort bekendt med, at

Citanterne skulde have de Penge, der ifølge Kontrakten tilkom Snedkermester Sørensen, og at han som den, der havde med Murmester Karbys Pengeræsen at gjøre, lovede at betale de af ham modtagne Beløb til Citanterne og ikke til Sørensen. Det tredje Afdrag har Indstævnte ikke kunnet betale, da der ingen Penge blev tilbage til de forskjellige Haandværkere, efterat Bygningen var fuldført og Prioriteterne ordnede i Ejendommen, hvorfor Sørensen ligesom de andre Haandværkere og Leverandører have tabt, hvad de saaledes skulde have havt udbetalt ved Byggeforetagendets Afslutning. Citanterne have herimod gjort gjældende, at ligesom de altid som en nødvendig Betingelse for at give Haandværkere Pengeskud til deres Arbejder fordrer, at Laantageren skaffer en behørig Garanti for, at Forskuddet bliver tilbagebetalt ved Foretagendets Afslutning, saaledes havde de ogsaa, inden de tilstod Snedkermester Sørensen de omhandlede Forskud, krævet hans Kontrakt med Karby forsynet med en saadan Garantiforpligtelse af Indstævnte, og at denne ogsaa ved den af ham underskrevne Paategning af 14 Januar 1882 havde forpligtet sig personlig til at gjøre Indbetalingerne til de fastsatte Tider. Foreløbig bemærkes, at forsaavidt Indstævnte har villet støtte sin Paastand paa, at det i Forligsklagen anføres, at Indstævnte kun har paataget sig at „indeholde“ Afdragene, men ikke at „betale“ dem, kan dette slet ikke komme i Betragtning, da det aabenbart er en Skrivefejl i Klagen, idet Udtrykket „indeholde“ er anført med Citationstegn, men ikke findes i Indstævntes Paategning. Hvad angaar Forstaaelsen af denne skjønner Retten nu ikke bedre, end at den efter den Maade, hvorpaa den er affattet, og naar Ordene overhovedet skulle have nogen fornuftig Mening, kun kan opfattes saaledes, at Indstævnte har erklæret sig ansvarlig for, at Afdragene bleve betalte til de i Kontrakten anførte Tider, og, da det er in confesso, at den her omhandlede Bygning er fuldført og Prioritetsforholdene endelig ordnede, vil Indstævnte ikke kunne undgaa at dommes efter Citanternes Paastand, dog saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 80 Kr. Der vil være at forelægge Indstævnte en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af hans den 10 Januar d. A. fremlagte Indlæg. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at de den omtalte Kontrakt af 1 December 1881 i Januar 1882 givne Paategninger ere ustemplede; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Tirsdagen den 19 Juni.

Nr. 161.

Advokat Halkier

contra

John Granger (Def. Bagger),

der tiltales for Legemsbeskadigelse og Gadeuorden.

Christiansteds kriminelle Extrarets Dom af 7 Januar 1888: Arrestanten John Granger bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt betale de med Aktionen lovligt forbundne Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den velstindiske Landsoverrets Dom af 9 Februar 1888: Arrestanten John Granger bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 15 Gange 48 Timer. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Bagger 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende efter det Offentliges Begjæring fra Christiansteds Extraret indankede Sag tiltales Arrestanten John Granger af Christiansted for Legemsbeskadigelse og Gadeuorden, og han er ved egen Tilstaaelse i Forening med det iøvrigt Oplyste overbevist om at have gjort sig skyldig i begge de nævnte Forhold under, som det maa antages, i det Væsentlige følgende nærmere Omstændigheder: Da Arrestanten, der driver Hokerhandel i Christiansted, afvigte 25 Oktober om Eftermiddagen i Porten til den Ejendom, hvori han har Boutik, var i Færd med at rengjøre sin Hest, stødte eller skubbede den samme Steds boende

Murer Charles Pickram, medens han gik ind ad Porten, til ham, hvad enten det nu var med Forsæt eller af Vanvare, og der opstod som Følge heraf en kort Ordvexel imellem dem, under hvilken Arrestanten truede Pickram med Prygl. Kort efter yttrede Sidstnævnte, der i Mellemtiden havde været inde i sit Værelse og nu kom ud med en Stok, at han var kommen efter Pryglene, hvorpaa Arrestanten fra sin Boutik hentede en tynd Jørnstang, med hvilken han rettede flere Slag mod sin Modstander, uden dog, som det synes at ramme ham, og, efter at Pickram med sin Stok havde slaaet ham Stangen ud af Haanden, brødes de først paa Gaden og senere i Gaarden, indtil nogle Tilstedeværende, deriblandt Mureren Frederik Thomas, skilte dem ad. Under Slagsmaalet havde Arrestantens 13-aarige Søn givet Pickram et Rap med en Stok, og den nævnte F. Thomas paa- staar, hvad dog benægtes af Drengen, at denne endvidere, efter at de Stridende vare skilte, slog en Sten efter ham (Thomas); men i ethvert Fald gav Thomas Drengen, efter at Slagsmaalet var endt, et Ørefigen eller ramte ham med en Sten — det er ikke fundet nødvendigt ved nye Forhør at søge tilvejebragt en Overensstemmelse om disse og andre Enkeltheder, som dog efter al Rimelighed ikke vilde være opnaaet. I Vrede over at se sin Søn behandlet paa den Maade, greb Arrestanten, der stod i sin Boutik, en paa Væggen hængende ladt Revolver og vilde løbe ud paa Gaden, men standsedes i Døren af en Person ved Navn James Frederik, der søgte at berolige ham, og hvem det ogsaa lykkedes at holde ham tilbage. Da han imidlertid, medens Frederik endnu holdt paa ham, rantes i Hovedet af en Sten, som Thomas kastede efter ham, og som slog ham til Blods, gav Frederik slip paa ham, og han løb efter Thomas ud paa Gaden, hvor han, enten medens nævnte Person igjen kastede en Sten efter ham, der ramte ham paa Brystet, eller umiddelbart derefter, affyrede Pistolen efter den Paagjældende og tilføjede ham et Saar i vonstre Underarm. Han saa ikke, at han havde truffet, og vilde atter skyde, men hindredes heri af en af de samme Personer, der havde skilt ham fra Pickram og nu fratog ham Pistolen. Det Thomas tilføjede Saar var ifølge Landfysici Erklæring et simpelt Hudskaar af ca. $\frac{3}{4}$ Tommes Dybde, Kuglen havde ikke naaet Benet, og Saaret var, da han den 7 December frenstillede sig for Fysicus, fuldstændig lægt. Arrestantens oget Saar som Følge af Stenkastet var uden Betydning og lægedes efter nogle faa Dages Forløb. Hvad angaar den Afstand, hvori Arrestanten var fra Thomas, da han skjød, da har han selv under et efter Underrettsdommens Afsigelse optaget Forhør angivet Afstanden til 18 Fod, medens den efter Saaredes Forklaring var 52 og efter tvende Vidners henholdsvis 29 og 35 Fod, uden at der ses at være søgt Overensstemmelse imellem de forskellige Deponenter; men dette skjønnes ogsaa at have mindre

Betydning, eftersom det, ifølge hvad der under samme Forhør er oplyst, maa antages, at et Skud, affyret med Arrestantens Revolver — Kuglen havde et Gjennemsnit af 4 Linier — selv paa den længste af Afstandene kunde have dræbende Virkning paa et Menneske. Strax i det første Forhør har Arrestanten forklaret, at han affyrede Pistolen paa Thomas med det Forsæt at dræbe ham, og han har senere udsagt, at han fattede Forsættet, da han rantes i Hovedet af Stenen, men at han dog i det Øjeblik, han skjød, ikke sigtede paa nogen bestemt Del af Thomas's Legeme, i Forbindelse hvormed maa mærkes, at han ikke har videre Øvelse i at skyde med Pistol. Efter hvad der er udsagt af forskjellige Deponenter, var Arrestanten, om hvem tvende Borgere, foruden at give ham et godt Lov for Arbejdsomhed og Ædruelighed, have erklæret, at han bliver „heftig“, naar han føler sig fornærmet, ved paa gjældende Lejlighed i en høj Grad af Ophidselse, og det maa antages, at han i den Tilstand har fattet det ovennævnte Forsæt. Om han end maatte være berettiget til med Magt at værge sig imod Thomas's Angreb paa ham selv og hans Son, forstaar det sig af sig selv, at han paa Grund af Angrebets Beskaffenhed og da han let kunde have undgaaet det, har manglet Beføjelse til at benytte et saa farligt Vaaben som en Pistol og endnu mere til at benytte det med det Forsæt at berøve Thomas Livet, saa at han altsaa i høj Grad har overskredet Grændserne for det tilladte Nødværge. Idet den Omstændighed, at Aktionsordrens første Del alene lyder paa Legemsbeskadigelse og ikke paa Forsøg paa Drab, ikke findes at være til Hinder for at paadomme Arrestantens Forhold imod Thomas i sin Helhed, vil herefter Arrestanten, der er skjønnet at være 40 Aar gammel og tidligere har været straffet ved Christiansteds Politiret i 1878 for Gadeuorden med 12 Dages Tvangsarbejde og i 1886 tvende Gange med Bøder for lignende Forseelse, under denne Del af Sagen være at anse med en efter Lovgivningens Grundsætninger læmpet Straf, der findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 15 Gange 48 Timer, og vil herunder da tillige være indbefattet den Straf, han ifølge Lovgivningens Analogi for Slagsmaalet paa Gaden med Pickram har forskyldt for Gadeuorden. Underrettsdommen, som i Henhold til Fdg. 4 Oktober 1883 § 14 sidste Punktum, jfr. § 5, har fastsat Arrestantens Straf til 2 Aars Forbedringshusarbejde, vil altsaa forsaa vidt være at forandre, medens den bliver at stadfæste i Henseende til Aktionens Omkostninger, som det med Føje er paalagt Arrestanten at udrede; om Erstatning er ikke Spørgsmaal, da Krav herpaa er frafaldet af Saarede.

Nr. 155.

Advokat Levinsen

contra

Jens Martinus Jensen (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri, Losgængereri og Betleri.

Børglum Herreds Extrarets Dom af 25 Februar 1888: Arrestanten Jens Martinus Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaned. Saa bør han og udrede de af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Henrik Schmidt, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Winther, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 April 1888: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hastrup og Justitsraad Neckelmann betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Martinus Jensen — der er født i Aaret 1864, og som, foruden at han forinden sit fyldte 18 Aar har ifølge Hvetbo Herreds Extraretsdom af 14 Februar 1881 været anset med Rottingstraf for Tyveri, tidligere har været straffet to Gange for denne Forbrydelse, første Gang i Forbindelse med Betleri, nemlig ifølge Børglum Herreds Extraretsdom af 10 Juni 1884, efter

Straffelovens § 228 samt Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, samt ifølge Hjørring Kjøbstads Extraretsdom af 18 November 1886 efter § 230 med samme Art af Fængsel i 4 Gange 5 Dage — tiltales under denne Sag for Tyveri, Løsgænger og Betleri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens iøvrigte Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Tyverier: En Aften midt i afvigte November Maaned, da Arrestanten var kommen ind til Enken Maren Sander i Hjørring Hoie, hvem han godt kjendte, tilvendte han sig, medens han et Øjeblik var ene i Stuen, et Enken tilhørende Par Vanter af Værdi 75 Ore, der laa fremme paa et Bord eller en Bænk, og som han den 22 s. M. solgte for 50 Ore til en Søn af Enken Maron Ovesen i Bagterp, hos hvem han havde indfundet sig for at falbyde Vanterne eller kjøbe Hvedebrod. Under dette Ophold hos Maren Ovesen tog Arrestanten fra en Dragkiste i Stuen en Blikdaase, hvori der var et Pengebeløb af en 1 Kr. og nogle Ore, som han tilvendte sig, medens han kastede Daasen, der var værdilos, fra sig udenfor Huset, hvor den blev funden næste Dag. Hos Drejer Jens Peter Petersen i Ilbjerge, hvem Arrestanten af og til besøgte, stjal han under et Besøg en af de første Dage i afvigte December Maaned af en Portemonnæ, der laa ovenpaa et Skab i Stuen, 1 Kr., hvorefter han lagde Portemonnæen tilbage paa Skabet uden at bemærke, at der var nogle flere Penge i den, og efterat Arrestanten ved et nyt Besøg næste Dag hos Pedersen havde tilvendt sig nogle Fødevarer af ringe Værdi — hvilket Forhold efter sin Beskaffenhed maa henfores under Straffelovens § 235, men for hvilket der ikke bliver Spørgsmaal om at idomme Tiltalte Straf, da Bestjaalne ikke ses at have forlangt Paatale i saa Henseende — indfandt han sig atter den 6 s. M. om Aftenen, som det maa antages efter Kl. 9, ved Petersens Bolig, hvor denne ikke var tilstede, og gik gennem en ikke aflaaet Yderdør ind i Huset, hvor han, efterat have tændt Lys, gjennemsogte et Skab for at finde nogle Penge, som han kunde stjæle, hvad imidlertid ikke lykkedes, og derpaa af to andre Skabe tog dels nogle Sild og en tobladet Lommekniv, dels nogle Æsker Tændstikker. Drejer Pedersen, der kom hjem, medens Arrestanten endnu var i Huset, og saa, hvad denne havde foretaget sig, men ikke turde sigte ham for Tyveriet, har under Sagen ansat den stjaalne Kniv, som Arrestanten vil have solgt for 25 Ore, til en Værdi af 2 Kr., hvad Arrestanten dog har ment er for højt. Enten samme Aften eller en Aften paa den Tid indfandt Arrestanten sig i et af Enken Boholt og hendes Datter beboet Sted paa Lørslev Hede for at bede om Noget, og benyttede da Lejligheden til ubemærket at tilvende sig et Datteren tilhørende Par Muffediser, der laa i Stuen, hvilko Muffediser, som Arrestanten senere bortgav, under Sagen ere vurderede til 10 Ore. Da Arrestanten, som tidligere

havde tjent hos Sognefogden i Tornby, en Aften ved Juletid ifjor var gaaet ind i dennes Hestestald for at opholde sig der om Natten, undersøgte han Lommerne paa en i Stalden hængende Frakke og fandt et Par Vanter, som han tog med sig, da han, paa Grund af Gaardhundens stærke Goen, forlod Stalden. Vanterne ere, som det maa antages i forringet Tilstand, under Sagen vurderede til 10 Øre. Om Aftenen den 31 December sidstleden begav Arrestanten sig ind i Husmand i Thise Niels Jacobsens Lade, for at tage Natteophold der, idet han fik den lukkede Dør til Laden op ved at stikke Haanden igjennem et Hul ved Siden af og med Haanden aflage den indvendige paasatte Krog, og da han næste Morgen saa, at der i Laden stod et Par Træsko, som han ønskede, fordi hans Fødder vare ømme, medtog han ved sin Bortgang fra Laden Træskoene, som under Sagen af Retsvidnerne ere ansatte til en Værdi af 25 Øre. Nytaarsdags Eftermiddag indfandt Arrestanten sig paa Gaarden Vester Kornum og forblev hos Gaardens Folk samt lagde sig om Aftenen med Røgterens Indvilgelse i den fraværende Avlskarl Niels Thomsens Kammer, og da han, efterat være vækket af Røgteren næste Morgen tidlig inden Avlskarlens Tilbagekomst, vilde forlade Gaarden og da saa et Avlskarlen tilhørende Par Skaftstøvler staa under Bordet i Kammeret, tog han disse til sig samt iforte sig dem strax udenfor Gaarden. Støvlerne ere under Sagen vurderede til 5 Kr. Endelig har Arrestanten afvigte 13 Januar begnaet efternævnte Indbrudstyveri hos Husmand Anders Poulsen i Vraa. Arrestanten havde ca. 8 Dage iforvejen ligget en Nat hos Anders Poulsen, som da havde vist ham sin Pung med 5—6 Kr. i, og da Arrestanten den nævnte Dags Aften drev omkring i Vraa aldeles blottet for Penge, besluttede han at bestjæle Anders Poulsen og begav sig derfor Kl. 8 hen til hans Hus, hvor der var mørkt, saa at Arrestanten antog, at han var i Seng. Da Døren til Huset var lukket og Nøglen tagen af, ituslog Arrestanten en Rude i et Vindu til Stuen samt aftog Krogene paa dette og steg gjennem Vinduesaabningen ind i Stuen, hvorefter han gik ind i Sovekammeret, hvor Anders Poulsen laa og sov, og af dennes paa Fodenden af Sengen liggende Benklæder udtog han der en Portemonnæ med et Indhold af 4 Kr. og nogle Øre efter Arrestantens Forklaring, men efter Anders Poulsens Opgivende af 5½ Kr., foruden 3 gamle Mønter, Alt uden at Anders Poulsen, der er meget tunghør, mærkede Noget dertil, og Arrestanten forlod derpaa Huset ad samme Vej, han var kommen ind. Portemonnæen, som var uden Værdi, fandtes i Arrestantens Besiddelse ved hans Anholdelse med et Indhold af 2 Kr. 68 Øre samt de to gamle Mønter, hvorimod Arrestanten vil have tabt den 3die Mont. De øvrige kontante Penge, som Arrestanten tilvendte sig ved de omhandlede Tyverier, har han forbrugt, medens de andre stjaalne

Gjenstande for Storstedelen ere bragte tilstede under Sagen, som ovenfor berørt tildels i forringet Tilstand, og udleveret de Bestjaalne, ligesom Anders Poulsen har erholdt Portemonnæen med de 2 Kr. 68 Øre samt de to gamle Monter tilbageleveret. Samtlige Bestjaalne have frafaldet Krav paa yderligere Erstatning. Endvidere har Arrestanten vedgaaet, hvad ogsaa man anses bestyrket ved det iøvrigt Oplyste, at han, som den 15 Oktober f. A. blev hjemsendt fra Militærtjeneste og derpaa arbejdede paa Landet til ind i November, derefter med Undtagelse af, at han ca. 14 Dage i Slutningen af samme Maaned havde Arbejde hos en Brænderiejer i Hjørring, indtil sin Anholdelse den 16 Januar sidstleden har strejft omkring uden at have eller søge Arbejde, og levet af, hvad Folk gave ham, idet det i et Par Tilfælde er særlig oplyst, at han har bedet om Mad, hvor han saaledes indfandt sig. For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231 første og andet Led, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 5, efr. §§ 1 og 3, med en Straf der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 167.

Advokat Klubien

contra

Oscar Edvard Carlsson Karlstrøm (Def. Lunn),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt.

Faaborg Kjøbstads Extrarets Dom af 5 Marts 1888: Arrestanten, Garversvend Oscar Edvard Carlsson Karlstrøm af Sværrig, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Groth-Petersen og Defensor, Sagfører J. Petersen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Mai 1888: Arrestanten Oscar Edvard Carlsson Karlstrøm bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa bør han og efter udstaaet Straffetid udbringes af Riget. I Henseende til

Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Møller og Salomonsen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føjes, at den paagjældende Kvinde efter de foreliggende Oplysninger var en sædelig og ordentlig Pige,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesterets-sagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Faaborg Kjobstads Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Oscar Edvard Carlsson Karlström, der er født i 1862 i Sverrig og ikke er funden forhen tiltalt eller straffet her i Landet, aktioneret for Forsøg paa Voldtægt og ere Sagens Omstændigheder ifølge Arrestantens egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse følgende: Den 6 Februar d. A. om Aftenen Kl. 8³/₄ indfundt Arrestanten sig hos Værtshusholder Graucaup i Faaborg for at erholde Logis, og da han begjærede strax at komme i Seng, gav Graucaups Hustru den der tjenende Pige, Karen Kirstine Rasmussen, der er født i 1853, Ordre til at anvise Arrestanten det for ham bestemte Værelse. Der opstod da Lyst hos ham til at have Samleje med Pigen og han lukkede derfor strax, da de vare komne ind i Værelset, Døren, greb hende om Livet og kastede hende uagtet hun gjorde Modstand op i Sengen, hvorpaa han lagde sig selv i Sengen og søgte at løfte hende Klæder op for at tiltvinge sig Samleje med hende, men da der paa hendes Raab om Hjælp kom Nogen op ad Trappen, opgav han sit Forsæt uden at han var kommen videre end til at beføle hendes Kjensdele og uden at han havde blottet sig selv. For sit anførte Forhold vil Arrestanten i Medfør af Straffelovens § 168 jfr. § 46 være at anse med en Straf, der passende findes at kunne ansættes til 1 Aars Forbedringshusarbejde, hvorhos han, der ikke i 5 Aar har haft stadigt Ophold

her i Landet, i Medfør af samme Lovs § 16 vil være at dømme til efter udstanet Straffetid at bringes ud af Riget. Den indankede Dom, ved hvilken han efter Straffelovens § 176 jfr. § 168 er anset med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød vil saaledes forsaavidt være at forandre.

Torsdagen den 21 Juni.

Nr. 12. Enken **K. Nielsen** (Halkier efter Ordre)

contra

Organist **R. J. Maale** (Klubien),

betr. Spørgsm. om et Samejes Oplosning m. m.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 24 Juni 1886: Citanten, Organist R. J. Maale, bør være boretiget til at fordre det mellem ham og Indstævnte, Enkefru K. Nielsen, om Ejendommen Matr.-Nr. 29 af Brøndbyøster, „Dorthealyst“ kaldet, bestaaende Samejeforhold ophævet ved for Parternes fælles Regning at lade Ejendommen med Besætning og Inventarium, Avl og Afgrøde, bortsælge ved offentlig Auktion efter Konditioner, affattede overensstemmende med Lovgivningens Regler for Tvangssalg eller Salg af Dødsboers faste Ejendomme. Iøvrigt bør Indstævnte fortiden for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 April 1886: Indstævnte, Enkefru K. Nielsen, bør til Citanten, Organist R. J. Maale, betale 3339 Kr. 67 Øre, med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 1 April 1884 til Betaling sker. Iøvrigt bør Uderretsdommen ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at udrodes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Heino en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af hans den 25 Januar d. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

De i den indankede Dom under det Indstævnte tilkjendte Beløb indbefattede 2000 Kr. findes efter Forholdets hele Be-

skaffenhed og de iøvrigt foreliggende Oplysninger at maatte betragtes som et Citantinden af Indstævnte ydet Laan, og da hun ikke har oplyst, at der tilkommer hende nogen yderligere Henstand med Tilbagebetalingen heraf, vil dette Beløb med Renter som paastaaet være at tilkjende Indstævnte. Hvad derimod angaar det øvrige, Indstævnte ved Overretsdommen tilkjendte Beløb af 1339 Kr. 67 Øre, da mangler der Føje til at betragte nogen Del deraf som Andet end Forstrækninger til den fælles Ejendoms Drift, og omend de af Citantinden aflagte Regnskaber eller det fra hendes Side fremkomne Tilbud til Indstævnte om selv eller ved Fuldmægtig paa Ejendommen at undersøge Regnskabsbøgerne med samtlige Bilag ikke maatte anses at fyldestgjøre de Fordringer, Indstævnte kunde stille til en behørig Regnskabsaflæggelse, findes dog ikke denne Omstændighed, som i Overretsdommen antaget, at kunne hjemle Indstævnte — der ikke under Sagen har nedlagt nogen Paastand om, at Citantinden tilpligtes at aflægge behørig dokumenteret Regnskab — Ret til at fordre sine Indskud udbetalte uden Hensyn til Resultatet af en endelig Opgjørelse af Parternes Mellemlivende, hvorved bemærkes, at en saadan Opgjørelse maa forudsættes at være forestaaende som Følge af, at Indstævnte ved de indankede Domme, om hvis Forandring med Hensyn til dette Punkt der ikke er Spørgsmaal, er kjendt berettiget til at fordre Samejet ophævet. Med Hensyn til sidstnævnte Beløb maa det derfor have sit Forblivende ved den Citantinden ved Underretsdommen tillagte Frifindelse for Tiden.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret findes at maatte ophæves og det Citantindens befalede Sagsfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citantinden bør til Indstævnte betale 2000 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 1 April 1884, indtil Betaling sker. Iøvrigt bør Birkethingsdommen ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citantinden 2 Kroner og Indstævnte 10 Kroner. Der tillægges Advokat Halkier i Salarium for Højesteret 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Kjøbenhavn's Amts søndre Birks Ret hertil indankede Sag har Citanten, Organist R. J. Maale anbragt, at han og Indstævnte, Enkefru K. Nielsen, under 22 Mai 1880 hver for Halvdelen erholdt Skjøde paa Ejendommen „Dorthealyst“, Matr.-Nr. 29 af Brøndbyøster, for en Kjøbesum af 20600 Kr., som afgjordes dels ved en af Citanten alene præsteret kontant Udbetaling af 4000 Kr., dels ved Udstedelse af Panteobligation af begge Parter i Forening, at Indstævnte derefter har havt Ejendommen i sin Besiddelse for at drive den for fælles Regning, og at Citanten foruden med Halvdelen af de nævnte 4000 Kr.,

altsaa	2000 Kr. „ Ø.
har i Anledning af Ejendommens Erhvervelse og til dens Drift forstrakt Indstævnte med ialt	1279 - 59 -
derunder i Renter af de anførte 2000 Kr. 5 pCt. aarlig fra 11 Mai 1880 til 1 April 1884: 388 Kr. 59 Ø.,	
og i direkte Udgifter vedrørende Ejendommen betalt 1278 Kr. 78 Øre, hvoraf Indstævntes Part er	639 - 39 -
altsaa tilsammen	3918 Kr. 98 Ø.
medens Citanten fra Ejendommen har modtaget Naturalydelse af Værdi	168 - 22 -
saa at Forskjellen bliver	3750 Kr. 76 Ø.

I Henhold hertil paastod Citanten i første Instants — under Forbehold af sit Krav paa det af Ejendommen mulig indvundne Overskud — Indstævnte tilpligtet at betale ham de anførte 3750 Kr. 76 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 1 April 1884 indtil Betalig sker og Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrekkeligt, og sig kjendt berettiget til at fordrø det mellem Parterne om Ejendommen bestaaende Samejeforhold ophævet ved for deres fælles Regning at lade Ejendommen med Besætning og Inventarium, Avl og Afgrøde bortsælge ved offentlig Auktion efter Konditioner, affattede overenstemmende med Lovgivningens Regler for Tvangssalg eller Salg af Dødsboers faste Ejendomme. Indstævnte procederede til Frisindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger. Ved Birkethingets den 24 Juni f. A. afsagte Dom blev Citantens Paastand om at kjendes berettiget til at fordrø Samejet ophævet og til at bortsælge Ejendommen m. v. paa den anførte Maade tagen til Følge, hvorimod Indstævnte iøvrigt for Tiden frifandtes for hans Tiltale og Sagens Omkostninger ophævedes. Denne Dom indankede Citanten her for Retten, ved hvis Dom af 4 Januar d. A. Sagen blev afvist paa Grund af den fremlagte Underretsakts Ufuldstændighed, hvorefter Citanten

paany, ifølge Stævning af 6 s. M. har indanket Sagen hertil og paastaet Underretsdømmen stadfæstet, forsaavidt den har givet hans Paastand Medhold og iøvrigt forandret i Overensstemmelse med denne, hvorhos han har paastaet sig Appellens Omkostninger skadesløst tillagte. Indstævnte er, skjøndt lovlig varslet, hverken mødt eller har Indet møde for Overretten, og Dommen vil derfor være at stadfæste, forsaavidt Saadant af Citanten er paastaet, medens Sagen iøvrigt i Medfør af L. 1—4—30 og Fdg. 3 Juni 1796 § 2 vil være at paakjende efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, navnlig Underretsakten. Indstævntes Paastand om Frifindelse under denne Del af Sagen er grundet paa, at hole den af Citanten ved Ejendommens Erhvervelse betalte Sum 4000 Kr. og de af ham senere udredede Beløb — hvilke efter Indstævntes Opgjørelse udgjøre 1881 Kr. 56 Øre — ere Citantens Indskud i det af Parterne med Hensyn til Ejendommen indgaaede Interessentskab og tilsammentagne et Udtryk for, hvad der ved Interessentskabets eventuelle Opøsning skal regnes ham tilgode, men at Indstævnte, som derhos ifølge de af hende under Sagen fremlagte Optegnelser selv har tilskudt 5665 Kr. 83 Øre til Ejendommens Drift, aldrig er bleven Citanten nogen Del af det paastævnte Beløb skyldig. Hvad dernæst angaar de omhandlede af Citanten ydede Forstrækninger og afholdte Udgifter, der vedrøre Aarene 1880—82, har Indstævnte gjort Indsigelse imod, at Citanten har beregnet sig Renter af de anførte 2000 Kr. med 388 Kr. 59 Øre, og at han ligeledes af en af ham afholdt Udgift af 600 Kr., som udgjør Afdrag paa en Panteobligation, har beregnet sig Renter 45 Kr., hvoraf Halvdelen er regnet Indstævnte til Byrde, og dernæst har Indstævnte anbragt, at hun foruden de af Citanten opførte Beløb, der ere fradragne i hans Tilgodehavende, endvidere har betalt Citanten kontant 50 Kr. og 25 Kr. Der findes nu at maatte gives Citanten Medhold i, at han, der efter hvad der er in confesso er berettiget til at fordre Regnskab aflagt af Indstævnte, ikke kan være pligtig til at vente med at erholde et saadant Regnskab, indtil Samejet er opløst, og der findes fremdeles at maatte gives Citanten Medhold i, at det Regnskab, som Indstævnte herefter har at aflægge over de Ejendommen vedrørende Indtægter og Udgifter, maa være tilstrækkelig specificeret og dokumenteret, og da nu Indstævnte ikke har aflagt et saadant Regnskab, idet de af hende under Sagen fremlagte to saakaldte Regnskaber ikke kunne anses som et saadant, idet de opførte Poster ikke ere tilstrækkelig specielle og derhos aldeles ikke dokumenterede, og da Indstævnte saaledes ikke har godtgjort, hvorvidt Indtægterne af Ejendommen ikke have kunnet dække Udgifterne, maa Indstævnte anses pligtig at tilsvare Citanten de nævnte af ham afholdte Forstrækninger og Halvdelen af de omhandlede af ham afholdte Udgifter, forsaavidt Indstævnte har indrommet, at de af

Citanten opførte Forstrækninger og Udgifter ere afholdte af ham. Derimod findes de omtalte Renter ikke at kunne tilkjendes Citanten, eftersom han ikke har godtgjort nogen Hjemmel til at beregne saadanne. Naar Indstævnte derhos har anført, at hun har betalt Citanten 50 Kr. og 25 Kr., vil der ikke kunne tages Hensyn hertil, eftersom Indstævnte ligeoverfor Citantens Benægtelse ikke har bevist, at de af hende saaledes betalte Beløb vedrøre det heromhandlede Mellemværende. Der vil herefter være at tilkjende Citanten 3750 Kr. 76 Øre ÷ 411 Kr. 9 Øre (o: 388 Kr. 59 Øre + 22 Kr. 50 Øre) eller 3339 Kr. 67 Øre med Renter fra Forligsklagens Dato, som af ham paastaet. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen være at forandre, hvorimod den forøvrigt og navnlig ogsaa i Henseende til dens Bestemmelse om Sagens Omkostninger vil være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at oplæve. Der vil være at forelægge Overretssagfører Heine en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af hans den 25 Januar d. A. fremlagte Indlæg; iøvrigt foreligger ingen Stemplovertrædelse her for Retten.

Fredagen den 22 Juni.

Nr. 110. Højesteretssagfører Shaw
contra

1) **Andreas Essemann Alstrup** (Def. Hansen), 2) Overretssagfører **Oluf Jørgen Lykke** (Def. Asmussen),

der tiltales: Nr. 1 for bedrageligt Forhold eller ialtfald i Henhold til Straffelovens § 155, og Nr. 2 for Meddelagtighed i nævnte Forbrydelse samt for Overtrædelse af de ham som Sagfører paahvilende Pligter, jfr. D. L. 1—9—10 og Lov 26 Mai 1868 §§ 6 og 14.

Thisted Kjøbstads Extrarets Dom af 29 Oktober 1887: De Tiltalte, Andreas Essemann Alstrup og Oluf Jørgen Lykke, bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage hver. Tiltalte Oluf Jørgen Lykke vil derhos have sin Ret til Sagførervirksomhed forbrudt. De Tiltalte udrede in solidum alle de af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Bendixen, 30 Kr. og til Defensor.

Sagfører Johnsen, 20 Kr., dog at Tiltalte Lykke ikke deltager i Udredelsen af Salæret til Defensor. At efterkommes under Afærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Januar 1888: For- saavidt angaar Sigtelsen for bedrageligt Forhold eller for Over- trædelse af Straffelovens § 155 bør de Tiltalte, Andreas Esse- mann Alstrup og Oluf Jørgen Lykke, for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør Tiltalte, Oluf Jørgen Lykke, til Statskassen bøde 400 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes i simpelt Fængsel i 30 Dage. Saa udrede de Tiltalte og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger og derunder de Aktor og Defensor for Underretten ved Underrets- dommen tillagte Salærer samt i Salær til Aktor og de to Defen- sorer for Overretten, Prokurator Fasting samt Justitsraad Neckel- mann og Kancelliraad Møller, 30 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyn- delse og det Idømte iøvrigt at efterkommes under Afærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ligesom det i Henhold til de i den indankede Dom an- førte Grunde, ved hvike intet Væsentligt er at bemærke, maa billiges, at Tiltalte Alstrup er frifunden for Aktors Til- tale, saaledes findes det ogsaa at maatte have sit Forblivende ved, at Tiltalte Lykke ikkun er anset efter Straffelovens § 144 jfr. § 141; men den ham idømte Bøde vil dog efter Omstændighederne være at forhøje til 800 Kr. og den sub- sidiaire Fængselsstraf til 60 Dage. Medens Tiltalte Alstrup i Henhold til Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægts- fængsel m. m. af 5 April d. A. § 8 findes at maatte fritages for Udredelsen af Aktionens Omkostninger, blive disse derimod i deres Helhed at tilsvare af Tiltalte Lykke.

Thi kjendes for Ret:

Andreas Essemann Alstrup bør for Aktors Til- tale i denne Sag fri at være. Overretssagfører Oluf Jørgen Lykke bør til Statskassen bøde 800 Kroner eller i Mangel af fuld Betaling heraf inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse hen- sættes i simpelt Fængsel i 60 Dage. Saa udreder og denne Tiltalte Aktionens Omkostninger, der- under de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Sa- larier samt i Salarium til Højesteretssagførerne

Shaw, Hansen og Asmussen for Højesteret 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales forhenværende Handelsbetjent Andreas Essemann Alstrup for bedrageligt Forhold eller ialfald i Henhold til Straffelovens § 155 og Overretssagfører Oluf Jørgen Lykke for Meddelagtighed i nævnte Forbrydelse samt for Overtrædelse af de ham som Sagfører paahvilende Pligter jfr. D. L. 1—9—10 og Lov af 26 Mai 1868, §§ 6 og 14. Da det af Thisted Kjøbstads Skifteret behandlede Dødsbo efter Tomrer N. C. Hobolth og Hustru — hvilke Ægtefællers eneste Barn, Antoinette Vilhelmine Nielsen, i 1866 var bleven gift med Skomager Peter Andreas Birkegaard og senere med denne var udvandret til Ny-Zeeland — den 31 Marts 1879 blev sluttet, blev Boets Beholdning, Kr. 1892. 38, i Henhold til Bestemmelserne i Fdg. 11 September 1839 § 1 udlagt i Arv til bemeldte Antoinette Birkegaard's og hendes Mands dengang umyndige Datter Claudiane Birkegaard, idet hendes Forældre ikke havde meldt sig efter det i Boet udstedte Proklama og der manglede Sikkerhed for, at Antoinette Birkegaard havde overlevet Arveladerne, hvorhos der blev tilført Skifteprotokollen et Forbehold af Antoinette Birkegaard's Ret efter den nævnte Fdg.s § 2, forsaavidt hun senere maatte melde sig.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 31 August 1888.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triors Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 19-20.

Fredagen den 22 Juni.

Nr. 110.

Højesteretssagfører Shaw

contra

- 1) Andreas Essemann Alstrup (Def. Hansen), 2) Overretssagfører Oluf Jørgen Lykke (Def. Asmussen).

Efterat Claudiane Birkegaard i 1885 var bleven mindreaarig og hendes afdøde Bedstefaders Broder, Kalkbrænder Hobolth, beskikket som hendes Kurator, blev den ovennævnte Kapital, der hidtil havde indestaaet i Overformynderiet, udbetalt, og den 23 Juni s. A. — med Fradrag af Kr. 4. 04, der vare medgaaede til Udlæg i Anledning af Udbetalingen — indsat paa Claudiane Birkegaard's Navn i Sparekassen for Thisted Amt. Den 3 Oktober næstefter blev Claudiane Birkegaard gift med den ligeledes mindreaarige Tiltalte Alstrup, der tidligere havde været Handelskommis i Thisted, men nu var uden fast Stilling og boede hos sin Fader, Skomager Alstrup i Skive, og Tiltalte Alstrup henvendte sig da til Kalkbrænder Hobolth — der havde beholdt den af Sparekassen for det ommeldte Arvebeløb udstedte Kontrabog, Nr. 5100, i sit Værge — med Anmodning om at faa Bogen udleveret; dette afslog Hobolth, og efter at Tiltalte Alstrup derpaa ved Skrivelse af 15 Juli 1886 til Skifteretten i Thisted havde begjært, at det af bemeldte Ret maatte blive paalagt Hobolth at udlevere den paaagjældende Arv, idet han i Brevet anførte, at Hobolth's Vægning formentlig var begrundet i, at det var antageligt, at Tiltaltes Svigermoder, der var den egentlige Arving, endnu var i Live, men Skifteforvalten havde svaret, at han ingen Myndighed havde til at give Hobolth et saadant Paalæg, og at Tiltalte, hvis Hobolth fastholdt sin Væg-

ring, maatte sagsøge ham til Arvens Udbetaling, henvendte Tiltalte sig til Medtaltale Lykke, der derpaa som Sagfører for Tiltalte Alstrup og dennes Fader, der var beskikket som Kurator for Sønnen, under en den 23 August næstefter, ved Thisted Kjøbstads Gjæsteret inkamineret Sag, paaatod Kalkbrænder Hobolth under Dagmulkt tilpligtet at udlevere den ovennævnte Kontrabog eller at betale dens Paalydende, Kr. 1888. 34 med Renter fra Indskudsagen, Under denne Sag indtraadte imidlertid Claudianes Fader, Skomager Birkegaard, ved sin i dette Øjemed beskikkede Værg, Murer J. Chr. N. Hobolth ifølge Stævning af 1 September 1886 som Interveniens og paaatod sig kjendt berettiget, fremfor Tiltalte Alstrup, til den under Sagen omhandlede Arv med Renter, samt Kalkbrænder Hobolth tilpligtet at udlevere Kontrabogen eller at betale det paa samme indstaaende Beløb til Værgen, og ved Inkaminationen af Intervenienssagsmaalet fremlagde denne to, den 1 Juli 1886 daterede fra Ny-Zeeland afsendte Breve fra Skomager Birkegaard til Kalkbrænder Hobolth, hvoraf det fremgik, at Birkegaard's Hustru, der havde medunderskrevet det ene af Brevene, endnu var i Live, og at Birkegaard gjorde Fordring paa at faa den hans Hustru efter hendes Fader tilkommende og i Sparekassen indstaaende Arv udbetalt, og havde foretaget allerede forskjellige Skridt i dette Øjemed, men da Lykke — hvis Mandant, Medtaltale Alstrup, iøvrigt, efter hvad der er oplyst, selv ligeledes havde modtaget Breve fra sin Svigerfader og maa antages at have vidst, at dennes Hustru endnu levede — ikke vilde erkjende de to fremlagte Breve som tilstrækkeligt Bevis herfor, henstod Sagen, idet Murer Hobolth for at tilvejebringe lovformeligt Bevis i den heromhandlede Henseende maatte skrive til Ny-Zeeland, paa ham indtil den 8 Februar f. A., paa hvilken Dag han fremlagde dels en Fuldmagt for sig fra Skomager Birkegaard til at optræde paa dennes Vegne, dels en verificeret Attest fra vedkommende Konsul om, at Birkegaard og dennes Hustru begge vare i Live. Nogle Dage forinden, nemlig den 3 Februar, havde imidlertid Tiltalte Lykke i Svar paa en Forespørgsel fra Tiltalte Alstrup, om hvorledes det gik med Sagen, tilstillet Alstrup et Brev, hvori han anmodede denne om at tilstille Sparekassen en saalydende Skrivelse:

Da den min Hustru Claudiane Birkegaard tilhørende Kontrabog Nr. 5100 med Sparekassen for Thisted Amt, ikke kan skaffes tilveje, beles bemeldte Bog inofficeret, for at jeg kan erholde Beløbet udbetalt —

med Tilføjende, at Alstrup kunde sende denne Skrivelse til ham, og at Pengene paa denne Maade snarest kunde hæves, forsaavidt Forbud ikke nedlagdes, og efterat Lykke derpaa fra Alstrup havde modtaget en Skrivelse af det anførte Indhold, lod han — der var ansat som Bogholder og Kasserer ved Sparekassen

og som saadan havde Kontrabogerne med Sparekassen under sin Bestyrelse — uden forud at forhandle derom med Sparekassedirektionen en den 12 s. M. dateret Bekjendtgjærelse indrykke i Berlingske Tidende og Aalborg Stiftstidende, ved hvilken Huendehaveren af Kontrabog Nr. 5100 — der i Bekjendtgjørelsen betøgnedes som „bortkommen“ — indkaldes med 12 Ugers Varsel til at melde sig og godtgjøre sin Ret til Bogen. Efterat de ommeldte 12 Uger i Mai Maaned næstefter vare udlobne, sendte Lykke til Medtaltte Alstrup en Koncept til on Kvittering, der skulde underskrives af denne med Kurator og udbetalte, da en saadan Kvittering var kommen ham i Hænde, i sin Egenskab af Kasserer ved Sparekassen, til sig solv, paa Medtalttes Vegne, Sparekassébogens Paalydende med paaløbne Renter, ialt Kr. 2025. 12, hvoraf han strax sendte Medtaltte de 1400 Kr., medens han foreløbig tilbageholdt Resten, efter sit Anbringende dels af Hensyn til en eventuel Appel af Gjæstoreressagen, dels fordi han vidste, at Tiltalte Alstrup havde efterladt sig nogen Gjæld i Thisted, og at han havde talt med Alstrup's Fader om, at denne Gjæld kunde blive betalt af de heromhandlede Penge. Den 23 August blev Gjæstoreressagen — efterat en af Lykke nedlagt Paastand om Interventionssogsmalets Afvisning var bleven forkastet, ved en den 12 Juli næstforhen afsagt Kjendelse — paadømt med det Resultat, at Kalkbrænder Hobolth under Dagmulkt blev tilpligtet til Intervenienten Birkegaard at udlevere Sparekassébogon eller dens Paalydende, 1888 Kr. 34 Øre med Renter fra den 23 Juni 1885, medens han derimod blev frifunden for Tiltalte Alstrup's Tiltale, og først, da Kalkbrænder Hobolth tilligemed Birkegaards Befuldmægtigede, Murer Hobolth, et Par Dage derefter indfandt sig i Sparekassen for at hæve det paa Bogen indestaaende Beløb, erfarede de, at Bogen forlængst var mortificeret og Beløbet udbetalt. Tiltalte Alstrup har nærmere forklaret, at han — der tilligemed sin Hustru og deres Barn i omtrent 2 Aar havde havt Ophold og Underhold hos sin Fader, der helt maatte sørge for dem, da Tiltalte ikke havde havt anden Beskæftigelse end en Agenturforretning, der ikke havde givet ham nogen videre Fortjeneste — havde anvendt de ham af Lykke tilsendte 1400 Kr. dels til Vederlag til Faderen og dels til Afbetaling paa Gjæld og dels til Klæder m. m. til sin Familie, og at han paa den Tid, da Undersøgelsen i nærværende Sag paabegyndtes, havde brugt alle Pengene, og han har erkjendt, at han hverken er istand til eller har havt nogen Udsigt til at kunne tilbagebetale det oppebaarne Beløb, men iøvrigt har han udsagt, at han, da han skrev det ovenommeldte Andragende til Sparekassen om Mortifikation af Kontrabogon — hvilket han efter sin Forklaring aldrig vilde være falden paa af sig selv, men kun gjorde paa Opfordring af Lykke — ikke indsaa det Urigtige i en saadan Fremgangsmaade, idet han stode paa, at

hvad en Mand som Lykke, der maatte have Forstand paa Sligt, opfordrede ham til, ikke kunde være ulovligt. Tiltalte Lykke — der iøvrigt, saasnart der blev rejst Spørgsmaal om Lovligheden af det Passerede, har indbetalt det i Sparekassen hævede Beløb til denne — har vedgaaet, at det er ham, der har foreslaaet Alstrup at benytte den ovennævnte Fremgangsmaade, for at faa det paa den paagjældende Sparekassebog indestaende Beløb udbetalt, men han vil have anset dette for fuldstændig lovligt og har i saa Henseende navnlig paaberaabt sig, at Medtaltalte Alstrup som gift med Claudiane Birkegaard maatte være Ejer af Sparekassens Bogen, der led paa hans Hustrus Navn, ligesom den Arvekapital, hvorfra det paa Bogen indskudte Beløb hidrorte, paa Skiftet efter hendes Bedsteforældre var udlagt hende i Arv, medens der formentlig kun tilkom hendes Fader, Skomager Birkegaard, en personlig Fordring overfor hende eller nu hendes Mand, Tiltalte Alstrup, samt at Indkaldelsen i de ovennævnte Aviser og Mortifikationen foregik paa et Tidspunkt, da det endnu var uafgjort, hvorvidt det under Gjæsteretssagen indbragte Interventionssøgsmaal kunde nyde Fremme, eller vilde blive afvist, hvorhos han har udsagt, at han har indbetalt det omtvistede Beløb til Sparekassen, fordi han ikke vilde have, at denne skulde lide Tab forsaavidt Mortifikationen skulde lide af saadanne Mangler, at den kunde omstodes, hvad han dog ikke troede, medens han ikke havde ladet sig bevæge dertil ved Erkjendelsen af at have gjort noget Strafbart. Efter det Foranførte og Sagens Omstændigheder i det Hele, maa det nu vel antages, at begge de Tiltalte, da de paa ovennævnte Maade skaffede sig Raadighed over det paa den paagjældende Sparekassebog indestaende Beløb, vare paa det Rene med, at Skomager Birkegaard's Hustru var i Live og at Birkegaard gjorde Paastand paa at komme i Besiddelse af Arven efter sin Hustrus Fader samt at Birkegaard's Hustru i saa Henseende var fortrinsberettiget fremfor Tiltalte Alstrup's Hustru, ligesom det ogsaa maa antages, at de Tiltalte have været sig bevidst, at den Fordring, som Birkegaard, naar Sparekassens Bogen Paalydende udbetaltes til Tiltalte Alstrup, vilde have paa denne med Hensyn til Arvens Tilbagebetaling, vilde, ialtfald inden ganske kort Tid, være omtrent værdiløs — hvad navnlig ogsaa Tiltalte Lykke efter sit Kjendskab til Tiltalte Alstrup's økonomiske Forhold maa forudsættes at have indset — men paa den anden Side findes der dog, idet der maa gives de Tiltalte Medhold i, at Ejendomsretten til Sparekassens Bogen var hos Tiltalte Alstrup, ikke Føje til at betvivle, at de — saaledes som de have gjort gjældende — have staaet i den Formening, at deres Fremgangsmaade ikke saavnede formel Lovlighed, og naar endvidere henses til, at det ikke kunde blive skjult, paa hvilken Maade de vare komne i Besiddelse af Beløbet, og at navnlig Tiltalte Lykke maa antages,

under alle Omstændigheder, at have været istand til at erstatte det Tab, der maatte kunne resultere af de Tiltaltes Fremgangsmaade, saafremt denno befandtes ulovlig, findes det ikke at kunne statueres, at de Tiltalte have gjort sig skyldige i et saadant Forhold, der kan paadrage dem Ansvar for Bedrageri. Forsaauidt angaar denne Sigtelse, ville de Tiltalte — af hvilke Alstrup er født i Aaret 1864 og Lykke i Aaret 1846, og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede — derfor være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, og det Samme maa blive Tilfældet, forsaauidt de subsidiært ere satte under Tiltale i Henhold til Straffelovens § 155, idet det ikke er oplyst, at de have gjort sig skyldige i Noget, der vilde kunne honfores under denne Lovbestemmelse. Derimod maa Tiltalte Lykke ved sit ovenomhandlede Forhold anses at have overtraadt de ham som Sagfører paahvilende Pligter, cfr. D. L. 1—9—10 og L. 26 Mai 1868 §§ 6 og 14, navnlig ved, uagtet der fortes Proces om den ovenommeldte Sparekassebog og han førte Sagen for den ene af Parterne, at yde sin Medvirkning til, at Bogen, om hvilken han vidste eller maatte formode, at den var i Kalkbrænder Hobolth's Besiddelse, under Sagens Gang blev mortificeret som bortkommen og dens Beløb udbetalt til den af ham selv repræsenterede Part samt ved derefter at fortsætte Proceduren under Fortielse af det saaledes Passerede. For dette Forhold vil Tiltalte Lykke være at anse efter Straffelovens § 144, cfr. § 141, med en Straf som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til en Bode til Statskassen af 400 Kr. eller, i Mangel af fuld Betaling heraf, simpelt Fængsel i 30 Dage.

Mandagen den 25 Juni.

Nr. 8.   **Handelsagent Samuel (Alberti)**

contra

Firmaet **Ottilliae & Dahl** ved dets eneste Indehaver,
Grosserer **Holger Dahl** (Arntzen),

betr. Spørgsm. om, hvorvidt Citanten lovlig var bortvist af sin Tjeneste.

Sø- og Handelsrettens Dom af 28 Januar 1886: De Indstævnte, Handelsfirmaet Ottilliae & Dahl, bør for Tiltale af

Citanten, Handelsagent Samuel, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Citantens Paastand om at tilkjendes 675 Kr. ved Dommen er forkastet, i hvilken Henseende bemærkes, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne bevirke et andet Resultat end det i Dommen forsaavidt antagne, men tildels endog bestyrke dettes Rigtighed.

Derimod findes en af Citanten først for Højesteret fremsat subsidær Paastand om at tilkjendes 90 Kr. i Løn for Tiden fra 1 til 12 September 1885 at maatte tages til Følge, idet det ikke er bestridt af Indstævnte, at Citanten har et saadant Beløb tilgode, og Indstævnte ikke har oplyst paa Grund af Citantens Bortgang at have et Erstatningskrav paa ham, hvori dette Beløb kunde likvideres.

Medens det maa have sit Forblivende ved, at Processens Omkostninger for Sø- og Handelsretten ere ophævede, findes Omkostningerne for Højesteret efter Sagens Beskaffenhed og under Hensyn til, at det maa anses begrundet i Citantens Procedure i forrige Instants, at fornævnte Beløb af 90 Kr. ikke allerede der er ham tilkjendt, at maatte betales af Citanten til Indstævnte med 200 Kr.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanten betale 90 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 18 September 1885, indtil Betaling sker, men iøvrigt bør Sø- og Handelsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Citanten til Indstævnte med 200 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmissor ere saalydende: Idet Citanten, Handelsagent Samuel, der var i Tjeneste som Pladsagent hos Handelsfirmaet Othiliae & Dahl for maanedlig Løn 225 Kr., paaberaaber sig, at han, der den 31 August f. A., var bleven opsagt til at fratræde Tjenesten den 1 December s. A., uden lovlig Grund den 12 September f. A. af bemeldte Firmas eneste

Indehaver, Grosserer Holger Dahl, er bleven bortvist af Tjenesten, søger han under denne Sag det nævnte Firma ved bemeldte dets Indehaver til Betaling af Løn for September, Oktober og November f. A. med 675 Kr. og Rentor deraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens og Forligsklagens Dato den 18 September f. A. indtil Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløs. De Indstævnte have paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagsomkostninger. Da de Indstævnte i August f. A. havde søgt og opnaaet en Akkord med sine Kreditorer, og det for de Indstævnte gjaldt om heldig at realisere deres Lager, opstod der den 12 September i de Indstævntes Lager et Ordskifte mellem Citanten og Indstævnte, Grosserer Dahl, idet, i Følge Citantens Anbringende, Dahl bebrejdede Citanten Ulyst til at gaa i Byen for at sælge Varer, og at han havde udbudt nogle Blonder til for lav en Pris, hvorhos Dahl da bortviste Citanten af Tjenesten. Citanten har derhos hævdet, at for saa vidt han ved den paagjældende Lejlighed maatte have brugt respektstridige Yttringer mod Grosserer Dahl, ere disse brugte efter at han var bleven bortvist, ligesom han mener, at de brugte Yttringer ikke vare af saadan Beskaffenhed, at de kunde berettigede Dahl til i Utide at bortvise Citanten af Tjenesten. De Indstævntes Fremstilling gaar ud paa, at Grosserer Dahl ved den paagjældende Lejlighed i Lageret sagde til Citanten, at denne maatte kunne sælge nogle Blonder, hvortil Citanten svarede, at det ikke kunde nytte at udbyde dem, fordi de vare ukurante. Da Dahl i den Anledning havde yttret, at enhver Vare blev ukurant, naar man ikke havde Lyst til at sælge den, sagde Citanten til Dahl, det skulde de nødigt have sagt, „det skal komme til at svie til dem“, og da Fabrikant Meyer, der er forlovet med Dahls Søster, imidlertid fra Kontoret var kommen ud i Lageret, og Dahl til ham havde refereret det Passerede, sagde Citanten til Dahl: „De er for grøn til at lære mig Noget“, hvorefter Dahl yttrede til Citanten: „saa kan De gjerne gaa“. Citanten kaldte derpaa de Indstævntes Prokurist, der var tilstede i det tilstedende Kontor, til Vidne paa, at han var bleven bortvist, og forlod strax efter sin Tjeneste. Medens de Indstævnte have anført, at der i Grosserer Dahls anførte Ord formentlig ikke kan anses at ligge en Bortvisning, og idet de have benægtet, at Dahl ved den omhandlede Lejlighed iøvrigt har bortvist Citanten og at han navnlig, som af Citanten paaberaabt, endvidere har sagt til denne: „gaa, gaa“ og med en Armbevægelse tilkjendegivet Citanten, at han skulde gaa bort, formene de Indstævnte, at Citantens Forhold ved den omhandlede Lejlighed i ethvert Fald maatte berettigede Dahl til strax at bortvise ham af Tjenesten. Medens det nu efter de i Sagen afgivne Vidneforklaringer maa antages, at Indstævnte Dahls Yttring til Citanten: „saa kan De gaa“ eller „saa kan De gjerne gaa“, efter den Forbindelse, i hvilken den er bleven brugt, har inde-

holdt en virkelig Bortvisning og ikke, som de Indstævnte have villet gjøre gjældende, blot en Tilkjendegivelse om, at Indstævnte gjerne maatte gaa, naar han ikke vilde lade sig sige af Dahl, kan det paa den anden Side ikke anses oplyst, at den anførte Yttring er fremkommen anderledes end i den af de Indstævnte fremstillede Forbindelse; hvorimod det ved Vidneforklaringerne maa anses i høj Grad bestyrket, at bemeldte Yttring først er fremkommen fra Dahls Side efter at Citanten til ham havde sagt: „det skal komme til at svie til Dem“ og „De er for grøn til at lære mig Noget“, hvilke Udtalelser Citanten først vil være fremkommen med efter at Dahl havde sagt til ham, at han kunde gaa. De saaledes af Citanten til Grosserer Dahl brugte Ytringer findes imidlertid at indeholde et saa grovt Brud paa det Hensyn, som Citanten var Dahl som sin Principal skyldig, at Dahl maatte være berettiget til strax at bortvise Citanten af Tjenesten, uden at det kan gjøre nogen Forandring heri, at der tidligere havde bestaaet et kammeratligt Forhold mellem Dahl og Citanten, hvilket Forhold dog havde forandret sig, efter at Citanten i August f. A. havde stævnet Dahl til Betaling af skyldige 500 Kr. Efter det Anførte og da ingen subsidiær Paastand er nedlagt af Citanten, ville de Indstævnte være at frifinde, medens Sagens Omkostninger ville være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Onsdagen den 27 Juni.

Nr. 75. Handelsrejsende **A. Hansens Enke, Henriette Vilhelmine Augusta Hansen**
(Overretssagfører Jensen)

contra

Sagfører **V. S. Bonne** (Grüner),

botr. Spørgsm. om Citantindens Forpligtelse til at betale et forfaldent Lejebeløb til Indstævnte som Udlægshaver.

Gjældscommissionens Dom af 17 Oktober 1886: Indstævnte, Enkefru Henriette Vilhelmine Augusta Hansen, bør til Citanten, Sagfører V. S. Bonne, betale de paastævnte 137 Kr. 50 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 5 Mai 1887 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 16 Januar d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Vel maa det i den indankede Dom ommeldte, i Medfør af Lov 29 Marts 1873 § 15 den 15 December 1886 givne Udlæg i de pantsatte Ejendomme og al af dem gaaende Leje og Interesse anses at omfatte den under Sagen omhandlede Lejesum, der da var forfalden, men som ikke oppebaaren endnu maatte betragtes som vedhængende Pantet, men da der ikke kan gives Indstævnte Medhold i, at denne Lejesum ved det saaledes skete Udlæg kan anses som fraskilt Pantet og den heller ikke blev oppebaaren, inden der af en bedre prioriteret Panthaver den 17 s. M. erholdtes Udlæg i Ejendommene med al af dem gaaende Leje og Interesse, maa ligeledes dette Udlæg anses at omfatte den paagjældende Lejesum som endnu vedhængende Pantet. Da det nu følger af sidstævnte Udlægshavers Fortrinsret som bedre prioriteret Panthaver, at han har Ret til Fyldestgjørelse af det Udlagte fremfor Indstævnte, og det ikke under Sagen er bestridt, at Beløbet udfordres til hans Dækning, vil Citantinden være at frifinde for Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citantinden bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Efterat Charles W. Møller, der ifølge Obligation af 8 April 1886 havde Pant i Ejendommen Matr.-Nr. 50 bg og 50 bh af Frederiksberg Sogn, Gl. Kongevej Nr. 142 A og B, den 15 December f. A. havde faaet Udlæg i de pantsatte Ejendomme og i al af dem gaaende Leje og Interesse, lod han samme Dag Udlæget anmelde for den senere ved Døden afgaaede A. Hansen, der paa den Tid som Lejer af en Lejlighed i Nr. 142 B i forfalden Husleje skyldte 137 Kr. 50 Øre. Den nævnte Pantobligation tilligemed den ved Udlæget erhvervede Ret har C. W. Møller den

1 April d. A. transporteret til Citanten, Sagfører V. S. Bonne, der under nærværende Sag paastaar Indstævnte, Enkefru Henriette Vilhelmine Augusta Hansen, som hensiddende i uskiftet Bo efter sin Mand, bemeldte A. Hansen, tilpligtet at betale fornævnte Lejebeløb, 137 Kr. 50 Øre, med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Klagens Dato, den 5 Mai 1887, og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger. Det er in confesso, at en Trediemand, der havde Pant i Ejendommen Nr. 142 B forud for C. W. Møller, den 17 December f. A. lod gjøre Udlæg i denne Ejendom, og underrettede Indstævntes Mand herom. Indstævnte har nu gjort gjældende, at bemeldte Trediemand herved, uanset at der allerede tidligere var givet Møller Udlæg i det omtvistede forfaldne Lejebeløb, som forudgaaende Panthaver erhvervede Ret fremfor Møller til bemeldte endnu ikke oppebaarne Leje, men da der ikke kan gives Indstævnte Medhold heri, vil denne, som iøvrigt ikke har fremsat nogen Indsigelse i Sagen, være at domme efter Citantens Paastand, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 136.

Advokat Levinson

contra

1) Johan Adolph Sahlberg, 2) Carl Valdemar Petersen
og 3) Peter Mortensen (Def. Lunn),

der tiltales for Røveri, de to Forstnævnte tillige for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 6 Marts 1888: Arrestanterne Johan Adolph Sahlberg, Carl Valdemar Petersen og Peter Mortensen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Sahlberg og Petersen i 2 $\frac{1}{2}$ Aar og Mortensen i 2 Aar. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Hvalsøe og Nygaard, 25 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne Sahlberg og Petersen, En for Begge og Begge for En, dog at Arrestanten Mortensen in solidum med dem deraf tilsvare Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden bliver

at forlænge for de Tiltalte Sahlberg og Petersen til 3 Aar og for Tiltalte Mortensen til 2¹/₂ Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Johan Adolph Sahlberg og Carl Valdemar Petersen til tre Aar for hver og for Peter Mortensen til to og et halvt Aar. Advokat Levinsen og Højesteretsaagfører Lunn tillægges der i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, som udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Johan Adolph Sahlberg, Carl Valdemar Petersen og Peter Mortensen, tiltales under nærværende Sag for Roveri, de 2 forstnævnte Arrestanter tillige for Tyveri. Hvad angaar Sigtelsen for Roveri ere de nærmere Omstændigheder ifølge Arrestanterne Petersens og Mortensens Tilstaelser og den af Sømænd Frederik Hansen afgivne beedigede Forklaring i det Væsentielle følgende: Den 23 September f. A. om Morgenen traf de tre Arrestanter sammen med nævnte Sømænd Hansen og drak i Forening med ham noget Brændevin i Gronningen. De begave sig derefter alle Fire til Lammofælledon og undervejs hertil bleve Arrestanterne enige om at drikke Hansen fuld og med det Gode eller Onde at fratage denne hans Uhr. Efterat være komne til Fælledon, lagde Arrestanterne og Hansen sig ned og nød Brændevin, og da Hansen var bleven noget beruset, yttrede Arrestanten Sahlberg til ham: „Lad mig se, hvad Klokken er“ eller noget Lignende. Hansen tog i denne Anledning sit Uhr frem og i det Samme snappede Sahlberg det fra ham og trak det til sig, hvorved saavel Uhrkjaeden som et Baaend, ved hvilket det var befæstet, bleve revne over. Hansen, der forgjæves forlangte Uhret tilbage, rejste sig og gik ind paa Livet af Sahlberg for at tage det fra denne, men Sahlberg tilføjede ham med knyttet Haand et Slag i Ansigtet under venstre Øje, saaledes at Hansen faldt baglænds omkuld ned i en Groft. Efter at være kommen paa Benene igjen, nærmede Hansen sig atter Sahlberg, men nu gik Arrestanterne Petersen og Mortensen imellem, greb fat i Armene paa Hansen og skubbede denne paany ned i Groften, hvorefter alle tre Arrestanter bortfjernede sig og solgte Uhret, som er vurderet til

8 Kr., til fælles Fordel. Arrestanten Sahlberg har i det Helt erkjendt Rigtigheden af, hvad der saaledes er oplyst om hans Andel i den begaaede Forbrydelse, men han har dog benægtet, at der forud for Gjerningen er bleven truffet en saadan Overenskomst mellem ham og Medarrestanterne, som af disse angivet samt paastaet, at han, da Hansen søgte at faa sit Uhr tilbage, kun har skubbet til denne, saa at han faldt ned i Groften, og ikke tilføjet ham noget Slag i Ansigtet. Ligesom det imidlertid maa blive uden væsentlig Betydning for Sahlbergs Strafansvar, om der forud for Gjerningen er truffet en Overenskomst som den anførte eller dette ikke er sket, saaledes findes der ved Hansens beedige Forklaring i Forbindelse med Medarrestanternes Udsagn og det iøvrigt oplyste at være tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at Sahlberg har bibragt Hansen det onmeldte Slag. Dette har iøvrigt — bortset fra en kortvarig Smerte og en Dekoloration, som holdt sig i et Par Dage — ikke havt videre Følger for Hansens Helbred, og ej heller have saadanne været forbundne med den øvrige Hansen overgaaede Vold. For saavidt Arrestanterne Sahlberg og Petersen dernæst sigtes for Tyveri, er det ved deres egne Tilstanelser og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at de den 17 April f. A., medens de opholdt sig i en herværende Beværtning, have i Forening frastjaalet Emma Rasmussen et til 8 Kr. vurderet Shavl, der beroede frit fremme i Beværtningen. Arrestanten Sahlberg, hvis opgivne Alder af 37 Aar af Retten er skjønnat at stemme med hans Udseende, er anset blandt Andet ved Rettens Domme af 9 August 1881 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, af 31 Marts 1883 efter Straffelovens § 230 1ste Led med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, af 20 September 1884 efter Straffelovens § 231 2det Led med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og senest af 18 Juni f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage. Arrestanten Petersen er født den 20 December 1857 og anset blandt Andet ved Rettens ovennævnte Domme af 31 Marts 1883 og 20 September 1884 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og efter Straffelovens § 230 2det Led med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt ved Rettens Dom af 6 Marts 1886 efter Straffelovens § 231 1ste Led og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og senest ved Bregentved Gisselfeld Birks Politiretsdom af 10 Oktober f. A. efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1, 3 og 5 med Arbejde i Præsto Amts Tvangsarbejdsanstalt i 54 Dage. Arrestanten Mortensen er født den 15 Oktober 1859 og anset blandt Andet ved Rettens Domme af 20 Mai 1882 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, af 26 Juli 1884 efter Straffelovens § 230 1ste Led med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage og af 17 Januar 1885

fter Straffelovens § 231 1ste og 2det Led med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og senest ved Bregentved Gisselfeld Birks Politiretsdom af 10 Oktober f. A. efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1, 3 og 5 ved Arbejde i Præstø Amts Tvangsarbejdsanstalt i 30 Dage. om Folgo af det Anførte ville Arrestanterne være at anse efter straffelovens § 243, Arrestanterne Sahlberg og Petersen tillige efter dens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omkændighederne med Forbedringshusarbejde, Sahlberg og Petersen 2 $\frac{1}{2}$ Aar og Mortensen i 2 Aar.

nr. 162. Højesteretssagfører Lunn
contra
Axel Christensen (Def. Hansen),

er tiltales for ulovlig Medikamenthandel.

Ronne Kjøbstads Politirets Dom af 26 April 1888: Tiltalte, Kjøbmand Axel Christensen, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Højesteretssagførerne Lunn og Hansen tillægges her i Salarium for Højesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Amtets Ordre tiltales under nærværende Sag Kjøbmønd Axel Christensen, født den 30 Oktober 1850, og i Oktober 1878 medlelt Borgerskab som Detailhandler her i Byen, for ulovlig Medi-

kamenthandel. Tiltalte har den 17 Mai 1886 og 4 Januar 1887 i Retten vedtaget at erlægge Bøder af henholdsvis 25 Kr. og 50 Kr. for ulovlig Medikamenthandel, hvilke Bøder ere erlagte, men har ej forøvrigt været tiltalt eller straffet. Under nærværende Sag er det nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, som stemmer med det iøvrigt under Sagen Oplyste, tilstrækkelig bevist, at Tiltalte i Bornholms Avis og Amtstidende har averteret til Salg „Kamferpasta“ og solgt den som et Middel mod Frost. Ifølge det kongelige Sundhedskollegiums Erklæring af 4 April d. A. bestaar denne Kamferpasta af Talg og Kamfer, og maa nærmest stilles blandt unguenta medicata, hvis Forhandling er Apothekerne forbeholdt i Henhold til Justitsministeriets Bøkjendtgjørelse af 13 November 1886. Da det imidlertid af Sundhedskollegiets Erklæring fremgaar, at Kamferpasta, skjøndt beslægtet med, dog ikke direkte henholder til de Medikamenter, til hvis Forhandling Apothekerne ere eneberettigede, skjønner Retten ikke, at Tiltalte ved dens Forhandling har paadraget sig Straffeanvar. Tiltalte vil derfor være at frifinde.

Toradagen den 28 Juni.

Nr. 159).

Højesteretssagfører Hansen

contra

- 1) Ane Marie Cathrine Lovise Svendsen, 2) Lars Jensen og 3) Olivia Carlsdotter eller Carlson, kaldet Bülow (Def. Halkier),

der tiltales: Nr. 1 og 2 for Mened og Anstiftelse til falsk Forklaring for Retten, Nr. 2 tillige for Overtrædelse af Straffelovens § 174 og Nr. 3 for falsk Forklaring for Retten.

Hørsholm Birks Extrarets Dom af 10 December 1887: De Tiltalte, Ane Marie Cathrine Lovise Svendsen, Arbejdsmand Lars Jensen af Usserod og Olivia Carlsdotter, kaldet Bülow, bør hensættes, de to Forstnævnte til Forbedringshusarbejde, hver i 18 Maaneder, Sidstnævnte til simpelt Fængsel i 8 Dage. Sagens Omkostninger, derunder Omkostningerne ved Frants Alfred Grahns Varetægtsarrest samt Salær til Aktor, Prokurator Wodschow, og Defensor, Overretssagfører Raanschow, 18 Kr. til hver, foruden Diæter til Begge efter Amtets nærmere Bestem-

nelse, udredes for de ni Tiendedeles Vedkommende af de Tiltalte Ane Marie Cathrine Lovise Svendsen og Lars Jensen, En for Begge og Begge for En, for en Tiendedels Vedkommende af Tiltalte Olivia Carlsdotter, kaldet Bülow. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6 Marts 1888: De Tiltalte, Ane Marie Cathrine Lovise Svendsen og Lars Jensen, bør straffes med Forbedringshusarbejde hver sær i 18 Maaneder, Tiltalte Olivia Carlsdotter eller Carlsson, kaldet Bülow, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lassen og Tvermoos, 10 Kr. til hver, udredes af de Tiltalte, Ane Svendsen og Lars Jensen, En for Begge og Begge for En, dog saaledes, at Tiltalte Olivia Carlsdotter in solidum med dem tilsvarer en Tyvendel deraf. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste.

Det maa misbilliges, at Tiltalte Jensen er bleven edlæstet paa den af ham afgivne Forklaring, som gik ud paa at hævde at have udvist et under Straffelovens § 174 henhørende Forhold.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Højesteretssagfører Hausen og Advokat Halkier tillægges der i Salarium for Højesteret hver 50 Kroner, som udredes af de Tiltalte paa den med Hønsyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under ærværende fra Hørsholm Birks Extraret hertil indankede Sag re Ane Marie Cathrine Lovise Svendsen, der er født den 23 November 1870, Lars Jensen, der er født den 3 Juni 1862 og Olivia Carlsdotter eller Carlsson, kaldet Bülow, der er født den

4 Juli 1861, og af hvilke Ingen er funden forhen straffet, satte under Tiltale, de to Førstnævnte for Mened og Anstiftelse til falsk Forklaring for Retten og Jensen tillige for Overtrædelse af Straffelovens § 174 samt Olivia Carlsdotter for falsk Forklaring for Retten. Under Sagen er der ved de Tiltaltes Tilstaaelser og det iøvrigt Fremkomne oplyst Følgende: Tiltalte Lars Jensen har erkjendt, at han i Løbet af Aaret fra Mai 1884 til Mai 1885, da han tjente hos en Gaardmand i Ullerød, hos hvem Tiltalte Ane Svendsen samtidig tjente, har overtalt denne til at tilstede ham Samleje — hvilket første Gang skete en Nat i hendes Seng, i hvilken hendes daværende Medtjenerinde, Tiltalte Olivia Carlsdotter, samtidig befandt sig — og at han derefter gjentagne Gange har plejet legemlig Omgang med hende, og da Ane Svendsen den Gang i alt Fald var langt fra at have fyldt 16 Aar, have hendes Moder og hendes Værge begjæret Lars Jensen dragen til Ansvar til Straf for dette hans Forhold. Ane Svendsen, der vedblev at tjene hos den nævnte Gaardmand til 1 November 1886, og som i Lobet af 1886 gjentagne Gange havde Samleje med en ligeledes da der tjenende Karl ved Navn Grahn, tilskrev i Sommeren 1887, efter at hendes Værge havde anlagt Sag imod ham til Udredelse af Alimentationsbidrag til et af hende imidlertid født Barn, Birkedommeren i Hørsholm et Brev, hvori hun, der vil være bleven forbitret paa Grahn, fordi han skulde have talt ilde om hende overfor Andre, sigtede ham bl. A. for kun at have opnaaet legemlig Omgang med hende ved Trusler og Anvendelse af legemlig Magt, og der blev derpaa indledet kriminel Undersøgelse mod Grahn, hvorunder denne som sigtet af Ane Svendsen for Voldtægt mod hende og det paa en Tid, da hun endnu ikke havde fyldt 16 Aar, den 12 August f. A. blev indsat i Varetægtsfængsel, hvilken Fængsling først ophørte den 27 Oktober f. A. Under den saaledes indledede Undersøgelse — under hvis Forløb Karlen Grahn uafbrudt fastholdt, at Ane Svendsen altid frivillig havde tilstedet ham Samleje, ved hvilke Lejligheder ingen Anden havde været tilstede, og at han, der vel vidste, at hun var ung, men som havde erfaret, at hun tidligere havde staaet i Forhold til Tiltalte Lars Jensen, vil være gaaet ud fra, at hun dog var over 16 Aar gammel — mødte Ane Svendsen snavel den 12 August f. A. som flere Gange senere i Retten og afgav, idet hun fastholdt sin Sigtelse mod Grahn, detaillerede Forklaringer, som hun i Forhør den 30 September f. A. præciserede derhen, at hun aldrig havde sagt Ja til Grahn, naar denne havde bedt hende være hans Kjereste, at han den 1ste Gang, han havde Samleje med hende, hvilket skete, medens en senere bortrejst Medtjenerinde laa i samme Seng, kun opnaaede det ved Anvendelse af legemlig Magt, og at hun ogsaa de andre Gange, naar han havde havt Samleje med hende, hvilket ligeledes gjentagende var

sket medens den nævnte Medtjenerinde laa ved Siden af i Sengen, altid havde grædt og bedet ham om at blive fri, men uden at han havde villet lade hende være, hvorhos hun, der gjentagende var bleven udspurgt om det hende, ogsaa fra anden Side, paasigtede tidligere Forhold til Tiltalte Lars Jensen, vedvarende bestemt benægtede nogensinde at have været Kjæreste med eller plejet legemlig Omgang med denne, og de saaledes afgivne Forklaringer bekræftede hun derpaa, efter at være bleven omhyggelig forberedt som Vidne og formanet til Sandhed, i selve Forhøret den 30 September med Lovens Ed. Tiltalte Lars Jensen, der i Anledning af Sigtelsen om et tidligere usædeligt Forhold mellem ham og Ane Svendsen ogsaa havde været tilsagt til Afhøring snavel den 22 August og 17 September som atter den 30 September f. A., benægtede ligeledes bestemt i disse Retsmoder nogensinde at have været Kjæreste med eller plejet legemlig Omgang med Ane Svendsen og bekræftede ogsaa, efter paa lignende Maade at være bleven forberedt og advaret, i Retsmødet den 30 September f. A. denne Forklaring med Lovens Ed. Samme Dag havde endelig Tiltalte Olivia Carlsdotter forinden som Vidne, men uden dog at blive tagen i Ed derpaa, forklaret, at hun aldrig havde bemærket, at der havde bestaaet noget Kjæresteforhold mellem Ane Svendsen og Lars Jensen. Efter at Karlen Grahn imidlertid i et Forhør den 10 Oktober f. A. havde paabaabt sig Tiltalte Olivia Carlsdotters Udsagn og, foreholdt hendes nys anførte Forklaring, havde anmodet om, at hun maatte blive tagen i Ed, blev hun paany tilsagt til Mode i Retten den 11te, og, efter at være gjort bekendt med, at Grahn havde paabaabt sig hende, erklærede hun strax, at den af hende den 30 September afgivne Forklaring var urigtig, idet hun havde vidst, at Ane Svendsen og Lars Jensen havde været Kjærester, og vel ikke havde set, at de havde havt Samleje, men sluttet dette af det i sin Tid mellem dem Passerede. Naar hun den 30 September havde forklaret anderledes, da var det, dels fordi Lars Jensen Dagen efter at han første Gang havde modt i Sagen, havde i en af ham søgt Samtale med hende fortalt hende, hvad Ane Svendsen og han havde udsagt, og opfordret hende til at forklare paa lignende Maade, hvis hun blev tilsagt til Mode i Retten, da Ane og han ellers vilde blive ulykkelige, samt bragt hende en Hilsen fra Ane Svendsen om at tie stille med, hvad hun vidste, dels fordi Ane Svendsen selve den 30 September havde modt hende paa Vejen til Retten og atter grædende bedt hende om at tie stille, da hun (Ane Svendsen) ellers vilde blive arresteret istedetfor Grahn. Under en fornyet Afhøring den 12 Oktober fastholdt Ane Svendsen og Lars Jensen vel desuagtet paany deres tidligere Forklaring og benægtede bestemt Rigtigheden af Olivia Carlsdotters seneste Udsagn, men efter derpaa at være fængslede, tilstode de i de paa-

følgende Forhør at der i 1884—85 havde bestaaet det ovenfor i Begyndelsen af Dommen omtalte, af Lars Jensen erkjendte usædelige Forhold imellem dem, at de, der gjentagende havde talt mod hinanden om Sagen, indon de de forskjellige Gange bleve afhorte i samme, dog vare blevne enige om bestemt at benægte dette og ligeledes om at bekræfte deres urigtige Udsagn med falsk Ed, hvad Lars Jensen, der vidste, at han var udsat for Strafansvar, hvis hans omtalte Forhold til Ane Svendsen blev oplyst, havde bestyrket hende i, da hun ytrede Betænkkeligheder derved, og at de ligeledes paa den af Olivia Carlsdotter omfklarede Maade havde søgt at bevæge denne til at afgive urigtigt Vidnesbyrd. Ane Svendsen tilstod derhos i Forbindelse hermed, at Karlen Grahn ikke havde anvendt legemlig Tvang for at faa Samleje med hende men at hun baado første Gang og naar det senere havde fundet Sted, frivillig var gaaet ind derpaa, om hun end gjentagende vilde have forestillet ham, at hun var for ung, ligesom hun fastholdt, at det i alt Fald flere Gange var sket, medens Medtjenerinden laa ved Siden af Sengen. For det de Tiltalte saaledes overbeviste Forhold findes de at burde anses: Tiltalte Ane Svendsen, efter Straffelovens § 145 og efter dens § 146, jfr. med § 52, for hendes Vedkommende i det Hele sammenholdt med § 37, Tiltalte Lars Jensen efter Straffelovens § 145, jfr. tildels § 147, tildels § 51, efter dens § 146, jfr. § 52, og efter dens § 174 og Tiltalte Olivia Carlsdotter efter Straffelovens § 146, — og findes Straffen for de Tiltalte Ane Svendsens og Lars Jensens Vedkommende, som ved Underrettsdommen, der i det Væsentlige har anvendt de samme Straffebestemmelser, sket, at burde fastsættes til Forbedringshusarbejde for hver især i 18 Maaneder, medens Tiltalte Olivia Carlsdotter, der ved Underrettsdommen er ifunden 8 Dages simpelt Fængsel, vil være at anse med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, idet Slutningsbestemmelsen i Straffelovens § 146 ikke findes at kunne komme til Anvendelse paa hende. De Tiltalte Ane Svendsen og Lars Jensen ville have en udrede samtlige Aktionens Omkostninger — derunder dog ikke indbefattet Omkostningerne ved Tjenestekarl Grahns Varetægtsfængsel, men derimod i Salær til de beskikkede Sagførere herfor Retten 20 Kr. til hver, — saaledes at Tiltalte Olivia Carlsdotter in solidum med dem Begge deraf tilsvare en Tyvendedel

Nr. 68.   **Martin Poulsen (Selv)**
   contra
   Baron G. A. Gedalia (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om en Fordrings Prækclusion.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Januar 1887: Indstævnte, Baron G. A. Gedalia, bør for Tiltale af Citanten, Martin Poulsen, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte med 16 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at den med den tidligere gjældende Ret stemmende Forskrift i Konkurslovens § 135 ikke, som af Citanten torment, kan have medført, at en Proklamabevilling som den Indstævnte meddelte ikke længere skulde kunne gives med den Virkning, at de i et Konkursbo anmeldte og anerkjendte Fordringer, der ikke for deres Restbeløb anmeldes efter Proklamaet, prækluderes ligeoverfor Skyldneren personlig, — samt iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende Sag, under hvilken det er in confesso, at Citanten, Mart. Poulsen, hos Firmaet G. A. Gedalia & Co. har havt til Gode et Beløb af 2339 Kr. 4 Ore, at han, efter at dette Firma er falleret, af Boet har modtaget forskellige Afdrag, samt at der efter at Boet er sluttet og dets Aktiver udloddede mellem Kreditorerne, endnu reterer et Beløb af 1155 Kr. af bemeldte Fordring, har Citanten søgt Indstævnte, Baron G. A. Gedalia som Chef for det nævnte fallerede Firma, til Betaling af det sidstnævnte Beløb med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 9 Septbr. f. A. og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har paastaet sig frifunden med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger, idet han har gjort gjældende, at han efter at bemeldte Bo ved Udgangen af 1884 var sluttet, under 27 Januar 1885 har erhvervet kgl. Bevilling til ved Proclama sub poena præclusiet perpetui silentii med Aars og Dags Varsel at indkalde alle det ovennævnte Firmas Kreditorer til at anmelde og bevisliggjøre deres Krav. Og da det nu er in confesso, at Indstævnte med Indkaldelsen har forholdt sig efter Bevillingen, og at Citanten ikke inden den i Proklamaet fastsatte Frist har anmeldt sit Krav, maa dette i Henhold til Bevillingen betragtes som prækluderet ligeoverfor Indstævnte som forhenværende Chef for det nævnte Firma, uanset om Fordringen, som af Citanten anbragt, ved en eventuel Reassumption af Boet maa anerkjendes som berettiget til yderligere Udlodning af dette. Som Følge heraf vil Indstævntes Paastand være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 16 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Fredagen den 29 Juni.

Nr. 165. Højesteretssagfører Shaw

contra

Alfred Anton Christian Lindballe (Def. Asmussen),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 April 1888: Arrestanten, Alfred Anton Christian Lindballe, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale i Erstatning til Gjæstgiver Hoyer 52 Kr. 80 Øre, til Murermester Juliussen 200 Kr., til Fabrikant Beck 8 Kr., til Gaardejer Hansens Enke Stine 12 Kr. og til Modehandlerinde Laura Jacobine Knudsen 10 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Overauditor Wolff og Engborg, 50 Kr. til hver. De idømte Erstatningssummer at betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretsagførererne Shaw og Asmussen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Alfred Anton Christian Lindballe for Bedrageri. Arrestanten er født den 17 August 1854 og har 3 Gange tidligere været tiltalt for Bedrageri, af hvilke Sager imidlertid de 2 sluttedes uden at der overgik Arrestanten nogen Dom, idet han dækkede de Forurettede eller disse frafaldt Tiltale, medens Arrestanten under den 3die Sag blev anset ved Rettens Dom af 2 Juli f. A. efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Ifølge Arrestantens Tilstaaelse og de øvrige Oplysninger ere de nærmere Omstændigheder under den mod ham nu anlagte Sag i det Væsentlige følgende. Efter at han den 21 Juli f. A. var bleven løsladt af Arresten efter Udstaanlsen af den fornævnte ham idømte Straf, har han, der var uden Erhverv, i August og September Maaneder f. A., forskaffet sig udlover, af Manufakturhandler Peter Fick nogle Bomuldsvarer, af Manufakturhandler Jens Peter Sterup et Jerseyliv og af Skomagermester Anton Bisbjerg 2 Par Stovler til en Pris af henholdsvis 14 Kr. 46 Øre, 7 Kr. og 17 Kr. paa Vilkaar, at han skulde betale disse Gjenstande ved Modtagelsen eller ganske kort Tid efter denne, hvad han imidlertid har undladt, idet han overhovedet ikke har betalt Noget af Gjælden. Endvidere bestilte han i September Maaned f. A. hos Sterup en Kaabe, som skulde koste 10 Kr., og hvilken denne ved et Bud lod bringe til Arrestanten, men da Arrestanten ikke betalte og Budet havde bestemt Ordre til kun at udlevere Kaaben mod kontant Betaling, kom Arrestanten ikke i Besiddelse af denne. I September Maaned f. A. henvendte Arrestanten sig til Detailhandler Ole Christian Hansen, der i et herværende Blad havde annonceret, at han vilde afhænde sin Forretning, og idet Arrestanten for Hansen fulskelig foregav, at han havde en Liebhaber til Forretningen, fik han af Hansen Løfte om et Vederlag af 25 Kr. for at bringe en Handel istand,

og bevægede i bedragerisk Øjemed Hansen til heraf i Forskud at udbetale ham 4 Kr. I Oktober Maaned 1886 paatog Arrestanten sig overfor Skibskok Joseph Peter Madsen, der var udskrevet som Militærarbejder, og havde trukket et saa højt Nummer, at han ikke vilde blive indkaldt, at forskafe Madsen et Vederlag af 100 Kr. for Nummerets Ombytning mod et lavere, idet det aftaltes mellem dem, at Arrestanten, forsaavidt han kunde faa mere for Nummeret, skulde beholde det Overskydende som Vederlag for sin Ulejlighed. I September Maaned f. A. ombyttede Arrestanten derefter Madsens Nummer mod et Vederlag af 80 Kr., men istedetfor at betale disse Penge til Madsen, beholdt han dem selv og forbrugte dem til egen Fordel. Den 15 September f. A. rejste Arrestanten med Hustru og Born her fra Staden, idet han fordulgte Afrejsen overfor sine ommeldte Kreditorer og for sine Bekjendte foregav at ville tage til Udlandet. I Virkeligheden rejste imidlertid han, der ikke var i Besiddelse af flere Penge, end omtrent Halvdelen af det Beløb, han havde modtaget for Madsens Nummer, til Nykjøbing paa Falster og indlogerede sig her under Navnet „Sagfører Lindballe“ hos Gjæstgiver Heyer. Hos denne boede han med Familie en halv Snes Dage og blev Heyer skyldig for Kost og Logis ialt 52 Kr. 80 Øre, hvilken Gjæld han ikke har betalt. Han flyttede derfor ind i en Lejlighed i nævnte By, oprettede her, som han kaldte det, et „Sagfører- og Ejendomskontor“ og annoncerede i derværende Blade, at der fra hans Kontor søgtes Ejendomme, hvortil der havde „kontante Liebhave“, og at der derfra tilbødes Pladser til Tjenestesøgende, ungtoet han hverken havde Liebhave til Ejendomme eller Pladser til at disponere over. Inden han den 8 Oktober f. A. anholdtes under nærværende Sag, lykkedes det ham ogsaa, at komme i Forbindelse med forskjellige Personer, der henvendte sig til ham om Salg af Ejendom eller om Pladser, og under falske Foregivender at forma disse til som Salær eller under andet Navn at udbetale ham Penge. Paa denne Maade har han fravendt 4 Tjenestepiger hver 2 Kr., 3 Handelsbetjente hver 10 Kr., Modehandlerinde Laura Jacobine Knudsen 10 Kr. og Gaardejer Hansens Enke, Stine Hansen, 12 Kr. Endvidere har han forsøgt at fravende Sidstnævnte 30 Kr., som hun imidlertid ikke vilde indlade sig paa at betale, og en Handelsbetjent, hvem han, skjøndt han selvfølgelig ikke havde Brug for nogen Medhjælper, tilbød Plads hos sig som „Fuldmægtig“, 400 Kr., hvilket Beløb han krævede erlagt forud som „Kaution“ med Ret til at disponere over samme, men som han ikke opnaede at faa udbetalt, fordi Paagjældende fattede Mistillid til Arrestanten. Da Arrestanten lejede den omtalte Lejlighed, var det, efter Udlejeren, Muremester Juliussens Udsagn, Aftalen mellem dem, at Arrestanten forud skulde betale et halvt Aars Leje med 200 Kr., medens Arrestanten, hvis For-

klaring i saa Henseende maa lægges til Grund for Paadømmelsen, har angivet at være bleven enig med Juliussen om at maatte flytte ind i Lejligheden mod den 1 Oktober f. A. at betale $\frac{1}{4}$ Aars Leje forud med 100 Kr. Arrestanten har imidlertid hverken den 1 Oktober eller senere betalt Noget af Lejen. Endvidere er han under sit, som det af det Foregaaende fremgaar, kortvarige Ophold i Nykjøbing bleven skyldig til Snedker Andresen for leverede Møbler 60 Kr., til Kjøbmand Sørensen for et Par Benklæder og Reparation af en Frakke 24 Kr. 50 Øre, til Fabrikant Beck for en Kasse Cigarer 8 Kr., til Slagter Lund for Kjød 3 Kr. 88 Øre, til Kjøbmand H. O. Hansen for leverede Varer 15 Kr. 46 Øre og for Annoncer i tvende Blade ialt 18 Kr. 34 Øre. Samtlige disse Gjældsposter, som af Arrestanten ere stiftede tildels under falske Foregivender, og af hvilke de fleste ifølge udtrykkelig Aftale eller efter Forholdets Natur skulde afgjøres strax eller efter kortere Frister, har Arrestanten ligeledes undladt at betale. Arrestanten har anbragt og er trods Forhold vedbleven med at anbringe, at det har været hans Hensigt at betale den Gjæld, som han efter det Foranførte har stiftet eller søgt at stifte her i Staden og i Nykjøbing, men efter holo den af ham brugte Fremgangsmaade, da han her i Staden i det omhandlede Tidsrum overhovedet ikke har havt noget lovligt Erhverv, og i Nykjøbing, hvor han efter sin egen Forklaring paa lovlige Maade ikkun har tjent 2 Kr., efter det Oplyste ikke har havt rimelig Udsigt til at tjene Noget af Betydning, og derhos fra tidligere Tid er forgjældet, og da fremdeles det iøvrigt her under Sagen om ham Oplyste tilstrækkeligt stempler ham som en Person, der væsentligt har søgt sit Udkomme ved Bedrageri, ligesom han ogsaa tidligere, som ovenfor anført, gjentagne Gange har været tiltalt for denne Forbrydelse, findes der saa meget mindre at kunne tages noget Hensyn til hans ommeldte Anbringender, som han selv har erkjendt, at han nærmest tænkte sig at dække sin Gjæld ved Penge, som han haabede at faa af en eller anden Person, der vilde stille „Kauktion“ hos ham. I Henhold til det Anførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 251, jfr. tildels § 46 og efter § 253, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Efter de derom nedlagte Paastande, mod hvilke Arrestanten ikke har havt Noget at erindre, vil han derhos have at betale i Erstatning til Gjæstgiver Heyer 52 Kr. 80 Øre, til Muremester Juliussen 200 Kr., til Fabrikant Beck 8 Kr., til Gaardejer Hansens Enke 12 Kr. og til Modehandlerinde Knudsen 10 Kr.

Nr. 30. Brønderiejer J. E. Sørensen (Nellemann)

contra

Kjøbmand M. Kleisdorff (Ingen).

betr. Spørgsmaalet om Kontraktmæssigheden af et Parti Byg m. m.

Hobro Kjøbstads Gjæsterets Dom af 29 Juli 1886: Hovedcitanten, Kjøbmand M. Kleisdorff af Randers, bør for Tiltale af Kontracitanten, Brønderiejer Jacob Emil Sørensen af Hobro, under nærværende Sag fri at være. Kontracitanten bør til Hovedcitanten betale 3316 Kr. 50 Øre med Renter 7 pCt. p. a. fra 18 Marts 1885, indtil Betaling sker, samt tilbagelevere Hovedcitanten de under Sagen omhandlede 355 Sække i uskadt Stand eller i Erstatning for samme betale 670 Kr. — Saavel Hoved- som Kontrasagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 April 1887: Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande. Der forelægges Overretssagfører Hastrup en Frist af 8 Dage fra nærværende Doms Afsigelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til det af ham den 29 November f. A. for Citanten fremlagte Indlæg. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det med Føje antaget, at Handelen mellem Sagens Parter først kunde anses endelig afsluttet den 13 Marts 1885, at Indstævnte Kjøbmand Kleisdorff derfor ved allerede den 11 s. M. at aflade det under Sagen omhandlede Parti Byg og den næste Formiddag at sende det til Hobro havde afskåret Citanten Brønderiejer Sørensen fra at undersøge det i Randers og der erklære sig om dets Kontraktmæssighed, og at Bygget altsaa maa anses endnu at have været i Indstævntes Besiddelse ved dets Ankomst paa Hobro Jernbanestation.

Ligesom Indstævnte derfor nu maatte tilskrive sig selv, at han, naar Partiets Kontraktmæssighed nægtedes af Citanten, maatte føre Beviset for samme i Hobro, saaledes kunde han heller ikke blive befriet for den ham paa-hvilende Bevisbyrde derved, at Citanten indløste Fragtbrevet paa Bygget og derefter hjemkjørte en mindre Del deraf, idet Citanten uimodsagt har anført, at han kun paa denne Maade kunde komme til at undersøge Bygget og afgive sin Erklæring om dets Modtagelse eller Forkastelse. Da Citanten derefter

strax underrettede Indstævnte om, at han fandt Partiet af for simpel Kvalitet og ikke svarende til Proven, samt at han havde stoppet Modtagelsen og stillede Bygget til Indstævntes Disposition, da Citanten dernæst ikke kunde lade Bygget blive henliggende i Jernbanens Vogne, uden at der paadroges en daglig Mulkt af 10 Kr., som vilde blive endelig at udrede af den af Parterne, hvem en eventuel Skjønforretning gik imod, og da han ikke modtog noget Svar paa sin telegrafiske Forespørgsel til Indstævnte af 13 eller 14 Marts, om han skulde hjemkjøre og rense Bygget, maa han anses at have været beføjet til, ikke mindre i Indstævntes end i egen Interesse at hjemkjøre Restpartiet den 16 s. M., idet han paa samme Tid for Notarius publicus nedlagde Protest imod, at han herved skulde anses at have modtaget Bygget som kontraktmæssigt. Heller ikke herved kan han altsaa antages at have paadraget sig en ham ellers ikke paahvilende Bevisbyrde, i hvilken Henseende endnu bemærkes, at han ikke var gaaet ind paa Indstævntes Forslag til ham om selv at lade optage en Skjønforretning over Bygget, og at han ikke kan antages at have besværliggjort Beviset for Indstævnte ved at oplægge Kornet paa sit Pakhus.

Da nu Indstævnte ikke imod Citantens Benægtelse har ført nogetsomhelst Bevis for Leverancens Kontraktmæssighed, vil Sidstnævnte være at frifinde, forsaavidt angaar Indstævntes Paastand om Betaling af 3316 Kr. 50 Øre med Renter, hvorimod han efter den derom nedlagte Paastand vil være at tilpligte at tilbagelevere Indstævnte — der selvfølgelig er berettiget til at erholde Kornet tilbage — de under Sagen omhandlede 335 Sække i uskadt Stand, eller i Erstatning for samme at betale 670 Kr.

Ligesom Citanten ikke har paastaet eller kunnet paastaa, at Handelen om en Brændevins- eller Spritleverance skulde staa ved Magt, naar Handelen om Bygget, der stod i uadskillelig Forbindelse med samme, i Overensstemmelse med hans Paastand i Hovedsagen blev anset for ophævet, saaledes har han heller ikke beviset eller bragt til Sandsynlighed, at han under denne Forudsætning har lidt noget Tab derved, at ingen af disse Handeler bliver opfyldt. Der kan derfor ikke tilkjendes Citanten nogen Erstatning for Kontrakternes Misligholdelse, og der findes heller ikke tilstrækkelig Føje til at tilkjende ham den af ham paastaaede Pakhuseje, da det, som allerede bemærket, ogsaa var i egen Interesse, at han oplagde Kornet paa sit Pakhus. Indstævnte vil saaledes kun have at betale Citanten de positive Udgifter, som han har haft i Anledning af Byggets Forsendelse til ham n. v., tilsammen 105 Kr. 25 Øre, men iøvrigt være at frifinde for Citantens Tiltale i Kontrasagen. Processens Omkostninger for alle Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør til Indstævnte udlevere de under Sagen omhandlede 335 Sække i uskadte Stand eller betale 670 Kroner. Derimod bør Indstævnte til Citanten betale 105 Kroner 25 Øre. Iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Indstævnte, Kjøbmand M. Kleisdorff i Randers, ved Brev af 6 Marts 1885 havde tilbudt Citanten, Brønderiejer J. E. Sørensen i Hobro, et Parti soxradet Byg af Vægt 100 à 101 $\mathcal{E}$ hollandsk efter medsendt Prove frit paa Randers Banegaard, og Citanten derpaa i et Brev til Indstævnte af s. D., med en Bemærkning om, at han aldrig kjøbte saa simple Varer pr. Kontant, havde for det faldte Bygparti budt 5 Kr. 50 Øre pr. Centner, Bygget at levere paa Hobro Jernbanestation, og Betalingen at erlægge med bedste fuselfri Brændevin til 29 Øre pr. Pot 8°, franko, Randers, blev der i de nærmeste Dage derefter vekslet flere Breve mellem Parterne angaaende den saaledes indledte Handel, under hvilken Brevveksling Citanten erklærede sig villig til at betale Fragten af Bygget fra Randers til Hobro og indrommede en Rabat af 4 pCt. i den af ham opgivne Pris paa Brændevin samt erklærede sig villig til i Stedet for Brændevin at levere rectificeret Sprit til samme Pris som denne, beregnet efter 8°. Indstævnte telegraferede derpaa den 10 Marts til Citanten, at han offererede 5 Vognladninger Byg af den ovennævnte Vægt, at levere paa Randers Banegaard, for 5 Kr. 50 Øre mod tremaanedlig diskontofri Akcept og bød for 5000 Potter fuselfri Brændevin eller ca. 16 prima rectificeret Sprit 27 Øre for 8°, at modtage i Randers i 3 Maaned, og at betale kontant, og efterat Citanten ved Telegram af s. D. derpaa havde svaret, at han modtog Tilbudet, men kun paa Betingelse af, at der modtoges Brændevin eller Sprit for hele Beløbet for Bygget efter Proven kontant til den af ham opgivne Pris, dog at han kunde indromme 6 Maaneders Modtagelsestid med mindst en Sjettedel hvor Maaned, tilskrev Indstævnte samme Dags Aften Citanten, at han, som det hedder i Brevet, erkjendte at have solgt denne 600 Centner Byg „som Proven“ og af Vægt 100 à 101 $\mathcal{E}$

hollandsk, at afsende strax til Pris 5 Kr. 50 Øre pr. 100 $\mathcal{F}$ frit Randers Banegaard mod kontant Betaling ved Ankomst til Citanten, samt stadfæstede at have kjøbt af Citanten et Parti 8° fuselfri Brændeivin eller, efter Indstævntes Valg, ca. 16° prima rectificeret Sprit efter Grundpris 27 Øre pr. Pot 8° at levere frit paa Randers Banegaard mod kontant Betaling efter Modtagelsen, og at aftage i Lobet af 6 Maaneder med en Sjettedel hver Maaned, i et Kvantum, der repræsenterede det solgte Bygs Beløb, 3300 Kr., hvorhos han, næst at yttre, at han haabede, at de saaledes havde forstanet hinanden ret, tilføjede, at Bygget blev afsækket samme Dag og vilde blive tilladet den følgende Dag i 3 Waggoner à 200 Centner, samt at han, saasnart han næste Dag havde modtaget nærmere fra Citanten, strax vilde gaa i Markedet og forsøge Salg af den kjøbte Brændeivin eller Sprit, som han haabede at kunne faa aftaget i et Par Maaneder. Citanten tilskrev imidlertid den 11 Marts Indstævnte, at denne ifølge hans anførte Brev af Dagen forud maatte have misforstaaet Citantens Telegram af samme Dato, forsaavidt angik den forlangte Pris for Brændeivin og Sprit, og at samme var 29 Øre pr. Pot 8° ÷ 4 pCt. Rabat, og Indstævnte — der imidlertid i et ligelodes den 11 Marts dateret Brev havde meddelt Citanten, at han den Dag til ham havde afladet Bygget i 335 Sække à 180 $\mathcal{F}$ og i Forbindelse dermed dels afgivet Regning for Bygget til Beløb 3316 Kr. 50 Øre, som han bad sig tilstillet, foruden for 335 laante Sække à 2 Kr, dels rekvireret 2 Oxehoveder Brændeivin og 1 Fad Sprit, at afsende til forskjellige opgivne Tidspunkter i samme Maaned — tilskrev senere samme Dag Citanten et Brev, hvori han søgte at hævde den Opfattelse af dennes Telegram af 10 Marts, at Prisen paa det omhandlede Parti Brændeivin eller Sprit deri var nedsat til den af ham budue, 27 Øre pr. Pot 8° Brændeivin, men tillige med Erkjendelse af, at Telegrammet maaske ogsaa kunde forstaaes som af Citanten gjort gjældende, foreslog, som det i Brevet hedder, at tage Diskontoen for Bygget paa sin Kasse, mod at Spritten noteredes ham efter 27 Øre, og derhos bemærkede, at medens han først havde modtaget Citantens foranførte Brev om Eftermiddagen Kl. 5, havde Vognene allerede været tilladede siden om Middagen og vilde afgaa samme Aften eller næste Morgen, samt i Brevet vedlagde en Vexel til Akcept for Betalingen for Bygget. Citanten, der modtog det sidstnævnte Brev sent om Aftenen den 11 Marts samtidig med Indstævntes første Brev af den samme Dag, telegraferede næste Morgen til Indstævnte, at han ikke havde Sprit at sælge til hans Pris og ikke tillod at hans Fabrikat udbødes dertil, hvorfor han i et Brev af samme Dato fastholdt de af ham opstillede Betingelser for Handelen, dog at han vilde godtgjøre Indstævnte 1 $\frac{1}{4}$ pCt. Diskonto af Vexlen, og Indstævnte akcepterede derefter i et Brev af 12 Marts den af

Citanten fordrede ovennævnte Pris for Brændevin og Sprit samt den af ham tilbudne Diskontogodtgjørelse. Dette Brev kom Citanton i Hænde den 13 Marts, og medens han den foregaaende Dag, efterat Bygget da var ankommet til Hobro Jernbanestation og Fragtbrevet derpaa præsenteret ham, havde vægret sig ved at indløse samme, gjorde han nu dette og hjemkjorte 10 Sække af Bygget, men da han fundt, at Bygget ikke svarede til Proven, telegraferede han øjeblikkelig til Indstævnte, at han havde begyndt Hjemkjørselen, men fundet Kvaliteten for simpel og stoppet Modtagelsen, hvorfor han opfordrede Indstævnte til at disponere over Bygget og levere andet kontraktligt, ligesom han i et Brev af samme Dag til Indstævnte yderligere bl. a. udtalte, at det ankomne Byg ikke lignede Proven, der vel ikke var sine Varer, men dog brugelig, hvorimod han ingen Anvendelse havde for „slig Undermaskning og Frøværk“, og efterat Indstævnte til Svar paa Citantens foranførte Telegram i et Brev af samme Dato havde udtalt, at Bygget var solgt Citanten til at leveres paa Randers Jernbanestation og følgelig fra Indladningsøjeblikket var overgaaet i Citantens Besiddelse, hvorfor dennes Reklamation i Telegrammet var ubetimelig, og det saameget mere som han alt havde begyndt at hjemkjøre Bygget, men at dette iøvrigt var kontraktmæssigt efter Proven, og at det jo stod Citanten frit for efter lovlig Omgang og paa lovlig Maade at foranstalte et Skjøn, hvis Udfald Indstævnte paa ingen Maade frygtede, svarede Citanten i et nyt Telegram, som det maa antages af 13 eller 14 Marts, at da Bygget var ankommet paa Hobro Station forinden Handelens Afslutning, kunde Besigtigelse ikke være sket i Randers, samt at Jernbanen ikke tillader Besigtigelse forinden Modtagelsen, hvorfor han forespurgte, om han skulde hjemkjøre og rense Bygget, der ellers ikke vilde blive modtaget. Da Indstævnte ikke svarede derpaa, lod Citanten Bygget hjemkjøre fra Hobro Jernbaneguard og oplægge paa sit Magasin, efterat han forinden til Notarius publicus i Hobro havde afgivet en Protest imod, at han derved anerkjendte at have modtaget Bygget som kontraktmæssigt leveret. Under denne Sng har Indstævnte der- efter i første Instants ved en Gjæsteret søgt Citanten tilpligtet enten at levere sig hans 3 Maaneders Vexelkoncept, forfalden 11 Juni 1885 og betalbar for Indstævnte selv, for 3316 Kr. 50 Øre, samt kontant betale sig betinget Diskonto heraf med 41 Kr. 45 Øre, eller at betale sig kontant det nævnte Beløb af 3316 Kr. 50 Øre med 7 pCt. aarlig Rente deraf fra Gjæsteretsstævningens Dato den 18 Marts 1885, indtil Betaling sker, samt i begge Tilfælde at tilbagelevere de ovenmeldte 335 Sække i uskadt Stand eller kontant betale samme med 670 Kr., hvorimod Citanten, næst at paastaa sig frifunden for Indstævntes Tiltale, under et Kontrasogsmaal har søgt denne til at betale sig dels Erstatning for Misleverence af Bygget og for Ikke-Opfyldelse af

Handelen om Brændevinen henholdsvis med 300 Kr. og 600 Kr., eller efter uvillige Mænds Skjøn, dels 75 Kr. 25 Øre som konstant Udlæg til Jernbanefragt og Jernbanemulkt, 30 Kr. for Kjørsel af Bygget og Arbejdspønge samt endelig Pakhusleje med 33 Kr. 50 Øre maanedlig fra 13 Marts 1885, indtil Bygget afhøntes. Ved Gjæsteretsdommen er Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale, og denne tilpligtet at betale Indstævnte 3316 Kr. 50 Øre med Renter som foran anført samt at tilbagelevere ham de nævnte 335 Sække i uskadt Stand eller i Stedet derfor betale ham 670 Kr., og Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sine for Gjæsteretten nedlagte Paastande og i Forbindelse dermed fremsat forskjellige subsidiære Paastande, medens Indstævnte ikke har givet Møde for Overretten. Som alt antydet har Citanten til Stotte for sine i Sagen nedlagte Paastande paaberaabt sig, at det ham af Indstævnte tilstillede Parti Byg ikke var af kontraktmæssig Beskaffenhed, hvorimod Indstævnte, næst at benægte dette, har søgt at gjøre gjældende, at Citanten i ethvert Fald er afskaaren fra under Sagen at fremkomme med den ommeldte Indsigelse, og i saa Henseende anbragt, at Bygget var solgt Citanten til Levering paa Randers Jernbanestation, hvorfor Citanten, da han ved Indstævntes Brev af 10 Marts var bleven underrettet om, at Bygget vilde blive indladet i Jernbanens Vogne den følgende Dag, og han derefter havde tilstrækkelig Tid til at undersøge Bygget ved Indladningen, maa anses at have modtaget Bygget ved Indladningen, samt at Citanten under alle Omstændigheder ved, hvad han foretog sig med Bygget efter dets Ankomst til Hobro, maa anses at have godkjendt Leverancen. Efter hvad ovenfor er anført, og navnlig da Citanten allerede ved de første Underhandlinger angaaende den ommeldte Handel betingede sig at ville erlægge Betalingen for hele Bygpartiet med Brændevin eller Sprit, maa der imidlertid gives Citanten Medhold i, at Handelen ikke kunde anses for endeligt afsluttet, forinden Parterne vare blevne enige om, til hvilken Pris Indstævnte skulde modtage Brændevinen og Spritten, og da saadan Enighed ikke var opnaaet dengang, da Bygget af Indstævnte blev indladet paa Randers Jernbanestation, findes Citanten i ethvert Fald ikke at have haft nogen Anledning til at foretage en Undersøgelse af Bygget ved Indladningen i Randers. Ligesom herefter Bygget maa anses at have været i Indstævntes Besiddelse endnu ved dets Ankomst paa Hobro Jernbanestation, saaledes kan der — da Citanten, efter hvad han uimodsagt har anbragt, ikke kunde erholde Adgang til at undersøge Byggets Beskaffenhed, medens det beroede sammesteds, medmindre han først indløste Fragtbrevet paa Bygget — endvidere ikke ved hans Indløsning af samme udledes nogen Modtagelse af Bygget fra hans Side, og da han strax, efter at have undersøgt de hjemkjørte 10 Sække, meddelte Indstævnte, at han ikke vilde modtage

Partiet, og stillede dette til hans Disposition, maan der gaas ud fra, at ingen Antagelse af Partiet har fundet Sted, i alt Fald ikke uden forsaavidt angaar de forommeldte 10 Sække, hvorom der imidlertid ikke er Spørgsmaal under Sagen. Dennes Udfald vil derfor først bero paa, om der kan gives Citanten Medhold i hans Paastand om, at han ikke har været pligtig at modtage det omhandlede Parti Byg, eftersom det ikke var kontraktmæssigt. Bevisbyrden i saa Henseende maatte nu vel i og for sig paa-hvile Indstævnte, men da Citanten — som uden at afvente eller modtage Svar paa sin Forespørgsel i Telegram til Indstævnte af 13 eller 14 Marts — hjemkjørte Bygget fra Hobro Jernbanestation og oplagde det i sit Magasin, og som ikke imod Indstævntes Benægtelse har godtgjort, at han under de foreliggende Omstændigheder var ifølge Handelskoutume berettiget til at tage Bygget i Besiddelse paa Indstævntes Vegne — maan anses at have uden Beføjelse sat sig i Besiddelse af Bygget, naar han ikke vilde modtage det som kontraktmæssigt, maatte det blive hans Sag at konstatere, hvorvidt Partiet var kontraktmæssigt, forsaavidt Spørgsmaalet om dets Kontraktmæssighed beror paa Momenter, som ikke ere givne under Proceduren. Herefter vil der nu ikke kunne tages noget Hensyn til Citantens Indsigelse mod Partiets Kontraktmæssighed, forsaavidt den gaar ud paa, at Bygget ikke svarede til den ham forinden Handelens Indgaelse tilsendte Prove, idet han ikke imod Indstævntes Benægtelse har tilvejebragt noget Bevis for Rigtigheden heraf, og dette maan navnlig ogsaa gjælde, forsaavidt Citanten har gjort gjældende, at det Byg, han har modtaget, var toradet og ikke, som betinget, sexradet. Indstævnte har nemlig herimod anbragt, at det til Citanten leverede Parti Byg i ethvert Fald ogsaa i denne Henseende var overeensstemmende med Proven, og det maan forudsættes, at det af denne har kunnet ses, om den bestod af sexradet eller toradet Byg. Endvidere maan Citantens Indsigelse mod Partiet, forsaavidt den gaar ud paa, at Bygget er udenlandsk Byg og ikke af sidste Aars Høst, anses at være uden Betydning, eftersom han ikke har godtgjort, at det, som af ham paaberaabt, i Kornhandelen er Sædvane, at Varerne, naar ikke andet er aftalt, skulle være indenlandsk Produkt af sidste Aars Avl, og forsaavidt Citanten endelig har paaberaabt sig, at Partiet var blandet med „Froukrudt og lignende“ — hvad Indstævnte ikke har modsagt — bemærkes, at der ikke uden nærmere Oplysning om Udstrækningen og Beskaffenheden af den heromhandlede Indblanding af andre Bestanddele — hvilken Oplysning det efter det ovenanførte maatte have paahvilet Citanten at tilvejebringe — kan gaaes ud fra, at Partiet af denne Grund har været ukontraktmæssigt. Citanten har endvidere til Støtte for sin Frifindelsespaastand villet gjøre gjældende, at da Indstævnte ikke alene ikke efter Handelens endelige Afslutning har rekvireret nogen Del af det omkontraherede

Kvantum Brændevin eller Sprit, men tværtimod under Forligsprøven ved Gjøsteretten, der fandt Sted den 26 Marts 1865, overfor en Erklæring fra Citanten om, at denne fremdeles var villig til at vedstaa Handelen om Brændevinen, har nægtet at ville modtage disse Varer, samt da Byghandelen og Handelen om Brændevin eller Sprit maa betragtes som Dele af en Transaktion eller gjensidig betinge hinanden, kan Citanten formentlig ej heller paa sin Side være pligtig at opfylde Kontrakten om Bygget. Med Hensyn hertil maa det imidlertid bemærkes, at Indstævnte alt i sit ovennævnte Brev til Citanten af 11 Marts 1885 havde rekvireret et Kvantum Brændevin og Sprit, som efter det foreliggende maa antages omtrent at svare til den ene Sjettedel af det hele omkontraherede Kvantum, der, som meldt, efter Kontrakten skulde modtages i Lobet af 6 Maaneder med $\frac{1}{6}$ hver Maaned. Det kan nu ikke anses at have været fornodent fra Indstævntes Side at gjentage denne hans Rekvisition, efterat der var opnaaet endelig Enighed om Prisen, og naar Citanten ikke har taget Rekvisitionen til Folge, findes han derfor herved at have misligholdt den indgaaede Handel saaledes, at Indstævnte maatte være berettiget til senere at nægte at vedstaa Handelen, selvfølgelig dog uden derved at tabe sin Ret til at fordre Byghandelen opretholdt. I Henhold til foranstaaende samt da den Vexel, hvorved Citanten efter Vilkaarene for Handelen kunde have berigtiget Kjobesummen for Bygget, forlængst vilde være forfalden, maa det billiges, at Citanten ved Gjøsteretsdommen er tilpligtet kontant at betale Kjobesummens Beløb med Renter som paastaaet, samt at Dommen har forkastet ikke blot de af Citanten under Kontrasøgsmålet nedlagte Paastande med Hensyn til den mellem Parterne indgaaede Byghandel, men ogsaa den af ham under dette Sogsmaal nedlagte Paastand om Erstatning for, at Handelen mellem dem om Brændevin eller Sprit ikke blev opfyldt af Indstævnte, og efter det ovenanførte vil ej heller en af Citanten her for Retten nedlagt alternativ Paastand om, at Indstævnte tilpligtes enten at rekvirere og modtage samt kontant betale det solgte Parti Sprit eller at udrede til Citanten den nysnævnte Erstatning, kunne tages til Folge. Da endelig Indstævnte ingen speciel Indsigelse har fremsat med Hensyn til Gjøsteretsdommens Bestemmelser om Udlevering eller Betaling af de ovenmeldte 335 Sække, vil bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instants ere ophævede, saaledes i det hele være at stadfæste. Efter dette Udfald af Sagen samt idet Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkjendelse af Procesomkostninger sammesteds. Der bliver at forelægge Citantens Sagfører her for Retten en Frist af 8 Dage til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til det af ham den 29 November f. A. sammesteds fremlagte Indlæg, der er skrevet paa ustemplet Papir, men iøv-

rigt ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter.

Nr. 187. Højesteretssagfører Asmussen
contra
Peder Jensen Hedegaard (Def. Hansen),

der tiltales for Bedrageri.

Kolding Kjøbstads Extrarets Dom af 12 Mai 1888: Arrestanten Peder Jensen, kaldet Hedegaard, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og udrede alle af Aktionens flydende Omkostninger, derunder Salær til Anklageren, Kancelliraad Kralund, og Forsvareren, Prokurator Zahn, med 10 Kr. til hver. Af efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Juni 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Overretssagfører Hastrup, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen 30 Kroner til hver.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 7 September 1888.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triors Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 21-22.

Fredagen den 29 Juni.

Nr. 187.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Peder Jensen Hedegaard (Def. Hansen).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Peder Jensen Hedegaard for Bedrageri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, der efter sin Forklaring kom til Kolding den 24 April d. A. om Morgenen omtrent Kl. 5 og i Løbet af nogle Timer satte sine Penge overstyr paa forskjellige Værtshuse, har for at skaffe sig Penge, besluttet at faa nogle Cigarer udleverede paa en Andens Navn og sælge disse, hvorefter han i dette Øjemed Kl. imellem 8 og 9 om Formiddagen indfandt sig i Tobaksfabrikant Bruuns Butik og under Foregivende af at være sendt af Restarator Grønbech i Vamdrup, hvem han kun kjender af Navn, begjorte sig udleveret 2 Kasser Cigarer til denne, idet han, da den tilstedeværende Kommiss bemærkede, at Grønbech ikke handlede hos hans Principal, tilføjede, at Grønbech selv en af de nærmest paafølgende Dage vil komme til Kolding for at gjøre en Bestilling paa et større Parti Cigarer. Tiltalte opgav derhos, at han var „Murer Christian Carlsen fra Vamdrup“ og ejede et Sted tæt ved Grønbech, hvorefter Kommiss'en udleverede ham 2 Kasser Cigarer tillige med en til Grønbech stilet Regning paa 7 Kr. Paa lignende Maade forskaffede Tiltalte sig senere hen paa Dagen hos Cigarfabrikant Callsen 2 Kasser Cigarer af Værdi tilsammen Kr. 7 25, idet han ogsaa for Callsen foregav, at disse skulde være til Grønbech, medens han her navngav sig „Muremester Carl Sørensen

af Vamdrup". Ved sin Anholdelse samme Dag var Tiltalte endnu i Besiddelse af den ene af de to sidst ommeldte Kasser Cigarer, hvorimod han paa forskjellige Steder i Byen havde solgt de tre andre Kasser, men af disse ore de Bruun fravendte bragte tilstede under Sagen og udleverede denne, ligesom den Kasse Cigarer, som Tiltalte ved Anholdelsen var i Besiddelse af, er udleveret Callson, og begge have derefter frafaldet Krav paa videre Erstatning under Sagen. Efter Sagens Oplysninger var Tiltalte, da han bogik de heromhandlede Bedragerier, navnlig det sidste, en Del beruset, men der er dog ikke Foje til at antage, at dette skulde have været Tilfældet i en saadan Grad, at han ikke skulde have været fuldt tilregnelig. Tiltalte er født i Aaret 1852 i Hertugdømmet Slesvig og har, efter tidligere at have været straffet 4 Gange her i Landet for Bedrageri i Forbindelse med Tyveri, Betleri og Løsgænger, været straffet ifølge Højesteretsdom af 9 April 1872 for Bedrageri og Forsøg derpaa samt for Løsgænger og Betleri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge Ringkjøbing Kjøbstads Extraretsdom af 1 Juni 1874 for anden Gang begaaet Tyveri samt for Bedrageri og Forsøg paa denne Forbrydelse med samme Art af Strafarbejde i 18 Maaneder, ifølge Ribe Kjøbstads Extraretsdom af 17 August 1876 for Bedrageri og Betleri med Fængsel paa Vand og Brod i 6 Gange 5 Dage samt ifølge Ringkjøbing Kjøbstads Extraretsdom af 18 Mai 1878 og Overrettens Dom af 25 April f. A. for Bedrageri, begge Gange med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorhos han endvidere har været straffet 2 Gange for Betleri, senest ifølge Bolling og Nørre Herreders Politiretsdom af 3 April 1880 med Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage. For sit ovenomhandlede Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset Straffelovens § 251 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.

Hermed endto første ordinære Session.

Iste extraordinære Session.

Mandagen den 30 Juli.

Nr. 178. Højesteretssagfører Shaw
contra

Nielsine Pedersen, ogsaa kaldet Jensine Vilhelmine
Pedersen (Def. Overretssagfører P. G. C. Jensen),

der tiltales for Bedrageri.

Antvorskov Birks Extrarets Dom af 3 Marts 1888: Arrestantinden Nielsine Pedersen, ogsaa kaldet Jensine Vilhelmine Pedersen, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. I Erstatning til Boelsmand Jens Bertelsen af Bildso og til Arbejdsmand Knud Nielsen af Slagelse bør Arrestantinden betale henholdsvis 6 Kr. og 1 Kr., og bør hun derhos udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Deichmann, 15 Kr., og til Defensor, Prokurator Drechsel, 12 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Mai 1888: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Gottschalch og P. A. Petersen, betaler Arrestantinden Nielsine Pedersen, ogsaa kaldet Jensine Vilhelmine Pedersen, 15 Kr. til hver. De idømte Erstatninger at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Medens det i Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde maa billiges, at Tiltalte ikke er bleven anset med Straf for det af hende udviste, i Dommen under Nummer IV og V anførte Forhold, vil hun derimod i

Medfør af den i Dommen under Nr. I—III givne Fremstilling af hendes øvrige Forhold i Forbindelse med de Højesteret forelagte nye Oplysninger være at dømme efter Straffelovens §§ 255 og 257. Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Nielsine Pedersen, ogsaa kaldet Jensine Vilhelmine Pedersen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Shaw og Overretssagfører Jensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Antvorskov Birks Extraret hertil indankede Sag er Arrestantinden Nielsine Pedersen, ogsaa kaldet Jensine Vilhelmine Pedersen, der er født den 19 Mai 1840 og oftere har været straffet for Bedrageri, Tyveri, Løsgænger og Betleri, senest ifølge bemeldte Extrarets Dom af 22 Marts 1887 i Medfør af Straffelovens §§ 251 og 253 samt Lov af 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, cfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, aktioneret for Bedrageri og ved egen Tilstandelse og det iøvrigt Fremkomne er Følgende oplyst under Sagen. I. Da Arrestantinden den 26 Januar d. A. indfandt sig hos Husmand Rasmus Rasmussen i lille Valdby, hvis Hustru var alene hjemme med sine 3 Born, for at sælge Brød, erklærede hun, at et af Børnene, en Dreng paa 7 Aar, havde Skævon og Bændelorm, men sagde, at hun med Lethed kunde kurere ham, hvorpaa hun tog en hvid Uldtraad og maalte ham paa Ryg og Arme. Herfor forlangte hun og modtog 25 Øre, og da Rasmussens Kone beklagede sig over, at hun havde et daarligt Ben, erklærede Arrestantinden, at hun var villig til at helbrede dette for 25 Øre. Rasmussens Hustru havde imidlertid ikke flere Penge, og modtog Arrestantinden derfor et til 75 Øre vurderet Stk. Flæsk og lovede at kurere Benet, naar hun kom igjen. Den 28 Januar indfandt hun sig atter med en Flaske Haarlemmerdraaber, om hvilke hun angav, at de kostede 1 Kr. 50

Ore. Efter Arrestantindens Ordre blev Drengen og hans 10 Aar gamle Søster, der efter hendes Udsagn ligeledes led af Skæver, afklædte og af hende befølte paa Arme og Haandlede, idet hun uafbrudt rystede med Hovedet, hvorhos hun anordnede, at saavel Konen som Bornene af fornævnte Draaber skulde tage 1 Draabe for hvert Aar de vare gamle, 2 Gange daglig. Arrestantinden erklærede sig dog ude af Stand til at helbrede Benet, med mindre hun fik med sig hjem et Konen tilhørende godt Skjort uden Pletter, som hun skulde bringe tilbage senest den 31 Januar, idet hun tillige gav Konen Regler for, hvorledes hun skulde forholde sig med Skjortet, naar hun fik det tilbage, og hun paalagde hende at holde Alt hemmeligt. Arrestantinden modtog herefter et til 6 Kr. vurderet Skjort, som hun samme Dag pantsatte til en Pantelaanor i Slagelse. II. Da Arrestantinden den 1 Februar d. A. tilfældig traf sammen med Arbejdsmand Knud Nielsens Hustru, hvis Mand var lam i den venstre Side efter et apoplektisk Anfald, foregav hun urigtigt, at hun selv havde været lam i 5 Aar og ligget paa flere Hospitaler uden at kunne blive kureret, men at hun havde faaet et Plaster som blev lagt paa hendes Ben og fuldstændig havde helbredet hende. Hun erklærede tillige, at hun kunde kurere Manden, men at det drejede sig om 1 Kr. Efter at have modtaget denne, sagde hun, at hun vilde komme igjen næste Dag, men at de skulde have nogle rene Klude, da hun vilde smøre Manden. Hun indfandt sig ogsaa de 2 følgende Dage, men gav kun Manden en Skefuld Haarlemmerdraaber, som hun medbragte. Arrestantinden har vedgaaet, at hun selv indsaa, at hendes Behandling i begge ovennævnte Tilfælde var uden nogensomhelst Betydning. III. Arrestantinden har fremdes tilstaaet, at hun paa bedragerisk Maade har fravendt Boelsmand Jens Bertelsen i Bildso 6 Kr. Han havde nemlig nogle Dage før sidstafvigte Jul fæstet hende, som lovede at komme nogle Dage senere. Hun sendte imidlertid Bud til Bertelsen om, at hun ikke kunde tiltræde Tjenesten, da hun manglede 5 Kr. til at indløse noget nødvendigt Tøj, som var pantsat. Hun modtog ogsaa de 5 Kr., men kom alligevel ikke i Konditionon, og da Bertelsen derfor henvendte sig til hende, lovede hun at komme til Nytaar og modtog 1 Kr. for at indløse et Shawl, men gav alligevel ikke Møde. IV. Arrestantinden har endvidere erkjendt at have en Dag i Januar d. A. af Arbejdsmand Jens Larsens Hustru modtaget en Nerium under det urigtige Foregivende, at hun havde en Kjober til samme, og et Par Strømper, som hun tilbød at gjøre færdige, men hun har nægtet at have hermed forbundet nogen svigagtig Hensigt, idet hun haabede at have nogen Fortjeneste ved at sælge Planten til en højere Pris, end der blev forlangt,

og virkelig havde i Sinde at strikke Strømperne færdige for at vise Larsens Hustru en Villighed. Begge Gjenstande vare endnu i Behold, da hun blev anholdt. V. Endelig har Arrestantinden erkjendt at have i Januar d. A. afkjøbt Arbejdsmand Hans Larsen en Udtræksseng og et Bord for 6 Kr., som skulde betales med 1 Kr. hver Lørdag. Den første Lørdag betalte hun ogsaa 1 Kr., men udeblev senere, og efter at hun ca. 14 Dage herefter havde formaaet Hans Larsen til at sælge hende et Uhr for 5 Kr., blev Aftalen, at hun paa de saaledes skyldige 10 Kr. skulde den første Lørdag betale 2 Kr. og hver paafølgende Lørdag 1 Kr., men hun har ikke senere gjort nogen Afbetaling. Hun har imidlertid paa-staaet, at hun ikke har havt til Hensigt at bedrage Hans Larsen, hvem det var hendes Agt at betale, naar hun fik nogen For-tjeneste.

Medens Arrestantinden, hvis Forklaring med Hensyn til det under Nr. 4. og 5 Refererede ikke kan forkastes, ikke findes — saaledes som ogsaa antaget i Underrettsdommen — i saa Henseende at være overbevist noget Forhold, som kan medføre Straffeaansvar efter Aktionsordren, vil hun for hendes udviste bedragelige Forhold være at anse efter Straffelovens §§ 253, 255 og 257, og findes Straffen, som ved Dommen er fastsat til 18 Maaneders Forbedringshusarbejde, at kunne nedsættes til 1 Aar. Med denne Modifikation vil Dommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger og den Jens Bertelsen og Knud Nielsen tilkjendte Erstatning af henholdsvis 6 Kr. og 1 Kr. bifaldes, være at stadfæste.

Nr. 181.

Advokat Levinson

contra

Niels Brandt, med Tilnavn Hansen
(Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri, Bedrageri og Betleri.

Fredericia Kjøbstads Extrarets Dom af 9 April 1888: Arrestanten, Niels Hansen Brandt eller Niels Brandt Hansen, bør hensættes til Tugthusarbejde i 3 Aar. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger og derunder Salær til Aktor, Kammorraad, Prokurator Valeur, og Defensor, Prokurator Seidelin, henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Mai 1888: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hastrup og Justitsraad Neckelman, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning forligger Højesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Niels Brandt, med Tilnavnet Hansen, for Tyveri eller Hæleri, Bedrageri og Betleri. Den 25 Januar d. A. om Aftenen anmeldte Gartner Petersen i Fredericia, at han savnede en Vinter-Overfrakke og en Paraply, som vare ophængte i Entreen til hans Ejendom, og som han mente maatte være stjaalne enten samme Dag eller Dagen i Forvejen. Da Arrestanten den 27de s. M. blev anholdt i Fredericia for Betleri, blev Mistanken henledet paa ham, og de savnede Gjenstande bleve da fundne, Paraplyen hos en Møllebygger, hvor Arrestanten havde henstillet den, og Frakken i en Marschandiserforretning, hvor Arrestanten havde bortbyttet den mod en anden Frakke og 3 Kr. Arrestanten har nu ogsaa vedgaaet, at de ommeldte Gjenstande have været i hans Besiddelse, men han har om sin Erhvervelse af dem forklaret, at han den 25 Januar d. A. har modtaget dem af en ham den Gang ubekjendt Person — hvem han senere vil have gjenkjendt i en for Retten modende Handelsmand Andreas Thomsen — og som han efter sin Forklaring traf udenfor Fredericia, i Besiddelse af Frakken og Paraplyen, hvilke Gjenstande bemeldte Thomsen da laante Arrestanten, og de fulgtes derefter sammen ind til Fredericia, hvor Arrestanten den næste Dag paa Thomsens Vegne bortbyttede Frakken i den ovennævnte Marschandiserforretning med en anden Frakke

og 4 Kr., hvilket Beløb Thomsen modtog, medens han derimod forærede Arrestanten den tilbyttede Frakke, ligesom han ogsaa tillod Arrestanten forelobig at beholde Paraplyen, hvorhos Arrestanten endvidere har forklaret, at han, da han modtog de omhandlede Gjenstande, ikke tænkte paa, at de muligvis vare stjaalne, men at dette først faldt ham ind, efter at han var bleven anholdt. Handelsmand Andreas Thomsen, der end ikke vil have set Arrestanten, forinden de bleve konfronterede under Forhøret, har imidlertid bestemt benægtet hele Arrestantens Forklaring, forsaavidt ham angaar, og denne er ogsaa forsaavidt ganske ubestyrket af Sagens øvrige Oplysninger og maa i det Hele anses for mindre sandsynlig, og da Gartner Petersen edelig har bekræftet, at de omhandlede Gjenstande ere ham tilhørende og frakomne ham imod hans Vidende og Villie, hvorhos tvende Vidner ligeledes edelig have bekræftet, at de gjenkjende Frakken som tilhørende Gartner Petersen, maa der anses, at være tilvejebragt et, efter D. L. 6—17.—10 og 11 og Frdn. 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til den omhandlede Frakke, der er vurderet til 12 Kr. og tilbageleveret Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning, hvorimod et saadant Bevis ikke kan anses at være tilvejebragt med Hensyn til Paraplyen, der er vurderet til 1 Kr., og forøvrigt ligeledes er bleven tilbageleveret Gartner Petersen. Hvad Sigtelsen for Bedrageri angaar, er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han den 24 Januar d. A. har formaet Uhrmager Nielsen i Fredericia til at sætte Visere til Værdi 50 Øre paa et Arrestanten tilhørende Uhr, og til at udlevere sig et til 2 Kr. vurderet Par Brillor ved at angive, at Jernbanearbejder Morten Rasmussen, der iøvrigt er Arrestantens Svigersøn, og Gaardejer Frederik Høll, skulde debiteres henholdsvis for Uhrviserne og for Brillornerne, uagtet Arrestanten — efter hvad han særlig har erkjendt — ingen Bemyndigelse har havt til at optræde som anført paa de nævnte Personers Vegne. Brillornerne ere tilbageleverede Uhrmager Nielsen, der har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning. Endelig er det paa samme Maade godtgjort, at Arrestanten i den nærmeste Tid for sin Anholdelse har botlet paa forskellige Steder, bl. A. i Fredericia, hvor han mener paa denne Maade at have erholdt ca. 40 Øre. Arrestanten, der er født i Aaret 1830, har tidligere mange Gange været straffet og har navnlig efter ved Højesteretsdom af 5 Oktober 1874 at være anset som for 7de Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238, cfr. § 241, samt efter § 247 med Tugthusarbejde i 3 Aar, været straffet ifølge Viborg Kjøbstads Extraretsdom af 23 December s. A. efter Straffelovens §§ 54, 232 2det Stykke og § 238 som for 8de Gang begaaet Hæleri samt efter § 247 med samme

Art af Strafarbejde i 2 Aar, ifølge Odense Kjøbstads Extraretsdom af 11 December 1883 efter Straffelovens § 232 for 8de Gang begaaet Tyveri eller som for 9de Gang begaaet Hæleri efter samme Lovs § 241 med Tugthusarbejde i 3 Aar, hvilken Straf dog ved allerhøjeste Reskript af 1 Februar 1884 blev formildet til Forbedringshusarbejde i 2½ Aar, ifølge Højesteretsdom af 28 Juli 1887 for Betleri efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, og senest ifølge Odense Kjøbstads Politiretsdom af 19 December f. A. efter Lov af 3 Marts 1860 § 2 cfr. § 1 med Tvangsarbejde i 30 Dage. For sit ovenomhandlede Forhold er Arrestanten nu ved Underrettsdommen rettelig anset dels efter Straffelovens § 238, cfr. § 241 som for 10de Gang begaaet Hæleri, dels efter samme Lovs § 256, cfr. § 251, dels endelig efter Lov 3 Marts 1860 § 3, og da den valgte Straf af Tugthusarbejde i 3 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste.

Tirsdagen den 31 Juli.

Nr. 169.

Advokat Levinsen

contra

Hinrich Wilhelm Jürgen Hansen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Andst-Slaugs Herreders Extrarets Dom af 13 Marts 1888: Arrestanten Hinrich Wilhelm Jürgen Hansen bør hen-sættes til Tugthusarbejde i 2 Aar. Saa bør han og at udrede Omkostningerne ved denne Aktion, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Sørensen, 12 Kr. og til Defensor, Kancelliraad Kra-lund, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 April 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande
I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Halkier 30 Kroner til hver

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Hinrich Wilhelm Jürgen Hansen for Tyveri Den 29 November f. A. om Aftenen indfandt on Person, der navngav sig Hans Jensen, sig hos Politibetjenten i Skads Herred og anmeldte i Betjentens Fraværelse for dennes Hustru, at han den foregaaende Nat var bleven bestjaalen af en rejsende Klejnsmedsvend, der havde tilvendt sig hans Lommeuhr, hans Tegnebog med en Tikroneseddel samt en Vadsæk, hvori der var en Par Stovler, og ved den af Betjenten den næste Dag i Kroon Endrup Posthus anstillede Undersøgelse, oplystes det, at bemeldte Jensen — der efter Sagens Oplysninger ernærer sig ved at rejse omkring og søge efter Mergel — og en Person, der foregav at være en rejsende Klejnsmedsvend, den 28 s. M. samtidig vare komne til Kroon og der havde købt noget Brændevin, hvorefter de vare gaaede bort sammen ad Varde-Vejen, samt at de havde ligget om Natten ved et Dige i Nærheden af Kroon, og at Jensen den næste Morgen havde fortalt, at Klejnsmedsvenden, da Jensen vaagnede om Morgenen, var borte og havde medtaget de ovennævnte Gjenstande. Tiltalte — der i Begyndelsen af Januar Maaned d. A. blev arresteret som mistænkt for at være Gjerningsmanden til et den 23 December f. A. i Seest begaaet Tyveri, hvori han imidlertid man antages ikke at have haft Del, medens der derimod fremkom Oplysninger, der tydede paa, at han havde begaaet det ovennævnte Tyveri af Hans Jensens Ejendele saavel som et den 2 December f. A. i Obbekjær foreøvet Tyveri af et Sølvcylinderuhr — har nu under den i Anledning af disse Tyverier imod ham indledede Undersøgelse tilstaaet en Aften i November Maaned f. A. at have frastjaalet en Mergelgravør en Tegnebog, et Lommeuhr samt en med en Rem sammenbunden Pakke, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at han den paagjældende Aften traf Mergelgraveren, der ligesom han selv var noget beruset, paa en Vej og fulgtes med ham til en Kro, hvis Navn er Tiltalte ubekjendt, og hvor Tiltalte, der

foregav at være Klejnsmedsvend, købte noget Brændevin, hvorefter de forlode Kroen igjen, idet Mergelgraveren havde omtalt, at han skulde hen til en Gaard, og mente, at de begge kunde blive der om Natten. Efterat de havde gaaet lidt, satte de sig ned, saavidt Tiltalte erindrer, i Vejgroften, og drak den i Kroen købte Brændevin, hvorpaa Mergelgraveren faldt i Sovn, og Tiltalte tilegnede sig nu hans Tegnebog, der laa ved Siden af ham, men hvori der ved nærmere Eftersyn Intet fandtes, navnlig ingen Tikroneseddel, samt et Lommeuhr, som han udtog af Mergelgraverens Vostelomme, og den ovennævnte Pakke, hvori der fandtes et Par Drengestøvler og noget gammelt Tøj, deriblandt et Par Underbenklædor. Af de stjaalne Gjenstande, med hvilke Tiltalte strax gik bort ad Vejen til Ribe, beholdt han Underbenklæderne, der vel vare ældre og i Stykker, men dog brugelige, medens han undervejs til Ribe solgte Tegnebogen for en Ubetydelighed, vistnok 25 Øre, ligesom han senere, som det maa antages i Midten af Decomber, solgte Uhret, der var et gammelt Cylindruhr og efter hans Skjøn kunde have en Værdi af 5 Kr., paa et Værtshus i Anbonraa, uden at han mindes, hvad han fik for det. De øvrige Sager, af hvilke Drengestøvlerne efter hans Formening vare henved 1 Kr. værd og Resten omtrent værdiløst, bandt han igjen ind i Indpakningen, som maaske engang havde været en Vadsæk, og kastede det ind i en Busk. Underbenklæderne som Tiltalte ved sin Anholdelse var iført, ere i deres daværende Stand vurderede til 50 Øre. Hans Jensen, der efter Sagens Oplysninger maa antages at fore et omflakkende Liv og at være en forfalden Person, har, uagtet foretagne Eftersøgninger og Efterlysning i Politiefterretninger, ikke kunnet findes, saa at hans Forklaring ikke har kunnet erholdes under Sagen, og vel stemmer Tiltaltes ovennævnte Fremstilling, navnlig forsaavidt angaar de Gjenstande, han ved den omforklarede Lejlighed vil have frastjaalet Mergelgraveren, ikke nojagtig med, hvad Hans Jensen, som meldt, skal have opgivet for den ovennævnte Politibetjents Hustru, men efter Alt, hvad der foreligger i saa Henseende under Sagen, kan der ikke være nogen Tvivl om, at Tiltalte har begaaet det af ham vedgaaede Tyveri, og at dette er det samme, om hvilket Hans Jensen den 29 Novomber f. A. gjorde den ovenfor ommeldte Anmeldelse. Endvidere maa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han ligeledes har begaaet det ovenfor ommeldte Tyveri af et Uhr i Obbokjør, idet han, da han den 2 Decomber f. A. ved Middagstid passerede forbi et lille Hus, der laa ud til Vejen tæt ved en større Gaard, gik ind i Huset, efter sit Anbringende for at spørge om Vej, og da der Ingen var tilstede sammesteds og der hang et Solveylindruhr i Vinduet, tilvendte sig Uhret, som han nogle Dage efter bortbyttede i en Beværtning i Haderslev imod et gammelt Uhr og 3 Reichs-

mark. Det stjaalne Uhr, der tilhørte Hjuler Anders Hanses Møller, som paa den Tid havde Arbejde hos Sognofogden Obbekjær og afbenyttede det ovennævnte lille Hus til Værksted, er bragt tilstede under Sagen og, efter at være vurderet til 10 Kr., udleveret Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning. Tiltalte, der er født i Hertugdømmet Slesvi i Aaret 1843, har tidligere 4 Gange været straffet her i Lande navnlig for Tyveri, nemlig ifølge Bølling og Nørre Herreder Extraretsdom af 27 Oktober 1870 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge Berglur Herreds Extraretsdom af 9 April 1879 efter § 230, 1ste Led med samme Art af Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ifølge Thisted Kjøbstads Extraretsdom af 15 Januar 1881 efter § 231, 1ste og 2det Led jfr. § 229, Nr. 4 1ste Led, samt efter Lov af 3 Mart 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og ifølge Lolland Nørre Herreds Extraretsdom af 13 Marts 1883 efter § 232 med samme Art af Strafarbejde i 1 Aar, og han er saaledes nu ved Underrettsdommen rettelig anset for 5te Gang begaet simpelt Tyveri efter den sidstnævnte Paragraf i Straffeloven med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 2 Aar. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelse i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vderfor være at stadfæste.

Nr. 191.

Advokat Halkier

contra

Emil Bartholin William Koch (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Mai 1888
Arrestanterne Emil Bartholin William Koch og Niels Andrea Nielsen bør straffes, Koch med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og Nielsen med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa bør de og En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Juul og Meyer, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Emil Bartholin William Kochs Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt saanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under ærværende mod Arrestanterne Emil Bartholin William Koch og Niels Andreas Nielsen for Tyveri anlagte Sag sigtes de for den Februar d. A. om Eftermiddagen at have frastjaalet Froken Caroline Louise Henningsen et Dameoverstykke, en Jaquet og en Paraply, som hang i Entreen til Bestjaalnes Lejlighed paa første Sal i Ejendommen Gothersgade Nr. 151. Ved de af Skindsliber Larsens Hustru Maren Kirstine Pedersen, Tjenestepige Petrea Thorn og forskellige andre Vidner afgivne beedigede Forklaringer er der i saa Henseende fremkommet følgende Oplysninger mod dem. Da Skindsliber Larsens Hustru den nævnte Dag om Eftermiddagen Kl. ca. 7 med sin 5-aarige Son begav sig ind i ommeldte Ejendom gennem Porten op ad Trappegangen, for at besøge en paa 3die Sal boende Grosserer, traf hun ifølge sin Forklaring mellem Stue og 1ste Sal Arrestanten Nielsen og saa i det Samme Arrestanten Koch staa oppe ved 1ste Sal og kaste et Dameoverstykke ned til Nielsen, som i Horejen havde et andet Klædningsstykke over Armen. Hun saa Nielsen tage Overstykket op, og strax efter kom Koch ned med en Paraply i Haanden. Hun fattede nu Misgunke om, at Arrestanterne havde begaaet Tyveri, og da hun sed at passere 1ste Sal bemærkede, at Entredoren til Froken Henningsens Lejlighed stod naaben, bestyrkedes hun i sin Misgunke, hvorfor hun ringede paa Dorklokken til Lejligheden. Bestjaalnes Tjenestepige Petrea Thorn kom derefter tilstede, og da Larsens Hustru spurgte denne, om der ikke savnedes noget Toj, sagde Pigen ved at se efter i Entreen havde forvisset sig om, at de der omtalte Gjenstande vare borte, begavede de sig Begge ned i Trappen for at faa fat i Arrestanterne, og traf disse, der sed den ommeldte Lejlighed maa antages at have været noget arusede, staaende i Porten. Paa Forehold nægtede Arrestanterne,

som ikke mere havde de Gjenstande hos sig, af hvilke Larsens Hustru umiddelbart forinden vil have set dem i Besiddelse. at have stjaalet noget Toj, men kort efter fandt en i Stedet boende Bogtrykker og donnes Svigerfader de savnede Gjenstande liggende i en mørk Krog af Porten, hvor derpaa Petrea Thorn hentede dem, og Arrestanterne bleve nu anholdte af nogle Politibetjente, som vare komne til. Arrestanterne have nu vel vedblivende paastaet, at de ere uskyldige i det dem paasigtede Forhold, og nægtet at have været i Besiddelse af de stjaalne Gjenstande, men ligesom de ikke have kunnet angive nogen fyldestgjørende Grund til deres Nærværelse i Ejendommen, saaledes have deres Udsagn i deres Holhed baaret Præg af Ubestemthed og Tilbageholdenhed, og da de derhos, som nedenfor anført, tidligere have været straffede for Ejendomsindgreb og navnlig for Tyverier, begaaede af dem i Fællesskab under lignende Omstændigheder som de, om hvilke her under Sagen er Spørgsmaal, skjønnes det efter Alt, hvad der foreligger, ikke at kunne betvivles, at de ere skyldige i det dem paasigtede Tyveri. Hvad angaar dettes Udforelsesmaade, maa det efter det Oplyste vel antages, at paagjældende Entredor, der bestod af to Fløje, har været afaaaset, men Omstændighederne tyde dog paa, at den ene af Fløjene har været saa mangelfuldt befæstet, at Døren muligvis har kunnet aabnes uden Anvendelse af egentlig Vold, og i othvert Fald mangler der Bevis for, at Tyveriet har været forbundet med Indbrud, saa at det altsaa kun vil kunne tilregnes Arrestanterne som simpelt. De stjaalne Gjenstande ere tilsammen vurderede til 18 Kr. Arrestanterne ere fødte: Koch den 9 September 1853 — — — og begge mange Gange straffede, Koch blandt Andet ifølge Rettens Dom af 29 Mai 1880 efter Straffelovens §§ 228 og 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og senest ifølge Rettens Dom af 10 September f. A. efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage og — — Som Følge af det Anførte ville de være at anse: Koch efter Straffelovens § 231, 1ste Led — — — efter Omstændighederne — — med Forbedringshusarbejde i 1 Aar — —.

Nr. 199.   Højesteretssagfører Shaw

contra

Christian Edward Andersen (Def. Hansen),

der tiltales for uterligt Forhold.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraretsdom af 30 April 1888: Arrestanten Christian Edvard Andersen bør udsættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaned. Han bør herhos udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, herunder Salær til Aktor, Prokurator Møller og til Defensor, Overretssagfører Dichmann, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Juni 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Tvermoe og Seidelin for Overretten betaler Arrestanten Christian Edvard Andersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Shaw og Jansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under ærværende fra Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Christian Edvard Andersen anklaget for utærligt Forhold. Ved egen Tilstaaelse og det øvrigt Oplyste er det bevist, at Arrestanten den 12 April d. A. Gaarden til en Ejendom paa Godthaabsvej har fremtaget sit mandlige Lem og stillet sig foran et Pigebarn paa 15 Aar, og at han strax efter har stillet sig med sit fremdragne mandlige Lem ved Indgangen til en Port i en Ejendom paa Adilsvej og remvist sig saaledes for tvende Koner, der passerede forbi paa Vejen kort efter hinanden, ligesom han gik nogle Skridt efter en af dem, der kom sidst forbi. Arrestanten har forklaret, at han ikke gjorde sig nogen Tanke om, hvorvidt nogen af Fruenimmerne vilde indlade sig i Usædelighed med ham, men han har sig kun saaledes ad af Sandselighed. For sit nævnte Forhold vil Arrestanten — der er født 20 Oktober 1865 og som er anset ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraretsdom af

20 Mai 1886 og Kjøbenhavns Kriminal- og Politiretsdom af 17 Januar d. A., bogge Gange efter Straffelovens § 185, med Fængsel paa Vand og Brød i henholdsvis 4 Gange 5 Dage og 6 Gange 5 Dage — være at anse efter bemeldte Paragraf, og da Straffen ved den indankede Dom passende er bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og Aktionens Omkostninger rettelig ere paalagte Arrestanten, vil Dommen være at stadfæste.

Tirsdagen den 2 August.

Nr. 146. Højesteretssagfører Lunn
 contra
 Cecilia Maria Håkonssen eller Håkonsdotter, Ola
 Olssons Enke (Def. Hansen),

der tiltales for Drab.

Vordingborg søndre Birks Extrarets Dom af 4 November 1887: Arrestantinden Cecilia Maria Håkonssen, Ola Olssons Enke, bør straffes paa Livet samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salarium til Aktor, Prokurator Petersen og Defensor, Sagfører Schwensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Marts 1888: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Meyer og Møller, betaler Arrestantinden Cecilia Marie Håkonssen eller Håkonsdotter, Ola Olssons Enke, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I et efter den indankede Doms Afsigelse optaget Forhør har Tiltalte, efter først at have fastholdt den af hende tidligere afgivne, i Dommen fremstillede Tilstaaelse om at have ombragt sit Barn ved at drukne det, senere fragaaet denne Forklaring, idet hun har udsagt, at Barnet uforsætlig fra hendes Side var blevet kvalt under hendes Kjørsel med det

paa Jernbanen, hvilket hun efterat have forladt Jernbaneanstationen opdagede, hvorefter hun paa den tidligere af hende omfklarede Maade kastede Liget i Vandet. Efter samtlige foreliggende Oplysninger findes der imidlertid i Henhold til D. L. 1—15—1 intet Hensyn at kunne tages til denne Tilbagekaldelse af hendes tidligere gennem en Række af Forhører med Bestemthed fastholdte og af Sagens Oplysninger bestyrkede Tilstaaelse. Hun maa derfor anses skyldig i forsætligt Drab, men da der, efter hvad der er oplyst om Tiltaltes daværende Sindstilstand, ikke findes aldeles tilstrækkelig Grund til at betragte Drabet som udført med Overlæg, bliver hun for samme kun at anse efter Straffelovens § 186.

Under det ovennævnte nye Forhør har Tiltalte tilstaaet, at hun den 20 Juni f. A. har efter en umiddelbart forinden derom fattet Beslutning i den Hensigt at dræbe Barnet sat en Flaske med Karbololie for dets Mund, hvoraf det drak en lille Smule. For dette Forhold, som Højesteret ifølge kgl. Reskript af 19 f. M. er bemyndiget til som første Instans at paakjende i Forbindelse med det i Overretsdømmen omhandlede Forhold, vil hun være at anse efter ovennævnte Paragraf sammenholdt med § 46.

Straffen findes i det Hele at kunne fastsættes til Tugthusarbejde i 8 Aar, hvorhos Tiltalte, der først i 1884 er kommen her til Landet, i Medfør af Straffelovens § 16 vil være at dømme til efter udstaaet Straffetid at bringes ud af Riget.

Thi kjendes for Ret:

Cecilia Maria Håkonssen eller Håkonsdotter bør hensættes til Tugthusarbejde i otte Aar samt efter udstaaet Straffetid bringes ud af Riget. Saa vidreder hun og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne Lunn og Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instans inden Vordingborg sondre Birks Extraret af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd den 11 November f. A. paakjendte Sag sigtes Arrestantinden Cecilia Marie Håkonssen eller Håkonsdotter, Ola Olssons Enke, for at

have dræbt sit den 22 Mai f. A. udenfor Ægteskab fødte Barn Hulda Amalie Christensen, der den 18 August næstefter fandtes død i en Vanding paa Lundby Mark. Ved Arrestantindens Tilstaaelse og det iøvrigt Fremkomne er Følgende oplyst: Arrestantinden, der er født den 2 Oktober 1854 i Sverrig — hvor hun har været gift med Sömand Olu Olsson, efter hvem hun i 1881 blev Enke — og som i sit Ægteskab har et nu 6-aarigt Barn, der er anbragt i Pleje i Sverrig, kom i Juni 1884 hertil Landet, hvor hun derefter tjente forskellige Steder, senest paa Ydernæsgaard ved Næstved indtil 1 Mai f. A., da hun paa Grund af sin forestaaende Nedkomst fik Logis i Næstved. Den 22 Mai fødte hun sit ovennævnte Barn, der i Juni Maaned dobtes som anført, idet Barnets Fader, Dragon ved 4de Dragonregiment i Næstved Peder Christensen, havde samtykket i, at det dobtes med hans Efternavn. Efter at Arrestantinden omtrent saamtidig havde faaet Barnet anbragt i Pleje i Næstved for 10 Kr. maanedlig og Barnefaderen den 20 s. M. inden Retten havde erkjendt Paterniteten og tilbudt at betale Underholdningsbidrag efter Ovrighedens Bestemmelse, tog hun Tjeneste hos Gaardejer Niels Hansen Nielsen i Kjøng. Den 19 Juli næstefter tilskrev Barnets Plejeforældre hende imidlertid, at de ikke vilde kunne beholde Barnet i Pleje længere end til 1 August, hvorfor hun maatte søge ny Plads til det fra den Tid, hvorhos de mindede hende om at betale de 15 Kr., som de til den Tid vilde have tilgode i Plejepenge. Paa Grund heraf tog Arrestantinden med sin Husbonds Tilladelse den 27 Juli med Middagstoget fra Lundby Station til Næstved, betalte Plejeforældrene de skyldige 15 Kr., hvortil hendes Husbond havde medgivet hende Penge af hendes Løn, og erklærede for dem, at hun ønskede at medtage Barnet, da det vilde blive anbragt i Pleje af en Slægtning af hende, som om nogle Dage ventedes fra Sverrig, samt at hun imidlertid kunde faa det anbragt hos en Familie i Kjøng. Efter et Besøg om Eftermiddagen paa Ydernæsgaard vendte Arrestantinden henimod Aften i Folge med en der tjenende Pige Anna Sofie Petersen tilbage til Plejeforældrene i Næstved, hvor hun opholdt sig, til hun omtrent Kl. 10 begav sig til Stationen og derfra med Aftentoget Kl. 11 afrejste til Lundby med Barnet. Arrestantinden har forklaret, at hun næsten hele Tiden siden Barnets Fødsel havde omgaaedes med Tanker om at ombringe dette og tillige sig selv, og at disse vel tabte sig, efterat Barnefaderen havde samtykket i, at Barnet dobtes med hans Navn, men atter paakom hende, da Plejeforældrene tilskrev hende, at de ikke kunde beholde Barnet efter den 1 August, og at hun under sit Besøg paa Ydernæsgaarden den 27 Juli følte sig særlig nedtrykt over, at en der tjenende Karl yttrede, at Barnefaderen til Kammerater skulde have udtalt, at han ikke skulde betale noget Bidrag, hvilken Yttring nævnte Karl dog har nægtet at have

brugt. Iøvrigt havde Arrestantinden samme Dag paa Byfogedkontoret i Nestved erfaret, at Amtsresolution angaaende Underholdningsbidrag til Barnet var udfærdiget, medens hun ikke erfarede Bidragets Størrelse, ligesom Resolutionen først senere kom hende i Hænde, men hun frygtede, efter hvad hun har udsagt, dog for, at Faderen, saalænge han var i Militærtjenesten, Intet vilde kunne bidrage. Til sit i Sverrig anbragte Barn havde Arrestantinden i det sidste Aar Intet bidraget, idet Sognet havde overtaget Forsorgelsen. At Arrestantinden under sit Ophold i Nestved den ommeldte Dag var i en forknyt og nedtrykt Sindsstemning, er iøvrigt forklaret af Forskjellige, med hvem hun var kommen sammen, og særlig har fornævnte Pige Anne Sofie Petersen, der om Aftenen fulgte hende til Stationen, udsagt, at Arrestantindens Adfærd og Yttringer undervejs vare hende saa paafaldende, at hun fik en Frygt for, at hun skulde gjøre en Ulykke paa Barnet, og advarede hende derimod. Arrestantinden har imidlertid fastholdt, at hun ligesaa lidt den Gang som under Kjørsolen til Lundby, under hvilken hun stadig nærrede den Tanko at aflive baade Barnet og sig selv, hvilket hun syntes var bedst for dem begge, havde fattet nogen bestemt Beslutning herom, og efter at være naaet Lundby Station Kl. 11, 22 Minutter gik hun ad Kjong Landevej henimod Hjemmet, til hun naaede Broen i Skjellet mellem Lundby og Kjong Sogne. Her drejede hun mod Nord og fulgte Aaens østlige Bred paa Lundby Mark, idet hun fattede det Forsæt nu at drukne Barnet, medens hun manglede Mod til at begaa Selvmord og vilde opsætte dette til senere. Efter at være gaaet 5—6 Minutter langs Aaen traf hun en Vanding, og da den syntes hende belejlig for Udførelsen, gik hun ud i Vandet, saalangt, at det naaede hende til Knæerne og kastede Barnet fra sig i Vandet, medens hun selv gik iland og satte sig i Nærheden. Et Kvarterstid efter gik hun atter til Vandet, og da hun uagtet Mørket saa Barnet flyde ovenpaa, tog hun det op; det var da livlost og rørte sig ikke. For at undgaa Opdagelse, afforte hun derpaa Barnet dets Klæder og lagde det igjen ud i Vandet og tildækkede det med et Par større Sten og en Græstov for at holde det nede. Efter hendes Forklaring havde Barnet senest faaet Næring kort, forend hun forlod Plejeforældrenes Hus, altsaa et Par Timer før Udkastelsen, og det havde siden den Tid sovet, ligesom det endnu var sovende og ikke skreg, da hun udkastede det, medens hun dog véd, at det levede. Videre har hun torklaret, at hun strax efterat have udkastet Barnet fortrod Gjærningen, og at Grunden til, at hun ikke umiddelbart efter atter optog det af Vandet, var, at hun ansaa det for for sent. Barnets Klæder hjembragte hun og forvarede, til hun, for at undgaa Opdagelse, brændte dem, da hun havde hørt, at Barnet var fundet. Da Barnet fandtes den 18 August næstefter, ragede det med en Del

af Hovedet op over Vandets Overflade, medens det ellers holdtes nede ved en over den ene Fod paalagt større Sten. Den af vedkommende Læger, der have obduceret Liget, afgivne Erklæring gaar ud paa, at Barnet har været kraftigt udviklet og velnæret. at den fremskredne Forraadnelse gjør det umuligt at have nogen sikker Formening om Dodsarsagen, men at iøvrigt nogle, skjøndt upaalidelige Tegn kunde tyde paa, at Barnet snarere er omkommet ved Kvælning end ved Drukning, men med Hensyn hertil har det kgl. Sundhrdskollegium, hvis Betænkning Overretten har indhentet, yttret, at den vidt fremskredne Forraadnelse gjør det umuligt i dette Tilfælde at danne sig nogen sikker eller blot sandsynlig Mening om Barnets Dodsmaade. Efter det Anførte maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestantinden paa den af hende omforklarede Maade har dræbt sit Barn med Overlæg, og det maa derfor billiges, at hun, der ikke findes tidligere straffet her i Landet, er ved den indankede Dom anset efter Straffelovens § 190 med Livsstraf, og Dommen vil derfor, idet dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paa- lagte Arrestantinden, ligeledes bifaldes, være at stadfæste.

**Nr. 33. Gouvernementet for de dansk-vestindiske
Øer paa St. Thomæ Kolonialkasses Vegne
(Hindenburg)**

contra

**The Phoenix Insurance Company af London ved dets
Agenter Handelshuset Mac Dougal & Co. af St. Thomas
(Ingen)**

betr. Spørgsm. om en Udpantningsforretnings Lovlighed.

St. Thomæ Fogedrets Kjendelse af 11 Januar 1887: Forretningen vil være at fremme, dog at de for 1ste og 2det Halvaar 1885 affordrede Beløb ville være at nedsætte til respektive D. 93,75 og D. 37,50 foruden Fogedgebyret.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 1 Juni 1887: Den indankede Fogedforretning og den under samme afsagte Kjendelse bør ufterrettelig at være. Appellens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Medens Udpantning for den i den indankede Dom omhandlede Art af Skatter maa anses at have Hjemmel i den

for de dansk-vestindiske Øer gjældende Lovgivning i Forbindelse med den der udviklede Praxis, mangler der Lovbestemmelser, hvorefter det Offentliges Adgang til at benytte saadan Inddrivelse er begrændset til en vis Tidsfrist efter Forfaldstiden, og en analogisk Anvendelse af den ene eller den anden af de i saa Henseende for Danmark alene givne, ikke til bemeldte Øer udvidede Lovbestemmelser, særlig den i Overrettsdommen paaberaabte Lov om Udpantning af 29 Marts 1873 § 2, kan ikke anses beføjet.

Som Følge heraf kan det ikke billiges, at den paaankede, i Henhold til Gouvernementets Ordre om Skatternes Inddrivelse foretagne Fogedforretning ved Overrettsdommen er kjendt uefterrettelig, og Sagen vil derfor efter Citanternes Paa-stand være at hjemvise til Overretten til Paakjendelse i Realiteten. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag bør paany foretages ved Landsoverretten og af samme i Realiteten paakjendes. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under en imod de Indstævnte, Handelshuset Mc. Dougal & Co. af St. Thomas i deres Egenskab af Agenter for Forsikringsselskabet „the Phoenix Insurance Company of London“ den 21 December f. A. paabegyndt og den 11 Januar d. A. sluttet Fogedforretning til Inddrivelse af de St. Thomæ Kolonialkasse skyldige Restancer af Butik- og Lygteskat for 2det Halvaar 1884 samt 1ste og 2det Halvaar 1885, nemlig for hvert Halvaar D. 312,50 foruden Omkostninger D. 4,05, fremsatte de Indstævnte forskellige Indsigelser imod de dem afkrævede Skatter som formentlig for højt ansatte, og protesterede i Henhold hertil imod Forretningens Fremme. For at give Overovrigheden, Gouvernementet for de dansk-vestindiske Øer, som ikke havde ladet møde under Forretningens Lejlighed til at erklære sig over det af de Indstævnte Anbragte udsattes Forretningen ex officio, og Fogden henstillede til Gouvernementet at antage en Sagfører til at varetage det Offentliges Tarv under Forretningens Kontinuation. Gouvernementet fandt imidlertid ikke Anledning til at tage Henstillingen til Følge, men overlod under Henviisning til de Skrivelser, hvormed det i sin Tid havde fremsendt Restancelisterne, Sagen til Fogedretten's

Afgjorelse, hvorefter Fogden ved Kjendelse af 11 Januar cragede, at Forretningen vilde være at fremme, dog at Restancerne for 1ste og 2det Halvaar 1885 nedsattes til henholdsvis D. 93,75 og D. 37,50. De saaledes nedsatte Beløb indbetalte de Indstævnte under Forbehold strax til Fogden, som modtog dem med Reservation af Gouvernementets og det Offentliges Ret i enhver Henseende. Efter Stævning af 29 Januar, som faldt i Rette den 16 Marts sidstl., har Gouvernementet paa St. Thomæ Kolonialkasses Vegne indanket den omhandlede Fogedforretning og den under samme afsagte Kjendelse og paastaet sidstnævnte forandret derhen, at det paalægges Fogden at fremme Forretningen i dens Helhed i Honhold til de fremlagte Udpantningsordrer og Restancelister, altsaa saaledes at den yderligere fremmes med Hensyn til D. 218,75 og D. 275,00 som endnu skyldige Andele af Skatterne for henholdsvis 1ste og 2det Halvaar 1885. De Indstævnte paastaa den indankede Kjendelse stadfæstet, dog at Gouvernementet tilpligtes at godtgjøre dem Fogedforrettningens Omkostninger. Appellens Omkostninger have begge Parter paastaet sig tillagte skadesløst hos Modparten. Foruden at nedlægge den nysnævnte Paastand om Kjendelsens Stadfæstelse have de Indstævnte i den Del af deres Forsvarsindlæg, hvori de behandle Sagens Formalitet, blandt andet assereret, at der ikke her paa Øerne kan foretages Udpantning for Skatter, og at Gouvernementets Ordre om Udpantning i ethvert Fald lide af den Mangel, at de ikke indeholde den i Frdg. 2 Juni 1830 § 6 foreskrevne Klausul, at Forretningen foretages paa Rekvirentens An- og Tilsvar. I Anledning af disse de Indstævntes Asserta mærkes, at Hjemmelen til at afkræve det af dem repræsenterede Forsikringselskab Butik- og Lygteskat indeholdes i Adg. 29 December 1862, jfr. Adg. 22 Februar 1855 og 20 Juni 1864, og at det ved Adg. 1855 § 7 er overdraget Gouvernementet at bestemme det Fornødne med Hensyn til de nævnte Afgifters Inddrivelse. Saa vidt Retten bekendt har Gouvernementet ikke siden Emanationen af Adg. 1855 givet nogen Forskrift i sidstnævnte Henseende; i ethvert Fald har Gouvernementet under nærværende Sag, uagtet den af de Indstævnte dertil givne Anledning, intet herom oplyst; men denne Omstændighed findes alene at kunne have til Folge, at de almindelige her paa Øerne gjældende Regler om Skatters Inddrivelse maa komme til Anvendelse paa de omhandlede Afgifter. Disse Regler ere ikke samlede i nogen Anordning, men udviklede ved Praxis eller maasko oprindelig fastsatte ved gamle Gouvernementsplakater. Fogden gaar, som det hedder i Kancl. Skrivelse af 10 Maj 1825, frem imod Skatteyderne paa samme Maado som en Kreditor imod sin Debitor efter Dom, giver med andre Ord Exekution og Udlæg for Skatterestancen med Tillæg af Gebyr Fremgangsmaaden er altsaa i Virkeligheden ikke meget forskjellig fra den i Moderlandet brugte Udpantning og kaldes endog i en

Anordning fra den nyere Tid med dette Navn, jfr. § 29 af Sp. Regl. 7 Januar 1868, stadfæstet 5 Oktober 1870. Om saadant end maa erkjendes at være mindre korrekt, findes der ikke at kunne være Tale om ex officio at annullere den indankede Forretning, fordi Gouvernementet in casu har beordret Afgifterne inddrevne „ved Udpantning“, og endnu mindre, fordi den ovennævnte Klausul ikke er optagen i Ordren — naar Fogden, som iøvrigt ikke bruger Udtrykket Udpantning, men derimod Exekution, dog har fulgt de gjældende Regler om Inddrivelse af Skatter. Uagtet dette ikke er bestridt af de Indstævnte, ses det ikke rettere, end at Fogedforretningen lider af den væsentlige Mangel, at Inddrivelsen er iværksat for sent, og at den indankede Forretning af den Grund maa blive at annullere. Vel haves der ikke nogen positiv Forskrift om, hvor længe en Skat kan inddrives, efter at den er forfalden til Betaling, lige saa lidt som om den Omgang, der overhovedet skal inddrages med Skatte-restancer; men efter Sagens Natur og Analogien af Moderlandets Lovgivning skjønnes det at være selvfølgeligt, at Inddrivelse paa den sædvanlige summariske Maade alene kan ske indenfor et vist Tidsrum efter Skattens Forfaldstid. Idet det mærkes, at de her omhandlede Skatter fra først af som tillagte St. Thomæ Landkasse vare Kommuncavgifter, og at denne Omstændighed, hvis der da ellers gjælder forskjellige Regler for Exekution af kongelige Skatter og af Kommuneskatter, ikke synes at være uden Betydning, uagtet Landkassens Indtægter nu ifølge Koloniallovens § 50 overgaa i Kolonialkassen, findes Analogien af Moderlandets Lovgivning, Pl. 2 November 1836 § 1 og Lov om Udpantning af 29 Marts 1873 § 2 at medføre, at Inddrivelsen maa være iværksat inden et Aar, efterat Afgiften er forfalden, eller dog af vedkommende Oppebørselsbetjent begjært inden Udlobet af det nævnte Tidsrum. Til at forlænge dette Tidsrum, fordi det i sin Tid ved Frdg. om Amtstueoppebørsler af 8 Juli 1840 § 22 var sat til $2\frac{1}{4}$ Aar, skjønnes der ikke tilstrækkelig Foje, efterat bemeldte Bestemmelse nu er bortfalden. Hvad angaar Skatterne for 2det Halvaar 1884 og 1ste Halvaar 1885, da ere de beordrede inddrevne henholdsvis 13 Oktober 1885 og 23 Juli 1886. Hvis disse Skatter antages at være de den 1 Juli 1884 og 1 Januar 1885 forfaldne, jfr. Adg. 22 Februar 1855 § 7, var Gouvernementet altsaa ubefojet til at beordre Inddrivelse ved Exekution for noget af Halvaarene, medens Beføjelsen kun har manglet for 1ste Halvaar 1885, hvis Skatterne maa antages at være forfaldne den 1 Januar 1885 og 1 Juli s. A. Men, hvad der end antages herom, var Fogden i ethvert Fald uberettiget til at gjøre Exekution for de tvende Halvaars Skatter den 11 December 1886, altsaa langt over et Aar efter at Skatterne selv efter den gunstigste Beregning vare forfaldne. Skatterne for 2det Halvaar 1885 ere beordrede inddrevne den 23 November 1886, og under

Uvisheden om, hvorvidt de forfaldt til Betaling den 1 Juli 1885 eller 1 Januar 1886, maa Exekution, iværksat den 11 December 1886, altsaa paa en Tid, der under den første Eventualitet laa langt over et Aar efter Skatternes Forfaldstid, ogsaa for deres Vedkommende anses at have været ubeføjet. I Henhold til Foranstaaende vil saaledes Fogedforretningen i dens Helhed og dermed ogsaa den under samme afsagte Kjendelse være ex officio at kjende uefterrettelig, uden at Retten vil have at gaa ind paa Sagens Realitet. Appellens Omkostninger ville være at ophæve.

Nr. 185. Højesteretssagfører Hansen,

contra

Niels Christensen, med Tilnavn Krogh, (Levinsen),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Rinds Gislum Herreders Extrarets Dom 12 Marts 1888: Arrestanten Niels Christensen, kaldet Krogh, bor hensættes til Forbedringshnsarbejde i 2 Aar, og Tiltalte, Anna Christine Amalia Rasmussen, Arrestantens Hustru, bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brod i 5 Dage. I Erstatning til Husmand Christen Pedersen af Nyrup betaler Arrestanten 20 Kr. Saa udreder han og alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Sagfører Andersen, og til Defensor, Sagfører Schibbye, 25 Kr. til hver, dog at Tiltalte in solidum med ham af bemeldte Omkostninger udreder en Fjerdedel. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom 22 Maj 1888: Underrettsdommen bor ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Overretssagfører Hastrup, betaler Arrestanten 25 Kr. til hver, hvorhos hans Hustru in solidum med ham tilsvarende en Fjerdedel af disse Salærer. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse for Niels Christensen Kroghs Ved-

kommende, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Levinsen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Niels Christensen med Tilnavn Krogh for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods. Den 9 September f. A. anmeldte Husmand Christen Pedersen af Nyrup, at der Natten mellem den 7 og 8 s. M. var fra hans Mark i Nyrup bortstjalet 3 ham tilhørende Faar, af hvilke de to havde været tojrede med samme Tojr, medens det tredje havde været koblet sammen med et sort Faar, der ikke var blevet stjalet, og at han, der havde savnet Faarene den paafølgende Morgen mellem Kl. 7 og 8, dengang kunde se, at en Person, som havde været ifort Træsko uden Beslag, havde trukket Faarene bagefter sig fra Pedersens Mark ad Højslev Mølle, hvorhos Pedersen, skjønt Sporene her bleve usikre, mente, at Personen derfra havde begivet sig med Faarene ad Skat Skov til. Mistanken for at have begaaet dette Tyveri blev strax benledet paa Arrestanten, der bor paa Tollestrup Hede omtrent en Mils Vej fra Skat Skov, og som tidligere er straffet for Tyveri. Herredets Politibetjent indfandt sig derfor den 13 September paa Arrestantens Bopæl, og, da han, der ikke traf Arrestanten hjemme, sammesteds forefandt 2 hvide Faar, som kunde antages at være frastjaalne Pedersen, paalagde han, da han den 16 September traf Arrestanten i Hobro, denne, at han foreløbig ikke maatte disponere over disse Faar. Da Politibetjenten den 20 næsteften atter indfandt sig i Arrestantens Hjem tilligemed Pedersen og to andre Mænd, navnlig for at faa konstateret, om de to ovenmeldte Faar tilhørte Pedersen, oplyste Arrestantens Hustru, hvis Mand var fraværende, imidlertid, at hun Natten mellem den 18 og 19 September ifølge sin Mands Ordre havde slagtet det ene af disse Faar. Derimod havde hendes Mand samme Nat hjembragt et andet hvidt Faar, og da et saadant efter en Anmeldelse, som Politiet den 23 September modtog fra Gaardmand Poul Jensen af Binderup, samme Nat var bortstjalet fra dennes Mark i Binderup, opstod der Mistanke om, at Arrestanten ogsaa havde begaaet dette Tyveri,

og at det af Arrestanten Natten mellem den 18 og 19 September hjembragte Faar var det Poul Jensen samme Nat frastjaalne. Under de derefter optagne Forhør har Arrestantens Hustru nu afgivet en Forklaring, der i det væsentlige stemmer med den af hende allerede den 20 September for Politibetjenten afgivne Forklaring, og som navnlig gaar ud paa, at hendes Mand, der om Morgenen den 6 September var gaaet til Aars Marked for at kjøbe en Hest i Stedet for den, som de havde, og som var meget syg, først er kommen hjem igjen Natten mellem den 7 og 8 September mellem Kl. 2 og 3, medbringende 3 Faar, som han fortalte hende, at han havde taget, uden at sige hvor. Det ene af disse Faar slagtede de strax i Dagningen, ligesom han ogsaa dræbte deres Hest. Kjødet af det slagtede Faar blev hakket og senere blandet med Kjødet af Hesten til Polser, alene med Undtagelse af Leverne og Slaget, som hans Hustru beholdt, hvorimod Faareskindet, efterat Arrestantens Hustru havde klippet Ulden af det, blev nedgravet i en Kartoffelmark nord for Huset. De to andre Faar bleve derimod staaende paa Arrestantens Mark, men efter den 18 September om Eftermiddagen omtrent Kl. 6 at have forladt sit Hjem, kom Arrestanten den næste Morgen omtrent Kl. 3 tilbage, medbringende et Faar, som han udtrykkelig sagde, at han havde taget, men uden at omtale, hvor han havde taget det, og gav da sin Hustru Ordre til at slagte det ene af de to ovenmeldte Faar og at sætte det sidst hjembragte sammen med det andet af disse, idet han, der var bleven bange efter den Samtale, som han den 16 September havde haft med Politibetjenten i Hobro, ytrede til sin Hustru, at de to Faar saaledes ikke vilde kunno gjenkjendes. Arrestantens Hustru efterkom ogsaa sin Mands Ordre og lagde Kjødet af det slagtede Faar tilligemed det Kjød, der var i Behold af det den 8 September slagtede Faar, i et Kar, som hendes Mand allerede for Høst havde nedgravet i Gulvet i Dagligstuen, idet han havde sat en Kiste over Stedet. Tællen af det sidst slagtede Faar afsmeltede hun og kom i 2 Krukker, som hun efter sin Mands Ordre skjulte i Rugen i deres Lade, hvor hendes Mand, efter hvad han sagde hende, ogsaa havde skjult Skindet af det sidst slagtede Faar. Ligesom den ovennævnte Politibetjent den 20 September fandt et Faareskind i den Kartoffelmark, hvor Arrestanten efter sin Hustrus Forklaring skulde have nedgravet Skindet af det først slagtede Faar, saaledes fandtes ogsaa ved en af samme Betjent, i Henhold til et af Forhørsdommeren afsagt Dekret, den 22 September i Arrestantens Hjem foretagen Husundersøgelse bl. a. i hans Dagligstuegulv under en Dragkiste nedgravet et Kar indeholdende Kjød, efter Betjentens Formening Faarekjød af lidt mere end af et Faar, samt skjult i Kornet i Laden et hvidt Faareskind med Ulden paa og to Krukker med Tølle. Det er derhos af Husmand Christen Pedersen af Nyrup og to af hans Naboer,

der havde taget det ene af de i Arrestantens Besiddelse forefundne Faar i Ojesyn, edelig forklaret, at bemeldte Faar i et og alt er ganske som eller at det i alle Maader fuldstændig ligner det ene af de Faar, der efter Christen Pedersens Forklaring er frakommet ham imod hans Vidende og Villie, saa at der ikke kan være nogen Tvivl om, at det er det samme, i hvilken Henseende Christen Pedersen særlig har fremhævet. at det ene af de ham frakomne Faar, nemlig det, der var sammenkoblet med det sorte Faar, havde en lille sort Plet paa venstre Bov, og at en saadan Plet ogsaa findes paa det ham foreviste Faars Bov, hvorhos han og hans Naboer i et senere Forhor have tilføjet, at det ovenmeldte i Arrestantens Besiddelse forefundne Faar, der den 5 Oktober var blevet udleveret Christen Pedersen, efter at være bragt til dennes Hjem viste sig at være kjendt med Lokalteterne og strax sluttede sig til det sorte Faar, hvormed det bortkomne Faar tidligere havde været sammenkoblet. Derimod har der ikke kunnet anstilles nogen Undersøgelse med det i Arrestantens Kartoffelmark forefundne Faareskind, idet dette var saa raadtent, at det strax maatte nedgraves, og det Skind, der fandtes i Arrestantens Lade, ligner vel efter Christen Pedersens Forklaring Skindet paa det ene af de ham frakomne Faar, men han har dog ikke med fuld Sikkerhed turdet udtale sig om, hvorvidt det var Skindet af det sidstnævnte Faar. Ligeledes have Gaardmand Poul Jensen af Binderup, dennes Tjenestekarl og Tjenestdreng, efterat have taget det andet i Arrestantens Besiddelse forefundne Faar i Ojesyn, edelig forklaret, at dette Faar saa fuldstændig ligner det Poul Jensen, efter hans Forklaring imod hans Vidende og Villie frakomne Faar, at der ikke kan være mindste Tvivl om, at det er det samme, og at ogsaa det paa det foreviste Faar værende Stykke Tøjr, og navnlig de derpaa værende Klaptrær, ganske ligner det, hvormed det stjaalne Faar, da det bortkom, var tøjret, i hvilken Henseende Poul Jensen og hans Tjenestekarl særlig have fremhævet, at Klaptrærerne paa det bortkomne Faars Tøjr vare forfærdigede af Poul Jensen selv, efter dennes Forklaring af Piletræ. Endelig er det oplyst, at Arrestanten, medens han og hans Hustru samtidig sad arresterede under nærværende Sag, har fundet Lejlighed til, uden at det bemærkedes af Arrestforvareren, at tilstille sin Hustru to Breve, der vel ikke have kunnet skaffes tilveje, men som efter hans Forklaring bl. A. gik ud paa, at hans Hustru ikke skulde sige mere, end hvad hun allerede havde sagt, og at hun skulde sige, at hun iøvrigt ikke kjendte til hans Sager, medens han derimod, efter hvad hans Hustru har udsagt, i det ene Brev udtrykkelig paalagde hende at forklare i Overensstemmelse med ham, bl. A. forsaavidt hans Forklaring gik ud paa, at det ene af de hos ham forefundne Faar af ham var hjembragt fra Hobro. Arrestanten har nu vedgaaet, at han Natton mellem den 7 og

8 September har hjembragt 3 Faar, hvoraf de to senere er slagtede, medens det tredje er det, med Hensyn til hvilket Husmand Christen Pedersen har aflagt Tilhjemlingsed, at den ovenfor ommeldte Politibetjent den 16 September havde paalagt ham ikke at disponere over de to af de ovennævnte Faar, som Politibetjenten den 13 s. M. havde forefundet i hans Hjem, men at han, der efter sin Forklaring antog, at Politibetjenten var uberegtiget til at give ham saadant Paalæg, desuagtet har ladet sin Hustru slagte det ene af disse den 19 September om Morgenen at han den 18 September om Eftermiddagen har forladt sit Hjem og først er vendt tilbage dertil den paafølgende Nat, og at han først efter sin Hjemkomst har fortalt sin Hustru, at han var i Besiddelse af det Faar, med Hensyn til hvilket Gaardmand Poul Jensen senere har aflagt Tilhjemlingsed, idet han iøvrig har tilføjet, at han allerede den 16 September havde kjøbt dette Faar paa et Marked i Hobro af en ham ubekjendt Person Under Forhorene indrømmede han tillige, at han havde skjult Skindene af de to slagtede Faar paa de Steder, hvor de fandtes ved Husundersøgelsen, at det var ham, der havde nedgravet de ved Husundersøgelsen forefundne Kar i hans Dagligstuegulv, og at det var efter hans Ordre, at hans Hustru havde nedlagt Kjødet af de slagtede Faar i dette Kar, samt skjult Tællen Laden, og vel har han, der iøvrigt under Forhorene gjorde gjældende, at han alene havde truffet de ommeldte Foranstaltninger for at skaane sin Hustru for Ubegneligheder ved mulige Politivisitationer, i Extrarotten paastaet, at det var uden Anmodning fra hans Side og uden at han vidste deraf, at hans Hustru havde skjult de ovenmeldte Koster, idet han dog erkjendte at det var ham, der havde nedgravet Karret i Dagligstuegulvet men i Medfør af Grundsætningerne i D. L. 1—15—1 vil der intet Hensyn kunne tages til dette Anbringende. Iøvrigt har Arrestanten vedholdende benægtet at have stjaalet de ovenfor ommeldte Faar eller at have fortalt sin Hustru, at han havde stjaalet dem, hvorimod han vil have kjøbt de 3 Faar, som han hjembragte Natten mellem den 7 og 8 September paa et Marked i Aars den 6 September af en ham ubekjendt Person, og det Faar, med Hensyn til hvilket Gaardmand Poul Jensen har aflagt Tilhjemlingsed, som meldt, paa et Marked i Hobro den 16 September, ligeledes af en ham ubekjendt Person, idet han vil have havt det sidstnævnte Faar, som han paastaar at have bragt hjem Natten mellem den 16 og 17 September, staaende i sin Hede indtil den 19 om Morgenen. Efter Sagens Oplysninger har imidlertid hverken Arrestantens Hustru eller Andro bemærket, at der fra den 17 til den 19 har henstaaet noget Faar i Arrestantens Hede, og ligesom det i og for sig er usandsynligt, at det ikke skulde være bleven bemærket, dersom der virkelig i den nævnte Tid havde henstaaet et Faar sammesteds, saaledes

der heller ikke iøvrigt fremkommet Noget til Bestyrkelse af Arrestantens Anbringende om at have kjøbt Faaret i Hobro den 6 September, hvorimod Sagens Oplysninger bestemt tale for, at han først er kommen i Besiddelse af det samme Nat som Poul Jensens Faar, der, som meldt, ganske ligner det hos Arrestanten forefundne, blev stjaalet, i hvilken Henseende ogsaa bemærkes, at Arrestanten, der efter sin egen Forklaring en Del af nævnte Nat var borte fra sit Hjem, vel har paastaet, at han den Tid opholdt sig i Korsø Hede, men at han ikke kan kunnet oplyse af hvad Grund. Ej heller har Arrestanten kunnet give nogen fyldestgjørende Forklaring om, hvor han, der, som meldt, en Del af Natten mellem den 7 og 8 September, da Christen Pedersens Faar bleve stjaalne, var borte fra sit Hjem, den Tid har opholdt sig; thi vel har han paastaet, at han først vil have forladt Aars den 7 September ved Solopgang, og som om Formiddagen mellem Kl. 8 og 9 vil være ankommen ned de Faar, han paastaar at have kjøbt i Aars, til Skat Skov, der opholdt sig i Skoven, indtil det blev mørkt, og derefter med Faarene begivet sig til sit Hjem; men denne Forklaring kan ikke være rigtig, eftersom det ved 3 Vidners edelige Vidnesbyrd er godtgjort, at han den 7 September om Eftermiddagen har været inde i et Hus i Vognsild, der er beliggende ca. 1 Mil fra Skat Skov, hvorimod det, da Vognsild kun ligger ca. $\frac{3}{4}$ Mil fra Nyrup, hvor Christen Pedersen, som meldt, bor, ligger nært antage, at Arrestanten fra Vognsild har begivet sig til Christen Pedersens Mark og har stjaalet dennes Faar, hvad ogsaa yderligere bestyrkes derved, at Arrestanten efter sin egen Forklaring en nævnte Dag var iført Træsko uden Beslag, og at Tyven efter det Ovenanførte maa antages at have haft samme Slags Udobedækning. Det ene af de hos Arrestanten forefundne Faar, er under Sagen ere vurderede til hvort 15 Kr., er udleveret Poul Jensen, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning, og et andet til Christen Pedersen, der for de to andre ham fraomne Faar har paastaet sig tilkjøndt en Erstatning af 32 Kr., hvilken Erstatningspaastand han dog senere til en Gendarmeri-rapport har nedsat til 20 Kr. Efter alt Ovenanført maa der uanset tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt bevis for, at Arrestanten har stjaalet saavel de to hos ham den 10 September forefundne Faar, som de to, han erkjender at have slagtet henholdsvis den 8 og den 19 September, og han vil derhos under denne Del af Sagen være at anse som Tyv. Orsaavidt han — der efter sin Hustrus Forklaring en Nat i Fætraaret 1886 har hjembragt 5 Faar og en Morgen i Sommeren 1887 2 Faar samt en Nat i samme Sommer en Kvie — endvidere sigtes for at have stjaalet disse Kreaturer, er der vel fremkommet forskellige Oplysninger, der tale for Rigtigheden af denne Sigtelse, og navnlig har Arrestantens Hustru forklaret, at

hendes Mand selv til hende havde sagt, at han havde taget Kvien og de 5 Faar, som han hjembragte i Efteraaret 1886: men imod hans vedholdende Benægtelse kan der dog ikke anses tilvejebragt Bøvis for, at han har stjaalet eller paa anden ulovlig Maade tilegnet sig tidnævnte Kreaturer eller noget af disse, og forsaavidt Arrestantens Hustru har forklaret, at hendes Mand — der ved sin Hjemkomst Natten mellem den 7 og 8 September foruden 3 Faar tillige hjembragte et Lagen og et hvidt Gardin — til hende har fortalt, at han havde taget disse Gjenstande, dog uden at angive hvor, og at hun efter hans Anmodning strax syede 2 Skjorter af Lagenet, hvilke Skjorter hun efter sin Mands Paalæg syede ind i en Pude for at de kunde være gjemte for det Tilfælde, at der af Politiet blev foretaget Visitation hos dem, medens Resten af Lagenet og Gardinet gjemtes i en Kiste i deres Dagligstue, da har Arrestanten ved vedgaaet at have den ommeldte Nat hjembragt fornævnte Gjenstande, af hvilke Gardinet, efter hvad der senere er oplyst, maa antages at tilhøre Detailist Clemmensen af Høislev Mølle, og at være bortkommen fra nogle Buske ved en Gangsti i Nærheder af bemeldte Mølle, hvor det den 5 September var bleven udhængt paa Bleg, medens Lagenet maa antages at tilhøre Bager Rasmussen af Høislev Mølle og at være bortkommet fra et Kar der den 6 s. M. var hensat ved den ovennævnte Gangsti; men han har vedholdende benægtet at have stjaalet Gjenstandene. hvorimod han vil have fundet dem paa Landevejen mellem Bindestrup og Høislev Mølle, sammenkroledede saaledes, at han nærmest antog, at det var noget, der var tabt fra et Markedstelt, hvorhos han har tilføjet, at han først efterat have forvissel sig om, at de ikke vare blevne efterlyste i Høbro Avis, leverede dem til sin Hustru, samt at han nok tror, at han gav hende Lov til at sy Skjorter af Lagenet, men at han ikke paalagde hende at sy Skjorterne ind i en Pude, og efter Omstændighederne findes dette Anbringende ikke at kunne forkastes. Iøvrigt vil der, da Gardinet efter Retsvidnernes Skjøn er værdiløst, ikke kunne gjøres noget Strafansvar gjældende mod ham for Tilegnelsen af samme, hvorimod hans Tilegnelse af Lagenet vil være at tilregne ham som ulovlig Omgang med Hittegods. Lovningerne af Lagenet og de deraf syede Skjorter ere bragte tilstede under Sagen og, efter tilsammen at være vurderede til 3 Kr., tilbageleverede Bager Rasmussen, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning . . . I Henhold til Foranstaaende vil Arrestanten — der er født i Aaret 1842 og som ifølge Overrettens Dom af 27 Juni 1881 har været straffet for Tyveri efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage — være at anse for 2den Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 230, 2det Led, samt efter § 247 . . . , og findes Straffene efter Sagens Omstændigheder passende at kunne be-

stemmes for Arrestanten til Forbedringshusarbejde i 2 Aar . . . Da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelser, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger, det findes at kunne have sit Forblivende, være at stadfæste.

Nr. 74.

Kjøbenhavns Magistrat
(Hansen efter Ordre)

contra

Værtshusholder **O. Christiansen** (Ingen),

øetr. Spørgsm. om en Sags Afvisning ex officio.

Kjøbenhavns Gjøldskommissions Dom af 15 April 1887: Indstævnte, Værtshusholder O. Christiansen, bor til Citanterne, Kjøbenhavns Magistrat, betale 10 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 29 December 1886 til Betaling sker, men øvrigt for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. I Salær tillægges der Overretsprokurator Tvermoes 15 Kr., der udredes af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Roskript af 30 August 1887 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Da nærværende Sag, hvorunder Citanterne alene indtale de Forpligtelser, der i Henhold til Forskrifterne i Tyendebogen af 10 Mai 1854 formenes at paahvile Indstævnte som følge af det i den indankede Dom omhandlede Tyendeforhold, saa siges at angaa et af de i bemeldte Lov omhandlede Forhold, om hvilke det i dens § 64 er foreskrevet, at de skulle behandles politiretsvis, og da den Omstændighed, at der ikke fra Indstævntes Side er fremsat nogen Indsigelse mod, at Sagen er anlagt ved Kjøbenhavns Gjøldskommission, ikke kan hjemle dens Behandling ved en anden kjøbenhavnsk Ret end den særskilte Domstol, til hvilken saadanne Sager i

Kjøbenhavn ved Lovgivningen ere henlagte, vil den ex officio være at afvise fra Gjældskommissionen. De Citanternes befaledede Sagførere tilkommende Salærer blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises fra Gjældskommissionen. I Salarium tillægges der Prokurator Tvermoes for Gjældskommissionen 15 Kroner og Højesterets-sagfører Hansen for Højesteret 60 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

(Fortsættes.)

Rettelse:

Pag. 272 L. 22 f. o.: „forfalde“, skal være: „falde“.

Færdig fra Trykkeriet den 14 September 1888.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 23.

Tirsdagen den 2 August.

Nr. 74. Kjøbenhavns Magistrat (Hansen efter Ordre)

contra

Værtshusholder O. Christiansen (Ingen).

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Efterat Pigen Anna Marie Jensen, der i Januar Maaned f. A. tjente hos Indstævnte, Værtshusholder O. Christiansen, til hvem hun var fæstet maanedsviis med sædvanlig Opsigelsesfrist af 14 Dage for en maanedlig Løn af 10 Kr. foruden Kost og Logi, den 5 Februar f. A. var som lidende af Cardialgi bloven indlagt paa St. Johannes Stiftelsens Sygehus, hvor hun henlaa under Kur indtil udover Februar Maaned's Udgang, have Citanterne, Kjøbenhavns Magistrat, ved deres beskikkede Sagfører, Overretsprøkurator Tvermoes, anlagt nærværende Sag mod Indstævnte og derunder anbragt, at det, da den nævnte Pige ikke var bleven opsagt fra Indstævntes Tjeneste forinden den 19 Januar f. A., ifølge Tyendelovens § 33 maa paa hvile Indstævnte at udrede til hende Løn og Kostpenge for den Tid, Fattigvæsenet, som anført, har bekostet hendes Kur og Pleje, indtil lovlige Opsigelse af Tjenesten kunde finde Sted, altsaa indtil den 1 Marts f. A., idet Citanterne i Henhold hertil have paastaet Indstævnte tilpligtet at betale dem 22 Kr., nemlig Løn for Februar Maaned 10 Kr. og Kostpenge for 24 Dage fra 5 til 28 Februar à 50 Øre pr. Dag eller 12 Kr., tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 29 December f. A. og Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Overretsprøkurator Tvermoes, hvilket Salær i hvert Fald er paastaet

udredet af det Offentlige. Indstævnte har paastaet sig frifunden, med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han har anbragt, at Pigen er bleven opsagt den 15 Januar f. A. og den 1 Februar uden Indsigelse har forladt Indstævntes Hus, idet hun medtog sit Toj, saa at hun altsaa forlængst var ude af Indstævntes Tjeneste, da hun blev indlagt paa Sygehuset. Ifølge Pigens edelige Forklaring er hun imidlertid ikke bleven opsagt af Indstævnte forinden den 19 eller 20 Januar, efter at hun, der havde søgt Lægehjælp, var kommen hjem fra Lægen med den Besked, at hun maatte indlægges paa et Hospital, saafremt hun ikke kunde fritages for Arbejde i sin Tjeneste, hvilken Omstændighed da foranledigede Opsigelsen, og da Indstævnte ikke ligeoverfor denne Forklaring har godtgjort, at Opsigelsen er sket til noget tidligere Tidspunkt, maa der gaas ud fra, at Tjenester ikke er opsagt tidnok til at ophøre den 1 Februar, hvorved bemærkes, at den Omstændighed, at Pigen uden Indsigelse fraflyttede Indstævntes Hus den 1 Februar, intet kan relevare, da da det ved en under Sagen fremlagt Lægeattest er godtgjort, at der allerede den 31 Januar var paa Frederiks Hospital meddelende Attest om Nødvendigheden af, at hun modtoges paa et Hospital. Det er herved tilstrækkelig godtgjort, at Pigen ved hendes Fratrædelse af Tjenesten hos Indstævnte var syg, og denne Fratrædelse kan derfor efter Bestemmelsen i Tyendelovens § 34 ikke frigjøre Husbonden ligeoverfor Fattigvæsenet. Indstævnte kan derfor ikke undgaa at betale den Pigen tilkommende Løn for Februar Maaned med 10 Kr. Derimod vil han ikke kunne dømmes til at betale Kostpenge, da hans Forpligtelse ifølge Tyendekontrakten kun gik ud paa at yde Pigen Kost og Hjemmet, ikke at yde hende saadan ude af Huset eller betale hende Kostpenge, og han ifølge Tyendelovens § 33 ikke er pligtig at bære de særlige Omkostninger, som følge med, at hun maatte undergives Hospitalsbehandling. Indstævnte vil saaledes kun være at domme til at betale 10 Kr. med Renter efter Paastanden, men iøvrigt blive at frifinde. Sagens Omkostninger ville være at ophæve, og vil det Overrettsprokurator Tvermoes hvis Sagførelse har været forsvarlig, tilkommende Salær, der bestemmes til 15 Kr., være at udrede af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 195.

Advokat Nellemann

contra

Antonie Sophie Christensen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Juni 1888: Arrestantinden Antonie Sophie Christensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Steinthal og Overauditor Wulff, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Antonie Sophie Christensen, der er født den 3 Januar 1864 og anset ved denne Rets Dom af 15 December 1883 efter Straffelovens §§ 253 og 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved Hasle m. fl. Herreders Extraretsdom af 11 Juni f. A. efter Straffelovens § 230 I med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Bedrageri, og er det i saa Henseende ved hendes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at hun i Marts Maaned d. A. i to Gange har, da hun i anden Anledning var alene tilstede i Strikkerske Annettes Jørgensens Værelse sammesteds stjalet et Armbaand og 2 Lagener, af Værdi ialt 14 Kr., der beroede i Gjemmer, til hvilke hun ifølge hendes Forklaring, som ikke kan forkastes, havde ubindret Adgang, samt at hun i samme Maaned svigagtig har pantsat en til 3 Kr. vurderet Uldklokke, som nævnte Annette Jørgensen havde betroet hende til Aflevering til

en tredje Person. Som Følge heraf vil hun være at anse efter Straffelovens §§ 231 I og 253, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 192.

Advokat Nellemann

contra

George Gilbert (Def. Hindenburg),

der tiltales for Brandstiftelse.

Frederiksteds kriminelle Extrarets Dom af 13 Marts 1888: Arrestanten George Gilbert af Plantagen „Concordia“ bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 5 Aar, hvorhos han vil have at udrede de af Aktionens lovlige flydende Omkostninger samt i Erstatning til Ejeren af Plantagen „Konkordia“ et Beløb af D. 150 — Et Hundrede og Femti vestindiske Daler. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsøverrets Dom af 25 April 1888: Arrestanten George Gilbert af Plantagen Concordia bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt er at erindre, vil den være at stadfæste. Salærerne for Højesteret findes efter Omstændighederne at burde udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokaterne Nellemann og Hindenburg tillægges der i Salarium for Højesteret hver 10 vestindiske Daler, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksteds Extraret indankede Sag tiltales Arrestanten George Gilbert af Plantagen Concordia, der er skjønnet at være 20 Aar gammel og tidligere ikkun straffet i Henhold til Fdg. 11 April 1840 § 30 med 3 Dages simpelt Fængsel for Brandstiftelse. Efter Sagens Oplysninger udbrød der den 8 November f. A. om Aftenen omtrent Kl. halvni Ild i Magashuset paa Plantagen Concordia, og den derværende Magas brændte, ligesom selve Huset tildels ødelagdes, hvorimod Plantagens Værker og øvrige Bygninger Intet lede og ej heller vare udsatte for Fare ved Branden. Den ved samme anrettede Skade, som Brandlidte synes at have erholdt erstattet af et Forsikkrings-selskab, er ansat til et Beløb af D. 150. Forskjellige Omstændigheder henledte strax Mistanken paa Arrestanten, som derfor anholdtes Dagen efter Branden; men han har stadig nægtet at have paaast Ilden. Det er oplyst, at Arrestanten, som den nævnte Aften noget efter Kl. 8 kom hjem fra Frederiksted i Følge med Johannes Nicholas, der bor sammen med ham, kort efter forlod deres fælles Værelse i et Arbejderhus paa Plantagen med de Ord, at han gik ud i et nødvendigt Ærinde, og at Ilden udbrød omtrent 10—15 Minutter efter. Selv siger Arrestanten, at han begav sig til et Sted ca. 30 Fod Nord for Huset, men at han, da han saa, at der var Ild i Magashuset, strax vendte tilbage og raabte til Thomas Jones (kaldet Lawger), der boede i Værelset ved Siden af ham, at der var Ild, og han vil i det Samme have hørt Plantagens Driver gjøre Brandalarm. Det er imidlertid godtgjort, at Arrestanten har været borte fra sit Værelse i ikke saa lidt længere Tid end den, hans eget Udsagn kan forklare, idet nævnte Jones har bevidnet, at Arrestanten var omtrent et Kvarter borte, og Johannes Nicholas, at hans Fraværelse varede saa længe, at han med Lethed kunde have gaaet hele Plantagegaarden rundt. Naar sidstnævnte Vidne under et efter Underretsdømmens Afsigelse afholdt Forhør synes tildels at have ændret denne Forklaring, kan der næppe tillægges Saa-dant videre Betydning, da et Skjøn om Tid, som overhovedet falder Folk af hans Klasse vanskeligt, særlig bliver saa, hvor der er Tale om Begivenheder, der ikke ere forefaldne kort forinden. Endvidere maa det ved Vidnet Enoch Moore's edelige Udsagn anses bragt til en høj Grad af Sandsynlighed, at Arrestanten umiddelbart før Brandens Opkomst ad en Sti, der fører fra Negerbyen til det Sydvest for samme liggende Magashus, er gaaet i Retning af sidstnævnte Hus. Af andre Data, der tale imod Arrestanten, kan især nævnes, at han maa antages om Eftermiddagen at have til Flere ladet falde forblommede Ord om, at „der om Natten vilde forefalde noget Slemt“, at han saa vel før som efter sin Anholdelse har søgt at rette Mistanken for Ildspaaættelsen imod en tidligere Arbejder paa Plantagen, hvis

Alibi imidlertid er bevist, samt endelig at hans Forklaringer have været tilbageholdne og i flere Henseender bevislig usande. Men ihvorvøl disse Indicier med ikke ringe Styrke pege hen paa Arrestanten som skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse, findes der ikke lige over for hans vedholdende og bestemte Benægtelse at være tilvejebragt et til hans Domfældelse i Henhold til Grundsatningerne i Fdg. 8 September 1841 tilstrækkeligt Bevis. Som Følge heraf vil Arrestanten være at frifinde for Aktors Tiltale, og den indankede Dom, hvorved han i Medhold af Fdg. 26 Marts 1841 § 6 og Reskr. 12 August 1848 er anset med Straf af 5 Aars Forbedringshusarbejde samt tilpligtet at betale D. 150 i Erstatning til Ejerne af Plantagen Concordia, i Overønsstemmelse hermed at forandre, dog at det vil have sit Forblivende med dens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger. Sagens Behandling i 1ste Instants har været forsvarlig, hvilket ligeledes gjælder om Sagforelsen ved begge Rettet, undtagen forsaavidt Aktor ved Overretten er udebleven den Tægtedag, Defensor fremkom med sit Indlæg, hvorfor der dog ikke er Anledning til at paalægge noget Ansvar.

Nr. 200.

Advokat Halkier

contra

Hans Peder Pedersen (Def. Levinsen),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Juni 1888: Arrestanten Hans Peder Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salmr til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Meyer og Leth, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Til-

talte til Advokaterne Halkier og Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende imod Arrestanten Hans Peder Pedersen for Bedrageri anlagte Sag er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: Den 7 Mai d. A. betroede Mollersvond Oscar Albert Simonsen Arrestanten en Frakke, af Værdi 4 Kr., for at Arrestanten skulde pantsætte den for ham, dog ikke for mere end 50 Øre. Den 8 s. M. pantsatte imidlertid Arrestanten Frakken for 2 Kr. og forbrugte derefter selv dette Beløb, hvilket alt skete uden Simonsens Vidende og Villie. Den 17 s. M. betroede Montør Hugo Poul Andreas Raben Arrestanten en Tikroneseddel, for at han af dette Beløb skulde betale en Haandværksmester 2 à 3 Kr. for nogle Gjenstande, som Arrestanten derefter skulde bringe til den herværende Udstilling, og for at opbevare denne Tikroneseddel laante Arrestanten af Arbejdsmand Hans Jensen en Portemonnø, i hvilken beroede 92 Øre, som han var uberettiget til at disponere over, idet det var Meningen, at Arrestanten, naar han havde udført det ommeldte Ærinde, skulde tilbagelevere Portemonnøen med de i samme værende 92 Øre. Arrestanten undlod imidlertid herefter at besørge det paagjældende Hverv, men beholdt og forbrugte svigagtig saavel de ham betroede 10 Kr. som de i Portemonnøen værende 92 Øre. Arrestanten er født den 5 Oktober 1865 og er anset ifølge Dom, afsagt i den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsret i Kjøbenhavn den 8 Juli 1884, efter Straffelovens §§ 228, 253 og 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Krigsretsdom, afsagt ved Ingeniorregimentet den 29 Oktober s. A., stadfæstet den 10 November s. A., efter Straffelov for Krigsmagten § 84 samt efter almindelig borgerlig Straffelovs §§ 230 1ste Stykke, 251, 253, 257 og 275, jævnfør § 270, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge nærværende Rets Dom af 17 Oktober 1885 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, § 251 og § 257, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og ifølge Roskilde Kjobstads Extraretsdom af 5 April f. A. efter Straffelovens § 253 og Lov 3 Marts 1860 § 2, jfr. § 1, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. Som Folge af det Anførte vil han være at anse efter Straffelovens § 253, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 208. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Lars Nielsen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af et ham under Straffetrusel givet Polititilhold.

Odense Kjøbstads Politirets Dom af 11 Juni 1888: Arrestanten Lars Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Juli 1888: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Steinthal og Kalko, betaler Arrestanten Lars Nielsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forkortes til 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Lars Nielsen ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste overbevist at have overtraadt et ham til bemeldte Kjøbstads Politiprotokol den 2 Juni f. A. under sædvanlig Straffetrusel meddelt Tilhold, idet han, som af sin Forsorgelseskommune var anbragt paa Fyens Stifts Fællesarbejdsanstalt efter den 3 Juni d. A. om Formiddagen at have faaet Udgangstilladelse med Paalæg om at vende tilbage Kl. 12 Middag udeblev, men samme Dags Aften blev anholdt af Politiet i

Otterup. For dette Forhold vil Arrestanten, der er født den 19 December 1833 og tidligere er straffet bl. a. ved Odense Kjøbstads Politiretsdom af 31 Mai 1884 efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og ved Silkeborg Birks Politiretsdom af 11 Mai f. A. efter samme Lovs § 3 med simpelt Fængsel i 4 Dage, være at anse efter bemeldte Lovs § 1 jfr. § 2, og da den ved den indankede Dom valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage findes passende, og da det tillige bifaldes, at det ved samme er paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste.

Hermed endte 1ste extraordinære Session.

2den extraordinære Session.

Mandagen den 27 August.

Nr. 223.

Advokat Klubien

contra

James Titley (Def. Asmussen),

der tiltales for Omgængelse mod Naturen.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 8 Juni 1888: Arrestanten James Titley bør straffes med Baal og Brand samt betale i Erstatning til L. E. de Lagarde Doll. 10, hvorhos han bør udrede Aktionens Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 21 Juni 1888: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Asmussen 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra St. Thomæ Extraret indankede Sag er Arrestanten James Titley, der er født paa den engelske Ø Anegada, skjønned at være 19 Aar gammel og ikke tidligere er tiltalt eller straffet, og som tiltales for Omgængelse mod Naturen, ved egen Tilstaaelse, hvis Rigtighed bestyrkes ved det iøvrigt Oplysto, overbevist om den 14 f. M. paa en Plantage paa St. Thomas, hvor han arbejdede, at have fuldbyrdet Omgang med et omtrent 1½ Aar gammelt Æselsføl og den foregaaende Dag dels at have forsøgt Omgang med en Hoppe, hvorfra han afstod, da han saa Folk komme, dels at have opfordret en anden Mandsperson til at lade sig bruge af ham til Omgængelse mod Naturen, uden at denne dog vilde indlade sig herpaa. Forsaavidt han endvidere har aflagt Tilstaaelse om nogle Maaneder forinden at have ladet sig benytte til saadan Omgængelse af en Sofarende, findes det betænkeligt at anse ham skyldig heri, idet paagjældende Somand ikke alene ikke har været at finde men de fremkomne Oplysninger endog gaa ud paa, at det Fartoi, hvormed han skulde være forbyret, overhovedet i de sidste 4 Aar ikke har været i St. Thomæ Havn. Da Arrestanten ved den indankede af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd afsagte Dom rettelig i Henhold til D. L. 6—13—15 for Fuldbyrdelse af og Forsøg paa den Forbrydelse, hvorfor han tiltales, er tilfunden at straffes med Baal og Brand, samt at udrede Aktionens Omkostninger og Doll. 10 i Erstatning til L. E. de Lagarde for Æselsfollet, der er blevet dræbt, vil nævnte Dom saaledes i det Hele være at stadfæste.

Nr. 211.   Højesteretssagfører Lunn

contra

George Tuit eller **Tuitø** (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Frderiksteds Politirets Dom af 3 April 1888: Arrestanten George Tuit af Plantagen „Golden Grove“ bør hensesættes til Tvangsarbejee i 180 Dage, hvorhos han vil have at betale denne Sags Omkostninger og i Erstatning til Alexander Ford af Plantagen „Golden Grove“ 35 Cents og til James Alfred Cornelius af Plantagen „Slob“ D. 1. Det Idømte at udredes

inden 3 Solemærker, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 23 Mai 1888: Arrestanten George Tuit eller Tuito bør hensættes til Tvangsarbejde i halvfemsindstyve Dage, samt udrede de af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte tidligere kun 3 Gange er dømt for Tyveri, men derhos een Gang for Hæleri, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom antørte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Klubien 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten George Tuit eller Tuito af Plantagen „Golden Grove“, der er skjønnet at være 32 Aar gl. og tidligere foruden at være anset for Hasardspil og Slagsmaal, har været straffet ved Christiansteds Politiret en Gang for Roveri med 12 Rottingslag og 4 Gange for Tyveri, senest den 26 Oktober 1886 med 132 Dages Tvangsarbejde, tiltales under nærværende, fra Frederiksteds Politiret indankede Sag, paany for Tyveri, og er ved Politiretens Dom af 3 f. M. for nævnte Forbrydelse anset med Straf af Tvangsarbejde i 180 Dage, samt tilpligtet at udrede Erstatning m. m. Efter hvad der er oplyst, dels forinden Dominens Afsigelse, dels senere paa Foranledning af Overretten, ere Sagens Omstændigheder i det Væsentlige følgende: Afvigte 8 Februar anmeldte Alexander Ford af Plantagen „Golden Grove“, at en udenfor hans Kjøkkendor staaende Hønsbænk med 3 Høns og 22 Kyllinger var bleven ham frastjålet Natten til den 31 Januar, og at Bænken med en Del af Fjerkræet var funden paa Plantagen „Slob“ hos James Alfred Cornelius, der angav, at have kjøbt den af en ubekjendt Person. Formentlig efter den af J. A. Cor-

nelius angivne Beskrivelse af den Ubekjendte, blev Arrestanten samme Dag anholdt; men han nægtede at være Tyven, og har stadig fastholdt denne Nægtelse. Efter hvad han har forklaret, tilbragte han paa gjældende Nat i sit Værelse paa „Golden Grove“ og han vil først være gaaet ud noget før Kl. 6 om Morgenen, da han skar sig et Par Rør i en Sukkermark, og efter at have spist dem, noget efter Kl. 6 besøgte et Fruentimmer paa Plantagen. At han omtrent ved den angivne Tid har været hos Sidstnævnte, bestyrkes ved hendes Udsagn, og ved, hvad ellers er oplyst; men John Steven, der boer i Værelset sammen med ham, har edelig forklaret, at han gik ud meget tidligere, end han selv vil indrømme. Naar, har Vidnet ikke med Bestemthed kunnet udsige; men han havde det Indtryk, at det var meget tidlig, og Klokken endnu ikke 4. I Mellemtiden, indtil Klokken noget efter 9, kunde Arrestanten meget vel have været paa Plantagen „Slob“, eftersom Afstanden imellem denne Ejendom og „Golden Grove“ er ikkun omtrent 9000 Fod, og at Arrestanten virkelig har været paa førstnævnte Plantage med Hønsbænken m. m., skjønnes godtgjort ved det under Sagen Oplyste. Det er nemlig af nævnte J. A. Cornelius under Ed bevidnet, at Arrestanten den 31 Januar om Morgenen tidlig kom til ham paa „Slob“ med en Hønsbænk, hvori der var 3 Høns og en Del Kyllinger, og solgte ham 2 Høns med 14 Kyllinger for D. 1.00, medens han efterlod Bænken i Negerbyen og gik sin Vej med den 3die Høne og nogle Kyllinger. Et hermed overensstemmende Vidnesbyrd er aflagt af Cornelius's Konkubine, Ellen Hogan, idet hun dog har forstaaet Handelen saaledes, at Cornelius købte Bænken sammen med Hønsene. I Forbindelse hermed kan mærkes, at efter hvad Cornelius yderligere har forklaret, havde Arrestanten den foregaaende Dag paa Landevejen i Overværelse af Peter William spurgt ham, om han vilde købe nogle Høns og Kyllinger, og at P. William edelig har bekræftet Rigtigheden heraf, med Tilføjende, at Cornelius den 31 Januar fortalte ham, at han af Arrestanten havde købt en Hønsbænk med det ovennævnte Antal Høns og Kyllinger for D. 1.00. Endvidere har Vidnet John Ford af Plantagen „Slob“ forklaret, at Arrestanten en Tirsdag i Begyndelsen af Aaret — den 31 Januar var en Tirsdag — om Morgenen imellem Kl. 4 og 5, medens han gjorde rent i Plantagens Stald, kom gaende med en Hønsbænk paa Hovedet, og spurgte ham, hvor Cornelius boede; det var Maaneskin, saa at han tydelig kunde se saavel Arrestanten som den nævnte Gjenstand. Ligesom der herefter skjønnes at forligger tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten mod sin Benægtelse har haft en Hønsbænk og 3 Høns i sin Besiddelse den 31 Januar om Morgenen, saaledes har Alexander Ford bestemt gjenkjendt baade Hønsbænken og de 2de tilstedekomne Høns som sin ved det fornævnte Tyveri fravendte Ejen-

dom; han har derhos med Hensyn til samme, aflagt Tilhjemlingsed og fort Bevis for sin tidligere Besiddelse. Der skjonnes derfor at foreligge et i Medfor af L.s 6—17—10 og 11, jfr. Fdg. 8 September 1841 § 6, gyldigt Bevis, hvis Følge Arrestanten maa blive at domme for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, men, da Omstændighederne ikke vise, at han selv har stjaalet Bænken m. m., dog kun som Hæler. Med Bemærkning, at Hønsbænken er vurderet til 50 Cents, og hver af de 2 Høns til 35 Cents, vil Arrestanten i Overensstemmelse med det Foranferte blive at anse efter Fdg. 11 April 1840 § 22, jfr. Anordn. 6 Januar 1852 § 2, for 1ste Gang begaaet Hæleri med en Straf, der passende findes at kunne bestemmes til Tvangsarbejde i 90 Dage, hvorhos han vil have at tilsvare Sagens Omkostninger. Da der ikke her under Sagen kan tilkjendes J. A. Cornelius, der har tilbageleveret Hønsbænken og de 2 Høns til Alexander Ford, nogen Erstatning, og da saadan ifølge Foranstaaendo, ejheller kan tillægges den Sidste for den 3die, ikke tilstedekomne Høns, bliver i Henseende til Erstatning Intet at paakjende.

Nr. 201.

Advokat Levinsen

contra

Anna Nielsen (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 Juli 1888: Arrestantinden Anna Nielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maanedes og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salarer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Møller og Steinthal, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Til-

talte til Advokat Levinson og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Anna Nielsen, der er født den 13 August 1864 og senest ansæt ved Rettens Domme af 30 Mai 1885 og 17 September f. A. efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og efter Straffelovens § 230 1ste Led med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri, og har Arrestantinden i saa Henseende i et over hende den 17 Marts d. A. afholdt Forhør tilstaaet, at hun en Aften i Midten af Februar Maaned d. A. har stjaalet en til 1 Kr. vurdoret Kjolenederdel, der tilhørte Anna Margrethe Frederiksen og var ophængt i en Gaardsplads, hvortil Arrestantinden havde uhindret Adgang. Da nu den af Arrestantinden saaledes afgivne Tilstaaelse stemmer med det iøvrigt Oplyste, og der i Medfør af D. L. 1—15—1 ikke kan tages Hensyn til hendes af Intet bestyrkede senere Tilbagekaldelse af Tilstaaelsen, vil hun være at anse efter Straffeloven § 231 1ste Led, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 46. Murer Rasmus Jensen (Selv)

contra

Enken Karen Marie Kruse, født Hansen, med beskikket Lavværg, Prokurator H. J. Torp (Ingen),

betr. Spørgsm. om en Udsættelsesforretnings Lovlighed m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Mai 1887: Kontracitantinden, Enkefru Karen Marie Kruse, født Hansen, med Lavværg, Prokurator H. J. Torp, bør for Hovedcitanten, Murer Rasmus Jensens Tiltale i denne Sag fri at være, hvorimod Hovedcitanten bør til Kontracitantinden betale de kontrapaaståvnte 285 Kr. 23 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 19 Juli f. A., til Betaling sker. Hoved- og Kontrasagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes

inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Sagen maa paakjendes i den samme Stand, hvori den forelaa den foregaaende Instants, og at der navnlig intet Hensyn kan tages til de af Citanten for Højesteret fremlagte nye Dokumenter, da de ikke paa den i Plakat 12 Mai 1784 foreskrevne Maade ere forkyndte for Indstævnte, samt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 21 September 1888.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 24.

Mandagen den 27 August.

Nr. 46.

Murer Rasmus Jensen (Selv)

contra

Enken Karen Marie Kruse, født Hansen, med beskikket Lavvæрге, Prokurator H. J. Torp (Iugen),

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende efter Hoved- og Kontrastævning procederede Sag har Hovedcitanten, Murer Rasmus Jensen, anbragt, at han ved Kontrakt af 14 Februar 1885 havde lejet en Lejlighed i den Kontracitantinden, Enkefru Karen Marie Kruse, født Hansen, med Lavvæрге, Prokurator H. J. Torp, tilhørende Ejendom Nr. 4 i Viktoriagade med udtrykkelig mundtlig Tilladelse for ham til gjøre Fremleje, men at Kontracitantinden desuagtet, stottende sig paa den skriftlige Kontrakt — hvori der findes en Bestemmelse om, at Fremleje eller Fromlaan af det Lejede, enten i dets Helhed eller enkelte Dele af samme, ikke maa ske uden Ejerens skriftlige Tilladelse — den 15 August s. A. ved Kongens Foged har ladet ham udsætte af det Lejede, fordi han havde gjort Fremleje. I den Anledning og under Anbringende af, at det ved Lejemaalets Indgaaelse tillige var aftalt, at han skulde sørge for Lejlighedens Istandsættelse paa Kontracitantindens Bekostning, har Hovedcitanten under Hovedsagen paastaaet hende tilpligtet at betale 1) Lejegotgjørelse fra Udsættelsesdagen, indtil Flytning efter lovlig Opsigelse kunde være sket, o: indtil April Flyttedag 1886, med 273 Kr. 33 Øre, 2) Næringstab, som Hovedcitanten vil have lidt ved at miste sine Logerende, med 280 Kr., 3) Godtgjørelse for Lejlighedens Istandsættelse og Tillæg af Materialier med 25 Kr. samt 4) i Erstatning for Tort og Kredit-

spilde 500 Kr. — hvilket sidste Beløb han dog eventuelt har begjært bestemt ved Rettens Skjon — eller tilsammen 1078 Kr. 33 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Hovedforligsklagens Dato den 15 Juni f. A. Kontracitantinden har derimod gjort gjældende, at hun kun havde tilladt Hovedcitanten at indtage 2 enlige Herrer som Logerende i Lejligheden, men at Hovedcitanten, hvad der ogsaa er in confesso, fremlejede en Del af Lejligheden til en hel Familie, bestaaende af Mand, Kone og et Barn, og har Kontracitantinden derhos anbragt, hvad heller ikke kan anses benægtet fra Hovedcitantens Side, at hun, forinden hun rekvirerede Udsættelsesforretningen, havde betydet Hovedcitanten ved dennes Hustru, at bemeldte Familie strax maatte fraslytte Lejligheden. Under Henvisning til Kontraktens foranførte Forbud imod Fremleje samt til, at det ligeledes i Kontrakten er bestemt, at Lejeren er pligtig til uden videre Varsel eller Opsigelse strax at fraslytte og ryddeliggjøre det Lejede, naar han i noget Punkt misligholder Kontrakten, og endelig under Benægtelse af, at Hovedcitanten har havt hendes Tilladelse eller overhovedet har været berettiget til at istandsætte Lejligheden for hendes Regning, har derfor Kontracitantinden i Hovedsagen paastaet sig frifunden for Hovedcitantens Tiltale, hvorhos hun i Henhold til sit ovenanførte og under Paaberaabelse af, at det endvidere i Kontrakten er bestemt, at Lejeren, naar han i noget Punkt misligholder Kontrakten, foruden strax at fraslytte det Lejede skal være pligtig til paa Anfordring skadesløst at betale Lejen indtil den Flyttedag, hvortil lovlige Opsigelse efter Kontrakten kunde ske, under Kontrasagen har paastaet Hovedcitanten tilpligtet at betale Lejen for Halvaaret fra Oktober Flyttedag 1885 til April Flyttedag 1886 med 205 Kr. saamt Omkostningerne ved den ovennævnte Udsættelsesforretning med 80 Kr. 23 Øre, tilsammen 285 Kr. 23 Øre, med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Kontraforligsklagens Dato den 19 Juli f. A. Hovedcitanten har paastaet sig frifunden i Kontrasøgsmålet, men iøvrigt ikke fremsat nogen særlig Indsigelse imod dette. Da nu Hovedcitanten ikke har ført Bevis eller tilvejebragt nogen til Eds Paalæg tilstrækkelig Formodning for Rigtigheden af sine Anbringender, at Kontracitantinden havde givet ham en ubegrændset Tilladelse til at gjøre Fremleje, og at det var en Aftale, at han skulde istandsætte Lejligheden paa hendes Bekostning, samt da den af Hovedcitanten gjorte Fremleje ikke skjøntes at kunne betragtes som en saa uvæsentlig Overskridelse af den ham indrømmede Ret i saa Henseende, at Kontraktens foranførte Bestemmelser, der efter Ordenen omfatter enhver Misligholdelse fra Lejerens Side, tor anses uanvendelige paa samme, findes de af Kontracitantinden nedlagte Paastande at maatte tages til Folge saavel i Hoved- som i Kontrasagen. Omkostningerne i begge

Sogsmaal, hvilke Parterne hver især have paastaet sig tilkjendte, ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Tirsdagen den 28 August.

Nr. 197.   Højesteretssagfører Hansen
                              contra
                              Sven Carlsson (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Juni 1888: Arrestanterne Carl Frederik Nielsen og Sven Carlsson bør straffes med Forbedringshusarbejde, Nielsen i 2 Aar og Carlsson i 18 Maaneder, og bør sidstnævnte Arrestant efter udstaaet Straffetid bringes ud af Riget. Aktionens Omkostninger, derunder Salarier til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Salomonsen og Kalko, 10 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Nielsen, dog at Arrestanten Carlsson in solidum med ham deraf tilsvare Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Sven Carlssons Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt saanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Hansen og Shaw 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Frederik Nielsen . . . og Arrestanten Sven Carls-

son, hvis opgivne Alder af 24 Aar af Retten er skjønned stemmende med hans Udscende, og som ikke er funden forhen straffet heri Landet, tiltales under nærværende Sag for Tyveri, Carlsson tillige for Hæleri. Ved deres egne Tilstaelser og det iøvrigt Oplyste ere de overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold: En Dag i September Maaned f. A. har Arrestanten Nielson i tyvagtig Hensigt ved falsk Nogle skaffet sig Adgang til et aflaaaset Kammer i Ejendommen Dosseringen Nr. 85 og dersteds fra en aflaaaset Kommodeskuffe stjaalet en Sparekassebog, lydende paa 22 Kr., og i September, Oktober og December Maaneder f. A. har han begaaet 7 Tyverier, ved hvilke han fra Steder, som han havde uhindret Adgang til, har tilvendt sig Beklædningsgjenstande, Bøger, et Uhr, en Portemonnø m. m. af Værdi ialt 169 Kr., samt rede Penge af ialt 4 à 5 Kr. Med Hensyn til et af disse Tyverier har Arrestanten Carlsson gjort sig skyldig i Meddelagtighed som Hæler, ved af Udbyttet at modtage en 50-Øre, samt at lade sig udbetale 3 Kr., som vare indkomne ved Salget af en af Kosterne, uagtet han af Nielsen var sat i Kundskab om Sammenhængen. Begge Arrestanter have i December Maaned f. A. efter foregaaende Aftale om at stjæle til fælles Fordel, gjort sig skyldige i 4 Tyverier, hvorved de have tilvendt sig Beklædningsgjenstande, af Værdi ialt 36 Kr., der hang som Skilte udenfor Handlendes Butikker. I de 3 Tilfælde skete Tilvendelsen ved Nielsen i Carlssons Paasyn, og i det 4de Tilfælde ved Carlsson i Nielsens Paasyn. Endelig have begge Arrestanter 3 forskellige Gange truffet Aftale med hinanden om at begaa Indbrudstyveri til fælles Fordel, og i Overensstemmelse med den saaledes truffede Aftale, har Arrestanten Nielson, medens Arrestanten Carlsson stillede sig paa Vagt udenfor Gjærningsstederne, og tildels ogsaa ydede anden Hjælp under Udførelsen, den 11, 18 og 19 December f. A., ved Indstigning igjennem Vinduer — i et enkelt Tilfælde, efter at have trykket en Rude itu — skaffet sig Adgang til 3 Lejligheder i Ejendommene Ny Adelgade 12 & 14, Adelgade Nr. 46 og Adelgade Nr. 84 og dersteds, efter paa det sidstnævnte Gjærningssted tillige at have opbrudt en aflaaaset Dør mellem tvende Værelser, stjaalet henholdsvis 3 Frakker og en Vadsæk, af Værdi ialt 46 Kr. 50 Øre, en Jakke, 2 Par Benklæder, en Laaneseddel og nogle Cigarer, af Værdi ialt 30 Kr., samt 12 Øre i rede Penge og en Sparekassebog, lydende paa et ubetydeligt Beløb, og endelig 16 Uhre og 2 Kjæder, af Værdi ialt 160 Kr. I Lejligheden i Ejendommen Adelgade Nr. 84, hvilken Lejlighed var ubeboet om Natten, blev Tyveriet udført om Aftenen mellem Kl. 10 og 11, de tvende andre Tyverier bleve begaaede tidligere paa Aftenen. Iøvrigt fik Arrestanten Nielson ikke de ved det sidste Tyveri stjaalne Uhre og Kjæder bragte i Sikkerhed, men blev forinden paagreben paa Gjærningsstedet. Som Følge heraf ville Arre-

stanterne være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, Arrestanten Carlsson tillige efter § 238, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Nielsen i 2 Aar og Carlsson i 18 Maaneder, hvorhos Carlsson, der er Udlænding og ikke de 5 sidte Aar har havt stadigt Ophold i den danske Stat, i Medfør af Straffelovens § 16 vil være at domme til efter udstaaet Straffetid at bringes ud af Riget.

Nr. 78. Partikulier **H. Brammer** (Asmussen)

contra

Kommissionær **C. Sørensen** (Ingen),

betr. et Salærspørgsmaal.

Randers Bythings Dom af 24 August 1885: Indstævnte, Partikulier H. Brammer af Randers, bør for Tiltale af Citanten, Kommissionær C. Sørensen sammesteds, i denne Sag fri at være, dog at han betaler Citanten Sagens Omkostninger med 50 Kr. Til Justitskassen erlægges han en Mulkt paa 8 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 April 1887: Indstævnte, Partikulier H. Brammer, bør til Citanten, Kommissionær C. Sørensen, betale 1000 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 4 August 1884, indtil Betaling sker. I Henseende til Processens Omkostninger i første Instans og den Indstævnte idømte Bode til Justitskassen bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Der forelægges Indstævntes Sagfører for Overretten, Overretts-sagfører Hindberg, en Frist af 8 Dage fra nærværende Doms Afsigelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til det af ham den 26 Juli f. A. sammesteds fremlagte Indlæg. Det idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det i den indankede Dom omhandlede Salær kan kun antages af Citanten at være tilsagt Indstævnte, naar denne

skaffede Citanteu Ejendommen Frederikkesminde solgt; men efter hvad der under Sagen foreligger, kan det, uanset at Indstævnte oprindelig har anvist den senere Kjøber af Ejendommen, ikke siges, at denne er skaffet solgt af Indstævnte. Efter det Oplyste maa det nemlig antages, at den senere Kjøber, hvem Indstævnte end ikke havde faaet til at gjøre et Bud paa Ejendommen, havde afbrudt Forhandlingerne med Indstævnte som resultatløse og henvendt sig til Sagfører Poulsen, der i Kommission havde averteret Gaarden til Salg, og ved dennes Mellekomst var det, at Handelen derefter kom i Stand til en Pris, der var lavere end den Sum, Indstævnte havde nævnt som den, under hvilken han var sikker paa, at Citanten ikke vilde gaa; og den Omstændighed, at Salget skete ganske kort Tid efter Afbrydelsen af Forhandlingerne mellem Kjøberen og Indstævnte, og at Kjøbesummen kun var 1000 Kr. lavere end den af Indstævnte nævnte laveste Salgspris, kan ikke medføre, at Indstævnte, uagtet Handelen saaledes var bragt i Stand af Sagfører Poulsen, skulde kunne betragtes som den, der havde skaffet Citanten Ejendommen solgt. Heller ikke kan Citanten antages ved sin i Dommen refererede Udtalelse til Sagfører Poulsen eller derved, at han har underrettet Indstævnte om Gangen i den med Poulsen som Mellemand førte Forhandling, eller endelig ved sine Bestræbelser efter Salget for at skaffe Indstævnte Andel i Saløret at have paadraget sig en Forpligtelse til at udrede Salær til Indstævnte, som gik ud over den, der ved den oprindelig indgaaede Kommissionskontrakt maatte findes at paa-hvile ham. Bythingsdommen, ved hvilken Citanten er frifunden for Indstævntes Tiltale, og ved hvis øvrige Bestemmelser det maa have sit Forblivende, vil derfor være at stadfæste, medens Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Bythingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankode Doms Præmisses are saalydende: Ved Underrettsdommen i denne Sag, hvorunder Citanten, Kommiss-

sionær C. Sørensen i Randers i første Instans har søgt Indstævnte, Partikulier H Brammer sammesteds, til Betaling af 1000 Kr. med Renter, som han vil have tilgode hos Indstævnte i Kommissionssalær for Medvirkning ved Salget i 1884 af den Indstævnte dengang tilhørende Ejendom Frederikkesminde, nu kaldet Hovmark, er Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale, dog at han som udebleven uden oplyst lovlig Grund fra Forligsprøven i Sagen er tilpligtet at erstatte Citanten Processens Omkostninger for Underretten med 50 Kr. samt ikjendt en Bode til Justitskassen af 8 Kr., og Sagen er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han har gjøntaget sin foranførte Paastand, hvorimod Indstævnte procederer til Underrettsdommens Stadfæstelse. Efter Sagens Oplysninger havde Indstævnte, da han agtede at afhænde den ovennævnte Ejendom, i Foraaret 1884 givet Citanten Gaarden i Kommission og eventuelt tilsagt ham et Salær af 1000 Kr., og efter at daværende Forpagter eller Inspektør paa Trudsholm Krohn derpaa havde meldt sig hos Citanten eller af ham var bleven opspurgt som Lysthavende til Ejendommen, førte Citanten i et Par Maaneder saavel skriftlig som mundtlig Underhandling mellem bemeldte Krohn og Indstævnte angaaende Handelen, under hvilken Underhandling Indstævnte, der oprindelig havde forlangt en Kjøbesum for Gaarden af 140000 Kr., lidt efter lidt nedsatte samme til 125000 Kr. Da Krohn senere ogsaa kom i Underhandling om Kjøbet af Gaarden med Sagsfører Reinholdt-Poulson i Randers, der efter Bemyndigelse af en i Horsens bosat Kommissionær, hvem Indstævnte ligeledes havde givet Ejendommen i Kommission, havde udbudt den i Aviserne, henvendte bemeldte Poulsen sig, som det maa antages, den 15 Juni 1884 i den Anledning til Indstævnte, og faa Dage derefter solgte Indstævnte i Overværelse af Poulsen Gaarden til Krohn for en Kjøbesum af 124000 Kr., ved hvilken Lejlighed Citanten ikke var tilstede. Indstævnte — der iøvrigt efter at nærværende Sag var anlagt imod ham, ligeledes blev sagsøgt af den ovennævnte Kommissionær i Horsens til Betaling af Kommissionsalær for den ommeldte Handel og under sidstnævnte samtidig med nærværende ved Randers Bythingsret paadømte Sag er tilpligtet at betale det under bemeldte Sag indtalte Beløb af 1000 Kr. — har under nærværende Sag gjort gjældende, at Handelen om Frederikkesminde blev bragt i Stand af ovennævnte Poulsen, ikke af Citanten, hvorhos han særlig har anbragt, at denne vel anviste den Kjøber, til hvem Gaarden blev afhændet, men at det omhandlede Salær kun var tilsagt ham som Vederlag for „at faa Ejendommen solgt“, og da Citanten ikke mod Indstævntes Benægtelse har tilvejebragt noget Bevis for, at det Hverv, for hvilket Salæret var tilsagt ham, som af ham anbragt, alene bestod i at anvise en Kjøber, med hvem Handel kom i Stand, maa der efter Indstævntes foranførte Anbringende gaas

ud fra, at Citantens Ret til det omhandlede Salær maa bero paa, om den paagjældende Ejendomshandel kan anses bevirket af ham. I saa Henseende kan det nu ikke være afgjørende, at Citanten ikke deltog i den endelige Underhandling mellem Sælger og Kjøber og navnlig ikke overværede Handelens Afslutning, og ligesaa lidt kan det komme videre i Betragtning, at ovennævnte Krohn, efter hvad han edelig har forklaret under et under Sagen fremlagt Thingsvidne, ansaa den af Citanten med ham førte Underhandling for resultatløs, da den af Citanten opgivne Minimumspris for Gaarden — hvorved maa antages sigtet til 125000 Kr. — beløb mere, end han vilde give for Gaarden og ogsaa fik den for, samt, efter at være kommen i Underhandling om Kjøbet af Ejendommen med Sagfører Poulsen, ikke tænkte paa at henvende sig til nogen Anden i den Aledning. Derimod maa der vel i Henhold til, hvad Krohn som Vidne yderligere har forklaret, samt da Citanten ikke har tilvejebragt noget Bevis for sit modsatte Anbringende, gaas ud fra, at Krohn, efter at han var kommen i Underhandling med Sagfører Poulsen, ikke har henvendt sig til Citanten angaaende Handelen; men da Indstævnte selv har anbragt, at han ved den ovenmeldte Lejlighed, da Poulsen den 15 Juni 1884 henvendte sig til ham, tilkjendegav ham, at han ikke vilde modtage Poulsen som Kommissionær, men modtog ham som Krohns juridiske Konsulent, samt endvidere har anbragt, at han derefter vedblivende holdt Citanten à jour med de Forhandlinger om Gaardens Salg, som førtes gjennem Poulsen, maa det — selv om Indstævnte ved de ommeldte Konferencer med Citanten ikke, som af denne paastaaet, raadforte sig med ham angaaende Handelen — anses ubeføjet, naar Indstævnte ikke destomindre har søgt at gjøre gjældende, at Forhandlingerne mellem ham og Krohn ved Citanten som Mellemand vare afbrudte dengang Krohn købte Gaarden. Som Følge heraf, samt naar endvidere henses til det Omfang, Citantens Underhandlinger med Kontrahenterne, som ovenfor berørt, havde havt, forinden Underhandlingen med Sagfører Poulsen begyndte, og det ved hine Underhandlinger opnåede Udbytte i Henseende til Kjøbesummens Fastsættelse saavel som til, at Handelens definitive Afslutning fandt Sted ganske kort, efter at Poulsen havde henvendt sig til Indstævnte om Sagen, samt at det yderligere Afslag i Kjøbesummen, som Indstævnte sluttelig indrømmede — hvad Citanten iøvrigt vil have tilraadet Indstævnte at gjøre, og det samme Dag, Handelen fandt Sted — ikke var større, end at Indstævnte kan antages at have indvilget deri for at faa Ende paa Forhandlingerne, skjønt ikke rettere, end at den paagjældende Ejendomshandels Istandbringelse hovedsagelig maa betragtes som Resultat af Citantens Virksomhed derfor. I en under Sagen i Gjenpart fremlagt udatoreret Opskrift, som Indstævnte vil have forfattet til sin egen Efterretning, men om

hvilken det dog derhos er in confesso, at han har leveret den til Citantens Sagfører, giver Indstævnte ogsaa en Fremstilling af Citantens Stilling til Sagen, der gaar ud paa, at Citanten havde anvist Krohn Gaarden og for at fremme Salget til ham formaaget Indstævnte til at nedsætte Salgsprisen, samt at han i alle Maader havde søgt at bringe Handelen i Stand, hvorfor Indstævnte betragtede ham som den, hvem Kommissionssalæret tilfaldt, og i en fremlagt Skrivelse fra Indstævnte til Citanten af 27 Juni 1884 gaar Indstævnte ligeledes ud fra, at der tilkom Citanten Ret til Salær. Efter hvad saaledes er anført, vil Indstævnte være at tilpligte at betale Citanten det omhandlede mellem Parterne vedtagne Kommissionssalær af 1000 Kr. med Renter deraf som paastaet 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 4 August 1884, indtil Betaling sker, hvorhos Underretsdommen, idet Sagen ikke af Indstævnte er kontrapaaanket og der saaledes ikke her for Retten bliver Spørgsmaal om Forandring af Dommens Bestemmelser angaaende Processens Omkostninger i første Instans og den Indstævnte idømte Bøde til Justitskassen, forsaavidt vil være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve. Der bliver at forelægge Indstævntes Sagfører her for Retten en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til det af ham den 26 Juli f. A. sammesteds fremlagte Indlæg, der er skrevet paa ustemplet Papir; men iøvrigt ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter.

Nr. 158. **Kirstine Vilhelmine Mariane Petersen**
(Asmussen)

contra

Gaardejer Jens Peter Petersen (Ingen),

betr. Spørgsm. om Hjemvisning.

Arts- og Skippinge Herreders Politirets Dom af 21 Mai 1887: Indklagede bør for Klagerindens Tiltale i denne Sag fri at være.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Marts 1888: Denne Sag afvises.

Højesterets Dom.

Vel er der ved denne Sags Indankning for Overretten ikke fremlagt en formelig Aktsbeskrivelse af Sagen, men da de i dens Sted for Overretten fremlagte Udskrifter maa antages at indeholde fuldstændig Oplysning om Alt, hvad der var foregaaet for Politiretten, og da alle de sammesteds fremlagte Dokumenter tillige have været forelagte Overretten — om disse Dokumenter end for største Delen som tilhørende Retten burde være forblevne i Politirettens Besiddelse — og Overretten saaledes trods den mangelfulde Beskrivelse af Sagen var gjort tilfulde bekjendt med alt det for Politiretten Fremkomne, jfr. Ls. 1—5—13 in fine, findes der ikke at have været tilstrækkelig Føje for Overretten, hvor Indstævnte gav Møde uden i saa Henseende at fremsætte Indsigelse, til ex officio at afvise nærværende som privat Politisag anlagte Sag. Som Følge heraf vil i Henhold til Citantindens Paastand Sagen være at hjemvise til Overretten til Paakjendelse i Realiteten. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og det Citantindens befalede Sagfører her for Rotten tilkommende Sakær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag bør paany foretages ved Landsoversamt Hof- og Stadsretten og sammesteds i Realiteten paakjendes. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Højesteretssagfører Asmussen tillægges der i Salarium for Højesteret 60 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmissers ere saalydende: Da Citantinden, Kirstine Vilhelmine Mariano Petersen af Svinninge, der under nærværende Sag efter meddelt fri Proces og Oprejsningsbevilling, ved sin beskikkede Sagfører, Prokurator Winther, paanker en inden Arts-Skipinge Herreders Politiret den 21 Mai f. A. afsagt Dom i en af hende mod Indstævnte, Gaardejer Jens Peter Petersen af Faurbo, anlagt Paternitetssag ikke overensstemmende med L. 1—6—12 har fremlagt Sagen beskrevet i Aktsform, vil den ex officio være at afvise her fra Retten. Den

og Løsgænger. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han den 6 f. M. om Aftenen Kl. 11 fra sin Broder, Aristide Nelsons Værksted, har tilegnet sig en denne tilhørende Kuffert af Værdi D. 2.00. Hvad angaar de nærmere Omstændigheder, hvorunder Tyveriet blev forøvet, har han forklaret, at, da han vidste, at Broderen havde en Kuffert, og troede at kunne sælge den — senere siger han, at han selv vilde benytte den, da han agtede at forlade St. Thomas — besluttede han at tilegne sig den. Da han derfor ovennævnte Aften, omtrent Kl. 9, paa Gaden mødte sin Broders Adoptivdatter, en lille Pige paa 7 Aar, bad han hende om at skaffe ham Nøglen til det aflaaede Værksted, under Foregivende af at have et Ærinde sammesteds. Efter at have faaet Nøglen og været inde i Værkstedet, lod han, inden han atter leverede Barnet Nøglen og gik sin Vej, som om han igjen aflaaede Døren, uden at dette dog var Tilfældet, idet det var hans Hensigt senere paa Aftenen, naar Folk i Nabolaget vare gaaede til Ro, at vende tilbage og sætte sig i Besiddelse af Kufferten. Omtrent Kl. 11 udførte han ogsaa dette Forsæt og bragte Kufferten til en Bekjendt, som han bad gemme den for ham. Uagtet det nævnte Barn har nægtet, at Arrestanten har bedt hende om Nøglen, eller at hun har givet ham den, og uagtet forskjellige Omstændigheder tyde paa, at hans Forklaring i dette Punkt ikke er overensstemmende med Sandheden, findes den at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse; thi dels kan det næppe anses godtgjort, at Forklaringen ikke er sand, dels er Intet oplyst om, paa hvilken anden Maade Arrestanten har skaffet sig Adgang til Værkstedet. Dette, som indtager den ene Ende af en for sig, om end i Nærheden af andre, liggende Bygning, er ved et Bræddeskillerum, der gaar helt op til Loftet, og hvori der hverken er Dor eller anden Aabning, skilt fra den øvrige Del af Bygningen, som bestaar af et Værelse, hvis Boboor var hjemme, da Tyveriet blev begaaet. Kufferten er tilbageleveret Bestjaalne, der har frafaldet Erstatning for Afsavnet. For- saavidt Arrestanten tiltales for Løsgænger, er det oplyst, at han, efter at have udstaaet en ham ved St. Thomæ Politiretsdom af 13 April 1882 for den nævnte Forbrydelse, andon Gang begaaet, idemt Straf af 60 Dages Tvangsarbejde, erholdt Tilhold til Politiprotokollen om at skaffe sig lovligt Erhverv og at fremstaa hver Mandag for at gjøre Rede for, hvorledes han ernærede sig. Dette Tilhold efterkom han temmelig regelmæssigt indtil Slutningen af Oktober 1883, hvorpaa han den 3 November s. A. afrejste til Samana og først den 18 Januar d. A. vendte tilbage til St. Thomas; men siden sin Tilbagekomst har han ikke meldt sig paa Politikammeret. At han nu forinden sin Afrejse skulde, som han angiver, være bleven fritaget for at møde, fordi han havde faaet en Tjeneste, er ikke godtgjort; derimod skjønnes

len Omstændighed, at Politiet har givet ham Pas til Samana, i Forening med, at han i over 4 Aar har været fraværende fra St. Thomas, at maatte bevirke, at han efter sin Tilbagekomst med Føje kunde anse sig fritagen for at melde sig ugentlig efter hint gamle Tilhold, og han er derfor under denne Del af Aktionen rettelig ved Underrettsdommen frifunden for Aktors Tiltale. Arrestanten, der er født paa Curacao og skjønnet at være 30 Aar gl., er, foruden at være straffet 2 Gange for Løsgængeri og anset med mindre Straffe for forskellige Politiforseelser, tidligere straffet for ulovlig Omgang med Hittogods, ifølge St. Thomæ Politiretsdomme af 24 Januar 1880 og 9 September 1881, beholdsvis mod Tvangsarbejde i 20 Dage og Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 48 Timer. Idet Nøglen, med hvilken Arrestanten aabnede A. Nelsons Værksted, i Henhold til Foranstaaende maa betragtes som „tillistet“, ligesom Tyveriet er begaaet ved Nattetid, og Stedet, hvor det er begaaet, skjønnes at maatte anses som beboet Sted, vil Arrestanten saaledes ikke kunne undgaa at anses efter Fdg. 11 April 1840 § 12, 2det Stykke, jfr. Anordn. 6 Januar 1852 § 2, og Straffen findes passende at kunne fastsættes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar. Underrettsdommen, der i Henhold til den cit. Fdgs. § 12, 1ste Stykke, har fastsat Arrestantens Straf til lige Arbejde i 2½ Aar, vil altsaa forsaavidt være at forandre.

Hermed endte 2den extraordinære Session.

Anden ordinære Session.

Mandagen den 1 Oktober.

Nr. 190.   Højesteretssagfører Lunn
   contra
Marie Jacobsen, Sørensens Hustru (Def. Bagger),
 der tiltales for Hæleri.

Amager Birks Extrarets Dom af 13 Marts 1888: Arrestanten Jens Søren Sørensen og hans Hustru, Tiltalte Marie Jacobsen, bør straffes, den Første med Forbedringshusarbejde i 10 Maaneder og den Sidste med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage. Saa bør og Arrestanten udrede Aktionens Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Diechmann og Prokurator Konnerup, 12 Kr. til hver, dog saaledes, at Tiltalte bør in solidum med Arrestanten af disse Omkostninger udrede en Trediedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Mai 1888: Underretsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kalko og Leth, betaler Tiltalte Marie Jacobsen, Sørensens Hustru, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes efter Gjenstandens Beskaffenhed og ringe Værdi i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder at maatte henføres under Straffelovens § 235 jfr. § 55 og Straffen at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 2 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Overretsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Marie Jacobsen, Sørensens Hustru, bør hensesættes i simpelt Fængsel i to Dage. Iøvrigt bør

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom vedlagt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Lunn og Bagger 10 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Tiltalte Marie Jacobsen, Sørensens Hustru, er under nærværende fra Sønder Birk Extraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants lige angik hendes Mand, for hvis Vedkommende den imidlertid ikke er appelleret, sigtet for Hæleri, og ved hendes egen med et iøvrigt Oplyste stemmende Tiltaelse er det bevist, at hun i en Del Koster, som hendes Mand en Nat i November f. A. bragte, og som han erkjendte at have stjaalet, har den følgende Dag taget en til 50 Øre vurderet halv Flaske øvskunsch og dels selv drukket af Indholdet, dels trakteret Andre dermed. Som Følge heraf maa det billiges, at Tiltalte, der er dømt den 13 December 1862 og ikke funden forhen straffet, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 238, og da endvidere den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage om Bestemmelserne om Sagens Omkostninger bifaldes, vil Underrettsdommen, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste.

r. 218. Højesteretssagfører Bagger

contra

Hans Christian Madsen (Def. Lunn),

er tiltales for ulovligt Næringsbrug.

Sorø Birks Politirets Dom af 3 Februar 1888: De Tiltalte, Gaardejerne L. P. Jensen og Rasmus Petersen, begge af 70 Aar, samt Udsælger H. C. Madsen af Topshøj bør bøde til Sorø Amts Fattigkasse, de to Førstnævnte hver 10 Kr. og Sidstnævnte 60 Kr. Saa bør de Tiltalte ogsaa, Enhver for sit Vedkommende, udrede de eventuelle med Dommens Fuldbyrkelse forbundne Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter den indankede Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Juni 1888: Tiltalte Hans Christian Madsen bør for Tiltale af det Offentlige i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Jacobsen og Kaas, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Højesteretsagførererne Bagger og Lunn tillægges der i Salarium for Højesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sorø Birks Politiret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants tillige angik to andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, aktioneres Tiltalte Hans Christian Madsen for ulovligt Næringsbrug. Da det imidlertid alene er oplyst, at Tiltalte, der var Udsælger for Topshøj og Omegns Forbrugsforening, imod bemeldte Forenings Vedtægter, der bestemme, at Indkjøb og Uddeling af Varer til Foreningens Medlemmer udelukkende sker mod rede Betaling, har udleveret Varer paa Kredit til flere af Foreningens Medlemmer, og da der ikke heri findes at indeholdes Overtrædelse af nogen af Næringslovgivningens Bestemmelser, vil Tiltalte, der ved den indankede Dom er anset for tredje Gang begaaet Overtrædelse af Næringsloven med en Sorø Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af 60 Kr. og idomt de eventuelt med Dommens Fuldbyrkelse forbundne Omkostninger, være at frifinde for Tiltale af det Offentlige.

Færdig fra Trykkeriet den 5 Oktober 1888.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 25-26.

Mandagen den 1 Oktober.

Nr. 180.

Højesteretssagfører Bagger,

contra

Hans Andersen (Def. Levinsen),

er tiltalt for bedrøgeligt Forhold.

Bolling-Nørre Herreders Extraets Dom af 6 Februar 1888: Tiltalte Hans Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt udrede alle af nær-
stående Sag lovlige flydende Omkostninger og derunder i Salærer til Aktor, Sagfører Kiær og Defensor, Sagfører Jensen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 April 1888: Under-
etdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckolmann og Kancelliraad Jøller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indkaldte Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretsagfører Bagger og Advokat Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Banevogter Hans Andersen for bedrageligt Forhold. Efter at Tiltalte den 27 Januar 1884 havde faaet Skjøde paa Ejendommen Matr.-Nr. 1¹ af Ahlergaard af Hartkorn 1 Skp. 1³/₄ Alb., udstedte han for et i bemeldte Ejendom indestaaende Laan af den vest- og sonderjyske Kreditforenings Midler, stort 1500 Kr., som han ved Kjøbet af Ejendommen havde overtaget, under 11 November s. A. en Panteforskrivning, der blev thinglæst den 13 s. M., og ved hvilken han for bemeldte Gjæld, hvoraf der i Afdrag og Renter m. v. narlig skulde svares 5 pCt., gav Kreditforeningen første Prioritets Panteret i den nævnte Ejendom med Bygninger, Jordernes Avl og Afgrøde tilligemed Gjødningen samt Besætning, Inventarium og Avlsredskaber saavel som alle Ejendommens øvrige Indtægter, og da han derefter udeblev med den i Juni Termin f. A. forfaldne Rente, lod Kreditforeningen efter forgjæves Paakrav under 30 September næstefter for sit Resttilgodehavende efter bemeldte Obligation med Renter og Omkostninger, ialt Kr. 1475. 83, gjøre Udlæg i det stillede Pant, ved hvilken Lejlighed der — foruden den faste Ejendom, der vurderedes til 1300 Kr. — ikkun paa denne fandtes nogle faa Avlsredskaber af Værdi tilsammen 19 Kr., Furage for omtrent 50 Kr., en Del Torv af Værdi 39 Kr. og omtrent 8 Tdr. Kartoffler, medens der af Besætning kun fandtes to smaa Geder, der ikke bleve medtagne under Udlæget. Det maa nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der ved Obligationens Udstedelse havde en Besætning af 2 Køer, 2 Trækstude, 4 Faar og 1 Svin, hvilken Besætning iøvrigt ved Salg og Bytning i Tidernes Lob var bleven erstattet med andre Besætningsdele, har i den nærmeste Tid, forinden Udlæget foretoges, solgt en Ko for 30 Kr., en Tyr for 35 Kr. og en Stud for 70 Kr., samt at han ved samme Tid har solgt en Harve af Værdi 6 Kr., saa godt som al den aftærskede Sæd, omtrent 13 Tdr. Kartoffler, noget Spergelfrø og nogen Fourage, hvorhos han slagtede sine tre eneste Faar, der havde en Værdi af 30 Kr., og da han kort efter Udlægsforretningen flyttede bort fra Ejendommen for at overtage en Bestilling som Banevogter i Varde Egnen, medtog Kjødet af de slagtede Faar, der endnu var i Behold og som senere er bleven forbrugt i hans Hus, tilligemed et lille Læs

Tørv samt lidt Boghvede og Havre. En Del af Kjøbesummerne for de solgte Gjenstande blev likvideret i Beløb, som de pantgjældende Kjøbere havde tilgode hos Tiltalte, og denne har øvrigt efter sin Forklaring anvendt Størstedelen af de ved Salgene indvundne Penge til Afbetaling af anden Gjæld, idet han, som han har udsagt, mente, at hans andre Kreditorer vare igesaa nær til at blive dækkede som Kreditforeningen, og han vil ikke have anvendt over 10 Kr. til eget Brug. Han har midlertid erkjendt, at han, da han foretog de her omhandlede Transaktioner, indsaa, at Kreditforeningen vilde gjøre Exekution hos ham og at den som Panthaver maatte lide Tab, naar Ejendommen blev helt udplyndret og blottet for Besætning, samt at han Intetsomhelst ejer, hvormed han eventuelt kan erstatte et saadant Tab. Efter Sagens Oplysninger blev der ved tredje Auktion over den pantsatte Ejendom kun for samme budt 200 Kr., hvorefter Kreditforeningen begjærte Auktionen hævet og sig Ejendommen udlagt. Medens der nu ikke vil kunne idømmes Tiltalte Strafansvar for at have afhændet og paa anden Maade disponeret over aftærsket Korn, Spergelfrø, Kartofler og Tørv, det disse Ting ikke kunne anses indbefattede under det for Kreditforeningslaanet stillede Pant jfr. Konkurslovens § 153, vil Tiltalte — der er født i Aaret 1844 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — derimod for sit øvrige ovenfor omhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 253 samt efter § 260 jfr. Konkurslovens § 168, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende estemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og emeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, vil derfor være et stadfæste.

r. 77. Justitsraad, Amtsforvalter Olud paa egne og det Offentliges Vegne (den kst. Kammeradvokat)

contra

Sagfører J. Kr. Larsen (Ingen),

str. Spørgsm. om en Udpantningsforretnings Lovmedholdelighed.

Kjær Herreds Fogedrets Kjendelse af 26 Januar 1886: Udpantningsforretningen bør fremmes.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 December 1886: Forsauvidt der ved den paaankede Udpantningsforretning er gjort Udpantning for et større Beløb end 65 Kr. 95 Øre med lovlige Omkostninger, beregnede i Forhold til dette Beløb, bør bemeldte Forretning saavel som den ovennævnte Fogedkjendelse være ophævede, men iøvrigt bør de ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, og der tillægges den for Indstævnte, Justitsraad, Amtsforvalter Clod, beskikkede Sagfører sammesteds, Kancelliraad Møller, i Salær 80 Kr., der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 18 Marts f. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Efter den skete Indstævning foreligger alene det Spørgsmaal Højesteret til Prøvelse, om Indstævnte har været berettiget til at fordrø det af ham tilbudte, i den indankede Dom ommeldte Beløb modtaget som Betaling af de skyldige Brandpenge og Bidrag til Amtsrepartitionsfonden. Vel nævner nu Bestemmelsen i Frd. om Amtstueoppebørsler m. V. af 8 Juli 1840 § 10, 3die Punktum udtrykkelig kun det Tilfælde, at den Afgiftspligtige ikke „kan“ betale det hele skyldige Beløb, men ligesom det i denne Lovbestemmelse givne Paalæg til Oppebørselsbetjenten om at modtage og afskrive, hvad der tilbydes, dog ogsaa maa følges, hvor Yderen erklærer ikke at ville betale det fulde Afgiftsbeløb, saaledes maa ligeledes den til dette Paalæg umiddelbart knyttede Forskrift om Afskrivningsmaaden, der er stemmende med den Forordningens § 2 fastsatte Rækkefølge for Fyldestgjørelse af de deri omhandlede Afgifter — eller Grundsætningen i samme — ligesaa fuldt være anvendelig, hvor den ufuldstændige Betaling fremtræder som begrundet i Mangel paa Villie, som hvor der paaberaabes manglende Evne til at betale det hele Afgiftsbeløb, saa at heller ikke i hint Tilfælde Fyldestgjørelse af Afgifterne kan finde Sted i anden Orden end den foreskrevne i alt Fald med mindre Yderen ved fyldestgjørende Sikkerhedsstillelse har sikkert den fortrinsberettigede Afgift Dækning i de Tilfælde, at dens Optræning bliver anerkjendt som beføjet. De Amtsforvalteren herefter ikke var berettiget til at modtage det Beløb, der blev ham tilbudt paa Vilkaar, der udelukkede ham fra at følge den ham foreskrevne Fremgangsmaade, kan Indstævnte ikke anses at have gjort lovligt Tilbud med Hensyn til nogen Del af det skyldige Afgiftsbeløb, og der ha

derfor været Føje til at iværksætte Udpantning hos ham for det hele Beløb. Den paaankede Fogedforretning vil derfor være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret blive efter Omstændighederne at hæve, og det Citantens beskikkede Sagfører for Overretten tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Fogedforretning bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Kancelliraad Møller for Overretten tillægges der i Salarium 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Da de den 1 Oktober f. A. forfaldne Skatter og Afgifter af en Citanten, Sagfører J. Kr. Larsen i Aalborg, tilhørende Eiendom i Ulsted Sogn, ialt til Beløb 146 Kr. 78 Øre, hvoraf de kongelige Skatter udgjorde 65 Kr. 95 Øre og Brandpenge samt Bidrag til Amtsrepartitionsfonden tilsammen 80 Kr. 83 Øre, ikke vare blevne betalte, blev der den 26 Januar d. A. i Henhold til en til Udpantning approberet Restanceliste af Fogden i Kjær Herred foretaget en Udpantningsforretning hos Citanten til Inddrivelse af bemeldte Restance, hvilken Forretning efter Citantens Begjæring blev afholdt paa Fogdens Kontor. Efterat Citanten under Forretningen var af Fogden bleven opfordret til at betale Restancen med dens ovennævnte Beløb 146 Kr. 78 Øre tilligemed Omkostninger ved Forretningen deropgjordes til ialt 8 Kr. 53 Øre, fremlagde han Beskrivelse af en den 7 Januar d. A. afholdt Notarialforretning, hvorefter han den nævnte Dag ved Notarius publicus i Aalborg havde paa den derværende Amtstuetilbudt at betale de ovennævnte resterende Beløb af Brandpenge og Amtsrepartitionsfondsbidrag, tilsammen 80 Kr. 83 Øre med det udtrykkelige Forbehold, at han modsatte sig at nogen Del af dette Beløb af Amtstuen modtoges til Betaling af kongelige Skatter, idet han ikke for Tiden ansaa sig forpligtet til at betale disse og eventuelt vilde søge Spørgsmaalet om sin Forpligtelse i sin Henseende afgjort ved Domstolene, hvorfor han, da den konstituerede Amtsforvalter erklærede, at han kun vilde modtage det tilbudte Beløb saaledes, at det først blev afskrevet paa de af Citanten skyldige kongelige Skatter, og at dernæst Resten kom til Afskrivning paa, hvad han iøvrigt skyldte,

protesterede imod dette Forlangende som formentlig uberettiget med Bemærkning, at han herefter maatte finde sig i indtil videre at beholde det tilbudte Beløb, som han derefter tog tilbage. Idet Citanten under Udpantningsforretningen henviste til, at Beskrivelsen af bemeldte Notarialforretning under 23 Januar var bleven forevist paa Fogdens Kontor, hvorom den var forsynet med Paategning af Fogdens Fuldmægtig, og idet han derhos i Fogedretten gjentog sit Tilbud om at ville betale de omhandlede 80 Kr. 83 Øre med samme Forbehold som ovennævnt, protesterede han imod, at der foretoges Udpantning for dette Beløb, og særlig imod, at der beregnedes Gebyr for Udpantningen efter Størrelsen af den samlede Restance. Hvad dernæst de kongelige Skatter til Beløb 65 Kr. 95 Øre angik, da protesterede han ligeledes imod, at der foretoges Udpantning herfor, da der ikke forelaa nogen af Rigsdagen vedtagen Finantslov, og henviste i saa Henseende til en af ham fremlagt skriftlig Protest, hvori han nærmere havde motiveret sin Opfattelse i den nævnte Retning. Ved den af Fogden samme Dag afsagte Kjendelse eragtedes det, at Udpantningsforretningen burde fremmes for hele den omhandlede Restances Vedkommende, hvorefter der til Fyldestgjørelse af samme med Omkostninger blev foretaget Udpantning i to af Citanten fremlagte Uhre og en Guldkjæde, tilsammen af Værdi 160 Kr. Den nævnte Kjendelse samt den derefter foretagne Udpantning har Citanten nu, idet han har stævnet Justitsraad, Amtsforvalter Clod i Aalborg for som Rekvirent af Udpantningsforretningen at lide Dom i Sagen enten paa egne eller det Offentliges Vegne, indanket for Retten, hvor han har nedlagt Paastand om, at bemeldte Fogedkjendelse kjendes uefterrettelig og ved Rettens Dom ophæves tilligemed den i Henhold til samme foretagne Udpantning. — Indstævnte, Justitsraad, Amtsforvalter Clod, har derimod paastaet den paaankede Kjendelse og Udpantningsforretning stadfæstede enten i det Hele eller dog for et saadant Beløb, for hvilket Udpantning maatte findes lovlig gjort. Hvad nu først angaar det ovennævnte Beløb af Brandpenge og Amtsfondsbidrag, da har Indstævnte til Støtte for Berettigelsen af Aalborg Amtstues og senere under den paaankede Udpantningsforretning, Fogdens Vægninger ved at modtage Citantens ovennævnte Tilbud paaberaabt sig, at da Fdg. angaaende Amtstue-Oppebørseler m. v. af 8 Juli 1840 § 10, 3die Punktum — der efter Indstævntes Formening har villet give Regel for ethvert Tilfælde af kun delvis Betaling og Tilbud af de i Forordningen omhandlede Skatter og Afgifter — har foreskrevet den Orden, hvorefter det Beløb, der betales, skal tages til Afdrag paa de forskjellige Klasser af Skatter og Afgifter, og i saa Henseende navnlig har bestemt, at det paagældende Beløb bliver at afskrive paa de kongelige Skatter forudfor paa Brandhjælpspengene og Kommuneafgifterne, kunde Citantens Tilbud, hvorefter han vilde

betale Brandpenge og Amtsfondsbidrag, forinden de kongelige Skatter vare betalte, formentlig ikke modtages. Der findes imidlertid at maatte gives Citanten Medhold i, at den anførte Lovbestemmelse, der efter sine Ord kun angaar det Tilfælde, hvor vedkommende Skatteyder ikke kan betale det fulde ham paahvilende, forfaldne Beløb af Skatter og Afgifter, ikke kan finde Anvendelse i det her foreliggende Tilfælde, hvor Citanten, som meldt, under udtrykkelig Paaberaabelse af, at han ifølge den bestaaende Lovgivning ikke ansaa sig forpligtet til at betale de kongelige Skatter, og at han agtede at indbringe Spørgsmaalet herom for Domstolene, tilbød at betale de øvrige ham paahvilende Restancer, og idet han herefter maa antages at have gjort et behørigt og lovligt Tilbud til Amtstuen om at betale de her omhandlede Restancer, og Fogden, forinden han skred til Udpantning, var bleven underrettet om det gjorte Tilbud, som Citanten derhos gjentog for Fogden under Udpantningsforretningen, kan der ikke anses at have været Føje til at gjøre Udpantning for det ommeldte Beløb af 80 Kr. 83 Øre. Til Støtte for sin Formening om, at der ikke rettelig kunde foretages Udpantning hos ham for den ovennævnte Restance af kongelige Skatter til Beløb af 65 Kr. 95 Øre, har Citanten nærmere anført, at der, da Grundlovens § 49 bestemmer, at Skatterne ej maa opkræves, forinden Finantsloven er vedtagen, skal have manglet fornøden grundlovmæssig Hjemmel til Skatternes Opkrævning i Finantsaaret 1885—86, eftersom der ikke paa ordinær Maade var vedtaget nogen Finantslov for det nævnte Finantsaar, og den foreløbige Lov af 1 April 1885 om Indtægts- og Udgiftsbevilling, indtil Finantsloven var given, ikke kunde afgive Hjemmel til Skatternes Opkrævning, da den ikke — saaledes som det formentlig i § 49 er foreskrevet med Hensyn til den Lov, der skal give Regjeringen saadan Hjemmel — var vedtagen af Rigsdagen, og den derfor, forsaavidt den bemyndigede Regjeringen til at opkræve de bestaaende Skatter og Afgifter, maa anses at være stridende imod Grundloven. Der kan imidlertid ikke af Grundlovens § 49 med Bestemthed udlades videre, end at Opkrævningen af Skatterne maa ske i Henhold til en Finantslov, uden at derved afgjøres noget om, hvorvidt denne nødvendig skal være vedtagen af Rigsdagen eller kan emanere som foreløbig Lov, og naar bemeldte Lovbestemmelse ikke indeholder noget Forbud mod Udstedelsen af foreløbige Finantslove, maa disse anses hjemlede ved Grundlovens § 25, forsaavidt de sammesteds ommeldte Betingelser for Udstedelsen af foreløbige Love iøvrigt ere tilstede. Det maa derhos anses ubeføjet, naar Citanten har villet gjøre gjældende, at den nævnte foreløbige Lov, idet den i sin Titel selv kun betegner sig som en Lov om Indtægts- og Udgiftsbevilling, indtil „Finantsloven“ var given, overhovedet ikke skulde kunne betragtes som en Finantslov og som saadan

ifølge Grundlovens § 49 give Hjemmel til Skattooprævningen. I sin ovennævnte for Fogedretten fremlagte Protest har Citanten endvidere villet gjøre gjældende, at den foreløbige Lov af 1ste April 1885 ialfald maa anses bortfalden den 12 Oktober s. A., derved at det i Folketinget ved privat Initiativ indbragte Lovforslag af samme Indhold som den ommeldte foreløbige Lov den nævnte Dag blev nægtet Fremme ved en af Folketinget vedtagen Dagsorden ved hvilken tillige den foreløbige Lov erklæredes forkastet. Men heller ikke i denne Paastand vil der kunne gives ham Medhold. Den ommeldte af Folketinget ensidig vedtagne Beslutning om Ophævelse af den foreløbige Lov findes nemlig ikke at have kunnet bevirke Lovens Ophævelse, idet othvert af Rigsdagens Thing vel, uden at afvente den foreløbige Lovs Forelæggelse af Regjeringen, i Medfør af Grundlovens § 44 maa kunne vedtage denne Lovs Ophævelse, men en saadan Beslutning ifølge samme Lovs §§ 13 og 53 forst kan erholde afgjørende Gyldighed, naar den ogsaa vedtages af det andet Ting og derpaa stadfæstes af Kongen. Vel er dernæst den foreløbige Lov af 1 April 1885 under 25 Januar d. A. — altsaa Dagen forinden den paaankede Udpantningsforretning blev foretagen — paany bleven forkastet af Folketinget efter at være forelagt Tinget af Regjeringen, men da det her omhandlede Skattebeløb, som efter det Ovenanførte maa antages, i hvort Fald var lovlig opkrævet og ved Fogdens Kjendelse lovlig autoriseret til Inddrivelse ved Udpantning — idet Autorisationen maa antages at være sket forinden den 25 Januar — samt da Regjeringen senere ved foreløbig Lov af 10 December d. A. paany fik Bemyndigelse til at opkræve Skatterne, findes der ikke i den Omstændighed, at selve Udpantningen er foretagen i Tiden mellem den ommeldte Forkastelse af den forstnævnte Lov og Emanationen af dens sidstnævnte Lov, Føje til at ophæve den paaankede Udpantningsforretning for det titnævnte Beløbs Vedkommende, herved iøvrigt bemærkes, at det ej heller fra Citantens Side er gjort gjældende, at Udpantningen skulde være ulovlig af denne Grund. I Henhold til Foranstaaende vil den paaankede Udpantningsforretning saavel som den ovenommeldte Fogedkjendelse være at ophæve, forsaavidt der er gjort Udpantning for et større Beløb end den ovenommeldte Restance af kongelige Skatter, 65 Kr. 95 Øre, med lovlige Omkostninger, beregnede i Forhold til dette Beløb, men iøvrigt at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillæge den for Indstævnte beskikkede Sagfører sammesteds i Salær 80 Kr., der blive at udredo af det Offentlige. Under den befalede Saforelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Tirsdagen den 2 Oktober.

Nr. 175. Højesteretssagfører Luun
 contra
Emma Johanne Sjøgren (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Varde Kjøbstads Extrarets Dom af 22 Marts 1888: Tiltalte Emma Johanne Sjøgren bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor Sagfører Harck og Defensor Prokurator Smith, med henholdsvis 12 og 10 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Maj 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Overretssagfører Hastrup, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Luun og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltaltes Emma Johanne Sjøgren for Tyveri. Under det første i Sagen afholdte Forhør har Tiltalte vedgaaet, at hun — saaledes som paasigtet hende i en af Gjæstgiver H. V. Kaas i Varde den 23 Januar d. A. til Politiet indgiven Anmeldelse og overensstemmende med, hvad hun ifølge en samme Dag optagne Politirapport havde efter nogen Nægtelse forklaret til

denne — den 31 Desember f. A. har hos bemeldte Kaas, hos hvem hun dengang tjente, men hvis Tjeneste hun den følgende Dag efter Overenskomst forlod, tilvendt sig et uldent Torklæde der efter hvad der er oplyst, tilhorte Kaas's fjortenaarige Datter Thora og laa fremme paa en Kasse, som henstod i en Trappegang Kaas's Lejlighed hvorved bemærkes, at forsaavidt Tiltalte senere har villet nægte at have afgive en saadan Tilstaelse, kan efter Indholdet af den under Sagen fremlagte Udskrift af Politiretsprotokoller og den af Forhørsdommøren og Retsvidnerne i et senere Forhold til Protokollen afgivne Erklæring hertil ikke tages noget Hensyn Vel har nu Tiltalte senere tilbagekaldt denne Tilstaelse og udsagt, at hun, efter allerede tidligere en Gang at have laant de omspurgte Torklæde af Kaas's ovennævnte Datter — hvad denne ogsaa har erkjendt er sket, nemlig engang noget før Jul f. A. — den 31 Desember f. A., da hun skulde et Ærinde i Byen, igier bad Kaas's Datter om at maatte laane Torklædet, hvad denne svarede ja til, med Tilføjende, at hun aldrig brugte dette, og at Tiltalte gjerne maatte beholde det, hvorpaa hun hentede Torklædet og gav det til Tiltalte, som efterat have havt det paa Byen lagde det fra sig paa den ovenomtalte Kasse og tog det med sig, da hun Dagen efter forlod Kaas's Tjeneste. Til denne Tiltaltes Tilbagekaldelse af hendes oprindeligt afgivne Tilstaelse vil der imidlertid, da den ikke er bestyrket ved det iøvrigt Fremkomne, i Medfør af D. L. 1—15—1 intet Hensyn kunne tages Det paagældende Torklæde er bragt tilstede under Sagen og efterat være vurderet til 50 Øre udleveret Kaas, der har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning. Tiltalte, der er fødd den 18 September 1869 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil i Henhold til det Anførte være at anse efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Ved Underretsdommen er Straffen bestemt til samme Art af Fængsel i 2 Dage, og bemeldte Dom. hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, vil saaledes med den af det Foranførte flydende Forandring i Straffetiden være at stadfæste.

Nr. 188. Højesteretssagfører Shaw

contra

Hans Peter eller **Peder Jacobsen** (Def. Asmussen),

er tiltalt for Overtrædelse af Straffelovens § 181.

Præsto Kjøbstads Extrarets Dom af 27 Februar 1888: Tiltalte, Malersvend Hans Peter Jacobsen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale alle denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Bjerre, 10 Kr., og til Defensor, Sagfører Nielsen, ligeledes 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Mai 1888: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Ivermøes og Winther, betaler Tiltalte, Malersvend Hans Peter eller Peter Jacobsen, 15 Kr. til hver især. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Shaw og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Præsto Kjøbstads Extraret hertil indankede, mod Malersvend Hans Peter eller Peder Jacobsen, der er født den 1 Mai 1863 og ikke funden tidligere tiltalt eller straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 181 anlagte Sag, er det ved hans egen Tilstaaelse og dot iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, der i Oktober Maaned f. A. havde givet sig under Lægebehandling som lidende af venerisk Smitte, og som i den Anledning af Lægen, der havde underrettet ham om Sygdommens Karakter, var bleven udtrykkelig advaret imod under Sygdommen at pleje

legemlig Omgang med Nogen, ikke desto mindre derpaa i Decem-
ber Maaned f. A., paa hvilken Tid han endnu ikke var ras
to Gange havde havt legemlig Omgang med en Pige, med hve
han allerede tidligere har havt Samleje, idet han for hende p
hendes Spørgsmaal til ham i saa Henseende havde erklæret, a
han var aldeles rask. I Følge en fremlagt Lægeerklæring m
det derhos anses for overvejende sandsynligt, at en syphilitis
Smitte, hvoraf den nævnte Pige, der ikke vil have staaet i Kjø
forhold til nogen Anden, kort efter fandtes at lide, og for hvilke
hun vel under 14 Februar d. A. erklæredes helbredet, men sa
ledes, at hun var udsat for Tilbagefald, er paaført hende af Ti
talt, men efter bemeldte Lægeerklæring maa hun dog antage
at være bleven smittet, forinden hun som anført i Decembe
Maaned f. A. havde Samleje med Tiltalte. For dette Forhol
findes Tiltalte ved den indankede Dom med Foje anset eft
Straffelovens § 181, og da den ved Dommen valgte Straf i
Fængsel paa Vand og Brod i 4 Gange 5 Dage findes passend
og da fremdeles Dommens Bestemmelser om Aktionens Om
kostninger, der ere paaagte Tiltalte, billiges, vil Underrettsdomme
saaledes i det Hele være at stadfæste.

Nr. 232. Højesteretssagfører Shaw
contra
Lars Anders Pedersen (Def. Halkier),
der tiltales for Kvaksalveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 24 Juli 1888:
Tiltalte Lars Anders Pedersen bør straffes med simpelt Fængsel
i 4 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Sa
lærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Salomonsen og Kalk
15 Kr. til hver. At efterkommes under Afdærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt a

staaende. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Halkier 10 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Lars Anders Pedersen, der er født den 19 December 1841 og forhen 4 Gange straffet for Kvaksalveri, senest ifølge Højesteretsdom af 6 Oktober 1885 efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Fdg. 5 September 1794 § 5 med simpelt Fængsel i 3 Maaneder, tiltales under nærværende Sag paany for Kvaksalveri, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, siden sidstnævnte Dom overgik ham, er uden nogen Adkomst til at udøve Lægepraxis vedbleven at tage Personer i Kur for forskjellige Sygdomme, saasom Skjørbug, Engelsk Syge, Hudsygd, Blegst, Hoste, Nyrebetændelse, Lamhed, Benedder, Boldenskab, gamle Saar, og til sine Kure har han anvendt dels saadanne Lægemedler, der kunne faas paa Apotheker i Haandsjøb, dels stærkere virkende Stoffer, men i homøopatisk Forfynding, uden at det er oplyst, at Tiltaltes Behandling i noget Tilfælde har paaført hans Patienter umiddelbar Skade. For sine Kure vil Tiltalte have modtaget den Betaling, hans Patienter godvillig tilbød ham, foruden Godtgjørelse for de af ham indkjøbte Lægemedler. Som Følge heraf vil Tiltalte atter være at anse efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Fdg. 5 September 1794 § 5, efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 4 Maaneder.

Onsdagen den 3 Oktober.

Nr. 213. Højesteretssagfører Shaw

contra

Forbedringshusfangerne 1) James Thomas Augustus Barrow, 2) Ernest Farrell og 3) Joseph Samuel Gowan, ogsaa kaldet Govan eller Govern (Def. Halkier),

der tiltales: Nr. 1 for Desertion og Tyveri, Nr. 2 og 3 for

samme Forbrydelser, eller ialtfald for Forsøg paa dem, sam: for at have undladt at angive, at Nr. 1 paaænkte saadant

Christiansteds kriminelle Extrarets Dom af 24 Marts 1888: Forbedringshusfangerne Ernest Farrell og Joseph Samuel Gowan bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Forbedringshusfangeren James Thomas Augustus Barrow bør efter Udstanselsen af den ham ved Højesteretsdom af 18 Oktober 1887 ikjendte Straf af 2 Aars Forbedringshusarbejde, paany hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt efter udstaaet Straf, ved Politiets Foranstaltning, udføres af Landet. De med Aktionen forbundne Omkostninger udredes af samtlige Tiltalte, hver for sit Vedkommende. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 1 Juni 1888: De Tiltalte, Forbedringshusfangerne Ernest Farrell og Joseph Samuel Gowan, ogsaa kaldet Gowan eller Govern, bør hver især straffes med 10 Slag Rotting. Forsaavidt angaar den Forbedringshusfangeren James Thomas Augustus Barrow idømte Straf, bør Underretsdommen ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger udredes af de Tiltalte En for Alle og Alle for En. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For Tiltalte Barrows Vedkommende vil den indankede Dom i Henhold til de under denne Del af Sagen anførte Grunde være at stadfæste.

Forsaavidt de Tiltalte Farrell og Gowan ere sigtede for Tyveri, da findes disse Tiltalte ikke ved den mellem dem og Tiltalte Barrow truffne Aftale at have gjort sig skyldige i nogen Handling, der kan paadrage dem Straf for Meddelagtighed i Tyveri eller i Brugstyveri, og da Sigtelsen for Forsøg paa Desertion i Henhold til Fdg. 11 Marts 1818 § 1 in fine ikke findes at kunne blive Gjenstand for Afgjørelse under nærværende Sag, ville de være at frifinde for Aktors Tiltale dog med Forpligtelse til at deltage i Udredelsen af Sagens Omkostninger paa den i Dommen fastsatte Maade.

Thi kjendes for Ret:

Ernest Farrell og Joseph Samuel Gowan bør for Aktors Tiltale i denne Sag frie at være. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for

Alle og Alle for En til Højesteretssagfører Shaw og Advokat Halkier 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Forbedringshus-angerne James Thomas Augustus Barrow, Ernest Farrell og Joseph Samuel Gowan, ogsaa kaldet Govan eller Govern, Alle af St. Croix Arresthus, tiltales under nærværende, fra Christiansteds Extraret indankede Sag, den Første for Desertion og Tyveri, de tvende Sidste for samme Forbrydelser eller ialtfald for Forsøg paa dem, samt for at have undladt at angive, at Førstnævnte antænkte Saadant. Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og det øvrigt Oplyste er det godtgjort, at de i Samraad havde besluttet den 13 December f. A. i Forening at undvige til den engelske Ø Tortola ved Hjælp af den i Christiansteds Havn liggende Lodsbaad. Tiltalte Barrow udførte ogsaa for sit Vedkommende Beslutningen, idet han nævnte Dags Formiddag, medens han illigemed en Del andre Fanger var sat til at skjære Græs i Nærheden af Christiansted, saa Lejlighed til at unddrage sig Opsynet og derefter skjulte sig i Buskene, indtil han om Aftenen, efter i nogen Tid forgjæves at have ventet paa de Medtiltalte, ved Hjælp af en Fiskerbaad roede ud til Lodsbaaden. Efter at han, der tidligere har ernæret sig som Fisker, havde hejst Sejlene, atte han Kurs efter en Ø, han saa i det Fjerne, og naaede næste Morgen den østlige Ende af St. Thomas, hvor han traf en Fiskerbaad, hvis Besætning han bad vise ham Vejen til Tortola. Men da Fiskerne paa deres Spørgsmaal erfarede, at han var en undvegen Fange, yttrede en af dem, at han ligesaa godt kunde gaa med dem til St. Thomas, da man paa Tortola vilde udlevere ham til de danske Avtoriteter, og hertil var han ogsaa villig. En af Fiskerne kom over i hans Baad, og begge Baade sejlede til St. Thomas, hvor Tiltalte blev tagen i Forvaring af Politiet og senere tillige med Baaden afleveret til Politiet i Christiansted. Hvad angaar de tvende andre Deltagere i Komplottet, Farrell og Gowan, af hvilke den Første bl. A. havde tilbudt sig at skaffe Kokusnødder til Proviant paa Rejsen, medens den Sidste havde givet Anvisning paa Lodsbaaden, da bleve de, kort efter at Barrow var undloben fra Opsynet, enige om at afgive Forsættet om at undvige, og som Grund hertil have de anført, dels at Tilsynet var blevet skarpere, dels Frygt for, at Forsøget vilde mislykkes og de da blive straffede, ligesom Farrell for sit Vedkommende har angivet, at han efter en Undvigelse aldrig vilde kunne vende tilbage til sin Slægt her paa Øen. Det ses ikke, at der imellem de Tiltalte har været Tale om, hvad der

skulde gjøres med Lodsbaaden, naar de kom til Tortola, men Barrow har vedgaaet, at han, forinden han bemægtigede sig den, havde tænkt at ville sælge den for at skaffe sig Midler til sit Underhold og til at naa Barbados, hvor han er født, hvorimod de tvende Medtaltale slet ikke ville have tænkt over denne Del af Sagen, men have forklaret, at de ville have gjort, som Barrow i sin Tid maatte foreslaa. Under disse Omstændigheder ses det ikke rettere end, at Barrow, uagtet han frivillig har overgivet sig til Politiet paa St. Tomas, har gjort sig skyldig i Desertion, Tyveri og i Henseende til Fiskerbuaden, i hvilken han roede ud til Lodsbaaden, i Brugstyveri, dog at han, der, ifølge hvad der er oplyst under et efter Underrettsdommens Afsigelse afholdt Forhør, alt har udstaaet en Straf af 25 Rottingslag for sin Undvigelse, saaledes her under Sagen alene vil være at straffe for Tyveri og Brugstyveri. Farrell og Gowau, der vel af egen Drift ere udtraadte af Komplottet, men Intet have foretaget for at forebygge Barrows Undvigelse, maa blive at anse for Forsøg paa Desertion og for *) Brugstyveri. Derimod findes der ikke Hjemmel til særlig at domme de tvende Sidstnævnte til Straf, fordi de have undladt at angive, at og hvorledes Barrow havde tænkt at undvige, da de i saa Henseende for Tugt-, Rasp- og Forbedringshuset i Kjobenhavn givne Forskrifter ikke ere udvidede til at gjælde for de vestindiske Strafanstalter. Som ovenfor nævnt, er Lodsbaaden, der er ansat til en Værdi af D. 168.00, kommen tilstede, og Lodsens har frafaldet Erstatning for Afsavnet. Om de Tiltaltes Personalier mærkes, at Barrow, der er i en Alder af 21 Aar, foruden at have udstaaet en mindre Straf ifølge Politiretsdom for ulovlig at have forladt sin Tjeneste samt for Brugstyveri, ved Højesteretsdom af 18 Oktober f. A. i Medhold af Fdg. 11 April 1840 §§ 1 og 12, 1ste Stykke, er anset med Straf af 2 Aars Forbedringshusarbejde og domt til efter udstaaet Straf at udføres af Landet. Farrell, der er født den 7 Juli 1864, er senest ved Højesteretsdom af 1 April f. A. for 3die Gang begaaet Tyveri domt til Forbedringshusarbejde i 4 Aar, og endelig er Gowau 21 Aar gammel og senest ved Overrettens Dom af 18 Juli f. A. for 2den Gang begaaet Tyveri, anset med lige Arbejde i 15 Maaneder. I Henhold til Foranstaaende vil Tiltalte Barrow være at dømme for 2den Gang begaaet Tyveri efter Fdg. 11 April 1840 § 13, jfr. Fdg. 11 Marts 1818, med en Straf, der ved Underrettsdommen passende er fastsat til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og vil være at afsone, efter at han har udstaaet den Straf, han for Tiden udsoner, ifølge Højesteretsdom af 18 Oktober f. A., og forinden han i Medhold af denne Dom udføres af Landet, og er herunder indbefattet

---

*) skal være: paa.

den ifølge den citerede Fdg.s § 40 forskyldte Straf. De Tiltalte Farrell og Gowan ville være at anse efter sidstnævnte Lovforskrift, jfr. Fdg.s § 80, og Lovgivningens Grundsætninger, og deres Straf findes under Et at kunne fastsættes til 10 Slag Rotting for hver. Underrettsdommen, der har frifundet de Tiltalte Farrell og Gowan for Aktors Tiltale, dog med Paalæg af Aktionsomkostningerne, vil altsaa dels være at stadfæste, dels at forandre.

Nr. 170.

Advokat Halkier

contra

Jens Andersen, med Tilnavn **Bødker** (Def. Hindenburg),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i voldeligt Forhold.

Aars og Slets Herreders samt Løgstør Birks Extrarets Dom af 24 Februar 1888: Tiltalte, Gaardmand Jens Andersen kaldet Bødker af Haubrogaard, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Mønsted, 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Lausen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 April 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem

Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Gaardmand Jens Andersen med Tilnavn Bødker for at have gjort sig skyldig i voldeligt Forhold. Efter de af Tiltalte, Arbejdskarl Laust Christian Poulsen med Tilnavn Lynnerup samt Gaardejer Christen Christiansen med Tilnavn Graarup og Poul Nielsen, Sidstnævnte til en Politirapport, afgivne Forklaringer vare de Natten til eller efter den 7 Juli f. A. Kl. omtrent 2 alle i en noget beskænket Tilstand paa Tilbagevejen fra en Tur til en anden Landsby, standsede i Aars Kro, hvor Lynnerup havde forpagtet Stalden, og nød der nogle Spise- og Drikkevarer. Efter hvad Lynnerup og Graarup have forklaret, opstod der, allerede medens de vare samlede i Kroen, noget Klammeri mellem Lynnerup og Tiltalte, hvad denne dog ikke har villet kunne huske. Efter at Tiltalte og Graarup vare komne paa Vognen igjen, kom Lynnerup ud og brugte, efter hvad de tre andre have forklaret, medens han har nægtet at kunne huske det, Skældsord mod Tiltalte, idet han tillige, efter hvad Nielsen har udsagt, udækede Tiltalte til at slaas med sig. Tiltalte spang derpaa af Vognen og gik ind paa og greb fat i Lynnerup. Under det Sammenstød, som derpaa opstod mellem dem, men hvoraf Resten, idet de under samme strax kom ind i Kroens Kjørestald, ikke blev iagttaget af de 2 andre Mænd, af hvilke Nielsen strax ved dets Begyndelse forføjede sig bort, medens Graarup kjørte et Stykke frem med Vognen, faldt de efter deres Forklaringer begge omkuld, Tiltalte øverst, og Lynnerup fik ved denne Lejlighed, som det maa antages, i Faldet — efter sin Forklaring som Følge af, at hans ene Træsko havde taget fat i Stenbroen i Stalden — sit venstre Skinneben brækket. Tiltalte rejste sig hurtigt igjen og forlod Stalden, steg paa Vognen og kjørte bort med Graarup, medens Lynnerup blev liggende i Stalden, indtil der paa hans Raab kom nogen til og hjalp ham op. Efter Lynnerups Forklaring gik det nærmere saaledes til, at Tiltalte foer ind paa ham og efter først at have slaaet ham i Øjet greb fat med begge Arme om hans Hals og med det samme trykkede ham ned mod Jorden, hvorved det var, at han, som anført, faldt og brækkede sit Ben. Tiltaltes Forklaring gaar imidlertid ud paa, at de begge havde fat i hinanden — hvad ogsaa stemmer med Graarups Forklaring om, hvad denne iagttog

ved Sammenstodets Begyndelse — og at han vel da gav Lynnerup nogle Stød eller Slag med sin Haand, men at denne ogsaa slog ham — hvad Lynnerup imidlertid har nægtet. Lynnerup har videre forklaret, at Tiltalte efter at have rejst sig op tilføjede ham nogle Spark, der ramte ham over Haanden — som han holdt for, for ikke at blive ramt i Skrævet — saaledes at den hovnede op; men Tiltalte har nægtet at vide af at have sparket Lynnerup, hvorom heller ingen anden Oplysning foreligger end dennes Forklaring. Lynnerup blev den følgende Dag indlagt til Behandling paa et Sygehus, og endnu den 4 Oktober kunde han, efter hvad han den nævnte Dag forklarede i Politiretten, ikke rigtig gaa paa Benet. I et Forhør den 18 November forklarede han imidlertid, at han nu havde kunnet begynde at arbejde, men at han dog ved Vejrskifte havde Smerte i Benet, og efter en under Sagen fremlagt Erklæring fra vedkommende Distriktslæge, der undersøgte ham den 14 Januar d. A., var Benbrudet — der havde efterladt en betydelig haard Hævelse, (Callusdannelse) af Skinnebenet og en temmelig skarp fremstaende Spids paa den indvendige Side, som tydede paa et skjævt Brud af Benet — ham nu ikke til Hinder ved staaende Arbejde, hvorimod Benet trættedes ved forceret Gang. Men ogsaa denne mindre Svækkelse maatte ifølge Distriktslægens Erklæring antages snart at ville forsvinde, saa at Lynnerup vilde gjenvinde sin tidligere Arbejdskraft. Medens det ved de foreliggende Oplysninger maa anses tilstrækkelig godtgjort, at den Skade, Lynnerup saaledes har lidt, har været en Følge af den af Tiltalte under det af denne begyndte Sammenstød — som det maa gaa ud fra har havt Karakter af Slagsmaal — mod ham øvede Vold, har Tiltalte nægtet at have havt til Hensigt, at tilføje Lynnerup Skade eller, da han ved den ommeldte Lejlighed brodes med denne, at have gjort sig nogen Tanke om, at Lynnerup kunde komme til Skade derved, og denne hans Forklaring kan efter Omstændighederne heller ikke forkastes. For de Lynnerup paaforte Helbredelsesudgifter har Tiltalte betalt denne en Godtgørelse efter Overenskomst, og Lynnerup har herefter erklæret, at han ikke ønskede Tiltalte straffet. Forsaavidt Tiltalte dernæst er sigtet for den 13 September f. A. at have gjort sig skyldig i voldeligt Forhold overfor Husmand Christen Johansen Christensen med Tilnavn Viborg, da denne den nævnte Dags Aften var tilstede i Tiltaltes Gaard, er følgende plyst. Ved de beedigede Forklaringer, som ere afgivne dels af ommeldte Christensen, dels af Tiltaltes daværende Tjenestekarl og Tjenestepige, Jens Jensen og Marie Lindberg, maa det anses ilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, da Christensen den nævnte Aften, efterat en Mand, der ogsaa havde været i Besøg paa Gaarden og i Forening med hvem de i Aftenens Lob havde dnydt en Del Brændevin, var tagen bort — inde i Tiltaltes

Dagligstue opfordrede Tiltalte til at afgjøre et Pengemellemværende, uden anden Foranledning fra Christensens Side sprang ind paa denne og — idet han efter Jensens Forklaring greb ham fat om Halsen — rev ham omkuld med sig, hvorved de begge tumlede ind i det tilstødende Sovekammer; det lykkedes Christensen, der først havde ligget underst, at komme ovenpaa og holde Tiltalte nede; men da denne derpaa bad ham om ikke at gjøre ham Fortræd, slap han ham og gik ind i Stuen, hvor der ikke var Andre tilstede end Jens Jensen og Marie Lindberg, medens Tiltalte blev tilbage i Sovekammeret. I det Christensen var ifærd med at sætte sig ned paa en Bænk, som det maa antages, med Ryggen vendt imod Sovekammerdøren og Ansigtet mod Jens Jensen, der sad ned ved et Bord i nogle Alens Afstand fra ham, modtog han efter sin Forklaring et stærkt Stød bagfra i højre Skulder, hvilket han følte helt ned i Armen, og saa, idet han øjeblikkelig vendte sig om, Tiltalte — der efter de 2 andres Forklaringer dengang var kommen ind igjen fra Sovekammeret og, i alt Fald efter Jensens Forklaring, var gaaet hen til Christensen, hvad denne efter sin Forklaring ikke havde mærket — staa bag ved sig. Christensen og Jensen — efter hvis Forklaring Christensen i det ommeldte Øjeblik sagde til ham, at han skulde se, hvad det var, Tiltalte slog med — sprang strax op og greb fat i Tiltalte, kastede ham omkuld og bandt ham, mæn løste ham iøvrigt paa hans Begjæring strax igjen. I samme Øjeblik, Christensen, som anført, vendte sig om og efter Jensens Forklaring raabte denne an, og de Begge derpaa sprang op, saa saavel de som Marie Lindberg, efter hvad Enhver især af dem har forklaret, en Kniv ligge lige bagved eller ved Siden af, hvor Christensen havde været ved at sætte sig ned, ligesom de saa Blod flyde ud af et Saar paa dennes højre Skulder, hvorhos Jensen og Christensen særlig iagttog, at dennes Frakke og Underklæder vare gennemstukne. Christensen havde efter sin Forklaring ikke havt noget Saar i Skulderen, før han modtog det omhandlede Stød, og Jens Jensen, der efter sit Udsagn strax eftersaa Saaret, har ogsaa forklaret, at det var klart at se paa dette, at det lige var tilføjet. Hverken han eller Marie Lindberg vil have været i Tvivl om, at ingen Anden end Tiltalte havde tilføjet Christensen samme. Iøvrigt vil intet af disse to Vidner have set, at Tiltalte havde Kniven i Haanden, da han kom ind fra Sovekammeret; medens derhos Jens Jensen til en den 18 September optagen Politirapport, hvis Indhold han godkjendte i et den 30 s. M. afholdt Forhør, havde forklaret om, at Tiltalte bibragte Christensen et Stød, men at han først saa Kniven bagefter, have baade han og Marie Lindberg i det nævnte Forhør udsagt, at de ikke saa, at Tiltalte stak Christensen. Den nævnte Kniv er bragt tilstede under Sagen og funden at have en Længde af 9", hvoraf Bladet indtager 5", medens

dettes Bredde gennemsnitlig er knap $\frac{3}{4}$ "; den brugtes efter de afgivne Forklaringer til Slagtning og havde sin Plads i Sovekammeret eller Spisekammeret, der staar i Forbindelse med Sovekammeret, og hvortil Døren fra dette, efter hvad Marie Lindberg har udsagt, senere den ommeldte Aften eller Nat fandtes aaben. Da den nu laa paa Gulvet, var dens Blad efter de tre Vidners Udsagn bøjet, hvilket efter Marie Lindbergs Forklaring ikke var Tilfældet, da hun samme Dag saa Kniven paa dens Plads i Spisekammeret, ligesom en Kone, der arbejdede paa Gaarden og efter sin Forklaring mener at have brugt Kniven samme Dag, har forklaret ikke at have set, at den var bøjet. Tiltalte har ogsaa udsagt, at han ikke véd, at Kniven tidligere havde været bøjet. Derimod vil ingen af de Tilstedeværende have bemærket, at Kniven var blodig. Efter en under Sagen fremlagt Erklæring fra vedkommende Distriktslæge, der den følgende Dag undersøgte Christensens Saar, maatte dette være frembragt med et skarpt, landseformet, tvægget Instrument, og kunde det efter Lægens Mening have sin Rigtighed, at det, som angivet for ham, var bibragt ved et med kraftig Haand ført Stød med en Slagtekniv, der følte at støde mod et Ben — hvorved bemærkes, at Christensen ifølge sin Forklaring under Forhøret følte Stikket som et Stød ned igennem Armen og derfor formener, at Kniven er stødt ned imod Skulderbladet. Løvrigt beskriver den nævnte Erklæring Saaret som et friskt, stærkt gabende Saar paa øverste, bageste Del af højre Overarm i Højde med Skulderledet hen paa Skulderbladet i Retning indenfra udad, lidt ovenfra nedad, med skarpt afskaarne Rande, endende indvendigt og udvendigt i spidse Vinkler, $3\frac{1}{8}$ " langt, med Randene fjernede $1\frac{1}{3}$ " paa den midterste Del; kun Huden var gennemskaaren, men ved den øverste Rand kunde en Sonde føres under Huden $1\frac{1}{4}$ " op mod Skulderbladet. Ifølge Christensens Forklaring i et Forhør den 21 Oktober var Saaret da lægt og han havde begyndt at arbejde, men følte dog endnu Smerten i Armen, naar han havde arbejdet lidt og naar han vilde løfte Armen; og efter en af Distriktslægen den 6 November afgiven Erklæring var Saaret, da han den 4 s. M. undersøgte Christensen, helet for lang Tid siden, og der fandtes i dets Sted en 3" lang og henved 2" bred rød Stribe i Huden, hvilken Rødhed dog med Tiden antoges at ville tabe sig, ligesom ogsaa Huden paa dette Sted var blød og elastisk som den øvrige Hud og uden Stramhed. Armens frie Bevægelser vare ifølge Erklæringen fuldkommen uhindrede og Arbejdsdygtigheden ligesaa god som forhen. Tiltalte har under Forhørene fastholdt, at han — der, som berørt, ved den ommeldte Lejlighed havde nydt en Del Spiritus — ikke husker, hvorledes det hele Forhold tilgik. Han har imidlertid erkjendt, at det nok er muligt, at det var ham, som først angreb Christensen, samt udsagt, at han efter de afgivne Forklaringer ingen Tvivl nærer om,

at han med den ovennævnte Kniv har tilføjet Christensen det omhandlede Saar og, som han har udtrykt sig, „nok kan regne ud“, at han maa have taget Kniven enten i Spise- eller i Sovekammeret, hvor den plejede at være. Iøvrigt har Tiltalte paa-
 staaet, at efter at han havde tumlet om med Christensen, lob Blodet ham ud af Næse og Øren, og han formener, efter hvad han har udsagt, at han derved er bleven saa ophidset, at han har taget Kniven og brugt den mod Christensen. Da imidlertid ingen af de andre Tilstedeværende efter deres Udsagn har bemærket, at Tiltalte var blodig, ligesaa lidt som vedkommende Sognefoged, der noget efter kom til, efter sin under Sagen afgivne Forklaring vil have set Spor deraf, kan Tiltaltes Angivende i saa Henseende ikke antages for rigtigt; og under enhver Omstændighed er der Intet, der tyder paa, at Christensen skulde have tilføjet Tiltalte nogen Overlast, hvorimod det vel efter de de fremkomne Oplysninger er antageligt, at Tiltalte — der efter Jensons Forklaring bagefter klagede over Smerter i det ene Øre — da han under Brydningen med Christensen tumlede om, kan have stødt sig paa en Kakkellov, hvis Fod bagefter fandtes at være slaet itu. Efter de foreliggende Oplysninger finder der ikke at kunne være nogen grundet Tvivl om, at det ovenomhandlede Saar er bibragt Christensen af Tiltalte med den af Vidnerne omfoklarede Kniv. Christensen — med hvem Tiltalte, allerede inden nogen af dem blev afhørt i Sagen, havde forenet sig om en Godtgørelse for den ham tilføjede Skade, hvilken Godtgørelse han har erlagt — har iøvrigt erklæret, at han ikke ønsker Tiltalte straffet. Ved begge de ovennævnte Lejligheder har Tiltalte, efter hvad der er oplyst, været en Del beskjenket, men kan dog ikke i noget af Tilfældene antages at have været dette i en saadan Grad, at det kunde have Indflydelse paa hans Tilregnelighed. Som Følge heraf maa det billiges, at Tiltalte — der er født i 1856 og, bortset fra, at han i Militærtjenesten har været straffet for disciplinære Forseelser, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — for sit ovenomhandlede Forhold ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 203, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder at burde fastsættes til samme Art af Fængsel i 3 Gange 5 Dage. Med denne Forlængelse af Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, være at stadfæste.

235.

Advokat Halkier

contra

Frederik Carl Christian Hurtigkarl (Def. Hindenburg),

ler tiltales for Vold og Opsætsighed samt Fornærmelser mod Politiet.

Kriminal- og Politirets Dom af 21 Juli 1888: Tiltalte Frederik Carl Christian Hurtigkarl bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Meyer og Leth, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politiretts Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Frederik Carl Christian Hurtigkarl, der er født den 21 August 1861 og ikke funden forhen straffet, er under nærværende mod ham for Vold og Opsætsighed samt Fornærmelser mod Politiet anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist, at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: Natten mellem den 16 og 17 Maj d. A. blev Tiltalte af Politibetjentene 339, Petersen og 271, Andersen, der begge vare iførte Uniform, antruffen paa en Vogn, for hvilken var forspændt en Host, som han efter deres Formening havde behandlet paa en uforsvarlig Maade. De opfordrede ham nu til at stige ned af Vognen og følge med til Stationen, men dette nægtede han, og de maatte derfor med Magt trække ham bort fra Vognen. Han greb derefter Politibetjent Andersen i Kappekraven og slog med knyttet Haand efter ham, hvorved han ramte Andersens Hat, der herved faldt af, og da han nu af Betjentene blev ført til Stationen,

satte han sig vedblivende til Modværge, søgte at slaa dem med knyttet Haand og at sparke dem, hvorved han ramte Betjent Andersen paa Skinnebenet, flængede Betjent Petersens Kappe og iturev hans Fløjtekjæde og udskjældte begge Betjentene blaa andet for Labaner, Sjovere og Tyveknægte. Det Spark, han tilføiede Betjent Andersen, paaførte denne en forbigaaende Smert og Ømhed, men iøvrigt blev der ikke ved den omhandlede Lejlighed tilføjet Betjentene nogen Skade paa deres Person. Tiltalte var ved den omhandlede Lejlighed noget paavirket af nydt Drikkevarer, men dog fuldkommen tilregnelig. Som Følge af det anførte, vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens §§ 10 og 101, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Bro i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 229. Højesteretssagfører Lunn
 contra
 Peter Julius Nielsen (Def. Halkier),

der tildales for Løsgænger og Betleri.

Kjerteminde Kjøbstads Politirets Dom af 2 Jun 1888: Arrestanten Skomagersvend Peter Julius Nielsen bør til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage at hensættes og at udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 7 August 1888: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salskræft Aktør og Defensor for Overretten Prokuratorerne Meyer og Engberg betaler Arrestanten Peter Julius Nielsen 15 Kr. til hver At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forkortes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes

til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Lunn og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Peter Julius Nielsen, der under nærværende fra Kjerteminde Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag er sigtet for Løsgænger og Betleri, er ved egen Tilstandelse, der stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, overbevist om at have gjort sig skyldig i disse Forseelser, idet han, som efter at have udstaaet en ham ved Ribe Kjøbstads Politiretsdom af 16 Maj d. A. ikjendt Straf af 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for Betleri med Tvangspas af 22 s. M. var hjemsendt til sin Forsørgelseskommune Odense, hvor han ankom samme Dags Aften, allerede den 24 s. M. har uden at have forevist Tvangspasset, som han vil have tabt, forladt Odense og begivet sig paa Vandring ad Kjerteminde til, idet han uden at søge Arbejde betlede i de Landsbyer, han kom igjennem, ligesom han ogsaa efter at være kommen til Kjerteminde betlede sammesteds, indtil han den 25 s. M. blev anholdt. For dette Forhold findes Arrestanten, der er født den 19 November 1860, og som tidligere har været straffe ifølge nærværende Rets Dom af 20 Juli 1886 efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, ifølge Fredericia Kjøbstads Politiretsdom af 14 September s. A. efter Forordning 10 December 1828 § 10 med samme Straf, ifølge Odense Kjøbstads Politiretsdom af 12 Oktober s. A. efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 jfr. § 5 og 3 med 48 Dages Tvangsarbejde og endelig som ovenanført ifølge Ribe Kjøbstads Politiretsdom af 16 Maj d. A. efter samme Lovs § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, rettelig ved den indankede Politiretsdom at være anset efter samme Lov, under hvis § 1 cfr. § 5 hans Forhold bliver at henføre, og da ogsaa den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage skønnes passende, og det billiges, at det er paalagt ham at udrede Sagens Omkostninger, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Torsdagen den 4 Oktober.

Nr. 214.

Advokat Levinsen

contra

Petrine Nielsine Larsen (Def. Bagger),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Stubbekjøbing Herreds Extrarets Dom af 22 Marts 1888: Tiltalte, Tjenestepige Petrine Nielsine Larsen af Sørslev, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af nærværende Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Ravnsgaard, og til Defensor, Sagfører Gustavsen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Juni 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Leth og Nissen for Overretten, betaler Tiltalte Petrine Nielsine Larsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er hun rettelig anset efter Straffelovens § 146; men idet Slutningsbestemmelsen i denne Paragrafs 1ste Punktum efter de foreliggende Omstændigheder maa komme til Anvendelse, findes Straffen at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 2 Maaneder.

Hun vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Overrettsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Petrine Nielsine Larsen bør hensættes i simpelt Fængsel i to Maaneder. Saa udrede hun og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Stubbekjøbing Herreds Extraret hertil indankede Sag, er Tiltalte, Petrine Nielsine Larsen, aktioneret for falsk Forklaring for Retten, og er det ved Tiltaltes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i et saadant Forhold under følgende Omstændigheder: Til Brug under en inden Saxkjøbing Kjøbstads Politiret indledet kriminel Undersøgelse mod en Gjæstgiver og dennes Hustru for Rufferi, blev der den 16 Januar d. A. inden Stubbekjøbing Herreds Politiret optaget et subsidiært Forhør, hvorunder Tiltalte, der i længere Tid havde tjent hos den paagjældende Gjæstgiver i Saxkjøbing, mødte, og efterat være alvorlig formanet til at følge Sandheden og advaret mod Meneed, samt betydet, at hun havde at afgive Forklaring som Vidne, forklarede hun bl. A., at hun ingensinde, medens hun tjente hos bemeldte Gjæstgiver, havde øvet Utugt med i Gjæstgiveriet kommende Gjæster eller Logerende, og at hverken Gjæstgiveren eller dennes Hustru nogensinde havde opfordret hende dertil, at hun ej heller havde ladet sig traktere af Gjæsterne eller enten af Gjæstgiveren eller dennes Hustru var bleven opfordret til saadant, at der til et Pige-kammer, som hun en Tid benyttede i Gjæstgiveriet, hørte Nøgle til Døren, og at Ingen kunde komme derind, naar hun tog Nøglen ind med sig i Kammeret, samt at hun ikke troede, at Nøglen til et ligeoverfor Pige-kammeret paa samme Gang værende Gjæsteværelse kunde lukke Pige-kammerdøren op. Denne Forklaring, der stod i Strid med forskjellige under Undersøgelsen i Saxkjøbing fremkomne Oplysninger, fastholdt Tiltalte derhos i et paany den 7 Februar d. A. afholdt Forhør, hvorved hun atter blev formanet til at tale Sandhed og betydet, at hun afgav Forklaring som Vidne, idet hun kun tilføjede, at hun en eller anden Gang af Gjæster var bleven trakteret med Limonade, og med Hensyn til, at en Slagter Petersen i Saxkjøbing Politiret havde forklaret, at han flere Gange havde bedrevet Utugt med Tiltalte i Gjæstgiveriet, paa udtrykkeligt Forehold benægtede Rigtigheden heraf. Efterat Tiltalte derpaa var tilsagt til Førhør i Saxkjøbing den 14 Februar d. A., indrømmede hun her, at hendes tidligere afgivne Forklaring i flere Punkter var usandfærdige, og forklarede i saa Henseende, at Døren til det omtalte Pige-kammer ikke kunde aftukkes ordentlig, idet den, selv om Nøglen var tagen af, kunde aabnes ved et rask Tag i den, og det end ikke herimod kunde nytte at sætte en indvendig anbragt Krog paa, da den ved Rykket i Døren sprang op, at Nøglen til det ligeoverfor værende Kammer kunde aabne Pige-kammerdøren, hvad Tiltalte selv engang havde benyttet den til, at hun ofte var bleven trakteret af Gjæster paa Beværtningen med Vin, Punsch og Limonade, og at Gjæstgiveren flere Gange havde opfordret hende til at lade sig traktere, naar hun vægrede sig herved, at hun flere Gange havde bedrevet Utugt med den for-

nævnte Slagter i sit Kammer i Gjæstgiveriet og at baade Gjæstgiveren og navnlig hans Hustru gjentagende havde benyttet Ytringe til hende, som hun maatte forstaa som Opfordring til at bedrive Utugt med Gjæsterne. Som Grund til, at hun tidligere havde afgivet urigtig Forklaring, angav hun, at hun skammede sig over sit Forhold, medens hun tjente hos Gjæstgiveren, og derfor nødvendig vilde have dette bekjendt. Den saaledes afgivne Forklaring har Tiltalte derefter gjentaget under et inden Stubbekjober Herreds Politiret optaget Forhør. For det af Tiltalte horefter adviste Forhold, er hun, der er født den 20 Oktober 1866 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 146, og idet den valgte Straff af Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, ligesom Dommens Forskrift om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billiges, v bemejdede Dom være at stadfæste i det Hele.

Nr. 186.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Peder Hansen (Def. Halkier),

der tiltales for uagtsom Brandstiftelse.

Horns Herreds Extrarets Dom af 21 Marts 1888 Tiltalte Gaardejer Peder Hansen af Venslev bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder alle af Aktions lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Nøkkent 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Hanse 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Maj 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Aktionens Omkostninger, derunder de Aktor og Defensor for Underretten tilkjendte Salærer udredes af det Offentlige. Akto og Defensor her for Retten, Prokuratorerne Steinthal og Kalk tillægges i Salær hver 15 Kr., hvilke Beløb ligeledes udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier tillægges der i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, som udredes af det offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under ærværende fra Horns Herreds Extraret hertil indankede Sag er tiltalte Gaardejer Peder Hansen af Venslev sigtet for ungt som brandstiftelse, og ore Sagens Omstændigheder ifølge den af tiltalte afgivne Forklaring, og de iøvrigt foreliggende Oplysninger i det væsentlige følgende. Den 17 Januar d. A. om forgenen omtrent Kl. 7 opstod der i Hestestalden i den østre ænge af Tiltaltes Gaard, der var forsikket i den almindelige brandforsikring for Landbygninger, en Ild, hvorved Gaardens Længer aldeles nedbrændte, og hvorved der tillige brændte en del i De mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikring for ørlig Ejendom i Holbæk med flere Amter forsikket Sæd. Hø og Halm samt Inventarium og Indbo, hvilken Brandskade for Gaardens og nævnte ørlige Ejendoms Vedkommende er ansat i henholdsvis 6409 Kr. og 4012 Kr. 3 Ore. Om Aarsagen til Ildens Opkomst har Tiltalte forklaret, at han ved nævnte Tid gav sig med en Staldlygte, hvis Ruder alle vare hele, og hvori der var indsat en tændt Petroleumslampe, der var indrettet til at staa i Lygte og brænde uden Glas, ind i bemeldte Hestestald; men da han, efter at have fodret Hestene, med Lygten vilde gaa til Kostalden og var kommen i Nærheden af den Kostaldens ærmeste Hestebaas, der var fyldt med Halm, sprang pludselig alle Ruderne i Lygten, og slog Luen ham op ad Haanden, hvorved han tabte Besindelsen og lod Lygten falde ned i Grebningen, hvor Ilden øjeblikkelig antændte den derværende Halm og strax udbredte sig videre med saadan Hurtighed, at Tiltalte selv om han havde beholdt sin Aandsnærværelse, ikke vilde have været i Stand til at slukke den. Tiltalte har iøvrigt forklaret, at bemeldte Lampe to Gange tidligere i afvigte Vinter, uden at der da skete videre Skade, er exploderet paa lignende Maade, men at han desuagtet ikke har kunnet tænke sig, at der ved Lampen, om han ellers uden noget Uheld har benyttet i flere Aar, vilde afstedkommes nogen Ulykke, idet Beholderen ved de nævnte vende Lejligheder ikke sprængtes og Flammen blot tog fat rundt

omkring Ringen uden at slaa ned i Beholderen. Iøvrigt er inte videre oplyst med Hensyn til, om det har været Fejl ved Lampen der foranledigede den ommeldte Explosion. Idet Tiltaltes Forklaring vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, skjønnes han ikke at have afstedkommet nævnte Ildsvaade ved Tilsidesættelse af almindelig Forsigtighed, og det maa derfor billiges, at han, der er født den 11 December 1839 og ikke funden tidligere straffet, ved Underrettsdommen er fritunden for Aktors Tiltale. Aktionens Omkostninger, derunder de Aktor og Defensor for Underretten tilkjendte Salærer, der ved Underrettsdommen ere paalagte Tiltalte, ville i Medfør af Bestemmelsen i § 8 i den efter Dommens Afsigelse udkomne Lov om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel m. m. af 5 April d. A. være at udrede af det Offentlige, med hvilken Forandring bemeldte Dom efter det Anførte vil være at stadfæste.

Nr. 215. Højesteretsadvokat Halkier

contra

Niels Rasmus Larsen (Def. Levinsen),

der tiltales for Bedrageri.

Halsnæs og Frederiksværks Birks Extrarets Dom af 25 April 1888: Tiltalte Niels Rasmus Larsen, nu opholdende sig i Kregome, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og udrede i Erstatning til Bager Rasmus Jørgensen i Frederiksværk 77 Ore samt betale alle af Aktionens lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører A. C. Hanson, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Wodschow, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Juli 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Jacobsen og Winther udreder Tiltalte Niels Rasmus Larsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Levin- sen 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, efter Begjæring af Tiltalte Niels Rasmus Larson, fra Halsnæs og Frederiksværks Birks Extraret hertil indankede Sag, er denne, der er født den 2 September 1864 og ikke funden tidligere straffet, aktioneret for Bedrageri, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, der fra 1 November f. A. havde tjent som Kudsks og Bager Rasmus Jørgensen paa Frederiksværk og i denne Egenskab bragte Brød til dennes Kunder, en Dag i Januar Maaned d. A. har, ved at gjøre Regnskab op med sin Husbond om den af ham for saaledes udbragt Brød oppebaarne Betaling, opgivet for denne, at han i Betaling for Brød havde oppebaaret 6 Skjæpper Rug — medens han i Virkeligheden kun havde faaet 4 Skjæpper — og som Følge deraf modtaget 1 Kr. 27 Øre mindre i Penge, hvorved han skaffede sig Lejlighed til at tilbageholde og tilegne sig dette Beløb, der var blevet betalt ham kontant. For dette Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffedovens § 253, medens der, som Sagen foreligger her for Retten, ikke bliver Spørgsmaal om de øvrige Forhold, for hvilke han ved Underretten har været sigtet. For det ovenfor anførte Forhold vil Tiltalte være at anse med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og, da den indankede Dom har samme Straf, og da dens Bestemmelse om, at Tiltalte vil have at udrede 17 Ore i Erstatning til sin Husbond — de 50 Ore har denne allerede modtaget ad anden Vej — og om Aktionens Omkostninger, der ere ham paalagte, billiges, vil den nævnte Dom i det Hele blive at stadfæste.

Fredagen den 5 Oktober.

Nr. 217. Højesteretssagfører Hansen

contra

Niels Christian Johan Martin Wulff (Def Bagger),

der tiltales for uterligt Forhold.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 28 April 1888: Tiltalte Niels Christian Johan Martin Wulff bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne, Kammerassessor Poulson og Bjerregaard, henholdsvis 15 og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Juli 1888: Tiltalte Niels Christian Johan Martin Wulff bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Grnge 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Overretssagfører Hastrup, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerene Hansen og Bagger 30 Kroner til hver.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 12 Oktober 1888.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 27.

Fredagen den 5 Oktober.

Nr. 217.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Niels Christian Johan Martin Wulff (Def. Bagger).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under enno Sag tiltales Arbejdsmand Niels Christian Johan Martin Wulff for uterligt Forhold. Tiltaltes Hustru — der har to Døttre af et tidligere Ægtekab, nemlig Ingeborg Christine Johansen, født den 28 Juni 1878, og Christiane Sophie Cathrine Johansen, født den 12 Marts 1881 — har forklaret, at endes Mand meget hyppig har med sine Hænder taget paa endes Døttres Kjondsdele og killet dem, idet han, naar de vare aaklædte, stak Hænderne op mellem deres Overklæder og deres Inderbenklæder, der iøvrigt vare lukkede for til, saa at han ikke ved Hænderne kunde komme ind til selve Kjondsdelene, medens an, naar de vare i Seng, tog Overdynen til Side og blottede em, og at han, da han engang befolte den ældste Datters Kjondsdele, efterat hun var kommen i Seng, tillige har stukket sine fingre ind i samme. Efterat hendes yngste Datter under et Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør imidlertid havde afgivet en Forklaring, der gik ud paa, at hendes Stedder ikke havde taget hende paa det blotte Legeme, har Tiltaltes hustru udsagt, at hun heller ikke har set, at Tiltalte har gjort andet ved hendes yngste Datter end tage Haanden op under endes Klæder, men at hun havde antaget og endnu tror, at an havde havt Haanden oppe mellem Barnets Ben. Derimod har hun under bemeldte Forhør fastholdt og beediget sin Forklaring, forsaavidt denne angaar Tiltaltes Forhold ligeoverfor sin

ældste Steddatter, og ligesom denne under tidnævnte Forhør i alt Væsentligt har bekræftet Rigtigheden af sin Moders ovennævnte Forklaring, saaledes bestyrkes denne ogsaa ved en Arbejdsmands beedigede Udsagn om, at han, der hyppig har opholdt sig i Tiltaltes Lejlighed, har set Tiltalte tage snart det ene, snart det andet af sine Stedbørn op paa sine Knæ, og som Vidnet har udtrykt sig, aabenbart har famlet paa deres Kjønsele. Tiltalte, der i det første over ham optagne Forhør benægtede at have gjort sig skyldig i nogen Uterlighed ligeoverfor sine Steddøtre, har imidlertid i de senere Forhør erklæret, at han ikke vil benægte Rigtigheden af hans Hustrus Forklaring, og at han navnlig ikke vil nægte, at han kan have havt sin Haand oppe ved sine Steddøtres Kjønsele og navnlig ved den ældstes naar hun laa i sin Seng, men han har derhos tilføjet, at han i Virkeligheden ikke har nogen klar Forestilling om, hvad han har gjort sig skyldig i overfor sine Steddøtre, eller nogen Erindring om, at han derved har søgt at tilfredstille nogen sandselig Lyst hos sig selv. Iøvrigt har Tiltalte under det nævnte yderligere Forhør erklæret, at han maa paastaa, at hans Hustrus Sigtelse er usand og kun hidrører fra, at hun vil tage Hævn over ham, hvorhos han har benægtet nogensinde at have rørt ved sine Stedbørns navnlig den ældstes Kjønsele. Efter hvad der er fremkommen under det yderligere Forhør mangler der nu ogsaa tilstrækkelig Føje til at antage, at Tiltalte ligeoverfor sin yngste Steddatter har gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan paadrage ham Strafansvar, men derimod maa der efter Alt, hvad der foreligger, anses tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte hyppig har befølt sin ældste Steddatter paa en uanstændig Maade, ligesom der heller ikke er Føje til at betvivle, at han derved har havt en sandselig Følelse, og vel har han efter Sagens Oplysninger ved de paagjældende Lejligheder været noget beruset, men han maa dog antages nok at have vidst, hvad han gjorde. Efter de foreliggende Oplysninger og deriblandt en Attest fra vedkommede Distriktslæge maa det antages, at Tiltaltes ommeldte Forhold ikke har medført skadelige Følger for det paagjældende Pigebarns Helbred. For sit omhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1833 og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at ansø efter Straffelovens § 176, jfr. §§ 162 og 173, med en Straf som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 233.

Advokat Hindenburg

contra

Søren Peter Pedersen (Def. Hansen),

ler tiltales for Tyveri.

Frederiksberg Birks Extrarets Dom af 21 Juni 1888: Arrestanten Søren Peter Pedersen bør hensættes til Fugthusarbejde i to Aar. Han bør derved i Erstatning til Tjenestepige Elna Jonsson betale 25 Kr., samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller og til Defensor, Overretssagfører Diechmann, 12 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Juli 1888: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Herforth og Juel, betaler Arrestanten Søren Peter Pedersen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Frederiksberg Birks kriminelle Extraret hertil indankede Sag, tiltales Arrestanten Søren Peter Pedersen for Tyveri, og er han ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Næstaaelse, overbevist at have gjort sig skyldig i denne Forrydelse under følgende Omstændigheder. Da Pigen Elna Jonsson den 3 Mai d. A. heri Staden under Arrestantens Medvirkning

var bleven fæstet til samme Dag at tiltræde en Tjeneste hos Forpagter Schrader paa Beringgaard paa Hvidovre Mark, paatog Arrestanten sig at bringe hende ud til Gaarden, og lejede i denne Anledning en Vogn, hvormed han kjørte hende og hendes Kiste til den i Nærheden af Gaarden liggende Flaskekro. Medens Pigens aflaaede Kiste blev hensat udenfor Kroen, begav Arrestanten og Elna Jønsson sig tilfods til Gaarden, og da hun var bange for at tabe Nøglen til Kisten, leverede hun samme til Arrestanten. Da Forpagter Schrader efter deres Ankomst til Gaarden om Aftenen forlangte at se Pigens Opholdsbog, som beroede i Kisten, tilbød Arrestanten at hente Bogen, hvilket Tilbud Pigen modtog. Da Arrestanten som Følge heraf var vendt tilbage til Kroen og havde aabnet Kisten, tilvendte han sig af den en til 2 Kr. vurderet Brosche og 30 Kr., der laa i Opholdsbogen. Pigen, som var bleven rængstelig for, at Arrestanten skulde tage Pengene, var imidlertid kommen tilstede, men idet han for hende foregav, at han ikke havde kunnet lukke Kisten op, fjernede han sig og skjulte sig bag Kroens Bygninger. For det Arrestanten saaledes overbeviste Forhold, vil han — som er født den 29 Juli 1849 og oftere har været straffet for Ejendomsindgreb, bl. A. ifølge Aarhus Kjøbstads Extraretsdom af 7 Januar 1884 efter Straffelovens § 232, for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, og dens § 270 cfr. § 52 og § 62 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og senere ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politiretsdom af 11 Januar 1887 efter samme Lovs § 253 og Lov af 10 April 1874 § 10 med lige Arbejde i 8 Maaneder — paany være at anse efter Straffelovens § 232, for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, og da den ved Underrettens Dom valgte Straf af 2 Aars Tugthusarbejde findes passende og Dommens Bestemmelser om Erstatningen og Aktionens Omkostninger bifaldes, vil Dommen være at stadfæste.

Nr. 174. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Elisabeth Nielsine Adolfine Petersen (Def. Hausen),

der tiltales for falsk Angivelse.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 April 1888:
Tiltalte Elisabeth Nielsine Adolfine Petersen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage og betale Ak-

tionens Omkostninger, derunder Salmrer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Møller og Juel, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Elisabeth Nielsine Adolfine Peterson, der er født den 2 September 1871, og ikke funden forhen straffet, for falsk Angivelse anlagte Sag ere de nærmere Omstændigheder i det Væsentlige Følgende: Efterat Tiltalte, der fra den 1 Juli f. A. havde tjent hos forhenværende Guldsmed Charles Vilhelm Hartvig Møller, den 28 Oktober f. A. af Møllers Hustru var bleven bortvist af dennes Tjeneste, meddelte hun sin Fader, Værtshusholder Christian Petersen, at Møller havde gjort sig skyldig i Voldtægt overfor hende. Tiltalte havde tidligere i Hjemmet ladet falde Yttringer om, at hun havde været udsat for en nærgaaende Behandling af Møller, og Fadoren ledsagede hende nu, efter alvorlig at have foreholdt hende det Answer, hun vilde pandrage sig ved at rejse en falsk Beskyldning mod Møller, hen til Politistation Nr. 6, hvor Tiltalte til en Politirapport afgav en detailleret Forklaring om, at Møller i de sidste Maaneder af hendes Tjonestetid under sin Hustrus Fraværelse tre Gange havde voldttaget hende. Som Følge heraf blev Møller, efterat der var afesket ham Forklaring og han havde nægtet sig skyldig i de ham paasigtede Forbrydelser, samme Dag sat under Anholdelse, hvorefter Sagen henvistes til Undersøgelse ved et af Rettens Kriminelkamre. Her gjentog Tiltalte sine Sigtelser, og Møller, som i det første Forhør den 1 November f. A. blev underkastet Varetægtsarrest, erkjendte ogsaa, at han i September og Oktober Maaneder f. A. 10 til 15 Gange havde gjort Tiltalte til Gjenstand for uterlig Behandling og herunder ogsaa enkelte Gange havde berørt hendes blottede Kjønnsdele med

sit mandlige Lem, men han paastod, at Tiltalte altid havde samtykket i eller dog ingensinde modsat sig den uterlige Behandling, og nægtede med Bestemthed nogensinde at have plejet eller forsøgt at pleje legemlig Omgang med hende. Da der ikke iøvrigt fremkom Noget til Bestyrkelse af, at Møller havde voldtaget hende, medens enkelte Omstændigheder kunde tyde paa, at Tiltaltes i denne Retning gaaende Sigtelser vare falske, blev Møller den 7 November f. A. løsladt og Tiltalte, der fastholdt sin Forklaring, samme Dag underkastet Varetægtsarrest, og derefter afgav Tiltalte den Tilstaaelse, at de af hende mod Møller fremsatte Sigtelser for at have voldtaget hende, vare falske, at Møller i Virkeligheden aldrig havde havt Samleje med hende, men kun behandlet hende paa uterlig Maade, i hvilken Henseende hun i alt Væsentligt indrømmede Rigtigheden af Møllers Forklaring, idet hun som Grund for hendes falske Angivelse anførte, at Møller og hans Hustru i de sidste Dage af hendes Tjenestetid havde behandlet hende mindre godt og at hun derfor havde villet bævne sig paa dem. Ved den af Tiltalte saaledes afgivne Tilstaaelse blev hun i flere Forhør staaende, men efterat der var bleven beordret Aktion i Sagen, tilbagekaldte hun, der paa dette Tidspunkt fremdeles hensad i Varetægtsarrest, ved sin Defensor Tilstaaelsen, og under det i denne Anledning optagne Reassumptionsforhør har hun fastholdt, at den er urigtig og kun afgiven af hende, fordi hun haabede, at hun, naar hun paatog sig Skylden, vilde slippe hurtig ud af Arresten, samt at Møller, som af hende angivet, tre Gange har voldtaget hende, idet hun dog med Hensyn til de nærmere Omstændigheder, under hvilke han skaffede sig Samleje med hende, har afgivet en Forklaring, som i væsentlige Henseender afviger fra hendes oprindelige Angivelse, navnlig forsaavidt hun har erkjendt, at der, forinden Møller fik sin Villie med hende, ikke fra hendes Side har fundet nogen virksom eller i al Fald kun en delvis virksom Modstand Sted. Da der inidlertid ikke er fremkommet noget Videre til Bestyrkelse af Tiltaltes Tilbagekaldelse af Tilstaaelsen, medens Rigtigheden af denne ikke lidet bestyrkes ved Sagens øvrige Oplysninger, findes Tilstaaelsen i sin Helhed at maatte lægges til Grund for Sagens Afgjørelse. Som Følge heraf vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 225 jfr. §§ 37 og 21 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage.

Tirsdagen den 9 Oktober.

Nr. 168. **Examinata juris Nanna Berg** og **Overretssagfører Sv. Høgsbro** (Hansen efter Ordre)

contra

Justitiarius i den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsret
N. F. Schlegel (Lunn efter Ordre),

betr. Spørgsm. om Indstævntes Forpligtelse til at meddele Citantinden Autorisation som Sagførerfuldmægtig.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 December 1887: Indstævnte, Justitiarius i den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsret i Kjøbenhavn, N. F. Schlegel bør for Tiltale af Citantinden, Frøken exam. juris Nanna Berg af Frederiksberg, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretsprokurator Salomonsen i Salær 50 Kr. hos det Offentlige.

Samme Rets Dom af 16 April 1888: Indstævnte, Justitiarius i den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsret N. F. Schlegel, bør for Citanten, Overretssagfører Svend Høgsbros Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretsprokurator Salomonsen i Salær 30 Kr. hos det Offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongelig Bevilling af 14 Mai d. A. er det tilladt Citantinden og Citanten for Højesteret under eet Søgmaal at indanke den af Citantinden mod Indstævnte ved Landsover- samt Hof- og Stadsretten anlagte, den 19 December f. A. paadømte Sag og den af Citanten mod Indstævnte ved samme Ret anlagte, den 16 April d. A. paadømte Sag, begge betreffende Citantindens Autorisation som Fuldmægtig hos Citanten.

Den i forrige Instants under begge Sager af Indstævnte nedlagte Afvisningspaastand er ikke gjentagen for Højesteret, og til ex officio at afvise Sagerne findes der efter det under dem omprocederede Spørgsmaals Beskaffenhed ikke at være Føje.

Med Hensyn til Realiteten bemærkes, at ligesom Højesteret i Henhold til de i Dommen af 19 December f. A. anførte Grunde tiltræder, at Citantinden er anset for inkompetent Sagsøger, saaledes maa det ogsaa i Henhold til de i Dommen

af 16 April d. A. anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, anses med Føje at være antaget, at Indstævnte har været berettiget til at nægte den af Citanten begjærte Autorisation for Citantinden som hans Fuldmægtig.

Idet det saaledes maa have sit Forblivende ved, at der ved begge de nævnte Domme er tillagt Indstævnte Frifindelse, ville disse Domme, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger tiltrædes, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret blive at ophæve og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

De paaankede Domme bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citantinden og Citanten hver 2 Kroner. Der tillægges Højesteretssagførerne Hansen og Lunn i Salarium for Højesteret hver 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Præmisserne i den indankede Dom af 19 December 1887 ere saalydende: Under 8 August d. A. meddelte Overretssagfører S. Høgsbro Citantinden, Froken exam. juris Nanna Berg af Frederiksberg, Fuldmagt til fra den 1 September d. A. at regne paa hans Vegne og paa hans An- og Tilsvær at møde ved alle de Retter, ved hvilke han er berettiget til at give Møde, og fra samme Tidspunkt at regne tilbagekaldte han den af ham i sin Tid til Cand. juris C. V. Møller udstedte Fuldmagt. Den omtalte Fuldmagt begjærede Overretssagfører Høgsbro derefter autoriseret af Indstævnte Justitiarius i nærværende Ret N. F. Schlegel, men Indstævnte nægtede at meddele den begjærte Autorisation, fordi Fuldmægtigen er en Kvinde. Citantinder har derpaa efter meddelt Bevilling til fri Proces ved den af hende selv antagne Sagfører, Overretssagfører Høgsbro inder nærværende Ret anlagt Sag imod Indstævnte og paastaet har tilpligtet under en daglig Mulkt at autorisere den hende af den oftnævnte Overretssagfører meddelte Fuldmagt og at erstatte hende Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte, hvem den ligeledes er meddelt fri Proces, har ved den for ham beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Salomonson, paastaet principaliter

at Sagen afvises eller hæves, subsidiært, at Indstævnte frifindes for Citantindens Tiltale, samt at det i alle Tilfældes paalægges Citantinden at betale Kost og Tæring eller Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, herunder Salær til Overretssagfører Salomonsen, hvilket Salær i alt Fald paastaas udredet af det Offentlige. Til Støtte for den nedlagte Afvisningspaastand har Indstævnte anført, at Retten ikke kan dømme dens Formand til at foretage den forlangte Autorisation, og at den navnlig ikke, saaledes som det er paastaet, kan paalægge ham at gjøre lette under Tvang af en løbende Dagmulkt. Rettens Justitiarius formener nemlig i Henseende til den ham i Henhold til Fdg. 25 Januar 1805 § 12, jfr. Regl. 15 Juni 1771 § 3, tilkommende Justitsforvaltnings-Myndighed, hvorunder Myndigheden til at autorisere Sagførerfuldmagter antages at henhøre, alene at staa under Justitsministeriets Tilsyn. Indstævnte har fremdeles gjort gjældende, at cand. juris Møller, hvis Fuldmagt til for Overretssagfører Høgsbro at give Møde i Retterne blev tilbagekaldt ved den Citantinden givne Fuldmagt fra den 1 September d. A. at regne, fremdeles giver Møde i Retterne som Overretssagfører Høgsbros faste Fuldmægtig, og at den Citantinden meddelte Fuldmagt herved maa antages tilbagekaldt, og Sagen formenes derfor at maatte afvises eller hæves, eftersom Indstævnte ikke kan autorisere en ikke længere eksisterende Fuldmagt. Den af Indstævnte saaledes nedlagte Paastand om Sagens Afvisning eller Ophævelse findes imidlertid ikke at kunne tages til Følge. Naar der nemlig ved Lov om Adgang til Sagførervirksomheden af 26 Mai 1868 § 10 er givet enhver Sagfører Adgang til at staa som Fuldmægtig autoriseret, forudsat at Fuldmægtigen opfylder de i Loven fastsatte Betingelser, findes en Sagfører at maatte være berettiget til at forlange Domstolenes Afgjorelse af, om den paagjældende Embedsmands Nægtelse af at autorisere en meddelt Fuldmagt har været befojet, og af Indstævnte er der ikke gjort nogen Indsigelse mod, at Sagen er anlagt netop ved nærværende Ret. Den Citantinden meddelte Fuldmagt findes der næst ikke at kunne siges at være tilbagekaldt derved, at Overretssagfører Høgsbro fremdeles lader møde ved sin tidligere faste Fuldmægtig, idet denne, efter hvad Overretssagfører Høgsbro har meddelt, ikkun er vedbleven at fungere, fordi den Citantinden meddelte Fuldmagt ikke er bleven autoriseret. Den nedlagte Frifindelsespaastand har Indstævnte principaliter støttet paa, at Citantinden skal være en inkompetent Sagsøger, idet hun ikke skal have nogen Ret til at forlange den hende meddelte Fuldmagt autoriseret, hvorimod nærværende Sag formenes at burde have været anlagt af Overretssagfører Høgsbro i eget Navn. Heri findes der nu ogsaa at maatte gives Indstævnte Medhold. Lov 26 Mai 1868 § 10 kan nemlig kun siges at give Sagsøgeren en Ret til at erholde en Fuldmægtig autoriseret, men

den Fuldmægtig, hvem en Fuldmagt er meddelt, kan ikke Henhold til denne Bestemmelse optræde i eget Navn og for sig selv hævde en Ret til at fordrø en given Fuldmagt autorisere Indstævnte vil saaledes allerede paa Grund heraf være at frifind for Citantindens Tiltale, og det bliver herefter unødvendigt at undersøge Betydningen af, hvad Indstævnte iøvrigt til Støtte herfor har anført. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighedene være at ophæve, og vil der være at tillægge Overrettsprokurator Salomonsen, hvis Sagførelse har været forsvarlig, Salær 50 Kr., der vil være at udrede af det Offentlige. Stempeovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Præmisserne i den indankede Dom af 16 April 1888 er anlydende: Under 8 August f. A. meddelte Citanten Overrettsadvokat Svend Høgsbro Frøken exam. juris Nanna Berg Fuldmagt til fra 1 September f. A. at regne paa hans Vegne og paa hans An- og Tilsvar at møde ved alle de Retter, og hvilke han er berettiget til at give Møde, og denne Fuldmagt begjærede han derefter autoriseret af Indstævnte Justitiarius nærværende Ret N. F. Schlegel. Da denne imidlertid nægtede at meddele den begjærte Autorisation, fordi Fuldmægtigen er en Kvinde, og da Frøken Berg mente, at denne Nægtelse var ulovlig, anlagte hun ved nærværende Ret Sag imod Indstævnt og paastod ham tilpligtet under en daglig Mulkt at autorisere den nævnte Fuldmagt, men ved den under 19 December f. A. afsagte Dom blev Indstævnte frifunden for hendes Tiltale, idet det nemlig antoges, at Lov om Adgang til Sagførervirksomhed af 26 Maj 1868 § 10 kun giver Sagføreren en Ret til at erholde en Fuldmægtig autoriseret, men at den Fuldmægtig, hvem en Fuldmagt er meddelt, ikke i Henhold til denne Bestemmelse kan optræde i eget Navn og for sig selv hævde en Ret til at fordrø en given Fuldmagt autoriseret. Citanten har derefter efter meddelte Bevilling til fri Proces ved nærværende Ret som vedtaget Værne thing anlagt Sag imod Indstævnte og paastaaet ham tilpligtet at autorisere den ovennævnte Fuldmagt. Indstævnte, hvem de ligeledes er meddelt fri Proces, har ved den for ham beskikkede Sagfører Overrettsprokurator Salomonsen paastaaet principaliter at Sagen afvises, subsidiært at han frifindes for Citantens Tiltale, samt at det i alle Tilfælde paalægges Citanten at betale Indstævnte Kost og Tæring eller Sagens Omkostninger efter Reglerne for benificerede Sager, derunder Salær til Prokurator Salomonsen, hvilket Salær i alt Fald paastaas udredet af det Offentlige. Til Støtte for den nedlagte Afvisningspaastand er

anført, at Rettens Justitiarius i Henseende til den ham i Henhold til Frdn. 25 Januar 1805 § 12, jfr. Regl. 15 Juni 1771 § 3, tilkommende Justitsforvaltnings-Myndighed, hvorunder Myndigheden til at autorisere Sagførerfuldmagter antages at henhøre, alene staar under Justitsministeriets Tilsyn, og at Retten derfor ikke kan dømme ham til at autorisere en Fuldmagt. Heri findes der dog ikke at kunne gives Indstævnte Mehold, det det nemlig findes at følge af Bestemmelserne i Lov 26 Maj 1868 § 10, at en Sagfører maa kunne fordre Domstolenes Afhjælpelse af, om den Embedsmand, hvem der efter den nævnte Lovbestemmelse tilkommer at autorisere Sagførerfuldmægtige, i det enkelte Tilfælde har været berettiget til at nægte at meddele den begjært Autorisation, fordi den Paagjældende ikke skulde opfylde de derfor ved Lovgivningen hjemlede Betingelser. Hvad Sagens Realitet angaar, drejer Tvisten sig uder nærværende Sag om, hvorvidt Kvinder kunne autoriseres som Sagfører-nægtige, naar de iøvrigt opfylde de i Lov 26 Maj 1868 § 10 stillede Fordringer, eller om den paagjældende Fuldmægtig nødvendig skal være en Mand. Citanten har til Støtte for sin Paatand om, at ogsaa Kvinder kunne autoriseres som Sagfører-fuldmægtige anført, at Lov 26 Maj 1868 § 10 Intet indeholder om, at Fuldmægtigen skal være en Mand, men derimod bruger Udtrykket „den Paagjældende“ under hvilket Udtryk Kvinder ogsaa kunne henføres. Citanten har vel indrømmet, at Kvinder tidligere faktisk vare udelukkede fra at blive Sagførerfuldmægtige, men efter hans Formening kun, fordi de ikke kunde komme til at opfylde de Examensbetingelser, som udfordres hertil, og efter at denne Hindring nu er hævet ved de kgl. Anordninger af 25 Juni 1875 og 12 Maj 1882, formener han derfor, at Kvinder, naar de iøvrigt opfylde de ved Loven af 26 Maj 1868 § 10 stillede Betingelser kunne autoriseres som Sagførerfuldmægtige, det det særlig, da den udøvende Myndighed ikke kan forandre eller ophæve den lovgivende Magts Bestemmelser, man blive uden Betydning, at det i den nævnte Anordning af 12 Maj 1882 § 1 udtrykkelig udtales, at der ikke derved, at Kvinder underkastes sig de der omhandlede Examiners, aabnes dem Adgang til at erholde Autorisation som Fuldmægtige hos Sagførere. Der findes midlertid at maatte gives Indstævnte Medhold i, at ligesom det efter den ældre Lovgivning (jfr. t. Ex. Pl. 23 Februar 1785 § 1, Rescr. 20 November 1789 og Rescr. 19 Marts 1790) var Regel, at det kun var Mænd, hvem der af Sagførere kunde meddeles en almindelig Fuldmagt til at møde for dem ved Letterne, hvilken Regel maatte siges at være i Overensstemmelse med de iøvrigt i Lovgivningen herskende Grundætninger om Kvinders Udelukkelse i Almindelighed fra at belæde offentlige Embeder og Bestillinger og fra at udføre offentlige Hverv, saaledes kan der ikke antages at være sket nogen

Forandring deri ved Loven af 26 Maj 1868, men denne me meget mere antages i dette Punkt ikke at have villet fravige de tidligere i saa Henseende i Lovgivningen gjældende Grundsætninger. Og ligesom Kvindernes tidligere Udelukkelse fra at blive Sagførerfuldmægtige efter det Anførte ikke var en Folgt af, at de faktisk vare afskaarne fra at opfylde de for disse foreskrevne Examenabetingelser, saaledes kan det heller ikke antages at Lovgiveren skulde have villet gjøre Kvinders Adgang til at blive Sagførerfuldmægtige afhængig af de Bestemmelser, som den udøvende Magt maatte træffe i Henseende til deres Adgang til at underkaste sig de juridiske Examineringer, saaledes, at naar der ved kgl. Resolution aabnedes enten Kvinder i Almindelighed eller en enkelt Kvinde Adgang til at underkaste sig bemeldte Examineringer, skulde der herved ogsaa være aabnet den Kvinder i Henhold til en saadan Resolution underkastede sig en juridisk Examen, Adgang til at blive Sagførerfuldmægtig, og der kan derfor overhovedet ikke tillægges de omtalte tvende Anordninger af 1875 og 1882 nogen Betydning med Hensyn til Besvarelsen af Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til at blive Sagførerfuldmægtige, hvilket ogsaa maa antages at være Mening med Udtalelsen i § 1 af Anordningen 1882. Indstævnte vil heller efter være at frifinde for Citantens Tiltale. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil det være at tillægge Overretsprokurator Salomonsen, hvis Sagfører har været forsvarlig, et Salær af 30 Kr., der vil være at udrede af det Offentlige. Derimod har der ikke været beskikket nogen Sagfører for Citanten. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Onsdagen den 10 Oktober.

Nr. 239.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Peder Christensen (Def. Levinsen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 August 1888
Arrestanten Peder Christensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Cassø og Albert 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt stående. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat evinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærende mod Arrestanten Peder Christensen for Tyveri anlagte Sag, har han tilstaaet, at han den 12 Mai d. A. har frastjaalet Løker Christian Emil Grønvold et Malmrod af Værdi 75 Øre, der beroede i Bestjaalnes Butik, i hvilken Arrestanten var tilstede for at gjøre Indkjøb. Vel har han nu under et Reassumptionsforhør fragaaet denne Tilstaaelse, og paastaaet, at han, der ved den omhandlede Lejlighed var stærkt beruset, i Virkeligheden ikke erindrer noget om, hvorvidt han har tilvendt sig det omhandlede Malmrod eller ej, men til dette Anbringende findes der ikke at kunne tages Hensyn, da Arrestanten efter det Foregaaende ikke kan antages at have ved den nævnte Lejlighed været i højere Grad beruset, end at han jo var fuldkommen tilregnelig, og da Rigtigheden af Arrestantens Tilstaaelse er bekræftet af Sagens andre Oplysninger, findes den at maatte lægges til Grund for Sagens Afgjørelse. Arrestanten er født den 22 August 1844 og anset blandt Andet: ifølge Rettens Dom af 13 Mai 1884 efter Straffelovens §§ 228 og 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge dens Dom af 31 Marts 1885 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, ifølge dens Dom af 8 August 1885 efter Straffelovens § 231, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og senest ifølge dens Dom af 26 November 1887 efter Straffelovens § 203, jfr. § 202 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. Som Følge af det Anførte vil han nu være dannede efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 228. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Ole Andersen (Def. Nøllemand),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 202.

Nykjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 23 April 1888: Tiltalte, Kommissionær Ole Andersen af Nykjøbing F. bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, samt udrede alle af nærværende Sags Undersøgelse og Aktionens lovlige flydende Udgifter, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Andresen og Holst, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Juli 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lehmann og Kaas betaler Tiltalte Kommissionær Ole Andersen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Nøllemand 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Nykjøbing Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte Kommissionær Ole Andersen, sigtes for Overtrædelse af Straffelovens § 202, ere de med Sagen forbundne Omstændigheder følgende: Ifølge de af Tiltaltes Hustru, Emma Margrethe Kristine Andersen og hans Datter, Henriette Christiane Olavia Cecilie Andersen, afgivne edelige Forklaringer, kom Tiltalte den 15 Januar d. A. om Aftenen mellem Kl. 10 og 11 hjem i en temmelig beruset Tilstand, og gav sig da til at skjælde ud og til at slaa med en Stok efter Datteren, der laa i en Seng

ummen med Moderen. Datteren sprang derfor ud af Sengen, og da Tiltalte lob efter hende og slog efter hende med Stokken, løb hun dog uden at ramme hende, løb hun ud af Værelset uden at være iført Andet end det blotte Linned, og turde ikke komme ind i Værelset igjen, af Frygt for Faderen, der udstodte de mest afgjorte Trusler imod hende, hvis hun kom ind igjen, og han forbød Moderen at bringe nogle Klæder ud til hende. Da Datteren, ifølge den af hende afgivne Forklaring ikke kunde udtale det for Kulde, fik hun fat i Tiltaltes Kappe og svøbte den om sig, og hun ventede da nogen Tid paa Trappen, idet hun saabede, at Tiltalte skulde blive rolig og lægge sig til at sove, men da han vedblev at tumle inde i Værelset, gik hun ned paa Gangen og traf en Vægter, der omtrent Kl. 1 fik hende, der var i en meget forkommen Tilstand, anbragt i et Gjæstgiversted. Tiltalte har indrømmet, at han den omhandlede Aften var i en meget ophidset Stemning, da han kom hjem, og at han gik og udsjældte ud, samt at han horte, at Datteren havde forladt Værelset, men han vil iovrigt ikke kunne erindre, hvad der passerede ved den omhandlede Lejlighed. Det maa imidlertid anses godtgjort, at det skyldtes hans Optræden, at Datteren, da hun en nævnte Aften i det blotte Linned havde forladt Familiens Lejlighed, ikke kunde komme ind igjen, og at hun herved paa Grund af den Kulde, som det var, bragtes i en meget forkommen Tilstand. Det maa fremdeles ved de af Tiltaltes fornævnte Datter og Hustru afgivne edelige Forklaringer og de iovrigt tilvejebragte Oplysninger anses godtgjort, at Tiltalte ofte, naar han har været eruset, har udskjældt sin Hustru og truet hende, samt slaet og knebet hende, saa at der var synlige Mærker deraf, og derhos svet hende i Haaret og Tiltaltes Hustru har undertiden, naar han saaledes har været ustyrlig, maatte forlade Lejligheden og forblive udenfor, indtil Tiltalte blev rolig. Det er særlig oplyst, at Tiltalte en Dag i Foraaret 1887 slog sin Hustru med Haanden i Hovedet, og at han, da hun faldt eller lod sig falde for at undgaa videre Overlast, holdt hende nede og tildelte hende flere Slag med Haanden, indtil en Person, der var tilkaldt ved hendes krig, fik ham revet bort. Det er ligeledes, navnlig ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, godtgjort, at han den 10 Marts d. A., da han var kommen hjem og ikke havde truffet sin Hustru hjemme, blev vred herover, og at han derfor, da hun kom hjem, udskjældte hende og kneb hende i Armene, saa at der var Mærker deraf, og at han den paafølgende Nat flere Gange rev hende i Haaret og kneb hende, samt gav hende et Slag i Ansigtet, og at hun derfor 2 Gange maatte flygte ud af Lejligheden. Tiltaltes Hustru, der ikke har ønsket ham straffet, har forklaret, at hun selv har en stor Del Skyld i det daarlige Forhold, der oftere har bestaaet mellem hende og Tiltalte, idet hun er hidsig og opfarende og ikke nok bærer over med ham, naar han er kommen hjem noget

svirende. Tiltalte har indrømmet, at han, naar han ved de omtalte Lejligheder har forset sig, ikke har været aldeles utilregnelig men at han nok har vidst, hvad han sagde og gjorde, om han end har handlet i Hidsighed og i en ved Nydelsen af Spiritu. opirret Stemning. For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil han, der er født den 19 Maj 1848, og som ikke tidligere er funden straffet ifølge Dom, være at anse efter Straffelovens § 202, og Straffen, der ved Underrettsdommen er brøstet til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, findes at kunne bestemmes til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage. Med denne Forandring vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, bifaldes, være at stadfæste.

Torsdagen den 11 Oktober.

Nr. 225.

Advokat Nellemann

contra

- 1) Robert Coulsen, 2) Abraham Frederik
og 3) Frederik Clausen (Def. Levinson),

der tiltales for Tyveri.

Frederiksteds kriminelle Extrarets Dom af 30 Maj 1888: Arrestanterne Robert Coulsen, Abraham Frederik og Frederik Clausen, Alle af Frederiksted, bør hensættes til Forbedringshusarbejde, henholdsvis i 3, 2 og 2 Aar, hvorhos de En for Alle og Alle for En, ville have at betale de af Aktioner lovligen skyldende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 20 Juni 1888 Underrettsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 19 Oktober 1888.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 28-29.

Torsdagen den 11 Oktober.

Nr. 225.

Advokat Nellesmann

contra

- 1) Robert Coulsen, 2) Abraham Frederik og 3) Frederik Clausen (Def. Levinsen).

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte Coulsen dømmes efter Frd. 11 April 1840 § 12, 1ste Stykke jfr. § 25, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
[Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Alle og Alle for En til Advokaterne Nellesmann og Levinsen 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksteds Extraret indankede Sag ere Arrestanterne Robert Coulsen, Abraham Frederik og Frederik Clausen, Alle af Frederiksted, der tiltales for Tyveri, ved egen Tilstaaelse i Forening med iøvrigt Oplyste overbeviste om at have gjort sig

skyldige i denne Forbrydelse under følgende nærmere Omstændig heder. Da Arrestanterne afvige 6 Februar omtrent Kl. 7 om Aftenen mødtes i en Rombod i Frederiksted, bleve de enige om samme Aften at stjæle hos Planter H. Patterson, idet R. Coulsen og A. Frederik vidste, at han var fraværende og først ventede tilbage imellem Kl. 8 og 9. De begave sig derpaa til Pattersons behorig aflaaede Hus, i hvilket der ikke bor andre end Ejeren og medens F. Clausen blev staaende udenfor paa Gaden for at holde Vagt, gik de tvende Medtaltte ind i Gaarden, hvor de opbrode en af tvende Halvdøre bestaaende og med Hængelaa forsynet Dør paa Huset, idet Coulsen stak en af Frederik med bragt Jernstang ind imellem Overfaldet og Døren, og Frederik trak forneden i en af Halvdørene, indtil de ved forenede Kræfter fik Krampen, hvori Laasen hang, udtrukken. Eftorat vær kommen ind i Huset, opbrød Frederik ved Hjælp af Jernstanger en Kuffert, der stod i det forreste Værelse, og stillede sig derpaa ved Døren, medens Coulsen undersøgte Kuffertens Indhold, og da Sidstnævnte fandt en lille Pakke med Penge, tog han den til sig, hvorefter Begge forlode Stedet. Kort efter mødtes alle tre Tiltalte — Clausen havde snart forladt sin Post, da han saa flere Folk paa Gaden — og delte Pengene, der viste sig at være D. 2,11 i Cent-Stykker. Det nævnte Beløb er kommet tilsted og udleveret Bestjaalne, der endvidere savner D. 13 i Sølv fra Kufferten; men imod de Tiltaltes Benægtelse, er det ikke godt gjort, at de have tilegnet sig Mere, end af dem vedgaaet. Arrestanten R. Coulsen, der er født den 30 Juli 1865, har tidligere ifølge Frederiksteds Politirets Domme af 11 September 1883 11 Januar og 31 Oktober 1884 været straffet for Tyveri, henholdsvis med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 48 Timer og Tvangsarbejde i 120 og 180 Dage, og ved Højesteretsdom af 13 Juni f. A. for Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød 10 Gange 48 Timer. Arrestanten A. Frederik er født den 7 Juli 1858 og straffet ved Frederiksteds Politirets Domme af 13 Januar 1883 og 17 Januar f. A. for Tyveri henholdsvis med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 48 Timer og 90 Dage Tvangsarbejde. Arrestanten F. Clausen er født den 13 April 1857 og ikke tidligere tiltalt eller straffet. I Henhold til Foranstaaende vil Arrestanten R. Coulsen under Henviisning til Adg. 6 Januar 1852 § 2 være at ansøge efter Fdg. 11 April 1840 § 2 osm for 2den Gang begaaet Hæleri, og Straffen efter § 22, jfr. § 12, 1ste Stykke, at bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar medens Arrestanten A. Frederik i Henhold til den citerede Fdg. 1840 § 12, jfr. Adg. 1852 § 2, og Arrestanten F. Clausen i Henhold til Fdg. 1840 § 12, jfr. § 21, hver især passende findes at kunne straffes med lige Arbejde i 2 Aar. Da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelser og rettelig har til

fundet Arrestanterne En for Alle og Alle for En at udrede Aktionens Omkostninger, vil den saaledes i det Hele være at stadfæste. Om Sagens Behandling i 1ste Instants mærkes, at Undersøgelsen, der sluttedes den 9 Mai, synes at kunne være endt den 27 Februar, idet Arrestanterne i Mellemtiden væsentlig alene ere fremstaaede een Gang om Ugen og, som det hedder, have fastholdt deres tidligere Forklaringer. Ligesom dette ikke kan billiges, kan det ej heller billiges, at Arrestanten A. Frederiks Hus er blevet undersøgt af 2 Politibetjente i Henhold til et af hans Konkubine meddelt Samtykke, uden at det ses, at nogen Retskjendelse er afsagt; men efter Omstændighederne findes ikke tilstrækkelig Grund til herfor at paalægge Underdommeren noget Ansvar.

Nr. 219. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Niels Nielsen (Def. Nellemann),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Øster Flakkebjerg Herreds Extrarets Dom af 21 Marts 1888: Tiltalte, Skræder Niels Nielsen af Fuglebjerg, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, saa bør han og udrede alle af Aktionens flydende Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Meyer og Defensor, Prokurator Larsen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Juli 1888: Tiltalte, Skræder Niels Nielsen af Fuglebjerg, bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nissen og Nyegaard, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Øster Flakkebjerg Herreds Extraret hertil indankede, mod Tiltalte, Skrædder Niels Nielsen af Fuglebjerg, for bedrageligt Forhold anlagte Sag, er det ved hans egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han den 31 December f. A., da et Bud fra Postexpeditionen i Fuglebjerg præsenterede ham en af Snedker Anders Christensen paa Frederiksberg afsendt, til Skræddermester Nielsen i Fuglebjerg adresseret Postanvisning paa 23 Kr., har modtaget denne, samt oppebaaret og forbrugt dens Paalydende, skjøndt han strax indsaa, at Anvisningen maatte være bestemt for en Anden, hvad den ogsaa var. Efter sin Forklaring var han, da han modtog Anvisningen, i Pengeforlegenhed, og tænkte at ville rede sig ud af denne, ved at bruge Beløbet, og senere gjøre Udveje til dets Tilbagebetaling, naar rette Vedkommende meldte sig. Tiltalte har under Sagen erstattet Afsenderen det besvegne Beløb. Som Følge af det Anførte vil Tiltalte, der er født den 25 November 1825 og ikke funden tidligere kriminaliter straffet, være at anse efter Straffelovens § 257, efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 8 Dage. I Overensstemmelse hermed bliver den indankede Dom, ved hvilken han i Medfør af Straffelovens § 251 er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, at forandre, hvorimod Dommen vil være at stadfæste med Hensyn til Aktionens Omkostninger, som det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede.

Nr. 248.

Advokat Levinsen

contra

Jens Peter Hansen (Def. Halkier),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Roskilde Kjøbstads Politirets Dom af 3 Juli 1888: Arrestanten Jens Peter Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 September 1888: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salar til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Jacobsen og Lohmann, betaler Arrestanten Jens Peter Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Halckier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Peter Hansen, der er født den 31 Oktober 1861 og tidligere er straffet 6 Gange for Betleri, 2 Gange tillige for Løsgængeri, senest ifølge Roskilde Kjøbstads Politiretsdom af 1 September 1887 for Betleri med Fængsel paa Vand og Brød i 12 Dage, er under nærværende fra samme Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag atter tiltalt for Løsgængeri og Betleri og er det ogsaa ved hans egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse godtgjort, at han — der, efterat han i Midten af Mai Maaned i. A. var bleven dimitteret fra Korsør Arbejdsanstalt, hvor han af sin Forsørgelseskommune havde været indlagt, rejste til Kjøbenhavn og efter ca. 3 Ugers Ophold der derfra til Roskilde, hvor han ankom den 19 Juni og samme Dags Aften meldte sig til Politiet — har betlot paa forskellige Steder ved Vejen mellem Kjøbenhavn og Roskilde og ved Vejen fra Roskilde ud ad Ledreborg til samt et enkelt Sted i Roskilde, og at han paa bemeldte Vandring ikke har søgt lovligt Erhverv. Det maa derfor billiges, at Arrestanten ved den indankede Dom er ansat efter Lov om Straffen for Løsgængeri og Betleri af 3 Marts 1860 § 1 jfr. § 5

og da Straffen efter Omstændighederne findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom, der rettelig har paalagt Arrestanten Sagens Omkostninger, være at stadfæste.

Fredagen den 12 Oktober.

Nr. 182.

Advokat Halkier

contra

Djone Isaksen, Andreas William Restorff og Frantz August Wilhelm Restorff (Def. Lunn),

der tiltales for ulovlig Medikamenthandel.

Færoernes Sorenskriveris Politirets Dom af 9 November 1887: De Tiltalte Djone Isaksen, Andreas William Restorff og Frantz August Wilhelm Restorff, alle af Thorshavn, bor til Færo Amts Fattigkasse bode henholdsvis 15 Kr., 20 Kr. og 40 Kr., samt hver for sit Vedkommende betale de af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Solomærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Færo Amts Overpolitirets Resolution af 21 Januar 1888: De Tiltalte bør for Tiltale af det Offentlige i nærværende Sag fri at være. Sagens Omkostninger for Under- og Overinstansen udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Ved kongeligt Reskript af 22 August d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Forsaauidt der under Proceduren for Højesteret er rejst Tvivl om den færøiske Overpolitirets Kompetence, bemærkes, at denne Ret maa antages ikke at være oprettet alene som Appelinstant for Sysselmændenes Kjendelser i de særlig til deres Afgjørelse henlagte Politisager, men paa Grundlag af Bestemmelserne i Fdg. 25 Marts 1791 at være traadt i Virksomhed som almindelig Overinstants i Politisager, samt at

den ikke kan anses hævet ved Lov 14 Juni 1850, der efter sit Indhold og som ikke særlig udvidet til Færøerne — jfr. Lov 4 Januar 1854 — ikke kan antages at gjælde der.

I Henhold til de i den indankede Resolution anførte Grunde og da Bestemmelserne om uberettiget Medikament-handel i Fdg. 4 December 1672 ikke kunne anses gjældende paa Færøerne, samt idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger tildels bestyrke det i Resolutionen antagne Resultat, vil denne være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Overpolitirettens Resolution bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Halkier og Højesteretssagfører Lunn hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Resolutions Præmisses hedder det: Som i den indankede Politiretsdom anført, ere de 3 for ulovlig Medikamenthandel tiltalte færøiske Handlende hver især overbeviste om, at have fra deres Udsalgssteder heri Byen i Smaat forhandlet saadanne præparerede Medicinalvarer, som ved Bekjendtgjørelse 13 November 1886, jfr. Lov af 29 December 1857 § 35 Nr. 1, for Tiden ere undtagne fra den almindelige Detailhandel i det øvrige Kongerige. Da en tilsvarende Bestemmelse imidlertid mangler for Færøernes Vedkommende, uagtet det tidligere paa-hvilede Lægerne, og nu paa-hviler Hjælpeapotheke i Thorshavn, at have en tilstrækkelig Forsyning med Medikamenter, jfr. Kskr. 17 Marts 1846 og den Underretsakten i Kopi vedhæftede Bevilling til Hjælpeapotheke's Oprettelse af 6 November 1882, ligesom jo ogsaa enkelte præparerede Medicinalvarer, efter hvad der for Overpolitiretten er bleven oplyst, allerede kunde faas tilkjøbs heroppe i den kgl. Enehandels Tid, maa det paatalte Medikamentudsalg fra de Tiltaltes Side anses for hjemlet ved de dem i Henhold til Lov om Enehandelens Ophævelse paa Færøerne af 21 Marts 1855 § 10 meddelte Handelsbreve. De Tiltalte ville derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltale i Sagen.

Nr. 220.

Højesteretssagfører Lunn

contra

Niels Andersen (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 101 samt for Polituorden.

Hammershus Birks Extrarets Dom af 4 Juli 1888: Tiltalte, Sømand Niels Andersen af Allinge, bor til Hammershus Birks Politikasse bøde 10 Kr. Saa bør han og udrede de med Straffens Exekution forbundne Omkostninger, medens Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører J. L. Olsen, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Petersen, 10 Kr., blive at udrede af det Offentlige. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke findes at kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Birkethingsdommen bør ved Magt at stande. Højesteretssagførerne Lunn og Bagger tillægges der i Salarium for Højesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Bornholms Amts Ordre af 25 Mai d. A. tiltales Sømand Niels Andersen af Allinge under nærværende Sag for Overtrædelse af Straffelovens § 101 samt for Polituorden. Fredagen den 17 Februar d. A. om Aftenen omtrent Kl. 10 traf Sergeant ved Gensdamerne Mortensen paa Allinge Hovedgade Tiltalte, som havde udklædt sig som Fastelavnsnar, dog uden at have Maske paa, og som gik og stoeide paa Gaden. Sergeant Mortensen paalagde Tiltalte at gaa hjem, hvad denne erklærede ikke at ville. Omtrent samtidig dermed bad en Dame, som kom gaaende hen ad Gaden, Sergeanten om at ledsage sig og en anden Dame hjem,

let hun frygtede for at gaa alene, da hun samme Aften gjenagne Gange var bleven forulæmpet af nogle i Maskeradedragter udklædte Personer. Sergeant Mortensen efterkom denne Anmodning og fulgte med Damerne hen til Bager Lunds Ejendom, hvor de standsede, for at den ene af dem kunde blive lukket ind. Medens de stode der, kom ogsaa Tiltalte og tre andre Personer med hvem han fulgtes, tilstede udenfor nævnte Ejendom. Efter Sergeant Mortensens Forklaring standsede Tiltalte og gik henimod Sergeanten, samt udtalte at han vilde skide Løjtenanten og Sergeanten Noget, da han havde Lov til at gaa paa Gaden, og Sergeant Mortensen formener, at denne fornærmelige Udtalelse ligeledes ojsensynlig var rettet imod ham. I det første Forhør erkjendte Tiltalte sig skyldig i den ovenfornævnte Politiuorden, men påstod, at han ikke kunde huske, at han var fremkommen ved den anførte fornærmelige Udladelse imod Sergeanten, han tilføjede dog, at han ikke turde benægte, at han desuagtet havde gjort det, og angav, at han var beruset. Tiltalte erkjendte samtidig, at han kunde mindes, at han og hans Ledsagere standsede udenfor Bager Lunds Sted, og at han gik nærmere henimod stedet, men vil ikke kunne mindes at have set Sergeant Mortensen staa der. I et senere Forhør har Tiltalte næst at fustholde sin Påstand om, at han ikke kan mindes at have brugt den omhandlede fornærmelige Udladelse, tilføjet, at han ikke drog i Tvivl, at Sergeantens Forklaring om dette Punkt var rigtigt. De tvende Damer, som Sergeanten ledsagede, have begge lagt Tæske til, at nogle af de i Maskeradedragt udklædte Personer stod udenfor Bager Lunds Sted, og den ene af Damerne har endvidere bemærket, at en af Personerne talte til Sergeanten, men ingen af dem vil have hørt den fornærmelige Yttring imod Sergeanten falde, medens de begge have hørt Ordet „Sergeant“ og den ene af dem endvidere Ordet „Løjtenant“ blive nævnt ved en omhandlede Lejlighed. De 3 Personer, med hvem Tiltalte fulgtes, ere blevne uafhorte som Vidner under Forhøret. De 2 af dem have set Sergeant Mortensen og Damerne staa udenfor Bager Lunds Sted, og den ene af dem har endvidere forklaret, at det forekommer ham, at han saa Tiltalte standse udenfor stedet, men ingen af dem har hørt Tiltalte bruge den omhandlede fornærmelige Yttring. Efter hvad der foreligger under Sagen, har Tiltalte noget beruset ved den omhandlede Lejlighed, men et kan dog ikke antages, at han har været utilregnelig. Skjøndt Tiltalte ikke har turdet benægte at have brugt den omhandlede fornærmelige Udladelse imod Sergeant Mortensen, kan det dog under de oplyste Omstændigheder ikke anses for at være tiltrækkelig godtgjort, at Tiltalte er fremkommen med bemeldte Udladelse, og han vil derfor ikke kunne anses med Straf efter traffelovens § 101. For den begaaede Politiuorden vil Tiltalte, som er født i Allinge den 26 April 1863 og som tidligere,

ifølge Bornholms nordre Herreds Extraretsdom af 29 September 1886 efter Straffelovens § 203 er straffet med Fængsel paa Vanc og Brød i 2 Gange 5 Dage, være at anse efter § 2 i den for Allinge Sandvig Kjøbstæder under 30 December 1871 udfærdigede Politivedtægt, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til en Hammershus Birks Politikasse tilfaldende Bøde af 10 Kr. Efter Sagens Udfald samt i Medfør af § 8 i Lov af 5 April d. A. om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel m. v. ville Salærerne til de beskikkede Sagførere, være at udrede a det Offentlige.

Mandagen den 15 Oktober.

Nr. 251. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 August Thorup (Def. Luun),

der tiltales for Overtrædelse af Polititilhold og Betleri.

Lejre Herreds Politirets Dom af 4 August 1888: Arrestanten August Thorup bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage og bør han derhos betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 September 1888: Arrestanten August Thorup bør hensættes til Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Seidelin og Nygaard for Overretten betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret

etaler Tiltalte til Højesteretssagforerne Asmus-
 en og Lunn 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten August Thorup, der er født den 6 Marts 1824 og som tidligere angaaende Gange er anset for Løsgænger og Betleri samt Overtrædelse af Polititilhold, senest ved Frederikssunds Kjøbstads Politiretsdom af 30 Januar d. A. efter Lov af 3 Marts 1860 § 5 r. §§ 2 og 3 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, under nærværende fra Lejre Herreds Politiret hertil indankede og tiltalt for Overtrædelse af Polititilhold og Betleri, og ved den Tilstaaelse — der tildels bestyrkes ved det iøvrigt Oplyste — det ogsaa beviset, at Arrestanten har gjort sig skyldig i disse Overtrædelser. Efterat Arrestanten den 31 Mai f. A. havde tilstaaet ovennævnte Straf, blev han Dagen efter afleveret til Fattigvæsenet her i Staden, efterat det til Københavns Politiret protokol over mistænkelige Personer var betydet ham, at han skulde forlade Fattigvæsenets Forsorg, uden forud at have godkendt et lovligt Erhverv, og hos Politiet erholdt Tilladelse dertil, at han skulde paa Landet. Den 27 Juni d. A. fik Arrestanten Tilladelse til at gaa ud for at søge Arbejde, men med Paalæg om at være hjemme samme Dags Aften; han vendte imidlertid ikke tilbage, men drev omkring paa Landet, hvor han efter sin Foraring forgjæves søgte Arbejde, men efter at have forbrugt et Par Dage paa Ladegaarden medbragt lille Pengebeløb, betlede sig frem, indtil han den 7 Juli meldte sig til Politiet i Roskilde med Begjæring om at blive indlagt paa et Sygehus. Arrestanten vil for dette sit Forhold være at straffes efter Lov af 3 Marts 1860 § 2 cfr. §§ 1 og 5, og findes straffen at kunne bestemmes til Arbejde i 180 Dage i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt. I Overensstemmelse hermed bliver den indankede Dom, der har bestemt Straffen til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, at forandre, hvorimod den i den indsendte til Sagens Omkostninger, der rettelig ere paa Arrestanten, vil være at stadfæste.

Nr. 231.

Advokat Levinson

contra

Johanne Margrethe Sophie Beck, Hauerbachs Hustr
(Def. Lunn),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 194 eller i a.
Fald samme Lovs § 195.

Kronborg vestre Birks Extrarets Dom af 17 Mart
1888: Tiltalte Johanne Margrethe Sophie Beck, Postexpedient
Esrom A. R. Hauerbachs Hustru, bor at henættes i simpel
Fængsel i 2 Maaneder; saa bor hun og at udrede alle af Ak
tionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Akto
Prokurator Wodschou, 20 Kr. og til Defensor, Prokurator Lang
kilde, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom a
3 August 1888: Tiltalte Johanne Margrethe Sophie Beck, Post
expedient Hauerbachs Hustru, bor for Actors Tiltale i denn
Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salærern
til Aktor og Defensor for Underretten, Prokuratorerne Wodschoy
og Langkilde, henholdsvis 20 Kr. og 15 Kr. og til Aktor o
Defensor for Overretten, Prokuratorerne Jul. Meyer og Steinthal
25 Kr. til hver, udredes at det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grund

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom be
ved Magt at stande. Advokat Levinson og Højeste
retssagfører Lunn tillægges der i Salarium fo
Højesteret hver 40 Kroner, som udredes af de
Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under
nærværende fra Kronborg Birks Extraret hertil indankede Sag
tiltales Johanne Margrethe Sophie Beck, Postexpedient Hauerbachs
Hustru, som er født den 24 Marts 1866 og ikke tidligere funden

raffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 194 eller i alt Fald
 umme Lovs § 195. Natten mellem den 24 og 25 Oktober f. A.
 lev Sygehushæge Meyn i Esbønderup kaldet til Exam. jur. H.
 eck i Esrom, hvis Datter, Tiltalte, som den Gang var ugift,
 gav at være meget syg. Efter at Lægen ved sin Ankomst af
 tiltaltes Moder havde modtaget Forklaring om Tiltaltes Tilstand,
 ste det sig, da Lægen, for at anstille nærmere Undersøgelse,
 ftede Dynen paa den Seng, hvori Tiltalte laa, i Vejret, at der
 ir foregaaet en Barnefødsel, idet der mellem Tiltaltes Ben
 ndtes et Barn, der laa med Hovedet ned imod Tiltaltes Knæ.
 odderne ind i Kjonsdelene og Ansigtet nedad mod Lejet, saa-
 des som et Foster som oftest fødes. Da Navlesnoren af ham
 ir bleven overskaaren og Barnet taget op, viste det sig, at
 arnet, der ikke bar Spor af Vold, var uden Liv, ligesom alle
 rax efter foretagne Oplivningsforsøg vare forgjæves. Af den
 nere foretagne Obduktion fremgik det, at Barnet havde været
 esten fuldbaarent, at det havde levet og aandet, om end kun
 egot svagt, men at Livet hurtigt var bleven udslukt som Følge
 , at det ikke havde kunnet aande liggende paa Ansigtet. Under
 en derefter indlede Undersøgelse har Tiltalte afgivet følgende
 orklaring: Tiltalte har med Undtagelse af et Aars Tid altid
 øst i sine Forældres Hus i Esrom. For 3 à 4 Aar siden fik
 ostexpedient Hauerbach Kontor og Bolig i det hendes Fader
 hørende Hus, og, skjøndt der ikke fandt nogen Ægteskabsaftale
 ler Forlovelse Sted mellem dem, opstod der dog efterhaanden
 Tilmærmelse, som førte til, at de i de sidste 2 Aar for
 ndersøgelens Begyndelse jævnligt havde legemlig Omgang med
 nanden. Tiltalte vidste nok, at Følgen heraf kunde blive, at
 n blev frugtsommelig, men at hun virkelig var bleven dette,
 r hun ingen Anelse havt om. Hun har ikke lagt Mærke til,
 hun blev mere før, ligesom hun ingensinde har maattet lægge
 ne Kjoler ud; hun har bestandig befundet sig vel og ingensinde
 lt af Opkastelser eller af Fornæmmelser, som om hun skulde
 ste op, og hun har ingensinde mærket Noget til Barnots Be-
 gelse i hendes Liv. Hun har nok bemærket, at Menstruationen
 le sidste Maaneder udeblev, dog ikke i længere Tid end i det
 jeste 3 à 4 Maaneder før hendes Barnefødsel. Det var hende
 kjendt, at Menstruationen standser eller udebliver, naar ved-
 mmende Fruentimmer er frugtsommelig, men da en saadan
 andsning dog ogsaa kan fremkaldes ved andre Aarsager, tænkte
 n sig ikke, at Menstruationens Standsnings hos hende kunde
 re foranlediget ved, at hun var frugtsommelig. I den aller-
 ste Tid, omtrent den sidste Maaned før Barnefødselen, havde
 n følt en Knude eller Svulst i Maven, og i den Anledning
 vde Hauerbach, for hvem hun omtalte dette, spurgt, om det
 g ikke var galt fat med hende, thi i saa Fald maatte hun
 ro sig til sin Moder, og dernæst vilde det naturligvis da være

nødvendigt, at de giftede sig med hinanden. Men Tiltalte svarede hertil, at hun ikke troede, at hun var frugtsommelig, ligesom ogsaa Hauerbach udtalte til hende, at den Knude eller Svø og den Omstændighed, at Tiltalte ikke kunde taale at spise Fla eller noget Andet meget fedt, idet hun efter Nydelsen her altid blev betyngtet og oppustet, vistnok kunde forklares derat at hun led af en Slags Mavekatarrh. Til sin Moder eller Andend Hauerbach har hun ingensinde betroet sig. I denne Uvidenhed om sin virkelige Tilstand forblev hun ogsaa under Fødsel af Barnet. Tiltalte har herom forklaret, at hun Mandagen den 24 Oktober f. A. deltog i Husets Rengjøring, Ophængning af Gardiner m. m. uden at mærke til nogetsomhelst Ildebefinden forend om Aftenen efter The; hun fik da temmelig heftige Smærter i Bryst og Mave, som hun forøvrigt havde haft tidligere og hendes Forældre raadede hende da til at gaa i Seng og svø nogle varme Uldstykker omkring sig. Dette gjorde hun ogsaa og laa derefter i sin Seng til Kl. ca. 11, medens Smærterne stadig bleve heftigere. Da hun hørte Hauerbach, der ligesom hun selv havde sit Soveværelse paa 1ste Sal, komme op Trappen for at gaa i Seng, bankede hun med en Stol i Gulvet som Tegn til, at han skulde komme til hendes Dør, hvad hun ogsaa gjorde, hvornæst hun bad ham kalde paa hendes Moder. Denne kom efter kort Tids Forløb tilstede og gav hende paa varme Uldstykker paa Mavens, og da Tiltalte klagede over, det trængte saadan paa hos hende, undersøgte Moderen hende om Gang bagfra i den Tro, at der var noget galt ved Entarmen. Tiltalte underrettede hende lidt efter om, at det ikke var bagtil, men mere foran, at det trængte saa stærkt paa, Moderen løftede da atter Dynen op og undersøgte Tiltalte for hvorpaa hun erklærede, „at der var kommet lidt frem“, men hun ikke kunde se, hvad det var, men antog, at det var Broktilfælde, fremkaldt ved Datterens Deltagelse i Rengjøringen hun sagde derhos, at hun nu vilde have Bud efter deres Læge hvilket Bud derefter ogsaa blev afsendt. Der var herunder ikke en eneste Gang Tale om, at Tiltalte mulig befandt sig i Barnealder, og Tiltalte var saa fuldstændig uvidende herom, at Sengen ikke kom i hendes Tanker. Det var saaledes først, Lægen kom tilstede, at hun fik at vide, at hun havde født et Barn. Under et senere Forhør har hun vel forsaa vidt modificeret sin ovenstaaende Forklaring, som hun har indrømmet, at hun har indset Muligheden af, at hun maasko var bleven frugtsommelig, men hun har ved Siden heraf fastholdt, at hun ikke har haft nogensomhelst Vished med Hensyn til sin Tilstand, at hun har været uvidende om, hvad der foregik med hende om Aften, selve Fødselen skete, i hvilken Henseende hun fremhæver at hun indtil den Tid havde været uvidende om, hvorledes Barnefødsel foregaar og ad hvilken Vej eller paa hvilken Maade

et Barn kommer til Verden, idet hun stod i den Formening, at
 faven ved en eller anden Operation blev sprættet op paa en
 Kvinde, naar hun skulde føde. De Forklaringer som de i Sagen
 fhørte Vidner have afgivet stemme ganske med Tiltaltes Udsagn.
 saaledes have Tiltaltes Forældre udtalt, at der hverken i Til-
 taltes Udseende eller med Hensyn til hendes Helbredstilstand
 var foregaaet nogen for dem kjendelig Forandring i den sidste
 Tid, hvorfor de heller ikke havde nogen Anelse om, at hun var
 rugtsommelig, og har Tiltaltes Moder særlig erklæret, at hun
 iolder sig fuldkommen overbevist om, at Tiltalte har været i
 høj Grad eller maaske rettere sagt fuldstændig uvidende om Alt,
 hvad der staar i Forbindelse med Kvinders Frugtsommeligheds-
 tilstand, Barnefødsel og Lignende. Om hvad der foregik Natten
 mellem den 24—25 Oktober f. A. have Forældrene ligeledes
 erklæret overensstemmende med Tiltalte, og navnlig har dennes
 foder, som selv har født 6 Born, udtalt, at det laa aldeles
 udenfor hendes Tanker, at hendes Datter var i Barnsnød, men
 at hun troede, at der forelaa et Broktilfælde, og at hun efter de
 gjentagne Undersøgelser af Tiltalte, som ovenfor ere omtalte,
 nu blev yderligere bestyrket heri. Den 19-aarige Tjenestepige
 Christine Larsen har vel forklæret, at det i den seneste Tid
 havde været hende paaafaldende, at der syntes at foregaa en
 Forandring med Tiltaltes Udseende, idet hun fik et større Om-
 ring omkring Livet og Lænderne, men hun har tilføjet, at hun
 i andre Tider syntes, at hun tog fejl, saa at hun i alt Fald
 ikke har vidst, hvilke Tanker hun skulde gjøre sig i den nævnte
 Tenseende, skjøndt det ikke havde undgaaet hendes Opmærksom-
 hed, at Tiltalte i længere Tid — hvor længe kan hun ikke sige —
 ikke havde haft sine maanedlige Forandringer. Endelig har
 ogsaa Vidnet Hauerbach, som under Undersøgelsen er bleven
 bekendt med Tiltalte, afgivet en Forklaring, som ganske stemmer
 med Tiltaltes. Særlig har han, der ogsaa stærkt har fremhævet
 hendes Naivitet og Uvidenhed paa forskjellige Omraader, udtalt
 om sin fulde Overbevisning, at Tiltalte ikke har været klar med
 Hensyn til sin Tilstand, da hun i modsat Fald ikke kunde
 antages at ville have skjult det for ham, og at hun, som han an-
 tager, er bleven bestyrket i den Tro, at hun ikke var frugt-
 sommelig, ved at han gjentagende har yttret for hende, at hvad
 der foregik mellem dem, ikke kunde skade hende, idet han
 nemlig har befundet sig i den Vildfarelse, at Samlejet efter den
 Maade, hvorpaa det fra hans Side foregik, ikke kunde medføre
 Befrugtning. Endnu har samme Vidne med Hensyn til, hvad
 der passerede Natten til den 25 Oktober f. A. forklæret, at han
 ikke kan antage, at Tiltalte under selve Barnefødselen har været
 uvidende om, hvad der foregik med hende, idet under en modsat
 Forudsætning Intet havde været naturligare end at hun da havde
 været troet sig til sin Moder, da hun af hans Forsikringer og Løfter

bestemt vidste, at han var beredt til at ægte hende, saafren det maatte sig, at hun var bleven frugtsommelig. Paa Oj fordring af Undersøgelsesdommeren i Sagen have de obducerend Læger udtalt sig om, hvorvidt det kunde antages, at Tiltalte h været uvidende om, at hun var frugtsommelig, og at denn Uvidenhed endog skulde have vedligeholdt sig under Fødsel akten, og da disse Læger have udtalt sig i forskjellig Retning har Dommeren forelagt det kgl. Sundhedskollegium de samr Spørgsmaal, og Kollegiet har i den Anledning udtalt, at da Tiltalte kjendte de mulige Følger af den gennem Aar fortsatt legemlige Omgang med den paagjældende Mand, samt da de standsede Menstruation og den i Underlivet følte Svulst vakt hendes Opmærksomhed og gavede Anledning til Samtale me Barnets Fader, var der Omstændigheder nok tilstede, som burd have fremkaldt Mistanke hos enhver 21-aarig Pige med noget lunde normale Aandsevner, samt at Kollegiet maa formene, at Tiltaltes foregivne Uvidenhed om, hvad der under Fødselsakte i Virkeligheden foregik, med den mildeste Fortolkning kun ka forklares derved, at Tiltalte af Undseelse eller Tankeløshed ikk vilde se Forholdene, som de vare. Ligesom nu Sundhedskollegiet herefter ikke har turdet udtale sig bestemt mod Sundheden i Tiltaltes Forklaring, saaledes maa ogsaa Overretten finde ovenvejende Betænelighed ved at forkaste denne, baado forsaavidt den gaar ud paa, at hun, om hun end har indsot Mulighed af, at hun var bleven frugtsommelig, dog ikke har havt noget somhelst Vished med Hensyn til sin Tilstand og forsaavidt den gaar ud paa, at hun den oftnævnte Nat var i Uvidenhed om hvad der i Virkeligheden passerede. Det skal i saa Henseende fremhæves, at Tiltaltes Forklaring, forsaavidt angaar de Kjendgjerninger, med Hensyn til hvilke Andres Vidnesbyrd have, paa alle Punkter har vist sig sandfærdig, at den Uvidenhed, hvori hun efter sin egen Forklaring var med Hensyn til Maaden hvorpaa en Fødsel foregaar, og den Uvidenhed og Naivitet, som hun i det Hele skal have lagt for Dagen, paa mange Maader borttage det tilsyneladende Urimelige i hendes Forklaring, at Tiltaltes Opførsel den oftnævnte Nat mellem den 24 og 25 Oktober vilde være ganske uforklarlig, naar man gaar ud fra, at hun var sig bevidst, at hun var stedt i Barnsnod og vilde skjule denne, samt at Tiltalte, selv om hun havde nogen Formodning om, at hun mulig var frugtsommelig, dog ikke i de foreliggende Kjendgjerninger havde nogen Anledning til at antage, at hendes Fødsel var nær forestaaende, ligesom det endelig endnu me fremhæves, at Hauerbach, som ovenomtalt, bestemt havde lovet Tiltalte at indgaa Ægteskab med hende, naar han erfarede, at hun var bleven frugtsommelig. Men maa det saaledes antage at Tiltaltes Forklaring i den nævnte Henseende er rigtig, vil Tiltalte ikke kunne straffes for Overtrædelse hverken af Straff

lovens § 194 eller § 195, og Tiltalte vil saaledes være at frifinde for Aktors Tiltale, hvorhos Aktionens Omkostninger derunder lade ved Underrettsdommen fastsatte Salærer, der findes passende,

Henhold til Lov af 5 April d. A. om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel og Straf efter Dom samt om Udredelse i visse Tilfælde af Sagens Omkostninger i offentlige Straffesager § 8 ville være at udrede af det Offentlige. I Overensstemmelse hermed vil den ved Underretten afsagte Dom, hvorved Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 195 er anset mod Straf af simpelt Fængsel i 2 Maaneder samt tilpligtet at udrede Aktionens Omkostninger, være at forandre.

Tirsdagen den 16 Oktober.

Nr. 224.

Advokat Leviusen

contra

Laurs Peder Pedersen (Def. Klubien)

ler tiltales for Bedrageri.

Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 7 Juni 1888: Tiltalte Laurs Peder Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage og udrede alle Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Winge, 12 Kr. og til Defensor, Kammerraad Esmann, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Juli 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden estemmes til 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, bealder Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil, idet der efter de af Tiltalte afgivne Forklaringer og Sagens øvrige Omstændigheder ikke findes at kunne til-

lægges ham en bestemt Hensigt til at bedrage Proprietær Larsen, være at henføre under Straffelovens § 257 og Straffen at bestemme til simpelt Fængsel i 8 Dage. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Dommens Bestemmelser.

Thi kjendes for Ret:

Laurs Peder Pedersen bør hensættes i simpelt Fængsel i otte Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverretten: Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Advokaterne Levinson og Klubien for Højesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Vognmand Laurs Peder Pedersen for Bedrageri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, den 25 Marts d. A. af Proprietær Larsen til Sandballegaard havde uden Vidners Overværelse og uden derfor at udstede skriftligt Bevis erholdt et kontant Laan af 100 Kr., har, da Larsen — der den 1 Mai næsteften havde i Følge med flere Personer indfundet sig paa Tiltaltes Bopæl i Aarhus og der forlangt udleveret en i Tiltaltes Besiddelse værende, men efter Larsens Paastand ham tilhørende Hest — ved denne Lejlighed tillige krævede ham for det nævnte Beløb, mod bedre Vidende nægtet at have modtaget samme. Denne Nægtelse gjentog Tiltalte derhos under Forklaringen, som han den 4 og 13 s. M. afgav til en Politirapport, og først efter at han den sidstnævnte Dag var bleven sat under Anholdelse, erkjendte han til en samme Dag optagen Kontinuationsrapport, at han havde modtaget det ommeldte Laan af Larsen. Tiltalte har imidlertid nægtet, at han ved sin Fragaelse af Gjælden har forbundet en bestemt Hensigt til at bedrage Larsen for det paagjældende Beløb, og gaar hans Forklaring nærmere ud paa, at han ikke forinden Larsen, som meldt, krævede ham, havde gjort sig nogen Tanke om at ville nægte Modtagelsen af det omhandlede Laan, men at han ved denne Lejlighed, som han har udtrykt sig „kor til“ at gjøre det, navnlig fordi han blev opbragt over, at Larsen fremsatte sit Krav i Vidners Paahor samt over Larsens Forlangende om at faa den ovennævnte Hest, der efter Tiltalte

Paastand er hans Ejendom, udleveret, og som Grund til, at han under sine Forklaringer til den ommeldte Politirapport fastholdt sin Nægtelse af at have modtaget Laanet, har Tiltalte derhos inført, at han mente sig nødsaget dertil, da han engang havde nægtet det, men til denne Forklaring vil der Intet videre Hønsyn kunne tages. For sit ommeldte Forhold er Tiltalte — der er født i Aaret 1844 og ikke ses tidligere at have være tiltalt eller straffet — ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 252, men Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art af Fængsel i 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Aktionens Omkostninger billiges, vil saaledes med den nævnte Forandring i Henseende til Straffetiden være at stadfæste.

Nr. 184.

Advokat Nellemann

contra

Fritz Jensen Hansen (Def. Klubien),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 Mai 1888: Tiltalte Fritz Jensen Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, herunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Salomonsen og Kaas, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt stå stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nelleman og Klubien 30 Krones til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Unde nærværende Sag tiltales Fritz Jensen Hansen, der er født der 26 September 1852, og som ifølge Garnisonskrigsretsdom, afsag i Kjøbenhavn den 29 Mai 1876, er anset i Henhold til Tillæg til Infanterireglementet 3die Del Pag. 188 § 8, jfr. Resolutor 4 Februar 1778 med strængt Fængsel paa Vand og Brød 2 Gange 5 Dage, men iøvrigt ikke er funden forhen straffe ifølge Dom, for falsk Forklaring for Retten. I Anledning af at Arbejdsmand Anders Peder Jensen den 16 Februar d. A. havde paa Gaden overfaldet Blikkenslagermester Hans Peter Sophus Uldrich og bibragt denne en saakaldet Skalle, der ramt ham paa Kinden, blev der anlagt Sag ved nærværende Ret: 2den Afdeling for offentlige Politisager mod Jensen, der her under paastod, at han ikke med Villie havde tildelt Uldrich e saadant Slag. I det i Sagen den 25 Februar d. A. afholdte Retssmode mødte Tiltalte som Vidne og forklarede da bl. A., at han, der ved den ommeldte Lejlighed havde været ifølge med Jensen, vel havde set, at denne greb fat i Uldrich, men at han ikke havde set, at Jensen tilfojede Uldrich nogen Vold. Da der opstod Mistanke om, at denne Forklaring var falsk, blev der indledet kriminel Undersøgelse mod Tiltalte, og under denne er det nu ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godt gjort, at den ommeldte Forklaring er urigtig og afgiven af han mod bedre Vidende, idet Forholdet i Virkeligheden er det, at han ved den omhandlede Lejlighed saa ikke blot, at Jensen greb fat i Uldrich, men ogsaa at Jensen bevægede Hovedet mod denne, som om han vilde bibringe ham et Slag, og at det, efter hvad der strax herefter passerede, stod ham klart, at Jensen ogsaa virkelig havde tilfojet Uldrich et Slag. Efter hvad Tiltalte har udsagt, afgav han den urigtige Forklaring for om muligt herved at hjælpe paa Jensens Sag; hvis der var bleve affordret ham Ed, vilde han dog ikke have beediget sin urigtige Forklaring. Som Følge heraf vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 146 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 17 Oktober.

Nr. 125.

Advokat Klubien

contra

Ane Clement, Østergaards Hustru (Def. Shaw),

der tiltales i Henhold til Straffelovens § 194 eller 195.

Fredericia Kjøbstads Extrarets Dom af 17 September 1887: Tiltalte, Ane Østergaard, født Clement, bør hensættes i simpelt Fængsel i 2 Maaneder. Saa udreder hun og samtlige Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Kammerraad, Prokurator Valeur og Defensor, Prokurator Seidelin, henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Februar 1888: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Shaw 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag er Ane Clement, Sergeant Østergaards Hustru, der er født i Aaret 1865 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, sat under Tiltale i Henhold til Straffelovens § 194 eller § 195. Tiltalte — der i ca. 2 $\frac{1}{2}$ Aar indtil den 5 Oktober 1886 tjente hos Restaurator Søndergaard paa Fredericia Bane-

gaard — har forklaret, at hun i August Maaned 1885 efte kort i Forvejen at være bleven forlovet med Sergent Østergaard med hvem hun senere, nemlig den 6te November 1886, er bleven gift, begyndte at have Samleje med ham og vedblev der med i den derpaa følgende Tid. Under de i Sagen optagne op rindelige Forhør forklarede Tiltalte, at hun havde havt sin maanedlige Forandringer den 26 Februar 1886. — hvad hun erklærede bestemt at kunne erindre, idet den nævnte Dag var hendes Fødselsdag, — men at de derefter være udeblevne, dog at hun udtalte som en Mulighed, at hun senere havde havt den en Gang til, maaske i Marts Maaned, hvorhos hun under Sagen Behandling ved Extrarettten udsagde, at hendes Forandringer næsten lige siden hendes Konfirmation stedse ere standsede i et Par Maaneder om Foraaret. Under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør har hun imidlertid — Overensstemmelse med, hvad hun havde ladet anbringe i en Skrivelse fra hendes privat engagerede Sagfører for Underretten til hendes Defensor for Overretten — forklaret, at hun efte Underrettsdommens Afsigelse ved Samtale med sin Mand er kommen til Erkendelse af og nu bestemt erindrer, at det ikke var paa hendes Fødselsdag, den 26 Februar 1886, men derimod paa hans Fødselsdag den 22 Marts s. A., at hun, som ovenfor meldt havde sine Forandringer, idet det var paa den sidstnævnte Dag og ikke — hvad hun i sine oprindelige Forklaringer fejlagtig var gaaet ud fra — paa den førstnævnte, at en selskabelig Sammenkomst, under hvilken hun af den anførte Grund havde befundet sig ildt og ikke kunnet dandse, var bleven afholdt hvad ogsaa hendes Mand under det sidstnævnte Forhør har bekræftet med Tilføjende, at der, saavidt han erindrer, ikke havde været Festligholdelse af Tiltaltes ovennævnte Fødselsdag og at han nok troer, uden at han dog med Bestenhet to udsige Noget herom, at hun den ommeldte 22 Mart sagde til ham, at Grunden til, at hun ikke kunde dandse, var at hun havde sine Forandringer. Da hendes daværende Forlovede, fornævnte Østergaard, den 6 Juli 1886 spurgte hende om hun ikke var frugtsommelig — hvilket Spørgsmaal han efte sin Forklaring kun rettede til hende, fordi hun saa bleg og sygelig ud, hvorimod han ikke vil have bemærket, at hende Forhed dengang var tiltaget — svarede hun ham, at det troede hun ikke, men ofter hvad hun har udsagt, indtog hun efte den Tid sig selv lidt nøjere, og da hun i Begyndelsen af August mærkede, at hendes Klæder bleve for snævre, antog hun, at hun var frugtsommelig. Ved, som hun har udtrykt sig, at regnetilbage og gaa ud fra, at hendes Forandringer, som meldt plejede at standse af sig selv et Par Maaneder i Foraaret, vi hun da være kommen til det Resultat, at Besvangrelsen havde fundet Sted i Maj Maaned, hvorhos hun deraf atter vil hav

sluttet, at Fødselen først vilde foregaa i Januar Maaned 1887. Tiltalte har derhos udsagt, at hun ingensinde under sit Svangerskab har mærket Fosterbevægelser, i hvilken Henseende hun har bemærket, at hun netop har havt sin Opmærksomhed henvendt derpaa, fordi hun en Gang havde hørt, at man, naar Svangerskabet er, som hun har udtrykt sig, halvgaet, kan mærke Barnet røre sig i Livet og derefter beregne, hvor længe der er til Fødselen. Ligesom Tiltalte, da hun mærkede, at hun var besvangret, underrettede Østergaard derom, saaledes maa det antages, at saavel hendes Medtjenende paa Banegaarden som hendes Modder bleve bekendte med hendes Tilstand, og det er navnlig oplyst, at Sidstnævnte nogen Tid, forinden Tiltalte frattraadte sin Tjeneste, udtrykkelig spurgte hende, om hun troede, at hun uanset sit Svangerskab kunde vedblive at forrette sin Tjeneste, hvortil Tiltalte svarede, at hun nok troede, at hun endnu kunde det. Efter Tiltaltes Forklaring mærkede hun, da hun den 25 September 1886 om Eftermiddagen arbejdede i Vadskehuset, pludselig ved at bukke sig en stikkende Smerte i Ryggen og befandt sig fra den Tid ikke vel. Hun mente imidlertid, at det vilde gaa over, og vil ikke have tænkt paa, at der forestod en for tidlig Fødsel. Da hun om Aftenen var kommet op paa sit Værelse — der er beliggende i Banegaardsbygningens vestlige Ende oppe under Taget, og som ikke benyttedes af Andre end hende — og var gaaet til Sengs, mærkede hun nok Smertes i Ryggen og skjærende Smertes i Siden, men hun vil dog ej heller dengang have tænkt paa, at hun skulde føde, men da hun derpaa folte Trang til at bruge Potten, stod hun op og satte sig paa denne med Ryggen lænet mod Sengen, og medens hun sad saaledes, mærkede hun pludselig, at Barnet kom. Hun greb da ned med begge Hænder og modtog Barnet, der kom glidende fremad med Hovedet forst, og som, i det hun holdt de flade Hænder udrakte under det, faldt paa dem saaledes, at det kom til at ligge paatvers med Armenes langs nød ad Siderne. Tiltalte, der ikke kunde løfte Barnet, som endnu var forbundet med hende helt op, og heller ikke kunde rejse sig selv op, da Efterbyrden ikke var kommen, blev nu siddende saaledes et Kvartertid, hvorpaa Efterbyrden kom tilligemed endel Blod, som løb ned i Potten, og hun kunde nu bedre løfte Barnet op og ingtage det. Ligesom hun imidlertid ikke tidligere havde mærket Spor af Liv i dette, der strax var stivt, saaledes var det vedblivende aldeles ubevægeligt og koldt, og efter sin Forklaring forsøgte hun forgjæves at aabne dets Mund for at puste Liv i det. Idet hun herefter folte sig aldeles forviiset om, at Barnet var dødt, svøbte hun dette tilligemed Efterbyrden ind i et Skjort og lagde det paa Sengen, hvor hun ogsaa selv lagde sig og blev liggende til henad Morgenstunden. Hun stod da op og bar Potten ned i Gaarden og heldte dens Indhold ud i en derværende Skarnkiste, vendte derpaa tilbage

til sit Værelse igjen og tog Barnet og Efterbyrden ud af Skjortet og lagde dem i Potten, hvorefter hun atter gik ned med denne og kastede dens Indhold i Skarnkisten, hvorhos hun for at skjule Barnet samlede noget Papir sammen over det og med en Skov skrabede noget af Skarnkistens øvrige Indhold derover. Som Grund til, at hun ikke hidkaldte Hjælp, da hun mærkede, at hun skulde føde, har Tiltalte angivet, at de andre Piger — som maa antages at have havt Natteleje i et eller flere tilstodende Værelser — endnu vare i Kjøkkenet, da hun kom op paa sin Værelse for at gaa til Sengs, saa at der dengang ikke var nogen i Nærheden, som hun kunde kalde paa. Efterat have født omtalte Tiltalte efter sin Forklaring, fordi hun var kjed af at tale derom — ikke det Passerede for Nogen, forinden Østergaard der vil have bemærket, at Tiltalte var bleven mindre for end tidligere, paa Grund heraf den 3 Oktober 1886 spurgte hende, hvordan det var fat med hende, hvorefter hun fortalte ham, at der var gaaet en hel Del Blod og Klumper fra hende, hvorimod hun ikke omtalte, at hun havde født et Barn. En lignende Forklaring gav hun ogsaa senere til sin i Middelfart boende Moder. efter at hun den 5 s. M. havde forladt sin Tjeneste paa Bane-gaarden og havde taget Ophold hos Moderen, og som Grund til, at hun saaledes fortav at have født et Barn, har hun anført, at hun var kommen til Erkjendelse af, at hun havde handlet urigtigt og letsindigt ved ikke strax at hidkalde Hjælp, og at hun skammede sig over den Maade, hvorpaa hun havde bortkastet Barnet, hvorfor hun vilde give det Udseende af, at det kun havde været en Slags Blodstyrning, hun havde havt. Ved den af Politiet anstillede Undersøgelse er der ikke fremkommen nogen Oplysning om, at der ved Rensningen af den ovennævnte Skarnkiste — der i Reglen finder Sted en eller to Gange ugentlig — eller i det dørfra bortkjorte Skarn er bleven fundet noget Barnelig eller Dele af et saadant. Tiltalte har iøvrigt givet en Beskrivelse af det af hende fødte Barn, hvorefter det havde Fingre og Tæer, men ingen Haar paa Hovedet, hvorhos Øjnene vare lukkede. Hun bemærkede ikke, hvilken Farve Fostrets Hud havde, men hun saa med Lethed, at det var en Pige, hvorhos hun har udsagt, at det med Undtagelse af, at det ikke var saa lidt mindre, ellers havde samme Udseende som et nyfødt Barn, hun tidligere havde set. Hvad iøvrigt dets Størrelse angaar, forklarode hun i det første over hende optagne Forhør, at det var ca. 11 Tommer langt; men hun senere udsagt, at hun efter nøjere Overvejelse maatte formene, at det saaledes af hende opgivne omtrentlige Maal er for stort, idet hun ved senere nærmere at prøve dette Maal i Forhold til en Potte af Størrelse som den, hun ved den paagjældende Lejlighed benyttede, og som var 6 à 7 Tommer i Diameter, er kommen til den Erkjendelse, at Fosteret, der var koldt og stivt

og kun ragede lidt over Pottens Rand, ikke kan have havt den anførte Længde. Medens den konstituerede Distriktslæge i Fredericia Lægedistrikt og vedkommende Fysikus i forskjellige under Sagen fremlagte Erklæringer paa Grundlag af de under de oprindelige Forhør fremkomne Oplysninger havde udtalt, at meget talte for eller at det var sandsynligt, at der forelaa en Barnefodselse i Svangerskabets 8de Maaned eller, som Distriktslægen har udtrykt sig, i 7de—8de Svangerskabsmaaned — paa hvilken Tid Fosteret efter Erklæringerne er i Besiddelse af nogen, om end kun ringe Levedygtighed — samt at Barnet efter det Fremkomne synes at have været dødfødt, har det kongelige Sundhedskollegium, hvis Betænkning over Sagen ifølge Overrettens Kjenndelse har været indhentet, efterat det ovennævnte yderligere Forhør var bleven optaget, i en Erklæring af 17 December f. A. udtalt, at det efter det Fremkomne ikke med Bestemthed kan afgjøres, naar Svangerskabet er indtraadt, men at det, da der hører en ualmindelig Kammerpotte til for, som beskrevet, at rumme et 8 Maaneders frisk Foster med Efterbyrd, maa antages for sandsynligt, at Svangerskabet er afbrudt tidligere og at Barnet som Følge deraf næppe har været levedygtig ved Fødselen, samt at Barnet efter de fremkomne Oplysninger synes at have levet i det Mindste til kort for Fødselen, men at det ikke kan afgjøres, om det var levende eller dødfødt. Efterat Overretten derpaa i en Skrivelee til Sundhedskollegiet af 9de f. M. havde, med Bemærkning, at Rotten efter de foreliggende Oplysninger fandt at maatte gaa ud fra, at Tiltalte har havt sine Forandringer den 22 Marts 1886, begjært en Udtalelse fra Kollegiet om, hvorvidt denne Omstændighed udelukker Muligheden af, at hun paa den Tid har været frugtssommelig, og om der er nogen Mulighed for, at Fosteret, naar det er avlet efter den nævnte Dag, kan have været levende født, har Kollegiet i en Skrivelse til Overretten af 28de f. M. udtalt, at Menstruation ikke udelukker Mulighed for Graviditet, om den end som Regel udebliver ved indtraadt Graviditet, og at det altsaa, naar man gaar ud fra, at Menstruation sidst var tilstede i Slutningen af Marts, er sandsynligst, at Svangerskabet først er indtraadt senere, i hvilket Fald Barnet ved Fødselen maa have været saa svagt udviklet, at det ikke kunde fortsætte Livet, hvorhos Kollegiet har tilføjet, at om det end under den nævnte Forudsætning ikke kan benægtes, at Barnet muligvis er født med svage Livstegn, saa vilde dog som Regel saa lidet udviklede Fostre være døde ved Fødselen. Efter det Foranførte er der nu vel ikke Fojo til at antage, at Tiltalte forsætlig har født i Dolgmaal, men derimod maa hun, idet det efter alt Foreliggende ikke kan anses oplyst, at Doden er indtraadt før Fødselen, og Muligheden af, at Barnet har været født med Livstegn og at dets Liv ved hensigtsmæssig Behandling kunde have været bevaret, saaledes ikke er udelukket,

anses at have gjort sig skyldig i en saadan uforvarlig Omgang med sin Barnefødsel, der man paadrage hende Ansvar efter Straffelovens § 195. Den Straf, som Tiltalte herefter har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder ved Underrettsdomme passende bestemt til simpelt Fængsel i 2 Maaneder, og bemeldt Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 230.

Advokat Klubien

contra

Ingustinus Christiansen (Def. Shaw),

der tiltales for Falsk.

Norvang-Tørrild Herreders Extrarets Dom af 1 Juni 1888: Tiltalte, Husmand og Sogneraadformand Ingustinus Christiansen af Kirkeby, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede alle med Sagen lovlige forbundne Omkostninger, deriblandt i Salær til Aktor, Prokurator Wadum og Defensor, Justitsraad, Prokurator Borch, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Juli 1888: Tiltalte Ingustinus Christiansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa udrede han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde samt idet der intet Hensyn kan tages til en efter Dommens Afsigelse af Tiltaltes Broder afgiven Erklæring om, at han ikke har det Mindste imod, at Tiltalte ved den paagjældende Lejlighed har benyttet hans Navn,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Husmand og Sogneraadsformand Ingustinus Christensen for Falsk, og ved Tiltaltes egen Erkjendelse og Sagens øvrige Oplysninger, maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at man i sine Henseende har udvist følgende Forhold: Tiltalte, der er Kredsforstander for „de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for Bygninger og andre faste Ejendomme i Nørrejylland, stiftet 1855“, i hvilken Egenskab han oppebærer en i Forhold til Størrelsen af de Summor, hvorfor der er tegnet Forsikringer i denne Forening i hans Kreds, bestemt aarlig Godtgjørelse, havde gennem Gaardmand Erik Pedersen af Branduhre, der er Taxationsmand for den nævnte Brandforsikring i Brande Sogn, modtaget en den 14 Januar d. A. dateret, til Branddirektor Helms i Vejle stilet Begjæring fra Gaardmand Hans Christensen af Branduhre om Udslettelse af de paa hans Ejendom Matr.-Nr. 13 a og e i Uhre værende Bygninger, som vare indtegnede i den almindelige Brandforsikring for Landbygninger under Fors.-Nr. 519 og 582 henholdsvis for 4000 Kr. og 160 Kr., af denne Brandforsikring fra 1 April d. A. at regne. Bemeldte Begjæring, der er udfærdiget ved Udfyldning af en trykt Blanket, maa efter det Oplyste antages at være underskrevet af fornævnte Hans Christensen egenhændig, hvorhos en Paategning paa Blanketten saalydende: „Underskriftens Ægthed bevidnos af“, er underskrevet af ovennævnte Erik Pedersen og Husmand Christen Soby Nielsen. Efter Tiltaltes Forklaring blev han, da han efter fra Nørvang-Torrild Herredsskriverkontor at have modtaget en af ham rekvireret Pantebogsattest angaaende den paagjældende Ejendom, som skulde medfølge Begjæringen, vilde sonde Dokumenterne angaaende Udmeldelsen videre, opmærksom paa, at Hans Christensens Bygninger vare forsikkrede under to forskellige Numre, og da der som Følge heraf skulde indgives to Udslettelsesbegjæringer, nemlig en for hvert Forsikringsnummer, udfyldte han to nye Blanketter af samme Slags som den, der var benyttet til den ovenmeldte Begjæring, saaledes at den ene kom til at indeholde en Begjæring om Udslettelse af Forsikringsnummer 519 paa Hans Christensens Ejendom Matr.-Nr. 13 a forsikkert for 4000 Kr. og den anden en lignende Begjæring med Hensyn til Forsikringsnummer 582,

boliggende paa samme Ejendom og forsikkret for 160 Kr. Hve af disse Begjæringer, som han daterede den 14 Januar d. A. underskrev han med Hans Christensens Navn uden anden Bemyndigelse hertil fra dennes Side end den, som han kunde søge den ovennævnte af Christensen selv underskrevne Udsløttelsesbegjæring, hvorhos han underskrev den ovenanførte Paategning der gaar ud paa at bevidne Underskriftens Ægthed, dels med sit eget Navn, dels med Navnet N. A. Kristjansen, hvorved han sigtede til en i Hønen boende Broder af sig af dette Navn hvilken Broder ikke ved denne Lejlighed var tilstede og ej helle havde bemyndiget Tiltalte til at underskrive hans Navn som anført. Som Grund til, at han valgte denne Fremgangsmaade har Tiltalte anført, at Udsløttelsesbegjæringerne, for at Udsløttelsen kunde blive regnet fra 1 April d. A., skulde være indsendt til Branddirektøren i Vejle inden den 1 Marts Kl. 12 Middag og at han, der først hen i Februar Maaned havde modtaget Pantebogsattesten, befrygtede, at hvis han sendte de to af han udfyldte Blanketter til Branduhre for at underskrives af Hans Christensen, vilde han under de vanskelige Vejrs- og Vejforhold der dengang herskede i Jurisdiktionen, ikke kunne faa den saa betimelig tilbage, at de gennem Bestyreren for de mindre Landejendommers Brandforsikkring, Wistoft i Aarhus, til hvem de skulde indsendes af Tiltalte, kunde komme til Branddirektøren i rette Tid. Ifølge Paategning, dateret 16 Februar d. A. paa de saaledes af Tiltalte underskrevne Begjæringer blev de paagjældende Bygniger antagne til Forsikkring i den sidst nævnte Forening fra den 1 April d. A., og fra samme Dag af blev de ifølge en under Sagen fremlagt Meddelelse fra Branddirektoratet i Vejle af 21 s. M. udslettede af den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger, men da det vakte Opmærksomhed i sammes Bestyrelse, at samtlige Underskrifter paa de her omhandlede to Begjæringer syntes at være skrevne med samme Haand, blev nærværende Undersøgelse indledet. Efter hvad der foreligger, maa det antages, at Tiltalte ikke ved at skrive Hans Christensens og sin Broders Navne under Begjæringerne har gjort noget Forsøg paa at efterligne deres Haandskrifter, men at han har skrevet alle Navnene med sin egen Haandskrift, og han har anført, at han mente, at der ikke fra nogen Side vilde blive lagt Mærke til, at Navnene vare skrevne med samme Haand. Hvad nu angaar Underskriften af Hans Christensens Navn under Begjæringerne, da har Tiltalte til sit Forsvar fremhævet, at Christensen i Virkeligheden ved den Begjæring, som var tilstillet Tiltalte af Erik Pedersen, havde tilkjendegivet sin Beslutning om at ville udtræde af den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger, og efter Omstændighederne findes Tiltalte ogsaa i denne Begjæring — som Christensen ikke senere havde taget tilbage eller forandret — at have havt Foje til at antage, at Christensen

ikke vilde have Noget imod, at Tiltalte forsynede de to senere Begjæringer, der, som det fremgaar af det Ovenanførte, efter læres Indhold kun adskilte sig fra den tidligere derved, at der var udfærdiget en særskilt Begjæring for hvert Forsikkringsnummer, med hans Underskrift. Tiltalte findes derfor ikke at have paadraget sig Strafansvar ved sit Forhold i saa Henseende. Derimod vil han ikke kunne undgaa Straf for sit Forhold ved, som meldt, at have skrevet sin Broders Navn under Udslettelsesbegjæringerne som Vitterlighedsvidne, og herfor vil han, der er dødt i Aaret 1859 og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffovens § 270 jfr. § 271 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Torsdagen den 18 Oktober.

Nr. 172. Højesteretssagfører Hansen

contra

1) Jens Johansen og 2) Christian Christiansen
(Def. Klubien),

der tiltales for Vold og Modstand mod en Stats-Skovopsynsmand i Funktion, Nr. 1 tillige for ulovlig Omgang med Hittegods.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 15 December 1887: De Tiltalte Jens Johansen, Christian Christiansen og Lars Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 6 Gange 5, 3 Gange 5 og 3 Gange 5 Dage, og Peter Jørgensen i simpelt Fængsel i 5 Dage. I Erstatning udreder derhos Johansen alene til Skovopsynsmand Thomsen 150 Kr. og in solidum med Christiansen og Pedersen 66 Kr. 54 Ore. Endvidere udreder Johansen in solidum med Jørgensen 15 Kr. til Statskassen. De af Aktionens lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, 30 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Diechmann, 15 Kr., udredes ned $\frac{11}{12}$ af Johansen, Pedersen og Christiansen, En for Alle og Alle for En, den $\frac{1}{12}$ af Johansen og Jørgensen ligeledes in solidum. Det Idømte at udredes inden 15 Dage fra denne Doms

lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 April 1888: Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for de Tiltalte Christian Christiansen og Lars Pedersen bestemmes til 2 Gange 5 Dage for hver af dem, samt at Underretsaktors Salær nedsættes til 20 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kalko og Steinthal, betale de nævnte Tiltalte og Tiltalte Jens Johansen En for Alle og Alle for En 20 Kr. til hver. De idømte Erstatninger at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jens Johansens og Christian Christiansens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Højesteretssagfører Hanssen og Advokat Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Københavns Amts nordre Birks Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Jens Johansen, Christian Christiansen og Lars Pedersen aktionerede for Vold og Modstand mod en Stats-Skovopsynsmand i Funktion, førstnævnte Tiltalte — tilligemed en i 1ste Instants Medtalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret — desuden for ulovlig Omgang med Hittegods, og ere ifølge de Tiltaltes egne ved det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelser Sagens Omstændigheder i det Væsentlige følgende: Den 11 September f. A. om Eftermiddagen, da de Tiltalte opholdt sig i den Staten tilhørende Skov Jonstrupvang, hvor de Aftenen forud havde indfundet sig med Jagtbøsser for at udeve ulovlig Jagt, kom Skovopsynsmand Thomsen, der var iført sin Bestillingsdragt, til Stede. Thomsen greb da

fat i Tiltalte Christiansens Bøsse og forsøgte at fratage ham denne, medens nævnte Tiltalte gjorde Modstand herimod ved at holde fast paa Bøssen. Tiltalte Pedersen kom derpaa Christiansen til Hjælp og forsøgte at fjerne Thomsen, idet han tog fat i denne og tillige tildelte ham et eller to iøvrigt ubetydelige Slag med Haanden, men Thomsen fastholdt endnu sit Tag i Bøssen. Tiltalte Johansen, der hidtil havde holdt sig i nogen Afstand fra den kjæmpende Gruppe og — hvad de andre Tiltalte vare Vidner til — under Brydningen havde rettet sin ladte Bøsse mod Gruppen, efter hans Forklaring dog kun for at nedskyde Thomssens Hund, der løb om de Kjæmpende, optog nu Thomssens Stok, som denne havde kastet fra sig, og idet han nærmede sig, som det maa antages, ubemærket af de Tiltalte Christiansen og Pedersen, tilføjede han med Stokken, som han holdt med venstre Haand og i den nederste Halvdel, saaledes, at Stokken ramte med Haandtaget, Thomsen et Slag foran i Hovedet, hvorefter denne slap Christiansens Bøsse og alle de Tiltalte tog Flugten. Da Thomsen derefter forfulgte de Flygtende, der alle vare ham ubekjendte, og hidsede en ham ledsagende Jagthund paa dem, skjød Tiltalte Johansen Hunden. Efter de Tiltaltes Forklaringer var der iøvrigt ikke imellem dem truffet nogen Aftale om, hvorledes de skulde forholde sig, hvis de bleve opdagede og anholdte af Skovopsynet. Ved det ommeldte Slag med Stokken, der var af Spanskrør, og hvis Haandtag var en med Hampegarn omvunden Metalkugle af ca. $1\frac{1}{2}$ Tommes Diameter, blev der tilføjet Thomsen et Saar, der ifølge en afgiven Lægeerklæring bestod af 3 sammenstødende Flige, hver ca. 1 Tomme lang og med stærkt knuste Rande, hvilket Saar var trængt ind til Benhinden, der var blottet, men ubeskadiget, ligesom der heller intet Brud fandtes paa Hjerneskillen. Saaret, der iøvrigt medførte en meget betydelig Blødning, vil ifølge samme Erklæring ikke efterlade blivende Følger, og under Forhør den 29 September næstefter har Thomsen forklaret, at Saaret da var nærved at læges, og at han ingen Men havde af det. I Henseende til Tiltalen for ulovlig Omgang med Hittegods er det ligeledes paa ovennævnte Maade oplyst, at Tiltalte Johansen i Forening med fornævnte i 1ste Instants Medtaltalte i November Maaned 1886 i samme Skov har tilegnet sig en af dem funden, anskudt og død Raabuk, som de indbragte til Kjøbenhavn og her solgte for 10 Kr. For det ommeldte Forhold vil Tiltalte Johansen, der er født den 16 Februar 1851 og ikke funden tidligere tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 100, jfr. med § 98 og § 203, samt efter samme Lovs § 247, og findes Straffen for ham ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. De Tiltalte, Christiansen og Petersen, der ere fødte henholdsvis den 9 April 1856 og den 1 Mai s. A., og af hvilke heller ingen er funden tidligere krimi-

nelt tiltalt eller straffet, ville ligeledes være at anse efter nævnt Lovs § 100, jfr. med § 98, men findes for deres Vedkommend Straffen, der ved Underretsdommen er fastsat til Fængsel på Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage for hver, at kunne bestemme til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage for hver. Underretsdommer hvis Bestemmelser om Erstatning og om Aktionens Omkostninge billiges, uden forsaavidt angaar det Aktor for Underretten til lagte Salær af 30 Kr., der findes at burde nedsættes til 20 Kr. vil med de af det Anførte flydende Forandringer være at stad fæste, forsaavidt den er paanket.

Nr. 193.

Advokat Klubien

contra

Jacob Peter Adolphsen, kaldet Jacobsen
(Def. Levinsen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 210 og Aarhus Kjøbstads Politivedtægts § 4.

Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 5 Mai 1888
Tiltalte Jacob Peter Adolphsen, kaldet Jacobsen, bør til Aarhus Kjøbstads Politikasse bøde 20 Kr., men iøvrigt for Aktors Tale i denne Sag fri at være, dog at han udreder alle af Aktionens flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overrets sagfører Kjær, 12 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Høegh Guldberg, 10 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dag efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 26 Oktober 1888.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 80.

Torsdagen den 18 Oktober.

Nr. 193.

Advokat Klubien

contra

Jacob Peter Adolphsen, kaldet Jacobsen (Def. Levinsen).

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Juni 1888: Tiltalte Jacob Peter Adolphsen, ogsaa kaldet Jacobsen, bør henættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa dreder han og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens bestemmelser, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Verrotten, Overretssagfører Hastrup og Justitsraad Neckelmann, 5 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Jacob Peter Adolphsen, ogsaa kaldet Jacobsen, for Overtrædelse af Straffelovens § 210 og Aarhus Kjøbstads Politivedtægt af 27 December 1871 § 4. Ved Tiltalte egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det tilstrækkelig godt gjort, at han, der er Medlem af Murersvendenes Fagforening som i April Maaned d. A. havde nedlagt Arbejdet hos samtlige Murermestre i Aarhus, for der derigjennem at bevæge Mestren til at gaa ind paa nogle af Svendene fordrede Forbedringer deres Stilling, da han den 12 April d. A. omtrent Kl. 6 Aften saa Murerforbundter Chr. Nielsen, som han forøvrigt ikke kjendte, forlade sin Arbejdsplads, gik hen til ham paa Gaden, i den Hensigt at bevæge ham til ogsaa at nedlægge Arbejdet. Efter at Tiltalte først havde spurgt Nielsen „om han arbejdede“, „hvordan han arbejdede“ og „om han var i nogen Fagforening“, hvilken sidste Spørgsmaal Nielsen besvarede benægtende med Tilføjend at han ikke havde Noget med de strikende Svende at gjøre, udskjældte Tiltalte Nielsen for en „lumpen Karl“ og sagde, at Nielsen, hvis han gik paa Arbejde den næste Dag, ikke var bedre værd, end at han skulde have en Dragt Prygl, hvorimod det ikke er bevist, at han, som af Nielsen forklaret, endvidere til denne har sagt, at hvis han gik paa Arbejde den næste Dag, vilde Tiltalte knække Halsen paa ham, saa at han ikke skulde komme levende derfra, eller levende hjem, hvilken Yttring Tiltalte har erkjendt sin Forklaring ikke mener at have brugt. Tiltalte har erkjendt, at det var hans Hensigt ved at true Nielsen med Prygl, at skræmme ham til at nedlægge Arbejdet, hvorimod han ikke iøvrigt vil have havt i Sinde at tilføje ham nogen Overlast og Nielsen har udsagt, at han just ikke frygtede for, at Tiltalte skulde stræbe ham efter Livet, hvis han ikke efterkom Tiltaltets Opfordring, men at han derimod ikke var saa sikker paa, at Truslen om Prygl ikke var alvorlig ment, efter hvad han havde hørt om, hvorledes det er gaaet til under Striker andet Sted, men at han i hvert Fald ikke ved Truslen lod sig bevæge til at nedlægge Arbejdet. Under et senere Forhør har Nielsen derhos erklæret, at han, forsaa vidt det beror paa ham, nu ikke onsker Tiltalte straffet. For sit ovennævnte Forhold vil Tiltalte, der er født 1860, og som med Undtagelse af, at han Militærtjenesten har været straffet for en disciplinær Forseelse, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 210, jfr. § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, medens det ikke findes Føje til i Forbindelse hermed tillige at anse Tiltalte med Straf for Overtrædelse af Aarhus Kjøbstads Politivedtægt.

Mandagen den 22 Oktober.

r. 122. Aktieselskabet „Frederiksholms Tegl- og Kalkværker“ (Winther)

contra

Hanne Ballin og Sophie Ballin (Salomon),

tr. Spørgsm. om Ejendomsretten til nogle Partialobligationer.

Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdelings Decision af 31 Januar 1888: Af de i Konkursboet forefundne 6 Stkr. af Aktieselskabet „Frederiksholms Tegl- og Kalkværker“ udstedte 6 pCt. Partialobligationer 2den Serie à 1000 Kr., bør 2 Stkr. udleveres til Fru Hanne Ballin og 2 Stkr. udleveres til Frk. Sophie Ballin som de Paagjældendes Ejendom.

Højesterets Dom.

I den indankede Decision er det med Føje antaget, at end de deri omhandlede, af det fallerede Firma til de indstævnte Anmeldere udstedte to Beviser for 4000 og 2000 Kr. ikke kunne betragtes som rettelig udstedte af Firmaet paa Citanternes Vegne, maa de dog beholde deres Betydning og yldighed som udstedte af det fallerede Firma. Ved disse Beviser maa Firmaet anses at have anerkjendt de indstævnte som Andelshavere for de nævnte Beløb i den af Citanterne af Firmaet udstedte Hovedobligation og som berettigede til den dertil svarende Antal af Partialobligationer, og da den af de indstævnte saaledes erhvervede Ret maa beholde sin fulde yldighed overfor Konkursboet, kan der ikke tilkomme Citanterne nogen Beføjelse til at modsætte sig de fordrede Partialobligationers Udlevering til de indstævnte. Den af Citanterne nedlagte Protest bliver derfor at forkaste.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Den af Citanterne nedlagte Protest imod, at der af de i Konkursboet forefundne, under Sagen omhandlede Partialobligationer udleveres 4 Stkr. af indstævnte Hanne Ballin og 2 Stkr. til indstævnte Sophie Ballin, kan ikke tages til Følge. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitsassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisses ere saalydende: I trend Skrivelser til nærværende Skifterets-Afdeling, som behandle Vexellerfirmaet H. P. Hansen jun's og Firmaets Indehaver Vexellerer L. Hansens Konkursbo, lode Fru Hanne Ballin og Frk. Sophie Ballin paastaa sig udleveret henholdsvis 4 og 2 Aktieselskabets „Frederiksholms Tegl- og Kalkværker“ udstedt Partialobligationer 2den Serie, hver lydende paa 1000 Kr., de henstaa i Boet. Udleveringen forlangtes for Enkefru H. Ballin Vedkommende i Henhold til et den 3 September 1885 dateret og af det fallerede Firma „For Frederiksholms Tegl- og Kalkværker“ underskrevet Dokument, der indeholdt Erkjendelse af at have modtaget af bemeldte Enkefru H. Ballin fuld Indbetaling paa 4 Stkr. af det nævnte Aktieselskabs 6 pCt. Partialobligationer 2den Serie à 1000 Kr., med 4000 Kr. som Andel i Laan, stort 300000 Kr., med 2den Prioritets oprykkende Pantere i Selskabets Ejendom, medens Frk. Sophie Ballin forlangte Udlevering i Henhold til ganske lignende Dokument indeholdende Erkjendelse af at have modtaget af hende fuld Indbetaling paa 2 Stkr. Partialobligationer. Paa en den 13 Februar f. A. afholdt Skiftesamling indstillede Konkursboets Kurator, at den begjært Udlevering, imod hvilken han og Kreditorudvalget i Boet Intet havde at erindre, skulde finde Sted; men det nævnte Aktieselskab, der i Konkursboet havde anmeldt en Fordring, stor 135,681 Kr. 81 Øre, med Paastand om Likvidation herimod af alle de Fordringer, som Konkursboet maatte have paa Selskabet hvilken Fordring var bleven anerkjendt i Boet, lod mode og protestere imod den begjærte Udlevering og i den, i den Anledning opstaaede Disput mellem Enkefru Ballin og Frk. Ballin paa den ene Side og Aktieselskabet paa den anden Side har Sidstnævnte fastholdt sin Protest imod den paastaaede Udlevering af Obligationerne, idet Selskabet hævder, at Fru Ballin og Frk. Ballin ikke ere blevene Ejere af henholdsvis 4 Stkr. og 2 Stkr. af de i Konkursboet beroende Partialobligationer, men kun over for Fallenten have erhvervet en Fordring paa at faa et saadan Antal Partialobligationer overdraget. Til Begrundelse af, at Fru Ballin og Frk. Ballin have erhvervet Ejendomsret over henholdsvis 4 Stkr. og 2 Stkr. af de i Konkursboet forefundne Partialobligationer, have disse Anmeldere først bemærket, at Aktieselskabet i Aaret 1885 henvendte sig til det fallerede Firma, for at dette skulde rejse et Prioritetslaan paa 300000 Kr. til Selskabet, hvorpaa Firmaet ogsaa gik ind, saaledes at der i Folgeden indgaaede Overenskomst med Selskabet skulde af dette udstodes en Hovedobligation for hele den laante Sum og dertil sig sluttende 300 Stkr. Partialobligationer, hver paa 1000 Kr. At Firmaet ikke selv skulde være Laangiver, men at det kun skulde rejse Laanet til Selskabet, formene Anmelderne da ogsaa tydelig at fremgaa deraf, at Firmaet skulde af Selskabet have

n Provision af $4\frac{1}{6}$ pCt., hvoraf den $\frac{1}{6}$ pCt. skulde være til stempler til Partialobligationernes Transport ved Firmaet. Skjondt Iovedobligationen og Partialobligationerne, der alle lode paa Firmaet som Kreditor, først blev færdige ved Midten af September 1885, begyndte Firmaet, efter at Overenskomsten mellem det og Selskabet angaaende Laanet var bleven afsluttet den 21 Juli s. A., strax at udbyde Partialobligationerne, at optage Subskribenter paa en Subskriptionsliste og at modtage Betaling af Subskribenterne, til hvilke der af Firmaet, naar fuld Betaling var erlagt, blev udstedt Beviser i Lighed med de ovenfor nævnte. Til saaledes at samle Subskribenter paa Laanet og til disse imod fuld Indbetaling at udstede Interimsbeviser i Selskabets Navn og paa dets Vegne formenes Firmaet at have havt Bemyndigelse fra Selskabet, og naar der af Firmaet er i Selskabets Navn udstedt til Anmelderne de tvende af disse producerede Beviser, er formenes at være Interimsbeviser og at maatte anses som repræsentativer for de tilsvarende Partialobligationer, mones Firmaet derved til Anmelderne at have overdraget sin eventuelle Ejendomsret over Obligationerne, idet Firmaet fra det Øjeblik af og overfor Selskabet kun stod som Anmeldernes Mandatar, hvorhos Obligationerne ved af Selskabet at blive overleverede til Firmaet, formenes eo ipso at være blevne Anmeldernes aktuelle Ejendomsundergivne. Endelig mene Anmelderne, at Obligationernes individualisering maa være tilstrækkelig sket derved, at der ved Frøken Ballins Navn paa Tegningslisten er noteret „^{220/225}“, er skal betegne Numrene paa de Partialobligationer, der af Firmaet skulde udleveres med Transport til bemeldte Frk. Ballin og dennes Moder, Fru Ballin, for hvilke tvende Tegningen skete samtidig ved sidstnævntes Søn, hvorhos Anmelderne have bemærket, at de øvrige 20 Stkr. Partialobligationer af det omhandlede Laan, der endnu, uden at være forsynede med Selskabets *) Transport, ved Konkursens Begyndelse vare i Firmaets Besiddelse, skulde udleveres til en Trediemand, der havde tegnet sig for disse. Medens det ikke er oplyst, at Firmaet H. P. Hansen jun. med Hensyn til det omhandlede Prioritetslaan af 300000 Kr. er optraadt som Laangivere over for Aktieselskabet den Forstand, at Laanet skulde ydes Selskabet af Firmaets eller dets Indhavers Midler, maa det anses givet, at Firmaet ved dets Overenskomst af 21 Juli 1885 med Aktieselskabet forpligtigede sig til at tilvejebringe for Selskabet et Prioritetslaan af 300000 Kr., blandt Andet paa Betingelser, at Laanet af Selskabet skulde forrentes med 6 pCt. p. a., at der i Provision skulde betales Firmaet $4\frac{1}{6}$ pCt., og at der for Laanet skulde udfærdiges en Hovedobligation og Partialobligationer, ligesom

---

*) skal være: Firmaets.

ved et af Selskabet i Aaret 1881 optaget Prioritetslaan. Uagt det nu herefter vel maatte være antageligt for Selskabet, Firmaet H. P. Hansen jun. vilde søge idetmindste til Dels tilvejebringe Laanet ved at modtage Tegning paa Partialobligationer, var dette dog forsaaavidt Selskabet uvedkommende, so det havde Firmaet alene at holde sig til mod Hensyn til Tilvejebringelse af Laanet, ligesom ogsaa saavel Hovedobligationen so Partialobligationerne skulde lyde paa Firmaet som Kreditor, og selv om Firmaet ikke fik tegnet Subskribenter til nogen Del Laanet, maatte Firmaet dog være forpligtet til at sørge for, Selskabet fik Laanet. Der maa derfor ogsaa gives Aktieselskab Medhold i, at der ved Subskriptionstegning paa Partialobligationer og Indbetaling af Kjøbesummerne til Firmaet H. P. Hansen jun., af Tegnerne ikke kunde erhverves nogen Ret af Selskabet at fordre Obligationer udstedt til dem, saalidtso Selskabet ved Tegningen kunde erhverve Ret til af Tegnerne at fordre Kjøbesummerne betalte, imod til dem at udstede Obligationer for et tilsvarende Beløb og, efter at Tegning var ske maatte det staa Tegnerne og Firmaet frit efter Overenskomst imellem dem at annullere Tegningen, uden at Aktieselskab kunde være berettiget til at rejse nogen Indsigelse herimod. Efter denne Forholdets Beskaffenhed kan det ikke antages, at Firmaet, saaledes som af Anmelderne hævdet, ikkun har været Aktieselskabets Kommissionær eller Møllemand til Tilvejebringelse af Laanet, og at han derfor har været berettiget til i Selskabets Navn og paa dets Vegne at udstede de tvende Beviser for Anmeldernes Indbetalinger, hvortil Aktieselskabet nægter, at Firmaet har haft nogen Bemyndigelse. Det kan da herved navnlig ej heller komme i Betragtning, at Fallenten L. Hansen en af ham under Disputen afgiven Erklæring har udtalt, at han uagtet han muligen ikke har haft nogen udtrykkelig Bemyndigelse af Aktieselskabet til paa dets Vegne at udstede Beviser som de til Anmelderne udstedte, dog har troet at have saada Bemyndigelse, og at han betragtede saadan af ham udstedte Beviser som Interimsbeviser, der vare forbindende for Selskabet ligesom han kreditorerede Selskabets Konto i Firmaets Bøger for de efter Beviserne betalte Kjøbesummer, saa snart Betalinge havde fundet Sted. Ej heller kan Firmaets Stilling som Møllemand mellem Selskabet og dem, der tegnede sig for Partialobligationer, fremgaa deraf, at Firmaet skulde have $4\frac{1}{8}$ pC Provision og at den $\frac{1}{8}$ pCt. skulde være til Dækning af Firmaets Udgift til Stempel til dets Transport paa Obligationerne hvorimod den betingede Provisions Størrelse snarere taler for at den ikke er bleven ham tilstaaet blot som Kommissionær ved Tilvejebringelsen af Laanet. Anmelderne have endvidere paaberøbt sig, at der ved Optagelsen af det af Aktieselskabet i Aaret 1881 stiftede Laan blev forholdt paa lignende Maade so

ved Laanet i 1885, og at Selskabet da ogsaa maatte vide, at H. P. Hansen jun. ved det sidst nævnte Laan ligesom ved det først optagne optraadte og gav Interimskvitteringer i Selskabets Navn. Det er med Hensyn til det nævnte tidligere Laan af 1881 oplyst, at dette overtoges af et Konsortium efter Forhandling med det fallerede Firma, der i Folge Selskabets Anbringende kontraherede Laanet med Konsortiet som Selskabets Bankier, igesom det er oplyst, at Firmaet garanterede Konsortiet den aflette for Overtagelsen af Laanet stipulerede Provision. Vel blev der nu ogsaa ved dette Laan for Modtagelse af Indbetalinger paa Kjøbesummer for Partialobligationer udstedt Beviser, der undertegnedes af det fallerede Firma „for Frederiksholms Tegl- og Kalkværk“, men imod den af Bestyrelsen „for Frederiksholms Tegl- og Kalkværker“ fremsatte Benægtelse er det ikke oplyst, at Firmaet har havt nogen Bemyndigelse til at udstede disse Beviser i Selskabets Navn eller paa dets Vegne, eller at Bestyrelsen har været bekjendt med, at dette skete, hvad ej heller fremgaar deraf, at der paa Kjøbenhavns Børs blev noteret Kurs paa disse Beviser, for end Partialobligationerne endnu vare udstedte, om hvilken Notering Selskabets Bestyrelse ikke vil have havt Kundskab. Men om end de af det fallerede Firma til Anmelderne udstedte og af disse producerede Beviser for fuld Indbetaling paa henholdsvis 4 Stkr. og 2 Stkr. Partialobligationer efter det anførte ikke kunne anses af Firmaet rettelig at være udstedte paa Aktieselskabet „Frederiksholms Tegl- og Kalkværkers“ Vegne, saa Beviserne dog beholde deres Betydning og Gyldighed som udstedte af det fallerede Firma, og da Partialobligationerne af Selskabet skulde udstedes til Firmaet, findes disse Beviser at maatte have samme Virkning i her omspurgte Henseende som af Firmaet udstedte Interimsbeviser og til Modtagerne at maatte overføre Ejendomsretten over det Antal Partialobligationer, paa hvilket de lod, i alt Fald saa snart Partialobligationerne fra Selskabet vare blivne overgivne til Firmaet, uden at det for saadan Overdragelse kan være til Hinder, at ingen af de i Konkursboet forefundne Partialobligationer er forsynet med Firmaets Transport til nogen af Anmelderne, saa meget mindre, som det i Disputen er in confesso, at der i Boet ikke er rejst Krav paa flere Partialobligationer end de i dette forefundne 16 Stkr., der fandtes særlig henlagte i Charteque. Efter det anførte vil Anmeldernes Paastand om, at der af de i Konkursboet forefundne 26 Stkr. af Aktieselskabet „Frederiksholms Tegl- og Kalkværker“ udstedte 6 pCt. Partialobligationer 2den Serie af 1000 Kr. udleveres dem som deres Ejendom, Fru Hanne Ballin 4 Stkr. og Frk. Sophie Ballin 2 Stkr., være at tage til Folge. Stempelovertrædelse findes der ikke at foreligge under Disputen.

Nr. 212.

Advokat Klubien

contra

Hans Peter Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Vordingborg søndre Birks Extrarets Dom af 5 Marti
 1888: Tiltalte, Tjenestekarl Hans Peter Jensen af Grumlose
 bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage, sam
 tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Salarium til Aktor
 Sagfører Schwensen, og Defensor, Prokurator Petersen, 10 Kr
 til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom a
 19 Juni 1888: Underretsdommen bør ved Magt at stande.
 Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne
 Nyegaard og Lassen, betaler Tiltalte Hans Peter Jensen 15 Kr
 til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Under Hensyn til, at Tiltalte, der efter sin Forklaring
 var gaaet ud fra, at der i Portemonnæen, da han, som i det
 indankede Dom anført, tog den, kun beroede 7 Kr. 72 Øre
 har troet ved at nedlægge 8 Kr. i Kisten at have givet fuld
 Erstatning, findes Bestemmelsen i Straffelovens § 60, 1ste De
 at maatte komme ham til Gode ved Fastsættelse af den a
 ham i Medfør af Straffelovens § 228 forskyldte Straf, og denne
 vil herefter kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød
 3 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
 ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes
 til tre Dage. I Salarium for Højesteret betales
 Tiltalte til Advokaterne Klubien og Hindenburg
 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under
 nærværende fra Vordingborg søndre Birks Extraret hertil ind
 ankede Sag aktioneres Tiltalte Hans Peter Jensen, der er fød

den 21 December 1865 og ikke funden forhen straffet, for Tyveri. Ved Tiltaltes Tilstaaelse, der bestyrkes af det iøvrigt Oplyste, er det bevist, at han har gjort sig skyldig i den ham ansigtede Forbrydelse, idet han under sin Tjeneste hos Gaardmand Jorgen Nielsens Enke i Grumlose en Aften sidst i November eller først i December f. A. fra sin Medtjener Jacob Olsens uafsaasede Kiste i Karlekammeret har tilvendt sig en af Bestjaalne til 20 Øre vurderet Portemonnæ, hvori der beroede 3 Kr. 15 eller 16 Øre. Nogen Tid efter at Tyveriet var begaaet, fik Tiltalte 10 Kr. i Forskud paa Lon, af hvilket Beløb han lagde 8 Kr. tilbage i Bestjaalnes Kiste. For dette Forhold er Tiltalte ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger tiltrædes, vil derfor være at stadfæste.

Tirsdagen den 23 Oktober.

Nr. 166.

Advokat Nullemann

contra

Svend Christian Haagen Haagensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Bedrageri og Overtrædelse af Straffelovens § 262, 2det Stykke, cfr. Konkurslovens § 148.

Maribo Kjøbstads Extrarets Dom af 2 Mai 1887: Tiltalte Svend Christian Haagen Haagensen, nu i Kjobenhavn, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og udrede alle af Aktionens lovlige flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kofoed i Saxkjøbing og Defensor, Sagfører Gulmann i Maribo, 20 Kr. til hver, foruden de Forstnævnte tilkommende Diæter. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 April 1888: Tiltalte Svend Christian Haagen Haagensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lassen og Møller, betaler Tiltalte 40 Kr. til hver og

derhos 2 Kr. til hver af dem for havte Udlæg. Af efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom omhandlede Forhold med, da han søgte en Blankokredit hos Grosserer Jørgen Jensen, løgnagtig at opgive at have en Underbalance paa ca. 7000 Kr., nægtet han kort i Forvejer ved en Statusopgjørelse havde fundet Underbalancen at være mellem 24000 og 25000 Kr., vil han være at anse efter Straffelovens § 257.

Endvidere bliver han, som i Dommen antaget, af de denne anførte Grunde at anse efter Straffelovens § 262 2det Membrum, jfr. Konkurslovens § 148, medens det iøvrigt maa have sit Forblivende ved den ham ved samme tillagte Friiendelse. Hans Straf findes at kunne fastsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Uger. Dommens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

Svend Christian Haagen Haagensen bør hen sættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tre Uger. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nølle-mann og Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Maribo Kjøbstads Extraret efter Begjæring af Tiltalte Svend Christian Haagen Haagensen hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte sigtes for Bedrageri og Overtrædelse af Straffelovens § 262, 2det Stykke, jfr. Konkurslovens § 148, ere de Omstændigheder, der ere forbundne med de Forhold, for hvilke Tiltalte ved Underrettsdommen er anset med Straf, og som sanlodes efter den skete Indankning foreligge nærværende Ret til Bedømmelse, ifølge de tildels paa Foranledning herfra tilvejo-bragte Oplysninger følgende: 1. I December 1885 tilstodes den Tiltalte, der siden 1881 havde drevet en Kjøbmandsforretning i Maribo, og som under 5 eller 6 Juli 1886 opgav sit Bo til Konkursbehandling, af Grosserer Jørgen Jensen her af Staden

en løbende Blankokredit indtil et Beløb af 12000 Kr. og for Betalingen af de Beløb, som Grosserer Jørgen Jensen i Henhold hertil maatte faa tilgode hos Tiltalte, indestod Tiltaltes Fader og tvende Gaardmænd solidarisk som Selvskyldnerkautionister, idet de derhos gæve Kreditor Pant i de dem tilhørende Ejendomme; af disse Kautionister ere de to Gaardmænd senere gaaede fallit. I Henseende til denne Blankokredit er det oplyst, at Tiltalte i Sommeren eller Efteraaret 1885 henvendte sig til Mægler Schoppe i Maribo, der var Agent for Grosserer Jørgen Jensen, og anmodede ham om at forhjælpe sig til en Blankokredit paa 15000 Kr. hos fornævnte Grosserer; i Anledning af denne Anmodning, som Mægler Schoppe først vil have afslaaet, men som senere gjen-toges, forlangte Schoppe at vide Tiltaltes Status. Efter Schoppes Forklaring erklærede Tiltalte da, at Status var i Orden, og at der ingen Underbalance var, idet han dog tilføiede, at der mulig var en mindre Underbalance, navnlig gennem Tab paa udestaaende Fordringer, hvortil Schoppe vil have bemærket, at en mindre Underbalance var uden Betydning; Tiltalte paastaar derimod, at han ligeoverfor Mægler Schoppe opgav, at der var en Underbalance paa ca. 7000 Kr. Efterat Mægler Schoppe derpaa havde talt med Grosserer Jørgen Jensens Handelsrejsende om Sagen, anbefalede han ved Skrivelse til bemeldte Grosserer af 31 Oktober 1885 Tiltalte til at erholde den af ham ønskede Blankokredit, og efterat Tiltalte selv havde talt med Grosserer Jørgen Jensen, blev der, som anført, tilstaaet ham en Blankokredit paa 12000 Kr. Tiltalte har indrømmet, at hans Underbalance var 17000 til 18000 Kr. større end den, han vil have opgivet til Mægler Schoppe, men han har anført, at han før Laanets Tilstaaelse gik ud fra, at hans personlige Status var Grosserer Jørgen Jensen temmelig ligegyldig, og at denne kun tog Hensyn til den Sikkerhed, som han orholdt hos de tro Mænd, der underskrev det omtalte Skadesløsbrev. Grosserer Jørgen Jensen, der efter sin Forklaring har af den ydede Blankokredit faaet 5000 Kr. betalt gennem Tiltaltes Fader, har anført, at han, for Krediten tilstodes, Intet havde hort om, at Tiltalte havde Underbalance, og at han, hvis han havde vidst eller blot troet, at Tiltalte havde Underbalance, ikke vilde have tilstaaet Krediten, men han har paa den anden Side ikke turdet paastaa, at han før Kreditens Tilstaaelse enten af Tiltalte eller af Mægler Schoppe har faaet opgivet, at Tiltalte ikke havde Underbalance, eller har fremsat noget Spørgsmaal i saa Henseende. Der findes nu efter de foreliggende Oplysninger ikke tilstrækkelig Grund til at forkaste Tiltaltes Anbringende om, at han ligeoverfor Mægler Schoppe har opgivet, at han havde en Underbalance paa ca. 7000 Kr., og da det, navnlig ogsaa efter den af Grosserer Jørgen Jensen afgivne Forklaring, maa antages, at det i Henseende til Kreditens Indrømmelse vilde have været uden væsentlig Betyd-

ning, om Underbalancen var bleven opgivet til ca. 25000 Kr istedetfor til ca. 7000 Kr., findes Tiltalte ikke at kunne straffes for det heromhandlede Forhold, for hvilket han ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 251. 2. I Decembe Maaned 1885 anmodede Tiltalte i et Brev Gaardejer Soren Hansons Enke Kirstine Munk i Raa om at kavere for nogle faa Tusinder Kroner, indtil han fik solgt en Gaard, som han havde kjøbt; Brevet blev overbragt hende af Tiltaltes Kommis Kadow som tillige medbragte en Vexel, som han bad hende underskrive og dette gjorde hun ogsaa i Tillid til, at der kun var Tale om nogle faa Tusinde Kr., men nogle Dage efter erfarede hun, at hendes Navn stod paa en Vexel, der lod paa 6000 Kr., dette forbausede hende efter hendes Forklaring i høj Grad, men hun foretog ikke videre i denne Anledning. Den nævnte Enke har forklaret, at det forekommer hende, at der, da hun underskrev Vexlen, ikke var anført nogen Sum i samme, derimod men baade Tiltalte og fornævnte Kadow, at Vexlen forinden Underskriften var udfyldt. Nogle Maaneder efter anmodede Tiltalte atter fornævnte Enke om at kavere for ham; efter Enkens Forklaring blev hun anmodet om at kavere for 4000 Kr., medens Tiltalte oprindeligt under Forhøret forklarede, at han anmodede hende om at kavere for det samme Beløb som tidligere, men senere dog ikke har turdet fastholde dette. Da bemeldte Enke efter nogen Vægning gik ind paa Tiltaltes Anmodning, blev der nogle Dage efter præsenteret hende en Vexel til Underskrift denne Vexel, der senere visto sig ogsaa at lyde paa 6000 Kr. underskrev hun da; Vexlen var, efter hvad Tiltalte paastaar udfyldt forinden Underskriften, og det har Enken heller ikke turdet benægte, men hun vil dog først senere være bleven vidende om, at Vexlen lod paa 6000 Kr. Paa de nævnte to Vexler der senere bleve fornyede, har Tiltalte betalt 500 Kr.; deres øvrige paalydende Beløb har Enken maattet betale. Tiltalte har indrømmet, at han, da han fik Soren Hansens Enke til at sætte sit Navn paa de nævnte Vexler, vidste, at han ikke var istand til at opfylde sine Forpligtelser, og at Enken derfor maatte komme til at lide Tab, men han vil ikke have troet, at Tabet skulde blive saa stort, som det i Virkeligheden blev. Da der nu ikke findes at være tilstrækkelig Grund til at statuere, at Vexlerne ikke skulle have været udfyldte, forinden Enken underskrev dem, og da hun derfor maa antages forinden Underskriften at have kunnet se, paa hvilken Sum de lod, og da det heromhandlede Forhold ikke iøvrigt findes at kunne paadrage Tiltalte Strafsvar, vil han forsaavidt være at frifinde for Aktors Tiltale, medens dette Forhold ved Underrettsdommen er henført under Straffelovens § 251. 3. Med Gaardejer Hans Jorgen Petersen i Raa aftalte Tiltalte, at han, saafremt bemeldte Gaardejer holdt ham fri for enhver Forpligtelse som Kautionist for et

af Gaardejer Hans Jørgen Petersens Fader, Gaardejer Peder Hansen optaget Laan, vilde slette Hans Jørgen Petersens Gjæld efter Kontrabog stor 388 Kr. 59 Øre. Dette gjorde Tiltalte ogsaa, og det nævnte Beløb overførte Tiltalte da med Peder Hansens Samtykke paa dennes Konto for at kunne erholde en Dividende i hans Bo, idet han, der havde ca. 700 Kr. tilgode hos Peder Hansen, antog, at dennes Fallit var forestaaende. Det heromhandlede Forhold findes ikke at kunne anses for strafbart og navnlig ikke, som ved Underrettsdommen antaget, at kunne henføres under Straffelovens § 257. 4. Hvad dernæst angaar den mod Tiltalte rejste Sigtelse for at have overtraadt Straffelovens § 262, 2det Stykke, jfr. Konkurslovens § 148, er det oplyst, at Tiltalte ikke har opgjort Status i 1884, idet Status for 1883 og 1884 først blev opgjort i Juli 1885, og Tiltalte vil derfor ikke kunne undgaa herfor at anses med Straf efter de anførte Bestemmelser. De af Skifteretten i Tiltaltes Konkursbo udnævnte landelskyndige Revisorer have derhos forment, at der har fundet grove Urdener Sted i Henseende til Forelsen af Tiltaltes Handelsbøger; de have i saa Henseende fremhævet, at Kornbogen og Omsætningsbogen i en lang Aarrække ikke ere førte eller ufuldstændig førte, at Kassebogen er meget mangelfuldt ført, idet navnlig mange kontante Indbetalinger ikke ere noterede i den, nedens den efter Revisorerernes Formøning burde kunne vise enhver Indbetaling fra Kunderne og specificere Udgifterne saavidt muligt, samt at der ikke er ført særlige Konti for Handelsomkostninger, Renter, Husholdning, Hestehold osv. Revisorerne have imidlertid Intet fundet at udsætte paa den Maade, hvorpaa Lovbog og Journal ere førte, og det maa antages, at Boets Bøger give fuldstændige Oplysninger om Boets Kreditorer og Debitorer, og de Urdener, som findes i Henseende til Bogernes Forelse, skjønnes herefter ikke at være saa store, at Tiltalte, saaledes som ved Underrettsdommen antaget, vil kunne anses ned Straf herfor. Efter det Anførte vil Tiltalte, der er født den 2 Marts 1858, og som ikke tidligere findes straffet, alene være at straffe for ikke at have opgjort Status i 1884; den Straf, som han herfor har forskyldt, findes at kunne sættes til impelt Fængsel i 8 Dage. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte i Medfør af de tidligere anførte Bestemmelser i Straffeloven er anset med Fængsel paa Land og Brød i 4 Gange 5 Dage, være at forandre.

Onsdagen den 24 Oktober.

Nr. 205. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Julius Cæsar Hansen (Def. Nellemann),

der tiltales for i svigagtig Hensigt at have ladet forfærdige urigtige Maal og ved Benyttelsen af samme at have ovet Bedrageri samt for i sin Næringsdrift at have benyttet Maal, som dels ikke have været lovligt justerede, dels ved Brug ere blevne forandrede.

Frederikshavns Kjøbstads Extrarets Dom af 28 April 1888: Tiltalte, Kjøbmand og Teglværksejer Julius Cæsar Hansen af Frederikshavn, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage samt udrede alle af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Poulson, 20 Kr., og til Defensor, Prokurator Hesse, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Juni 1888: Tiltalte Julius Cæsar Hansen bør til Statskassen bode 200 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udredor han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 20 Kr., til Defensor sammesteds 15 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, 20 Kr. til hver. Den idømte Bode udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger tildels bestyrke det i Dommen antagne Resultat,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Erlæggelse bestemmes til 4 Uger fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Kjøbmand og Kalkværksejer Julius Cæsar Jansen i Frederikshavn for i svingagtig Hensigt at have ladet orfærdige urigtige Maal og ved Benyttelsen af samme at have været Bedrageri, samt for i sin Næringsdrift at have benyttet faal, som dels ikke have været lovlig justerede, dels ved Brug re blevne forandrede. Da der ved et af Politiet i Frederikshavn den 9 Mai f. A. foretaget Eftersyn af de derværende Jandlendes Voje- og Maaleredskaber fandtes i Tiltaltes Besiddelse et ujusteret Halvtøndemaal med dobbelt Bund, der blev benyttet hans Forretning til Udmaaling af Kalk, og som ved en forebøbig Eftermaaling befandtes at være for lille, blev der i den Anledning indledet kriminel Undersøgelse, og under denne behandtes det, at der i Tiltaltes Forretning endvidere blev benyttet dels et justeret Halvtøndemaal, der antoges at afvige fra det rette Maal, idet det øverste Jernbaand var sunket betydeligt ned paa Siderne og Stavernes øverste Ender vare betydeligt slidte, dels en anden ujusteret Halvtønde med dobbelt Bund. Ved de Rettens Overværelse foretagne Maalinger af de ommelte Tønder — hvilke Maalinger udførtes ved at sammenligne det Kvantum Æg, som Tønderne, naar de fyldtes med denne Kornsort, hver for sig indholdt, med det Kvantum, der kunde indeholdes i et justeret Halvtøndemaal — fremkom som Resultat, at af de ovennævnte to ujusterede Halvtøndemaal var det førstnævnte i Fdkr. g $1\frac{3}{4}$ à $2\frac{1}{2}$ Potter og det sidstnævnte 1 Fdkr. og 1 Pægel or lille, hvorhos det ovennævnte justerede Halvtøndemaal fandtes at være $3\frac{1}{2}$ Potter for lille, og ved Maaling af de to justerede Maal efter at den øverste Bund var bleven udtagen af hver især af dem, fandtes de i Rumfang at stemme overens med et justeret Maal. Da Tiltalte imidlertid yttrede Tvivl om Paalideligheden af de saaledes foretagne Maalinger, blev de ommeldte 3 Tønder af Retten oversendt til Justerkammeret for ved dettes Foranstaltning at blive eftermaalede paa den Maade, der maatte være den rigtigste og paalideligste. Ifølge bemeldte Sammers Erklæring af 19 Februar d. A. gav de af Justeresteren foretagne Maalinger, der blev udførte ved Hjælp af lankebyg, hvis Korn ere afrundede, og hvormed derfor efter Justermestrens Udtalelser Maalingen kunde foretages mere nøjagtig end med hvilkensomhelst anden Sædart — til Resultat, at af de to ujusterede Tønder var den ene, naar Maalingen af den foretoges uden den øverste Bund, ca. $\frac{1}{2}$ Pægel større end det justerede Maal for en Halvtønde, og naar bemeldte Bund var uden, $5\frac{3}{8}$ Potter eller $7,45$ pCt. for lille, medens den anden, er uden den øverste Bund var næsten $\frac{1}{2}$ Pot for stor, med denne Bund var $5\frac{1}{2}$ Potter eller $7,64$ pCt. for lille, hvorhos den gamle, oprindelig justerede Halvtønde var $3,34$ Potter eller $3,64$ pCt. for lille. Efter Sagens Oplysninger er den ene af de

omhandlede to ujusterede Halvtønder — nemlig den, der, som meldt, først blev anholdt — i Foraaret 1884 efter Tiltaltes Bestilling forarbejdet og leveret ham med enkelt Bund af en Bøkke i Frederikshavn, og efter Tiltaltes Forklaring har han, saavid han husker, kjøbt den anden ujusterede Halvtønde, ligeledes med enkelt Bund, paa et Marked, der afholdtes i Begyndelsen af Juni s. A. Tiltalte har nu erkjendt, hvad ogsaa stemme med Sagens øvrige Oplysninger, at han, som det maa antages ikke længe, efter at disse Halvtønder vare komne i hans Besiddelse, har i hvor af dem ladet anbringe en Bund ovenover den oprindelige Bund, og at derefter disse Halvtønder i Forening med den ovennævnte, oprindelig justerede Halvtønde — denn sidste dog, som det efter det Oplyste maa antages, i mindre Omfang end de to førstnævnte og i Regelen kun, naar større Maalinger fandt Sted — ere benyttede i hans Forretning ved Udmaaling af Kalk til hans Kunder, i hvilken Henseende bemærkes, at ifølge en af Tiltalte fort Handelsbog angaaende Salg af Kalk, er der i Tidsrummet fra Foraaret 1884 indtil April 1887 i hans Forretning solgt ca. 2400 Tønder Kalk tøndevis hvoraf dog en Del — efter Tiltaltes Forklaring 5 à 700 Tdr. — er betalt efter Vægt saaledes, at en Td. regnedes lig 200 Pd Tiltalte har imidlertid vedholdende benægtet at han har forbundet nogen svigagtig eller bedragerisk Hensigt med den af ham foretagne Forandring af de nævnte to Halvtønder og deres Benyttelse i hans Forretning. Han har i saa Henseende opgivet, at han egentlige Formaal med at indlægge de øverste Bunde i disse Tønder var at styrke dem, da han havde lagt Mærke til, at hans Folk vare skjodesløse med at kaste Kalken haardt ned i Tønden, og en enkelt Bund ikke kunde holde, naar Kalken, der som oftest er i større Stykker, blev slaaet ned mod Bunden.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 2 November 1888.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triors Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 31.

Onsdagen den 24 Oktober.

Nr. 205.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Julius Cæsar Hansen (Def. Nellemann).

Han har derhos udsagt, at de, der købte Kalk hos ham, havde Valget mellem at købe efter Vægt, saaledes at en halv Tønde sættes til 100 Pd., eller efter Maal, samt at de af hans Kunder, der købte efter Maal — hvad de fleste efter hans Udsagn foretrak — efter hans Mening ikke blev forurettede ved den ved Bundens Indlæggelse forårsagede Formindskelse af Mængden, idet Kalken blev udmaalt til dem med en saameget lettere større Top, saa at Kjøberne alligevel fik fuldt Maal, i hvilken Henseende han ogsaa har anført, at han stadig har indkjærpet sine Folk at give en god, rundelig Top, uden at han dog har sagt til dem, at dette var nødvendigt, fordi Tøndemaalet havde dobbelt Bund. Endelig har han anført, at han ogsaa af den Grund nærede mindre Betænkelighed ved at indlægge de øverste Bunde i de omhandlede Halvtønder, at disse for Bundenes Indlæggelse vare for store, hvad han havde forviiset sig om ved Maalingen af dem, som han havde foretaget ved Hjælp af det i hans Besiddelse værende, under Sagen omhandlede justerede Halvtøndemaal. Herom har han nærmere forklaret, at han foretog Maalingen af hver af Tønderne med tre forskellige Stoffer, nemlig en Gang med Sand, en anden Gang med Smalcul og en tredje Gang med større Kul, og at det derved viste sig, at Tønderne vare ikke ganske ubetydelig større end den justerede Halvtønde, uden at han dog vil kunne sige, hvor stor Forskjellen var. Rigtigheden af denne Forklaring er ogsaa,

forsaavidt angaar den Halvtønde, der var leveret Tiltalte af den ovenfor nævnte Bødker, bleven bekræftet af en Arbejdsmand der efter sit Udsagn i Forening med Tiltalte maalte denne Tønde da den var ny, og som herom har forklaret, at Tønden ved Maalingen, der blev udført paa den af Tiltalte omforklared Maade, fandtes at være for stor. Med Hensyn til denne Tøndgaard Tiltaltes Forklaring iøvrigt ud paa, at han efter, som anført at have maalt den og fuudet den for stor, sendte den tilbage til Bødkeren, for at han skulde forandre den, men at Bødkeren derpaa afgav den Erklæring, at Maalet var, som det skulde være hvorefter Tiltalte selv lod Tønden formindske ved at indlægge dobbelt Bund i den. Den ommeldte Bødker har i sin Henseende udsagt, at han, efterat have modtaget Tønden tilbage fra Tiltalte, paany maalte den ved Hjælp af et justeret Maal og Rug og ved denne Undersøgelse kom til det Resultat, at Tønden kunde rumme knap en halv Pægel mere end den justerede hvorfor han afskar saameget af Tøndens øverste Del, som kunde svare til en halv Pægel, hvorefter han tilbagesendte den til Tiltalte med den Besked, at den var aldeles rigtig. Tiltalte har imidlertid paastaet, at han Intet fik at vide om, at Bødkeren havde gjort nogen Forandring ved Tønden, saaledes som Tiltalte havde forlangt. Ligesom nu Tiltaltes Forklaring om, at han da han lod de øverste Bunde indlægge i Tønderne, stod i den Formening, at disse vare for store — hvad de, som det fremgaar af det Ovenanførte, ogsaa i Virkeligheden have vist sig at være, om end kun, navnlig hvad den ene angaar, i ubetydelig Grad — efter det Forliggende ikke vil kunne forkastes, saaledes er hans Paastand om i hvert Fald at have givet sine Kunder en saa rigelig Top, at de, uanset de i Tønderne indlagte Bunde, have faaet fuldt Maal, ogsaa bleven noget bestyrket ved den Forklaring, som er afgiven af en Arbejdsmand, der har tjent hos Tiltalte fra 1 November 1885 til 1 Mai 1887, og efter denne Dag har gaaet i Dagleje hos ham og som plejede at være behjælpelig med Maalingen af Kulk paa de Dage, da der blev udmaalt mest, medens han til andre Tider foretog Udmaalinger alene, hvilken Forklaring gaar ud paa, at han, naar han maalte Kulk ud alene, efter hvad han antager, gav en Top paa 5 à 6 Tommer over Tøndens Rand, hvorved bemærkes, at det efter Indholdet af Justermesterens ovennævnte Erklæring man antages, at en saadan Top — selv om der gaas ud fra, at Stenkalk ifølge Analogien af Frdn. 10 Januar 1698 Kap. IV § 1 angaaende Maaling af Kul m. m. skal maales med „lovlig Top“ — vilde være saa rigelig, at den foruden en „lovlig Top“ vilde indeholde Erstatning for det ved Bundens Indsættelse i Tønder borttagne Rum. Vel kan det nu, efter hvad der er oplyst under Sagen, ikke antages, at Tiltalte har ført noget virksomt eller stadigt Tilsyn med, at der i Virkeligheden blev givet Kjøberne

en saadan rigelig Top paa Maalet, som han har angivet, og hvorved navnlig den Formindskelse af Maalet, som bevirkes ved Tøndernes for ringe Rumfang, opvejedes, men efter alt, hvad der foreligger, kan det dog ikke anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte ved at indlægge de øverste Bunde i de to heromhandlede Halvtønder og ved derefter at benytte dem i sin Forretning, har havt den Hensigt at bedrage Andre, og han kan derfor ikke anses skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 277, 1ste Stykke. Derimod vil han for den stedfundne Benyttelse i hans Næringsdrift af de nævnte to ujusterede Halvtøndemaal samt for vedblivende at have benyttet det under Sagen omhandlede, oprindelig justerede Halvtøndemaal, uagtet det ved Brug var blevet for lille, være at anse efter Straffelovens § 277, 2det Stykke, og den Straf, som han — der er født i Aaret 1827 og som, med Undtagelse af, at han 2 Gange ifølge Tilbud inden Politiretten har været anset med Bøder, hver Gang 4 Kr., henholdsvis for uberettiget Flytning og for Overtrædelse af Frederikshavn Kjøbstads Vandværksregulativ, og at han i 1883 ifølge Dom har været anset med en Bøde af 20 Kr. for Hasardspil, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — herefter har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til en Bøde til Statskassen af 200 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf simpelt Fængsel i 14 Dage.

Torsdagen den 25 Oktober.

Nr. 253.

Advokat Nellemann

contra

Søren Kristian Jensen (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 4 Juli 1888: Tiltalte Søren Kristian Jensen bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, saa bør han og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kjelgaard, 10 Kr. og til Defensor, Sagfører Kristiansen, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 August 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Shaw 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Søren Kristian Jensen for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilståelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der i Begyndelsen af April d. A. af Kommissionær Christensen var bleven antagen som Bestyrer af en denne tilhørende Gaard „Overdal“ i Dronninglund Sogn — har, da han d. 1 Mai næstefter forlod Gaarden efter Opsigelse fra Ejeren, uden dennes Vidende og Samtykke af Gaardens Beholdning tilvendt sig 6 Skpr. Kartoffler og ca. $\frac{1}{2}$ Td. Blandingssæd, som han hjembragte til et ham tilhørende Hus paa Klausholm Mark. Da imidlertid Christensens Overbestyrer, der samme Dag havde indfundet sig paa Gaarden for at overtage Bestyrelsen af denne og ved denne Lejlighed havde bemærket, at der manglede Korn og Kartoffler, foreholdt Tiltalte dette, vedgik denne strax at have tilegnet sig det ommeldte Kvantum Korn og Kartoffler, som han derefter tilbageleverede, og hvis Værdi under Sagen er ansat til ialt 7 Kr. Iøvrigt maa det antages, at bemeldte Overbestyrer ved et Besøg paa Gaarden omtrent midt i April Maaned for at tilse denne har paa Forespørgsel af Tiltalte, der dengang havde kjøbt det ovennævnte Hus, om han kunde faa $\frac{1}{2}$ Tønde af Gaardens Kartoffler uden Betaling, stillet ham i Udsigt, at dette mulig kunde lade sig gjøre, men uden at give ham noget bestemt Tilsagn derom. Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen. For sit an-

førte Forhold vil Tiltalte — der er født i Aaret 1824 og som tidligere har været anset ifølge Hjørring Kjøbstads Extraretsdom af 14 Marts 1884 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brod i 5 Dage — være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Led, jfr. § 23 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, og beindtete Dom, ved hvis Bestemmelser i Hensende til Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 147.   **Isidor Hartvig (Nellemann)**

contra

Højesteretssagfører **Asmussen** som Kurator i Grosserer **Johannes Christian Hornemann's, Firma C. Hornemann & Co.'s Konkursbo** (Asmussen),

betr. Spørgsm. om en Fordrings Anerkjendelse som privilegeret i det ovennævnte Konkursbo.

So- og Handelsrettens Skifteretsafdelings Decision af 31 Januar 1888: Den af Hr. Isidor Hartvig under Nr. 56 og 73 til Gjældbogen i Grosserer Johannes Christian Hornemanns, Firma C. Hornemann & Co.s Konkursbo anmeldte Fordring af ialt 2130 Kr. 75 Øre med Renter deraf, 5 pCt. aarlig, fra den 7 September 1885, bør nyde Udlæg i Boet som simpel Gjæld.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Decision anførte Grunde vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Skiftedecision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmissor ere saalydende: Efter Grosserer Johannes Christian Hornemann's Firma: C. Hornemann & Co.s Bo var blevet taget under Konkursbehandling de 22 Februar 1887, blev der i Henhold til en allerede den 19 April s. A. i Boet under Nr 56 til Gjældbogen sket foreløbig Anmeldelse, under 19 Juli 1887 i samme af Hr. Isidor Hartvig under Nr. 73 til Gjældbogen anmeldt en af So- og Handelsretten i en af ham mod Fallenten, som eneste Indehaver af den ovenfor anførte Firma, den 7 September 1885 paastævnet Sag den 26 Mai 1887 afsagt Dom, hvorved han kjendtes berettiget til for af ham paa en Rejse for Fallenten gjort Udlæg af 47 Kr. 45 Øre og for tilgodehavende Løn hos denne 2083 Kr. 30 Ør med Renter af begge Beløbene 5 pCt. saalig fra den 7 September 1885 til Betaling skete, at erholde Udlæg i Konkursboet efter Fordringernes Natur og Boets Beskaffenhed, hvorved bemærkede at nævnte Hartvig, der i November 1884 var bleven engageret af Fallenten som Pladsagent og til at foretage Rejser for Firmaen som den 1 September 1885 var bleven opsagt til at træde Pladsen strax uden Varsel, ved Dommen antoges at have været befojet til at kræve Opsigelse med 3 Maaneders Varsel den 1 i en Maaned og altsaa at have Ret til Løn, foruden for August Maaned, der ikke endnu var ham betalt, endvidere for Maanederne September til December 1885, begge inklusiv hvorved, da hans Løn havde udgjort 416 Kr. 66 Øre maanedlig fremkom det ham tildømte Beløb af 2083 Kr. 30 Øre. Den saaledes anmeldte Fordring paastod Hartvig derhos anerkjendelse som privilegeret Krav i Boet i Henhold til Konkurslovens § 33 Nr. 2 f, hvad han dog senere findfaldt, forsaavidt angik det anførte Beløb af 47 Kr. 45 Øre, idet han for dets Vedkommende kun fordrer at konkurrere som simpel Kreditor i Boet, meden han har fastholdt sin Paastand om at være privilegeret Kreditor forsaavidt angaar de 2083 Kr. 30 Øre med Renter, eller dog subsidiært i alt Fald forsaavidt angaar Lønnen for November og December 1885 833 Kr. 32 Øre med Renter deraf fra 7 September 1885. Kurator i Boet, Højesteretsangfører Asmusser har derimod, under Hensyn til, at den omhandlede Fordring paa Løn skriver sig fra 1885, medens Konkursen, som omtal først indtraf i Februar 1887, protesteret imod, at nogen Del af Fordringen anerkjendes som privilegeret. Den af Anmeldere fremsatte principale Paastand er støttet paa, at han ikke frivillig har krediteret Grosserer Hornemann nogen Del af det omhandlede Beløb, men kun var bleven afskaaren fra at faa det udbetalt ved dennes ulovlige Opsigelse og Fornægtelse af han Ret, som han dog strax havde forfulgt og søgt gjennemført sa hurtig, som den vidtløftige Sag havde tilladt, og at han saaledes var uden Skyld i, at Beløbet ikke var kommet til Udbetaling inden Konkursen, hvorfor han burde være stillet ganske

om om Beløbet hidrørte fra det sidste Aar før Konkursen, at dette formentlig ogsaa stemmede med den efter den tidligere gjældende Ret raadende Opfattelse, i hvilken Henseende han særlig har paaberaabt sig Analogien af Frd. af 12 Marts 1790 om Prioritetsrenter og af 28 December 1792 om Skibsfolks tilgodehavende, samt at der ikke kunde antages at være indraadt nogen Forandring heri ved Konkursloven af 1872. Heri findes der dog ikke at kunne gives Anmelderen Medhold. Ligeom han nemlig ingenlunde ved de af ham paaberaabte Data var oplyst, at den af ham saaledes hævdede Anskuelse var stemmende med den gjældende Ret og Praxis for Konkurslovens Udstedelse, saaledes ses den ikke at være forenelig med det i lovens § 33, Nr. 2 f brugte Udtryk: „Løn ikke for længere Tid tilbage end ét Aar fra den sidste Fardag for Konkursen“, fr. det tilsvarende Udtryk i nævnte Lovs § 33, Nr. 2 a og Udtrykkene i Slutningen af dens § 33, Nr. 2 f og dens § 33, Nr. 3, hvorved endnu bemærkes, at der saa meget mindre findes at kunne gives disse Udtryk en udvidende Fortolkning, som der her er Tale om et Privilegium til Skade for de simple Kreditorer. Men heller ikke Anmelderens subsidiaire Paastand findes at kunne gives til Følge. Selv om nemlig Ordet „Fardag“ i Konkurslovens § 33, Nr. 2 f forstaas som sigtende til den sædvanlige, almindelige Fardag, maa derved dog antages kun at være tænkt paa den for den paagjældende Art af Forhold almindelige Fardag, men Fardagsbestemmelserne i Tyendeloven af 1854 § 11 kunne nu ikke gjøres anvendelige paa et Forhold som det, hvori Anmelderen stod til Grosserer Hornemann, i hvilken Art Forhold meget mere, som ogsaa i Dommen af 26 Mai 1887 berørt, den 1ste i hver Maaned efter foregaaende lovlig Opsigelse er almindelig Fardag, saa at sidste Fardag for Grosserer Hornemanns Konkurs for det omhandlede Forhold var 1 Februar 1887. Anmelderens Fordring vil saaledes i det Hele kun kunne anerkjendes som simpelt Krav. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Fredagen den 26 Oktober.

Nr. 156.

Advokat Nellemann

contra

Søren Espersen (Def. Levinsen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 21 April 1888
Tiltalte Søren Espersen bør straffes med Fængsel paa Vund og
Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede Sagens Omkostninger
derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne N. C. Olser
og J. L. Olsen, 10 Kr. til hver. Dommen at efterkommes unde
Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den skete Indstævning foreligger den indankede
Dom kun Højesteret til Prøvelse, forsaavidt Tiltalte ved
samme er funden skyldig til Straf.

Medens der nu efter de Højesteret forelagte, tildels efter
Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger mangler tilstrækkelig
Feje til at anse Tiltalte efter Straffelovens § 160, maa de
derimod efter den i Dommen givne Fremstilling af Tiltaltes
Forhold og under Hensyn til de forommeldte nye Oplysninger
have sit Forblivende ved, at han er anset efter § 261 og
§ 262, 2det Stykke. Straffen findes at kunne bestemmes til
simpelt Fængsel i 2 Maanedre.

Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger
tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

Søren Espersen bør hensættes i simpelt Fængsel
i to Maanedre. Saa udreder han og Aktionens
Omkostninger, derunder de ved Bythingsdommer
fastsatte Salarier samt i Salarium til Advokaterne
Nellemann og Levinsen for Højesteret 40 Kroner
til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under
nærværende Sag tiltales Søren Espersen i Rønne for bedrøgeligt
Forhold og ere Sagens Omstændigheder ifølge Tiltaltes egen Til-
staaelse og de øvrige tilvejebragte dermed stemmende Oplysninger
følgende: Tiltalte, der er født i Bodilsker Sogn paa Bornholm
den 31 Juli 1863 og ej forhen findes tiltalt eller straffet, erholdt
efter meddelt Bevilling til at være fuldmyndig den 21 Juni 1886
Borgerskab som Kjøbmand heri Byen og overtog samtidig en af
Konsul Lyngberg, hos hvem han havde været Kommis i flere

Aar, drev en Forretning, navnlig med Foderstoffer, Kunstgjødning og Markfrø samt Smør. Denne Forretning drev Tiltalte herefter i nogen Tid, men da han mærkede, at det ikke vilde gaa, bestemte han sig til at henvende sig til sine Kreditorer, or at opnaa Akkord; han havde oprindelig tænkt paa at byde 10 pCt., men ved at undersøge sine Forhold nøjere, blev han klar over, at han kun kunde byde 70 pCt. og dette endda kun under Forudsætning af, at hans Fader vilde renoncere paa sit Tilgodehavende hos ham, der udgjorde 4000 Kr. Den 20 August f. A. lukkede han sin Forretning, undtagen med Hensyn til Kunstgjødning, og den 9 September derefter opgav han sit Bo til Konkursbehandling. Den 24 August f. A., da han maatte erubere, at hans nærførestaaende Fallit var uundgaelig, foretog han følgende Transaktioner: Til Kjøbmand J. H. Koføed, der havde tilgode hos ham 137 Kr. 69 Øre, overdrog han 1 Skrivebort, 275 Klidsække, 2 Skriveunderlæg og 800 Cigarer, der i Alt indtog et Beløb af 171 Kr. 6 Øre, hvorved Koføed altsaa fik Betaling for hele sit Tilgodehavende og kom til at skyldes Tiltalte 33 Kr. 91 Øre. Til Møller H. J. Andersen, der havde 178 Kr. tilgode, overdrog Tiltalte 1 Pengeskab, 1 Chaiselongue, 100 Klidsække og 1000 Cigarer, Alt til et Beløb af 320 Kr., hvorved Andersen fik sin Gjæld betalt og kom til at skyldes Tiltalte 42 Kr. Til Kjøbmand O. P. Rusch, som Tiltalte skyldte 100 Kr., overdrog han 190 Pd. Alsikkefrø, 1 Vægt, 100 Klidsække og 300 Pd. Salt til et Beløb af ialt 152 Kr. 50 Øre, hvorved Rusch altsaa fik sit Tilgodehavende betalt og kom til at skyldes Tiltalte 52 Kr. 50 Øre. Dagen førend Tiltalte overgav sit Bo til Konkursbehandling, betalte han sin Gjæld til F. J. Nødager i Kjøbenhavn, som udgjorde 470 Kr. 51 Øre med Rente 5 pCt. p. a. af 445 Kr. 51 Øre fra 13 August s. A. ved at Tiltalte formaaede Proprietær Koføed af Vullensgaard i Nyker søgn til imod Likvidation i sin Skyld til ham, som da udgjorde 174 Kr. 10 Øre, at indestaa Nødager som Kautionist for Tiltaltes Gjæld til denne indtil et Beløb af 400 Kr., hvorhos Tiltalte samme Dag betalte Nødager 100 Kr. kontant. Redaktør Gryde modtog den 29 August f. A. som Betaling af sit Tilgodehavende hos Tiltalte, hvis Størrelse ikke fremgaa af Boets Bøger og hvorom ingen Anmeldelse er sket i Boet, en Otting Smør til 29 Kr. 60 Øre. 2 Dage før sin Fallit har Tiltalte til Firmsædet Berthelsen & Folkmann betalt et kontant Afdrag paa sin skyld af 119 Kr. 99 Øre, hvilken Skyld hidrørte fra modtagne Varer, saavidt Tiltalte erindrer, ca. 140 Pd. Smør. For sit herved dviste Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 260 og 261. Tiltalte har i sin Forretning havt lovlige indtættet Hovedbog, Journal og Statusbog. Tiltalte førte ikke i sin Journal Noget vedrørende sin Omsætning af Foderstoffer og Markfrø. Handelon med Markfrø var Kommissionshandel; han

indførte de Varepartier, han fik fra Leverandørerne, i Journalen men derimod ikke de Partier, som han udleverede, disse blev alene indførte i en Dagbog, derefter i en Kladder og derfra Hovedbogen. Den samme Fremgangsmaade fulgte han med Hensyn til Foderstoffer, som han handlede med for egen Regning Journalen blev ikke ført daglig, men et Par Gange om Uge og Tiltalte har indrømmet, at det er muligt, at der af og til kan være glemt en Post fra en tidligere Dato, som er indførsener, naar det ved Konference med de andre Bøger opdagede at den var glemt. Med Hensyn til sin Smørhandel har Tiltalte forklaret, at han holdt Kontræbog med sine Leverandører, og at han fra en saakaldet Smørkladder hver anden eller hver tredje Maaned eller stundom efter 6 Maaneders Forløb førte Beløbet ind i sin Journal paa Vedkommendes Konto i Hovedbogen. Tiltalte har indrømmet, at der i Journalen er anført Beløb, som ikke ere overførte i Hovedbogen, ligesom der saavel af ham selv som af hans Broder er modtaget Penge, som ikke findes optagne i Bøgerne, til et Beløb af ca. 50 Kr. Af de i Hovedbogen værende ca. 200 Konti har Tiltalte indrømmet, at han paa Konti 30 og 32 har undladt at anføre 10 forskjellige Poster, tilsammen til et Beløb af 2469 Kr. 42 Ore. Disse Fordringer ere anmeldte og anerkjendte i Boet med Undtagelse af en Fordring paa 450 Kr. Disse Fordringshavere have ikke selv nogen Konti i Tiltaltes Bøger med Undtagelse af 3, men selv for disse Vedkommende ere Fordringerne ikke opførte. Af de ved Skiftesamlingerne i Tiltaltes Konkursbo prøvede 50 Fordringer have kun 9 stemt med Bøgerne, 16 have været væsentlig uoverensstemmende med samme og 13 fandtes aldeles ikke i Bøgerne. Tiltalte har maattet indrømme deres Rigtighed, og endelig fandtes 12 Fordringer yel i Kladderne, men intetsteds i Hovedbogen. Hvad disse angaar, da er Grunden til, at de ikke fandtes i Hovedbogen, alene Forsømmelse og Uorden, thi Tiltalte havde allerede den 20 August f. A. opgjort sine Bøger og forotog ikke efter den Tid nogen Forretning uden fra Smørbutikken og Konsignationslugeret, og førat den 9 September opgav han sit Bo til Konkursbehandling, saa at han havde god Lejlighed til at gjøre sine Bøger i Orden. Med Hensyn til de 13 Fordringer, som aldeles mangle, har Tiltalte forment, at de rimeligvis kunne falde sammen med de foranævnte paa Konti 30 og 32 manglende Poster, og at dette grunder sig paa, at vedkommende Fordringshavere endnu ikke havde indgivet Regning til ham, men han har dog maattet indrømme, at han saavidt han erindrer, har faaet Regning fra en af disse Fordringshavere, nemlig Bøghandler Colberg og muligvis fra Fleres Uoverensstemmelsen med Hensyn til foranævnte 13 og 16 Konti hidrører væsentlig fra, at Tiltalte ikke har indført de indkjøbte Varer paa Sælgerens Konto. I Hovedbogen findes endelig 6

hel Række Uordener bestaaende i, dels at Personer ere opførte som Debitorer eller som Debitorer for større Beløb end de skyldte, uagtet de ifølge foreviste Kvitteringer helt eller delvis have betalt deres Skyld til Tiltalte, medens flere af de saaledes betalte Beløb ikke ere forte til Indtægt i Kassebogen. og dels i, at Personer ere opførte som Debitorer, uagtet de i Virkeligheden ere Kreditorer, idet de have leveret Varer for større Beløb end de, hvorfor de ere debiterede, og endelig i, at samme Beløb ere debiterede forskjellige Personer eller samme Debitor, men paa forskjellige Konti. For dette sit Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 262, 2den Afdeling. Den 1 September f. A. indfandt Tiltalte sig hos Firmaet Frandsen & Meyer i Kjøbenhavn og bestilte 20 Sække Hvalfiskeguano, som skulde leveres Dagen efter, hvilket ogsaa skete. Da Tiltalte 8 Dage efter overgav sit Bo til Konkursbehandling, har Firmaet begjært ham tiltalt for bedrægeligt Forhold. Men da Tiltalte har forklaret, at han til Firmaets Fuldmægtig, med hvem han forhandlede, udtalte, at han, der fra andre Firmaer havde Kunstgjødning til Forhandling, ønskede at modtage bemeldte Hvalfiskeguano i Konsignation, og at han opfattede Forhandlingerne, som om Firmaet gik ind herpaa, og at ovennævnte Fuldmægtig for Firmaet har erkjendt, at der ved den omhandlede Lejlighed blev forhandlet mellem ham og Tiltalte om, at han skulde have Varerne i Konsignation, og at det efter den mellem dem førte Samtales Natur er muligt, at Tiltalte har kunnet opfatte det saaledes, at han fik Varerne i Konsignation, findes Tiltaltes Forhold med Hensyn til denne Fiskeguano ikke at kunne paaføre ham Straffeansvar. Straffen for Tiltaltes foran fremstillede Forhold vil i Henhold til Straffelovens §§ 260, 261, 262, 2den Afdeling jfr. § 62 være at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Mandagen den 29 Oktober.

Nr. 198. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Jens Bernhard Petersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Delagtighed i Bedrageri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Juni 1888:
 Arrestanten Eduard Beatus Petersen og Tiltalte Jens Bernhard

Petersen bør straffes, Arrestanten med Forbedringshusarbejde 3 Aar og Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brod i 6 Gang 5 Dage, og bør Arrestanten i Erstatning til Aktieselskabet „Christiansholms Fabrikker“ betale 134,000 Kr. Saa udrede Arrestanten og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Arrestantens Defensor, Prokuratorerne, Overauditor Wulff og Gottschalck, 40 Kr. til hver, dog at Tiltalte in solidum med ham deraf tilsvare Halvdelen. Den idømte Erstatning a udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven

Højesterets Dom.

For det af Jens Bernhard Petersen udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold, forsaavidt dette efter det skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse, vi han, idet der ikke kan tillægges de Højesteret forelagte nye Oplysninger nogen Indflydelse ved Forholdets retlige Bedømmelse, være at anse dels efter Straffelovens § 253, jfr. § 47 1ste Punktum, dels efter dens § 274, 1ste Punktum, jfr. § 269 2det Stykke, sammenholdt med § 47, 2det Punktum. Straffer findes at maatte bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Maaneder.

Dommens Forskrifter angaaende Aktionens Omkostninger tiltrædes for hans Vedkommende.

Thi kjendes for Ret:

Jens Bernhard Petersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i otte Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Asmusset 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Eduard Beatus Petersen og Tiltalte Jens Bernhard Petersen, der ere fødte henholdsvis den 12 September 1838 og den 15 Juni 1850 og ikke fundne forhen straffede ifølge Dom tiltales under nærværende Sag, Arrestanten for Bedrageri og Falsk og Tiltalte for Delagtighed i disse Forbrydelser, og er det i saa Henseende ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Op-

yste godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold.

Aaret 1881 blev Arrestanten ansat som Forretningsfører for Aktieselskabet „Christiansholms Fabrikker“ og havde i denne Egenskab Ledelsen af Selskabets Virksomhed samt dets Kasse under sin Varetrægt. Ved Sidon heraf drev han som Deltager i Firmaet Beatus Petersen & Co. selvstændig Forretning, og da der herved i Tidens Løb påførtes ham betydelige Tab, ligesom han ogsaa var tyngt af ældre Gjæld, greb han, for at rede sig ud af de deraf opstaaende Forlegheder, til den Udvej at tilegne sig Penge af Aktieselskabets Kasse. Begyndelsen hermed gjorde han i September Maaned 1883, da han tilvendte sig 10000 Kr., og i de følgende Aar fortsatte han med sine Ulovligheder, saaledes at i Marts Maaned 1886 det af ham svingagtig forbrugte Beløb udgjorde ialt 90000 Kr. Ved dette Tidspunkt skulde der afholdes Generalforsamling i Selskabet, og da der, som Følge af Arrestantens Besvigelser, ikke fandtes de fornødne Midler i Kassen til den umiddelbart efter Generalforsamlingen forestaaende Udbetaling af Dividende m. m., saa Arrestanten sig nødsaget til at betro sig til den daværende Formand for, samt et andet Medlem af Selskabets Kontrolkomitee, men angav dog for disse sin Kassemangel 10000 Kr. mindre, end den i Virkeligheden var, altsaa til 80000 Kr., idet han lagde Dolgemaal paa det Beløb, hun først havde tilvendt sig, og med Hensyn til hvilket han, som nedenfor anført, havde anvendt falsk Bogføring. Ved Hjælp af de nævnte Mænd lykkedes det Arrestanten at tilvejebringe Pengelaaen af tilsammen 65000 Kr., som han indbetalte i Selskabets Kasse, saaledes, at hans Kassemangel altsaa herved nedbragtes til 25000 Kr. De resterende 15000 Kr., som han havde tilstaaet yderligere at mangle, lovede han de pangjældende Medlemmer af Kontrolkomiteen selv at skaffe tilveje og at indbetale i Selskabets Kasse, og foregav ogsaa senere for dem at have indfriet dette sit Løfte. I Virkeligheden gjorde han imidlertid ikke dette, hvorimod han vedblev med svingagtigt at tilvende sig Penge af Selskabets Kasse, saaledes, at hans ulovlige Forbrug i Begyndelsen af indeværende Aar, atter var naaet op til ca. 90000 Kr., og derefter i Januar og Februar Maaned d. A., yderligere steg til 134000 Kr. Arrestanten havde stadig haabet, ved heldige Spekulationer, at blive sat istand til at dække sin Kassemangel, men hans Forhaabninger i denne Henseende skuffedes, og da Aarsregnskabet for 1887 skulde opgøres, indsaa han, at han ikke længere kunde holde sine Besvigelser skjulte, hvorfor han satte Kontrolkomiteen i Kundskab om disse, og den 20 Februar d. A. meldte sig for Politiet, som skyldig i Bedrageri. For at skjule de forannævnte Bedragerier har Arrestanten anvendt forskjellige Midler og herved betjent sig af Tilvalgte, der var ansat som Bogholder ved Selskabet. Den 24 September 1883 har Arrestanten saaledes ladet Tiltalte, i Selskabets

Kassebog, indføre som udbetalt à Conto i Toldafgift 10000 Kr., medens der i Virkeligheden ikke var udbetalt Noget, og den 27 Oktober 1886 og den 9 Februar 1887 har han endvidere ladet Tiltalte i Kassebogen indføre, som udbetalt i Told, hver Gang 10000 Kr. mere end der i Virkeligheden var betalt. Da der kunde være Fare for, at disse urigtige Bogføringer vilde blive opdagede af Selskabets Revisorer, der jævnlig undersøgte Bøgerne og stundom sammenholdt disse med Regnskabsbilagene, forfalskede Arrestanten, efter hvad der maa antages med egen Haand, tvende den 27 Oktober 1886 og den 9 Februar 1887 daterede Toldkvitteringer, ved at ændre deres Paalydende fra 23061 Kr. 25 Øre og 27410 Kr. 29 Øre til 33061 Kr. 25 Øre og 37410 Kr. 29 Øre og henlagde derefter, eller lod henlægge de saaledes forfalskede Kvitteringer blandt Selskabets Regnskabsbilag, som opbevaredes i en Bunko paa Selskabets Kontor og vare tilgængelige saavel for Revisorerne som for Kontrolkomiteen. Forfalskningen af den den 9 Februar 1887 daterede Toldkvittering blev udført af Arrestanten i Tiltaltes Paasyn, samtidig med at Arrestanten, som foran anført, beordrede Tiltalte til at føre til Udgift et Beløb, der var 10000 Kr. større end Kvitteringens oprindelige Paalydende, hvorefter Tiltalte modtog Kvitteringen og efter dens Afbenyttelse anbragte den blandt Regnskabsbilagene paa den for disse bestemte Plads. Med Hensyn til den anden Toldkvittering har Tiltalte forklaret, at samme, da han efter Arrestantens Ordre indførte den i Kassebogen med det urigtige Beløb, ikke var forfalsket, samt at han overhovedet har været uvidende om det med Hensyn til den begaaede Falsk, og Rigtigheden af denne Forklaring skjønnes der ikke at være Grund til at betvivle, saa at der altsaa forsaavidt ikke vil kunne blive Spørgsmaal om at anse Tiltalte for Meddelagtighed i Falsk. Ifølge Revisorerne under Sagen afgivne Erklæring maa det antages, at de forfalskede Kvitteringer ikke ere komne dem for Øje, ligesaa lidt som noget Medlem af Kontrolkomiteen kan forudsættes at have set dem, og med Hensyn til den ene af Kvitteringerne, nemlig den, der er dateret den 27 Oktober 1886, er Forfalskningen ogsaa udført med saa stor Skjødesløshed, at den ikke uden aabenbar Uforsigtighed kunde overses. Ved de forannævnte Midler til Fordølgelse af de af ham begaaede Bevisgørelser lod Arrestanten det bero indtil Begyndelsen af Aaret 1887, men fra dette Tidspunkt blev der ifølge en af Kontrolkomiteen noget tidligere tagen Beslutning 2 à 3 Gange om Maaeneden ved dennes Formand foretaget Efteraayn af Selskabets Kasse, og Arrestanten valgte nu, da Komiteens Formand ikke foretog nogen Undersøgelse af Bøgerne, men indskrænkede sig til, som Grundlag for Kasserevision, at begjære sig Saldoen efter Kassebogen mundtlig meddelt, den Udvej, at lade Tiltalte for Formanden opgive en urigtig Saldo, nemlig den Beholdning, der

ulde findes efter Kassebogen, med Fradrag af det besvegne
 eløb, forsaavidt dette ikke var bogført, hvilket efter det For-
 førte gjaldt med Hensyn til 30000 Kr., hvorhos han, for at
 mindske Misforholdet mellem den virkelige Beholdning og den
 eholdning, der skulle findes efter Kassebogen, lod Tiltalte ved
 nteicipation indføre Udgiftsposter, som virkelig skulde afholdes,
 en endnu ikke vare afholdte, og paa den anden Side opsætte
 idførelsen af allerede indgaaede Indtægtsposter en kort Tid.
 iltalte har forklæret, at det, dengang han i 1883 efter Arre-
 antens Paalæg i Kassebogen indførte de 10000 Kr. å Konto
 r Told, ikke — saavidt han da nu mindes — stod klart for
 m, at der dermed var forbunden nogen lovstridig Hensigt fra
 rrestantens Side, men han har erkjendt, at han, dels da han
 dførte denne Post i Selskabets Aarsregnskab, dels da han efter
 rrestantens Ordre udførte de senere urjættige Bogføringer og
 orde de urigtige mundtlige Opgivelser af Saldoen, har været
 idkommen paa det Rene med, at Hensigten dermed var, at
 jule en Kassemangel. og at denno maatte hidrøre fra, at Arre-
 anten, der bestyrede Kassen og ene havde Adgang til denne,
 egen Fordel havde disponeret over de manglende Beløb. Til
 n Undskyldning har han anført, dels at han stoledo paa, at
 rrestanten nok vilde dække Kassemangelen, dels at han, da
 rrestanten som Forretningsfører antog og afskedigede Selskabets
 ontorpersonale, derunder ogsaa Bøgholderen, stod i stærkt
 thængighedsforhold til Arrestanten og derfor ikke dristede sig
 at være sig ved at efterkomme dennes Ordre. Af Sagens
 plysninger fremgaaer ogsaa, at Tiltalte ikke har havt nogen-
 mhelst Fordel af den Hjælp, han har ydet Arrestanten, ligesom
 r heller ikke mellem dem har fundet nogen nærmere For-
 ndling og Forklaring Sted, angaaende Sammenhængen med de
 gaaede Misligheder, undtagen forsaavidt Arrestanten lejligheds-
 s, naar han paa Tiltaltes Besked om Størrelsen af det Beløb,
 r ved Opgivelserne til Kontrollkomiteens Formand skulde fra-
 ges Kassebogens Saldo, har udtalt, at „nu skulde den Sag
 art blive ordnet“. Som Følge af det Anførte ville Arrestanten
 Tiltalte være at anse. Forstnævnte efter Straffelovens § 253
 efter dens § 274, 1ste og 2det Led, jfr. § 269, 2det Stykke,
 Sidstnævnte, under Hensyn til Straffelovens § 252, 1ste Led,
 er dens § 253, jfr. § 47, 1ste Led og efter § 274, 1ste Led,
 § 269, 2det Stykke, disse tvende Paragrafer sammenholdt med
 47, 2det Led, efter Omstændighederne, Arrestanten med For-
 dringshusarbejde i 3 Aar og Tiltalte med Fængsel paa Vand
 Brød i 6 Gange 5 Dage, hvorhos Arrestanten efter derom
 dlagt Paastrand vil have at betale i Erstatning til det besvegne
 tieselskab 134000 Kr.

Onsdagen den 31 Oktober.

Nr. 14.   **Handelsgartner C. F. Hintze**
                       (Overretssagfører Dietrichsen)

contra

Direktionen for Selskabet „Tvedes Bryggeri“ ved den
 Medlemmer **P. V. Tvede, J. C. Tvede og J. H. Bruhn**
                       (Asmussen),

betr. Spørgsm. om en Færdselsret.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
 27 Juli 1885: De Indstævnte, Direktionen for Selskabet „Tvede
 Bryggeri“, bor for Citanten, Handelsgartner C. F. Hintzes Ti-
 tale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.
 Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke på
 den af de Indstævnte den 10 September 1883 fremlagte bekræftede
 Gjenpart af en af Citanten den 14 Marts 1865 udstedt Deklara-
 tion er angivet, hvilket stemplet Papir der er brugt til Hoved-
 exemplaret.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 9 November 1888.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads Forlag.**

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 32.

Onsdagen den 31 Oktober.

r. 14.

Handelsgartner C. F. Hintze
(Overretssagfører Dietrichsen)

contra

Direktionen for Selskabet »Tvedes Bryggeri« ved dens Medlemmer P. V. Tvede, J. C. Tvede og J. H. Bruun (Asmussen).

Højesterets Dom.

Ved det i den indankede Dom ommeldte, i 1867 skete aageskifte, ved hvilket senere afdøde Brygger Tvede bl. A. erdrog Citanten en Del af den ham tilhørende Ejendom Matr. Nr. 63 c af Frederiksberg til Fortsættelse af Platanen henimod Vesterbrogade, blev der tillagt de Tvede af tanten overdragne Parceller »Passage over den af mig, Hintze, langs med Parcellerne anlagte Vej med Overkjørsel Vesterbrogade og Frederiksberg Alle«, og samme Ret tilgives ligeledes den Platanvejen tilstødende Del af Matr.-Nr. 63 b og 63 c, som Tvede beholdt, og da den i 1867 af Tvede Citanten afstaaede Lod Matr.-Nr. 63 n i 1873 tilbagesolgtes af Tvede, blev en lignende Ret tillagt denne Parcel, over hvilken sydlige, de Indstævnte endnu tilhørende Del, den omstede Færdsel nu væsentlig foregaar. Ligesom nu denne Færdselsret er betegnet i ganske almindelige Udtryk, saaledes som det efter samtlige da foreliggende Forhold have Forordningen imod sig, at det skulde have været Parternes Mening at udelukke den Færdsel til og fra de til Platanen stødende Parceller, som vedkom den disaø umiddelbart grændsende, allerede ved Mageskiftet til Bryggeri benyttede Del af Tvedes Ejendom, og navnlig kan en saadan Indskrænk-

ning ikke antages at have været tilsigtet ved den i Mageskiftekontraktens § 6 indeholdte Begrænsning af de i de foregaaende Paragrafer truffne Bestemmelser til en Dybde af 32 Alen fra Platanvejen, idet denne Begrænsning efter Forholdets Beskaffenhed alene maa anses at have Hensyn til Indskrænkningerne i Bebyggelsesretten. Af de under Sagen afgivne Vidneforklaringer fremgaar det ogsaa, at den omtvistede Afbenyttelse af Vejen strax efter Mageskiftekontraktens Afslutning er begyndt og har været fortsat i en Række af Aar uden Indsigelse.

Som Følge af det Anførte maa det have sit Forblivende ved den de Indstævnte tillagte Frifindelse for Citantens Tiltale, og da Dommens Bestemmelse om Processens Omkostninger ligeledes tiltrædes, bliver den efter de Indstævnte Paastand at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at opheve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom beved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret opheves. Til Justitskassen betale Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I nærværende Sag har Citanten, Handelsgartner C. F. Hintze, under Anbringende af, at paa den ham tilhørende private Vej, Platanvejen, som fra Vesterbrogade forer til Frederiksberg Alle, er kun Ejere eller Brugere af de langs Vejen liggende Grunde berettigede til Færdsel med Vogne, men at „Selskabet „Tvede Bryggeri“, skjøndt det ikke som sandt har nogen Ejendomme paa Platanvejen, uberettiget har ladet Bryggeriets Vogne benytte Vejen til Gjennemkjørsel, oprindelig paa staend de Indstævnte Direktionen for bemeldte Selskab ved J. C. Tvede, P. V. Tvede og J. H. Bruhn, for Selskabet og paa dettes Vegne kjend uberettigede til at benytte Platanvej til Gjennemkjørsel med Vogne, eller til Færdsel med Vogne, som ikke have Ærinde i Ejendomme paa Platanvejen, samt tilpligtede at betale Citanten en Erstatning af 500 Kr. for de forøgede Vedligeholdelsesudgifter, som Bryggeriets uberettigede Færdsel paa Platanvejen har paaført ham. Idet Citanten derhos anbragte, at han, f

at hindre uberettiget Gjennemkjørsel, midt paa Vejen havde ladet anbringe en Bom, til hvilken han kun forsynede Ejerne eller Brugere af de langs Vejen liggende Grunde med Nøgler, men at Selskabet desuagtet havde ladet Bommen aabne først ved Nøgler, der af Citanten vare overleverede ovennævnte Direktionsmedlem J. C. Tvede i dennes Egenskab af Husejer paa Platanvejen, og senere, da Citanten, for at forhindre dette Misbrug, havde ladet Laasen til Bommen forandre, ved Nøgler, som Selskabet selv lod forfærdige paastod Citanten endvidere de indstævnte tilpligtede under en daglig Tvangsmulkt at udlevere dem de ved Bryggeriets Foranstaltning forfærdigede Nøgler tilkommen. Endelig paastod Citanten sig hos de Indstævnte tilendst Sagens Omkostninger skadesløst. Eftersat derpaa de Indstævnte, der procedere til Frisindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, i deres første Tilsvær havde oplyst, at Citanten ved Mageskiftbrev af 11 November 1867, Skjøde af 13 December s. A. og Skjøde af 31 Mai 1873 havde afhændet Parcellerne Matr.-Nr. 25 b_a, 25 b_b, 63 n, 25 c₁ og 25 c₂, alle af Frederiksberg, saaledes, at der tillagdes Kjøberne og efterfølgende Ejere eller Brugere af bemeldte Parceller, der ere beliggende: Matr.-Nr. 25 b_a og 25 c₁ Nærheden af, og de øvrige Parceller umiddelbart op til Platanvej, Ret til Passage over denne Vej imod Erlæggelse af en aarlig Afgift til Statskassen og et aarligt Bidrag til Vejens Vedligeholdelse, samt at Ejendomsretten til de nævnte Grunde tilligemed den omhandlede Ret til „Passage over Platanvejen“ senere er overgaaet over til Selskabet „Tvedes Bryggeri“, der — bortset fra den Størstedelen af Matr.-Nr. 63 n af samme or afhændet til den tidligere rediemand — endnu ejer samtlige disse Parceller har Citanten modificeret sin oprindelige Paastand derhen, at det ikke er den nærværende Søgsmaal er hans Hensigt at bestride, at Selskabet som Ejer af oftnævnte paa eller nær ved Platanvej beliggende Parceller har en vis Ret til Færdsel ad denne Vej, men ikke i den at fastslaa, at den af Citanten ved Parcellernes Afhændelse erdragne Færdselsret alene tilkommer Selskabet i dets Egenskab som Ejer af bemeldte Parceller, men ikke kan udøves til fordel for det Selskabet tilhørende Bryggeri, hvoraf foranførte Parceller ikke ere og ifølge det ved deres Afhændelse tagne Forbehold efter Citantens Formening end ikke kunde gjøres til fordel for Selskabet. Ifølge de Indstævntes Fremstilling har Selskabet, til hvilket afdøde Brygger Tvedes Enke ved Skjøde af 18 April 1879, foruden ovenanførte til den Afdøde af Citanten afhændede Parceller Matr.-Nr. 25 b_a, 25 b_b, 63 n og 25 c₁, overdrog Matr.-Nr. 39 e af Kjøbenhavns udenbys Vester Kvarter samt flere andre Boet tilhørende Grunde og det derpaa anlagte Bryggeri, overgivet sin Færdselsret paa Platanvejen saaledes, at det med de byggevogne eller andre Vogne har kjørt ud fra ovennævnte

deres Ejendomme, enten ad Vesterbrogade og derfra ned ove Platanvejen eller ad en i denne udmundende, paa den Selskabs tilhørende Del af Matr.-Nr. 63 n anlagt Vej ud paa Platanvejen og videre fort, samt ind til dets Ejendomme, enten ad den ove Matr.-Nr. 63 n forende Vej eller over Platanvejen og om ad Vesterbrogade. Ved denne Kjørsel formene de Indstævnte ikke at have overskredet Grændserne for deres Færdselsret, i hvilken Henseende de have fremhævet, at den af Citanten ved Afhænselsen af de oftnævnte Parceller tilstaaede Ret til „Passage ove Platanvejen“ er ganske almindelig, og at Selskabet derfor, saa længe det er Ejer af bemeldte Parceller — der ikke ved det af Citanten pauberaabte Forbehold ere udelukkede fra Anvendelse til Bryggerigrund, naar blot ikke Dampskorstene eller Damp- og andre støjende Maskiner anbringes derpaa, og som i Virkeligheden allerede ere integrerende Dele af Selskabets Bryggeriejendom — har en ubetinget og ubegrændset Ret til at kjøre over Platanvejen, navnlig ogsaa i Bryggeriets Interesse. De findes nu ogsaa heri at maatte gives de Indstævnte Medhold. Det skal i saa Henseende bemærkes, at det af de Indstævnte gjort gjældende og ikke af Citanten benægtet, at Matr.-Nr. 25 b allerede da Mageskiftet fandt Sted, var en integrerende Del af den samlede Bryggeriejendom, der bestod af Matr.-Nr. 39 e af Kjøbenhavns udenbys Vester Kvartér, Matr.-Nr. 63 b og c samt 25 b af Frederiksberg, men det fremgaar af de under Sagens fremlagte Dokumenter, at Matr.-Nr. 25 b er solgt til Brygger Tvede til Forening med Matr.-Nr. 25 b v, altsaa for at indlemme i Bryggeriejendommen. Naar der nu er tillagt Kjøberen Ret for enhver af de kjøbte Parcellers Vedkommende til fri Passage af Platanvejen, kan denne Ret for Matr.-Nr. 25 b's Vedkommende kun udoves i den samlede Bryggeriejendoms Interesse. De skjønnes heller ikke rettere, end at Alt, hvad der foreligger om de mellem Brygger Tvede og Citanten indgaaede Overenskomster vedrørende de omhandlede Ejendomshandler, tyder paa, at de har været Meningen at hjemle Brygger Tvede den af de Indstævnte paastaaede Ret til Passage af Platanvejen, i hvilken Henseende det bør fremhæves, at Platanvejen blev forlængt tværs igjennem Tvedes Ejendom Matr.-Nr. 63 b og c, der sel efter Salget af nogle Parceller vedblev at have Facade til Platanvejen. Mod hvad der saaledes stemmer saavel med Kontrakten Ordlyd som med Forholdets Natur, kan der ikke, som af Citanten forment, hentes noget afgjørende Argument fra Indholdet af Mageskiftekontraktens § 6, der ikke kan antages at have sigte til det heromhandlede Forhold. Efter det Anførte ville de Indstævnte være at frifinde for Citantens Tiltale i denne Sag. Sagen Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at de ikke paa den af de Indstævnte den 10 September 1883 frem

igto bekræftede Gjenpart af en af Citanten den 14 Marts 1865 dstedt Deklaration er angivet, hvilket stemplet Papir der er rugt til Hovedexemplaret. Iøvrigt foreligger ingen Steinpelvertrædelse under Sagon.

nr. 216.   Advokat Nellemann
  contra
Anders Rasmussen (Def. Bagger),

er tiltales for Kvaksalveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Juni 1888: Taltale Anders Rasmussen bør til Kjøbenhavns Fattigvæsens lovedkasse bøde 200 Kr. og betale Aktionens Omkostninger, erunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kalko og Nyegaard, 25 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde.

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt t stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretslægerer Bagger 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under ervørende Sag tiltales Anders Rasmussen, der er født den 4 Marts 1836 og ikke funden forhen straffet, for Kvaksalveri, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og det

iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, der ikke har nogen Adkom- til at udøve Lægepraxis, i de sidste ca. 4 Aar med Undtagelse af en Del af Aaret 1885, i hvilket han opholdt sig i Amerik har her i Landet — i en kortere Tid i Forening med en ande Person, for hvis Vedkommende Sagen er paadømt ved Retter Dom af 2 Juni 1885 — i stort Omfang og tildels for Betaling taget Syge i Kur for forskellige Sygdomme, bl. A. Gigt, Brys syge, Mavetilfælde, Hovedsmerter, Øjensygdomme, Døvhed, Aars betændelse, Blegspot, Diphteritis, Skarlagensfeber, idet han som Helbredelsesmiddel har anvendt en saakaldet magnetisk Behand ling, der fornemmelig har bestaaet i, at han med Hænderne har bestroget de Syge ovenfra og ned ad Kroppen, ladet Haande nogen Tid ligge rolig paa de Syge og deslige, hvorhos han nogle Tilfælde har givet dem Papir, som af ham var behandlet med saakaldede magnetiske Bestrygninger, for at de skulde lægge det paa Brystet eller andre Steder paa Legemet, og i et enkelt Tilfælde ladet den Syge drikke Vand med lidt Salt i af et Glas som han havde bestroget paa samme Maade. At Tiltaltes Behandling i noget Tilfælde har medført skadelige Følger for d Paagjældende, er ikke oplyst. Som Følge heraf vil han vær at anse efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Frd. 5 September 1795 § 5, efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Fattigvæsen Hovedkasse tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Torsdagen den 1 November.

Nr. 238.

Højesteretsagfører Bagger

contra

Peder Andersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Ildpaasættelse.

Rinds-Gislums Herreders Extrarets Dom af 27 Juli 1888: Arrestanten Peder Andersen bør hensættes til Forbedringer husarbejde i 2 Aar. Saa vil han og have at udrede i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikring 1210 Kr., og til d mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rørlig Ejendom i Nørrejylland 15 Kr., samt alle af hans Arrest o

sagen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Andersen og Defensor, Sagfører Schibbye, henholdsvis 2 og 10 Kr. De domte Erstatningsbeløb at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 August 1888: Inderretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretsagfører Hastrup, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. De domte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms ovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten, Snedker Peder Andersen, for Ildspasættelse. Den 2 Juli d. A. om Morgenen opstod der Ild i det Arrestanten tilhørende og af ham, der er ugift, og ingen Husstand havde, alene beboede Hus i Rind, hvorved dette, er var opført af Grundmur og forsikkert i Landbygningernes Brandforsikkring for 1643 Kr., nedbrændte paa Ydermurene nær, gesom der af Arrestantens Losore, hvilket var forsikkert i de aindre Landejendomsbesidderes Brandforsikkringsforening for ørlig Ejendom i Nørrejylland for 900 Kr. brændte Endel, sedens dog Størstedelen blev reddet. Under den i Anledning eraf indledede Undersøgelse maa det nu ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtjort, at han har paasat Ilden under følgende nærmere Omstændigheder. Aftenen forinden havde Arrestanten tilfældig af sin Nabo erfaret, at der til Lørdagen den 7 s. M. var berammet

Auktion over endel Arrestanten tilhørende Løsoregenstand navnlig Værktøj, hvori der ved en hos ham den 21 August 1888 efter Rekvisition af en Sagfører foretagen Exekutionsforretning var bleven gjort Udlæg, og da Arrestanten — der efter sin Forklaring ansaa sin økonomiske Stilling for odelagt, naar hans Løsøre blev solgt, og derfor var bleven meget betagen ved den nævnte Meddelelse, og i den Anledning havde tilbragt en urolig Nat — den næste Morgen tidlig, medens han kogte Kaffe paa Komfuret i Husets Kjøkken, bemærkede, at der var opstaaet Ild i Skorstenen, idet han hørte Ildens Dundren, og ved at gaa udenfor Huset, saa en tyk Røg stige op af Skorstenen, faldt det ham pludselig ind, at han, hvis hans Hus og Løsøre brændte, kunde ved Hjælp af Forsikkringssummerne komme ud af sine økonomiske Vanskeligheder, og da han paa Grund af Skorstenens Styrke ikke antog det for rimeligt, at Ilden derfra vilde udbrede sig og forårsage en Ildebrand, fattede han den Beslutning, selv at sætte Ild paa Huset. I dette Øjemed gik han ind i den i Husets østre Ende liggende Stue, hvorfra han ad en Stige steg op paa Loftet, og her tændte han ved Hjælp af en Svovlstik Ild indvendig i Taget, tæt ved Husets Monning paa den søndre Side af Skorstenen, idet han, efter sin Forklaring, ved Valget af dette Sted gik ud fra, at en der opstaaet Ildebrand snarest vilde blive antagen at hidrøre fra Skorstenen idet Røgen af Vinden, der var nordvest, fortes til den Side af Taget, hvor han paasatte Ilden. Denne tog strax fat i Taget der var godt tørt indvendig, og da Arrestanten havde set dette gik han samme Vej ned og gav sig til at redde sine Ejendele. Arrestanten har særlig benægtet, at han ved den nævnte Lejlighed paa nogen Maade lagde an paa at fremkalde den omtalt Skorstensild, der efter hans Forklaring opstod tilfældig, som paastaet, at det først var Synet af denne Ild, der fremkaldt Tanken hos ham om, at hans økonomiske Stilling kunde reddes ved Hjælp af Forsikkringssummerne for hans Hus og Løsøre. Som det maa antages, blæste det temmelig stærkt under Branden men efter hvad der er oplyst om Vindens Retning, samt om Beliggenheden af Arrestantens Hus i Forhold til de nærmest liggende Huse, af hvilke det nærmeste maa antages at have været ca. 50 Alen fjernet fra dennes Hus, kan der dog ikke antages at have været nogen Fare for Brandens videre Udbredelse. For sit anførte Forhold er Arrestanten, der er født i Aaret 1856 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffeloven § 281, 2det Mombrom med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde 2 Aar, og da det derhos maa billiges, at det ved Dommen er paalagt Arrestanten at udrede i Erstatning til Landbygningerne Brandforsikring 1210 Kr. og til den ovennævnte Brandforsikrings-

forening for rørlig Ejendom 15 Kr., vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes tilliges, saaledes være at stadfæste.

Nr. 258. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Hans Nielsen (Def. Bagger),

ler tiltales for Vold.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 15 Juni 1888: Tiltalte Hans Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og i Erstatning til Skomagersvond Ludvig Carl Christian Christensen betale 170 Kr. Saa bør han og udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salar til Aktor og Defensor, Sagfører Kjørboe og Prokurator Kramer, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 16 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 September 1888: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Salar til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Overmoes og Becher, betaler Tiltalte, Vognmandskarl Hans Nielsen af Odense, 15 Kr. til hvor. Den idømte Erstatning at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden efter Omstændighederne findes at burde forkortes til 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Dage. I Salarium for Højesteret

betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hanse og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Unde nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Saaktioneres Tiltalte, Vognmandskarl Hans Nielsen af Odense, som er født den 18 Mai 1854 og ikke findes forhen tiltalt eller straffet, for Vold, og er det ved egen Tilstaaelse og det iøvrig Oplyste bevist, at Tiltalte har gjort sig skyldig i denne Lov overtrædelse. Da Tiltalte Natten mellem den 18 og 19 Decembe f. A. traf sammen med Skomagersvend Ludvig Carl Christian Christensen i Nygade i bemeldte Kjøbstad, opstod der Skjænder mellem dem, og efterat Christensen, der var noget beruset, viste en fredsforstyrrende Adfærd, af den patrullerende Politibetjent var bleven bortvist fra Gaden, forlod Tiltalte ligeledes samme, men traf kort efter atter paa Christensen, som efter Tiltaltes Forklaring, der ikke kan forkastes, optraadte paa en drillende og udfordrende Maade overfor Tiltalte. For at standsotte, og for at blive fri for hans Paatrængenhed, men uden Hensigt til at ville tilføje ham nogen Skade, tildelte Tiltalte med den bløde Haand Christensen nogle Nakkedrag, hvorved dennes Faldt til Jorden og i Faldet brækkede sit Ben. Ved dette Fald blev ifølge fremlagt Lægeerklæring venstre Skinneben og Lægbeibrækket saaledes, at der tillige fremkom et $\frac{2}{3}$ Tomme lang blødende Saar gennem Huden over Brudstedet af Skinnebenet hvorhos Christensen tillige stødte sit Hoved saaledes, at der paa højre Side af Panden viste sig en udbredt Blodudtrængning under Huden med nogle overfladiske Hudafskræbninger. Disse Beskadigelser, for hvilke Christensen var indlagt paa Sygehuset fra den 19 December f. A. til den 17 April d. A., kunne dog efter Lægeerklæringen ikke antages at ville medføre blivende Virkninger for hans Helbredstilstand, naar undtages, at der mulig vil være nogen Tilbojelighed til Saardannelse paa Brudstedet af Skinnebenet. For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold maatte det billiges, at han ved Underretsdommen er anset efter Straffelovens § 203 og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende og Dommens Bestemmelser om Erstatning og Aktionens Omkostninger, der ere paaagtede Tiltalte, ligeledes bifaldes, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

Tirsdagen den 6 November.

Nr. 20. Husmand Lars Jørgen Jensen (Hansen)

contra

Gaardejer Hans Peter Hansen (Overretssagfører Høgsbro).

omtr. Spørgsmaalet om en Eiendomshandel.

Bornholms søndre Herreds ordinære Rets Dom af 6 November 1885: Indstævnte Lars Jørgen Jensen, bor til Citanten Hans Peter Hansen betale 1150 Kr., med 4 pCt. aarlige Renter heraf fra 11 April 1883 til Forligsklagens Datum den 11 December 1884, og derefter 5 pCt. aarlige Renter indtil Betaling sker, samt under en daglig Mulkt af 5 Kr. kvittere sin Lejeret til den under Sagen omhandlede Englod ved Egeby Skove, imod at han faar lovligt og hæftelsesfrit Skjøde paa Parcellen Matr.-Nr. 156 i Aaker. Sagens Omkostninger udreder Indstævnte til Citanten med 100 Kr. At efterkommes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Statsrettensdom af 15 November 1886: Underretsdommen bor ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten betaler Citanten Husmand Lars Jørgen Jensen af Anker Sogn til Indstævnte Gaardejer Hans Peter Hansen sammesteds med 40 Kr. At efterkommes inden 8 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Prokurator H. F. Voller en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at begynde Stemplingen af de af ham den 8 Februar og 16 August l. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Af de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger fremgaar, at det ene af de i Dommen paaberaabte Vidner, nemlig Hans Peter Madsen, ifølge en Aftale, som skal være truffen mellem ham og Indstævnte samtidig med, at den af Vidnet omfoklarede Forhandling mellem Sagens Parter foregik, skulde have 950 Kr. af den efter hans Forklaring vedtagne Kjøbesum 1150 Kr.; han maa som Følge heraf betragtes som inhabilt Vidne, idet den Omstændighed, at han ifølge sin seneste Forklaring ansaa Indstævnte ubetinget pligtig til at svare ham de 950 Kr., hvilket Beløb han endog, dengang han efter Overretsdommens Afsigelse rathaberede sine tidligere Vidneforklaringer, vil

have faaet fuldt udbetalt, ikke har kunnet hæve hans Inhabilitet. Hvad det andet i den indankede Dom paaberaabt Vidne, nemlig Andreas Jensen, angaar, kan der allerede i den Grund ikke tillægges hans Vidneforklaring Betydning, da denne er afgiven i en Sag mellem Citanten og fornævnt Madsen, og at han var Svigerfader til denne, af hvem han førtes som Vidne og til hvis Fordel han afgav Forklaringer. Da der saaledes ikke er tilvejebragt noget Vidnebevis for, at de paagjældende Forhandlinger have ført til en endelig afsluttet Handel, og da forskellige andre af Indstævnte paa beraabte Omstændigheder ikke med nogen Bestemthed tyder hen paa, at den paastaaede Handel er kommen i Stand, vil Citanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale, idet der efter det Foreliggende ikke findes tilstrækkelig Grund til i Overensstemmelse med en af Indstævnte subsidiært nedlagt Paastand at gjøre Sagens Udfald afhængigt af Citantens Ed.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indanke Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende fra Bornholms søndre Herreds Ret hertil indankede ankede Sag anbragte Indstævnte, Gaardejer Hans Peter Hansen af Aaker Sogn, i 1ste Instans, at der i Marts 1883 imellem ham og Citanten, Husmand Lars Jorgen Jensen sammensteds blev afsluttet en Handel, hvorved Indstævnte, der ejer 6te Selvejergaard i Aaker Sogn, solgte Citanten en ved hans Hus beliggende Jordlod af bemeldte Gaards Grund paa 6 à 7 Tdr. Land — over hvilken Jordlod Citanten umiddelbart i Forvejen havde faaet overdraget Brugsretten af en tidligere Lejer — til Ejendom, imod at en anden i sidstnævnte Overdragelse indbefattet Fæstelod, en Englod, beliggende vest for Egeby Skove, skulde hjemfalde til Gaarden og Fæstebrevet kvitteres for denne Lods Vedkommende, hvorhos Citanten skulde betale Indstævnte en Kjøbrsum af 1150 Kr., der skulde forrentes med 4 pCt. fra 11 April 1883 og betales til Nytaar 1884. Parcelskjøde skulde udstedes, saasnart Udstykningen var approberet, og Fæstebrevet

ia Englodden skulde da kvitteres, Da Citanten imidlertid, uagtet dstykningsen for længst var approberet og Indstævnte derom havde underrettet Citanten samt leveret ham Parcelkortet, begrede sig ved at opfylde sin Forpligtelse efter Handelen, søgte Indstævnte ham tilpligtet til imod at faa lovligt og hæftelsesfrit tjøde paa den ommeldte Fæstelod, der nu ved Udstykningen betegnet Matr. Nr. 150 og skyldsat for Hartkorn 3 Skp. 1 dk., $2\frac{3}{4}$ Alb., Glsk. 1 Kr. 90 Øre, at betale ham 1150 Kr. ved Renter heraf 4 pCt. p. A. fra 11 April 1883 til Forligse-
 ægens Dato den 11 December 1884 og 5 pCt. p. a. fra Indstævnte Dato, at kvittere Fæstebrevet paa den ommeldte Englod og Egby Skove samt betale Indstævnte denne Sags Omkostninger skadesløst. Citanten paastod sig frifunden og Indstævnte ualagt Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilrækeligt, idet han benægtede, at han havde afsluttet nogen andel med Indstævnte af det ovenangivne Indhold, men ved en ovennævnt Rets Dom af 5 November f. A. blev Indstævntes Paastand tagen tilfulde, saaledes at Citanten under en øgkelig Mulkt af 5 Kr. tilpligtedes at kvittere sin Lejeret til den ovennævnte Englod samt saaledes, at Sagens Omkostninger bestemmes til 100 Kr. Denne Dom har Citanten ved Stævning af 25 November f. A. indbragt for Retten, hvor han har gjenget sin i forrige Instans neglagte Paastand, hvorimod Indstævnte har paastaaet Underretsdommen stadfæstet. Begge Parter have derhos begjært sig Sagens Omkostninger her for retten tillagte. Indstævnte har støttet sin Paastand dels paa, at Citanten, hvad der er in confesso, har modtaget det ovennævnte Parcelkort, dels paa et Thingsvidne, under hvilket trede Vidner paa en i alt Væsentligt overensstemmende Maade have erklæret, at de til det angivne Tidspunkt have overværet Afslutningen af en Handel mellem Parterne af det angivne Indhold, og da det ikke imod Indstævntes Benægtelse er godtgjort, hvad Citanten har gjort gjældende, at den ene af de paagjældende Vidner har nogen Interesse i nærværende Sags Udfald, findes Indstævntes Paastand med Føje tagen tilfulde ved Underretsdommen, og denne vil saaledes være at stadfæste, hvorhos Citanten vil have at tilsvare Indstævnte Appellens Omkostninger med 40 Kr. Der vil være at forelægge Prokurator H. F. Møller en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige templingen af de af ham den 8 Februar og 16 August d. A. indlagte Indlæg; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse er for Retten.

Onsdagen den 7 November.

Nr. 206.

Advokat Klubien

contra

Mads Johnsen (Def. Hansen),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i Mened.

Øster- og Vester Herreders Extrarets Dom af 1 April 1888: Arrestanten Mads Johnsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og udrede Aktionens Omkostninger derunder Salær til Aktor, Sagfører Therkildsen, og til Defensor Prokurator Bøggild, med henholdsvis 25 og 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Juni 1888 Tiltalte Mads Johnsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Akto for Underretten 15 Kr., til Defensor sammesteds 12 Kr., sam til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, 20 Kr. til hver, udredes af det Offentlige

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande Der tillægges Advokat Klubien og Højesterets-sagfører Hansen i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Gaardmand Mads Johnsen for at have gjort sig skyldig i Mened, og ere Sagens Omstændigheder efter det under samme Oplyste i det Væsentlige følgende: Under en der 18 August 1886 ved Øster og Vester Herreds Ret inkammeret Sag sagsøgte Karethmagerne Danielsen og Olsen af hvilke Førstnævnte under Sagens Drift afgik ved Døden, hvorefter Olsen som hans eneste Arving indtraadte i hans Sted, Tiltalte ti

etaling af 345 Kr., som han skulde være dem skyldige for en Jædervogn, som han efter deres Anbringende havde afkjøbt dem en 15 Juli s. A. Tiltalte, der mødte ved Sagfører, paastod sig under Sagen frifunden, idet han vel indrømmede, at der havde indet foreløbige Forhandlinger Sted mellem ham og Citanterne om Kjøbet af en Vogn, men benægtede, at en endelig Handel var kommen i Stand. Ved ovennævnte Rets Dom af 29 Juni

A. blev Sagen afgjort derhen, at Tiltalte frifandtes og Sagens Omkostninger ophævedes, saafremt han med Ed bekræftede, at an ikke i Juli Maaned 1886 for 345 Kr. havde afkjøbt Karethmagerne Danielsen og Olsen en tosedet Fjædervogn, medens han under den modsatte Forudsætning tilpligtedes, mod at erholde en ommeldte Vogn udleveret, at betale Olsen det ovenanførte Jælob tilligemed Renter deraf fra Forligsklagens Dato samt Sagsomkostninger med 50 Kr. Den 14 September s. A. aflagde Tiltalte derpaa under en af ham paastævnet Edssag den nævnte Tid, efterat Dommeren dels paa sædvanlig Maade havde forberedt om til Ed-aflæggelse, dels — efter hvad der her inden Sagen er oplyst, navnlig ved to edeligt afhørte Vidners Forklaringer — jentagende havde gennemgaaet Edsthemaet med ham og bedt ham, at det deri forekommende Udtryk „afkjøbt“ rummede enhver endeligt afsluttet Handel, og at Tiltalte altsaa ikke vilde kunne aflægge Ed, dersom han engang endeligt havde kjøbt Vognen, selv om han maaske forment, at Handelen senere var aet tilbage eller hævet. Ved de Forklaringer, som under Undersøgelsen i nærværende Sag ere afgivne dels af Tiltalte dels af ovennævnte Karethmager Olsen, samt ved Sagens øvrige Oplysninger er der om de nærmere Forhandlinger, som fundt sted mellem Tiltalte paa den ene Side og Olsen og dennes daværende Kompagnon paa den anden Side, oplyst Følgende: Den nævnte Dag i Juli Maaned 1886 kom Tiltalte ind hos Danielsen og Olsen og sluttede med dem — som begge vare tilstede, men af hvilke efter Tiltaltes Forklaring Olsen førte Forandlingen med ham — Handel om en Vogn, som han skulde betale med 345 Kr., der skulde erlægges i to Afdrag, idet dog Kjøbet blev betinget af, at Smed A. T. Hansen i Skonager først skulde syne og antage Vognen, eller, som Olsen har udsagt, skulde se paa den; naar dette var sket, skulde Danielsen og Olsen, uden at afvente yderligere Besked fra Tiltalte, sende Vognen til Skonager, hvor Tiltalte skulde modtage den. Da Tiltalte, som det maa antages, kort efterat han havde forladt Danielsens og Olsens Forretningslokale, havde et andet Sted i Lænde set en anden Vogn, som han syntes bedre om og kunde have lidt billigere, og derfor fortrød Handelen, gik han tilbage til Danielsen og Olsen og foreslog Olsen, som han traf tilstede, at den Handel gaa tilbage, idet han fremkom med nogle Yttringer, som gik ud paa, at han vilde have Vanskelighed med at

faa Vognen betalt, hvad han iøvrigt har erkjendt, ikke at vær stemmende med Sandheden. Olsen gav herpaa Tiltalte et Svar som det i ethvert Fald maa antages, at Tiltalte med Føje ha opfattet som en Indvilligelse i, at Handelen gik tilbage. Di Olsen imidlertid senere paa Dagen fik at vide, at Tiltalte havde kjøbt en Vogn et andet Sted, bestemte han sig efter sin Forklaring til at fustholde sin Ret efter den engang indgaaede Handel, og fik ovennævnte Smed Hansen fra Skonagor, hven han samme Dag tilfældigvis traf, til at se paa Vognen, paa hvilken Hansen, som det maa antages, ikke fandt Noget at udsætte. Tiltalte har nu vel under Forhorene erkjendt, at har havde kjøbt den paagjældende Vogn og var sig bevidst, at har maatte staa ved Handelen, hvis ikke Sælgeren vilde løse har fra Samme. Han har imidlertid tillige fastholdt, at han mente med frelst Samvittighed at kunne aflægge den ham paalagte Ed idet dels ovennævnte Smed Hansen ikke af ham var bleven bemyndiget til at se paa Vognen, dels Olsen udtrykkeligt paa hans Henvendelse havde indvilget i Handelens Ophævelse, eller, som Tiltalte har udtrykt sig, „givet ham fri for Vognen“, samt at den af ham aflagde Ed er, som han har udtrykt sig „rigtig“.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 16 November 1888.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 33-34.

Onsdagen den 7 November.

Nr. 206.

Advokat Klubien

contra

Mads Johnsen (Def. Hansen).

Efter de foreliggende Oplysninger og navnlig Tiltaltes nysaanførte Erkendelse heraf maa der gaaes ud fra, at Tiltalte under sin første Forhandling med Kæretmagerne Danielsen og Olsen har sluttet en for ham bindende Handel om den paagjældende Vogn, om samme end var gjort afhængig af, at Smed Hansen, der havde anbefalet Danielsen og Olsen til Tiltalte, efter Besigtigelse havde erkendt Vognen for god. Paa den anden Side maa der ved Bedømmelsen af det under nærværende Sag foreliggende Spørgsmaal gaaes ud fra, at Olsen paa Tiltaltes ovennævnte Henvendelse, der maa antages at være sket højest nogle faa Timer efterat han første Gang havde været hos Danielsen og Olsen, havde invilligt i atter at hæve Handelen, og der savnes Foje til ved Bedømmelsen af Tiltaltes Forhold at gaa ud fra, at lenne Indvilligelse skulde have været uforbindende for Danielsen og Olsen paa Grund af det usande Foregivende, hvormed Tiltalte under sin ommeldte Henvendelse var fremkommen om sine Udsigter til at præstere Betaling. Det kan derhos, naar Spørgsmaalet er om den Opfattelse Tiltalte kan antages at have haft af det i Dommen bestemte Edsthema, ikke lades ude af Betragtning, at det under det paagjældende Sogsmaal overfor et fra Tiltaltes Side fremsat Anbringende om, at han, efterat have handlet med Danielsen og Olsen om Vognen, senere samme Dag meddelte dem, at han ikke ønskede at afslutte Handelen, og at len af dem, til hvem han saaledes henvendte sig, gav et Svar,

som gik ud paa, at han var enig i, at der ikke blev noget i Handelen fra Citanernes Side — i Strid med Sandheden — var blevet benægtet, at Tiltalte senere den paagjældende Dag havde tilkjendegivet dem, at han ikke vilde have Vognen, ligesom det særligt, hvad efter det Foranførte ligeledes maa antages at have været urigtigt, var benægtet af dem, at de havde indvilliget i at ophæve Handelen. Det her omhandlede Anbringende, paa hvilket Tiltaltes Frifindelsespaaestand tildels er støttet, finde derhos slot ikke omtalt i Dommens Præmisses, der betegne hel den fra Tiltaltes Side brugte Procedure, som gaaende ud paa en Benægtelse af, at de forelobige Forhandlinger om Vognen havde ført til en endelig Handel, og iøvrigt paa en Benægtelse i E og Alt af samtlige Citanernes Anbringender. Efter alt Foreliggende findes det nu, at Tiltalte har haft nogen Anledning til at henføre det i Edsthemat forekommende Udtryk, at han ikke i Juli Maaned 1886 havde afkjøbt Danielsen og Olsen en Vogn som sigtende til, hvad der var blevet det endelige Resultat af disse med disse den paagjældende Dag førte Forhandlinger, og ikke til, om der overhovedet paa noget Trin af disse Forhandlinger maatte have foreligget et Kjob, og det maa herefter, samt idet det ikke tør anses sikkert oplyst, hvorledes Tiltalte har opfattet de Forklaringer, Dommeren forinden Edsfæstelsen gav ham om Indholdet af Edsthemat — om hvilke Forklaringer, hvoraf Intet blev tilført Retsprotokollen, Tiltalte ikke vil have nogen nærmer Erindring — findes betænkeligt at forkaste Tiltaltes Forklaring hvorefter han vil have anset det Udsagn, han bekræftede med Ed, for at være overensstemmende med Sandheden. I Henhold til det Anførte vil Tiltalte, der er født i 1856 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at frifinde for Aktors Tiltale.

Nr. 261.

Advokat Klubien

contra

Christian Emil Larsen (Def. Levinsen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirets Dom af 15 September 1888
Arrestanten Christian Emil Larsen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunde

alærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Hvaløe og Salomonson, 15 Kr. til hver. At efterkomme under Adfærd efter oven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt stå stande. I Salarium for Højesteret betaler Tilvalgte til Advokaterne Klubien og Levinsen 30 Roner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Christian Emil Larsen for Tyveri angte Sag er han ved egen Tilståelse og det iøvrigt oplyste overvist at have den 4 Juni d. A. om Aftenen Klokkeren omtrent 12 Aalet en til 4 Kr. vurderet Frakke, der hang i et Portnerlukafri Staden, hvortil Adgangen var uhindret, og tilhørte Justitsraad Embætte. Arrestanten er født 5 Juni 1858 og anset bl. a.: Ifølge Rettens Dom af 13 Januar 1877 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge dens Dom af 25 August 1877 efter Straffelovens § 230, 1ste Stykke, med Fængsel i 5 Gange 5 Dage, ifølge dens Dom af 19 Oktober 1878 efter Straffelovens § 243, jfr. tildels §§ 46 og 54, efter dens § 231, første Led og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ifølge dens Dom af 13 Marts 1881 efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, ifølge dens Dom af 23 Juni 1885 efter Straffelovens § 232 for femte Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og senest ifølge Roskilde Kjøbstads Politirets Dom af 7 Juli d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 2 og § 3, jfr. § 5 d Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Som Følge det anførte vil han være at anse efter Straffelovens § 232 for at have begaaet simpelt Tyveri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Nr. 247.

Advokat Hindenburg

contra

Forbedringshusfange **Carl Vilhelm Speth** (Def. Levinsen
der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirets Dom af 7 August 1888
Forbedringshusfange Carl Vilhelm Speth bør straffes med Forbedringshusarbejde i 6 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorer Hvalsee og Herforth, 15 Kr. til hver og i Godtgjørelse af havte Udlæg til Prokurator Herforth, 13 Kr. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politiretens Dom bør ved Maat at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Levinsen 5 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Undnærværende mod Forbedringshusfange Carl Vilhelm Speth i Tyveri anlagte Sag er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have om Aftenen den 25 November 1888 begivet sig ind i Ejendommen Havnegade Nr. 53, til hvilken Adgangen var uhindret, og efter at have tilbragt Natten i Kjelleren, Klokken mellem 5 og 6 den paafølgende Morgen fra uafaaaset Værelse i Ejendommen stjålet nogle Beklædningsgenstande af samlet Værdi 85 Kroner, som tilhørte Kellner Alb Skoglund og dennes Broder, Emil Skoglund. Efter hvad Tiltalte under Sagen først har tilstaaet, begav han sig om Aftenen den 25 November ind i den nævnte Ejendom for at begaa Tyveri i denne, naar Porten henad Morgenstunden blev aabnet, og fra saavidt han senere har udsagt, at denne Forklaring er urigtig og paastaet, at han, da han begav sig ind i Ejendommen, k

Idesøge Natteophold der og først om Morgenens besluttede at jøle i denne, findes der ikke at kunne tages Hensyn til denne Intet bestyrkede Forandring i hans engang afgivne Tilstaaelse. Tiltalte er født den 24 Marts 1862 og anset blandt Andet: følge denne Rets Dom af 30 November 1886 efter Straffelovens 228 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder; ifølge denne Rets Dom af 6 September 1887 efter Straffelovens § 230 1ste Membrum og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og senest ifølge dens Doms af 4 Marts 1888 dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 230 1ste Membrum lempet Tillægsstraf, dels efter dens §§ 231, 1ste Membrum og 253, dels efter Lov 3die Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Som Følge af et Anførte vil han nu være at anse i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 231 1ste Membrum lempet Tillægsstraf, efter Omstændighederne af Forbedringshusarbejde i 6 Maaneder.

Torsdagen den 8 November.

Nr. 242.

Advokat Klubien

contra

Hans Povlsen (Def. Nellemann).

er tiltales for Tyveri.

Thorseng Birks Extrarets Dom af 6 Juni 1888: Tiltalte Hans Povlsen bør straffes med simpelt Fængsel i 1 Maaned. Saa udreder han og i Erstatning til Husfæster Peter Nielsen 16 Kr. samt Aktionens Omkostninger, og derunder i Alvor til Aktor Overretssagfører Jacobsen 12 Kr. og til Defensor Prokurator Stürup 10 Kr. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 August 1888: Tiltalte Arbejdsmand Hans Povlsen bør henrettes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. I Henseende til den tilkjendte Erstatning og Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne J. A. Petersen og Lange,

betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at urodes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den skete Indstævning foreligge Højesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover-samt Hof-og Stadsrettens Dom bør ve Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale Tiltalte til Advokaterne Klubien og Nelleman 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Thorseng Birks Extraret hertil indankede Sager er Tiltalte Arbejdsmand Hans Povlsen, der er født den 21 November 1852 og ved bemeldte Rots Domme af 23 Marts 1877 og 5 Marts 1880 er anset henholdsvis efter Straffelovens § 22 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og efter dens § 230 1ste Led med samme Straf i 3 Gange 5 Dage aktioneret for Tyveri. Forsaauidt Tiltalte er sigtet for ved Juletid f. a. at have tilegnet sig i Horse Skov nogle til ialt 50 Øre vurdere Stykker Elletræ, har han erkjendt Rigtigheden heraf, men tilføjet, at hans Hustru havde erholdt Tilladelse af vedkommende Skovfoged til at borttage dem. Da dette Forhold i ethvert Fald kun vilde kunne henføres under Straffelovens § 235, og da Skovens Ejer har frafaldet Paatale, maa der gives Underretsdømmen Medhold i, at Tiltalte ikke herved har paadraget sig Strafansvar. Ved Tiltaltes af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse er det bevist, at han i Februar og Marts d. A., da hans Hustru var syg og da han ikke havde Penge til at kjøbe Brændsel for, har i ca. 3 Uger hver Aften tilegnet sig Pæle eller Lægter, tilsammen ca. 14 Pæle og 116 Alen Lægter af et Husfæster Peter Nielsen af Bjernemark tilhørende, overfor det af Tiltalte beboede Hus staaende Hegn og 2 Pæle og 4 Lægter af et Stamhuset Thorseng tilhørende, tilstodende Hegn, idet han rykkede Pælene, der bestod af Gran eller Pil og vare af en Arms Tykkelse, op og løsnede Granlægterne, som han i Regle

brækkede itu, hvorefter han brugte dem til Brændsel. De Stamhuset tilhørende Pæle og Lægter ere ialt vurderede til 2 Kr., og dette har frafaldet Paatale. Husfæster Peter Nielsen, hvis Pæle og Lægter ere som Bestanddele af Hegnet vurderede til 16 Kr., medens de som Træmateriale kun ere ansatte til en Værdi af 7 à 8 Kr., har derimod begjært Tiltalte straffet og sig tilkjendt en Erstatning af 16 Kr. Det ovennævnte Forhold, ler ved Underrettsdommen er henført under Straffelovens § 235, hvorfor det i Dommen er antaget, at Tiltalte ikke har paadraget sig Strafansvar, forsaavidt angaar hans Forhold overfor Stamhusets Hegn, findes i sin Helhed at burde anses efter bemeldte Lovs § 231, 1ste Punktum med en Straf, der passende vil kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maanedor, og vil Underrettsdommen forsaavidt være at forandre, medens dens Bestemmelser om Erstatning og Aktionens Omkostninger ville være at stadfæste.

Nr. 265.

Advokat Nellemann

contra

Hans Jørgensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Betleri.

Aalborg Kjøbstads Politirets Dom af 23 August 1888: Arrestanten Hans Jørgensen bør straffes med Tvangsarbejde i Aalborg Kjøbstads Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage og udrede denne Sags Omkostninger. At ofterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 September 1888: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Prokurator Fasting, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magtat stande I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 30 Kroner ti hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Hans Jørgensen for Betleri Ved Arrestantens egen Tilstaaelse, der bestyrkes ved det iøvrigt Oplyste, er det godtgjort, at han, der den 1 f. M. var kommen til Aalborg, den 3 s. M. om Formiddagen har indfundet sig i Detailhandlerne Jensen og Larsens Butik samt hos Stolemager S. Sørensen sammesteds, og begge Steder bedet om et Par Strømper, som han dog ikke fik, hvorimod han efter en Deponents Forklaring i de Førstnævntes Butik modtog et 5-Ørestykke, hvad Arrestanten, der maa antages at have været noget beruset ved den omhandlede Lejlighed, dog ikke vil kunne erindre. Han har derhos erkjendt, at han under sit Ophold i den nævnte By har tilbetlet sig et Par ti 25 Øre vurderede Strømper, uden at han dog nærmere har kunnet angive af hvem han har faaet Strømperne. For det Forhold, hvori Arrestanten saaledes har gjort sig skyldig, vil han, der er født i Aaret 1830, og som har været straffet én Gang for Overtrædelse af Forordningen af 10 December 1828 og mange Gange for Betleri, tildels i Forbindelse med Losgængeri, senest ifølge Vordingborg Kjøbstads Politiretsdom af 27 Juli f. A. for Betleri med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, nu være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 3, jfr. Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af 22 April 1872, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til Tvangsarbejde i Aalborg Kjøbstads Arbejdsanstalt i 90 Dage, og bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste.

---

r. 163. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Ferdinand Edeling (Def. Shaw),

er tiltales for ulovlig Medikamenthandel.

Hobro Kjøbstads Politirets Dom af 12 Marts 1888: Iltalte, Detailhandler Ferdinand Edeling af Hostrophuse, bør i Hobro Kjøbstads Kæmmerkasse bøde 200 Kr., samt betale de af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 April 1888: Politiretsdommen bør ved Magt at stå. I Salær til Aktor og Forsvarer for Overretten, Prokurator Fasting og Overretssagfører Hastrup, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. Den idømte bøde udredes 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og forøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, vortil føjes, at ifølge en af det kgl. Sundhedskollegium efter Kommens Afsigelse afgiven Erklæring maa de paagjældende Lægemidler anses for en væsentlig Del at bestaa af Lobelieurter, som ere opførte paa Fortegnelsen over de upræparerede medicinalvarer, hvis Forhandling ifølge Anordning af 12 November 1886 er torbeholdt Apotekerne, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stå. Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Shaw 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under den nævnte Sag tiltales Detaillist Ferdinand Edeling for ulovlig Medikamenthandel. Tiltalte, der maa antages at have havt

Borgerskab som Detaillist i Hobro, blev under en mod ham f ulovlig Medikamentkandel anlagt Sag ved Hobro Kjøbstads Politirets Dom af 13 Januar f. A. kjendt uberettiget til Forhandling af nogle saakaldte „Andersens Asthmaurter“, som han efter hvad der under Sagen var oplyst, havde ladet forhandle fra en af ham lejet Butik i Hobro, hvorimod der ikke ved den ommeldte Dom blev paalagt ham noget Strafansvar for hans ovennævnte Forhold, hvilket Resultat ved Dommen motiveres ved, at han antoges at have handlet i god Tro, da det ved en dom af 11 Juni 1885 indeen Rinds-Gislum Herreders Politiret afsagte Dom, der ikke fra det Offentliges Side var bleven paanket, var antaget at en Broder af Tiltalte, der havde forhandlet de ovennævnte „Andersens Asthmaurter“ og herfor under den paagjældende Sag var sat under Tiltale, ikke derved havde gjort sig skyldig i noget Indgreb i Apothekernes Handelsret. Under nærværende Sag har Tiltalte nu erkjendt, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han ogsaa, efterat den ovennævnte Dom af 13 Januar f. A. den 5 Februar næstefter var bleven ham forkyndt, har fra sin Butik i Hobro ladet forhandle et Indaandingsmiddel mod Asthma, som er det samme, som var Gjenstand for den ovennævnte, mod ham anlagte Sag, idet den nævnte Middel haade er solgt i Butikken og efter Bestilling sendt pr. Post til Bestillerne. I en under Sagen fremlagt Brugsanvisning angives det omhandlede Præparat at være en Sammensætning af amerikanske Urter og amonikalske Salte, samt at være et Indaandingsmiddel for Slim-Asthma, bestemt til at bruges paa den Maade, at Patienten, efterat endel af Præparatet er autændt, indaander den derved opstaaede Røg gjennem en Tragt. I en Erklæring af 24 April 1885, der er fremlagt under den ovennævnte, mod en Broder af Tiltalte anlagte Sag, har det kongelige Sundhøjskollegium til Besvarelse af det samme forlagte Spørgsmaal om, hvorvidt de omhandlede, saakaldte „Andersens Asthmaurter“, af hvilke en Prøve var indsendt til Kollegiet kunne henregnes til de Midler, hvis Forhandling er forbeholdt Apothekerne, udtalt, at de henhøre saavel til de herbø medicament concisæ vel pulveratæ som til de pulveres compositi medicamentales, hvis Forhandling efter Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af 23 Maj 1871 var Apothekerne forbeholdt, hvorved bemærkes, at de nysnævnte Poster uforandrede ere opførte paa Fortegnelsen over de præparerede Medicinalvarer, der ifølge det nævnte Ministeriums Bekjendtgjørelse af 13 November 1886 for Tiden er udsat til at sælges i Detailhandel. Idet nu bemeldt Præparat herefter maa antages at henhøre til de Medicinalvarer, hvis Forhandling er Apothekerne forbeholdt, maa det billiges, at Tiltalte — der er født i Aaret 1860, og som, foruden at have som meldt, en Gang tidligere har været tiltalt for ulovlig Medicinalhandel, ifølge Hammerum Herreds Politiretsdom af 2 Ju-

881 har været anset for Overtrædelse af Næringslovens §§ 75, 77 og 78 med en Bøde til Amtfattiggassen af 30 Kr. — for sit her omhandlede Forhold er ved Politiretsdommen anset efter Frdn. 4 Decembr 1672 § 30 med en Bøde til Hobro Kjøbstads Kæmnerkasse af 200 Kr., og bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 204. Højesteretssagfører Asmussen.

contra

Ferdinand Edeling (Def. Shaw),

er tiltales for ulovlig Medikamenthandel.

Hobro Kjøbstade Politirets Dom af 24 Maj 1883: Tiltalte forhenværende Detailhandler Ferdinand Edeling, bør til Hobro Kjøbstads Kæmnerkasse bøde 200 Kr., og bør det hos ham forefundne og beslaglagte Forraad af det under Sagen omhandlede Indaandingsmiddel være forbrudt. Saa udreder Tiltalte og alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger. Den domte Bøde at udrede inden 3 Solemærker efter denne Doms ovenligte Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Juni 1888: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckolmann og Prokurator Besting, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og et idømte iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde og idet bemærkes, at den deri nævnte Overretsdom af 16 April l. A. er stadfæstet ved en af Højesteret idag afsagt Dom,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande i Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Asmussen og Shaw 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales forhenværende Detaillist Ferdinand Edelin for ulovlig Medikamenthandel. Ved Hobro Kjøbstads Politirets dom af 12 Marts d. A., der stadfæstedes ved Overrettens Dom af 16 April næsteft, blev Tiltalte anset efter Frdn. 4 Decem-ber 1672 § med en Bøde til bemelte Kjøbstads Kæmnerkasse o-200 Kr. for fra sin Butik i Hobro at have ladet forhandle nogl-saakaldte „Andersens Asthmaurter“, idet det antoges, at dett-Præparat — der i en under den paagjældende Sag fremlag-Brugsanvisning angaves at være en Sæmmensætning af amerikansk-Urter og ammoniakalske Salte samt at være et Indaandingsmid-del for Slim-Asthma, bestemt til at bruges paa den Maade, a-Patienten, efter at endel af Præparatet er antændt, indaandt-den derved opstaaede Rog gennem en Tragt — henhorer t-de præparerede Medicinalvarer, der ifølge Justitsministeriets Be-kyndtgjørelse af 13 November 1886 for Tiden ere undtagne fr-den almindelige Detailhandel, idet deres Forhandling er Ap-othekerno forbeholdt. Da der, efterat bemeldte Overrettsdom —der efter Tiltaltes Begjæring er indanket for Højesteret — va-er overgaaet ham, i Hobro Avis Nr. 104 for den 3 Maj d. A-fandtes indrykket et Avertissement saalydende: „At Udsalget a-Indaandingsmiddel for Slim-Asthma fortsættes uforandret i Hobro-bekjendtgjøres herved af Eneforhandleren for Danmark“, og de-herafter maatte antages, at Tiltalte fortsatte Forhandlingen a-det omhandlede Præparat og havde Oplag af samme, blev-Henhold til et af Forhørsdommeren afsagt Dekret den Behold-ning deraf, som ved en hos Tiltalte foretagen Husundersøgels-forefandtes i hans Besiddelse, beslaglagt og tagen i Retten-Værge. Under den mod Tiltalte indledede Undersøgelse ha-er han nu vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Op-lysninger, at han — der har havt Borgerskab som Detaillist-Hobro, indtil han under nærværende Undersøgelse den 12 M-d. A. opsagte samme — ogsaa, efterat de foran nævnte Domm-ere ham overgaaede, har fra sit Udsalgssted i Hobro forhandle-de omhandlede Asthmaurter i hvilken Henseende han til si-

Forvar har anført, at han formente, at han, da Overretsdømmen, som meldt er indanket for Højesteret, ikke ved samme unde hindres i at vedblive med denne Handel. Da dette Sidste midlertid selvfølgelig ikke vil kunne diskulperø Tiltalte, maan et billigas, at han — der er født i Aaret 1860, og som ifølge Jammerum Horreds Politiretsdom af 2 Juli 1881 har været anset for Overtrædelse af Næringslovons §§ 75, 77 og 78 med en Bøde til Amtsfattiggkassen af 30 Kr., og ved Hobro Kjobstads Politiretsdom af 13 Januar f. A. under en mod ham for ulovlig Medikamenthandel anlagt Sag blev kjendt uberettiget til Forhandling af de her omhandlede Asthmaurter, uden at der dog under denne Sag blev paalagt ham noget Strafansvar herfor, hvorefter han, som meldt, ved Overrettens Dom af 16 April f. A. er straffet for samme Forhold — ved Politiretsdommen saany er anset efter Frdn. 4 December 1672 § 30 med en Bøde til Hobro Kjobstads Kæmnerkasse af 200 Kr., ligesom det naa billiges, at han er tilpligtet at have det hos ham forefundne veslaglagte Forraad af det under Sagen omhandlede Indaandingsmiddel forbrudt. Bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste.

Fredagen den 9 November

Nr. 259.

Højesteretssagfører Shaw

contra

Christian Peter Christensen, kaldet Korsgaard

(Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovons § 83.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 August 1888:

Tiltalte Christian Peter Christensen, kaldet Korsgaard, bor straffes med simpelt Fængsel i 2 Manneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Sakar til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Gottschalck og Mundt, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovons § 83,

sidste Stykke, men den idømte Straf findes at burde for højes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Med den herved flydende Forlængelse af Straffetiden bliver Dommen at stad fæste.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Mag at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretsagførererne Shaw og Asmusse 10 Kroner til hver.

I den indankede Resolutions Præmisses hedder det: Ifølg Forlangende af den her akkrediterede kejserlig-kongelig Gesand for Østerrig-Ungarn, Baron Franckenstein, tiltales under nærværende Sag i Henhold til Justitsministeriets Resolution a 28 Juni dette Aar Redaktøren af det her i Staden udkommende Blad „Aftenbladet“, Christian Peter Christensen, kaldet Korsgaard, for Overtrædelse af Straffelovens § 83, i Anledning af en Artikel, som findes optaget i det den 2 Mai dette Aar udgivne Nr. 213 af bemeldte Blad, dets 2den Side, Spalte 1 og 2 Da der ikke er navngiven nogen Forfatter til nævnte Artikel og da Tiltalte har erkjendt, at der ved det paa Nummeret som Redaktør anførte Navn H. P. Korsgaard er sigtet til ham, samt at han ogsaa har ledet Redaktionen af samme, er det Tiltalte der i Medfør af foreløbig Lov om Ansvar for Indholdet af Dagblade og Ugeblade m. m. af 13 August 1886 § 2 bære Ansvar for Artiklen. I denne rejses der, efter en kort indledende Bemærkning om Exterritorialitetsrettens Betydning, der Beskyldning, at „nogle af D’Hrr. Diplomater“ benytte sig af deres Uangribelighed ved Landets Domstole „til at tage godtroende Indfødte ved Næsen“, hvilket derefter søges oplyst ved et foregivet Forhold af en herværende navngiven Diplomat, og i Forbindelse hermed slutter Artiklen, at da den omtalte Diplomat „aaabenbart har taget Tøten i det diplomatiske Gentlemandsridt, skal vi foreløbig lade hans Kollegers Genistreger ligge. Kun skal vi notere, at det ikke hører til Sjældenhederne, at Gesandtskabsmedlemmer, selv Ministre, tager Rejsaus, uden at betale de ofte betydelige Gjældsposter, de har staaende hos Næringsdrivende her i Byen. Saaledes afrejste forleden den østerrigske Gesandt, efterladende sig en Vognmandsregning paa

300 Kr.“ Tiltalte har erkjendt, at der ved denne sidste Meddelelse er sigtet til den ovennævnte Gesandt, men har gjort sig bekendt, at Artiklen ikke skulde indeholde noget for denne fornærmeligt, og iøvrigt til sit Forsvar anført, at han, efter at have erfaret, at Gesandten ikke var rejst for at blive arresteret, men kun var midlertidigt fraværende, en congé, samt efter at have tvunget Vognmænd, der havde besørget Kjørsel for Gesandten, til at være bleven underrettet om, at disse ikke havde noget til sig at sige hos Gesandten, og overhovedet Intet havde at beklage sig over, har i det den 8 Maj dette Aar udgivne Nummer af „Aftenposten“ optaget nogle berigtigende Bemærkninger og derved tilbagekaldt hvad der tidligere var meddelt om Gesandten. Efter den nævnte Sammenhæng er det imidlertid klart, at paagjældende Artikel indeholder en fornærmelig Sigtelse mod Gesandten for Misbrug af Exterritorialitetsretten i private Gjældsforhold, og at det af Tiltalte iøvrigt Anførte angaar, er det, ganske bortset fra, at de omtalte „berigtigende Bemærkninger“ efter slet ikke journalistisk Sædvane ere fremsatte i en saadan Form, at de ikke indeholde en fuldkommen og utvetydig Tilbagekaldelse af den tidligere Meddelte, en Selvfølge, at Tiltaltes Straffansvar for den ene gang fremsatte Sigtelse ikke paa Grund af dem kan bortfalde. Tiltalte, der er født den 16 September 1846 og ikke tidligere er bleven straffet, vil derfor være at anse efter Straffelovens § 83, sidste Stykke, efter Omstændighederne med simpelt Fængsel i 2 Maanedes Tid.

Mandagen den 19 November.

Nr. 194.

Højesteretsagfører Lunn

contra

Benjamin Abrahamsen, 2) Gerald Bough, 3) Peter Clendinen, 4) Robert Henry, 5) Elizia Miggins eller Elmond, 6) James Clendinen, 7) James Merrill eller Merry, 8) Christian Williams, 9) William Samuel, 10) Thomas Daniel, 11) Trafalga Miller, 12) Alfred Cantose, 13) Samuel Henry, 14) Christian Nicholas. ogsaa kaldet Bashy, 15) Jacob Adams, ogsaa kaldet Jacob, 16) Frank Thomas, 17) Angesteel Thomas, 18) Robert Skinner, 19) John Canton, 20) William Mmonds (Def. for Nr. 1 og 3: Advokat Halkier, for

Nr. 2, 4 og 7: Højesteretsagfører Asmussen, for Nr. 8, 9, 10 12—20: Højesteretsagfører Hansen og for Nr. og 11: Advokat Hindenburg),

der tiltales: Nr. 1, 4 og 6 for Tyveri, Hæleri og anden Meddelagtighed i Tyveri, Nr. 2, 3, 8—10, 16, 17, 19 og 20 for Tyveri, Nr. 12 for Tyveri og Hæleri, Nr. 5 for Hæleri og anden Meddelagtighed i Tyveri samt for ulovlig Omgang med Hittegods, Nr. 7 for Hæleri og anden Meddelagtighed i Tyveri, Nr. 11, 13—15 og 18 for Hæleri.

Christiansteds kriminelle Extrarets Dom af 27 Januar 1888: For de Tiltalte Edward James' og Edward Williams' Vedkommende afvises Sagen. Arrestanten Benjamin Abrahamsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 8 Aar. Forbedringshusarbejde bør hensættes: Arrestanten Gerald Bouquet og Arrestanten Peter Clendinen, hver i 6 Aar, Arrestanten Christian Williams, Arrestanten Frank Thomas og Arrestanten Angsteel Thomas, hver i 2 Aar, Arrestanten Robert Henry i 1 Aar og Arrestantinden Elizia Miggins i 8 Maaneder. Til Fængsel paa Vand og Brød bør hensættes: James Merrill og Thomas Daniel, hver i 7 Gange 48 Timer, William Samuel, Alfr. Fantose, John Canton og William Simmonds, hver i 5 Gange 48 Timer, Trafalga Miller, Samuel Henry, Christian Nichols, Jacob Adams og Robert Skinner, hver i 3 Gange 48 Timer. James Clendinen bør straffes med 50 Slag Ris, fordelt paa 2 Dage. I Erstatninger udreder Arrestanten Peter Clendinen Caroline Schuster D. 12.30, til Flora Stevens D. 5.92, til Rosanna Romney D. 3.50 og til Mrs. Brady D. 25, hvoraf 25 Cent er solidarisk med Arrestantinden Elizia Miggins til Caroline Schuster D. 8.20 og til Flora Stevens D. 5, samt til Mrs. Brady D. 25 og solidarisk med Arrestanten Benjamin Abrahamsen til Caroline Schuster D. 1.65 og til Rosanna Romney D. 3.50 samt solidarisk med Tiltalte James Clendinen til Mrs. Brady D. 25. Arrestant Christian Williams betaler til Christine Augustin D. 3. Samtlige Tiltalte have derhos hver for sit Vedkommende at udrede med Aktionerne lovligt forbundne Omkostninger. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Aflydelse af Løven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 20 April 1888: De Tiltalte Nr. 11 Trafalga Miller, Nr. 13 Samuel Henry, Nr. 15 Jacob Adams, ogsaa kaldet Coach, Nr. 18 Robert Skinner, Nr. 19 John Canton og Nr. 20 William Simmonds bør for deres Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanterne Nr. 1 Benjamin Abrahamsen og Nr. 3 Peter Clendinen bør straffes n

Fugthusarbejde, hver i 8 Aar og Nr. 2 Gerald Bough eller Hamilton med lige Arbejde i 7 Aar. Arrestanten Nr. 8 Christian Williams bør straffes med Forbedringshusarbejde i 6 Aar, Arrestanterne Nr. 4 Robert Henry, Nr. 16 Frank Thomas og Nr. 17 Angesteel Thomas hver især i 2 Aar. Arrestantinden Nr. 5 Elizia Miggins eller Wilmond bør hensættes i Fængsel paa Sund og Brød i 10 Gange 48 Timer, de Tiltalte Nr. 9 William Samuel, Nr. 10 Thomas Daniel og Nr. 12 Alfred Fantose, hver sæt i lige Fængsel i 5 Gange 48 Timer, og de Tiltalte Nr. 7 James Merrill eller Merry og Nr. 14 Christian Nicholas, kaldet Bushy, hver i 3 Gange 48 Timer. Tiltalte Nr. 6 James Clendinen bør straffes med 50 Slag Ris, fordelt paa 2 Dage. I Erstatning udredes til Christine Augustin D. 3 af Arrestanten Abrahamsen solidarisk med Arrestanten Williams, til Rosanna Tomney D. 3.50 af Summe solidarisk med Arrestanten P. Clendinen, til Caroline Schuster D. 12.30 af Sidstnævnte, deraf solidarisk med Abrahamsen D. 1.65 og med Arrestantinden Miggins D. 9, til Flora Stevens D. 5.92 af P. Clendinen, deraf solidarisk med Arrestantinden Miggins D. 5 og til Enken Brady D. 25 af P. Clendinen og J. Clendinen, En for Begge og Bogge for En, hvoraf Arrestantinden Miggins solidarisk tilsvarende D. 20.50. Edgifterne ved de Tiltalte Nr. 7 Merrills, Nr. 9 Samuels, Nr. 10 Daniels, Nr. 12 Fantoses, Nr. 13 S. Henrys, Nr. 14 Nicholas, Nr. 15 Adams, Nr. 18 Skinners, Nr. 19 Cantons og Nr. 20 Simmonds Arrest i 8 Maaneder udredes af det Offentlige, hvorved Aktionens øvrige Omkostninger udredes af Arrestanterne Abrahamsen og P. Clendinen hver med $\frac{2}{5}$ og af Arrestanten Bough med $\frac{1}{5}$, dog at enhver af de øvrige Tiltalte solidarisk med dem tilsvarende Omkostningerne for sit Vedkommende, at Arrestanten R. Henry tilsvarende Omkostningerne for de Tiltalte Samuel, Daniel, S. Henry, Nicholas, Adams og Skinner solidarisk med dem, at Arrestanterne F. og A. Thomas En for Begge og begge for En udrede Omkostningerne, saavel for deres eget Vedkommende som for de Tiltalte Cantons og Simmonds, og endelig de sidstnævnte to Tiltalte paa lige Maade Omkostningerne for deres Vedkommende. De idømte Erstatninger at udredes inden 1 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Hensyn til det i den indankede Dom som Nr. 37 betegnede, af de Tiltalte Peter Clendinen og Christian Williams udviste Forhold bemærkes, at da det ikke af de foregående Oplysninger med Sikkerhed fremgaar, at Williams tegnede sig det i et Vindue staaende Strygejern for, efterat

han igjen var kommen ud af Huset, i hvilket de vare steg ind for at stjæle, findes dette Forhold ikkun at kunne tilregnes dem som Forsøg paa natligt Indbrud i beboet Hus i Forbindelse med fuldbyrdet simpelt Tyveri. For sin Deltagelse i dette Forhold og i de under 1—3 nævnte Tyverier bliver derfor Williams at anse efter Frd. 11 April 1840 §§ 1 og 1ste Stykke samt § 12, 2det Stykke, sammenholdt med § 8 og hans Straf vil være at bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Med denne Undtagelse vil Overrettsdommen i Henhold til de deri under den øvrige Del af Sagen anførte Grunde, hvilkede der ikke findes Noget at bemærke, som kan faa Indflydelse paa Sagens Udfald, være at stadfæste.

Salærerne for Højesteret blive at udrede dels af de Taltede dels for de Frifundnes Vedkommende af det Offentlige i det nedenfor anførte Forhold.

Thi kjendes for Ret:

Christian Williams bør hensættes til Forbedringshusarbejde i tre Aar. Iøvrigt bør Landoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarier for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Lunn 80 vestindiske Daler og Advokat Halkier Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen samt Advokat Hindenburg hver 50 vestindiske Daler, hvilke Salærer de Tiltalte Nr. 1 Benjamin Abrahamson og Nr. 3 Peter Clendinen hver udrede 1/10, Nr. 2 Gerald Bough eller Hamilton, Nr. 5 Elizabeth Miggins og Nr. 6 James Clendinen hver 1/10, Nr. 7 Robert Henry og Nr. 8 Christian Williams hver 1/10, Nr. 9 James Merrill, Nr. 10 William Samuel, Nr. 11 Thomas Daniel, Nr. 12 Alfred Fantose, Nr. 14 Christian Nicholas, Nr. 16 Frank Thomas og Nr. 17 Angesteel Thomas hver 1/100 og det Offentlige 1/100.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: I Aaret 1885 og den første Halvdel af 1886 blev der i Christiansburg og Omegn forøvet en Mængde natlige Tyverier, for en stor Forbundne med Indbrud, uden at det i lang Tid lykkedes at finde Gjærningsmændene, indtil Politiet erfarede, at tvende

Tyveri tidligere straffede Personer, der havde Tilhold paa en Plantage i Nærheden af Byen, vare i Besiddelse af Skinker og Drikkevarer. Efterat de Paagjældende vare blevne anholdte, uflagde de strax Tilstaaelse om at have begaaet Tyverier, og i Henhold til de af dem afgivne Forklaringer anholdtes efterhaanden Flere og Flere, saa at Undersøgelsen, der begyndte den 14 August 1886 og sluttedes den 8 Juli 1887, tilsidst omfattede 22 Personer. Mærkeligt nok, kan det ikke af Forhøret ses, at af de mange Bestjaalne mere end En har gjort Anmeldelse til Politiet om det hos ham begaaede Tyveri; i ethvert Fald omaloes ikkun en saadan Anmeldelse, i Anledning af hvilken en foreløbig Politirapport er optagen. Af de 22 Personer, der vare inddragne under Undersøgelsen, afgik 2 ved Døden, efter at den var sluttet og Aktion beordret, men forinden Underretsstævningen kunde forkyndes for dem, nemlig Edvard James og Edvard Williams; de øvrige ere ved Christianssteds Extrarets Dom af 27 Januar d. A. ansete med større eller mindre Straffe, og for deres Vedkommende er nævnte Dom derefter indkøbt her for Retten. De Tiltalte ere: Nr. 1 Benjamin Abrahamsen, Nr. 2 Gerald Bough, Nr. 3 Peter Clendinen, Nr. 4 Robert Henry, Nr. 5 Elizia Miggins eller Wilmond, Nr. 6 James Clendinen, Nr. 7 James Merrill eller Merry, Nr. 8 Christian Williams, Nr. 9 William Samuel, Nr. 10 Thomas Daniel, Nr. 11 Trafalga Miller, Nr. 12 Alfred Fantose, Nr. 13 Samuel Henry, Nr. 14 Christian Nicholas, ogsaa kaldet Bashy, Nr. 15 Jakob Adams, ogsaa kaldet Coach, Nr. 16 Frank Thomas, Nr. 17 Angesteel Thomas, Nr. 18 Robert Skinner, Nr. 19 John Canton og Nr. 20 William Simmonds af hvilke Nr. 1—5, 8, 16 og 17 ere rrestorede. og de aktioneres Nr. 1, 4 og 6 for Tyveri, Hæveri og anden Meddelagtighed i Tyveri, Nr. 2, 3, 8—10, 16, 17, 9 og 20 for Tyveri, Nr. 12 for Tyveri og Hæveri, Nr. 5 for Hæveri og anden Meddelagtighed i Tyveri samt for ulovlig Omgang med Hittegods, Nr. 7 for Hæveri og anden Meddelagtighed i Tyveri, Nr. 11, 13—15 og 18 for Hæveri. Inden de enkelte Delikta for hver Tiltalt beskrives, i samme Rækkefølge som Underrettsdommen, skal gjøres den almindelige Bemærkning at vor Bevis er tilvejebragt, er dette ved egen Tilstaaelse i Forning med det iøvrigt Oplyste. Nr. 1 Arrestanten Benjamin Abrahamsen har gjort sig skyldig i eller været meddelagtig i følgende Forbrydelser: 1. Tyveri i Materialkamret paa Sukkerfabrikken ved Christiansted en Nat i Begyndelsen af 1884 i Forning med Tiltalte Nr. 8 C. Williams. Ingen havde Ophold i nævnte Fabrik paa den Tid af Døgnet. De stege ind igjennem et Vindue, hvis Skodde tilsyneladende var lukket, men efter indstævnte Tiltaltes Forklaring gik op, da han stak et Jernstang imellem Skodden og Karmen; Kosternes Værdi var 30 Rbldts. 2. Paa Sukkerfabrikken. Efter Hostens Slutning i samme

Aar var Arrestanten de Tiltalte Nr. 4 R. Henry, og Nr. 8 C Williams, af hvilke den første dengang var Vægter paa Sukkefabrikken, behjælpelig med at ituslaa endel Fabrikken tilhørende kasserede Messingrør, som vare henlagte i Gaarden og at pakk dem i Kasser. De to andre solgte senere Rørene til Forskjellig for D. 2.20, hvilket Beløb Henry fik med Fradrag af 3 Cents som han gav Williams, medens Arrestanten ikke vil have faaet nogen Andel i Udbyttet. 3. I Christine Augustins Boutique Natten imellem den 6 og 7 November 1885 i Forening med Nr. 8 C Williams. Ingen havde Natteophold i Stedet; Williams opbrød Dørens Hængelaas med en Kniv, og de stjal rene Penge 44 Cents, Fødevarer til Værdi 30 Cents og et Paa Sko, vurderede til D. 3. 4. I Fyrbetjent Johansens Bolig paa Batteriet „Louisa Augusta“ 2 Gange i 1885 eller 1886. Han steg begge Gange ved Dagen, medens Beboerne vare fraværende ind gennem et aubentstaaende Vindue og stjal Fødevarer, Tobak og desl., tilsammen vurderet til D. 1.52. 5. I Sukkefabrikken en Aften i 1885. Han gik ind ad en ulåst Dør i Forening med de Tiltalte Nr. 16 F. Thomas, Nr. 17 A. Thomas, Nr. 19 Canton og Nr. 20 Simmonds, og tog fra Vacuum-Pande omtrent 6 Pund Sukker à 4 Cents. De Medtiltalte, der efter hans Forklaring tilegnede sig en lignende Kvantitet, have ikke villet vedgaa, at de tog en Klump eller saameget, som de kunde spise paa Vejen hjem. 6. I Enken Brady's Hus en Aften efter Sengetid i 1885. Gadedøren var ikke låst, og han tilegnede sig fra et Flueskab et Stykke Flæsk af Værdi 28 Cents. 7. Ligledes i 1885 modtog han som Foræring af Tiltalte Nr. 3 P. Clendinen en Hat og en Skjorte af Værdi D. 1.65; uagtet han vidste, at Gjenstandene vare fra Carline Caroline Schuster. 8. Med Føje har Underrettsdommen ikke anset det strafbart, Arrestanten, uden at forhindre det eller senere gjøre Anmeldelse derom, var Vidne til, at de Tiltalte Nr. 17 F. Thomas og Nr. 18 A. Thomas en Nat i 1885 stego ind i Sukkerfabrikken gennem et aubent Vindue og tilegnede sig Sukker. 9. Forsøg paa Tyveri i Enken Farrell's Rombod en Nat i 1885 i Forening med Tiltalte Nr. 3 P. Clendinen. Romboden findes i en beboet Ejendom, uden dog at staa i umiddelbar Forbindelse med den ligeste Boede Del af samme. De frabrød Hængelaasen paa Døren da denne tillige var lukket indvendig, afstode de fra den Forsæt. 10. Et aldeles lignende Forsøg en Nat kort efter Kjøbmand L. Jensens Boutique, der ogsaa findes i beboet Stuen uden at der fra Beboelseslejligheden er direkte Adgang derhen, ligeledes sammen med Tiltalte Nr. 3 P. Clendinen. 11. Forsøg paa Tyveri i Kjøbmand Gautier & Camps's Butik omtrent ved samme Tid og om Natten, ligeledes i Forening med Tiltalte Nr. 3 P. Clendinen. Ingen har Ophold i paagjælden Ejendom om Natten; de søgte først at opbryde et Vindue

herefter en Dør, og lob deres Vej, da en Mand i Nabogaarden
 aabte til dom. 12. I Proviantskjælderen i St. Croix Arresthus,
 ler ligger under Inspektørens Beboelseslejlighed, uden dog at
 staa i umiddelbar Forbindelse med denne, ligeledes i Forening
 ned Nr. 3 Clendinen en Nat i Februar 1886. De frabrøde
 Hængelaasen paa Døren og tilegnede sig 3—4 Stykker salt Kjød
 og andre Fødevarer til en samlet Værdi af D. 1 à D. 2. 13. I
 et militære Bageri, der findes i en Ejendom, hvor Ingen har
 Natteophold, Natten imellem den 6 og 7 Marts 1886. Medens
 Jon ovenfor omtalte, senere afløede Edward James holdt Vagt,
 stege Arrestanten og Tiltalte Nr. 2 Bough over Porten ind i
 Gaarden, hvor Arrestanten ved Hjælp af en Jernstang trak
 Kraumpen, hvori Hængelaasen sad, ud af Døren. Efter at de
 havde sat sig i Besiddelse af 44 Cents i rede Penge, endel Føde-
 og Drikkevarer og et Par Brillor — om Kosternes Værdi se
 nedenfor under Nr. 24 — bragte de i Henhold til derom truffen
 Aftale Kosterne til Tiltalte Nr. 4 R. Henry's Hus, hvor denne
 fik Andel i dem. Aftalen var truffen om Aftenen, og sidst-
 nævnte Tiltalte deltog i den, idet han, da de 3 andre vare
 blevne enige om at stjæle Fødevarer og bringe dem til hans
 Hus, erklærede, at de kunde gjøre saa, og han har vedgaaet, at
 han tænkte sig, at de vilde skaffe sig Fødevarerne ved Indbrud.
 14. Hos Detailhandler Frørup en Aften i April eller Maj 1886.
 Ved at stikke sin Haand ind imellem Gaardsportens Trømmer
 kunde han afløste Krogen paa den indvendige Side og saaledes
 aabne Porten, hvorefter han tilegnede sig en til D. 1.50 vur-
 deret Skjorte, der var udhængt fra et Vindue i Huset. 15. Hos
 Therese Joseph, der bor i den under Nr. 14 nævnte Ejendom,
 nogle Timer senere omtrent ved Midnat. Han saa paagjældende
 forlade sit Værelse, uden at aflaae Døren, hvorfor han gik ind
 og satte sig i Besiddelse af nogle Klædningsstykker og en lille
 Kasse, indeholdende Guldsager. Kosterne, hvis Værdi var D.
 3.30, skjulte han i Buskene, hvor de fandtes Dagen efter, og
 han hjalp Finderen med at bringe dem til Bestjaalne, der kun
 savnede et Par Guldknapper. 16. Hos Rosanna Romney. En
 Nat i Mai eller Juni 1886 aabnede Arrestanten og Tiltalte Nr. 3
 P. Clendinen et lille aflaaet Skur, der ligger afsondret fra R.
 Romney's Hus, ved at afbryde Hængelaasen, og tilegnede sig en
 Del Yams. Nogle Uger forinden havde sidstnævnte Tiltalte paa
 egen Haand stjaalet Yams fra Skuret, som da ikke var forsynet
 med Laas. Værdien af de ved begge Tyverier stjaalne Yams
 er ansat til D. 3.50. 17. I det militære Bageri i Forening med
 Tiltalte Nr. 2 Bough. Med en Jernstang forcerede Arrestanten
 en Nat i Begyndelsen af 1886 den ydre paa en af Dørene an-
 bragte Laas aaben, og ved at trække i Døren tilvojebragte de
 lerved en saa stor Aabning, at Bough kunde knibe sig ind,
 hvorpaa han aftog de indvendige Kroge. Udbyttet af dette Ty-

veri var en Del Smør, Sardiner og Cigarer, samt en Revolver og et Haandklæde, om hvilke Gjenstandes Værdi se nedenfor under Nr. 24. 18. I Apotheket. Medens Arrestanten holdt Vagt paa Gaden, lod Tiltalte Nr. 3 P. Clendinen sig en Nat ligeledes i Begyndelsen af 1886 fra Trappen, der fører op til Beboelseslejligheden i 2den Etage, glide ned i den indelukkede Gaard, men forlod den skyndsomt, da Ejeren kom tilstede med en Hund, efterat han dog forinden fra et Bord under Galleriet i Gaarden havde taget en til 5 Cents vurderet Dolk. 19. I Sukkerfabrikken. Sammen med Tiltalte Nr. 2 Bough og den tidligere nævnte Edward James steg Arrestanten den 8 August 1886 om Natten ind gennem et aabent Vindue; de frabrode Hængelaasen paa Døren til det nedre Sukkerloft, og gik derfra ind i det uafsaede Kontor, hvor Arrestanten forgjæves søgte at brække en i Gulvet fastskruet Jernpengekasse løs, medens Bough af en aaben Skrivepult udtog en Yale-Laas. Efterat de i et andet Lokale havde opbrudt Fabrikkens Nøgleskab, forsøgte de med en af Nøglerne at aabne Pengekassen, men uden at det lykkedes, hvorpaa de fra Maskinmestrenes Værelse tog et Par Sko samt en Kniv og Gaffel, og endelig aabnede de det øverste Sukkerloft med den dertil hørende Nøgle, som Bough havde medbragt fra Nøgleskabet, men gik deres Vej, uden herfra at tilegne sig Noget. De stjaalne Kosters Værdi er ansat til D. 4.50. 20. I P. Pentheney's Butik om Natten den 12 August 1886. Arrestanten forblev udenfor paa Gaden, medens de Tiltalte Nr. 2 Bough og Nr. 3 P. Clendinen, efter at være gaaede ind i Gaarden ad den uafsaede Port, frabød Hængelaasen for Døren til Butikken, men gik — da de nu kaldte paa ham — ind med dem, hvorefter de dels i Butikken dels i den i Forbindelse med samme staaende Rombod tilegnede sig 94 Cents i rede Penge, samt 4 Skinker og forskellige Drikkevarer til en Værdi af D. 6.10. I paagjældende Ejendom er Beboelseslejlighed i 2den Etage, hvortil der dog ikkun er Adgang fra Gaarden. 21. Forsøg paa Tyveri i Skrædder Arnold's Værksted. En Aften eller Nat i 1886 vilde Arrestanten i Forening med de nysnævnte Tiltalte og Edward James gjøre Indbrud i bemeldte om Natten ubeboede Værksted, i hvilket Ojemed Arrestanter havde forsynet sig med en Jernstang, og Bough — som det synes uden Aftale med sine Medskyldige — stjålet en Gadedørsnøgle, men da de kom til Værkstedet, kjørte en Vogn forbi hvorefter de opgav Forsøget. 22. Forsøg paa Tyveri i der ovenfor under Nr. 12 nævnte Proviantkjælder under St. Croix Arresthus. Umiddelbart forinden Arrestanten og de under Nr. 20 nævnte Tiltalte forovede det sammesteds beskrevne Tyveri, for søgte de at bryde ind i Proviantkjældereren, idet Arrestanten holdt Vagt, og de to andre med en af ham medbragt Jernstang brød Hængelaasen fra Døren; men, da denne ogsaa var lukket ind-

vendig, opgav de Forsøget. Arrestanten, der er født den 29 November 1863, er tidligere straffet for Tyveri ved Christiansteds Politiretsdomme af 15 September 1882 og 7 April 1886, hver Gang med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 48 Timer, og han vil nu ifølge Adg. 6 Januar 1852 § 2, Nr. 3 for de ovenbeskrevne Forbrydelser være at anse efter Frdn. 11 April 1840; for de under 5, 6 og 14—16 nævnte efter Frdn.'s § 1, for det under 2 efter § 21, jfr. § 1, for de under 1, 3, 4, 13, 17—19 efter § 12, 1ste Stykke, tildels sammenholdt med § 21, for de under 12 og 20 efter § 12, 2det Stykke, for de under 11 og 21 efter § 12, 1ste Stykke jfr. § 80, for de under 9, 10 og 22 efter § 12, 2det Stykke, jfr. § 80, og endelig for det under 7 efter § 22, hvorhos for de Forbrydelsers Vedkommende, der ere begaaede, forinden han sidste Gang dømtes ved Politiretten, Frdn.'s § 19 bliver at anføre, og skjønnes hans Straf efter samtlige Omstændigheder passende ved Underretten bestemt til Tugthusarbejde i 8 Aar. — Nr. 2. Arrestanten Gerald Bough, eller, som hans rette Efternavn er ifølge den fremlagte Daabsattest, Hamilton, er, foruden at være overbevist om at have gjort sig skyldig i de overfor under Nr. 13, 17, 19—22 omhandlede Forbrydelser, dels sigtet for, dels overbevist om Følgende: 23. I 1884 eller 1885 leverede Tiltalte Nr. 4 R. Henry ham to Filterklæder af Værdi 60 Cents, som han havde stjaalet paa Sukkerfabrikken, for deraf at sy et Par Benklæder; men, da det ikke ses, at Arrestanten har vidst eller formodet, at Filterklæderne være stjaalne, og der efter Omstændighederne ikke findes Anledning til at lade ham forklare sig nærmere herom, kan dette Forhold ikke tilregnes ham til Straf. 24. Tyveri i det militære Bageri. En af de første Maaneder i 1886 efter at have deltaget i de under 13 og 17 beskrevne Indbrud, gjorde han atter Indbrud sammesteds i Forening med Tiltalte Nr. 3 P. Clendinen, idet de, efter at være klattrede over en Mur ind i Gaarden og derpaa over et 10 Fod højt Plankeværk, opbrød en særdeles forsvarlig tillukket Dør. De tilegnede sig i rede Penge D. 2.96, endvidere Spegepølser og Cigarer. Værdien af de ved samtlige 3 Tyverier i Bageriet stjaalne Koster er ansat til D. 36.92. 25. I Apotheke. Natten imellem den 16 og 17 Juni 1886 fik han, ved at stemme sin Skulder imod en af tvende Halvdøre bestaaende Stakit- eller Tremmedør, der fører ind til Udsalget, Krampen, hvori en Hængelaas var anbragt, forceret ud af Døren og denne herved aabnet, hvorpaa han af Pengeskuffen stjal D. 35. Fra Udsalget fører en Trappe umiddelbart op til Medhjælperens Sovekammer; men det findes betænkeligt at betragte dette Tyveri som kvalificeret ved Indbrud, da det ikke er nærmere oplyst, om han har anvendt videre Kraft for at faa paagjældende Dør aabnet. 26. Endelig sigtes Arrestanten for engang — det er ikke oplyst naar — at have bragt Tiltalte

Nr. 5 Miggins, en hans Moder, Tiltalte Nr. 11 Trafalga Miller tilhørende Pude, og tilbudt den tilsalgs for 25 Cents, uden at han havde Moderens Samtykke til at afhænde den; men de nærmere Omstændigheder ved dette Forhold ere ikke saaledes oplyste, at Arrestanten ved samme kan anses overbevist om Tyveri. Arrestanten, som er født den 4 Januar 1866 og tidligere ved Christiansteds Politiretsdom af 15 December 1885 for Ran anset med Straf af 12 Rottingslag, vil i Henhold til Foranstaaende for det under 25 beskrevne Forhold, være at dømme efter den cit. Frdn. 1840 § 1, for de under 13, 17, 19 og 24 efter § 12, 1ste Stykke, for det under 20 efter § 12, 2det Stykke, for det under 21 efter §§ 1 og 12, 1ste Stykke, jfr. § 80, for det under 22 efter § 12, 2det Stykke, jfr. § 80; men Straffen, som ved Underrettsdommen er fastsat til 6 Aars Forbedringshusarbejde, findes ikke at kunne bestemmes til mindre end 7 Aars Tugthusarbejde. Nr. 3. Arrestanten Peter Clendinen, der har gjort sig skyldig i de ovenfor under 9—12, 16, 18 og 20—22 omhandlede Tyverier, har endvidere begaaet følgende: 7. En Nat i 1885 gik Arrestanten ad en uafaaet Port ind i Gaarden til den af Caroline Schuster beboede Ejendom, hvorfra han ved Hjælp af en Slags Hønsesetige krøb op til et aabent Vindue i 2den Etage og derigjennem ind i Huset. Med et Stykke Jern, han fandt derinde, frabød han Hængelaasen fra Døren til Butikken, og satte sig her i Besiddelse af en Del Hatte og Underskjorter samt et Stykke Buxetøj, til en samlet Værdi af D. 15.30. Bestjaalne vil have mistet betydelig mere end Arrestanten vedgaar at have tilegnet sig; men imod sin Benægtelse er han ikke overbevist om at have tilegnet sig Andet end de nysnævnte Gjenstande. 27. Hos Lucy Crichlow ved „Peters Rest“ Skolehus den 3 Januar 1885 ved Dagen, medens Beboerne vare fraværende. Arrestanten steg ind gennem et Vindu, hvis Skodde han aabnede ved at afrive et lille Stykke af den og derpaa med en Kniv at afløfte den indvendige Krog, hvorefter han af en uafaaet Kiste tog en Del Guldsager til en Værdi af D. 15.50. Ogsaa i dette Tilfælde savner Bestjaalne mere, end Arrestanten har tilstaaet at have taget. 28. Hos Louisa Murphy en Nat i Februar 1885. I Forening med sin Broder, Medtaltalte Nr. 6, J. Clendinen, klattrede han over et Plankeværk ind i Gaarden til den Ejendom, hvor L. Murphy har Butik i Stuen og Bopæl i 2den Etage, og steg derefter alene ind i Butikken gennem et Vindu, hvis Skodde han aabnede ved at aftage de indvendige Kroge med sin Kniv. Han tilegnede sig forskjellige Varer til Værdi D. 3.79 og rakte dem ud til Broderen. Fra Butikken fører en Trappe op til Beboelseslejligheden. 29. Hos Landfysikus Kalmer den 1 November s. A. Inden Porten lukkedes til Natten skjulte han sig i Portrummet, og omtrent ved Midnat stjal han fra et uafaaet Kjøkken i Gaarden, der ligger i ikkun

6 Fods Afstand fra Trappen til Vaaningshuset, D. 5.92, tilhørende Tjenestepigen Flora Stevens, hvorefter han igjennem Beboelseslejligheden kom ud paa Gaden. En anden Nat, nogen Tid efter, stjal han samme Sted en Gryde af Værdi D. 1, uden at de nærmere Omstændigheder, hvorunder dette Tyveri er forøvet, ere oplyste. 30. I Wm. Greenedges Boutik, der er i nederste Etage af en Ejendom, hvor Beboelseslejligheden er ovenpaa, men ikke i indvendig Forbindelse med Boutiken, en Nat i December s. A. Han aabnede Gadedøren ved med en Kniv at løfte de indvendige Kroge, der vare slappe, af Kramperne, og stjal Spise- og Drikkevarer, af Værdi D. 4.40. 31. I Mary Johnsons Boutik, en Nat i s. M. Han steg ind ad et Vindue, efter at han havde aabnet Skodden ved at løfte den indvendige Krog af med en Kniv og stjal i rede Penge D. 1.40, samt Føde- og Drikkevarer til Værdi D. 1.19. Boutiken stod i Forbindelse med Beboelseslejligheden i 2den Etage ved en Dør, der fører ud til Trappen, hvilken Dør dog om Natten er aflaaet. Kort Tid efter søgte han at gjøre Indbrud i samme Boutik, formentlig paa lignende Maade, men afstod fra sit Forsæt, da han hørte Folk bevæge sig i den øverste Etage. 32. I Edward Codringtons Høkerboutik ved Nattetid i s. A. Han stjal her tvende Gange efter at være stegen ind gjennem Vinduet paa samme Maade, som beskrevet under Nr. 31, tørste Gang en Skinke og 30 Cents, anden Gang 2 Skinker og 10 Cents; Skinkernes Værdi var D. 11.20. Der er Beboelseslejlighed i 2den Etage, men ingen indvendig Adgang til samme fra Boutiken. 33. I P. Boughs Boutik, en Nat i 1886; han opbrød med en Stok Hængelaasen paa Døren, og stjal fra Pengeskuffen 50 Cents. Forbindelsen med den beboede Del af Huset er som under Nr. 32. 34. Hos Enken Brady, en Nat i Marts 1886. Medens hans medtiltalte Broder forblev udenfor paa Gaden, begav han sig ind i Stedet ad den uafaaede Gadedør, og ad en Gang, hvorfra Døre føre ind til Soveværelserne, til Spisestuen, hvor han gik ind efter at have opbrudt Hængelaasen paa sammes Dør, og stjal her Sølvsker og Knive samt en Krukke Smør, ligesom han fra et i Gangen staaende Flueskab tilegnede sig en Krukke Syltetøj. Alt til en Værdi af D. 26. 35. Hos Detajlhandler Shaw, hvor han en Nat aabnede Butiksdøren ved at afløfte de indvendige Kroge med et Stykke Jern, som han stak ind mellem Halvdørene, og tilegnede sig 60 Cents af Pengeskuffen foruden Vin og Cigarer for et lignende Beløb. 38. I Enken Farrells Rombod, se ovenfor under Nr. 9. En Nat, medens Ejendommen var under Reparation, gik han fra Gaarden, hvis Port maa antages at have været ulaaet, ind i Kjælderen, der stod aaben, og herfra gjennem en Aabning i Gulvet ind i Boden, hvor han stjal en Demijohn Brandy af Værdi D. 12.50. 37. Hos Louise Murphy, se ovenfor under Nr. 28. En Aften Kl. 10 eller

noget senere, gik han og Tiltalte Nr. 8 C. Williams ad en uflaaset Port ind i Gaarden, hvor han ved Hjælp af et Stykke Jernbaand, afløftede den indvendige Krog paa en Skodde og Begge steg derpaa gennem Vinduet ind i et Spisekammer. Herfra fører en Dør ind til Butikken, hvilken de forgjæves søgte at aabne, hvorfor de gik deres Vej, efter at Tiltalte Williams fra Vinduet havde medtaget et Strygejern af Værdi D. 1.25. Dette vil sidstnævnte Tiltalte senere have bragt tilbage tilbage til Stedet, men Bestjaalne har ikke fundet det. 38. Hos Handelstuldsmægtig Taylor. Han klattrede fra Gaden op paa et Skur og aabnede Jalousie-Vinduet i Spisekammeret ved at stikke Haanden gennem Tremmerne og saaledes aftage den indvendige Krog, hvorefter han steg ind og satte sig i Besiddelse af et Strygejern samt Fødevarer til en Værdi af D. 2.60. Spisekammeret er i samme Etage som Beboelseslejligheden; men det har ikke kunnet oplyses, om vedkommende Døre have været aflaaede. Hans medtiltalte Broder stod udenfor og holdt Vagt. 39. Hos Rombodholder Behagen. Ogsaa her forblev Broderen udenfor, medens han selv over en Port klatrede ind i Gaarden og med en Stok opbrød Hængelaasen paa en Dør til et Spisekammer, hvorfra han stjal et Stykke Kaliko til Værdi D. 1, og i rede Penge 70 Cents, tilhørende en Person ved Navn Cathrine. Fra Spisekammeret er ingen indvendig Adgang til Beboelseslejligheden. 40. Paa Sukkerfabriken. I Begyndelsen af 1884 tilegnede han sig fra et aabent Skur ved Smedeværkstedet en Del Kobber og Messing som Broderen solgte for ham for 30 Cents. 41. Hos Adeleide Ebbesen. En Nat i December 1884 gik han ad en uflaaset Port ind i Huset og stjal fra øverste Etage, medens Beboerne var i den nedre og bagte Brød, en til D. 1.50 vurderet Kniv og en lille Pult, hvilken sidste han efterlod i Husets Galleri. 42. Paa Sukkerfabriken. En Dag i s. A. stjal han fra en aflaaet Kasse i det aabenstaaende Materialkammer tre til 60 Cents vurderede File, som Vægteren, der snart opdagede Tyveriet fratog ham. 43. Hos Kjøbmand Mendes. En Aften, da Gadedørren stod aaben, stjal han fra Trappegangen en Demijohn, som han troede indeholdt Drikkevarer, men som senere viste sig at være tom; dens Værdi var 25 Cents. Broderen stod udenfor paa Gadeu og holdt Vagt. 44. Hos Antoinette Richard. Natten mellem den 12 og 13 August 1886 stjal han fra dennes uflaasede Kammer i P. Pentheneys Hus, i hvilket han kom ind ad den aabenstaaende Dør, 29 Cents af forskellige Gjenstande af Værdi D. 4.55 45. Forsaa vidt Arrestanten sigtes for 2de Gange at have frastjaalet sin Moder, Medtiltalte Nr. 5 Meggins, Yams og Kartofler til en Værdi af ialt 12 Cents, skjønnes han, da Moderen ikke har paastaaet ham straffet, i Henhold til Fdn. 11 April 1840 § 30, ikke at kunne drages til Ansvar herfor. Det samme gjælder

noget Sukker af Værdi 5 Cents, som han har vedgaaet en Gang at have taget paa Sukkerfabrikken og fortæret i sit Hjem, sammen med Broderen. 47. Forsøg paa Tyveri i Depotgaarden. paa Gaden krob han en Aften herind over Muren i den Hensigt at stjæle, men forlod Stedet, da han ikke fandt Noget at tage. Broderen stod udenfor paa Gaden og holdt Vagt. 48. Forsøg paa Tyveri hos Bankbestyrer Jamieson. Han gik en Nat i 1886 udenfor Broderen forblev udenfor, fra Gaden ad en uafsaaset Gade ind i Gaarden, men blev juget ud af en Hund, inden han fik stjaalet. 49. Forsøg paa Tyveri i Nr. 45 Kongens Gade. Han kom ind i Gaarden en Nat gennem en Aabning i Plankeværket, men forlod Stedet uden at medtage Noget. 50. Forsøg paa Tyveri paa Plantagen „Little Princess“. Han havde med sig en Kniv faaet Vinduet i et Hus i Arbejderbyen aabnet; men inden han steg ind blev han juget bort af Tilstedekomne. 51. Forsaavidt Arrestanten og Tiltalte Nr. 8 C. Williams sigtes for at have taget en Aften eller Nat at have begivet sig til R. Armstrongs butik, i den Hensigt at stjæle sammesteds, men uden iøvrigt at have taget sig noget til Udførelsen af deres Forsæt, hvilket de oplyste, fordi Williams fraraadede det som farligt, har Underretterens Medlemmer med Foje ikke anset deres Forhold strafbart. Arrestanten, der er født den 18 Juni 1868 og ikke tidligere tiltalt, er straffet, vil i Henhold til Foranstaaende være at anse for at have taget under Nr. 16, 29 Slutn., 30, 35, 36, 40—44, 48 og 49 betydelige Forbrydelser efter Frdn. 11 April 1840 § 1, for de under Nr. 18, 24 og 27 efter Frdn.s § 12, første Stykke, for de under Nr. 7, 12, 20, 28, 29, 31—34 og 37—39 efter § 12, andet Stykke, for de under Nr. 11, 21, 47 og 50 efter § 12, første Stykke jfr. § 80, og endelig for de under 9, 10, 22 og 31 Slutn. efter § 12, andet Stykke, jfr. § 80. Underretterens Medlemmer har fastsat hans Straf til 6 Aars Forbedringshusarbejde; men, uagtet Arrestantens Ungdom og skjøndt de af ham begaaede Forbrydelser paa nogle faa nær ere udøvede, forinden han havde naaet 18-Aars Alderen, findes hans Straf, naar henses til det store Antal tildels meget grove Tyverier, han har begaaet, at være under Frdn. 1840 § 29, ikke at kunne være mindre end 8 Aars Forbedringshusarbejde. Nr. 4. Arrestanten Robert Henry har, foruden at have deltaget i de under Nr. 2 og 13 omhandlede Tyverier paa den der beskrevne Maade, endvidere, medens han i 1884 eller 1885 arbejdede paa Sukkerfabrikken ved Filterpresserne, Tid efter anden tilegnet sig 15 Filterklæder af Værdi sammen D. 4.50, og heraf selv beholdt de tre, men solgt de øvrige til forskjellige af de andre Tiltalte. Forsaavidt han sigtes foruden Tilladelse at have taget et Stykke Fyrretræ fra Sukkerfabrikken, er han rettelig frifunden ved Extrarets-Dommen, da Træet ikke har kunnet ansættes til nogen Værdi. Det synes, at Arrestanten ogsaa ved andre Lejligheder end de under Nr. 2

omhandlede, har tilegnet sig gammel Messing paa Sukke fabrikkerne og navnlig givet sandant til Tiltalte Nr. 12 Fantos men der vil her for Retten ikke kunne tages Hensyn hertil, hans Forhold forsaavidt ikke har været Gjenstand for Afgjorel ved Underretten. I Henhold hertil vil Arrestanten der er fø paa St. Kitts, i 1866 skjønnat at være 23 Aar gammel ikke tidligere tiltalt eller straffet, ikke kunne undgaa at anses foruden efter den citerede Forordning 1840 § 1, tillige efter 21. jfr. § 12, første Stykke, og hans Straf være at fastsætte Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Nr. 6. Tiltalte James Clendine om hvis Delagtighed i de af Broderen, Nr. 3, P. Clendine begaaede Tyverier, henvises til Nr. 28, 34, 38, 39, 43, 47 og 48, har endvidere en Nat i 1886 paa den i Underrettens Dom under Nr. 53 nærmere beskrevne Maade, ved at klatre over Port og et Plankeværk, fra et uafsaaset Kjøkken i det af Handel fuldmægtig Taylor beboede Hus tilvendt sig en Ildgryde og Par andre Gjenstande til samlet Værdi af D. 2,50, og en anden Nat i s. A., da Gadedøren til Enke Bradys Hus stod aabnet, begivet sig ind i Huset, hvor han fra et uafsaaset Flueskab stjal et Stykke salt Kjød, af Værdi 20 Cents. Endelig har han ved en Nat i 1886, at han en Nat stod Vagt udenfor det af Gouvernement Sekretær Henschel beboede Hus, medens Broderen gik ind for at stjæle, uden dog at faa Noget, hvilken Tilstaaelse — uanset at Broderen imod sin Nægtelse ikke er overbevist om, at han forsøgt dette Tyveri. — vil være at lægge til Grund for hans eget Vedkommende. Tiltalte, der ifølge fremlagt Daabsattest døbt den 6 December 1873, har alt været straffet ved Christiansteds Politirets Dom af 28 November 1885 for Tyveri med 4 Slag Ris. I Betragtning af, at han har hendsiddet i Varetægt arrest fra 6 November 1886 til 12 Januar 1888, tildels for Dommeren ikke havde noget Sted at anbringe ham efter Ledelsen, findes den af ham i Medhold af Frdn. 1840 § 27, jfr. Adg. 6 Januar 1852 § 2 Slutn., forskyldte Straf passende kunne fastsættes som ved Underretten til 50 Slag Ris, forde paa 2 Dage. Nr. 5. Arrestantinden Elizia Miggins eller Wmond, der er Moder til de Tiltalte Nr. 3. og 6 P. og J. Clendine sigtes af disse saavel som af andre af de Tiltalte for at have udvi en betydelig Virksomhed som Hæler, men det er hende ikkun overfor a. At hun efter Anmodning af Sønnen Peter har solgt 4 Hat og 10 Underskjorter af de Caroline Schuster ved Tyveriet Nr. frastjaalne, uagtet hun, som hun indrømmer, ikke kunde andet antage, at det var stjaanlet Gods; de paagjældende Gjenstandes Værdi var D. 9. b. At hun har spist af det fra Proviran kjældereren i St. Croix Arresthus stjaalne Kjød (Nr. 12), uagtet hun vidste, at det var stjaanlet. c. At hun af Tiltalte Nr. R. Henry har modtaget 2 Filterklæder, som Afdrag for 40 Cent paa et Beløb, hun skyldte hende, uagtet hun formodede,

evnte Tiltalte havde stjaalet Filterklæderne (Nr. 23). d. At in, efter en Dag under Gulvet i sit Hus at have fundet nogle Ivskeer og Knive, har taget dem til sig og nogen Tid efter vet den under Sagen afdøde Edward Williams dem at gemme. un har nægtet, at Sønerne have sagt hende, at de nævnte jenstande, hvis Værdi var D. 20.50, vare frastjaalne Enken rady (Nr. 34), men vil ikkun senere „have hørt“ dette. e. At in en Tid har gjemt 3 Guldringe for Peter Clendinen, som in angav at have fundet, men her under Sagen har tilstaaet have frastjaalet Lucy Crichlow (Nr. 27). f. At hun ligeledes P. Clendinen engang har faaet D. 5, som hun foregav at ve fundet, men som hun efter det her under Sagen Oplyste vde frastjaalet Flora Stevens (Nr. 29). g. At hun har brugt i Kop fuld af det Enken Brady frastjaalne Smør (Nr. 34), om ilket Peter Clendinen fortalte hende, at han havde fundet det.

At hun af sin nævnte Søn har faaet noget The, frastjaalet L. Taylor (Nr. 38) som han foregav at have fundet, og idelig — i. At hun af sin Søn James har modtaget den J. L. Taylor astjaalne Ildgryde, som Sonnen foregav at have fundet i Søen. herimod ses hun ikke at have vedgaaet, og det kan heller ikke nod hendes Nægtelse anses bevist, at hun saaledes, som ved nderretsdommen antaget, har deltaget i Fortæring af de Louisa Murphy frastjaalne Fødevarer eller givet sin Datter et af de ed Tyveriet hos Samme stjaalne Tørklæder (Nr. 28), vidende, t det var Tyvekoster. Uagtet det ikke er meget rimeligt, at rrestantinden virkelig har troet, at de forskjellige Gjenstande, om hun saaledes Tid efter anden modtog af sine Søner, vare indue Sager, men sandsynligere, at hun enten har vidst eller og i al Fald formodet, at Sønerne havde stjaalet dem, findes et betænkeligt at antage Saadant imod hendes vedholdende Be-ægtelse. Arrestantinden, der er skjønnet at være 35 Aar gammel og tidligere straffet ved Christiansted Politirets Dom af 9 Juni 1878 for Hæleri med 3 Gange 48 Timers Fængsel paa Vand og Brød, vil derfor i Henhold til Foranstaaende være at nse efter Frdn. 11 April 1840 §§ 22 og 77 jfr. § 58, jfr. Adg. Januar 1852 § 2, og hendes Straf, der ved Underretsdommen er bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Manneder, findes Betragtning af, at hun siden den 6 November 1886 har honddet i Varretægtsarrest, at kunne sættes til Fængsel paa Vand og Brød i 10 Gange 48 Timer. Nr. 7. Tiltalte James Merrill eller Merry, der er skjønnet at være 35 Aar gammel og ved Christiansteds Politiretsdom af 7 Marts 1881 for Hæleri er nset med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 48 Timer, ar vedgaaet, at han af Tiltalte Nr. 3 P. Clendinen har kjøbt or 60 Cents en Skinke, denne har tilstaaet at have frastjaalet E. Codrington (Nr. 32), og om hvilken han formodede, at den ar stjaalen, og vil altsaa forsaavidt være at dømme for Hæleri.

Ligeledes har Tiltalte vedgaaet, at han, medens han en Gaar var syg, har spist af de under Nr. 45 ommeldte Yams og Kartoffler, som P. Clendinen bragte ham, uagtet han vidste, sidstnævnte havde stjaalet dem fra sin Moder; men i Henhold til, hvad ovenfor om dette Tyveri er bemærket, findes Tiltalte ikke herfor at kunne straffes som Hæler. Idet det endnu bemærkes, at forsaavidt han af Tiltalte Nr. 3 P. Clendinen sig for at have i betydelig Omfang hælet for ham, da er Intet fretkommet, som bestyrker Rigtigheden heraf, samt at han har besiddet i Varetægtsarrest fra den 10 December 1886 til 12 Januar d. A., altsaa i over 13 Maaneder, vil han saaledes være dømme efter Frdn. 11 April 1840 § 22, jfr. Adg. 6 Januar 1852 § 2, og hans Straf kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 48 Timer. Nr. 8. Arrestanten Christi Williams har deltaget i de ovenfor nævnte under Nr. 1—3 og 37 beskrevne Tyverier, men vil i Henhold til det under Nr. 37 Bemærkede ikke kunne straffes for sit der ommeldte Forhold. Han er født den 3 Juli 1864 og ikke tidligere tiltalt eller straffet og vil saaledes nu være at anse efter Frdn. 11 April 1840 §§ 1 og 12, første og andet Stykke, efter Omstændigheder med Forbedringshusarbejde i 6 Aar. Nr. 9. Tiltalte Willis Samuel og Nr. 10. Tiltalte Thomas Daniel have hver for sig i 1884 eller 1885, medens de arbejdede paa Sukkerfabrikken her tilegnet sig 2de Filterklæder af Værdi 60 Cents, hvoraf de lodde sig sy Benklæder. De Tiltalte, af hvilke Samuel er 21 Aar gammel og ikke forhen tiltalt, medens Daniel, der er 40 Aar tidligere har været straffet ved Christiansteds Politirets Dom af 19 Oktober 1883 for Tyveri og svingagtig Omgang med Hittens gods med Fængsel paa Vand og Brød i 7 Gange 48 Timer, i 1884 for Overfald og Slagsmaal med 10 Dages Tvangsarbejde have hensiddet i Varetægtsarrest, den Første fra 23 Oktober 1886, den Anden fra 5 November s. A., indtil de relaxeredes den 1 December 1887. Den af dem forskyldte Straf vil være at fastsætte i Henhold til Frdn. 1840 § 1, for Tiltalte Daniels Vedkommende saamenholdt med Adg. 6 Januar 1852 § 2, bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 48 Timer for hver. Nr. 11. Tiltalte Trafalga Miller, der er Moder. Tiltalte Nr. 2 Bough, har vedgaaet, at hun staaende udenfor Døren til sit Hus har været Vidne til, at hendes nævnte Søster i selve Huset overgav Tiltalte Nr. 1 Abrahamsen flere Daas Smør og Sardiner og en Kasse Cigarer, og at hun, da hun ikke kunde vide, at det var stjaalet Gods, yttrede til dem, at de skulde tage sig iagt og ikke komme i Ulejlighed; men hun blev nægtet at have faaet nogen Andel af Sagerne, og saadant heller ikke imod hendes Nægtelse godtgjort. Da Tiltalte, der er skjønnat at være 57 Aar gammel og ikke er tidligere tiltalt eller straffet, imidlertid ikke ved det angivne Forhold findes

ave gjort sig skyldig i Hæleri, vil hun være at frifinde for Aktors Tiltale. Nr. 12. Tiltalte Alfred Fantose, der er skjønet at være 22 Aar gammel og ikke forhen tiltalt eller straffet, ar vedgaaet, at han i Smedeværkstedet paa Sukkerfabrikken har ilegnet sig kasserede Messingror og ligeledes af Tiltalte Nr. 4 l. Henry som Foræring har modtaget saadanne, uagtet han idste, at Sidstnævnte havde stjaalet dem. Hvor meget han har aaet paa den ene, hvormeget paa den anden Maade, er ikke plyst, men tilsammen maa det antages at udgjøre ca. 8½ Pd., vilke han har solgt for 42 Cents. Ligeledes har han 2de lange i 1885 fra en Beholder, der stod under et aabent Skur aa Sukkerfabrikken, taget noget til 30 Cents vurderet Sukker, om han afskrabede af Beholderen. For det Tiltalte, der har ensiddet i Varetægtsarrest fra 30 December 1886 til 12 Januar . A., saaledes overførte Forhold, vil han være at anse efter Frdn. 1840 §§ 1 og 22 med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 48 Timer. Nr. 13. Tiltalte Samuel Henry, 19 Aar gammel. Nr. 14. Tiltalte Christian Nicholas, ogsaa aldet Bashy, 23 Aar og Nr. 15. Tiltalte Jacob Adams, ogsaa aldet Coach, 29 Aar, af hvilke de 2de Førstnævnte ikke ere orhen straffede, medens den Sidstnævnte har været straffet en Gang for Natteuorden og to Gange for Hazardspil, ere hver for sig overbevist om at have kjøbt af Tiltalte Nr. 4 R. Henry et Par af de af denne paa Sukkerfabrikken stjaalne Filterklæder. Men, medens Tiltalte Nr. 13 S. Henry, som betalte 25 Cents or sit Par, ikke, da han kjøbte det, vil have gjort sig nogen Tanke om, hvorledes Tiltalte Nr. 4 R. Henry, der er hans Broder, var kommen i Besiddelse af det, har Tiltalte Nicholas, der betalto 15 Cents for sit Kjob, vedgaaet, at han troede, at Nr. 4 Henry havde stjaalet Filterklæderne. Tiltalte Adams, der gav 30 Cents for sine, har indrømmet, at han, der selv har arbejdet paa Sukkerfabrikken og ved, at ingen Filterklæder bortgives derfra, med mindre de ere revne i Stykker, maatte vide, at Tiltalte Nr. 4 Henry kun ved Tyvori kunde være kommen i Besiddelse af dem, han kjøbte af ham; men det ses ikke, at denne Tiltalte har vedgaaet, at han, da han kjøbte Filterklæderne, tænkte herover, og det er efter Omstændighederne ngenlunde uantageligt, at han ikke har gjort saa, hvilket ogsaa gjælder om Tiltalte Nr. 13 S. Henry. I Henhold hertil ville af le her omtalte Tiltalte, der alle have været arresterede fra 30 December 1886 til 1 December 1887, Nr. 13 S. Henry og Nr. 15 J. Adams være at frifinde for Aktors Tiltale, og Tiltalte Nr. 14 C. Nicholas i Medhold af Frdn. 1840 § 22 at straffe ned Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 48 Timer. Nr. 16 -17. Arrestanterne Frank Thomas og Angesteel Thomas, der ere kjønnede at være i en Alder af henholdsvis 20 og 18 Aar og ikke tidligere tiltalte, ere overbeviste om en Nat i 1885 at være

stegne ind i Sukkerfabrikken gennem et aabent Vindu (se ovenfor under Nr. 8), og fra et uafsaaset Loft at have tilegnet sig hver en Sæk, hvori de fyldte noget Sukker. Arrestanten Angusteel vil have taget en halv Sæk fuld, 3: 100 Pd., meder Arrestanten Frank ikkun vil have taget 7 à 8 Pd., og hert synes ogsaa Førstnævnte senere at have ændret sin Forklaring uden at han er nærmere afhort om denne delvise Tilbagekaldelse af sin første Tilstaelse. Værdien af en Sæk og 7 à 8 Pd. Sukker er ansat til 64 Cents. Forsaavidt de 2de Arrestanter endvidere ere overbeviste om, sammen med Tiltalte Nr. 1. I Abrahamsen, Nr. 19 Canton og Nr. 20 Simmonds, at have deltaget i det under Nr. 5 beskrevne Tyveri, og ved den de nævnte Lejlighed havde taget saameget saameget Sukker, som kunde holde i deres Hænder, ses det ikke, at der fra Bestjaalnings Side er rettet Begjæring om Undersøgelse, og de ville derfor ifølge Frdn. 11 April 1840 § 30 ikke kunne straffes for dette Tyveri.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 23 November 1888.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 35.

Mandagen den 19 November.

r. 194.

Højesteretsagfører Lunn

contra

1) Benjamin Abrahamsen, 2) Gerald Bough, 3) Peter Clendinen, 4) Robert Henry, 5) Elizia Miggins eller Wilmond, 6) James Clendinen, 7) James Merrill eller Merry, 8) Christian Williams, 9) William Samuel, 10) Thomas Daniel, 11) Trafalga Miller, 12) Alfred Fantose, 13) Samuel Henry, 14) Christian Nicholas, ogsaa kaldet Bashy, 15) Jacob Adams, ogsaa kaldet Coach, 16) Frank Thomas, 17) Angesteel Thomas, 18) Robert Skinner, 19) John Canton, 20) William Simmonds (Def. for Nr. 1 og 2): Advokat Halkier, for Nr. 3, 4 og 7: Højesteretsagfører smussen, for Nr. 6, 8, 9, 10, 12—20: Højesteretsagfører Hansen og for Nr. 5 og 11: Advokat Lindenborg).

De to her ommeldte Tiltalte ville saaledes alene være ansvarlige efter Frdn. 1840 § 12, første Stykke, og deres Straf er bestemt af Underrettsdommen passende fastsat til Forbedringshusarbejde for 2 Aar. Nr. 18. Tiltalte Robert Skinner, der er skjønnet at være 46 Aar gammel og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, og som har været under Anholdelse fra 3 Januar til 1 December 1887, er ligesom de Tiltalte Nr. 13—15 overbevist om at have kjøbt Filterklæder af Tiltalte Nr. 4 R. Henry, 4 i Tallet, hvorfor han skulde betale 50 Cents, og har indrømmet, at han er handlet urigtig i at købe dem, uden at erkyndige sig om, hvorfor Sælgeren havde faaet dem; men da det ikke er uantageligt, at han, da han erhvervede Filterklæderne, aldeles ikke har haft nogen Tanke om, at de vare stjaalne, vil han være at finde for Aktors Tiltale. Nr. 19. Tiltalte John Canton og

Nr. 20. Tiltalte William Simmonds, der ere skjønnede at vær henholdsvis 21 og 20 Aar gamle og ikke tidligere straffede, o som have været anholdte henholdsvis fra 10 til 25 Januar indt 1 Decemder f. A., ere overbeviste om at have deltaget i de under Nr. 5 omhandlede Tyveri sammen med de Tiltalte Nr. Abrahamsen, Nr. 16 og 17 F. og A. Thomas, men ville e samme Grund, som anført for de sidstnævnte to Tiltalte, vær at frifinde for Aktors Tiltale. Ikkun en ringe Del af de Gjer stande, de Tiltalte have sat sig i Besiddelse af ved de her unde Sagen omhandlede Tyverier, er kommen tilstede; men de Be stjaalne have i Reglen frafaldet Krav paa Erstatning. Dog e saadant i enkelte Tilfælde paastaet, og der vil derfor være a udrede til Christine Augustin D. 3 af Arrestanten Abraham sen solidarisk med Arrestanten Williams — til Rosanna Romne D. 3.50 af Abrahamsen solidarisk med P. Clendinen — t Caroline Schuster, D. 12.30 af Sidstnævnte, deraf solidarisk me Abrahamsen D. 1.65 og med Arrestantinden Miggins D. — til Flora Stevens D. 5.92 af P. Clendinen, deraf solidaris med Arrestantinden Miggins D. 5 — og til Enken Brad D. 25 af P. Clendinen og J. Clendinen, En for Begge o Begge for En, hvoraf Arrestantinden Miggins solidarisk med der tilsværer D. 20.50. Hvad Sagens Behandling angaar, da er den det Hele fremmet med tilbørlig Hurtighed, og de mange Delikta er omhyggelig oplyste. Derimod maa det misbilliges, at den kons Underdommer, forsaauidt angaar de Tiltalte Nr. 7, 9—10 12—15 og 18—20, har anvendt Varetægts-Arrest, efterat dere Forhold var fuldstændig oplyst, og holdt dem fængslede, indt Sagen optoges til Dom, ungtet det maatte kunne ses, at de fo holdtvis ubetydelige Straffe, hvortil de efter al Rimelighed vild være at domme, herved fik et meget føleligt Tillæg, langt me føleligt end selve Straffene. Hensynet til at sikre disse Ti taltes Tilstedeblivelse kunde alene retfærdiggjøre, at de ve blivende holdtes fængslede; men saavel paa Grund af Naturfo holdene som fordi Pastvang gjælder paa St. Croix, er det i ikk ringe Grad vanskeligt for en Tiltalt, der er paa fri Fod, at und drage sig sin Straf ved at romme fra Øen. Ligesom Unde søgelsesdommeren af Hensyn hertil overhovedet maa være va som med at anvende længere Tids Varetægts-Arrest, selv ude Sikkerhedsstillelse, naar den eventuelle Straf ikke kan antage at blive højere end Fængsel paa Vand og Brød, saaledes maatt Dommeren i nærværende Sag være saameget mere betænkeli ved at holde de her omhandlede Tiltalte fængslede, som ha undlod at paakjende Sagen for disses Vedkommende i Overen stemmelse med Adg. 6 Januar 1852 § 2 — hvad der, saavidt skjønnes, ikke vilde have været forbundet med videre Ulempe og kunde være sket 3—4 Maaneder, forinden Politiforhøret slu tedes. Vel findes der efter Omstændighederne ikke aldeles ti

rækkelig Føje til i den Anledning at gjøre noget Ansvar ældende imod Dommeren; men Omkostningerne ved de nævnte Tiltaltes Arrest i 8 Maaneder ville dog være at paalægge et Offentlige.

r. 255.

Højesteretsagfører Lunn

contra

Jacob Emanuel Hatchet (Def. Hindenburg),

er tiltalt for Tyveri.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 2 Juli 1888: Arrestanten Jacob Emanuel Hatchet bør hensættes til forbedringshusarbejde i 2 Aar og udrede Aktiones Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 3 August 1888: Underretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Tiltaltes Forklaring om, at det i den indankede om fremstillede Indbrudstyveri blev forevøt, inden Klokken endnu var 10, og de iøvrigt foreliggende Oplysninger findes tyveriet ikke med Sikkerhed at kunne betragtes som forevøt ved Nattetid. Allerede paa Grund heraf maa det have sit ublivende ved, at Tiltalte, foruden at være anset efter Frd.

April 1840 § 1, endvidere kun er dømt efter samme Loven's § 12, 1ste Stykke, og da den valgte Straf findes passende,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretsagfører Lunn og Advokat Hindenburg vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestant Jacob Emanuel Hatchet, der under nærværende, fra St. Thon Extraret indankede Sag tiltales for Tyveri, er ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste overbevist om have gjort sig skyldig i den nævnte Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder: Som det maa antages, i afvigte Måden benyttede Arrestanten, der var i Kjøbmand Beverhoudts Tjeneste som Hestepasser, og jævnlig kom i hans Rombod, sig tven Gange af Lejligheden, naar Butikkssvenden om Aftenen, i Bodens Bodden lukkedes, eftertalte Pengeskuffens Indhold, og af Skjødelseshed efterlod Penge paa Disken, til hver Gang at tilegne sig D. 2 mexikansk Mynt (omtrent D. 1.60 dansk-vestindisk). Arrestanten, der for de stjaalne Penge fornemlig havde kjøbt Toj til Klæder, som han havde leveret en Skræder at sy, ikk kunde betale Sylonnen, fattede han afvigte 9 Juni, da han om Eftermiddagen opholdt sig i et til Romboden stødende Aflukket det Forsæt atter at bestjæle sin Husbond. I det Øjemed aftog han den indvendige Krog paa Skoddet for et Vindu ud fra Gaarden, for at kunne naabne det udvendig fra, ligesom han i Romboden undlod at aflaaase Hængelaasen paa en Tremmedør der fører ind til Aflukket, men dog trykkede Laasen til, saa den saa ud, som om den var aflaaaset. En tilfældig Omstændighed forhindrede ham i at stjæle samme Dags Aften; men den følgende Aften, Søndagen den 10 Juni henved Kl. 10, hans Husbond og dennes Familie var gaaet til Ro, steg han ud fra Gaarden, hvor han selv havde et Værelse, gjennem det nævnte Vindu ind i Aflukket, aftog Hængelaasen paa Døren i Romboden, ved at stikke Haanden ind gjennem Tremmerne og stjal D. 3 mexikansk af Pengeskuffen, hvis Laas gav efter, og han et Par Gange rykkede stærkt i Skuffen. Forinden han gik sin Vej, medtog han Nøglen til Tremmedørens Laas, der hang i Bodens, og ved Hjælp af den lykkedes det ham gjennem Tremmerne at faa Laasen aflukket, hvorpaa han den næste Dag udmærket hængte Nøglen paa sin Plads. Med Hensyn til Lokaltetornerne mærkes, at Romboden, i hvilken Ingen har Ophold om Natten, indtager den nederste Etage af paagjældende Ejendomme og at der ikke er nogen indvendig Forbindelse imellem den nævnte Etage og den øverste, hvor Beboelseslejligheden findes. Til denne, hvis Døre som Regel aflaaases eller lukkes naar Kroge, naar Familien gaar i Seng, uden at det dog har kun oplyses, om Saadant skete særligt den paagjældende Aften, Adgangen ad to udvendige Trapper, den ene fra Gaarden, og den anden fra Gaden. Idet det ikke ses rettere end, at det Arrestanten sidst begaaede Tyveri ikke kan anses som forbundet med natligt Indbrud i beboet Sted, vil Arrestanten, der er fældet den 27 August 1871, altsaa ikkun 16 Aar gl., og ikke tidlig tiltalt, i Henhold til Foranstaaende være at straffe efter Fr

I April 1840 §§ 1 og 12, 1ste Stykke, og findes hans Straf passende kunne fastsættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Underrettsdommen, der har samme Straffebestemmelse, og rettelig har ualagt Arrestanten at udrede Aktionens Omkostninger — om restatning bliver Intet at bestemme, da Bestjnalne har frafaldet rav herpaa — bliver saaledes i det Hele at stadfæste.

r. 262.

Advokat Hindenburg

contra

Thorvald Alexis Bott (Def. Hausen),

er tiltales for Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 August 1888: Arrestanten Peder Hansen og Tiltalte Thorvald Alexis Bott bør straffes med Fængsel paa Vand og Brod henholdsvis i 5 Gange 14 Dage og i 2 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, der udrædes af Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lange og Hausen, 20 Kroner til hver, udredes af Arrestanten, dog at Tiltalte in solidum med ham deraf tilsvarende $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Thorvald Alexis Botts Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt tilkædet er, ved Magt at staude. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Peder Hansen og Tiltalte Thorvald Alexis Bott, der ere fødte henholdsvis den 24 Juli 1869 og den 19 December 1868 og ikke fundne forhen straffede, for Falsk og mod Arrestanten tillige for Bedrageri anlagte Sag, ere de ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold: I indeværende Aar har Arrestanten svigagtig disponeret over et Sæt Klæder af Værdi 25 Kroner, et Uhr og en Kjæde af Værdi tilsammen 25 Kroner og et Uhr af Værdi 16 Kroner, hvilke Gjenstande han havde lejet henholdsvis af „Kjøbenhavns Manufakturforretning“ paa Afbetaling, af Forlagsboghandler Martinus Adamsen og af Forlagsboghandler Niels Peter Nielsen paa Vilkaar, at de skulde være hans Ejendom, naar han i Lejeafgift havde erlagt visse nærmere aftalte Beløb, hvilket Vilkaar imidlertid ikke var opfyldt af ham, da han foretog Dispositionerne. Samtidig med at det ene af de nævnte Uhre, nemlig det Adamsen tilhørende, udlejedes Arrestanten, hvilket skete den 22 Marts dette Aar ved Adamsens Kolporter, Mursvend Ludvig Kroll, fremkom Arrestanten, der ønskede paa lignende Vilkaar i svigagtigt Øjemed at komme i Besiddelse af et Uhr til, men vidste, at Kroll ikke vilde indlade sig paa at overlade Arrestanten selv flere Uhre, med den Yttring til Kroll, at han havde en Fætter ved Navn Alfred Hansen, som ønskede at leje et Uhr. Kroll aftalte derpaa med Arrestanten, at denne og den foregivne Fætter den 24 næstefter skulde komme hen til Kroll og ordne Sagen, men da Arrestanten, der havde foregivet, at Fætteren nødvendigt skulde bruge Uhret til en Begravelse den 25 nævnte Maaned, indfandt sig alene paa den aftalte Dag, samtykkede Kroll i foreløbig at udlaane Arrestanten et Uhr, mod at Fætteren derefter skulde give Møde den 26 samme Maaned og underskrive en Lejekontrakt om Uhret. Arrestanten henvendte sig da til Tiltalte og anmodede denne om at følge med ham hen til Kroll og udgive sig for hans Fætter samt underskrive Kontrakten med Navnet Alfred Hansen, og efterat Tiltalte var gaaet ind herpaa, fulgte han den 26 samme Maaned med Arrestanten op til Kroll, lod sig overfor denne udgive som Arrestantens Fætter Alfred Hansen og underskrev en Lejekontrakt om Uhret med dette Navn, som var fingeret. Den følgende Dag pantsatte derefter Arrestanten svigagtig Uhret, der er vurderet til 15 Kroner. Ifølge Tiltaltes Udsagn, hvis Rigtighed er bekræftet af Arrestanten, havde denne overfor Tiltalte foregivet at hedde Peter Alfred Hansen samt erklæret, at ville overholde Kontrakten, hvorfor Tiltalte — tilmed da Arrestantens rigtige Adresse blev anført paa Kontrakten — vil have troet uden Risiko at kunne efterkomme Arrestantens Anmodning, hvad han da ogsaa kun gjorde af Villighed og uden at tilsigte eller opnaa Fordel derved, men da

Tiltalte har erkjendt at have været paa det Rene med, at der ved Underskriften sigtedes til en fra Arrestanten forskjellig fingeret Person, vil han ikke af Hensyn til det af ham saaledes Anbragte kunne undgaa Strafansvar. Som Følge af det Anførte ville Arrestanten og Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 275, jfr. § 268, Arrestanten tillige efter § 253, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Arrestanten i 5 Gange 5 Dage og Tiltalte i 2 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 20 November.

Nr. 264. Højesteretssagfører Hansen

contra

Ane Marie Eriksen, Thuesens Hustru (Def. Lunn),

der tiltales for Tyveri.

Grenaa Kjøbstads samt Nørre- og en Del af Sønder-Herreds Extrarets-Dom af 20 Juli 1888: Tiltalte Ane Marie Thuesen, født Eriksen, bør straffes med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, samt udrede de af Undersøgelsen og Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Hansen, og Defensor, Prokurator Møller, med 10 Kr. til hver.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 September 1888: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførererne Rye og Hindberg, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til

Højesteretssagførerne Hansen og Lunn 30 Krone til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Ane Marie Eriksen, Tjenestekarl Jens Jense Thuesens Hustru, for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at hun en Dag i Juni Maaned d. A., da hun var i Ørum for at besøge sin Tørv og ved denne Lejlighed uden nogen bestemt Hensigt var gaaet ind paa Kirkegaarden i denne By, har fra to Gravsteder sammesteds tilvendt sig henholdsvis to Glas og en Blik tallerken, der vare hensatte der med Blomster i, samt at hun den 2 Juli næstefter paa samme Kirkegaard, hvor hun var gaaet ind for at stjæle, har tilvendt sig fra forskellige Gravsteder en Skaal, en Krukke og 3 Potteplanter, hvilke sidste — der af de Bestjaalne ere ansatte til en Værdi af tilsammen 1 $\frac{1}{2}$ Kr. — hun dog den 4 s. M. af Frygt for, at Tyveriet skulde blive opdaget, bragte tilbage til deres respektive Pladser paa Kirkegaarden, medens hun endnu ved sin Anholdelse var i Besiddelse af Glassene, Tallerkenen, Skaalen og Krukken, de under Sagen ere vurderede til ialt 1 Kr. og maa antages at være udleverede de respektive Bestjaalne. Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte en Dag, da hun, der tilligemed sin Mand siden den 17 Juni d. A. har boet til Leje hos Anders Smed i Ginnerup, efter Anmodning af donnes Hustru passede deres Børn og i den Anledning opholdt sig i Anders Smeds og Hustrus Lejlighed, har fra et uafsaaset Skab sammesteds stjaalet to Stykker Uldgarn, hvoraf hun nogle Dage efter, da Anders Smeds Hustru, som imidlertid havde opdaget Tyveriet, i den Anledning henvendte sig til Tiltalte, tilbageleverede endel, medens Bestjaalne, der har ansat det stjaalne Garn til en Værdi af 1 Kr. 25 Øre, skjænkede hende det Manglende. Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen. Tiltalte, der er født i Aaret 1856, og ifølge Grenaa Kjøbstads samt Nørre- og en Del af Sønder-Herreds Extraretsdom af 3 Juli 1879 er straffet efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, vil for sit ovenomhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser angaaende Aktionens Omkostninger

et ligeledes vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være stadfæste.

---

r. 269. Højesteretssagfører Hansen

contra

Adelaide Marie Nielsen (Def. Klubien)

er tiltales for Bedrageri og Forledelse til falsk Forklaring for Retten.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 September 1888: Arrestantinden Adelaide Marie Nielsen og Tiltalte Mathilde oviske Strøm, Rasmussens Hustru, bør straffes: Arrestantinden med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder og Tiltalte med ængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Aktionens omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Petersen og Steinthal, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestantinden, dog saaledes, at Tiltalte heraf in solidum med ende udreder Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter oven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremtillede Forhold bliver hun at anse dels efter Straffelovens § 253, dels efter dens § 146 jfr. § 52 og Analogien af § 252, da Straffen ved Dommen findes passende bestemt til forbedringshusarbejde i 15 Maaneder, vil den for hendes Vedkommende kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt aaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Adelaide Marie Nielsen der er født den 18 Juli 1852 og som har været anset syv Gang efter Straffelovens § 252, senest ifølge Rettens Dom af 29 Oktober med 1887 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaned, for Bedrageri og Forledelse til falsk Forklaring for Retten, og Tiltalte Mathilde Lovise Strøm, Rasmussens Hustru . . . for falsk Forklaring for Retten. Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er Arrestantinden overbevist at have den 25 Juli d. A. svigagtig pantsat en Chokoladekande af Værdi 2 Kroner, og som var udlånt hende til kortvarig Brug af Hansine Nielsen, Jørgensens Hustru. Efter det Oplyste anmeldte Arrestantinden selv dette Bedrageri den 30 s. M. paa Politistationen Nr. 6, efter hvad hun har udsagt, fordi hun mente, at Jørgensens Hustru ellers vilde gjøre Anmeldelse herom, og samtidig angav hun sig da skyldig i nogle Bedragerier overfor Tiltalte, idet hun forklarede, at hun svigagtig havde pantsat nogle Klædningsstykker og en Sparemærkebog, som tilhorte Tiltalte og af denne var udlånt Arrestantinden eller paa anden Maade betroede hende uden Ret til at disponere over dem til egen Fordel. Under derefter optagne Forhør fastholdt Arrestantinden sin Forklaring med Hensyn til bemeldte Gjenstande, og Rigtigheden af denne Forklaring blev bekræftet af Tiltalte, der erklærede, at de nævnte Gjenstande tilhorte hende, samt at de vare pantsatte uden hende Vidende og Villie. Der opstod imidlertid Formodning om, at disse Forklaringer vare urigtige, og under den fortsatte Undersøgelse er det nu ogsaa ved de af Arrestantinden og Tiltalt afgivne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at de omhandlede Forklaringer ere urigtige og afgivne af dem mod bedragerens Vidende, eftersom Forholdet i Virkeligheden har været det, at Arrestantinden ikke har gjort sig skyldig i noget Bedrageri med Hensyn til bemeldte Gjenstande, idet disse, som ere blevne pantsatte snart af Arrestantinden, snart af Tiltalte, kun tildels tilhorte denne og da bleve pantsatte af hende eller med hende Vidende og Villie og iøvrigt tilhorte Arrestantinden selv. Efter hvad Arrestantinden og Tiltalte have forklaret, blev de urigtige Forklaringer afgivne i Henhold til en mellem dem derom efter Forslag af Arrestantinden den 29 Juli d. A. truffen Aftale, om de tilsigtede ved deres Afgivelse at opnaa, at de paagjældende Gjenstande, som i Forbindelse med nogle andre Arrestantinden tilhørende Gjenstande vare pantsatte for ialt 8 Kr. 91 Ør skulde gennem Retten blive udleverede Tiltalte til fri Raadighed uden at de paagjældende Pantelaanere blive fyldestgjorte for deres Tilgodehavende. Dette Ojemed opnaaede de dog ikke, idet de paagjældende Gjenstande, som ved Undersøgelens Begyndelse vare tagne i Bevaring af Politiet, efter de fremkomne Oplysninger bleve tilbageleverede Pantelaanerne. Som Følge af

et Anførte, hvorved endnu bemærkes, at det, efter hvad Arrestantinden og Tiltalte har udsagt, har ligget udenfor deres Tanke og Hensigt, at Tiltalte skulde aflægge Ed paa den urigtige Forlaring, ville de være at anse: Arrestantinden efter Straffelovens § 146 og 252, jfr. § 52 og efter dens § 253, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 15 Maanedor.

Onsdagen den 21 November.

Nr. 202.

Advokat Levinsen

contra

) Søren Madsen, 2) Niels Rasmussen og 3) Christian Ellert Gemynthe (Def. Klubien),

er tiltales: Nr. 1 for Falsk og Bedrageri eller Delagtighed i disse Forbrydelser, Nr. 2 for Falsk og Bedrageri og Nr. 3 for Falsk.

Kolding Kjøbstads Extrarets Dom af 8 Februar 1888: De Tiltalte Søren Madsen og Niels Christensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Niels Rasmussen og Christian Ellert Gemynthe bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Forstnævnte i 5 Gange 5 og Sidstnævnte i 3 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Anklageren, Prokurator Zahn, og Forsvareren, Kancelliraad Kraund, 30 Kr. til hvor, udredes af de Tiltalte Rasmussen og Gemynthe, En for Begge og Begge for En, saaledes at Tiltalte Madsen in solidum med dem deraf tilsvare en Fjerdedel, og Tiltalte Christensen paa samme Maade en Ottendedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Mai 1888: I Henseende til den Tiltalte Niels Christensen tillagte Frifindelse og Straffene for de Tiltalte Niels Rasmussen og Christian Ellert Gemynthe bør Underrettsdommen ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden for Niels Rasmussen bestemmes til 4 Gange 3 Dage. Tiltalte Søren Madsen bør hensættes i simpelt Fængsel 14 Dage. Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Underretten i Salær 30 Kr., Defensor sammesteds 25 Kr., samt Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad

Neckelmann og Prokurator Fasting, hver 30 Kr., udredes af de Tiltalte, saaledes at Rasmussen og Gemynthe tilsvare hver $\frac{2}{5}$ deraf og de tvende andre Tiltalte hver $\frac{1}{10}$. De Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den skete Indstævning foreligge Højesteret til Paakjendelse for Tiltalte Madsens Vedkommende og i Henhold til de under denne Del af Sagen i den indankede Dom anførte Grunde vil den for hans Vedkommende være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde forkortes til 8 Dage.

Hvad de to andre Tiltalte angaar, vil Dommen, med Bemærkning, at den Tiltalte Rasmussen tidligere overgaaede Overretsdømmet af 27 December f. A. allerede den 27 Marts d. A. blev stadfæstet af Højesteret, samt at Tiltalte Gemynthe ifølge det Oplyste i alt Fald paa 2 Ordresedler har underskrevet en virkelig Persons Navn, og iøvrigt i Henhold til de Dommen anførte Grunde for deres Vedkommende blive at stadfæste, dog at Straffetiden for Rasmussen vil være at forlænge til 5 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Søren Madsen bestemmes til otte Dage og for Niels Rasmussen til fem Gange fem Dage. I Salarium tillægges der Advokaterne Levinson og Klubien for Højesteret hver 50 Kroner, hvoraf Søren Madsen udreder $\frac{1}{3}$, Niels Rasmussen og Christian Eilert Gemynthe hver $\frac{1}{3}$.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales 1) Handelsagent Søren Madsen, 2) Skrædder Niels Rasmussen, 3) Bogbinder Christian Eilert Gemynthe og 4) forhenværende Teglblænder Niels Christensen, Nr. 1 for Falsk og Bedrageri eller Delagtighed i disse Forbrydelser, Nr. 2 for Falsk og Bedrageri samt Nr. 3 og Nr. 4 for Falsk. Efter Sagens Oplysninger var Tiltalte Madsen dels af Grosserer Helloré i Kjøbenhavn, dels af en Filial i Aarhus af Firmaet Güssefeld &

lée antagen til Agent for Optagelse af Ordre paa Gjødnings-
 toffer og benyttede i denne Virksomhed forskjellige Under-
 genter, deriblandt de Medtaltalte og en Person ved Navn Dabel-
 tein, der skal have forladt Landet ifjor Foraar, omtrent samtid-
 ned, at Tiltalte Madsen til Politiet i Aarhus havde gjort An-
 ældelse om bedrageligt Forhold af ham. Naar de Tiltalte i
 eres ommeldte Virksomhed rejste om paa Landet i Jylland, dels
 over for sig, dels og som oftest i Følge med én eller flere af
 le Andre, medførte de til Optagelse af Ordre for ovennævnte
 Iellerie trykte Blanketter, hvis Text begyndte saaledes: „Under-
 egnede kjøber herved fra V. E. Hellerics Fabrik i Kjøbenhavn“
 g som indeholdt aaben Plads til Angivelse af det Kvantum,
 bestilleren maatte ønske af noget af de paa Blanketten, med
 /edføjeelse af Pris pr. 200 Pd., anførte Gjødningsstoffer, til
 Angivelse af Tid og Sted for det Rekvireredes Modtagelse og af
 betalingsmaaden samt til Datering og Bestillerens Underskrift,
 hvilken efter en udtrykkelig Bemærkning paa Blanketten skulde
 oeddeles egenhændig; og en lignende Fremgangsmaade maa an-
 ages at have gjældt med Hensyn til Optagelse af Ordre for
 firmaet Güssefeld & Rée. De af de øvrige Tiltalte — der kun
 tod i Forhold til Tiltalte Madsen, ikke til vedkommende Fabri-
 anter — optagne Bestillinger blev ved Ordresedlernes Af-
 evering overgivne til Madsen, der indsendte samme ligesom de
 f ham selv optagne Bestillinger til Fabrikkerne. Som Veder-
 ag for sin Virksomhed erholdt Tiltalte Madsen af disse en
 ærmere bestemt Provision for hver Bestilling, hvoraf han fik de
 o Trediedele betalte ved Ordrenes Indsendelse, og af den Del
 f sin Provision, som han afgav til de Medtaltalte, maa han an-
 nges ligeledes strax at have betalt en Andel, medens en endelig
 Dgjørelse af Provisionerne først fandt Sted senere. Da der fra
 n stor Mængde Personer, hvis Navne fandtes under de Hellerie
 ilstillede Ordre paa Gjødningsstoffer, efter sammes Effektuering
 remkom Indsigelser navnlig om, at de ikke havde bestilt Varerne,
 igesom mange, paa hvis Navne Ordresedler lød, ikke fandtes
 aa de opgivne Steder, gjorde Hellerie den 13 September f. A.
 Anmeldelse om Sagen til Politiet i Kolding, og efter at der som
 ølge heraf var indledet kriminel Undersøgelse, blev denne ud-
 idet til formentlig begaaede lignende Misligheder med Hensyn
 il de Güssefeld & Rée tilstillede Ordresedler, hvorom Tiltalte
 Madsen allerede i Juli f. A. havde indgivet en Klage til Politiet
 over Medtaltalte Rasmussen, saavel som til andet ulovligt Forhold
 af de Tiltalte. Hvad nu først angaar Tiltalte Madsen, fremgaar
 el vel af Sagens Oplysninger, at et betydeligt Antal af de
 jennem ham til ovennævnte Hellerie og Güssefeld & Rée ind-
 omne Bestillinger ikke ere gjorte af de Personer, paa hvis
 Navne de lyde, men det er ikke mod Tiltaltes Benægtelse godt-
 gjort, at nogen af de i Sagen omhandlede Ordresedler, der ere

forsynede med falske Underskrifter, hidrører fra ham, og om en Adskilligt kunde tyde paa, at han maa have vidst eller dog hav Formodning om, at hans Underagenter . . . gjorde sig skyldig i Falsk . . . kan der dog med hans Bønægtelse heller ikke anse tilvejebragt Bevis herfor, og der vil følgelig ikke kunne paa lægges Tiltalte Strafansvar i nogen af disse Henseender. Sigtelse mod denne Tiltalte for Bedrageri vedrører dels hans Forhold med ikke at have betalt 22 Kroner, som han var bleven Kromanden i Nørresnede skyldig for Kost og Logis til sig og tre Andre, som det maa antages hans Underagenter, i Dagene de 25 og 26 Januar f. A. og som han havde lovet at betale inde 8 Dage, dels hans Forhold med Hensyn til en Gjæld paa 25 Kr af samme Art til Kromand Skjødt i Hampenso, hvorhos han er sigtet for Meddelagtighed i det nedenfor ommeldte, af Tiltalte Niel Rasmussen udviste Forhold mod Gaardmand Niels Chr. Nielsen af Kragelund, og da Tiltalte maa anses ikke at have taget Del i sidst ommeldte Forhold, og der Intet er oplyst, hvorefter han kan antages at have svingagtigt villet unddrage sig at betale den ovenommeldte Gjæld til Kromanden i Nørresnede, bliver der disse Henseender alene Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold lige overfor Kromand Skjødt. Herom har denne til en Politirapport som Tiltalte maa antages at have i det Væsentlige erkjendt for rigtig, forklaret, at Tiltalte, der om Aftenen den 17 Marts f. A. var ankommen i Kroen med fire andre Personer, som han sagde vare hans Medhjælpere og ligesom han selv rejste for Huse Esmann i Odense, den 19 Marts, efter at Skjødt havde minde ham om Betaling — i hvilken Anledning to af hans Ledsagere efter hvad der blev sagt til Skjødt, begav sig til en anden nær liggende Kro, til hvilken der efter Foregivende af Tiltalte eller en af hans Ledsagere antoges at være sendt Penge til en af dem — har om Aftenen, da bemeldte to Ledsagere ikke var komne tilbage og en tredje af Ledsagerne, som Tiltalte havde sendt ud for at se efter dem, ogsaa blev borte, erklæret selv at ville rejse, hvorfor han i Stedet for den skyldige Betaling tilbød Skjødt, der hos Tiltalte havde bestilt noget Fro fra Esmann & Co. i Odense, en Kvittering for 25 Kroner af Betalingen for dette Fro, under Angivende af, at han havde Bemyndigelse af Esmann & Co. til at modtage Betaling, samt derefter i eget Navn udfærdiget og leveret Skjødt en saadan Kvittering. Paa Skjødts Forespørgsel desangnaende meddelte imidlertid bemeldt Firma i Skrivelse af 23 Marts f. A., at det ikke kunde indlade sig paa at betale de 25 Kr. for Tiltalte, da han intet havde til gode hos det, samt at det havde afskediget ham paa Grund af Upaalidelighed, hvad dog ifølge den af en Medindehaver af Firmaet den 12 April næstefter inden Retten afgivne Forklaring først var sket efter Tiltaltes ommeldte Adfærd mod Skjødt, og vel har Tiltalte anbragt, at han troede sig sikker paa, at de

evnte Firma, for hvilket han efter Sagens Oplysninger havde jst siden Efteraaret 1885 og hos hvilket han vil have havt rovision tilgode paa det paagjældende Tidspunkt — i hvilken Henende den foranførte Forklaring af Firmaets Medindehaver gaar l paa, at Tiltalte dengang i alt Fald ikke havde noget forfaldent lgodehavende hos det — ikke vilde vægre sig ved at betale t ommeldte Beløb, men da Tiltalte tillige havde forklaret, at n vidste, at han var uberettiget til at udstede den omhandlede vittering, samt da Skjødt maa antages, hvis han havde kjendt ummenhængen, ikke at have villet modtage Kvitteringen, men have villet kræve anden Sikkerhed for sit Tilgodehavende, des der intet Hensyn at kunne tages til Tiltaltes foranførte nbringende, og da det heller ikke kan komme videre i Betragtng at Skjødt, hvem Tiltalte den 12 November sidstleden har stillet et Afdrag af 10 Kr. paa Gjælden, som Tiltalte erede ved sin Afhoring til en Politirapport den 18 April A. havde lovet at betale fuldt ud i Løbet af 14 Dage, har klæret, at han ikke ønsker Tiltalte straffet, vil denne ikke nne undgaa Strafansvar for sit omhandlede Forhold. For ltalte Rasmussens Vedkommende er det ved hans egen lstaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godt-ort, at han — der rejste som Underagent for Madsen i Tiden t Efteraaret 1886 til Paaske 1887 — af de til Grosserer ellerie gennem Medtaltalte Madsen indsendte Ordresedler falskelig r underskrevet to med henholdsvis Gaardejer i Paarup Severin ursens og Gaardejer paa Paarup Mark Jorgen Jorgensens Navn, mt at han ligeledes har lavet falske Bestillinger til Firmaet ussefeld & Rée, idet han paa Ordresedlerne snart skrev et opgtet Navn snart Navnet paa en virkelig Person, der Intet vde bestilt, men iøvrigt ikke i noget Tilfælde søgte at efter- ne de Paagjældendes Haandskrifter, hvilke han ikke kjendte, orved dog bemærkes, at de tro eneste falske Ordresedler blandt Güssefeld & Rée tilstillede, om hvilke nærmere Oplysninger tilvejebragt under Sagen, ere underskrevne med Navne paa isterende Personer, hvorhos Tiltalte har udsagt, at han for- ødentlig har været inde hos fornævnte Severin Larsen og rgen Jørgensen. Tiltalte, der kun vil have tjent henimod 0 Kr. i Provision ved de falske Ordre og som vil have et rgt større Beløb tilgode hos Medtaltalte Madsen — hvorom g Intet nærmere er oplyst — har endvidere forklaret, at han k tænkte sig, at Falsknerierne vilde blive opdagede, men ente, at dette ikke vilde have andre Følger, end at den urettelig pebaarne Provision vilde blive fradragen i hans Tilgodehavende, at de Personer, han urigtig havde opgivet som Bestillere, i Fald ikke vilde komme til at lide noget Tab, hvorhos han sin Undskyldning har anført sin Fattigdom og at han foretog lsknerierne, naar han var i Pengeforlegenhed. Paa samme

Maade er det godtgjort, at denne Tiltalte, der engang i Efteraaret 1886 havde som Kommissionær for en Gartner i Koldir handlet om Frø med Gaardmand i Kragelund Niels Chr. Nielse og som vidste, at denne skyldte bemeldte Gartner nogle Peng der skulde indkasseres af Handelsmand Peter Thomsen i Koldir en Dag i Februar eller Marts f. A., da han, Tiltalte Madsen og ovennævnte Dabelstein havde indfundet sig hos Nielsen for at gjore Forretning om Frø og ingen af dem havde Penge, havde idet Dabelstein udgav sig for Fuldmægtig paa Herredskontoret opfordret Nielsen til at betale sin Gjæld til Gartneren, hvorefter Nielsen, der skyldte denne 9—10 Kr., leverede Tiltalte 6 Kr. for hvad han efter sin Forklaring ikke vilde have gjort, hvis ikke Dabelstein, der for Beløbet udstedte en skriftlig Kvittering, på hvilken han kaldte sig Hanson og Herredsfuldmægtig, var fremkommen med det nævnte Foregivende. Tiltalte, som gav Madsen og Dabelstein hver 2 Kr. af Beløbet, vil ikke selv have udgivet Dabelstein for Herredsfuldmægtig, hvorimod han, der efter sin Forklaring førte Ordet ved den paagjældende Lejlighed, hørte Dabelstein fremsætte dette Foregivende, hvilket ligeledes var Tilfældet med Tiltalte Madsen, der imidlertid ogsaa efter Rasmussons Forklaring under Forhandlingen med Nielsen i det Hele holdt sig tilbage og heller ikke overværede den hele Samtale mellem Nielsen og de Andre, og har Tiltalte Rasmussen iøvrigt forklaret, at han efter sit Bekjendtskabsforhold til ovennævnte Thomsen maatte antage, at denne ikke vilde have Nog imod, at han og de Andre under en øjeblikkelig Forleghedsindkrævede lidt af det ommeldte Tilgodehavende, i hvilken Henseende Thomsen har udsagt, at han ganske vist ikke kan billige det Passerede, men nu gjerne skal godkjende den skete Indkassering af de 6 Kr., hvorfor han maa antages at være blevet fyldestgjort dels af Rasmussen, dels af Madsen.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 30 November 1888.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triors Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 36.

Onsdagen den 21 November

2.

Advokat Levinsen

contra

Søren Madsen, 2) Niels Rasmussen og 3) Christian Eilert Gemynthe (Def. Klubien).

Tiltalte Gemynthe har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med dens øvrige Oplysninger, at han — der i forrige Vinter var mmen ud af Arbejde ved sin Profession og derfor lod sig angye til Underagent af Medtaltalte Madsen, medens denne opdldt sig i Aarhus, hvorefter han i ca. 3 Uger rejste dels ene, dels sammen med Madsen og 1 Dag med Dabelstein, at optage Ordre paa Kunstgødning og Markfrø — har synet 22 af de Grosserer Hellerie gennem Madsen tilstillede dresedler med falske Underskrifter, uden at han nu ved, hvort disse ere Navne paa virkelige Personer, hos hvem han vde falbudt Varerne, men faaet Afslag, eller ore opdigtede, dens han i alt Fald ikke har tænkt paa at efterligne Nogens andskrift. Det var imidlertid, efter hvad han har udsagt, os Agt, sausnart han blev i Stand dertil, at faa de falske drer annullerede, hvorfor han forto en fuldstændig Fortegnelse er dem, og da han ifjor Foraar, medens han arbejdede hos en gbinder i Viborg, fra Medtaltalte Madsen fik Brev om, at han vde opdaget to af hans falske Ordresedler, samt truode med — is han ikke ojeblikkelig betalte det ved Falskneriet foraarsagede b tillige med et Laan, Tiltalte havde gjort hos Madsen, efter . Forklaring fordi denne, Medtaltalte Rasmussen og Dabelstein, len de alle rejste ud fra Aarhus, havde tilbragt flere Dage d Drik og Svir, hvorved Tiltalte var bleven hindret i at tjene

noget i den Tid — at ville melde ham for Politiet, hvad ogsaa skete, inden han kunde sende det forlangte Beløb af ca. 4 Kroner, begav han sig til Madsen i Aarhus og betroede ham at ogsaa adskillige andre af ham til denne afgivne Ordre var falske, samt forlangte at faa disse tilbage mod at betale den der for oppebaarne Provision. Herom blev begge de Tiltalte ogsaa enige, og efter at Gemyntes Skyld, det ovennævnte Laan der under indbefattet, var opgjort til 110 Kr., betalte han strax Madsen 60 Kr. og udstedte et Gjældsbevis for de resterende 50 Kroner, som han i Beviset forpligtede sig til at afbetale med 10 Kroner den 9de i hver af Maanederne Juni—Oktober f. A. idet det var Meningen, at Madsen strax eller i alt Fald i god Tid forinden den i de urigtige Ordre opgivne Leveringstid skulde tilbagekalde disse og udlevere dem til Tiltalte, saasna han havde indfriet Gjældsbeviset, men uagtet Tiltalte erlagde de betingede Afdrag, som det maa antages, uden væsentlig at oversidde de vedtagne Betalingsterminer, undlod Madsen at tilbagekalde de af Tiltalte for ham opgivne urigtige Ordre, hvorimod han ved Anmeldelse for Politiet i Viborg frafaldt sin til det indgivne, ovenfor ommeldte Klage over Tiltalte. Denne har iøvrigt undskyldt sig med, at han fra Dabelstein selv vidste, Sidstnævnte skrev falske Ordre, ligesom Tiltalte formodede det om Medtiltalte Rasmussen og at han herved lod sig forlede til under Paavirkning af ojeblikkelig Pengeforlegenhed, at gjøre det samme. Af de Tiltalte har Madsen, der er født i Aaret 1851 tidligere ifølge Ribe Herreds Extrarets Dom af 25 Juli 1881 været anset efter Straffelovens § 256 med en Bøde til Statskassen af 50 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 8 Dage, hvorefter han har været under Tiltale for Overtrædelse af bemeldt Lovs § 259, men ved Nørhald m. fl. Herreders Extrarets Dom i Sagen af 31 December 1878 blev frifunden for Aktors Tiltale dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger, Tiltalte Rasmussen, der er født i 1853, er ved Overrettens Dom af 27 December f. A., der for Tiden er indanket for Hojesteret anset efter Straffelovens § 146 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorimod de 2 andre Tiltalte, af hvilke Gemynte er født i 1857 . . . ikke ses tidligere at have været straffede. Efter hvad saaledes er anført, vil Tiltalte Madsen være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage, Tiltalte Rasmussen — hvis den nærværende Sag omhandlede Forhold er udvist, inden Dom overgik ham i den ovenommeldte tidligere Sag — efter bemeldt Lovs § 268 og § 275, cfr. § 268, samt § 256, sammenholdt med § 64, og Tiltalte Gemynte efter samme Lovs § 268 og § 275, cfr. § 268, sammenholdt med § 60 første Punktum med Straffe, der findes at kunne bestemmes til Fængsel paa

and og Brod for Førstnævnte i 4 Gange 5 og for Sidstnævnte 3 Gange 5 Dage, medens Tiltalte Christensen vil være at friude for Aktors Tiltale i denne Sag, og da Underrettsdommen er samme Resultat for de tre sidstnævnte Tiltaltes Vedkommende, kun at Straffen for Rasmussen er fastsat til Fængsel af en nævnte Art i 5 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom for disse Tiltaltes Vedkommende forsaavidt være at stadfæste med den nævnte Forandring i Henseende til Straffetiden for Rasmussen.

Fredagen den 23 November.

Nr. 11. Grosserer, Vinhandler **E. L. Maxen** (Alberti)

contra

Otto Schiøtt (Shaw),

tr. Spørgsm. om ulovlig Selvtægt.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af Maj 1886: Indstævnte, Grosserer, Vinhandler E. L. Maxen, er til Statskassen bøde 100 Kr. eller i Mangel af Betaling sættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa bor Indstævnte til Citanten Otto Schiøtt inden ovennævnte Frist under en Bøde af 5 Kr. til Kjobenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han i saa Henseende maatte sidde Dommen overrig, i ubeskadiget Stand udlevere de paa den under Sagen den 8 December 1884 fremlagte Fortegnelse angivne Mobler og Effekter samt derhos til Citanten betale i Erstatning for Afsavnet de nævnte Mobler og Effekter fra den 21 Oktober 1884 indudlevering sker, et saadant Beløb, som uvillige inden Retten meldte Mænd maatte bestemme, dog at Erstatningen ikke overstiger 2 Kr. pr. Dag, og endelig udrede til Citanten i Sagskostninger 80 Kr. Overretssagfører Hartvigson bor til Kjobenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 30 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Bifærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Hartvigson en Frist af 8 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse til forsyne det af ham den 8 Juni 1885 fremlagte Indlæg med nodent Stempel.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Kontracitanten ikke for Højesteret har gjentaget Paastanden om Udlevering af de i den indkaldte Dom ommeldte Effekter, da saadan Udlevering den 19 September d. A. har fundet Sted.

Efter de Højesteret forelagte, tildels efter Dommens Af sigelse tilvejebragte Oplysninger maa Hovedcitanten ved, som i Dommen fremstillet, at afskjære Kontracitanten Adgangen til hans Lejlighed og sætte sig i Besiddelse af de deri beroende Møbler og Effekter anses at have gjort sig skyldig i ulovlig Selvtægt, og det Ansvar, han herved har paadraget sig, finde ikke, som af ham paastaaet, at være bortfaldet ved de senere mellem Parterne stedfundne Forhandlinger eller ved de Tilbud, han har oplyst at have gjort Kontracitanten om betingelsesvis at udlevere denne de omhandlede Gjenstande. Det er derfor i Dommen med Føje antaget, at Hovedcitanten har paadraget sig Ansvar efter Straffelovens § 116, ligesom Bøden findes passende bestemt til 100 Kroner, medens de subsidiaire Straf vil være at bestemme til simpelt Fængsel 10 Dage. Endvidere vil han have at tilsvare Kontracitantes Erstatning for Effekternes Afsavn indtil deres fornævnte Udlevering, hvilken Erstatning overensstemmende med Parterne Procedure for Højesteret bliver at bestemme af Retten og bl. A. under Hensyn til en Højesteret forelagt over Effekternes optagne Vurderingsforretning, findes at kunne fastsættes til 200 Kr. I Henseende til Processens Omkostninger og de Overretssagfører Hartvigson paalagte Bøde maa det have sin Forblivende ved Dommens Bestemmelser.

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og det Kontracitantes befalede Sagfører her for Retten tilkommende Salær at udrede af den Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Hovedcitanten bør til Statskassen bøde 10 Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. Saadan betaler Hovedcitanten og til Kontracitantes 200 Kroner. I Henseende til Processens Omkostninger og den Overretssagfører Hartvigson paalagte Bøde bør Landsover- samt Hof- og Stadsretter Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betales

lovedcitanten 10 Kroner. Højesteretssagfører Shaw tillægges der i Salarium for Højesteret 120 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under ærværende Sag har Citanten Otto Schiott anbragt, at Indstævnte, Grosserer, Vinhandler E. L. Maxen, af hvem han fra 1 Februar 1884 havde lejet tvende umøblerede Værelser, der hørte til den af Indstævnte beboede Lejlighed paa Nørregade Nr. 35, for en årlig Leje af 300 Kroner og paa Fjerdingaars Opsigelse til de sædvanlige Flyttedage — den 21 Oktober s. A. egonmægtig atte sig i Besiddelse af bemeldte to af Citanten beboede Værelser, idet han, medens Citanten nævnte Dag var ude, gik ind i disse Værelser og aflnasede den Dor, hvorigjennem Citanten havde Indgang fra Trappegangen, og lod Nøglen sidde indvendig fra i Laasen, hvorhos Indstævnte vægrede sig ved at udlevere Citanten de denne tilhørende Møbler og Effekter, der beroede i Værelserne, hvilke Gjenstande Indstævnte ej heller senere har villet udlevere. Citanten har derfor paastaaet Indstævnte, dels tilpligtet under en daglig Mulkt og inden en passende Frist at udlevere i ubeskadiget Stand de Citanten tilhørende paa den nævnte Sagen den 8 December 1884 fremlagt Fortegnelse nærmere specificerede Møbler og Effekter, der den 21 Oktober s. A. beroede i Værelserne, dels tilpligtet at betale i Erstatning for skadet af de paa Fortegnelsen opførte Gjenstande 2 Kr. daglig fra 21 Oktober 1884, indtil Udlevering sker, dels endelig indsat med Bøde for ulovlig Selvtægt samt tilpligtet at erstatte Citanten Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte har paa-aaet sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger skadesløst os Citanten. Indstævnte har til Støtte for sin Paastand om afriindelse anført, at Citanten den 21 Oktober 1884 havde misg-holdt den mellem dem indgaaede Lejekontrakt om Værelserne, et Citanten da stod til Restance med 55 Kr. af den Kvartals-je, der efter Aftale skulde være forudbetalt senest den 20 s. M., derfor Lejen for hele det løbende Halvaar efter Kontraktens estemmelse var forfalden til Betaling og Citanten pligtig at aflytte Værelserne, samt at Indstævnte til Sikkerhed for det yldige Lejebeløb agtede at gjøre Arrest i Citantens i Værel-erne beroende Møbler og Effekter og derfor ikke vilde tillade, disse bortflyttedes, hvorved hans Sikkerhed formentlig vilde a tabt. Af samme Grund vægrede Indstævnte sig ved at ud-vere Gjenstandene, medens den Procedure for Fogedretten rede, som udspandt sig mellem Parterne i Anledning af den

af Indstævnte derefter gjorde Arrestrekvisition, ligesom han en videre fortsatte sin Vægning, efter at Fogdens Kjendelse, d gik ud paa, at Arresten kunde fremmes mod Sikkerhedsatillel fra Indstævntes Side, var falden, idet Indstævnte nemlig ik vilde stille en saadan Sikkerhed, medens Indstævnte dog have været villig til at udlevere til Citanten de til dennes personlige Brug hørende Effekter, hvori der ikke kunde gjør Arrest. Da den Omstændighed, at Indstævnte efter sit A bringende havde en forfalden Fordring for Husleje paa Citant — noget, som Citanten iøvrigt har benægtet — ikke kan d kulpere Indstævnte, forsaavidt han egenmægtig hindrede Citant i at komme i Besiddelse af de i Værelserne beroende, ham t hørende Mobler og Effekter, vil Indstævnte, der ikke speci har benægtet, at de paa den ommeldte Fortegnelse specificere Gjenstande beroede i Værelserne, være at domme efter Citante Paastand, saaledes at den Bøde for Selvtægt, som Indstævnte Henhold til Straffelovens § 116 vil have at udrede til Statskassen, fastsættes til 100 Kr., i Mangel af hvis Betaling træd simpelt Fængsel i 14 Dage, at den Tvangsbøde, hvorunder h tilpligtes at udlevere de ommeldte Møbler og Effekter, bestemes til 5 Kr. for hver Dag, som han sidder Dommen over horig, og tilfalder Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse, Fristen for Udleveringen fastsættes til den ordinære Exekution frist samt at Erstatningen for Møblernes og Effekternes Afsv da Indstævnte har protesteret imod Citantens Ansættelse samme, bestemmes ved uvillige inden Retten udmeldte Mæn Skjon, dog at den ikke kommer til at overstige 2 Kr. dagli Sagens Omkostninger findes Indstævnte at burde udrede Citanten med 80 Kr. Da Overretssagfører Hartvigson befind utilborlig at have opholdt Sagen, vil han i Medfør af Foror ningen 16 Januar 1828 § 14 være at anse med en Kjøbenhavn Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde, der bestemmes 30 Kr. Der vil være at forelægge Overretssagfører Hartvigsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at forsyne d af ham den 8 Juni 1865 fremlagte Indlæg med fornødent Støpel; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 278.

Advokat Halkier

contra

Oluf Senius Dahl

og Jens Janus Emmanuel Christensen (Def. Shaw)

der tiltales for Tyveri og Meddelagtighed heri.

Holstebro Kjøbstads Extrarets Dom af 24 August 1888: De Tiltalte Oluf (Ole) Sinius Dahl og Jens Janus Immanuel Christensen bør straffes henholdsvis med 15 og 10 Uger i Arrest, saa udrede de og in solidum — én for begge og begge for én — alle af denne Aktion lovlige flydende Omkostninger, erunder i Salær til Aktor Prokurator Brask 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Aggerholm 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 November 1888: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Rye og Justitsraad Veckelmann betalede Tiltalte En for Begge og Begge for En 5 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Shaw 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses Hedder det: Under denne Sag tiltales Drengene Oluf Sinius Dahl og Jens Janus Emanuel Christensen — af hvilke Forstnævnte er født den 3 Januar 1874 og Sidstnævnte den 5 Juli 1876, og som ikke tidligere have været tiltalte eller straffede — for Tyveri og Meddelagtighed heri. Ved de Tiltaltes egne Tilståelser og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de den 14 Juli d. A. i Middagstiden mellem Kl. 12 og 1 have stjaalet Penge i den til Sodavandsfabrikken „Skjold“ hørende Forretningskjælder eller Butik i Snedker A. Knudsens Ejendom i Holstebro, idet de, da Tiltalte Dahl havde set, at Ejeren af bemeldte Fabrik, C. Jensen, eller dennes Karl havde forladt Kjældereren — hvortil Nedgangen er fra Gaarden — og omdrejet Nøglen, som han lod blive siddende i Døren, gik ned i Kjældereren, hvis Dør Tiltalte Dahl aabnede ved at dreje Nøglen om, hvorefter de af en i Lokalet værende Pengeskuffe, der var uafsaaset,

og som den nævnte Tiltalte trak ud, tilvøndte sig Dahl 3 Kr. og Christensen 2 Kr. Da Sidstnævnte imidlertid, efter at de vare komne op, yttrede, at det vist var for mange Penge, de havde taget, og bad Medtiltalte om at lægge det af Christensen tagne Tokronestykke tilbage i Skuffen, efterkom Dahl ogsaa den Opfordring, men samtidig med, at han lagde Tokronestykket i Skuffen, tilvøndte han sig af denne ca. 1 $\frac{1}{2}$ Kr. i Smaamon. Af de stjaalne Penge gav han Tiltalte Christensen dels 40 Ø til en Due, dels 80 Øre, som de i Fællesskab brugte til bajers Øl. Resten af Pengene vil Dahl have forbrugt dels til Indkjøb af et Par Duer, dels til Kager og Slikkeri. Bestjaalne har fra faldet Krav paa at tilkjendes Erstatning under Sagen. For dere ovennævnte Forhold ville de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 233 med Straffe, derefter Sagens Omstændigheder finde ved Underrettsdommen passende bestemte for Tiltalte Dahl til 15 Slag Ris og for Tiltalte Christensen til 10 Slag Ris, og de meldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 254.

Advokat Nellemann

contra

Joseph Ford (Def. Hansen),

der tiltales for Legemsbeskadigelse.

Frederiksteds kriminelle Extrarets Dom af 2. Juli 1888: Arrestanten Joseph Ford af Plantagen „Enfieldgreen“ bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maanedor, hvorho han vil have at udrede de af Aktionen lovligen flydende Omkostninger samt i Erstatning for Arbejdstab til Saaredeernes Edvard 5 vestindiske Daler og de til dennes Pleje paa Hospitale medgaaede Omkostninger med 9 D. 32 $\frac{1}{2}$ Cts. Det Idomt at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsøverrets Dom af 18 August 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. Den idømte Erstatning at udrede inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
[Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til
Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Hansen
10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederikssteds Extraret indankede Sag er Arrestanten Joseph Ford af Plantagen „Enfieldgreen“ tiltalt for Legomsbeskadigelse, og er han ved egen Tilstaaelse i Forening med det øvrige Oplyste overbevist om at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse undor følgende nærmere Omstændigheder. Den 21 April d. A. holdt et Fruentimmer paa Plantagen „Enfieldgreen“ Dands i sit Hus og havde anmodet Arrestanten om at holde Orden ved Dandsen; da det nævnte Fruentimmer senere paa Aftenen uddelte Drikkevarer, blev Arrestanten, der var noget æruset, misfornøjet hermed og vilde standse Dandsen, men da de Tilstedeværende ikke vilde efterkomme hans Ordre i denne Henseende og der opstod Uenighed og Skjænderi, foer Arrestanten ind imellem dem, greb fat i Ernest Edvard og tilfojede ham med en Kniv, han havde hos sig, et Saar paa den venstre Side af Halsen. Ifølge den af Hospitalslægen afgivne Erklæring havde Ernest Edvard, der strax blev indlagt paa Hospitalet, erholdt et omtrent 8 Tommer langt Snitsaar i Halsen, som bagtil var ganske overfladisk, næppe gjennemtrængende Huden, men som fortil blev grædvis dybere og dybere og trængte gennem let subcutane Væv og Musculaturen, næsten helt ind til de store Blodkar paa Halsen, men uden dog at ramme nogen større Åren. Saarede blev udskrevet af Hospitalet den 18 Juni d. A., og er Saaret aldeles lægt, uden at have efterladt skadelige Følger for hans fremtidige Arbejdsdygtighed, om det end vil efterlade et noget vanzirende Ar. Arrestanten har forklaret, at da han i sin Vrede foer ind mellem de ved Dandsen Tilstedeværende og gjorde Brug af sin Kniv, var det et rent Tilfælde, at han skar ietop Ernest Edvard, med hvem han ikke havde havt nogen Strid, og var det ikke paa nogen Maade hans Hensigt at tilføje Vogen en alvorlig Beskadigelse. Med Hensyn til den af Arrestanten brugte Kniv har Saarede vel forklaret, at det var en

Ragekniv, og er det ogsaa oplyst, at Arrestanten var i Besiddelse af en saadan, men han har dog vedholdende paastaet, at den var en Skaftekniv, hvis Skaft, der var brækket, var et Par Tommer langt, og hvis Blad var ca. 4 Tommer langt, $\frac{1}{2}$ Tommer bred, lidt afrundet og spidst i Enden; en saadan Kniv er dog ikke funden i Arrestantens Hus, hvor han har villet have kastet den hen efter Gjerningen. Da det paa Ernest Edvard foretaget Overfald efter det Oplyste maa anses at være udført imod sagsløs Mand og med et for den Overfaldnes Liv og Helbred farligt Redskab, bliver Arrestanten, der er født paa Øen Barbados og er skjønnet at være 37 Aar gammel, men ikke tidligere findes straffet, at domme efter Forordningen af 4 Oktober 1833 § 1: cfr. §§ 9, 3, sidste Membrum, og § 6, hvorefter Straffen ikke kan ansættes ringere end til 2 Aars Forbedringshusarbejde. Underrettsdommen, der i Henhold til den citerede Forordnings §§ 3 og 4 cfr. § 9, har fastsat Straffen til lige Arbejde i 8 Maanedes, og altsaa i saa Henseende være at forandre, men at stadfæste forsaavidt den har tilpligtet Arrestanten at betale Ernest Edvard Erstatning for Arbejdstab 5 D. og de til dennes Pleje paa Hospitalet medgaaede Omkostninger med 9 D. 32 $\frac{1}{2}$ Cts.

Mandagen den 26de November.

Nr. 280.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Lauritz Poul Mørch eller **Mørk** (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri, Løsgænger og Betleri.

Ramsø-Thune Herreders Extrarets Dom af 21 August 1888: Arrestanten Lauritz Poul Mørch bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jacobsen og Hude, henholdsvis 15 og 10 Kr. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom 9 Oktober 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stand dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maanedes. I Salær Prokuratorerne Gottschalck og Kaas for Overretten betaler Arrestanten Lauritz Poul Mørk 15 Kr. til hver. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ed Magt at stande. I Salarium for Højesteret bealer Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under ærværende fra Ramso-Thune Herreders Extraret hertil indankede ag er Arrestanten Lauritz Poul Mørk — der er født 23 September 1841 og straffet tidligere, senest ved nærværende Rets dom af 14 September 1883 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang egaet Tyveri og efter samme Lovs § 256 samt efter Lov af Marts 1860 § 1, cfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, g ved Lejre Herreds Politiretsdom af 27 August 1887 efter idstnævnte Lovs § 3 med Fængsel paa Vand og Brod i 8 Dage — aktioneret for Tyveri, Løsgænger og Betleri, og ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det ogsaa bevist, at Arrestanten har gjort sig skyldig i disse Lovovertrædelser, idet han r strejft arbejdsløs omkring paa Landet fra 22 til 28 Juli d. A. g har ernæret sig ved Betleri samt den 23 s. M. har frastjaalet arbejdsmand Niels Madsen af Vindinge en til 1 Kr. 50 Øre urderet Tobakspibe, som Bestjaalne havde lagt fra sig paa en bænk i Klostermarken ved Roskilde, hvor han og Arrestanten ad og drak Brændevin sammen. Arrestanten vil derfor være t anse efter Straffelovens § 232, 1ste Led, for 5te Gang beaaet simpelt Tyveri, og efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, cfr. § 5, g findes Straffen at burde under Et bestemmes til Forbedringsusarbejde i 18 Maaneder. Med Modifikation herefter vil den ndankede Dom, der har fastsat Straffen til lige Arbejde i 1 Aar g hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paaagte Arrestanten, billiges, være at stadfæste.

Nr. 272. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Julius Ingvartsen, (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kjær Herreds Extrarets Dom af 6 Juli 1888: Tiltalte Julius Ingvartsen, bør til Statskassen betale en Bøde 50 Kr., der i Mangel af fuld Betaling afsones med simpel Fængsel i 7 Dage. Saa bør han og udrede de af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Larsen, 10 Kr., og til Defensor, Prokurator A. Bentze 8 Kr. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter den Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg ;Landsoverrets Dom af 3 September 1888: Tiltalte Julius Ingvartsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr. til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hastrup og Justitsraad Neckelman 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at standse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Halkier 3 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Tjenestekarl Julius Ingvartsen for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger, maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, da han den 6 Maj d. A.

Den Formiddag i Følge med en Arbejdsmand havde indfundet sig paa Tylstrup Jernbanestation omtrent to Timer for Togets Afgang og var gaaet ind i Stationsbygningen for at løse Billetter for sig og sin Ledsager, men Ingen traf tilstede i Expedientens Kontor, hvortil Døren efter hans Forklaring stod paa Klem, har Billetskabet sammesteds tilvendt sig 4 Tredie-Klasses-Billetter, to lydende paa Strækningen Tylstrup—Aalborg og de to andre til Turen Tylstrup—Nørresundby, hvorefter han rev de førstnævnte Billetter midt over, og leverede Halvdelen af den ene af disse til sin Ledsager, medens han selv beholdt Halvdelen af den anden; men da han og hans Ledsager derpaa indtrådte paa Kjørselen med Toget fra Tylstrup afleverede de heromtalte to halve Billetter til vedkommende Konduktor, blev de afviste anholdte. Tiltalte har iøvrigt udsagt, at han, der ved sin paagjældende Lejlighed var noget beruset, ikke kan give nogen Forklaring om, hvorfor han tilegnede sig flere Billetter, idet han havde Brug for, eller hvorfor han rev de to af Billetterne over i Stedet for at bruge de hele Billetter. De 4 stjaalne Billetters Salgspris, tilsammen Kr. 2.70, som Expedienten paa Tylstrup Station har maattet erstatte Statsbanerne, har Tiltalte ender Sagens Drift betalt Expedienten, ligesom han til Herredskontoret har indbetalt 4 Kr., der udgjør de Bøder, som han og hans Ledsager i Henhold til § 27 i Statsbanernes Befordringsreglement skulde orlægge for uden gyldige Billetter at have kjørt paa Jernbanen fra Tylstrup til Sulsted. For sit ovenomhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født i Aarot 1862, og ikke ses ligeligere at have været straffet, være at anse efter Straffelovens § 228, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

r. 263.

Advokat Halkier

contra

Ole Thomsen, kaldet Bræg (Def. Bagger),

er tiltales for Betleri og Overtrædelse af Tilhold.

Frederikshavn Kjøbstads Politirets Dom af 29 August 1888: Arrestanten Ole Thomsen, kaldet Bræg, bør ansættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, samt betale alle af hans Arrest og af Sagen iøvrigt lovlige

flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 September 1888 Politiretsdommen bør ved Magt stande. I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Overretssagfører Hindberg, betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da den i den indankede Dom nævnte Forklaring af Tiltalte om, at han, da han gik bort fra Fattiggaarden, havde til Hensigt atter at vende tilbage samme Dags Aften, ikke findes at kunne forkastes, kan Tiltalte, der allerede Kl. 5 om Eftermiddagen blev anholdt i det nærliggende Frederikshavn ikke antages ved sit Forhold at have villet unddrage sig Fattigvæsenets Forsorg, og han vil derfor ikke kunne anse at have overtrådt det ham givne Tilhold. Derimod vil han for det Betleri, hvori han efter det Oplyste har gjort sig skyldig, være at dømme efter Lov 3 Marts 1860 § 3, og Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Ole Thomsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage. Saa udreder han og Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokat Halkier og Højesterets sagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestante Ole Thomsen, kaldet Bræg — der er født i Aaret 1852, og som, foruden at han i 1873 og 1883 har været straffet for Tyveri, i 1876 for Bedrageri og i 1877 to Gange for urigtig Selvangivelse med Hensyn til Brandstiftelse, tidligere har været straffet mange Gange for Løsgængeri og Betleri, tildels i Forbindelse med fornævnte Forbrydelser samt dels for disse Forbrydelser hver for sig, dels for dem begge i Forening, senere

ølge Overrettens Dom af 4 Juni d. A. for Overtrædelse af Tilhold og Betleri efter Lov af 3 Marts 1860 § 5, sammenholdt ed § 1, jfr. § 2, og med § 3, med Fængsel paa Vand og Brød 6 Gange 5 Dage — tiltales under denne Sag paany for Overtrædelse af Tilhold og Betleri. Ved Arrestantens egen Tiltalelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtort, at han, der efter Udstaaelsen af den ham ved den ovenvnte Dom ikjendte Straf den 28 Juli d. A. blev indlagt paa lade og Gjørum Sogns Fattiggaard, efter at der samme Dag . Horns Herreds Politiprotokol var givet ham Tilhold om, at in ikke uden forud erhvervet Tilladelse fra Politimesteren eller ogneraadet maatte forlade bemeldte Fattiggaard, idet det tilendegaves ham, at han, hvis han overtraadte dette Tilhold, lde blive straffet efter Lov af 3 Marts 1860 — den 19 f. M. ur uden Tilladelse forladt Fattiggaarden og begivet sig til rederikshavn, og at han derefter har betlet sammesteds, indtil in samme Dag om Eftermiddagen blev anholdt. Iovrigt har in udsagt, at han — der havde bedt Bestyreren af Fattiggaarden om Tilladelse til at gaa en Tur ud, hvilken Tilladelse estyreren imidlertid havde erklæret ikke at kunne give ham — k bort med det Forsæt at komme igjen om Aftenen, men at in, som meldt, blev anholdt forinden, efterat han havde givet g til at betle og faaet endel Brændevin at drikke. For sit omeldte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 5, sammenholdt med § 1, jfr. § 2, og med § 3, med en straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretssammen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 ange 5 Dage, og bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes sttelig er paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, l derfor være at stadfæste.

Tirsdagen den 27 November.

r. 252. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 eder Pedersen, ogsaa kaldet Peder Vium Pedersen,
 og Hans Pedersen (Def. Asmussen),
 er tiltales for Bedrageri.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 4 August
 1888: De Tiltalte, Peder Pedersen, ogsaa kaldet Peder Vium

Pedersen, og Hans Pedersen, bør hensættes, Førstnævnte i simpel Fængsel i 3 Dage og Sidstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. De bør derhos En for Begge og Begge for En betale de med Sagen lovlige forbundne Omkostninger, derunde Salær til Aktor, Prokurator Valeur, 12 Kr., og til Defensor Prokurator Brask, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 September 1888
De Tiltalte, Peder Pedersen, ogsaa kaldet Peder Vium Pedersen og Hans Pedersen, bør hensættes i simpelt Fængsel, den Første i 4 Dage og den Sidste i 8 Dage. Saa udrede de og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, og derunde i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hastrup og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det af de Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold bliver at henføre under Straffelovens § 250 jfr. § 253, sammenholdte for Peder Pedersens Vedkommende med § 46 og for Hans Pedersens Vedkommende tildels med denne Paragraf. Straffen findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel, for Førstnævnte i 4 og for Sidstnævnte i 8 Dage, og da de samme Straffe ere idømte dem ved Overrettsdommen, ligesom dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger tiltrædes, vil denne Dom kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staa i Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen 30 Kroner til hver.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 7 December 1888.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou): Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 37-38.

Tirsdagen den 27 November.

r. 252. Højesteretssagfører Bagger.

contra

Peder Pedersen, ogsaa kaldet Peder Vium Pedersen,
og Hans Pedersen (Def. Asmussen).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arbejdsmændene Peder Pedersen, ogsaa kaldet Peder Vium Pedersen, og Hans Pedersen for Bedrageri. Den 27 September f. A., paa hvilken Dag der var Marked i Herning, blev Tiltalte Peder Pedersen, der var antagen af en Værtshusholder sammesteds til at passe dennes Keglebane, om Aftenen af en ham ubekjendt Person anmodet om at holde dennes Uhr og vedhængende Guldkjæde, medens Personen sloges med en anden tilstedeværende Markedsgjæst. Dette gik Peder Pedersen ogsaa efter nogen Indvending ind paa, men under de derefter følgende Spektakler blev Personen borte for ham, og skjøndt Peder Pedersen efter sin Forklaring gjorde sig megen Umage for at finde ham baade samme Aften og Dagen derefter, ligesom han fremlagde Uhret i den ovennævnte Beværtning, var Ejeren dog ikke til at finde. I November Maaned næstefter fik Peder Pedersen et Brev, der var underskrevet med Navnet Jens Christian Johansen — som, efter hvad der er oplyst under Sagen var det af Uhret — og hvori han anmodedes om at udlevere Uhret til en navngiven Mand i Herning, men da Tiltalte efter sin Forklaring ansaa denne Mand som meget upaalidelig og, som han vidt, ej heller kjendte Ejeren, vilde han ikke efterkomme denne Anmodning, og da han senere paa ny fik Brev fra Johansen i samme Anledning, lod han denne underhaanden underrette om,

at Johansen maatte komme selv efter Sagerne, for at Tiltalt kunde forvise sig om, at det var ham, der havde leveret disse til Tiltalte. Det maa nu ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens ovrigte Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at de ved Juletid næstefter i Forening havde forskrevet en Kass Sild til videre Forhandling, men manglede 6 Kr. til Indløsning af samme, har Hans Pedersen, uagtet han vidste, paa hvilke Maade Medtaltalte Peder Pedersen var kommen i Besiddelse af det ovenommeldte Uhr, opfordret denne til ved Pantsætning af samme at tilvejebringe disse Penge og ved gjentagne Forestillinger om, at de jo snart igjen, naar de havde solgt Sildene, kunde løse Uhret tilbage, formaaet Peder Pedersen til at samtykke Pantsætningen og til i dette Ojemed at udlevere sig Uhre. Hans Pedersen henvendte sig derefter til en Kjøbmand i Hernin med Anmodning om, at denne vilde laane ham 6 Kr. imod Part i det paagjældende Uhr, og Kjøbmanden, der ikke vilde laan Penge ud imod Pant, laante da Hans Pedersen det attraaned Beløb uden Sikkerhed, hvorefter Hans Pedersen uden at underrette Medtaltalte om, at Uhret ikke var blevet pantsat, beholdt dette, indtil han en Dag, da han efter sin Forklaring manglede Penge til Indløsning af en anden Sending Fisk, uden Medtaltaltes Vidende solgte Uhret for 5 Kr. til en Arbejdsmand, hvorefter han vil have troet nok kunde gaa an, eftersom Kjøberen — som ogsaa af denne forklaret — lovede at beholde Uhret i noget Tid, og at Tiltalte da skulde være berettiget til for samme Beløb at købe det tilbage, hvilket han imidlertid efter sit Anbringene ikke blev istand til. Tiltalte Peder Pedersen har for sit Vedkommende forsikkert, at det aldrig havde været hans Hensigt, at Johansen skulde miste sit Uhr, og at han, der troede, at Hans Pedersen efter Aftale havde pantsat Uhret, vilde, da de havde solgt Sildene, have løst det hjem, hvortil han vil have havt sin Part af Pengene paa rede Haand, men at Hans Pedersen erklærede, at han ikke havde, hvad han skulde betale, hvorefter som han har udtrykt sig, Sagen var dreven hen, uagtet han of havde mindet Hans Pedersen om Beløbets Berigtigelse. Den paagjældende Uhr, som igjen af den ovenommeldte Arbejdsmand blev solgt til en Tredimand, samt Guldkjæden, som Peder Pedersen havde beholdt i sit Værge, ere bragte tilstede under Sagen og udleverede Johansen, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning idet han med Hensyn til Uhrets Værdi har forklaret, at han havde kjøbt det i Aaret 1880 af en Uhrmager for 33 Kr. I Tiltalte, af hvilke Peder Pedersen er født i Aaret 1860 og Hans Pedersen i Aaret 1860, og som ikke ses tidligere have været tiltalte eller straffede, ville for deres ovenomhandlede Forhold med Hensyn til det Johansen tilhørende Uhr være ansæet efter Straffelovens § 248, for Hans Pedersens Vedkommen sammenholdt med § 47, 1ste Led, med Straffe, der efter Sage

Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel, for Peder Pedersen i 4 Dage og for Hans Pedersen i 3 Dage.

Onsdagen den 28 November.

Nr. 227. Højesteretsagfører Asmussen

contra

1) **Mikkel Peter Ringsted Mortensen**, 2) **Hans Jensen**
og 3) **Christen Thomsen** (Def. Bagger),

ler tiltales for at have gjort sig skyldige: Nr. 1 i Bedrageri,
Nr. 2 og 3 i Meddelagtighed heri.

Skads Herreds Extrarets Dom af 3 April 1888: Arrestanten Mikkel Peter Ringsted Mortensen, Tiltalte Christen Thomsen og Tiltalte Hans Jensen bør hensættes, Førstnævnte til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, Christen Thomsen og Hans Jensen til Fængsel paa sædvanlig Fangekost, henholdsvis i 12 og 8 Dage. Mortensen bær derhos udrede samtlige af hans Arrest og Straffens Fuldbyrkelse lovlig flydende Omkostninger og af Aktionens Omkostninger — til Aktor, Sagfører, Lieutenant A. Harek, 15 Kr., Defensor, Prokurator Smith 2 Kr. — to Trediedele. Begge de Tiltalte udrede hver for sig en Sjettedel af Salærerne til Sagførererne. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Juli 1888: De Tiltalte Mikkel Peter Ringsted Mortensen, Christen Thomsen og Hans Jensen bør hensættes, Førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og de to Sidstnævnte i simpelt Fængsel, Thomsen i 8 Dage og Jensen i 4 Dage. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, 20 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Mortensen, saaledes at Tiltalte Thomsen in solidum med ham deraf udreder Halvdelen og Tiltalte Jensen in solidum med begge de førstnævnte Tiltalte en Sjettedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte, tildels efter den indanked. Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger angaaende Salget af de i Dommen ommelte 7 à 8 Sække Havre findes der ikke tilstrækkelig Føje til for dette Forhold at paalægge Tiltalt Mortensen noget Ansvar. Det maa derhos i Henhold til de Dommen derfor anførte Grunde have sit Forblivende ved den ham iøvrigt under en Del af Sagen tillagte Frifindelse, meden han for det Forhold, for hvilket han ved Dommen rettelig er funden skyldig til Straf, i Medfør af Konkurslovens § 168 vi være at anse efter Straffelovens § 260, efter Omstændig hederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage

For Tiltalte Thomsens Vedkommende tiltrædes Dommen Straffebestemmelse i Henhold til de derfor anførte Grunde Derimod findes det efter de af Tiltalte Jensen afgivne Forklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger betænkeligt at anse ham medskyldig i nogen Del af det af Mortensen udviste strafbare Forhold, og han vil derfor være at frifinde.

Aktionens Omkostninger blive at udrede paa den nedenanførte Maade.

Thi kjendes for Ret:

Hans Jensen bør for Aktors Tiltale i denn Sag fri at være. Mikkel Peter Ringsted Mortensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 1 Gange fem Dage, Christen Thomsen i simpelt Fængsel i otte Dage. Aktionens Omkostninger, der under de ved Landsoverrettens Dom fastsatt Salarier samt i Salarium til Højesteretssagførerne Asmussen og Bagger for Højesteret 60 Kroner til hver, udredes af Tiltalte Mortensen, saaledes af Tiltalte Thomsen in solidum med ham deraf tilsvarende en Trediedel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales forhenværende Gaardejer Mikkel Peter Ringsted Mortensen, Aftægtsmand Hans Jensen og Detaillist Christen Thomsen for at have gjort sig skyldige, Førstnævnte i Bedrager og de to Sidstnævnte i Meddelagtighed heri. Efter Sagen

Oplysninger blev der, efter at Tiltalte Mortensen i November Maaned f. A. havde tilbyttet sig en Gaard i Grimstrup, den 28 s. M. efter Rekvisition af Sagfører Nonboe i Varde foretaget en Arrestforretning hos Tiltalte, hvorunder der til Sikkring dels af en bemeldte Nonboe tilkommende Fordring paa 229 Kr. 29 Øre, dels af en Sagførererne Staun og Schultz i Odense tilkommende Fordring paa 126 Kr. 40 Øre, dels endelig af Omkostninger ved Forretningen til samlet Beløb 46 Kr. 93 Øre, alt 402 Kr. 62 Øre samt af Renter af de 126 Kr. 40 Øre blev lekreteret Arrest dels i den nævnte Ejendom med Bygninger og andet nærmere betegnet Tilbehør, derunder den paa Ejendommen værende Afgrøde i Straa, Hø og utærsket Sæd, i Forbindelse med hvilket den vurderedes til 13000 Kr., dels i en Del til ialt 1193 Kr. vurderede Løsoregionstande, derunder den forhaandenværende Besætning og Inventarium samt 8 Sække afærsket Havre. Med Arrestens Retsvirkninger blev Tiltalte, der var tilstede under Forretningen, gjort bekendt. Ved et den 30 November inden Forligskommissionen indgaaet Forlig om den ommeldte Gjælds Betaling vedtog Tiltalte den afholdte Arrestforretning som ligesaa lovlig gjort og forfulgt, som om den ved Dom var justificeret. I Slutningen af December bortbyttede han den nævnte Ejendom mod en Gaard i Skads, som han fik udstedt Skjøde paa den 29de December — hvilket iøvrigt maa antages ikke at være blevet thinglæst — og tiltraadte den 8 Januar d. A. Han modtog med denne Ejendom bl. A. 10 Køer, 4 Kvier, 5 Kalve, en Griseso og 6 Grise samt 2 Vogne, hvorhos han selv fra Ejendommen i Grimstrup medbragte 2 Heste og 2 Vogne. Paa Ejendommen i Skads hæftede der foruden en Aftægt — til Sikkerhed for hvilken der var givet Pant næstefter 15000 Kr., foruden i den faste Ejendom, i dennes Afgrøde — en Gjæld til den vest- og sonderjyske Kreditforening, oprindelig stor 14400 Kr., for hvilken den foregaaende Ejer, Peder Christian Jensen Grønn, ved Obligation, dateret den 26 Oktober f. A. og thinglæst den 1 November s. A., havde givet første Prioritets Panteret i Ejendommen tillige med Avl og Afgrøde samt Besætning og Inventarium, samt et af bemeldte Grønn til Gaardejerne Peder Sørensen og Christen Hansen, begge af Skads, den 7 December f. A. udstedt og den 13 s. M. thinglæst Skadesløsbrev, hvorved der til Sikkerhed for, hvad lisse maatte komme til at udrede, navnlig ifølge deres Forpligtelser som Endossenter paa en af Grønn for 4000 Kr. udstedt Vexel, var givet den Panteret for den nævnte Sum i Ejendommen ligeledes i Forbindelse med den paa denne værende Besætning og Inventarium samt Afgrøde i Straa, Hø og utærsket Sæd m. m. Endelig tilsagde Arrestanten — som ifølge Villaaarene for Overdragelsen skulde overtage de foran nævnte Besæftelser — ved et den 19 Januar d. A. udstedt Skadesløsbrev,

som thinglæstes den 31 s. M., Kjøbmand P. V. Madsen i London Panteret i Ejendommen med Besætning og Inventarium Avl og Afgrøde for 2000 Kr. af en større Fordring, for hvilken Madsen allerede havde Pant i den ovennævnte Ejendom i Grimstrup men da det til Tiltalte udstedte Skjøde paa Ejendommen efter de foran Bemærkede maa antages ikke at være blevet thinglæst, kan der ikke antages at være bleven stiftet nogen Panteret for bemeldt Madsen i den faste Ejendom og følgelig heller ikke i det i Skadesløs brevet ommeldte Løsøre, der ikke i samme er specificeret. Den 2^e Februar d. A. lod ovennævnte Sørensen og Hansen, som havde maattet indfri den ovenommeldte Vexel, der var forfalden den 20 s. M. og Dagen, efter var bleven protesteret for Ikke-Betaling, til Sikkring for deres Fordring — der med Omkostninger opgjordes til 4099 Kr. 46 Øre — foretog Arrest Ejendommen, som med Bygninger, disses mur- og nagelfaste Tilbehør samt den paa samme værende Beholdning af Gjødning og Afgrøde og under Hensyn til den paa samme hvilende Af-tægt vurderedes til 18000 Kroner, samt i de paa Ejendommen forefundne Besætnings- og Inventariedele, der vurderedes til ialt 1161 Kr. Efter hvad der er oplyst under et efter Overretten Foranstaltning optaget yderligere Forhør, blev denne Arrestforretning godkendt ved et mellem de Paagjældende indgaaet Forlig, men Forfølgningen blev ikke fortsat, idet Kreditforeningen der efter det Foranførte havde første Prioritet i Ejendommen under 19 Marts d. A. lod foretage Udlæg i Ejendommen med Tilbehør til Fydestjørelse af sin Fordring, der var forfalden som Følge af Udeblivelse af de i December Termin f. A. forfaldne Renter, og som med Renter og Omkostninger opgjorde til 14236 Kr. 59 Øre; og ved den af Kreditforeningen den 1^e Maj næstefter afholdte tredie Auktion blev det Udlagte — de til Auktionsefterretning vurderedes til 21000 Kr. — bortsolgt for 18200 Kr. med Forpligtelse for Kjøberen til at tilsvare den paa Ejendommen hvilende Aftægt saavel som nogle paa dennepaaløbne Restancer; herved maa efter det Oplyste saavel Kreditforeningens Fordring som Fordringen efter Skadesløsbrevet til P. Sørensen og C. Hansen antages at være bleven dækket hvorhos et Overskud af ca. 100 Kr. maa antages at være kommet ovennævnte Madsen til gode. Tiltalte har nu vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han Dagen efter at den ovenommeldte Arrestforretning var afholdt paa Gaarden i Grimstrup, har solgt 7 eller 8 Sække Havre, som vare indbefattede under Arresten. Tiltalte har tillige erkjendt at han endvidere, efter at han den 30 November havde indgaaet det ovenomtalte Forlig med Arrestrekvirenterne, har af den paa Gaarden værende og under Arresten indbefattede Avl afhændet til Forskjellige en Del aftærsket Sæd, nemlig 1 Td. Byg, 2 Td.

Rug og 1000 Pund Havre samt 2 Skpd. Ho, 3 Skpd. Halm og 20 Tdr. Roer, men han har udsagt, at Sagfører Nonboes Fuldmægtig, Jensen, der som Befuldmægtiget for Arrestrekvirenterne havde indgaaet det nysnævnte Forlig med Arrestanten, samme Dag, som Forliget blev indgaaet, havde sagt til ham, at han maatte sælge af, hvad der var skrevet hos ham, naar Pengene, der indkom, bleve indbetalte til Nonboe. Idet der nu under særligt Hønsyn til Indholdet af den af bemeldte Jensen i Sagen afgivne Forklaring ikke findes Foje til at forkaste Tiltaltes anførte Forklaring, og idet det er oplyst, at Tiltalte paa det skyldige Beløb har indbetalt til Nonboe først 40 Kr. og senere lidt over 180 Kr., vil der ikke i sidstnævnte Henseende kunne pålægges ham noget Ansvar. Det samme maa derhos blive Tilfældet, forsaavidt Tiltalte er sigtet for at have gjort sig skyldig i svingagtigt Forhold overfor Arresthaverne ved den ovenfor ommeldte Afhændelse af den arresterede Ejendom til P. C. J. Grønn — ved hvilken Afhændelse Størstedelen af den paa Ejendommen værende Besætning og Inventarium maa antages at være medfulgt. Thi vel maa det efter de Forklaringer, der ere afgivne under det ovenfor ommeldte yderligere Forhør, nærmest antages, at bemeldte Grønn ikke inden Afhændelsen til ham er bleven sat i Kundskab om den pangjældende Arrestforretning, der ikke var bleven thinglæst; men der findes dog efter det Foreliggende ikke tilstrækkelig Foje til at forkaste Tiltaltes Forklaring, hvorefter han vil have staaet i den Formening, at Grønn, da Handelen skete, var bleven bekendt med Arrestforretningen, ligesom det i det Hele efter samtlige foreliggende Omstændigheder maa findes betænkeligt at gaa ud fra, at Tiltalte ved den her omhandlede Afhændelse skulde have tilsigtet en Besvigelse af Arresthaverne, i hvilken Henseende bemærkes, at ovennævnte Sagfører Nonboe i en under Reassumtionsforhøret fremlagt Erklæring har udtalt, at den arresterede Ejendom med Tilbehør efter hans Skjøn var behæftet med Pantegjæld udover sin Værdi, og at han derfor ansaa det for frugtestløst at forsøge Udlæg i det Arresterede. Forsaavidt Tiltalte endelig er sigtet for at have foretaget de her ommeldte Dispositioner i Strid med ovennævnte Kreditsforenings Ret som Panthaver i Ejendommen, foreligger der ikke under Sagen Oplysninger, som kunde lede til at antage, at han i saa Henseende skulde have pådraget sig Ansvar. Ved Tiltalte Mortensens egen Tilståelse og Sagens øvrige Oplysninger er det fremdeles godtgjort, at han, umiddelbart forinden P. Sørensen og Chr. Hansen lod den ovenomhandlede Arrestforretning afholde hos ham paa Gaarden i Skads, har foretaget følgende Dispositioner med Hensyn til en Del af den paa denne Gaard værende Besætning m. m., ligesom det ved de Tiltalte Jensens og Thomsens egen Vedgaaelse og det iøvrigt Oplyste er godtgjort, at disse 2 Tiltalte heri have

taget saadan Del, som nedenfor anført. Tiltalte Mortensen havd formaaet de sidstnævnte 2 Tiltalte til at indestaa som Selvskyldner kautionister for et Laan paa 400 Kr., som han den 11 Janua d. A. optog i en Sparekasse; han havde derhos efter Nytaar a Tiltalte Jensen, der er hans Svigerfader, modtaget et Laan a 100 Kr., hvorhos han, efter hvad han og Tiltalte Thomsen hav forklaret, fra tidligere Tid skyldte denne for Varer 230 Kr., fo hvilket Beløb han den 12 Januar d. A., ndstedte en Vexel ti Thomsen. Da den ovenomtalte af den tidligere Ejer af Gaarden i Skads stiftede Vexelgjæld, hvis Indfrielse Tiltalte Mortensen som meldt, havde pantaget sig, forfaldt den 20 Februar, bestemt han sig efter sin Forklaring — efter hvad han har udsagt, særlig fordi han frygtede for, at der skulde blive gjort Arrest hos han for Fordringen — uden derom at have talt med nogen af de andre 2 Tiltalte, til at bortføre og afhænde af sine Kreaturer Da han ved sin Hjemkomst fra Varde den 20de om Aftenen for talte Tiltalte Jensen, som da var tilstede paa hans Bopæl, at Vexelgjælden var forfalden, yttrede — efter Mortensens For klaring, ligesom Jensen alt i et tidligere Forhør havde givet er hermed stemmonde Forklaring, idet han derom udsagde, at de „nok var muligt“, at det var gaaet saaledes til — Sidstnævnte ti Mortensen, at denne maatte sørge for, at Jensen og Tiltalte Thomsen blev dækkede for deres Kautionsforpligtelse og — efter Jensens Forklaring, som Mortensen har udsagt, at han nok tror, er rigtig — sagde denne da, uden at Jensen fremsatte nogen særlig Op fordring i saa Henseende, at der skulde 4 Køer over til Tiltalte Thomsen, og senere, at der skulde noget Havre og en Vogn med. Mortensen læssede derefter med Assistance af sin Tjeneste karl ca. en Trave utærsket Havre paa en Vogn, medens Jensen hjalp til ved at holde en Lygte under Paalæsningen, samt bandt en tom Vogn til den, der saaledes var bleven læsset. Mortensen lod derefter uden yderligere Medvirkning af Jensen, som imidlertid var gaaet i Seng, sin Karl trække 4 Køer til Tiltalte Thomsens Bopæl i Tjæreby og kørte selv de 2 Vogne sammesteds hen, hvor de ankom om Natton omtrent Kl. 2. Efter at Tiltalte Thomsen var bleven vækket, blev med dennes Assistance Havren læsset af og lagt op paa hans Loft, ligesom Køerne blev ind staldede og den medbragte tomme Vogn efterladt hos ham. Mortensen yttrede ved denne Lejlighed til Thomsen, at denne skulde have Køerne og — som Mortensen har udsagt — Fouragen for at dække Laanet i Sparekassen. Den følgende Dag solgte Mortensen i Varde 4 Grise for 64 Kr., hvilket Beløb han efter sin Forklaring samme Dag i det Væsentlige forbrugte navnlig til forskellige Indkjøb. Efter derhos paa en Beværtning i Varde at være truffen sammen med Tiltalte Thomsen, traf han med denne Aftale om at sælge ham 4 Kvier for en Betaling, der, uden at Thomsen hande set paa Kvierne, bestemtes til 67½ Kr.

tykket, eller, „hvis de faldt godt ud“, 70 Kr. Efter sin Hjemomst om Aftenen lod Tiltalte Mortensen i Honhold hertil de 4 aa Gaarden værende Kvier samt en Ko — om hvilken der ingen Aftale var sket — trække over til Thomsen, som, idet an ingen Plads havde til dem, fik dem opstaldede hos en Nabo. re af Køerne blev den næste Formiddag bragte til en Mand i a Naboby, med hvem Thomsen havde truffet Aftale om, at den angjældende skulde tage dem paa Foder. Under Arrestforretningen den 22 Februar opgav Arrestanten, efter at det var levet oplyst, at der af den Besætning, han havde havt paa Gaarden, manglede 5 Køer og 4 Kvier og af Inventariet en Vogn, at han havde solgt disse Gjenstande til Tiltalte Thomsen for ialt 760 Kr. Samtlige de af Tiltalte Thomsen modtagne Gjenstande har denne, efter at der strax efter Arrestforretningens Afholdelse var blevet indledet Undersøgelse mod Mortensen, bragt tilbage til dennes Gaard, og Vognen og Kreaturerne ere, efter hvad der er oplyst under Reassumptionsforhøret, blevne inddragne under det af Kreditforeningen iværksatte Udlæg — ved hvilket de vurderedes til ialt 770 Kr. — og medfulgte ved Ejendommens For salg den 11 Mai d. A. Tiltalte Mortensen har erkjendt, at han vidste, at Besætning, Inventarium og uafstærket Atgrøde var indbefattet under Pantsætningen til Kreditforeningen, men at derimod have været ubekjendt med, at det samme var Tildelt ved Pantsætningen til P. Sørensen og C. Hansen. Om det Formaal med de her omhandlede Dispositioner har han nærmere forklaret, at det ved Afhændelsen af de 4 Køer til Medtaltte Thomsen var hans Hensigt at skaffe denne og Medtaltte Thomsen Dækning for deres Kautionsforpligtelse, som han har tilføjet, „i Tilfælde af, at“ han ved Retsforfølgning af Pantthaverne kunde blive drevon fra Gaarden — hvorved bemærkes, at Tiltalte efter sin Forklaring vel vil endeligt have overdraget Thomsen de 4 Køer, ligesaa vel som de ovennævnte 4 Kvier, men vil have haabet, at han, ifald han maatte kunne faa ordnet Mellemærendet med Sørensen og Hansen, saaledes, at disses Tilgodehavende forblev indestaaende i Ejendommen — hvorom han vil have gjort sig noget Haab — vilde kunne formaa Thomsen til at give sig Kreaturerne tilbage, saafremt han kunde stille Sidstnævnte i Udsigt paa Afhændelse af Gaarden, hvorved de 2 Medtaltte kunde blive dækkede. Ved Overdragelsen af Kvierne til Thomsen vilde han dels dække den for hans Regningskrav, dels havde han herved samt ved Henbringelsen til Thomsen af de femte Ko og Vognen til Hensigt at sikre sig Adgang til at disponere over disse 2 Gjenstande — der efter hans og homsens Forklaringer ikke blev overdragne til denne — samt der, hvad der efter at fornævnte Regningskrav var betalt, blev tilbage af Kjøbesummen for Kvierne, ifald han, som meldt, blev drevet fra Gaarden. Han har derhos særlig vedgaaet, at han

ved under Arrestforretningen den 22 Februar at opgive, at han havde solgt samtlige ni Kreaturer samt Vognen til Thomsen, som havde til Hensigt at unddrage disse Gjenstande fra at blive inddragne under et eventuelt Tvangssalg sammen med Gaarden, at han navnlig i dette Øjemed vilde skjule, at han endnu ejede en hos Thomsen henstaaende Ko og Vogn. Tiltalte vil ikke have antaget, at der vilde blive gjort Udlæg af Kreditforeningens for længere hen paa Foraaret og vil derhos — efter hvad han har Forklaring under Reassumptionsforhøret maa antages at gaa paa — have ment, hvis han endnu til den Tid havde Gaarden, som det efter hans Forklaring var hans Agt at søge solgt eller bortbyttet — at kunne afværge et saadant Udlæg ved forinden at indbetale det i December 1887 forfaldne Rentebeløb, som han vil have antaget at kunne tilvejebringe ved Salg af Dele af Besætningen. De Tiltalte Thomsen og Jensen have efter deres Forklaringer været bekendte med, at der var givet Pant i Ejendommen i Skads dels til Kreditforeningen, dels for den ovennævnte Vexelgjæld af 4000 Kr., og ligesom Tiltalte Jensen har erkjendt, at han var paa det Rene med, at disse Pantsætninger omfattede Besætning, Inventar og Afgrøde, saaledes har ogsaa Tiltalte Thomsen erkjendt, at han vidste, at saadant var Tilfældet med Pantsætningen til Kreditforeningen, og at han formodede, at det samme gjaldt om den anden Pantsætning. De to inod vil sidstnævnte Tiltalte ikke have været bekendte med, at Vexelgjælden var forfalden. Iøvrigt har denne Tiltalte udsagt at han, da Mortensen, som ovennævnt, om Natten mellem den 20 og 21 Februar kom til ham og overdrog ham 4 Koer, forstod Mortensens Handlemaade saaledes, at denne vilde have, at Thomsen og Tiltalte Jensen ikke skulde tabe Noget ved ham, hvorom han efter Thomsens Forklaring forsikkrede dem, dengang han overtalte dem til at gaa i Kautionsfor ham — og derfor vilde dække dem med Tilsidesættelser af Pantstaverne, samt at han, da han den ovennævnte Nat modtog Kreaturerne, Vognen og Havren, vidste eller som han ogsaa har udtrykt sig — „kun sige sig selv“, at Mortensen handlede ulovligt, at han vidste, at Gjenstandene vare pantsatte sammen med Gaarden, men at han dog i Øjeblikket ikke gjorde sig Røde derfor, hvorved dog det mærkes, at der Intet er oplyst, der viser, at Tiltalte — der efter det Bemærkede maa forudsættes at have været uvidende om, at Mortensen ventede en Retsfølgnings — har været bekendt med at Sidstnævnte tilsigtede en Besvigelse af vedkommen Pantstaver ved at honbringe Vognen og den femte Ko til hans Forsaavidt denne Tiltalte har villet undskylde sit Forhold ved at Mortensen at købe de ovennævnte 4 Kvier, med, at en Saftfører, hvem han, lige forinden han købte dem, spurgte i Forbindelse, om der var Noget til Hinder for, at han købte nogle Kreaturer af Mortensen, herpaa gav et benægtende Svar, vil de

vnlig efter hvad der nærmere er oplyst om denne Samtale, se heri kunne søges en Undskyldning for Tiltalte. Forsaauidt t endnu er oplyst, at Tiltalte Mortensen fra Ejendommen i ads har solgt til Tiltalte Thomsen ca. 2500 Pd. aftærsket Rug til en anden Mand ca. 800 Pd. aftærsket Byg, vil der af n Grund ikke blive Spørgsmaal om at pantlægge ham Ansvar rfor, at det saaledes Afhændede ikke var indbefattet under det d de ovenomhandlede Pantsætninger givne Pant. De Tiltalte s fødte, Mortensen i 1856, Thomsen i 1848 og Jensen i 1820, ingen af dem ses tidligere at have været tiltalt eller straffot. r sit ovenommeldte Forhold vil Tiltalte Mortensen være at se dels efter Straffelovens § 253, dels i Medfør af Konkurs- ens § 168, efter Straffelovens § 260, jfr. § 46, med on Straf, r efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne be- mmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Tiltalte Thomsen og Jensen ville være at anse efter Straffe- ens § 256, jfr. § 253, smh. for Forstnævntes Vedkommende d § 47, 1ste Led, og for Sidstnævntes Vedkommende med 47, 2det Led, og § 51, og findes de af dem forskyldte Straffe er Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes, for omsen til simpelt Fængsel i 8 Dage og for Jensen til samme rt af Fængsel i 4 Dage.

Torsdagen den 29 November.

r. 65. Murrnester **W. Schelowsky** (Hindenburg)

contra

Kunstmaler **V. Sichelkow** (Selv),

tr. Spørgsm. om en Kautionsforpligtelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 November 1887: Indstævnte, Murrnester W. Schelowsky, r til Citanten, Kunstmaler V. Sichelkow, betale de paastævnte 75 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 18 Oktober 1886 Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse ider Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes, for- avidt den i Afskrift fremlagte Lejekontrakt af 30 April 1883 ed Paategninger maatte findes at være utilstrækkelig stemplet.

Der forelægges Overretssagfører F. C. Nielsen en Frist af Dage fra denne Doms Afsigelse, til at berigtige Stemplingen de af ham den 21 Marts, 23 Mai og 8 August d. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Citanten er tilpligtet at betale de påstævnte 575 Kroner med Renter. Vel har Citanten for Højesteret villet gjøre gjældende, at Lejeren ved Indstævnt Overtagelse af Ejendommen som Betingelse for Lejemaalets Fortsættelse har maattet gaa ind paa Forandringer med Hensyn til Gjenstanden for Lejemaalet, som i og for sig maatte medføre, at en ny Kontrakt maatte siges at være indgaaet; men herfor er der ikke ved de Højesteret forelagte nye Oplysninger tilvejebragt noget Bevis; og de Forandringer, navnlig med Hensyn til Havens Atbenyttelse, som maa antages senere at være foregaaede, ses heller ikke at være vedtagne som Betingelse for Lejemaalets Fortsættelse eller at have været af en saadan Betydning, at de kunne fritage Citanten for hans Kautionsforpligtelse.

Processens Omkostninger findes efter Omstændigheder at burde ophæves for begge Retter.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves ligeledes. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Citant Kunstmalers V. Sichelkow, har under nærværende Sag paastaaet Indstævnte, Murermester W. Schelowsky, som en af de to Selvejere for Restauratør Kiehn tilpligtet at betale Halvdelen af det Beløb, hvormed denne staaer til Rest paa Lejningen af en Lejlighed i Citantens Ejendom, Bülowsvej Nr. 9, nemlig for Halvaaret til Oktober Flyttedag 1886 350 Kr. og for det følgende Halvaar 800 Kr., tilsammen 1150 Kr., altsaa 575 Kr. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den :

Oktober 1886 til Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadeset. Indstævnte paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, subsidiært mod Betaling af den Dol af Fordringen, og vedkommer Tiden indtil Oktober Flyttedag 1886, altsaa 175 R., idet han gjør gjældende, at den Kautionsforpligtelse, han er paataget sig ved Paategning paa en den 30 April 1883 mellem Fuldmægtig S. A. Holst som daværende Ejer af ovennævnte Ejendom og fornævnte Kiehn som Lejer af bemeldte Ejendomsforpligtelse, oprettet Kontrakt, ikke angaar noget Lejeforhold mellem Holst og Kiehn. Det er in confesso, at Fuldmægtig Holst i

den 1 April 1886 til Kiehn udstedt Huslejekvittering har erklæret, at Sidstnævnte som Følge af, at Lejen for Oktober 1885 dengang endnu ikke var betalt, ikke kunde være rettiget til at fortsætte Lejemaalet udover April Flyttedag 1886, men efter Overenskomst med den nye Ejer, at der i en under den 1 April 1886 imellem Holst som Sælger og Citanten som Kjøber af Ejendommen, afsluttet Kjøbekontrakt er optaget følgende Bestemmelse: „Kjøberen har at respektere de med Ejendommens tidligere indgaaede Kontrakter, indtil disse paa lovlig Maade opretholdes; dog bemærkes, at da Restauratoren ikke har opfyldt sin Forpligtelse med Lejens Erlæggelse, har han som Følge deraf brudt sin Ret til Lejemalets Fortsættelse, og det staar derfor overfor Citanten frit for til April Flyttedag d. A. uden Opsigelse at sætte sig i Besiddelse af Restaurationslokalerne“ . . .

Det endelig, at Kiehn derefter kom overens med Citanten om at forblive boende, idet der gaves Lejekontrakten Paagjørelse om at „forblive bindende“ mellem Citanten og Kiehn. Men det Foreliggende kan den mellem Citanten og Lejeren saaledes indgaaede Overenskomst ikke antages at være gaaet ud over og Andet end en Renunciation fra Citantens Side paa hans Ret til som Følge af Lejerens Misligholdelse at hæve Kontrakten.

Det derefter lobende Lejemaal maa saaledes betragtes som en uafbrudt Fortsættelse af det med Fuldmægtig Holst Indgaaede, og som der heller ikke ses at være givet Kautionisterne nogen Anledning til at antage, at det Lejeforhold, for hvilket de kavelte, var ophørt. Forsaavidt Indstævnte endvidere har forment, at hans Forpligtelses Ophør maatte resultere af den Omstændighed, at Ejeren og Lejeren uden hans Samtykke have vedtaget

Forandring i Lejemalets Gjenstand, idet den derunder omhandlede Have er gjort tilgængelig for alle Husets Beboere, kan der ikke gives ham Medhold heri, da han ikke har oplyst, at han derom truffe Overenskomst, der iøvrigt er indgaaet mellem Fuldmægtig Holst og Kiehn under 6 Oktober 1885, modificerer Kontrakten i nogen væsentlig Grad. Da heller ikke den subsidiære Paastand findes tilstrækkelig begrundet, vil Indstævnte være at domme efter Citantens Paastand, der, saavidt Sagens Omkostninger angaar, er hjemlet i Lejekontraktens Indhold. Stats-

kassens Ret vil være at forbeholde forsaavidt den i Afskrift fremlagte Lejekontrakt af 30 April 1883 med Paategning maatte findes at være utilstrækkelig stemplet, og der vil være at forelægge Overretssagfører F. C. Nielsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afgørelse til at berigtige Stempelingen af den ham den 21 Marts, 23 Maj og 8 August d. A. fremlagte Indlæg. Ellers foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Fredagen den 30 November.

Nr. 241.

Højesteretsadvokat Shaw

contra

Jens Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Viborg Kjøbstads Extrarets Dom af 10 April 1888: Jens Nielsen og Hans Peter Mikkelsen bør hver hensættes i simpel Fængsel i 8 Dage, hvorhos de ville være at tilpligte at udrede hver med Halvdelen alle af denne Sag flydende Omkostninger derunder Salær til Aktor, Kancelliraad, Overretsprokurator Møller og Defensor, Overretssagfører Hastrup, henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Juli 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden for Tiltalte Jens Nielsen bestemmes til 14 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, betale de Tiltalte, hver med Halvdel 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jens Nielsen Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke der ikke findes noget Væsentligt at erindre,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt påklaget er, ved Magt at stande. I Salarium for

Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører
 Law og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under
 denne Sag tiltales Jens Nielsen . . . for bedrægeligt Forhold,
 ved et i September Maaned 1886 med Anders Christensen ind-
 læst Mageskifte bortbyttede Tiltalte Nielsen en ham den-
 ang tilhørende Ejendom i Thorup Sogn imod Ejendommen
 Matr.-Nr. 271 m. fl. Matr.-Nr. paa Viborg Mark „Vestergaard“
 aldet, og overtog ved denne Handel, uden at dog ny Obligation
 var udstedt, en Anders Christensen paa hvilende Gjæld, oprinde-
 lig stor 6600 Kr. til Kreditforeningen af jydsko Landejendoms-
 besiddere, hvilken Gjæld ifølge to af Christensen henholdsvis
 den 28 Marts 1885 og den 17 Juni 1886 udstedte Obligationer
 var sikret med første Prioritets Panteret i bemeldte Ejendom
 ved Avl, Afgrøde, Gjødning, Besætning, Inventarium og Avls-
 skaber m. v., hvorhos det ved Handelen bl. A. blev vedtaget,
 at hver af Kontrahenterne skulde tage sin Besætning og sit
 Inventarium med sig. Det maa nu ved Tiltalte Nielsens egen
 tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig
 bekræftet, at han — der ved Tiltaltes Tiltaltes med-
 vorte til denne foruden nogle Smaakreaturer, 2 Heste og 4 Køer
 samt sit Avlsinventarium, deriblandt to Vogne, hvilket Alt sa-
 aades traadte i Stedet for den af Anders Christensen pantsatte
 Besætning, m. v. — har, idet han efter sin Forklaring hele
 tiden sad meget slet i det, og ikke paa anden Maade kunde
 affe de fornødne Penge til Betaling af Renter og en i Ejen-
 dommen indestaaende Bygafgift, i samme Efteraar og i Løbet
 af Vinteren solgt først sin ene Hest, og senere to af Køerne,
 gesom han, som han har udtrykt sig, „byttede og handlede“
 med sine Vogne, saaledes at han tilsidst ikke længere var i Be-
 sedelse af nogen Vogn, samt at han, da han ikke længere kunde
 bærge sig paa Ejendommen, har i Juni f. A. bortbyttet den til
 Tiltalte Mikkelsen imod en denne tilhørende Ejendom i Skræ,
 bl. A. paa Vilkaar, at sidstnævnte Tiltalte skulde overtage den
 ovennævnte Gjæld til Kreditforeningen, og at Enhver af dem
 skulde beholde og medtage sin Besætning, hvorefter han to
 dage efter Handelens Afslutning fraflyttede Vestergaard og til-
 læggede Ejendommen i Skræ og hertil medtog de Besætnings-
 dele, der endnu var tilbage paa Vestergaard, nemlig en Hest,
 en Kø — idet den ene af de ovennævnte 4 Køer var død —
 Faar og 1 Lam. Tiltalte Mikkelsen, der saamtidig tilflyttede

Vestergaard, ejede imidlertid slet ingen Besætning, og Gaarde var saaledes ved Mikkelsens Tiltrædelse af samme ganske blotte for Besætning, hvorhos der af Inventarium kun fandtes 2 Harve — hvoraf den ene efter en Deponents Forklaring ikke duede — en Hakkelsekiste og 2 Borde. Tiltalte Mikkelsen . . . kom til Ejendommen aldeles blottet for Penge. . . Da Kreditforeninge senere fik at vide, at Ejendommen var bleven ganske blottet for Besætning, Inventarium, samt Avl og Afgrøde, og i det Hele var holdt i slet Stand, lod den den 1 Oktober f. A. for sig Resttilgodehavende, der foruden Renter og Omkostninger udgjorde omtrent 6400 Kr., gjøre Udlæg i Ejendommen, der ved Udlægsforretningen vurderedes til 6000 Kr., hvorefter Ejendommen blev stillet til Auktion med det Resultat, at der kun blev budt 5300 Kr., for hvilket Bud Foreningen begjærede sig Vestergaard udlagt til Ejendom. Senere har Foreningen solgt sin Rest til at faa Skjøde paa Ejendommen for 5500 Kr., og den har opgivet sit Tab til 1087 Kr., hvilket Beløb den har paastaat sig erstattet af de Tiltalte. Tiltalte Jens Nielsen har iovrigt forklaret, at han, da han medtog de sidste Rester af Besætning fra Vestergaard, mente, at Tiltalte Mikkelsen vilde sætte en ny Besætning ind paa Gaarden, idet han stod i den Formening, at 2 Heste og 6 Koer som han ved sit Besøg paa Gaarden i Skriv vil have set sammesteds, tilhørte Mikkelsen, og under et ifølg Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør har han endvidere udsagt, at Tiltalte Mikkelsen paa hans Forespørgsel om hvor mange Kreaturer han havde paa sin Ejendom, svarede, at han holdt 5 à 6 Koer og et Par Heste, hvorhos det under de ommeldte yderligere Forhør er oplyst, at der ved Tiltalte Nielsens Besøg paa Gaarden i Skriv i Virkeligheden fandtes en Besætning sammesteds — som det maa antages idetmindste 6 Koer — men at Tiltalte Mikkelsen i længere Tid havde havt den ene af disse Koer tillaans og at de andre tilstedeværende Besætningsdele tilhørte en Broder af ham, der drev Gaarden om hvilke Omstændigheder Tiltalte Nielsen imidlertid ikke blev særlig underrettet. Tiltalte Nielsens Forklaring om at have staaet i den Formening, at den Besætning, han saa paa Gaarden i Skriv, tilhørte Tiltalte Mikkelsen, og af denne vilde blive medbragt til Vestergaard, kan saaledes ikke forkastes, men han maa dog dels ved som ovennævnt at afhænde en større Del af Gaardens Besætning og Inventarium, uagtet han vidste at det var pantsat, dels ved at bortføre den Rest af Besætningen, der ved hans Fraflytning var tilbage, uden at der endnu var bleven indsat nogensomhelst Besætning paa Gaarden, og uden at han havde nogen Vished for, at dette vilde ske, anses at have gjort sig skyldig i bedrægeligt Forhold. Tiltalte Mikkelsen . . . har . . . paaberaabt sig . . . at det særlig var Tiltalte Nielsen, der gav ham Anvisning paa at sælge Avlen for at skaffe Renter til

reditforeningen, hvad Tiltalte Nielsen dog har benægtet. Det de Tiltalte efter det Ovenanførte udviste Forhold findes efter omstændighederne ved Underrettsdommen rettelig at være henrettet under Straffelovens § 256, og Straffen for de Tiltalte, af hvilke Nielson er født i Aaret 1854 . . . og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede, findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel for Nielsen i 14 Dage. . . . Straffen ved Underrettsdommen er bestemt til samme Art fængsel i 8 Dage for hver af de Tiltalte, vil saaledes bemeldte om, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, være at stadfæste med den anførte Forlængelse af Straffetiden for Tiltalte Nielsen. Da det ikke under nærværende Sag kan gjøres, hvorvidt Kreditforeningens ovennævnte Tab maa tilrives de af enhver af de Tiltalte begaaede Ulovligheder, findes foreningens foranførte Erstatningspaaestand ikke at kunne paaendes under denne Sag.

. 289.

Advokat Klubien

contra

Marinus Anton Hansen, (Def. Hindenburg),

er tiltales for Falsk.

Fleskum Herreds Extrarets Dom af 7 Juli 1888: Tiltalte Marinus Anton Hansen bør straffes med Fængsel paa Brød og Brod i 2 Gange 5 Dage, samt udrede alle af Sagen dende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører tersen, 12 Kr., og til Defensor Prokurator Hasselbalck, 10 Kr. . . . efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Oktober 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagførerne Hastrup og Rye, saler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stand I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Hindenburg 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Tjenestekarl Marinus Anton Hansen til Falsk. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, og Sagens øvrige Oplysninger, kan det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der havde været fæstet til at tjene Gaardejer Peder Sorensen Tiltalte af Lillevarde fra 1 November 1887 til 1 November d. A., men den 3 April d. A., havde uden Tofts Tilladelse forladt sin Tjeneste — har uden bemeldte Tofts Vidende og Samtykke selv forsynet sin Skudsmaalsbog med en „Lillevarde, den 3 April 1888“ dateret, og med Navnet P. Toft, hvorved han sigtede sin nævnte, tidligere Husbond, underskrevet Paategning, og gik ud paa, at han havde tjent denne fra 1 November 1887 til den nævnte Dag. Tiltalte foroviste Bogen med denne Paategning for Gaardejer Poul Krog af Vnarst, da han søgte Tjeneste hos denne, der ogsaa fæstede Tiltalte, efter hvad Krog sagde af ham under Sagen afgiven skriftlig Erklæring, har udtalt uden at ane, at Paategningen var falsk. Tiltalte har nærmere forklaret, at han gav Skudsmaalsbogen denne Paategning, fordi han gik ud fra, at Toft vilde nægte ham en saadan, paa Grund af, at Tiltalte havde forladt hans Tjeneste i Utide, men Tiltalte har iøvrigt under Sagen udsagt, at han næppe vilde have nægtet Tiltalte en ligelydende Paategning. For sit anførte Forhold til Tiltalte — der er født i Anret 1867, og ikke ses tidligere have været tiltalt eller straffet — ved Underrettsdommen rettes anset efter Straffelovens § 270 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vaar og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger, ligeledes billig vil saaledes være at stadfæste.

Mandagen den 3 December

Nr. 203.

Advokat Hindenburg

contra

Philip Vilhelm Højelsen, (Def. Klubien),

ler tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 174.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 14 Maj 1888: Philip Vilhelm Højelsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger, deriblandt Sælærer til Aktor og Defensor, Kammerassessor, Prokurator Jespersen og Sagfører Jørgensen, med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Juni 1888: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Alberti og Tvermoes, betaler Tiltalte, Skomager Philip Vilhelm Højelsen af Odense, 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Idet de Højesteret forelagte Oplysninger tale for, at den paagjældende Pige allerede, da Tiltalte første Gang fuldbyrdede Samleje med hende, var sædelig fordærvet, vil Tiltalte alene være at anse efter Straffelovens § 174 jfr. § 46, og straffen findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Philip Vilhelm Højelsen bør hensættes i simpelt Fængsel i fjorten Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Advokaterne Hindenburg og Klubien for Højesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Skomager Philip Vilhelm Hojelsen af Odense aktionere for Overtrædelse af Straffelovens § 174. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er de tilstrækkelig godtgjort, at han en Dag i Julen forrige Aar, da han traf Pigen Anna Marie Magdalene Johansen, som er født den 30 August 1872, alene med hendes smaa Sødskenne i hendes Hjem, hvor han vilde besøge hendes Fader, har grebet fat i hende, lagt hende paa en i Værelset staaende Seng og forsøgt Samleje med hende, hvilket dog ikke fuldbyrdedes, da Søderen forlod ham for tidlig. Derimod har han nogle Uger senere fuldbyrdet Samleje med hende i sit eget Hjem, hvor hun var kommet for at prøve nogle Sko, og dette gjentog sig den 8 Marts d. A., da hun efter Tiltaltes Anmodning med sin Faders Tilladelse vilde rengjøre Tiltaltes Lejlighed, dengang endog 3 Gange i Lobet af nogle Timer. Medens Pigen har forklaret, at det Passerede skete imod hendes Villie, men at hun dog havde kunnet gjøre stærkere Modstand, end hun gjorde, har Tiltalte vedblivende fastholdt, at hun ikke gjorde nogen Modstand, eller i alt Fald ikke videre Modstand end, at han ikke kunde anse den alvorlig ment, og denne Tiltaltes Forklaring, der bestyrkes ved flere under Sagen fremkomne Oplysninger, findes der ikke Grund til at forkaste. Derimod har Tiltalte erkjendt, at det er ham, som har forledt Pigen til Utugt, og at han vel var ubekjendt med hendes Alder, men at han dog vidste, at hun ikke var nogen voksen Kvinde. Det er vel oplyst, at Pigen, da Tiltalte den sidste Gang forgreb sig paa hende, havde havt legemlig Omgang med andre Mandspersoner, men der foreligger Intet om, at hun var sædelig fordærvet, da Tiltalte de tre andre Gange forførte hende til Utugt. Da Pigens Forældre have begjært Tiltalte straffet, men det billiges at han, som er født den 22 Oktober 1857, og som ikke ses forhen at være straffet efter Dom, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 174 jfr. tildels § 46, med en Straf, som findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og bemeldt Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil derfor være at stadfæste.

Onsdagen den 5 December.

Nr. 32. By- og Herredsfoged **H. H. E. Clausen** som Skifte-
orvalter i afdøde **Else Marie Nielsen**, født **Larsens**,
Dødsbo samt Gaardmand **Christen Andersen** paa hans
Iustrus Vegne og Gaardmand **Niels Peter Larsen** (Overrets-
sagfører **Dietrichsen**)

contra

Johanne Jensen og Husmand **Anders Christensen** som
Væрге for den umyndige **Niels Christian Christensen** (Lunn
etter Ordre),

retr. Spørgsm. om et Testamentes Gyldighed.

Hillerslev-Hundborg Herreders Skifterets Deci-
sion af 4 Januar 1887: Foranmeldte af Afdøde, **Else Marie
Larsen**, under 15 Juni f. A. oprettede Testamente, med yderligere
Paategning af 18 s. M., kan ikke tillægges Gyldighed.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 August 1887: Den
af de Indstævnte, Gaardmændene **Christen Andersen** paa hans
Iustru **Johanne Larsens** Vegne og **Niels Peter Larsen** fremsatte
Protest imod Gyldigheden af det omhandlede, af **Poul Bunch
Nielsens** Enke, **Else Marie Larsen**, den 15 Juli f. A. oprettede
Testament, kan ikke tages til Følge. Processens Omkostninger
for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede
Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger vil der, uanset at
den Afdøde kun med panholden Pen har underskrevet Testa-
mentet, være at gaa ud fra, at hun var i Stand til at læse
skrift, og der vil som Følge heraf ikke kunne gives Citanterne
ledhold i, at Testamentet vil være at tilsidesætte, fordi den
Frd. 21 Maj 1845 § 24, 3die Punktum paabødte Oplæsning
ikke skulde være sket. I Betragtning heraf og iøvrigt i Henhold
til de i Dommen for sammes Resultat anførte Grunde vil den
følge de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Om-
tændighederne at ophæve og de Salærer, der tilkomme de
Indstævntes beskikkede Sagførere under et Thingsvidne og for
Højesteret, tilligemed en Godtgjørelse for havt Udlæg til en
ægeattest til Beløb 4 Kr. at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves Til Jusitskassen betale Citanterne 10 Kroner. I Salarium tillægges der Sagfører Bendixen 20 Kroner og Højesteretssagfører Lunn 150 Kroner, hvilke Salaries tilligemed 4 Kroner til Førstnævnte for havt Udlæg udredes af det Offentlige.

Den indankede Decisions Præmisses ere saalydende Citanterne, Johanne Jensen og Husmand Anders Christensen Begge af Kaastrup, Sidstnævnte som Værge for sin umyndige Son Niels Christian Christensen sammesteds, paaanke under nærværende Sag efter Stævning til By- og Herredsfoged Clauser i Thisted, der som Skifteforvalter behandler Dodsboet efter afdøde Gaardmand Poul Bunch Nielsens den 17 Juli f. A. ved Døder afgaaede Enke Else Larsen af Kaastrup, samt bemeldte. Afløder Intestatarvinger, nemlig Gaardmand Christen Andersen af Ballerup paa hans Hustru Johanne Larsens Vegne, Gaardmand Niels Peter Larsen af Kaastrup, Gaardmand Jens Christian Jensen samme steds paa hans Hustru Ane Marie Larsens Vegne og ovennævnt Husmand Anders Christensen paa hans Hustru Maren Larsen Vegne, en paa Skiftet efter fornævnte Afdøde afsagt Decision hvorved overenstemmende med den af ovennævnte Christen Andersen og Niels Peter Larsen nedlagte Paastand er eragtet, at e af oftnævnte Afdøde den 15 Juli f. A. oprettet Testament med paa værende Paategning af 18 s. M., ikke kan tillægges Gyldighed. Denne Decision have Citanterne paastaaet forandre derhen, at det paagjældende Testament, hvorved er truffet Dispositioner til Fordeel for Citantinden Johanne Jensen og oven nævnte Niels Christian Christensen, kjendes gyldigt og opret holdes. Af de Indstævnte har Ingen givet Møde for Overretten Det ovennævnte Testament er uden Angivelse af Dato under skrevet med afdøde Else Marie Larsens Navn samt til „Vitter lighed“ med Navnene N. P. Malle og Lars Dahlgaard og lyde saaledes: „Jeg undertegnede Poul Nielsens Enke i Kaastrup gjør hermed vitterlig at min Søstersøn Niels Chr. Christensen efter min Død er Ejer af mit nu iboende Gaard. Og Johann Jensen ligeledes efter min Død være Ejer af et Stykke Jord Navnet Dybdahl og et Eng Pasel i Korsø. Og et Stykke Eni

Kaastrup Eng imellem Engbroen og Aaen. Baade ind- og lendors Besætning skal deles mellem dem.“ Det er derhos rsynet med en den 18 Juli f. A. dateret, af Vitterligheds- dnerne, Murer Niels Peter Malle og Gaardmand Lars Dahl- gard underskrevet Paategning, hvori disse erklære, at de den 1 s. M. om Aftenen bleve tilkaldte for at panhøre afdøde Else arie Larsens sidste Villie, og at hun, der var syg og sengeliggende, en ved Forstandens fulde og uhindrede Brug, dikterede dem a sidste Villie, som blev nedskrevet af ovennævnte Malle samt, ter at være oplæst for Else Marie Larsen, underskrevet af ende med fort Pen. Paategningen indeholder derhos en An- velse af Indholdet af Else Marie Larsens sidste Villie, saaledes om denne, som det hedder i Paategningen, blev opgivet for itterlighedsvidnerne. Under et den 28 September f. A. optaget hingsvidne har ovennævnte Murer Malle under Ed nærmere rklaret, at han den 15 Juli s. A. om Aftenen ved Afdodes jenestekarl blev anmodet om at komme ind til hende og skrive lt, og at Afdøde, da han kom derind, meddelte ham, at det r et Testament, der skulde oprettes. Efter hvad han videre r forklaret, erklærede Afdøde til ham som sin sidste Villie — verensstemmende med, hvad i ovennævnte Paategning er anført — at Niels Christian Christensen, der er en Søn af hendes øster Maren Larsen og Citanten Anders Christensen, og Citant- øden Johanne Jensen, der er en Datter af Afdødes Søster Anc arie Larsen og Jens Christian Jønsen, skulde være eneste rvinger til hendes faste og løse Ejendele, saaledes at Niels hristian Christenson skulde arve alle hendes faste Ejendomme ed Undtagelse af den til hendes Gaard i Kaastrup hørende arcel „Dybdahl“ kaldet, en Engparcel i Korsø Kjær samt et ngstykke i Kaastrup, beliggende mellem Aaen og Engbroen, vilke 3 Lodder skulde tilfalde Johanne Jensen, samt at hendes esætning, Ind- og Udbo i det Hele skulde tilfalde dem til lige eling. Vidnet nedskrev derpaa strax — idet, som han yder- gere har forklaret under et Thingsvidne, der er optaget efter agens Indankning for Overretten og under hvilket de Indstævnr i. P. Larsen og Chr. Andersen gav Møde uden at fremsætte ogen Indsigelse mod dets Optagelse, Indstævnte Larsen hjalp am med at diktere, medens ovennævnte Dahlgaard stod og saa l dot — paa Skiftet fremkomne Testament, oplæste det, staaende ed Siden af Afdødes Seng, lydeligt for Afdøde, som efter plæsningen erklærede det for at være rigtigt affattot, og under- krev det efter hendes Forlangende med hendes Navn, idet hun erorte Pennen, hvorpaa han og det andet Vitterlighedsvidne øde i den til Afdødes Sovekammer stødende Stue underskrev Testamentet til Vitterlighed. Ovennævnte Dahlgaard har under Thingsvidnet edeligt forklaret, at han ved den ommeldte Lejlighed øv kaldt ind til Afdøde ved Indstævnte N. P. Larsen, som

yttrede, at Afdøde vilde have noget skrevet, samt at han, i han kom derind, fik at vide, at det var et Testament, der skulde skrives. Han overværede derpaa, at det andet Vitterlighedsvidne nedskrev Testamentet — idet, som han under det senere Thing vidne har forklaret, Indstævnte N. P. Larsen hjalp Malle med Affattelsen, navnlig med Stavningen af nogle Navne — og blot da Afdøde skulde underskrive, kaldt ind i hendes Sovekammer hvor han saa paa, at hun rørte ved Pennen, medens Malle underskrev hendes Navn; han underskrev derpaa inde i Stuen sammen med det andet Vidne til Vitterlighed, og takkede Afdøde ham, da han havde gjort dette, herfor. Dette Vidne har derimod efter sin Forklaring ikke overværet Testamentets Oplæsning for Afdøde, idet han, medens denne skal have fundet Sted, opholdt sig i Stuen ved Siden af Afdødes Sovekammer; dog vidste han, efter hvad han har udsagt, at Oplæsningen foregik, idet, som han har anført, Indstævnte N. P. Larsen — der, som det fremgaar af Proceduren og Vidnet Malles Forklaring, sammen med denne var tilstede i Afdødes Sovekammer — raabte ud til ham, at „nu havde Malle skrevet galt“. Heller ikke har dette Vidne efter sin Forklaring ved den ommeldte Lejlighed hørt Afdøde mundtlig udtale sin sidste Villie; dog har han udsagt, at han, da Malle under Nedskrivningen spurgt Indstævnte N. P. Larsen, hvad han skulde skrive, og denne — der, som Vidnet har bemærket, sædvanligt taler noget højt — derpaa svarede: „Dybdahl og Korsø Eng“, tilføjede Afdøde ind fra sit Sovekammer: „Engen mellem Engbroen og Aaen“; og ligelodes har han under det senere Thingsvidne udsagt, at han den ommeldte Aften horte Afdøde udtale sig om Fordelingen af Besætningen mellem de 2 indsatte Arvinger; endelig har han forklaret, at Testamentets Indhold er i Overensstemmelse med hvad han tidligere havde hørt omtale som Afdødes Bestemmelse. Begge Testamentvidner have derhos bevidnet, at Afdøde efter deres Skjøn ved den ommeldte Lejlighed var ved sin Fornuft fulde og frie Brug. Til Støtte for deres Protest imod, at de tillægges det ommeldte Testamente Retsgyldighed, have de Indstævnte Andersen og Larsen anført, dels at de Forskrifter, som skulle iagttages ved Testamenters Oprettelse, formentlig ere til sidesatte, dels at det foreliggende Dokument formentlig er saa uklart og mangelfuldt affattet, at Afdødes Villie ikke med fornøden Bestemthed fremgaa af samme. I sidstnævnte Henseende have de fremhævet, dels at der i samme Intet er bestemt om hvorledes der skal forholdes i Henseende til den paa Afdødes faste Ejendomme hvilende Prioritetsgjæld, der, efter hvad der er in confesso, udgjør 8000 Kr., dels at Bestemmelsen i Testamentet om, at „baade ind- og udendørs Besætning skal deles imellem dem“, er ufuldstændig, idet det ikke kan ses, i hvilke Forhold denne Fordeling skal ske, og idet den Erklæring, de

er afgiven af det ene Testamentsvidne om, hvad Afdøde i saa Henseende mundtligt skal have udtalt til ham, formentlig maa være betydningsløst. Forelobigt bemærkes, at forsaauidt det fra Citanternes Side for Overretten er gjort gjældende, at selv om et med Afdødes Navn underskrevne Testament ikke maatte beindes at fyldestgjøre Forskrifterne i Forordning 20 Maj 1845 § 24, maa den deri indeholdte Disposition dog anses gyldig oprettet i Henhold til Bestemmelserne i bemeldte Forordnings § 25, hvis Betingelser, efter hvad de have anbragt, in casu skulde have været tilstede, idet Testamentet navnlig skal være oprettet af Testatrix under en pludselig og betænkelig Sygdom — i hvilken Henseende de have henvist til de Forklaringer, som af Testamentsvidnerne ere afgivne under det Thingsvidne, der, som venmeldt, er optaget efter Sagens Indankning for Overretten — til der ikke kunne tages noget Hensyn til dette Anbringende, er ikke er fremkommet under Proceduren for Skifteretten, hvorhos bemærkes, at det ikke kan antages med den af Citanternes Lagfører for Overretten brugte Procedure at være Meningen at give Afkald paa, at det omhandlede Testament, saafremt Retten maatte finde, at Betingelserne herfor ere tilstede, opretholdes om gyldigt efter fornævnte Forordnings § 24. Den Indsigelse, at Testamentets Bestemmelser skulle mangle fornøden Bestemthed, maa nu allerede af den Grund blive uden Betydning, at Citanterne ved deres Procedure have erkjendt sig pligtige til at vertage hele den paa de dem tillagte Ejendomme hvilende Pantegjæld, ligesom det efter Proceduren maa antages, at de adbyrdes ere enige om det Forhold, hvori bemeldte Gjæld samt løsoret skal fordeles imellem dem. Hvad dernæst angaar den Indsigelse, at Lovgivningens Forskrifter ikke skulle være iagttagne ved Testamentets Oprettelse, bemærkes forelobigt, at Paaodeligheden af de af Testamentvidnerne afgivne Forklaringer efter alt Foreliggende ikke, saaledes som af de Indstævnte Andersen og Larsen formønt, kan anses svækket ved, at der, om det fremgaar af disse Forklaringer, i den af dem underskrevne Paategning paa Testamentet, hvilken ikke er forfattet af dem selv, er indlobet enkelte Urigtigheder, ligesom heller ikke af de nævnte Indstævnte paaberaabte Omstændigheder, at Vidnet, ialle modtager Fattigunderstøttelse samt at hun har nedskrevet Testamentet, kunne svække dette Vidnes Troværdighed; og ligeledes maa de Indstævntes Formening om, at Vidnerne ikke kunne anses at have været særligt tilkaldte, efter hvad foran herom er antyret, anses ubeføjet. De paagjældende Indstævnte have dernæst idvendt, at Testamentvidnerne ikke overensstemmende med Forordning 1845 § 24 ved Paategning paa Testamentet have ved ettes Oprettelse attesteret, at Afdøde var sin Fornuft fuldommen mægtig. Men, ligesom de ikke have benægtet, at dette har været Tilfældet, saaledes findes der i ethvert Fald tilrojekt

tilstrækkeligt Bevis herfor ved de af Vidnerne i saa Henseende overensstemmende med deres paa Testamentet den 18 Juli f. A. gjorte Paategning, afgivne beedigede Forklaringer. Fremdeles have de gjort gjældende, at Vidnernes Forklaringer vise, at de ene af dem ikke har paahørt, at Testamentet blev oplæst for Testatrix, hvilken Oplæsning efter deres Formening efter Forordning 1845 § 24 har været nødvendig, idet de med Bemærkning, at det er dem ubekjendt, hvorvidt Testatrix, saaledes som fru Citanternos Side anført, var i Stand til at læse Skrift, have indtil til saadant bevises, benægtet, at dette var Tilfældet. Ve maa der nu, idet Citanterne ikke have fremsat nogen Erindring med Hensyn til Beskaffenheden af denne de Indstævntes Proces erklæring, samt da Citanterne ikke have oplyst, at Testatrix, de efter det Foranførte har underskrevet Testamentet med ført Pen har været i Stand til at læse Skrift eller overhovedet paaberaab sig, at der forelaa anden Grund for hende til ikke selv at under skrive Testamentet end den, at hun manglede den nævnte Færdig hed, gaas ud fra, at dette har været Tilfældet. Mon ligesom Indstævnte Larsen for sit Vedkommende ikke har turdet modsigge at en Oplæsning af Testamentet har fundet Sted, idet han endog meget mere ved sin Procedure har erkjendt, at han selv ha overværet Oplæsningen af en Del af samme — medens han Angivende om, at han ikke veed eller kan erkjende, at Oplæsningen var rigtig efter Dokumentet, efter Omstændighederne maa være uden Betydning — saaledes maa det, forsaavidt det for Indstævnte Andersens Vedkommende er benægtet, at Oplæsning ha fundet Sted, ved alt Foreliggende anses tilstrækkeligt godtgjort at dette er Tilfældet. Det bemærkes herved, at Vidnet Dahlggaard som efter sin Forklaring maa antages i alt Fald tildels at have været i Stand til at høre, hvad der foregik i Sovekammeret ved Siden af Stuen, hvor han opholdt sig, efter hvad han iøvrigt ha forklaret, maa antages at have havt den bestemte Opfattelse, a den Tid, der hengik imellem, at Vidnet Malle, efterat have ned skrevet Testamentet, begav sig med dette ind til Afdøde, og a Vidnet selv blev kaldt derind for at se paa, at hun underskre det med ført Pen, blev benyttet til at oplæse det for Afdøde ligesom dette ogsaa bestyrkes ved det af Vidnet omforklarede Ud raab af Indstævnte Larsen, hvilket Udraab denne Indstævnte og saa under Proceduren for Skifteretten har angivet som falde væsentligt som af Vidnet angivet, medens Indstævnte Andersen hverken har benægtet, at det faldt eller paapeget anden Anledning til samme end den af den førstnævnte Indstævnte og Vidne angivne, nemlig at der blev gjort en Fejl ved Oplæsningen a det nedskrevne, idet — som de have udsagt — Citanterens Navn blev læst som „Nielsen“ istedetfor „Jenson“. I Henhold til det Anførte vil de ovennævnte Indstævntes Protest imod, a der tillægges Testamentet Gyldighed, ikke kunne tages til Følge

vil den paaankede Decision være at forandre overensstemmende med. Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omendighederne være at ophæve. Med Hensyn til, at Citanterne ve begjært Rettens Udtalelse om Beregningen af Promillebyrot, bemærkes, at Værdien af de Gjenstande, hvorover der raadet ved den ovenomhandlede testamentariske Disposition, ed Fradrag af den paa samme hvilende Gjæld, findes at maatte ses som Sagens Gjenstand. I Henseende til de under Sagen emlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være bet.

r. 249. Højesteretssagfører Lunn

contra

ens Andreas Gottholdt Asser Ibsen (Def. Klubien),

r tiltales for Meddelagtighed i Mened.

Horsens Kjobstads Extrarets Dom af 11 Juli 1888: Arrestanten Johan Georg Bränner og Tiltalte Jens Andreas ottholdt Asser Ibsen bor straffes, Førstnævnte med Forbedringsbejde i 2 Aar og Sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød 4 Gange 5 Dage. Sagens Omkostninger, derunder Salær til ktor og Defensor, Prokuratorerne, Kammerassessor Poulsen og erregaard, henholdsvis 20 og 15 Kr, udreder Arrestanten änner, dog saaledes, at Tiltalte Ibsen in solidum med ham udler en Fjerdedel heraf. At efterkommes under Adfærd efter oven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 August 1888: I enseende til den Arrestanten Johan Georg Bränner idomte Straf r Underretsdommen ved Magt at stande. Tiltalte Jens ndreas Gottholdt Asser Ibsen bor hensættes til Forbedringshusbejde i 8 Maaneder. Saa udrede og Arrestanten og Tiltalte, r for Begge og Begge for En, Aktionens Omkostninger og runder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær Aktor og Defensor for Overrotten, Overretssagfører Hastrup Prokurator Fasting, 20 Kr. til hver. At efterkommes under ifærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det med Føje antaget, at d ikke imod Tiltaltes Benægtelse er godtgjort, at han forinden Medtiltaltes Møde i Retten den 22 Maj d. A. har påvirket denne til at afgive urigtig Vidneforklaring. Men heller ikke findes der tilstrækkelig Føje til mod Tiltaltes Benægtelse at antage, at han ved det af ham i det nævnte Retsmøde udførte Forhold har havt til Hensigt at medvirke til den af Medtiltalte begaaede Forbrydelse. Der vil derfor være at tillægge ham Frifindelse, hvilket ifølge Lov 5 April d. A. § 8 vil medføre, at han fritages for at tilsvare den ham ved Domme paalagte Udredelse af Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Jens Andreas Gottholdt Asser Ibsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Lunn og Advokat Klubien hver 40 Kroner, som udrædes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Johan Georg Bränner og Avlbruger Andreas Gottholdt Asser Ibsen, førstnævnte for Menes og sidstnævnte for Meddelagtighed i denne Forbrydelse. Under en i Begyndelsen af Maj Maaned d. A. imod Tiltalte anlagt Tyendesag, hvorunder en tidligere hos ham tjenende Karl — der havde været fæstet til at tjene ham for en Løn af 200 Kr., for Tiden fra 1 November f. A. til 1 November d. A., men den 1 Maj d. A. havde forladt Tjenesten efter Overenskomst med Tiltalte, af hvem han paa sin Løn havde faaet udbetalt 35 Kr. 50 Øre — paastod Tiltalte tilpligtet som Rest paa Løn for den forløbne Halvaar at betale ham 34 Kr. 50 Øre, havde bemeldt Karl til Støtte for sin Fordring gjort gjældende, at efter den ved hans Antagelse i Tiltaltes Tjeneste truffene Aftale skulde af den for det nævnte Aar fastsatte Løn, 200 Kr., de 70 Kr. regnes som Vederlag for Vinterhalvaaret, og da Tiltalte benægtede det samt gav en Fremstilling af Aftalen, hvorefter Vederlaget for Vinterhalvaaret kun skulde beregnes til 40 Kr., medens Resten af den vedtagne Løn, 160 Kr., skulde gjælde for Sommerhalvaaret, lod den ommeldte Karl Arrestanten, der var kommen Tiltaltes Tjeneste efter ham, stævne som Vidne i Sagen. I dom

genskab mødte Arrestanten ved Sagens Foretagelse den 22 Maj A. i Politiretten, hvor begge Sagens Parter samt en mod lageren modt Sagfører vare tilstede, og efterat Sidstnævnte havde begjært Arrestanten afhørt efter fremlagte skriftlige Spørgsmaal, og Arrestanten var bleven forberedt hertil ved Oplæsning Formaningstalen, besvarede han et af de ham forelagte Spørgsmaal, der lod paa, for hvor stor en Løn han var fæstet til at være Tiltalte i indeværende Sommer, derhen, at han var fæstet for 150 Kr., og efterat han derpaa, paa Foranledning af Klageren, var bleven yderligere adspurgt, om han fra Begyndelsen var bleven fæstet for 150 Kr., eller om denne Løn var fastsat senere — hvorefter Tiltalte, forinden Arrestanten endnu havde svaret derpaa, som det maa antages uden nogen dertil given Anledning, anvendte den Ytring til Dommeren, at det var den 3 Maj — erklærede Arrestanten, at han blev fæstet i Begyndelsen af Maj paa Aarsaaend, saavidt han troede, den 3die, for en Sommerløn af 150 Kr. paa Klageren derefter paa Foranledning af Dommeren foreholdt Arrestanten, at denne ved en tidligere Lejlighed havde sagt til Dommeren, at han var fæstet for 120 Kr. for Sommerhalvaaret, fastholdt Arrestanten Rigtigheden af den af ham afgivne Vidneforretning, og denne bekræftede han derefter med Lovens Ed. Der tilstod imidlertid endnu samme Dag Mistanke om, at Arrestantens Forklaring var urigtig, og under den i Anledning heraf indledede imidlertid Undersøgelse tilstod Arrestanten ogsaa strax til en anden Dag ham Dagen efter optagen Politirapport samt paany i et andet Dag optaget Forhør, at hans Forklaring om, fra først af at være fæstet for en Sommerløn af 150 Kr., var i Strid med Sandheden, hvorimod denne var, at Lønnen for bemeldte Halvår dengang kun blev bestemt til 120 Kr. Som Grund til, at han havde afgivet den usandfærdige Forklaring, angav han derhos, at Tiltalte havde opfordret ham dertil, og har han i saa høje Maade anseende afgivet en nærmere Forklaring, der gaar ud paa, at Tiltalte, der havde været nærværende, da Arrestanten den 11 Maj A. modtog Stævning til at møde som Vidne i den ommeldte Sagens sag, derefter — som det maa antages Dagen efter, medens han og Aftenen kjørte sammen hjem fra Marken — idet han havde meddeelt ham, hvad bemeldte Sag drejede sig om og fortalte ham, at han ved sit Møde i Retten havde sagt, at Arrestanten var fæstet af ham for 150 Kr., yttrede, at Arrestanten, naar han var bleven fæstet i Retten, godt kunde sige, at han skulde have denne Løn, idet Arrestanten forstod som en Tilskyndelse til, at han skulde have det Udseende af, at han fik 150 Kr. i Løn, skjøndt han i Retten skulde have 120 Kr., uden at Arrestanten dog dengang havde meddeelt nogen Beslutning om at følge denne Tilskyndelse; om Aftenen samme Dag, som Arrestanten skulde møde i Retten med Vidne, medens han og Tiltalte skar Hakkelse sammen, yttrede Tiltalte derhos, idet han paany gav sig til at tale om den

paagjældende Sag, til Arrestanten, at denne, naar han kor Retten, frit kunde sige og gjøre Ed paa, at han skulde h 150 Kr. i Løn, hvorhos han paa Arrestantens Spørgsmaal, han skulde sige, at det var fra Begyndelsen, altsaa fra 3 M udtalte, at Arrestanten godt kunde sige, at han den 3 Maj bleven fæstet for 150 Kr., idet han i Forbindelse hermed klærede, at han skulde garantere Arrestanten dette Beløb hvori dog, saavidt Arrestanten forstod, skulde være indbefattet Drikkepenge, han maatte faa, uden at der imidlertid, skjø Arrestanten forlangte det, er bleven gjort nogen Tilførsel i h Skudsmaalsbog angaaende dette Tilsagn, og samme Morgen senda han og Tiltalte vare trufne sammen i Thinghusets Forsagde Tiltalte yderligere til Arrestanten: „Nu maa Du end huske, at Du siger, at Du er fæstet for 150 Kr.“. Arrestan havde særlig udsagt, at det ene og alene er Tiltaltes Tilskyndel i saa Henseende, der have bevæget ham til at aflægge den fal Forklaring for Retten, samt at han ogsaa i Tiltaltes ovenmeldte Ytring til Dommeren under Vidneførselen saa en P mindelse om at forklare overensstemmende med Tiltaltes tidlig Anmodninger, og han har navnlig benægtet, at han har afgivet den usandfærdige Forklaring af Frygt for i andet Fald at miste ham, som meldt, af Tiltalte tilsagte Forhøjelse i Lønn Iøvrigt gaar hans Forklaring ud paa, at han, da han bestemte sig til at afgive den falske Forklaring, ikke gjorde sig noj Tanke om, at han vilde komme til at beedige den, samt at han der under hele Vidneførselen befandt sig i stor Angst, og hvad han tror, heller ikke vilde have dristet sig hertil, hvis ikke Tiltalte var fremkommen med den forommeldte Yttring i Retten men at denne Yttring i Forening med Mangel paa Mod til bekjende, at han havde sagt Usandhed, og den naturlige Følge af Skam over at have løjet, bevægede ham til at aflægge Ed da den affordredes ham. Tiltalte har benægtet, at han paa noj Maade har indvirket paa Arrestanten for at bevæge ham til give det Udseende af, at Arrestantens Løn allerede fra Begyndelsen af var bestemt til 150 Kr. Han har derhos paastaaet at han allerede den 12 Maj ved deres Hjemkjørsel fra Mar — ved hvilken Lejlighed han iøvrigt først endelig vil have fæstet Arrestanten, der, efter Tiltaltes Forklaring, da han henvendte sig til ham om Tjeneste den 3 Maj, ikke havde villet lade sig fæstet for 120 Kr., som Tiltalte havde budt ham, og derfor indtil videre kun var forbleven hos Tiltalte paa Prove — lovede Arrestanten at sikkro ham 150 Kr. for Sommerhalvaaret, iberegnet Drikkepenge, hvis navnlig Arrestanten vilde være flink, naar de skulde kjøre Kul, men han har benægtet, at han dengang eller senere har talt med Arrestanten om, hvad denne skulde forklare om sig selv som Vidne i den tidtommeldte Sag, forinden deres af Arrestanten indkaldte forklarede Møde i Thinghusets Forstue, og om hvad der

enne Lejlighed i saa Henseende passerede mellem dem, har Tiltalte særlig forklaret, at Arrestanten uden Anledning fra hans Side kom hen og spurgte ham, hvad han skulde sige i Retten, ved Bemærkning, at de da skulde sige ens begge to, samt at Tiltalte hertil kun svarede, at Arrestanten, naar det Spørgsmaal lev ham forelagt, hvad han skulde have i Løn for Sommeren, skulde sige, hvad Sandhed var, at han skulde have 150 Kr. Tiltalte har derhos med Hensyn til sin ovenfor ommeldte Ytring under Vidneforsølen gjort gjældende, at han dermed kun angav Løgen, da Arrestanten var fæstet, men ikke talte om den Løn, han var fæstet for, og han har benægtet at have forstaaet, at Arrestantens derefter afgivne Vidneforklaring gik ud paa, at der, samtidig med at han blev fæstet af Tiltalte den 3 Maj, blev tiltalt ham en Løn af 150 Kr., hvorimod han vil have opfattet Forklaringen som alene gaaende ud paa, at Arrestanten skulde have 150 Kr. i Løn, og at han var fæstet den 3 Maj. Vel har u Arrestanten i det Hele fastholdt sin anførte Forklaring anaende Tiltaltes Forhold ligeoverfor ham i den omhandlede Henseende, hvorhos han særlig har benægtet, at Tiltalte har tilsagt ham de 150 Kr. paa noget tidligere Tidspunkt end af Arrestanten angivet, men mod Tiltaltes Benægtelse kan det dog ikke anses tilstrækkelig godtgjort, at han forinden Arrestantens Møde i etten den 22 Maj d. A. har paavirket Arrestanten for at bestemme denne til at afgive urigtig Forklaring som Vidne i den angjældende Sag, og navnlig findes der ikke tilstrækkelig Følge til at statuere, at han har forbundet en saadan Hensigt med den Udtalelse, han, som meldt, har erkjendt at være fremkommen med ligeoverfor Arrestanten ved deres Møde i Thinghusets Forstue. Hvad derimod angaar Tiltaltes Forhold under Vidneforsølen bemærkes, at idet det er uantageligt, at Tiltalte skulde have manglet forstaaelsen af, at det ovenanførte, Arrestanten som Vidne forelagte Spørgsmaal, saaledes som dette blev nærmere suppleret, gik ud paa at søge oplyst, hvorvidt Fastsættelsen af Arrestantens Løn til 150 Kr. var sket allerede strax ved hans Antagelse i Tiltaltes Tjeneste, maa Tiltalte have været sig tilstrækkelig bevidst, at hans ovenanførte Ytring, hvormed han, som meldt, foretog Arrestantens Besvarelse af Spørgsmaalet, var vel skikket til at bibringe Arrestanten den Forestilling, at det var Tiltaltes Ønske, at Arrestanten i Strid med Sandheden skulde besvare dette Spørgsmaal derhen, at Lønnens Fastsættelse til det nævnte Beløb var sket den af Tiltalte nævnte Dag, og den Fuldmægtig, der havde fort Retsprotokollen under den omhandlede Vidneforsølen, samt de to ved denne Lejlighed fungerende Retsvidner have ogsaa edelig udsagt, at de af det da passerede fik det Indtryk, at Tiltalte ved sin ommeldte Ytring havde til Hensigt at indvirke paa Arrestantens Besvarelse af det ham forelagte Spørgsmaal. Na derhos Tiltalte — til hvis i sig selv usandsynlige og af intet

bestyrkede Forklaring om den Maade, hvorpaa han vil have forstaaet Arrestantens derefter afgivne Vidneforklaring, der intet Hensyn vil kunne tages — undlod at berigtige denne Forklaring og navnlig heller ikke gjorde noget Skridt for at forhindre, at Arrestanten bekræftede den med Ed, maa der gaas ud fra, at det har været Tiltaltes Hensigt med den nævnte Yttring at tilskynde Arrestanten til at afgive og oventuelt beedige den usandfærdige Forklaring, som denne derpaa afgav og beedigede. Tiltalte maa saaledes ved sit foromhandlede Forhold anses at have gjort sig skyldig i Meddelagtighed i Mened, men dette Tiltaltes Forhold kan dog efter Omstændighederne ikke anses at have været det bestemmende for Arrestantens Beslutning om at afgive og beedige den falske Forklaring, men kun at have bestyrket hans allerede i Forvejen fattede Beslutning om at afgive denne Forklaring samt at have været en medvirkende Bevæggrund for ham til at bekræfte Forklaringen med Ed. For deres omhandlede Forhold ville Arrestanten og Tiltalte — af hvilke Arrestanten er født i Aaret 1869 og Tiltalte i Aaret 1848, og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede — være at anses efter Straffelovens § 145, for Tiltaltes Vedkommende jfr. § 5 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne hestemmes til Forbedringshusarbejde, for Arrestanten 2 Aar og for Tiltalte i 8 Maaneder. Da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse for Arrestantens Vedkommende, vder bemeldte Dom saaledes forsaavidt være at stadfæste.

Færdig fra Trykkeriet den 14 December 1888.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Bække.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 89-40.

Torsdagen den 6 December

Nr. 268.

Advokat Klubien

contra

Jeppe Hansen Jensen (Def. Lunn),

der tiltales for at have unddraget en Kvinde den fornødne Hjælp under hendes Barselfærd.

Ribe Herreds Extrarets Dom af 1 August 1888: Tiltalte, Gaardejer Jeppe Hansen Jensen af Darum Mark, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brod i 5 Gange 5 Dage samt udrede samtlige af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Boggild, 15 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Ferslev 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 September 1888: Tiltalte, Jeppe Hansen Jensen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Hastrup, 15 Kr. til hver. Det idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold, hvorved han, uagtet hans frugtsommelige Husholderiske meddelte ham, at Fødselsveerne vare begyndte, lod hende

i omtrent 6 Timer være alene, og derefter under og efter Fødselen fortsættelig lod hende uden kyndig Hjælp i længere Tid, hvilket udsatte saavel hendes som Barnets Liv for Far vil han være at anse i Henhold til Straffelovens § 19 Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Jeppe Hansen Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fire Gange fem Dage. Saa udræder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Lunn 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Gaardejer Jeppe Hansen Jensen for at have unddraget en Kvinde den fornødne Hjælp under hendes Barsefærd. Tiltalte har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sager og øvrige Oplysninger, at han, da hans Husholderske Ida Marie Petersen — der ifjor Sommer var bleven besvangret af ham, og af en Læge, hvem hun i Begyndelsen af April Maaned d. A. den Anledning havde raadspurgt, havde faaet den Besked, at der ikke var lang Tid til hendes Nedkomst — den 28 s. M. om Morgenen Kl. 6 meddelte ham, at Fødselsveerne vare begyndt samt bad ham at hente Hjælp, har nægtet dette og overladt hende til sig selv, idet han gik ud i sin Mark, ligesom han, efter at være vendt tilbage til Gaarden omtrent Kl. 12, paany har slaaet hendes Bon om at skaffe Hjælp, uagtet hun udtalte, at hun ikke kunde udholde det længere. Kort efter foregik Fødselen i Tiltaltes Overværelse, og efter Ida Petersens Anmodning overklippede Tiltalte derpaa med en Sax Navlesnoren samt rakte hende noget af hende tidligere anskaffet Bornetøj samt en Skål med Vand, hvorefter hun selv vaskede og svøbte Barnet, ude at dog Navlesnoren blev underbunden, efter hendes og Tiltaltes Anbringende, fordi ingen af dem vidste, at Saadant skulde gøres. Ida Petersen vedblev ogsaa efter Fødselen at bede Tiltalte om at hente Hjælp, men han nægtede stadig at gøre dette, idet han erklærede, at Ingen maatte faa at vide, at hun havde født indtil han endelig, som det maa antages omtrent Kl. 6 om Eftermiddagen, da Ida Petersen blev daarligere, tilkaldte en Nabokone, og da denne fandt Ida Petersen meget svag og o

vedrede, at Jordemoderen ikke havde været der, og at Efterbyrden endnu ikke var tagen, opfordrede hun Tiltalte til hurtigst muligt at hente Jordemoderen, hvilket han da ogsaa gjorde, dog først efter at Nabokonen indtrængende havde forestillet ham, at det var nødvendigt. Tiltalte har iøvrigt anbragt, at han for Barnets Fødsel ikke troede, at denne var saa nær forestaaende, og at det var derfor, at han den Gang nægtede at hente Jordemoderen, samt at Grunden til, at han efter Barnets Fødsel lod hengaa en længere Tid, inden han tilkaldte Hjælp, var den, at han ikke vilde forlade Ida Petersen i den Tilstand, hvori hun da befandt sig. I en den 27 Maj d. A. afgiven Erklæring har Distriktsretten udtalt, at det af Tiltalte udviste Forhold havde medført at den baade for Ida Petersen og Barnet, og nærmere motiveret dette, men saavel ifølge en senere Erklæring fra den samme Mand, som efter Sagens øvrige Oplysninger, kan det dog ikke antages, at Tiltaltes Forsømmelse har havt nogen skadelig Følge for Moderen eller Barnet. Da nu Tiltaltes heromhandlede Forhold, om det end er i høj Grad uforsvarligt, dog ikke kan siges, efter hvad der derom er oplyst, ganske at kunne stilles på Siden af det i Straffelovens § 197, 1ste Led omhandlede Forhold, ligesom heller ikke nogen anden Straffebestemmelse herpaa findes anvendelig, vil Tiltalte være at frifinde for Aktors Tiltales i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger.

r. 290.

Advokat Nellemann

contra

Christian Jensen (Def. Klubben),

er tiltales for Tyveri.

Soro Birks Extrarets Dom af 2 August 1888: Tiltalte Arbejdsmand Christian Jensen af Broby bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede alle af denne og flydende Omkostninger, derunder Salær til Sagfører Bronée og Prokurator Flor med 10 Kr. til hver. Under Adfærd efter oven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Oktober 1888: Tiltalte Arbejdsmand Christian Jensen af Broby bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Saa bør han og betale Aktionens Omkostninger, derunder ved Underrettsdommen fastsatte Salærer, og i Salær til Prokuratorerne Møller og Winther for Overretten, 15 Kr. til hv At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Hejesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grund

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens D bør ved Magt at stande. I Salarium for Hejester betaler Tiltalte til Advokaterne Nellesmann Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Un nærværende fra Sorø Birks Extraret hertil indankede Sag Tiltalte, Arbejdsmand Christian Jensen af Broby, aktioneret Tyveri og er der, eftersom Sagen foreligger for Overretten, i Henseende Spørgsmaal om nedennævnte tvende Forhold, hv Tiltalte efter sin med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaae har gjort sig skyldig paa følgende Maade: Da Tiltalte, havde havt Arbejde hos Entreprenør Jacobsen ved Sorø Je banestation og derefter hos en Tomrør sammesteds, var ble afskediget fra dette Arbejde, hjembragte han den 21 Juni d. fra Arbejdsstedet, foruden 5 Jern-Brændekiler, der tilhorte h selv, tillige 2 andre Kiler, af hvilke den ene tilhorte fornæv Jacobsen og den anden en Arbejdsmand Niels Sørensen, og s havde en Værdi af ca. 1 Kr. 33 Øre hver. Efter Tiltaltes F klaring var det ikke hans Hensigt at tilegne sig disse Ki men kun at benytte dem til at rydde et Stød, som stod i h Have, hvorefter han atter vilde bringe dem tilbage til Arbejdspladsen, og efter Omstændighederne findes der ikke Foje ti forkaste denne Forklaring, som altsaa bliver at lægge til Gr ved Forholdets Bedømmelse, og da Entreprenør Jacobsen forlangt Tiltalte straffet for hans Forhold i saa Henseende, i det billiges, at han herfor ved den indankede Dom er anset e Straffelovens § 236. Endvidero har Tiltalte, medens han arbejdet hos fornævnte Jacobsen, i Pintsedagene og den følgende Son indfundet sig paa Arbejdspladsen, hvor en Del Træer vare rydd

herfra trillet flere Stod og Stubber op i den tilstødende Skov den Hensigt senere at bringe dem til sit Hjem og bruge dem Brændsel. Jacobsen, hvem Stoddene tilhørte, opdagede imidlertid disse og forbød Tiltalte at røre dem, hvad denne derefter heller ikke gjorde, samt solgte dem senere paa Stedet for 7 Kr. For dette Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens 228. Den Straf, som Tiltalte, der er født den 24 Oktober 1854 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, herefter har rskyldt, findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Rød i 5 Dage, med hvilken Straf han ogsaa er anset ved Underrettsdommen, der imidlertid har citeret Straffelovens §§ 45 og 46 i Forbindelse med § 228.

Fredagen den 7 December

Nr. 246. Højesteretsagfører Shaw
 contra
 Anton Christensen (Def. Nellemann),

er tiltales for Tyveri.

Nørvang-Tørrild Herreders Extrarets Dom af August 1888: Nr. 1, Arrestanten Anton Christensen bør raffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Nr. 2, Tiltalte ene Christensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 40 Dage, Nr. 3, Arrestanten Thomas Peder Jensen og hans Hustru Nr. 4, Tiltalte Jensine Madsen samt Nr. 5, Tiltalte Laurs Laursen, kaldet Vorslund bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Nr. 3 i 3 Gange 5 Dage, Nr. 4 i 2 Gange 5 Dage, Nr. 5 i 8 Dage; saa udreder Arrestanterne Anton Christensen og Thomas Peder Jensen og Tiltalte Lene Christensen hver især alle af deres Arrest flydende Omkostninger. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Seidelin, 5 Kr., og til Defensor, Prokurator Wadum, 12 Kr., udredes af Nr. 1, Arrestanten Anton Christensen, dog saaledes, at i solidum med ham betaler Nr. 2, Tiltalte Lene Christensen $\frac{2}{16}$, Nr. 3, Arrestanten Thomas Peder Jensen $\frac{4}{16}$, Nr. 4 Tiltalte Jensine Madsen og Nr. 5, Laurs Laursen, kaldet Vorslund, hver $\frac{1}{16}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 September 1888: Underrettsdommen bør, forsaavidt paanket er, ved Magt at staa. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger

for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensio sammesteds, Overretssagførerene Rye og Hindberg, 15 Kr. t hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltaltes Strafskyld for det i de indankede Dom ommeldte, i Aaret 1885 forøvede Gaasetyveri bliver at bestemme efter Straffelovens § 64 jfr. § 230, med iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretsagfører Shaw og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag — der i 1ste Instants tillige angik 4 andre Tiltalte, nemlig Lene Christensen, Thomas Peder Jensen, Jensin-Madsen og Laurs Laursen, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten — tiltales Arrestanten Anton Christensen for Tyveri. Den 21 Juni d. A. anmeldt Gaardmand Niels Christensen af Brandlund for Politiet, at de den foregaaende Nat var frastjaalet ham et Lam, der havde staaet tojret paa hans Mark, og samme Dag blev Arrestanten og hans Fader, Christen Jensen, der boede sammen i et Brandkommune, hvor de vare under Fattigforsorgelse, tilholdende Hus i Drantum, anholdte som sigtede for dette Tyveri, med Arrestantens Fader, der til den over ham optagne Politirapport havde nægtet sig skyldig i Tyveriet, aflivede sig samme Dag Aften i Arresten, forinden han endnu havde været fremstillet Retten. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse maa det imidlertid anses tilstrækkelig godtgjort, at han har begaaet dette Tyveri Forening med sin Fader under følgende nærmere Omstændighed. Da de den 20 Juni d. A. ved i Følge med hinanden paa Vejen fra Drantum til Brande, hvor Faderen havde Ærinde at passere forbi bemeldte Niels Christensens Mark saa, at de sammesteds stod tojret en Del Faar og Lam, bleve de enige om, at de paa deres Vej tilbage til Drantum om Aftenen eller

hatten vilde tilogne sig et af disse Lam, og dette Forsæt ud-
 ørte de, da de, efter i Mærkningen at have forladt Brande,
 saany kom forbi den ommeldte Mark, idet Faderen med en
 jemme fra medbragt Sæk gik ind paa Marken, hvorfra han strax
 endte tilbage mod et Lam i Sækken. De begave sig derefter
 jemad med Lammet, som de maa antages at have slagtet under-
 søjs, og næste Morgen delte de Kjødet ligelig, medens Faderen
 beholdt Skindet. Efter Arrestantens Forklaring var han, da
 Tyveriet blev udført, en Del beruset, men han har erkjendt, at
 han, da han aftalte Tyveriet med sin Fader, var ganske ødru.
 Af det stjaalne Lam, der af Bestjaalne er ansat til en Værdi
 af 12 Kr., har denne under Sagen faaet Skindet og en Del af
 Kjødet tilbageleveret. Endvidere maa det ved Arrestantens
 egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses godtgjort,
 at han har begaaet nedennævnte Tyverier. I Bogyndelsen af
 Juni Maaned d. A. ved Nattetid stjal Arrestanten fra et Gjæst-
 iver i Brande, Laursen, tilhørende ubeboet og uafsaaset Hus et
 af Bestjaalne til 6 Kr. vurderet Lam, hvilket han derefter bragte
 hjem til sin Broder, den i 1ste Instants medtiltalte Th. P. Jen-
 sens Hus i Grarup, hvor det blev slagtet og Skindet nedgravet,
 medens Kjødet blev delt mellem ham og Broderen. For længere
 Tid tilbage, som det maa antages en Dag i Efteraaret 1885, da
 Arrestanten sammen med den i 1ste Instants medtiltalte Laurs-
 Laursen, efter at have drukket en Del om Natten, sent kom
 forbi Gaardmand Christen Pedersens Smedie ved Østerholm, tog
 han, efter at have opfordret Laursen til at tage en Gaas ud af
 medien, hvad Laursen derefter ogsaa forsøgte paa, men da det
 mislykkedes, opgav, selv ud af et Rum i den uafsaasede Smedie
 en af Bestjaalne til 4 Kr. vurderet Gaas, som han derefter
 bragte til sit Hjem og fortærede sammen med ovennævnte Lene
 Christensen. Arrestanten har derhos, dels ene, dels i Forbin-
 else med forskjellige af de andre i 1ste Instants Medtiltalte, i
 forrige Vinter og indeværende Aar i 6 forskjellige Gange til-
 endt sig ialt 10 Høns, hvis Værdi af de respektive Bestjaalne
 er ansat til 1 Kr. Stykket. Den ene af disse Høns traf han
 efter sin Forklaring siddende i en Snedrive tæt ved Brandholm,
 og skjøndt han godt vidste, at den horte hjemme paa nævnte
 Gaard, tilegnede han sig den dog, efter sin Forklaring, fordi
 han ved Sne var forhindret fra at komme ind til Gaarden, hvor-
 efter han forærede den bort til sin ovennævnte Broder. De
 øvrige Høns har han efter sin Forklaring alle tilvendt sig ved
 fattotid ud af uafsaasede Rum. Endvidere har Arrestanten en
 Gang i Midten af Juni d. A. tilegnet sig en Undertrøje, der til-
 hørte Gaardejer Lars Madsen af Drantum og var henlagt til
 en forring paa dennes Mark. Denne Trøje, mod Hensyn til hvil-
 en Arrestanten har erkjendt, at han nok antog, at den ikke
 var tabt der, hvor han tog den, er under Sagen bragt tilstede

og vurderet til 2 Kr., hvorefter den maa antages at være udlevere til Bestjaalne. Endelig har Arrestanten stjaalt et Gaardeje Karl Schnedler tilhørende og ved dennes Gaard i Langkjæ henliggende Plovskjær, der tilligemed et andet Plovskjær, de ligeledes tilhørte Gaardejer Schnedler og samtidig blev stjaalt af den i 1ste Instants medtiltalte Jensine Madsen, blev omdannet hos Arrestantens tidnævnte Broder, som er Smed. Bestjaaln har ansat Værdien at begge Plovskjær til ialt 1½ Kr. Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen. Arrestanten der er født i Aaret 1856, har tidligere her i Landet, foruden flere Gange at have erlagt Boder for Politioorden samt en Gang i Aaret 1882 at være straffet for Betleri, to Gange været anset for Tyveri, nemlig ved Nørvang og Torrild Herreders Extrarets domme, henholdsvis af 20 Oktober 1876 i Forbindelse med Bedrageri efter Straffelovens §§ 228 og 251, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og af 25 September 1880 efter Straffelovens § 230 med samme Art af Fængsel i 4 Gange 5 Dage, hvorhos han endvidere to Gange har været under Tiltale for Tyveri eller Hæleri, men ved Overrettens Domme af henholdsvis 12 Marts 1883 og 30 Juni 1884 er frifunden for Aktors Tiltale i disse Sager, dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger. For sit ovenomhandlede Forhold er han nu ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffeloven § 231, 1ste og 2det Stykke, med en Straf, der efter Sagen: Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelse om Aktionens Omkostninger i 1ste Instants for Arrestantens Vedkommende det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes, for saavidt den er paaanket, være at stadfæste.

Nr. 288. Højesteretssagfører Shaw

contra

Søren Christian Frederiksen med Tilnavn Meyer
(Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Tilhold i Henhold til Lov 3 Mart.
1860 § 2.

Frederikshavns Kjøbstads Politirets Dom af 22.
September 1888: Arrestanten Søren Christian Frederiksen
(Meyer) bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange

Dage samt betale alle af hans Arrest og af Sagen iøvrigt vlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd ter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Oktober 1888: olitiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor ; Defensor for Overretten Justitsraad Nellemann og Prokurator asting betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes ider Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde l den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes burde forkortes til 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, og at Straffetiden bestemmes til fem Dage. I alarium for Højesteret betaler Tiltalte til Høje- teretssagfører Shaw og Advokat Halkier 20 Kroner l hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under enne Sag tiltales Arrestanten Søren Christian Frederiksen med ilnavn Meyer for Overtrædelse af Tilhold i Henhold til Lov Marts 1860 § 2. Arrestanten — der ved Overrettens Dom : 6 August d. A. var anset efter Lov 3 Marts 1860 § 2 jfr. 1 med Straf af Fængsel paa Vand og Brod i 5 Dage for vertrædelse af et ham meddelt Tilhold om ikke uden vedkom- ende Fattigudvalgs Tilladelse at forlade Frederikshavn Kjøbstads attiggaard — erholdt, forinden han, efter den 23 s. M. at ave udstaaet den nævnte Straf, paany blev indlagt paa bemeldte attiggaard, den 22 August inden ovennævnte Kjøbstads Politiret ilhold om ikke uden Politimesterens eller Fattigudvalgets Til- delse at forlade Fattiggaarden under Tilkjendegivende af, at an i Overtrædelsestilfælde vilde blive straffet efter ovennævnte ov. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Op- sninger er det nu tilstrækkelig godtgjort, at han har overtraadt ette Tilhold ved den 14 September d. A. om Aftenen uden

Tilladelse at gaa bort fra Fattiggaarden. Arrestanten har ud sagt, at hans Bevæggrund hertil var, at han ikke vilde vær paa Fattiggaarden, men selv vilde skaffe sig Arbejde, og de maa efter det Oplyste antages, at han, efter et Par Dage at hav logeret hos en Mand i Frederikshavn, har søgt og erholdt Ar bejde paa en Gaard, hvor han imidlertid samme Dags Aften ble anholdt. For dette Forhold vil Arrestanten — der er født 1855 og som, foruden som ovenanført flere Gange har være straffet for Gadeuorden — være at anse efter Lov 3 Marts 1861 § 2 jfr. § 1 med en Straf, som efter Sagens Omstændighedc findes ved Politiretsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, ve hvilken det rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Sagen. Omkostninger vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 260. Højesteretssagfører Bagger

contra

Marie Eckenberg (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri, Falsk og Overtrædelse a Straffelovens § 180.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Septembe 1888: Arrestantinden Marie Eckenberg bør straffes med For bedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkost ninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorern Kaas og Seidelin, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Ad færd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Mag at stande. I Salarium for Højesteret betaler Til-

alte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat
 kalkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Marie Eckenberg, hvis opgivne Alder af 27 Aar af Retten er skønnet at stemme med hendes Udscende og som er anset ved Domme af 1 Juni og 1 November 1881, afsagte henholdsvis inden Rettens 2den og 1ste Afdeling for offentlige Politisager, efter Straffelovens § 180 med simpelt Fængsel i 14 Dage og efter Lov 10 April 1874 § 6. jfr. § 5 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 12 Dage, itales under nærværende Sag for Tyveri, Bedrageri, Falsk og Forfalskning og Forfalskning af Straffelovens § 180, og er det i saa Henseende ved hendes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Den 4 Juli dette Aar har Arrestantinden frastjaalet Hans Christian Andersen, som hun har været i et Kjøbmandsselskab med, et Pengebeløb af 3 Kr. samt 1 Uhr med Kjæde af Værdi 30 Kr., hvilke gjenstande hun, medens Andersen laa og sov, tog ud af Lommer i hans Klædningsstykker, og i samme Maaned har hun i flere forskellige Gange fra Værelser i en herværende Gjæstgivergaard, i hvilke hun havde logeret for en enkelt Nat, stjaalet 2 Lagener og et Haandklæde af Værdi ialt 16 Kr. 50 Ore, tilhørende Gjæstgiver Christian Frederik Ferdinand Holbeck. Fremdeles har hun i Marts Maaned dette Aar, medens hun tjente hos Restauratør Theodor Joachim Petersen, frastjaalet denne 2 Servietter af Værdi ialt 4 Kr., der beroede paa et Sted, hvor hun havde uhindret Adgang. I December Maaned f. A. har hun af Marschandiser August König 2 Dynere og en Kuffert af Værdi tilsammen 22 Kr., og underskrev falskelig den Anledning af Lejemaalet oprettede Kontrakt med det opdigtede Navn Anna Hansen, under hvilket hun var optraadt overfor den sagde, hvorefter hun — ifølge hendes Forklaring efter en senere givne Beslutning — svigagtig pantsatte de lejede Sengklæder, og i samme Maaned har hun svigagtig pantsat en til 7 Kr. værdig Dynere, som hun i bedragerisk Ojemed havde lejet af Marschandiser Anders Olsen. Endelig har hun mod en hende af Kjøbenhavns Politis Advvarselsprotokol for løstgittige Fruentimmer den 3 April 1884 under sædvanlig Straffetrusel givet Advvarsel i indeværende Aar søgt Erhverv ved Utugt. Som følge af det Anførte vil hun være at anse efter Straffelovens

§ 228, § 253, § 275, jfr. § 268 og § 180 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 250. Højesteretssagfører Lunn
contra
Carsten Julius Sophus Pabst (Def. Bagger),

der tiltales for Forsøg paa Legemsbeskadigelse.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 August 1888 Arrestanten Carsten Julius Sophus Pabst bør straffes med Tugt husarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunde Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Winther og Lehmann, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Lunn og Bagge 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Carsten Julius Sophus Pabst for Forsøg paa Legemsbeskadigelse. Arrestanten er født den 6 Juni 1843 og anset ifølge Rettens Dom af 23 Januar 1888 efter Straffelovens §§ 163 og 174 og efter dens § 176, jfr. §§ 161, 163, 173 og 174 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar mod ham i 1887 for Vold mod hans fraskilte Hustru Anne Olivia Larsen her ved Retten indledet Undersøgelse blev sluttet

med Politidirektørens Samtykke, efterat Arrestanten for det af ham udviste Forhold havde vedtaget at erlægge en Bøde af 200 Kr. Ved de af hans nævnte fraskilte Hustru, Petronella Olsen, Petersens Hustru, Wilhelmine Nielsen og Sophie Frederikke Louise Ørsted, Henriksens Enke, afgivne beedigede Forklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger, maa det anses godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Den 31 Marts d. A. om Aftenen mellem Kl. 9 og 10 kom Arrestanten op til den af hans fraskilte Hustru beboede Lejlighed, og da han fandt Døren til denne aflukket, opholdt han sig et Par Timer ude paa Trappegangen, idet han, der oftere havde truet hende med at ville gjøre hende Fortræd, da udlod sig med, at han havde Noget i Lommen, som skulde gjøre hende blind for Livstid. Den næste Morgen, da hun var beskæftiget med at ombære Aviser, passede han hende op og forfulgte hende ind i Ejendommen Angade Nr. 34, hvor han viste hende en hvid Pæglesflaske og yttrede, at naar hun fik det, havde hun vist faaet nok. Da hun nu blev bange for ham, søgte hun Beskyttelse hos en i Ejendommen boende Haandværker, som ogsaa foranledigede, at Arrestanten forfojede sig bort. Efter at hun derefter var gaaet op i Naboejendommen, kom Henriksens Enke, der havde bemærket, at Arrestanten havde indfundet sig i denne Ejendoms Port, løbende efter hende og meddelte hende, at hendes Mand vist lurede paa hende. De fulgtes nu ned i Porten, hvor Arrestanten ogsaa stod, og da de kom hen til ham, fremtog han den nævnte Flasko, aftog Proppen og kastede endel af Flaskens Indhold efter sin fraskilte Hustru, idet han sigtede efter hendes Ansigt. Den ommeldte Vædske traf hende imidlertid ikke, da hun, der havde mærket hans Hensigt, hurtigt løb forbi ham, og Henriksens Enke i det samme stillede sig imellem hende og Arrestanten og holdt sit Shawl op, saaledes at dette modtog Vædsken, hvorhos et Par Stænk af den ramte Henriksens Enke, uden dog at tilføje hende Skade. Efter det Oplyste bestod Vædsken i Flasken af Saltsyre, hvori der indeholdtes 36 pCt. vandfri Saltsyre, og efter hvad Retslægen i en under Sagen afgiven Erklæring har udtalt, har en saadan Vædske ætsende Egenskaber, og vil, hvis den rammer Ansigtet og navnlig Øinene, kunne medføre alvorlig Legemsbeskadigelse og Blindhed. Efterat Arrestanten i Anledning af det Passerede var bleven anholdt og ført til 6te Politistation, erkjendte han der under den foreløbige Afhøring af ham, efter hvad Overbetjent Nr. 34, Brandt, edelig har forklaret, at han ved den omhandlede Lejlighed havde kastet omtrent Halvdelen af den i Flasken værende Saltsyre efter sin fraskilte Hustru, ligesom han ogsaa erkjendte, at han flere Gange havde truet hende eller udtalt til hende, at hun aldrig skulde komme til at se Sol eller Maane, men efterat han havde afgivet denne Forklaring, tilbagekaldte han samme og paastod, at han

ikke mindedes at have set sin fraskilte Hustru eller været Aagade den omhandlede Dag, ligesom han ej heller kunde erindre at han Aftenen iforvejen havde været ved Døren til sin fraskilte Hustrus Bolig; med Hensyn til den omhandlede Flaske med Saltsyre angav han derhos, at han havde købt den for dermed at rengjøre nogle gamle Monter. Rigtigheden af den sidstnævnte Forklaring har han i det Væsentlige fastholdt under Sagen, idet han derhos har nægtet paa Stationen at have afgivet den af Overbetjent Brandt omforklarede Tilstaaelse, og navnlig har han vedblivende fastholdt, at han saavel den 31 Marts om Aftenen som den 1 April var i saa høj Grad beruset, at han ikke mindedes noget af det da Passerede. Til dette Anbringende findes der imidlertid ikke at kunne tages Hensyn, idet Arrestanten efter det Oplyste ikke ved disse Lejligheder, og særlig ikke den 1 April kan antages at have været i højere Grad beruset, end at han jo var fuldkommen tilregnelig. Efter at det saaledes Foreliggende maa det anses tilstrækkelig godtgjort at Arrestanten, der har erkjendt at være vidende om, at Saltsyre, naar den rammer Ansigtet, kan medføre alvorlig Legemsbeskadigelse, og at den, naar den rammer Øjnene, kan bevirkende Blindhed, har ved den omhandlede Lejlighed forsætlig og i det Hensigt at paaføre sin fraskilte Hustru en saadan Beskadigelse kastet den omhandlede Saltsyre efter hendes Ansigt, og han ved derfor være at anse efter Straffelovens § 204, jfr. § 46, efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr. 291. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Dorteia Marie Larsen (Def. Lunn),
 der tiltales for Tyveri.

Holsteinborg Birks Extrarets Dom af 20 August 1888: Tiltalte Dorteia Marie Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede Sagen Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Mey og Defensor, Prokurator Larsen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Oktober 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stand

og at Straffetiden fastsættes til 5 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Meyer og Engberg, betaler Tiltalte Dorthea Marie Larsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom er ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret etaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærende fra Holsteinborg Birks Extraret hertil indankede Sag Tjenestepige Dorthea Marie Larsen af Brarup, der er født den 22 Marts 1856 og ved Øster Flakkebjerg Herreds Extrarets om af 22 Juli f. A. for Bedrageri, i Medfør af Straffelovens 251, anset med Straf af Fængsel paa Vand og Brod i 5 Dage, en forøvrigt ikke funden tidligere tiltalt eller straffet, sat under tiltale for Tyveri og falsk Angivelse, og er det ved hendes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i de nævnte Forbrydelser under følgende nærmere Omstændigheder. Søndag Aften den 1 Juli f. A. omtrent Kl. 9, da Tiltalte var paa Vejen fra sin Moders bolig i Gumperup til sin Husbonds Gaard i Brarup, stjal hun af Husbond Hans Peder Nielsens Mark i Spjellerup et denne hørende, til 21 Kr. 20 Øre vurderet Stykke Lærred, som hun paa Udvejen havde set ligge sammesteds, hvilket hun derefter bragte hjem og gjemte i sin Seng, hvor det, ved den i Anledning af Tyveriet den næste Dag foretagne Ransagning, blev fundet. Da Tiltalte blev aføsket Forklaring i Anledning af, at erredet var bleven fundet i hendes Seng, angav hun først, at hun havde faaet samme til Forvaring af en hende iøvrigt ubekjendt ger ved Navn Gunde Christiansen, som hun antog havde stjaalet erredet, og denne Forklaring fastholdt hun ved Forhøret i Aften den næste Dag under en Konfrontation med nævnte Pige, hvorefter hun dog erklærede, at hun ikke bestemt kunde sige, om det var den, af hvem hun havde faaet Lærredet. Som Følge

af denne Angivelse blev Gunde Christiansen holdt i Varetæg arrest fra den 2 til den 6 Juli, da Tiltalte tilstod, at hun havde stjaalet Lærredet, og at Grunden, hvorfor hun angav Gunde Christiansen som Gjærningsmand, alene var den, at Tiltalte var noget fjensk imod hende, fordi Rygtet havde gaaet, hun havde været Kjæreste med en Karl, med hvem Tiltalte havde et Barn. Gunde Christiansen har dog benægtet, at hun har været Kjæreste med den nævnte Karl, og udtalt, at hun ikke tror, at der har gaaet noget Rygte om saadant. For ovenanførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovs §§ 228 og 225 med en Straf, der findes passende at kunne sættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, der har anset Tiltalte med lige Straf i 3 Gange 5 Dage, være at forandre.

Tirsdagen den 11 December.

**Nr. 35. Stiftsøvrigheden for Lolland-Falsters St
paa Askø Sognekalds Vegne (Lunn efter Ordre)**

contra

**Gaardejer Lauritz Rasmussen, Gaardejer Jens Olse
Enke m. Fl. (Alberti),**

betr. Spørgsm. om, hvorvidt en et Sognekald hos Eierne af Kongetiende tilkommende Kornafgift paahviler Yderne solidum.

Fejls Birks ordinære Rets Dom af 17 Juli 1888:
Indstævnte bør til Askø Sognekald udrede de ved hver især dem nedenfor anførte Korn- og Pengebeløb, nemlig: — —

Kornet efter Sognekaldets Valg in natura eller efter vedkomme Kapitelstaxt for de paagjældende Aar, i sidste Fald med 5 pCt. p. a. fra 24 Januar 1884 til Betaling sker. Sagens Kostenheder ophæves. Der tillægges Citanternes beskikkede Sagsfører, Overretssagfører Zwick, et Salær af 200 Kr., der udbetales af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter de Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

---

*) Fortegnelsen over Belobene udelades.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Februar 1887: De Indstævnte, Gaardejer Lauritz Rasmussen af Askø, Gaardejer Jens Olsens Enke ibd., Parcellist Ardu Jørgensen af Lilleø, Parcellist Albert Nielsen af Askø, Parcellist Hans Henrik Rasmussen ibd., Gaardejer Hans Jørgen Jensen ibd., Gaardejer Gerhard eller Gerhart Rasmussen ibd., Gaardejer Peder Christiansen ibd., Smed Rasmus Hansen ibd., Gaardejer Peder Hansen af Lilleø, Gaardejer Niels Lunds Enke ibd., Gaardejer Lars Rasmussen ibd., Parcellist Hans Chr. Rasmussens Enke ibd., Parcellist Ludvig Nielsen ibd., Parcellist Johannes Johansen (eller Johannessen) ibd., Parcellist Jens Pedersen Degn af Askø, Postfører Jens Christensen ibd., Gaardejer Peder Jacob Pedersen ibd., Gaardejer Peder Jensen ibd., Gaardejer Jens Jørgensen Lok ibd., Parcellist Geert Jørgensen ibd., Gaardejer Rasmus Nielsen af Lilleø og Gaardejer Geert Jensen af Askø, for En for Alle og Alle for En til Askø Sognekald udrede — efter dettes Valg, enten in natura eller efter vedkommende Kapitalstaxt og i sidstnævnte Tilfælde med Renter 5 pCt. p. a. fra den 24 Januar 1884 til Betaling sker — Restancerne af vennævnte Refusion for 1879 med 2 Tdr. 3 Skpr. $\frac{7}{12}$ Fdk. Rug, 1 Tdr. 1 Skp. $3\frac{1}{12}$ Fdk. Byg, for hvert af Aarene 1880 og 1881 med 3 Tdr. 2 Skpr. $1\frac{1}{3}$ Fdk. Rug, 4 Tdr. 2 Skpr. $3\frac{5}{6}$ Fdk. Byg, for 1882 med 3 Tdr. 6 Skpr. $1\frac{1}{3}$ Fdk. Rug, 4 Tdr. 6 Skpr. $\frac{5}{6}$ Fdk. Byg, og for hvert af de nævnte 4 Aar med 3 Fdk. lavre, imod at der vederlægges dem de for de paagjældende Aar indbetalte kontante Beløb af ialt 2 Kr. 15 Øre. Sagens Omkostninger hæves for begge Retter. I Salær tillægges der Overretssagfører Zwick og Overretsprokurator Wolff henholdsvis 100 Kr. og 80 Kr., der udredes af det Offentlige. Det Idømte skal efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forbindelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger ses den faktiske Tilstand, som fra gammel Tid har bestaaet med Hensyn til Udøvelsen af den i den indankede Dom omhandlede Refusion, at det ikke i nogen Henseende at have været i Strid med Sognekaldets Ret til at holde sig til Tiendeejerne in solidum for, hvad der ikke frivillig maatte blive erlagt af den samlede Ydelse, og at de paagjældende Tiendeejere kunne som Følge heraf ikke ved Alderstidshævd have vundet Frihed for det solidariske Ansvar. Med denne Bemærkning og iøvrigt i Henhold til de bemeldte Dom anførte Grunde vil Dommen, i hvis nærmere Bestemmelse der efter Proceduren for Højesteret ikke er

Spørgsmaal om at gjøre Forandring, ifølge Hovedcitanternes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Ordstændighederne at ophæve, og det Hovedcitanternes befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bekræftes ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Kostnader for Citanterne 10 Kroner. Der tillægges Højesterets sagførerne Lunn i Salarium for Højesteret 12 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses arealer: V. kgl. Skjøde af 3 Februar 1767 blev Asko Sogns Kongetien afhændet til Kammerraad Mathias Zeuthen, bl. A. paa Vilkaar at Kjøberen, hans Arvinger og efterkommende Ejere af Tiende skulde af samme aarligen svare og levero 3 Tdr. 7 Skpr. Ru 4 Tdr. 7 Skpr. 2 $\frac{1}{2}$ Fdk. Byg og 3 Fdkr. Havre til Præst „som dermed er beneficeret“; Kongetienden blev senere afhændet til 4 Samejere, som maa antages at have delt den mellem sig lige Dele, idet der i den følgende Tid disponeredes over $\frac{1}{4}$ den, og disse efterhaanden ved Skjoder af 1789, 1797 og 1800 hver Fjerdedel for sig bleve solgte til de Gaardmænd i Asko Sogn, af hvis Gaarde Tienden ydedes. Medens der Intet er oplyst om, hvorledes den stipulerede Refusion til Præsten er rindelig, og efterat Tienden var bleven solgt til flere Ejere, er erlagt, maa det antages, at den i Lobet af indeværende Aarhundrede er bleven ydet til Sognepræsten af de forskjelligartede Tiendejere hver med en forholdsmæssig Del efter en Fordelingsliste, som Præsten har ført, under Navn af „Fastelavnsskorr“ og blev den efter de foreliggende Oplysninger, i hvert Fald sid Begyndelsen af indeværende Aarhundrede, ydet med 4 Tdr. R. og 5 Tdr. Byg aarlig, indtil den i de seneste Aar, efter 1800 er bleven forandret til 4 Tdr. Rug, 4 Tdr. 4 Skpr. 3 Fdk. B. og 3 Kr. 25 Øre i Penge, med hvilke Beløb Refusionen derpå er erlagt indtil Aaret 1879, da en Del af Tiendejerne vægrede sig ved at yde samme, hvilket atter gjentog sig i de følgende Aar 1880—82, saa at der for 1879 kun er erlagt 1 Td. 3 Skj.

3⁵/₁₂ Fdk. Rug, 1 Td. 5 Skpr. 3⁵/₁₂ Fdk. Byg og 1 Kr. 10 Øre i Penge, for hvert af Aarene 1880 og 1881: 4 Skpr. 2²/₃ Fdk. Rug, 4 Skpr. 2²/₃ Fdk. Byg og 46 Øre, og for 1882: 2²/₃ Fdk. Rug, 2²/₃ Fdk. Byg og 13 Øre. Citanterne, Stiftsovrigheden for Lolland-Falsters Stift paa Askø Sognekalds Vegne, have derfor anlagt nærværende Sag i første Instantz ved Feio Birkething imod efterfølgende 24 Tiendeejere, nemlig de Indstævnte Gaardejer Lauritz Rasmussen af Askø, Gaardejer Jens Olsens Enke ibd., Parcellist Arduus Jorgenson af Lilleø, Parcellist Albert Nielsen af Askø, Parcellist Hans Henrik Rasmussen ibd., Gaardejer Hans Jørgen Jensen ibd., Gaardejer Gerhard eller Gerhart Rasmussen ibd., Gaardejer Peder Christiansen ibd., Smed Rasmus Hansen ibd., Gaardejer Peder Jensen Hansen af Lilleø, Gaardejer Niels Lunds Enke ibd., Gaardejer Lars Rasmussen ibd., Parcellist Hans Chr. Rasmussens Enke ibd., Parcellist Chr. Rasmussens Enke ibd., Parcellist Ludvig Nielsen ibd., Parcellist Johannes Johansen (eller Johannessen) ibd., Parcellist Jens Pedersen Degn af Askø, Postfører Jens Christensen ibd., Gaardejer Peder Jacob Pedersen ibd., Gaardejer Peder Jensen ibd., Gaardejer Jens Jørgensen Lok ibd., Parcellist Geert Jørgensen ibd., Gaardejer Rasmus Nielsen af Lilleø og Gaardejer Geert Jensen af Askø, og gik Citanternes Paastand for Underretten, hvor de procederede efter meddelt Bevilling til fri Proces, ud paa principalt, at de Indstævnte mod eventuel Regres, som de bedst vidste og kunde, til deres Medtiondeejere skulde tilpligtes in solidum at udrede til Askø Sognekald efter dettes Valg — enten in natura eller efter Kapitelstaxten for hvert af de paagældende Aar, i sidstnævnte Tilfælde med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligslagens Dato den 24 Januar 1884 til Betaling sker — hvad der for 1879, 1880 og 1881 og 1882 resterede af den ovenstævnte Refusion, bestemt enten i Henhold til det i det ovenstævnte kgl. Skjøde af 3 Februar 1767 anførte Kvantum 3 Tdr. Skpr. Rug, 4 Tdr. 7 Skpr. 2¹/₂ Fdk. Byg og 3 Fdk. Havre eller i Henhold til, hvad der senere er svaret, 4 Tdr. Rug og 4 Tdr. Byg eller i Henhold til, hvad Ydelsen har udgjort til en seneste Tid, 4 Tdr. Rug, 4 Tdr. 4 Skpr. 3 Fdk. Byg og 1 Kr. 25 Øre, og subsidiært i Henhold til meddelt allerhøjeste Cumulationsbevilling, at de Indstævnte tilpligtedes hver især at drede paa samme Maade og under samme Vilkaar, som foran angivet, deres Andel af Refusionen, i hvilken Henseende Citanterne fremlagde en af Sognepræsten den 23 Oktober 1883 forutset Restanceliste over, hvad hver af de Indstævnte skyldte for de nævnte 4 Aar. Denne sidste Paastand er ved Birkethingets en 17 Juli 1885 afsagte Dom tagen til Følge saaledes, at de Indstævnte ere tilpligtede at udrede til Askø Sognekald for Aarene 1879—82 hver især de for ham paa den ommeldte Restanceliste anførte Beløb i Korn og Penge, Kornet at erlægge

efter Sognekaldets Valg enten in natura ellor efter vedkommen
 Kapitelstaxt for de paagjældende Aar, i sidste Fald med Ren
 5 pCt. p. a. fra den 24 Januar 1884, til Botaling sker. Sager
 Omkostninger ere derhos blevne ophævede, og det den for C
 tanterne beskikkede Sagfører, Overretssagfører Zwick tillag
 Salær 200 Kr. at udrede af det Offentlige. Denne Dom har
 Citanterne, efterat der ogsaa under Appellen er meddelt de
 fri Proces ved den for dem beskikkede Sagfører, Overret
 prokurator Wolff, indanket her for Retten, hvor de have pa
 staaet Dommen forandret i Overensstemmelse med deres f
 Underretten nedlagte principale Paastand, ligesom de have gjø
 taget deres Paastand om, at de Indstævnte dømmes til in solidu
 at betale Sagens Omkostninger for Underretten skadesløst eft
 Reglerne for beneficerede Sager og hver især, med Undtagel
 af Gaardejerne Lars Rasmussen, Lilleo, og Jens Jørgensen Lø
 Askø, at erlægge Mulkt for unødigt Trætte, fordi de ikke har
 givet personligt Møde til Forligsmæglingen i Sagen, men lad
 sig repræsentere ved ved nævnte 2 Mænd efter dem medde
 Fuldmagt. Endelig have Citanterne paastaaet de Indstævnte ti
 pligtede in solidum at udrede Appellsagens Omkostninger skade
 løst efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær i
 Prokurator Wolff. De Indstævnte have paastaaet den indanke
 Dom stadfæstet og Citanterne tilpligtede at betale dem Appe
 sagens Omkostninger, idet de ligeoverfor Citanternes Anbringend
 at der, da Refusionen ved det oprindelige Skjode er paa
 Kongetienden som en Helhed og Sognekaldet ikke bør still
 ringere derved, at Tienden efterhaanden er gaaet over paa fle
 Hænder, men saadant vilde ske, dersom Kaldet skulde være no
 saget til at sagsøge hver enkelt af Tiendeejerne for en And
 af Refusionen, maa tilkomme Kaldet Berettigelse til at holde s
 til hver enkelt af Tiendeejerne for den hele Refusion, har
 gjort gjældende, at det ikke er det kgl. Skøde paa Tienden
 1767, men den faktiske Tilstand, som i umindelig Tid har b
 staaet med Hensyn til Ydelsen af Fastelavnskorn til Askø Præst
 kald, der er den egentlige Kilde for den Ret, som Citanter
 indtale. Da nu denne Tilstand netop har været en sandan,
 enhver Yder har udredet sin Andel, uden at Præsterne nog
 sinde have krævet Ydelsen som en Helhed, der paa hvide Yder
 in solidum, maa Sognekaldet, paa hvis Vegne de enkelte Præst
 ved Optrævningen af Fastelavnskornet ere optraadte, være bunc
 herved, og dets Ret saaledes være som i Underrettsdomm
 antaget, begrændset ved den for Underretten fremlagte, af Sogt
 præsten affattede Restanceliste over Refusionen, paa hvilken hv
 enkelt af de Indstævnte er opført med sit Restancebeløb,
 hvilken Restanceliste da i alt Fald maa være afgjørende f
 hvad den nuværende Sognepræst, der har approberet den for
 i nærværende Sag omhandlede Aar, kan fordre hos de Indstævnt

ligesom der imidlertid maa gives Citanterne Medhold i, at det Offentlige, der under nærværende Sag optræder paa Askø Sognekalds Vegne, ikke kan være retlig bundet ved vedkommende sognepræsts Optræden, men maa være berettiget til at indtale Embedets Ret i sammes fulde Omfang, saaledes maa ogsaa Bestemmelsen i det kgl. Skjode af 1767 antages vedblivende at lanne Grundlaget for denne Ret, idet Bestemmelsen er holdt i Kraft som gyldig ved den stadige aarlige Ydelse af den heromhandlede Afgift, uden at det herimod kan have nogen Betydning, at de nuværende Tiendeejere, hvis Skjoder ikke indeholder nogen Bemærkning om Refusionen, der ikke er antegnet i Panteegistrene, have været uvidende om Oprindelsen til denne Ydelse, eller at den ikke bestandig i Aarenes Løb er bleven erlagt med et oprindeligt fastsatte Kvantum Korn, men derimod endog med et større Kvantum. Da det nu derhos er in confesso, at den ommeldte Refusion i Henhold til det ovenmeldte kgl. Skjode har været paalagt Askø Kongetiende som en Helhed, og da de Indstævnte ikke have godtgjort, at der nogensinde fra Sognekaldets Side er givet et forbindende Samtykke til, at Refusionen maatte ordeløs mellem de flere Ejere af Kongetienden, hvilket Samtykke ikke kan udledes af den Omstændighed, at de enkelte Sognepræster have opbebaaret Refusionen ved delvis Ydelse fra enhver af Tiendeejerne, idet Sognepræsterne dels ikke kunde forpligte Embedet, og der derhos heller ikke i den anførte Omstændighed ligger nogen Opgivelse af Kaldets Ret til eventuelt at holde sig til den Enkelte, for hvad der ikke frivillig maatte blive erlagt af det hele Kvantum, vil Citanternes Paastand om Tiendeejernes solidariske Forpligtelse til at yde den omhandlede Refusion være at tage tilfølgende, saaledes at Refusionen bliver at erlægge med det Skjodet af 1767 bestemte Kvantiteter Korn. De Indstævnte blive saaledes at tilpligte in solidum at udrede til Askø Sognekald, efter dottes Valg, enten in natura eller efter vedkommende Kapitelstaxt, Restancerne for 1879 med 2 Tdr. 3 Skpr. $7\frac{1}{2}$ Fdk. Rug, 3 Tdr. 1 Skp. $3\frac{1}{2}$ Fdk. Byg, for hvert af Aarene 1880 og 1881 med 3 Tdr. 2 Skpr. $1\frac{1}{3}$ Fdk. Rug, 4 Tdr. 2 Skpr. $3\frac{5}{6}$ Fdk. Byg, for 1882 med 3 Tdr. 6 Skpr. $1\frac{1}{3}$ Fdk. Rug, 4 Tdr. 6 Skpr. $3\frac{5}{6}$ Fdk. Byg, og for hvert af de nævnte 4 Aar med 3 Fdk. Havre, imod at der vederlægges dem de for de paagjældende Aar indbetalte kontante Beløb af henholdsvis 10 Ore, 46 Ore, 46 Ore og 13 Ore, ialt 2 Kr. 15 Ore, i Tilfælde af, at Erlæggelsen sker efter Kapitelstaxten med Renter som paastaat. Hvad angaar den af Citanterne særlig nedlagte Paastand om Idømmelse af Sagsomkostninger og Mulkt for unødigt Trætte, fordi Flertallet af de Indstævnte ikke have givet personligt Møde ved Forligsmæglingen, da vil denne Paastand ikke kunne tages tilfølgende, eftersom det, da Sagen er anlagt efter Ordre fra Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet,

ikke havde været nødvendigt, at der, som sket, er prøvet Forlig i Sagen. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighedernes at burde hæves for begge Retter. I Salar vil der være at tillægge Overretssagfører Zwick og Overretsprokurator Wolff henholdsvis 200 Kr. og 80 Kr., der udredes af det Offentlige Sagens Behandling i 1ste Instants og Sagførelsen for begge Retter har, forsaavidt Sagen har været beneficeret, været lovlig Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Torsdagen den 13 December

Nr. 210. Højesteretssagfører Shaw
contra
Peter Anthon Billtries eller Biltris (Def. Hindenburg),
der tiltales for Bedrageri og Falsk.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 7 April 1888: Arrestanten Peter Anthon Billtries bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Arrestanten James Henry Hall bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 10 Gange 48 Timer, men iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Erstatning til kgl. Kasserer, Toldintendant Anthon betaler Arrestanten Billtries D. 256. 15, saaledes at Arrestanten Hall in solidum med ham deraf tilsvare D. 71. Saa bør og de to Arrestanter hver for sit Vedkommende udrede Aktionens Omkostninger. Den idømte Erstatning at betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 19 Maj 1888: Arrestanten Peter Anthon Billtries eller Biltris bør straffes med Forbeorningshusarbejde i fire Aar. Arrestanten James Henry Hall bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, men iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa udreder og Arrestanten Billtries de af Aktionen flydende Omkostninger, dog at Arrestanten Hall in solidum med ham tilsvare samme for sit Vedkommende. Den idømte Erstatning at udrede inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at de Forhold, for hvilke Tiltalte Peter Anthon Biltris i den indankede Dom er anset efter Fdg. 1 April 1840 § 60, ville være at henføre under bemeldte ordrnings § 61, og at Tiltaltes urigtige Tilføjelser til Atriklen i og for sig alene kunne henføres under Forordningens § 44, sammenholdt med § 80, men iøvrigt i det væsentlige i Henhold til de i Dommen for Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Haw og Advokat Hindenburg 80 vestindiske Daler i hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under eruværende fra St. Thomæ Extraret indankede Sag tiltales rrestanterne Peter Anthon Billtrics eller Biltris og James enry Hall af St. Thomas for Bedrageri og Falsk. Foreløbig ærkes, at Arrestanten Billtrics i Aaret 1872 af den daværende gl. Kasserer paa St. Thomas, Kaptajn Mourier, blev antaget som Assistent i hans Kontor og ved Mourier's Afgang i 1882 overgik i samme Stilling til hans Eftermand, den nuværende gl. Kasserer, Toldintendant Anthon, dog at han nu fik Gouvernementets Bemyndigelse til paa Kassererens Vegne at modtage og kvittere for Skatter og andre Oppebørsler, hvad han ej tidligere havde havt. Arrestanten Hall blev i 1865 Skriver i det gl. Bogholderkontor paa St. Thomas, og bemyndigedes i 1867 at notere Kvitteringer for indbetalte Skatter — om samtlige indbetalinger i St. Thomas Kolonialkasse gjælder det, at de af Kassereren udstedte Kvitteringer for at være bindende for det offentlige maa noteres i Bogholderkontoret — hvilken Bemyndigelse efter Begjæring af hans Chef fratoges ham i 1884, fordi han ikke udførte sit Arbejde tilfredsstillende; men han beholdt dog vedblivende sin Plads som Skriver i Kontoret. Ved egen Istaaelse i Forening med det iøvrigt Oplyste er Arrestanten Billtrics overbevist om at have tilegnet sig og forbrugt af de Skatter, som han modtog i sin ovennævnte Stilling hos Kasserere-

ren, under følgende nærmere Omstændigheder. 1. Allerede Kaptajn Mourier's Embedstid, dog ikke tidligere end i 1879, begyndte Arrestanten at gjøre sig skyldig i det nævnte Forhold. Som nysanført, havde han ikke Fuldmagt til at udstede Kvittering, saadan udstedtes altid af Kassereren, der imidlertid lo ham modtage, om ikke alle, saa dog en Del af de indbetalte Skattebeløb, hvilke han skulde indføre i en Kladebog og daglig ved Kontortidens Slutning indbetale. Men da Kassereren var en aldrende og svækket Mand, der ikke altid optegnede eller var istand til at huske, hvilke Kvitteringer han havde underskrevet, benyttede han sig heraf til nu og da at tilegne sig nogle af dem af ham modtagne Skatter, med Hensyn til hvilke han havde formaaet Medtiltalte Hall til at give vedkommende Kvitteringer Noteringspaategning, uden at indføre dem i Noteringsbogen. 2. Af og til modtog han ogsaa Skatter, som han lovede Vedkommende at indbetale, men forbrugte i det Sted Pengen og indbetalte dem først kortere eller længere Tid efter. De hans Besvigelser opdagedes i August 1887, henstod dog enkelt saadan Skat som uafgjort; men den var berigtiget forinden Undersøgelsen ved Politiretten paabegyndtes. Om de Omfang, hvori han i Kaptajn Mourier's Embedstid har forvansket modtagne Skatter, foreligger væsentlig kun hans egen Forklaring som gaar ud paa, at der, da Mourier fratraadte, neppe henstod mere end D. 100 uberigtiget. Efter saa lang Tids Forlob vild selvfølgelig ogsaa en nøje Undersøgelse være forbunden med særlig Vanskelighed og maatte formentlig hovedsagelig støtte paa et Eftersyn af Kassejournalen for Tiden umiddelbart forinden Mourier's Fratrædelse og paa en Sammenholdelse af de Restancelister, som Kassererkontoret i Aarene 1879—81 har udfærdiget til Brug for Fogden og for Bogholderkontoret, jfr. om disse Lister det Følgende. Men, uagtet en sliq Undersøgelse muligt kunde lede til at opklare, hvorvidt Arrestanten har nogen Skyld i en Kasseangel, der efter det Oplyste forefandtes ved Kaptajn Mourier's Afgang, hvorom nu aldeles Intet foreligger, findes dog efter Omstændighederne forsvarligt, at den ikke er anstillet. Da Arrestanten den 1 April 1882 havde erholdt den ovennævnte Bemyndigelse til paa Kassererens Vegne at underskrive Kvitteringer, fortsatte han sin tidligere Frengangsmaade med at tilegne sig Skatter, idet han som hidtil formaaede Medtiltalte Hall til at give Kvitteringer Paategning om Notering, uagtet Noteringen i Virkeligheden ikke fandt Sted; men han anvendte nu ogsaa andre Midler for at skjule sine Besvigelser. 3. Det var isaa de paa faste Ejendomme hvilende Skatter, han tilvendte sig, og for at undgaa Opdagelse tilegnede han sig i Regionen ikke Skatter for en Ejendom mere end en Gang, men benyttede, naar de atter betaltes det følgende Aar, Belobet til at betale det forgaaende Aars Skat, der jo henstod som uberigtiget i Bøgen.

s. fr. Naar han ikke, hvad undertiden skete, ligefrem fik Iald til falskelig at notere Kvitteringen som for sidstnævnte Aar, uagtet den lod paa det, Skatteyderen tilbød Betaling for, udfærdigede han Kvittering for det Aar, for hvilket Ejendommen stod til Restance, og efter at den var bleven noteret i Bogholderkontoret, og i Overensstemmelse med gammel Skik tilbageendt til Kasserorkontoret for at udleveres til den Betalende, ottede han Aarstallet til det Aar, for hvilket Skatteyderen havde ilbudt Betaling. En enkelt Gang vil han have skrevet Aarsallet med Blyant, efter Noteringen udvisket det og med Blæk krevet sidstmeldte Aar. 4. Endvidere er det oplyst, at han mangfoldige Gange, naar en Skatteyder samtidig betalte for flere Ejendomme, har udstedt en Kvittering, som kun lod paa en eller nogle af disse, hvorefter han i den Tilstand lod den notere, og, naar den fra Bogholderkontoret sendtes tilbage, tilføjede han, forinden den udleveredes Paagjældende, Skatterne for den eller de andre Ejendomme, for hvilke der var betalt, og rettede Hovedsummen saavel, hvor Opsummeringen fandtes, ifald en saadan havde fundet Sted, som i Rubrikken paa Foden af Kvitteringen. Naar Skatteyderen nu det paafølgende Aar igjen samtidig betalte for de samme Ejendomme, udstedte han, for at den tidligere Forsalskning ikke skulde blive opdaget, hyppig — dog ikke altid, naar lob undertiden an paa, at det ikke i Kontorerne vilde blive udfundet, at det foregaaende Aars Skat var uberigtiget — to Kvitteringer, idet han i den ene indførte de Skatter, der i Bøgerne stode til Restance, i den anden de øvrige. Den første lod paa det foregaaende Aar og noteredes saaledes; men, naar man efter Noteringen var kommen i Besiddelse af den, rettede man Aarstallet som ovenfor under Nr. 3. I et enkelt Tilfælde var han efter Noteringen tilføjet Skatten for en Ejendom, hvoraf der ifølge Matriklen ikke skulde betales Skat for det Aar, og ilegnet sig Beløbet. Paa samme Maade som beskrevet under dette og det foregaaende Nummer, om end i mindre Udstrækning, tilvendte han sig ogsaa andre Skatter end de faste Ejendomme paahvilende. 5. Fremdeles har han nogle faa Gange, naar han havde givet Fuldmægtigen i Bogholderkontoret W. T. Rasmussen, flere Kvitteringer paa en Gang til Notering, ubenærket tillistet sig en af dem, efterat den var forsynet med Paategning, men forinden den var indført i Noteringsbogen og derpaa tilvendt sig Skattens Beløb. 6. En Gang vil han ogsaa, la Fuldmægtig Rasmussen var tilstede i Kassererkontoret, og paa hans Opfordring gav en Kvittering Noteringspaategning, men senere glømt at gjøre Tilførsel herom i Noteringsbogen, have benyttet sig heraf til at tilegne sig denne Skat. 7. Endelig har Arrestanten i Tidsrummet fra 5 December 1865 indtil 12 Juli 1867 efterskrevet Rasmussens Navn paa 18 Kvitteringer og i alle disse Tilfælde tilegnet sig de indbetalte Skatter. Som

det i Underretsdømmen bemærkes, have de falske Underskrifte en skuffende Lighed med de mange forskjellige Mander, hvorpaa Rasmussen underskrev sit Navn. For at afværge den Fare for Opdagelse, som maatte opstaa derved, at Fogden, naar Listern over Skatterestance tilstilledes ham, skred til Inddrivelse af Skatter, som vare betalte, idet de formentlige Debitorer som vildproducere de falske eller forfalskede Kvitteringer, drog Arrestanten der selv forfattede saavel det Exemplar af Restancelisten, der tilstilledes Fogden, som det andet, der sendtes til Bogholderkontoret, Omsorg for, at det sidstnævnte Exemplar stemmede med Kasserser- og Bogholderkontorets Bøger, og at der paa de førstnævnte ikke optoges Skatter, som vare betalte. En Konference af disse Exemplarer blev vel foretagen af ham og en anden Kontorbetjent, hvorunder han selv altid havde det for Fogden bestemte; men, naar han læste op, kunde han efter sin Forklaring huske Uoverensstemmelserne og indrettede Oplæsningerne derefter. Efterat Sagen var optagen til Dom, blev Underdommeren opmærksom paa, at der ikke havde fundet nogen gjennemgaaende Undersøgelse Sted om, hvorvidt Arrestanten havde forvansket Matrikulskatte for 1886, hvorfor han henstillede til Guvernementet, at Forhøret gjenoptoges ved Politiretten. Henstillingen blev tagen til Folge, og, da Undersøgelsen var sluttet, tilstillede Guvernementet Dommeren Beskrivelse af Forhøret. Uagtet den Skrivelse, hvorved dette skete, ikke udtrykkelig ommelder, at den tidligere Aktionsordre udvides til at omfatte de under Kontinuationsforhøret oplyste Delikta, har Dommeren betragtet den som indeholdende en Extensionsordre og efter Omstændighederne findes den at kunne betragtes saaledes, og de nye Besvigelser altsaa at kunne medtages ved Sagens Paadømmelse, navnlig ogsaa fordi der er givet saave Arrestanten som Aktor og Defensor Lejlighed til at erklære sig over samme. Under bemeldte Kontinuationsforhør er det nu ved Arrestantens egen Tilstaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han i Juli 1886 har efterskrevet Fuldmægtig Rasmussens Navn paa tvende Kvitteringer for D. 26. 22 og D. 15 16 og tilvendt sig disse Summer, at han paa 2 Kvitteringer for D. 26. 22. og 12. 74., efterat de vare noterede, har forandret Aarsallet, for at skjule, at han havde tilegnet sig det foregaaende Aars Skat, og at han paa en Kvittering for Skat af 2 Ejendomme, ligeledes efterat Notering havde fundet Sted, har tilføjet Skatten af en 3die Ejendom og tilegnet sig Beløbet D. 37. 68. Men endvidere er Følgende oplyst: Medens han var behjælpelig med Udarbejdelsen af Matriklen for 1886, og inden den var underskrevet af Skattekommissionen, har han ved en Del Ejendomme, 10 i Tallet, paa egen Haand urigtig gjort Vedtegning om, at de i det nævnte Aar havde været ubeboede, hvilket vilde medføre Skattefrihed. Af disse Ejendomme havde han tidligere

legnet sig Skatterne, og det var nu hans Agt med de Skatter, om de vedkommende Ejere vilde erlægge til ham for 1886, bekjendte som de vare med, at deres Ejendomme i Matriklen søde som skattefrie, at dække det foregaaende Aars Restancer. Som Bevis for, at en Ejendom har været ubeboet, fordrer Skattekommissionen en af tvende Mænd herom udstedt Attest, og under søgen er fremlagt 2 saadanne, nemlig for Ejendommene Nr. 83 Kronprinsensgade og Nr. 1 Nellikegade, om hvilke Arrestanten er vedgaaet, at, medens Texten efter hans Anmodning og concept er skreven af 2 Personer, som ikke have været at søde, har han selv underskrevet dem med opdigtede Navne, og sølen ligefrem at forevise dem for Kommissionen, henlagt dem mellem de ægte Attester. For 8 andre Ejendommers Vedkomende havde han endnu ikke udfærdiget falske Attester, eftersom søn vilde vente dermed, til det Tidspunkt nærmede sig, da sømlige Attester for 1886 skulde hjemsendes med paagjøldende søgnskab, hvilket først vilde ske i August 1888. Ikkun for sø af de her ommeldte Ejendomme, nemlig den ovennævnte Nr. 83 Kronprinsensgade og Nr. 13 a Vestergade, er det imidlertid søkedes ham at oppebære og forvanske Skatterne, inden Fuldmagten sø at modtage og kvittere for Oppebørsler blev ham fratagen. sødelig er det under samme Forhør oplyst, at han i Matriklen sø 1886 har indført 2 Ejendomme med en lavere Skat end den, sø burde være beregnet, i den Hensigt at opkræve de større søløb og tilegne sig Forskjellen, hvilken Hensigt dog ikke opæedes, da Skatterne oppebares af Kassereren selv. Hvad an sø Omfanget af Arrestantens Defraudationer i det Hele, da sø, som det hedder i Underrettsdommen, Antallet af Skatte søttinger, ved hvilke Misligheder har fundet Sted, været meget søtydeligt, men ikke nojagtig kunnet oplyses, da langtfra alle sø dog alene siden 1 April 1882 udstedte Kvitteringer ere bleve søbevarede af Skatteyderne; men det er oplyst, at dor den 8 søgust f. A. fandtes uberigtigede Skatter til et Beløb af D. sø667. 74., som han havde modtaget og forbrugt. Inden retlig søundersøgelse den 15 December f. A. indlededes, har han imid søtid dels ved egne Midler, dels ved Hjælp af Slægt og Ven sør og ved sin Kautioen dækket Beløbet undtagen for D. 256. sø., som Toldintendant Anthon under Sagens Gang har indbe søt i Kolonialkassen og paastaet sig erstattet, med Forbehold søRot til yderligere Erstatning. Efter de foreliggende Oply søsninger maa det antages, at Arrestanten, der tillige var offentlig sørlæge paa St. Thomas, og hvis aarlige Indtægt efter hans søilling var ikke ubetydelig, nemlig D. 1700., har lovet over søvne og væsentlig herved er bleven ledet ind paa de af ham søgaaede Defraudationer. Han har efter sin Forklaring altid søvt til Hensigt at erstatte, hvad han svingagtig tilegnede sig, og

grundet Haabet om at kunne gjøre saa paa Udsigten til at sælge en ham tilhørende Ejendom og til at erholde Laan af nogle af hans Hustrues Slægtninge. Arrestanten Hall er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om i mange foldige Tilfælde paa den i Nr. 1 og 3 beskrevne Maade efter Anmodning af Medtaltte Billtries dels at have forsynet Skatt kvitteringer med Noteringspaategning, uden at have indført de i Bogholderkontorets Noteringsbog, dels at have noteret Kvitteringer som for et andet Aar end det, hvorpaa de lode. . . Endvidere er det paa lige Maade som ovenfor godtgjort, at Arrestanten en Gang af Skibsbygmester J. J. Bernard har modtaget D. 3 50. for dermed at betale en Skat, men undladt at gjøre det hvorimod han forbrugte Pengene og fik Billtries til at udstede en Kvittering for Beløbet, hvilken han selv forsynede med Noteringspaategning, uden at indføre Noteringen i vedkommende Bog; men, saavidt ses, har Billtries senere berigtiget Skatten. Af de Tiltalte er Arrestanten Billtries født den 7 August 1832 . . . og Ingen af dem har tidligere været tiltalt eller straffet for nogen Forbrydelse. I Henhold til alt Foranstaaende vil Forsøerne, forsaauidt han ved at tilegne sig oppebaarne Skatter har anvendt den under Nr. 1 beskrevne Frengangsmaade, være straffe efter Frdn. 11 April 1840 § 44, for det under Nr. 4 og 7 ommeldte Forhold efter Frdn.'s §§ 60 og 64, og for det under Nr. 5 ommeldte efter Frdn.'s § 76, ligesom hans Medvirkning til det af Hall begaaede Bedrageri imod J. J. Bernard maa henføres under § 44, jfr. § 77, hvorimod han ikke vil være dragt til Ansvar for de under Nr. 2 og 6 beskrevne Forhold, da den af ham i disse Tilfælde foretagne Forvanskninger findes at maatte bedømmes efter Frdn.'s § 44, ikke have været forbunden med nogen af de i §'en nævnte skjærpende Omstændigheder, og han derhos har erstatet Beløbene indtil Undersøgelse indlededes imod ham. At han for at skjule sine Defraudationer har udarbejdet falske Restancelister, kan ikke anses som en for sig bestaaende Forbrydelse, der kan medføre særligt Ansvar. Hvad angaar de under Kontinuationsforholdet oplyste Delikta, da falde disse dels under den citerede Frdn. §§ 60, 64 og 68, dels under de to sidste §§ sammenholdt med § 80, idet Arrestantens urigtige Tilføjelser til Matrilen i og for sig alene kunne anses som Forsøg paa Falsk. Der af Arrestanten herefter forskyldte Straf, der af Underdommeren er fastsat til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, findes efter saadanne lige Omstændigheder ikke at kunne bestemmes til mindre end lige Arbejde i 4 Aar. Arrestanten Hall . . . Aktionens Omkøbinge findes i det Hele at burde udredes af Arrestanten Billtries . . . Da det er rettelig bestemt i Underrettsdommen, Arrestanten Billtries i Erstatning til kongelig Kasserer, To

stendant Anthon betaler D. 256. 15., ... vil nævnte Dom for-
svidt være at stadfæste.

---

nr. 293. Højesteretsagfører Shaw
contra
Niels Henriksen (Def. Bagger),

er tiltales for Overtrædelse af givet Tilhold samt for Losgængeri
og Betleri.

Kronborg østre Birks Politirets Dom af 19 Sep-
tember 1888: Arrestanten Fattiglem Niels Henriksen bør hon-
ættes til Arbejde i Tvangsarbejdshuset i Hillerød i 120 Dage
amt udrede allo af sin Arrest og Sagen iøvrigt flydende Om-
kostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
10 Oktober 1888: Politiretsdommen bør ved Magt at stande
Salær til Aktor og Defensor for Overretten Prokuratorerne
Engberg og Casse betaler Arrestanten Niels Henriksen 15 Kr.
il hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. I Salarium for Højeste-
ret betaler Tiltalte til Højesteretsagførerne Shaw
og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissær hedder det: Arrestanten
Niels Henriksen, der under nærværende fra Kronborg østre Birks
Politiret hertil indankede Sag sigtes for Overtrædelse af givet
Tilhold samt for Losgængeri og Betleri, er ved egen Tilstaaelse,

der stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, tilstrækkelig overbevist om at have gjort sig skyldig i disse Forseelser, idet han imod et ham til Hillerød Kjøbstads Politiprotokol den 1 Marts d. A. under sædvanlig Straffetrudsel givet Tilhold den 10 August d. A. uden Tilladelse er bortgaaet fra Arbejdsanstalten i Hillerød, hvor han var indlagt, hvornæst han, efter i ca. 14 Dage at have havt Arbejde i bemeldte Kjøbstad, har drevet arbejdsløst om og ernæret sig ved Betleri, indtil han den 6 September d. A. blev anholdt. For dette Forhold vil Arrestanten, der født d. 28 Juli 1824, og som tidligere mange Gange har været straffet dels for Ejendomsindgreb, dels for Løsgængeri og Betleri, senest ved fornævnte Rets Dom af 14 Februar f. A. for disse sidste Forseelser med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, nu være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1 jfr. § 2, og da den ved Politiretsdommen valgte Straf af Tvangsarbejde i 120 Dage i Tvangsarbejdslandet i Hillerød findes passende og det ligeledes billiges, at det er paalagt ham at udrede alle Sagens flydende Omkostninger, vil bemeldte Dom være at stå i første.

Fredagen den 14 December.

Nr. 279.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Anna Lovise Larsdatter, ogsaa kaldet **Fentz** eller **Føn**
(Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 4 September 1888: Arrestantinden Anna Lovise Larsdatter, kaldet Fentz eller Føn, Petersens Enke, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udrede Sagens Omkostninger, derunder Salaar til Aktor og Defensor, Prokuratorerne, Kammerassessor Poulsen og Bjerregaard, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Oktober 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stå, dog saaledes, at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 12 Kr. til den Første og 10 Kr. til den Sidste. I Salær til

ktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og
 overretssagfører Rye, betaler Arrestantinden 15 Kr. til hver.
 et efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
 Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til
 Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier
 0 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestant-
 inden Anna Lovise Larsdatter, ogsaa kaldet Fentz eller Føns,
 Petersens Enke — der er født i Aaret 1828 og som, foruden
 at hun har været straffet i 1867 for Meddelagtighed i Forsøg
 paa Fosterfordrivelse med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange
 5 Dage, i 1877 for Bedrageri og Kvaksalveri med samme Slags
 Fængsel i 2 Gange 5 Dage og en Bøde af 40 Kr. til ved-
 kommende Kjøbstads Fattigkasse, i 1883 for Forsøg paa Brand-
 tændelse med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og derhos gjentagne
 Gange for Betleri og Overtrædelse af Tilhold, tidligere har været
 straffet to Gange for Tyveri, nemlig ifølge Odense Herreds
 Exrætsdom af 26 April 1880 efter Straffelovens § 228 med
 Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og ifølge Køben-
 havns Kriminal- og Politiretsdom af 25 Mai 1886 efter Straffe-
 lovens § 230, 1ste Stykke, med samme Slags Fængsel, ligeledes
 4 Gange 5 Dage — tiltales under denne Sag for Tyveri.
 Efterat det den 8 August d. A. om Formiddagen var bleven
 anmeldt til Politiet i Horsens, at der den foregaaende Nat var
 stjaalet et Husholdningselev Bertha Rosborg tilhørende Forklæde,
 der havde hængt i den til Klublokalet i Horsens hørende Gaard,
 og Arrestantinden derpaa den 9 August om Middagen var bleven
 anholdt som mistænkt for at have begaaet dette Tyveri, idet
 hun umiddelbart for sin Anholdelse var bleven set at kaste et
 orklæde fra sig, der lignede det stjaalne og senere ogsaa af
 næstjaalne blev gjenkjendt som det, der var hende frakkommet,
 gav Arrestantinden i det første over hende optagne Forhør en
 orklæring, som gik ud paa, at hun ikke havde stjaalet For-

klædet, men at hun den 9 August om Middagen nede ved Havnen havde mødt en gammel Kone, der var beskjenket, og som bar Forklædet under Armen, og at Arrestantinden, da hun saa, at Konen tabte Forklædet, tog det op og lagde det ind i en Forstue og derpaa gik sin Vej. Efterat en i Klubbetjenende Pige imidlertid i samme Forhør havde forklaret, hun om Morgenen den 8 August havde lukket Arrestantinden, hvem hun gjenkjendte i Retten, ud af Klubbens Gaard, hvor Arrestantinden erkjendte Rigtigheden af, idet hun nærmere forklarede, at hun tilfældigvis var bleven indelukket i Gaarden den foregaaende Aften og havde tilbragt Natten sammesteds paa en derværende Retirade, og efterat der derpaa var afsagt Arrestdekret over Arrestantinden, tilstod hun, at hun havde stjaalet Forklædet, i hvilken Henseende hun nærmere forklarede, at hun om Morgenen den 8 August, da det var blevet lyst, saa Forklædet hænge paa et Stakit i Klubbens Gaard og blev fristet til at stjæle det, og da der ikke var Nogen at se, tog hun det og skjulte det i en Kurv, som hun forte med sig, hvorefter hun bankede paa et Vindu i Gaarden for at blive lukket ud, og den nysnævnte Pige lukkede Porten op for hende.

(Fortsættes).

Færdig fra Trykkeriet den 21 December 1888.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triors Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 41.

Fredagen den 14 December.

r. 279. Højesteretssagfører Bagger

contra

Anna Lovise Larsdatter, ogsaa kaldet Fentz eller Føns
(Def. Halkier).

Den følgende Dag om Middagen, medens hun gik i Nærheden Havnen, kastede hun imidlertid, da hun var bleven bange for, at an mistænkte hende for Tyveriet, Forklædet fra sig, hvilket gav Anledning til hendes Anholdelse. Vel har nu Arrestantinden, derat der var blevet beordret Aktion imod hende, tilbagekaldt den af hende saaledes afgivne Tilstaaelse, som hun kun vil have lagt, fordi hun var bange, og hun har derefter gjentaget og senere i det Væsentlige fastholdt den af hende først afgivne, ovenanførte Forklaring; men ved den paa Grund heraf anstillede yderligere Undersøgelse er der ikke fremkommet Noget til Stotte for ovennævnte Forklaring, medens tværtimod Rigtigheden af hendes Tilstaaelse ved det Fremkomne er bleven yderligere bestyrket, og der vil derfor i Henhold til D. L. 1—15—1 ikke kunne tages Hensyn

Arrestantindens Tilbagekaldelse af den af hende én Gang i atten afgivne Tilstaaelse. Det stjaalne Forklæde er bragt til Ledsagelse under Sagen og efterat være vurderet til 2 Kr. tilbagebetalt Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning. Henhold til det Ovenanførte maa det billiges, at Arrestantinden for sit ommeldte Forhold ved Underrettsdommen er anset for 3die Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231, 1ste Led, og er derfor straffet med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende stemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Bemeldte Dom, ved

g ved Arrestantens egen Tilstnaelse i Forbindelse med Sagens
 vrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort. at han har
 jort sig skyldig heri under følgende nærmere Omstændigheder.
 Arrestanten — som fra noget ind i Juli Maaned d. A. havde
 avt stadigt Daglejerarbejde paa Gaarden Enggaarden, og, med
 Indtagelse af Natten mellem Lørdag og Søndag, som han i
 teglen tilbragte hos sin Bedstemoder, der boede omtrent en
 jordingvej fra Enggaarden, plejede at ligge om Natten paa
 Gaarden, hvor han delte Kammer med en anden Daglejer, Adolf
 Christensen, og 3 Tjenestekarle — var Lordagen den 1 Sep-
 tember d. A. om Aftenen Kl. ca. 10, efterat have faaet Dagløn
 dbetalt for en halv Sned Dage, efter Sædvane gaaet til sin
 ævnte Bedstemoders Hus, hvor han lidt efter sin Ankomst gik
 lsengs. Efterat han havde lagt sig, opstod den Tanke hos
 am, at tilvende sig de Penge, som ovennævnte Christensen
 ammo Aften i Arrestantens Overværelse havde faaet udbetalt i
 agløen, og som Arrestanten rigtigen forudsatte, at Christensen
 avde liggende i en Portemonnæ i Lommen paa sine Benklæder.
 rrestanten stod strax op, idet han foregav for sin Bedstemoder,
 t han havde ondt i Maven, og begav sig til Enggaarden, hvor
 an antog, at Folkene vare i Seng og sov. Han kom, som det
 maa antages, til Gaarden Kl. henimod 1, og gik med sine Træ-
 sco paa, men iovrigt saa sagte han kunde, ind ad den aabent-
 aende Dor til en Gang eller Forstue, hvorfra der var Ind-
 ang til det ovennævnte Karlekammer, og derfra ind i bemeldte
 ammer, hvis Dor var uafsaaset, og hvor det var aldeles mørkt.
 n af Tjenestekarlene maa vaagen og spurgte, hvem det var,
 vortil Arrestanten svarede, „det er mig“, samt, efter sin For-
 laring, at han havde glemt Noget, som han vilde hente. Han
 lvendte sig derpaa fra Christensens Benklæder, som maa fremme
 Kammeret paa et Skrin, paa hvilket Arrestanten vidste, at
 hristensen plejede at lægge sit Toj, Sidstnævntes Portemonnæ
 ed deri værende Penge, som det maa antages, ialt 10 Kr.
 1 Øre, og begav sig derpaa efter et Ophold i Kammeret af,
 om han antager, ca. 10 Minutter, bort igjen, og gik til sit
 jem i Lendum. Portemonnæen, der af Bestjaalne er ansat
 l en Værdi af ikke over 25 Øre, bortkastede han undervejs,
 3 af de Penge, han havde hos sig, og som med det stjaalne
 elob efter hans Forklaring udgjorde ialt ca. 17 Kr., gav han
 2 Kr. 80 Øre til sin Hustru, og forbrugte selv Resten paa
 rskjellig Maade. Det maa antages, at Arrestanten, som af
 en forklaret, havde nydt en Del Brændevin, da han om Aftenen
 ur paa Vejen til sin Bedstemoders Hus, men det kan ikke
 tages, at han, da han begik Tyveriet, har været i en saadan
 rad beskjenket, at det kunde have Indflydelse paa hans Til-
 gnelighed, og han har ogsaa erkjendt, at han ikke var mere
 skjænket, end at han godt vidste, hvad han foretog sig.

Bestjaalne har af de i Arrestantens Hjem forefundne Pengfaenet udbetalt 10 Kr. 91 Øre, og har iøvrigt frafaldet Krav paa Erstatning. Arrestanten er født i 1859 og har — foruden : han for sit 18de Aar har været straffet for Tyveri, ifølge Vennbjerg Herreds Extraretsdom af 9 Marts 1875 efter Straffelovens § 228 og § 229 Nr. 4., jfr. §§ 37 og 29, med 25 Rottingskæder — 3 Gange været straffet for Tyveri ifølge bemeldte Rets Domme af 21 Mai 1879, 22 Oktober 1885 og 11 Oktober 1887, henholdsvis efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, efter samme Lovs § 230, 1ste Led med samme Slags Fængsel i 3 Gange 5 Dage, og efter § 231 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. For det af ham efter det Ovenanførte udviste Forhold vil han være at anse for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 231 1ste Del, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 18 Maanedere, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Arrestationens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stå faste.

Nr. 13.   Direktør **A. C. Hein** (Salomon)

contra

Snedkermester **H. C. Fischer** og Firmaet **Tiemroth & Fich** ved dets eneste ansvarlige Indehavere, Tømmerhandler **C. J. Tiemroth** og Tømmerhandler **J. C. Fich** (Ingen),

betr. Spørgs. om forskellige Fordringshaveres Ret til Fyldtgjærelse af et Byggelaans Provenu.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom 7 Juni 1886: Indstævnte, Direktør **A. C. Hein**, bør til Hovedsagen, Snedkermester **H. C. Fischer**, betale 1845 Kr. 11 Ø med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 19 November 1883, Betaling sker. Saa bør Indstævnte og til Intervenienter **Tiemroth & Fich** betale 750 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 7 August 1884, til Betaling sker, men iøvrigt for Intervenienternes Tiltale i denne Sag fri at være. Omkostninger saavel i Hoved- som i Interventionssagen ophæves. Det Idom at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører

chierbeck og Dreyer en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afgjælse, til at berigtige Stemplingen, Forstnævnte af de af ham den 4 Februar og 4 August 1884, 30 Marts 1885 og 11 Januar 1886 fremlagte ustemplede Indlæg samt den 15 Marts 1886 fremlagte ustemplede Protokollation, og Sidstnævnte af det af ham den 7 September 1885 fremlagte, ikke behørig stemplede Indlæg.

Højesterets Dom.

Efter Indholdet af den i den indankode Dom ommeldte, af Snedkermester Kragh den 10 Februar 1882 udfærdigede Deklaration skulde, som i Dommen anført, den under Sagen omhandlede, af Kragh til Citanten, Direktør Hein, for 80000 Kr. udstedte Panteobligation tjene til Sikkerhed ikke blot for Citantens Tilgodehavende hos Kragh, men ogsaa for dennes af Byggeforetagendet hidrørende Gjæld til de øvrige i Deklarationen angivne Kreditorer, og ved Modtagelsen af Deklarationen og den derpaa givne Paategning har Citanten for sit Vedkommende tiltraadt den. Herefter maatte Citanten overfor Kragh være baade berettiget og forpligtet til at anvende det Beløb, der med Citantens Samtykke i Kraghs Navn laantes paa bemeldte Obligation, men udbetaltes til Citanten, til Dækning af de ovennævnte Fordringer, og der kunde ikke tilkomme Kragh — og altsaa heller ikke Indstævnte Fischer, der herved støtter sig paa det af ham i Kraghs Fordring paa Citanten erhvervede Udlæg — Ret til nogen Del af bemeldte Beløb, medmindre der efter Dækning af disse Fordringer lev et Overskud. Efter det Foreliggende maa det imidlertid etragtes som sikkert, at der intet saadant kan fremkomme, hvilket allerede fremgaar deraf, at Lænet, saaledes som Indstævnte Fischer maa anses at have indrømmet, var anvendt i et tilsigtede Øjemed paa et Beløb af 1789 Kr. 98 Øre nær, og at, efter hvad han ikke har modsagt, alene de Indstævnte Tiemroth & Fich have en endnu udekket Fordring, der langt overstiger det nysnævnte Beløb, og som henhører under de i Deklarationen ommeldte Fordringer. Idet der derfor ikke under denne Sag bliver Spørgsmaal om nogen yderligere Regnskabspligt for Citanten, vil denne være at frifinde for Indstævnte Fischers Tiltale.

For de Indstævnte, Firmaet Tiemroth & Fichs Vedkommende maa det derimod, da Citanten har erkjendt, at det dem tilkjendte Beløb 750 Kr. ifølge Deklarationen tilkommer dem, have sit Forblivende ved, at dette Beløb er tilkjendt dem ved Dommen — der ikke fra deres Side er paaanket — samt at der endvidere er tilkjendt dem Renter af Beløbet, i hvilken Henseende bemærkes, at Foretagelsen af den i Dommen

ommeldte Arrestforretning ikke har kunnet afgive nogen gyldig Grund for Citanten til at vægre sig ved Beløbets Udbetaling. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten, Direktør Hein, bør for Indstævnte Snedkermester Fischers Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til det de Indstævnte, Firmæt Tiemroth & Fich, tilkjendte Beløb bør Lands over- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte Fischer 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter Indstævnte, Direktor A. C. Hein, i sin Tid havde paataget sig at bistaa Snedkermester F. C. Kragh med at rejse Penge til et Byggeforetagende, som denne i Aarene 1881—82 lod udføre paa de ham tilhørende Ejendomme Matr.-Nr. 103 og 107 Vestervold Kvarter her i Staden, udstedte bemeldte Kragh den 10 Februar 1882 en Deklaration lydende paa, at to af ham til Indstævnte for 80000 og 70000 Kr. udstedte og i fornævnte Ejendomme prioriterede Obligationer vare Akkomodationsobligationer, som tjente og fra først af havde tjent som haandfaaet Pant til Sikkerhed for og skadesløs Betaling af, hvad Udstedere til enhver Tid i Anledning af det ommeldte Byggeforetagende maatte være skyldig til Indstævnte, Dansk Arbejderbank og endel andre Personer, navnlig Leverandører og Haandværker samt at Indstævnte skulde være bemyndiget og ene berettiget til at bestemme og med Vedkommende træffe Aftale om, i hvilke Orden de, der saaledes havde Sikkerhed i nævnte Obligationer med Hensyn til Prioritet skulde være fortrinsberettigede eller sideordnede eller staa tilbage for hinanden. Denne Deklaration der blev overgivet til Indstævnte, er derhos forsynet med en udateret Paategning af denne, som i det væsentlige gaar ud paa, at de ommeldte Panteobligationer ifølge den Indstævnte Deklarationen meddelte Bemyndigelse og de truffene Aftaler tjente til Sikkerhed for, først Arbejderbankens og Indstævntes Tilgodhavende i Anledning af det omhandlede Byggeforetagende, dernæst Murstensleverandørernes Krav og endelig de øvrige Leverandørers og Haandværkeres Tilgodehavende i Anledning af Bygg

oretagedet. Medens den for 70000 Kr. udfærdigede Panteobligation ikke senere er benyttet, blev der paa den anden ovenfor nævnte Akkomodationsobligation som Haandpant den 8 April 1882 af Kragh i Arbejderbanken optaget et Vexellaan af 68250 Kr. og blev det saaledes optagne Laan udbetalt til Indstævnte for af denne at benyttes til Dækning af de efter den ovennævnte Deklaration i Byggeforetagendet Interesserede. Forinden Udbetalingen til disse helt var afsluttet, blev der imidlertid under den efter Citantens, Snedkermester H. C. Fischers, Rekvisition til Fyldestgjørelse for et ham tilkendt Beløb med Omkostninger alt 2554 Kr. 21 Øre den 7 August 1882 hos Kragh foretaget Exekutionsforretning blandt Andet givet Citanten Udlæg i Rekvisiti Fordring paa Indstævnte, hvilken Fordring af Rekvisitus opgaves at udgjøre ca. 750 Kr. I Henhold hertil samt under Anbringende af, at den udlagte Fordring ifølge en Kragh i sin Tid af Indstævnte tilstillet Oversigt over Byggeforetagendet maatte antages at udgjøre mindst 1539 Kr. 78 Øre, paastod Citanten under nærværende Sag oprindelig Indstævnte tilpligtet at betale det nævnte Beløb med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 19 November 1883, men udvidede under Sagens Drift sin Paastand derhen, at Indstævnte tilpligtedes at betale ham hele hans Resttilgodehavende efter den ovennævnte Exekutionsforretning eller 1845 Kr. 11 Øre med Renter heraf som foranført. Citanten har derhos paastaet sig ilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst. I Henhold til en nod Direktor Hein udtagen Intervenientstævning af 18 Oktober 1884, som tillige er forkyndt for Hovedcitanten Fischer, ere D'Nr. Tiemroth & Fich indtraadte som Intervenienter i ovennævnte Sag, og idet de under Frafaldelse af deres oprindelig nedlagte, videregaaende Paastand have fremlagt en med pantegnet Godkjendelse af Kragh forsynet Regning over deres Tilgodehavende for Leverancer til Kraghs ovennævnte Byggeforetagende til Beløb 3334 Kr. 26 Øre samt gjort gjældende, at de i Kraft af den dem ifølge foranførte Deklaration af 10 Februar 1882 for nævnte Tilgodehavende tilkommende Panteret i Akkomodationsobligationen fremfor Hovedcitanten ere berettigede til Dækning af det paa bemeldte Obligation optagne Laan, have de paastaet Indstævnte tilpligtet til Fyldestgjørelse af dette deres Tilgodehavende at udbetale dem, hvad han endnu ifølge lovlige Opgjørelse maatte sidde inde med af de i Arbejderbanken til Byggeforetagendet optagne Laan, tilligemed de af Beløbet fra Indstævntes Modtagelse af samme den 8 April 1882 til Intervenientklagens Dato den 7 August 1884 oppebaarne Sparekassenter 3 $\frac{1}{5}$ pCt. p. a. og 5 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dato, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger skadesløst, hvorhos Intervenienterne endnu særlig have paastaet, at Hovedcitanten og Indstævnte in solidum eller dog en af dem tilpligtet at betale

Omkostningerne ved en af Intervenienterne under Sagen fremlagt Notarialforretning med 5 Kr. 90 Øre. Den saaledes mod Indstævnte nedlagte Paastand have Intervenienterne imidlertid senere under Paaberaabelse af, at de, da Indstævnte ikke har efterkommet den til ham af Intervenienterne rettede Begjæring om at fremlægge Opgjorelse over sit Mellemværende med Kragh maa være berettigede til at gaa ud fra, at han endnu sidde inde med et til Dækning af hele deres foranførte Tilgodehavende tilstrækkeligt Beløb — nærmere formuleret derhen, at Indstævnte tilpligtes at betale Intervenienternes omhandlede Tilgodehavende med de anførte Renter og Omkostninger fuldt ud. Hovedsøgsmålet har Indstævnte principalt paastaet afvist, fordi Kragh for hvem Indstævnte efter Hovedcitantens Formening sidder inde med det paastaede Beløb, ikke er tilstævnt under Sagen; men da en saadan Tilstævning ikke kan anses nødvendig for Hovedsøgsmålets Fremme, vil dette være at paakjende i Realiteten I Realiteten har Indstævnte for Hovedsøgsmålets Vedkommende procederet til Frifindelse. Ligeledes har Indstævnte i Interventionssagen paastaet sig frifunden for Intervenienternes Tiltale subsidiært imod at betale disse 750 Kr. eller dog 836 Kr. 53 Øre Indstævnte har derhos i begge Søgmaal i hvert Fald paastaaet sig fritaget for at svare Renter af de omspurgte Beløb samt tillagt Erstatning for de ham ved Processen paaførte Udgifter saaledes at han enten kjendes berettiget til i de Modparternes tilkommende Beløb at fradrage disse Omkostninger eller erholde dem tilkjendt skadesløst hos Hovedcitanten og Intervenienterne in solidum eller en af dem. Indstævntes Realitetsprocedur overfor Hovedsøgsmålet gaar i det Væsentlige ud paa, at der Byggelaan til Beløb 68250 Kr., der, som ovenanført, der 8 April 1882 imod Pant i Akkomodationsobligationen blev optaget af Kragh, udbetaltes til Indstævnte for af denne paa Kraghs Vegne — saavidt tilstrække kunde — at benyttes til Dækning af de i Deklarationen af 10 Februar 1882 nævnte Berettigede, at det af den af Hovedcitanten fremlagte Oversigt fremgaar, at der ved dennes Affattelse — som Indstævnte efter sine Regnskaber antager at være sket i April 1882 — af Indstævnte var udbetalt 66460 Kr. 2 Øre, men endnu tilkom Byggefretagendets Leverandører og Haandværkere ca. 83500 Kr. samt at Indstævnte senere, forinden Hovedcitanten gjorde Exekution hos Kragh, endvidere udbetalte 953 Kr. 45 Øre, saa at der dengang Hovedcitanten under 7 August 1882 fik Udlæg i Kraghs formentlige Tilgodehavende hos Indstævnte, endnu var til Rest 836 Kr. 53 Øre, hvoraf de 750 Kr. vare holdte tilbage som den Del af Byggelaanet, der formentes at tilkomme Intervenienterne i Forhold til deres Tilgodehavende. Efter Indstævntes Formening er det nu den saaledes til Intervenienterne tilbage-

oldte Del af Byggelaanet, hvori der ved den ovennævnte Exekution er givet Hovedcitanten Udlæg, medens Udlæget ikko omfatter den overskydende Del 86 Kr. 53 Øre, og ligesom Hovedcitanten allerede paa Grund heraf ikke kan gjøre Krav paa dette Overskud, saaledes formener Indstævnte overhovedet, at hovedcitanten ikke for sit Tilgodehavende, der er Byggetaget uvedkommende, kan fordre Dækning i nogen Del af byggelaanet, da dette, som den fremlagte Oversigt udviser, endke har kunnet tilstrække til at dække de Kreditorer, der som teresserede i Byggeforslaget havde Fortrinsret i det til sinne optagne Laan. Med Hensyn til at Hovedcitanten under fordring til Indstævnte om at fremlægge Regnskab for Byggelaanet har hævdet, at Indstævnte i Mangel af saadant Regnskab kan antages at sidde inde med et Beløb, der er tilstrækkeligt til at dække baade Hovedcitanten og Intervenienterne, har Indstævnte fremdeles gjort gjældende, at han kun kan være pligtig at aflægge Regnskab til sin Kommittent, men ikke til en uvedkommende Trediemand som Hovedcitanten, saameget mindre om den af denne selv fremlagte Oversigt udviser, at der ikke af Byggelaanet kan blive Dækning til de deri Fortrinsberettigede, og altsaa endnu mindre blive noget tilovers til Hovedcitanten, hvorfor Intervenienterne har Indstævnte særlig fremhævet, at intetsonhelst har havt med disse at gjøre, forinden det omvurgte Byggelaan skulde fordeles mellem Participanterne, men han da, efter at det ved Opgjørelsen havde vist sig, at der i forhold til det Tilgodehavende, som efter Kraghs Opgivelse til Indstævnte tilkom Intervenienterne for Leverancer til Byggetaget, kunde tilfalde Intervenienterne 750 Kr. af Byggelaanet, bad Kragh underrette Intervenienterne om, at dette beløb laa til Udbetaling til dem. Forinden Intervenienterne havde sig til Indstævnte om Beløbets Udbetaling, havde Indstævnte imidlertid bragt i Erfaring, at Hovedcitanten for sit Tilgodehavende hos Kragh skulde have ladet foretage Arrest i sinnes ovennævnte Ejendomme og vilde gjøre Indstævnte personlig ansvarlig, hvis han trods Arresten foretog yderligere Udbetalinger af Byggelaanet. Som Følge heraf vægrede Indstævnte sig ved at efterkomme Intervenienternes Begjæring om beløbets Udbetaling uden mod skadesløs Kvittering, indtil det var afgjort, at ingen Anden havde Ret til forlods Dækning af de omhandlede Beløb. En saadan Kvittering nægtede Intervenienterne imidlertid at udstede, og efter Indstævntes Formening kan de derfor tilskrive sig selv, at Beløbet endnu ikke er udtalt dem. Med Hensyn til Intervenienternes Opfordring til Indstævnte om at fremlægge en Opgjørelse over sit Mellemløbende med Kragh har Indstævnte derhos endnu bemærket, at han ikke har staaet i anden direkte eller indirekte Forbindelse

med Intervenienterne, end at han efter Kraghs Anmodning har tilbageholdt 750 Kr. af Byggelaanet til dem, kan han under ingen Omstændigheder være dem ansvarlig udover det nævnte Beløb af 750 Kr., hvilket, som anført, er til deres Disposition, saasnt det er afgjort, at Hovedcitanten ikke fremfor dem er berettiget til Dækning af bemeldte Beløb. Hvad nu først Hovedsøgsmålet angaar, skjønnes det ikke rettere, end at Indstævnte, der har erkjendt med Hensyn til Byggelaanet at være regnskabsplig overfor Kragh og end ikke har anbragt at have aflagt Regnskab til denne, nu maa være regnskabspligtig overfor Hovedcitanten, som ved det oftnævnte Udlæg ogsaa for saa vidt maa anses indtraadt i Kraghs Ret. Da nu Regnskab over Byggelaanet ikke er fremlagt af Indstævnte, og da de Opgivelser, som findes paa den af Hovedcitanten fremlagte Oversigt, ikke kunne være forbindende for denne, samt da der endvidere maa gives Hovedcitanten Medhold i, at der ved den omspurgte Exekutionsforretning ikke er givet ham Udlæg i noget bestemt Beløb, men i hele den Fordring, Kragh havde paa Indstævnte, maa Indstævnte allerede paa Grund heraf anses pligtig at tilsvare Hovedcitanten hele det af denne indtalte Tilgodehavende med Renter heraf som paastaet, uden at det herefter bliver nødvendigt at gaa ind paa, hvad der iøvrigt til Støtte herfor er paaberaabt af Hovedcitanten og navnlig paa Forholdet mellem dennes og Intervenienternes Krav. Hvad dernæst angaar Interventionssøgsmålet, kan der ikke gives Intervenienterne Medhold i, at de som Leverandører til Byggeforetagendet have erhvervet Pantet i Akkomodationsobligationen for deres herfra hidrørende Tilgodehavende allerede derved, at Deklarationen af 10 Februar 1882 blev udstedt og overgivet til Indstævnte, og da Intervenienterne overhovedet ikke overfor Indstævntes ovenanførte Fremstilling have oplyst Noget, som kunde berettige dem til at kræve Indstævnte til Regnskab for en større Del af Byggelaanet end de 750 Kr., som Indstævnte ifølge sit eget Opgivende i sin Tid efter Ordre af Kragh stillede til deres Disposition, vil han kun kunne tilpligtes at betale Intervenienterne 750 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Intervenientklagens Dato den 7 August 1884, men iøvrigt være at frifinde for Intervenienternes Tiltale. Omkostningerne saavel i Hoved- som i Intervenientssagen — Omkostningerne ved den af Intervenienterne fremlagte Notarialforretning herunder indbefattede — findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Der vil være at forelægge Overretssagførererne Schierbeck og Dreyer en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen, Førstnævnte af de af ham den 4 Februar og 4 August 1884, 30 Marts 1885 og 11 Januar 1886 fremlagte ustemplede Indlæg samt den 15 Marts 1886 fremlagte ustemplede Protokollation, hvilken maa betragtes som et

Indlæg, og Sidstnævnte af det af ham den 7 September 1885 fremlagte ikke behørig stemplede Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Mandagen den 17 December.

Nr. 285.

Advokat Nellemann

contra

Vilhelm Carlsen (Def. Hansen),

der tiltales for i Bladet „Vendsyssel Tidende“ at have optaget et Avertissement fra Bandagist Martin, hvori denne falbyder Bandager.

Hjørring Kjøbstads Politirets Dom af 25 April 1888: Tiltalte Redaktør Vilhelm Carlsen i Hjørring bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Juni 1888: Tiltalte Vilhelm Carlsen bør til Hjørring Kjøbstads Politikasse bøde 10 Kr. Saa udreder han og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Overretssagfører Hustrup, 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter sit Indhold kan det i den indankede Dom ommeldte Reskript af 7 Januar 1791 i hvert Fald ikke anses anvendeligt paa Bekjendtgørelser fra Bandagister, der have Næringsberettigelse som saadanne her i Landet, og idet det efter det Foreliggende maa forudsættes, at den Bandagist, fra hvem den i Dommen omhandlede Bekjendtgørelse hidrører, har Næringsberettigelse som foranført, vil Tiltalte allerede af denne Grund være at frifinde for det Offentliges Tiltale.

Sagens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Vilhelm Carlsen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Advokat Nellemann og Højesteretsagfører Hansen for Højesteret 40 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Vilhelm Carlsen, der er ansvarhavende Redaktør af Bladet „Vendsyssel Tidende“, som udkommer i Hjørring, for i dette Blad at have ladet indrykke en Bekjendtgørelse fra Bandagist Martin, hvorefter denne falbyder Bandager. Efter hvad der er oplyst under Sagen, er der i den nævnte Tidende for 15 Oktober f. A. Nr. 253 indrykket en Bekjendtgørelse om, at Bandagist Martin fra Vejle til visse i Bekjendtgørelsen nærmere angivne Tider vil være at træffe paa forskjellige Hoteller i Hjørring Amt, idet det i Bekjendtgørelsen tilføjes, at Patienter, der lide af Brokskade eller andre sammesteds ommeldte Svagheder, derfor kunne erholde Hjælp ved fornævnte Bandagists bekjendte Bandager og Apparater, hvorefter følger en Række Bevidnelser om Virkningen af Brugen af disse og Anbefalinger af dem fra forskjellige navngivne Personer, og gaar Sigtelsen imod Tiltalte ud paa, at han ved at lade denne Bekjendtgørelse indrykke i det af ham redigerede Blad har overtraadt det ved Raadstueplakat af 10 Januar 1791 bekjendtgjorte Reskript til Kjøbenhavns Magistrat af 7 s. M., hvorved det for Fremtiden forbydes alle Bogtrykkere enten i offentlige Blade eller særskilt at trykke noget Avertissement angaaende Falholdelse af Brokbaand eller andre Bandager til Legemet i forskjellige Tilfælde, førend det kongelige chirurgiske Akademis Samtykke dertil forevises. Vel har nu Tiltalte villet gjøre gjældende, at det nævnte Reskript kun skulde være gjældende for Kjøbenhavn, men ligesom Reskriptet nævner „alle Bogtrykkere“, saaledes er der efter Forholdets Natur heller ikke nogen Grund til at betvivle, at det har været Meningen at give en hele Landet omfattende Bestemmelse, og at Reskriptet er stilet til Kjøbenhavns Magistrat og ikke ses at være særlig bekjendtgjort udenfor Kjøbenhavn, kan, da Gyldigheden af deslige Bestemmelser paa den Tid, Reskriptet emanerede, ikke var bunden til nogen vis Bekjendtgørelsesmaade eller Form, jfr. den allerh. Resolution af

27 Maj 1813, ikke komme i videre Betragtning i nærværende Tilfælde, hvor Tiltalte maa antages at have været bekjendt med Reskriptets Bestemmelser. For sit omhandlede Forhold vil Tiltalte være at anse med en arbitrær Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til en Bøde af 10 Kroner, der vil være at tillægge Hjørring Kjøbstads Politikasse.

Torsdagen den 20 December.

Nr. 222. Højesteretssagfører Shaw

contra

1) Martin Sørensen og 2) Ane Oline Sørensen,
Thomsens Enke (Def. Hindenburg),

der tiltales for Blodskam.

Vennebjerg Herreds Extrarets Dom af 9 Marts 1888: Arrestanten Martin Sørensen bør hensættes til Tugthusarbejde i 6 Aar. Tiltalte Ane Oline Thomsen, født Sørensen af Lønstrup, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Af Aktionens Omkostninger bør Tiltalte udrede Salæret til sin Defensor, Prokurator Hesse, 30 Kr., medens de øvrige Omkostninger udredes af Arrestanten, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Henrik Schmidt, 60 Kr., og til hans Defensor, Prokurator Winther, 40 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Juli 1888: Arrestanten Martin Sørensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 5 Aar. I Henseende til den Tiltalte, Ane Oline Sørensen, Murer Thomas Peter Julius Thomsens Enke, tillagte Frifindelse for Aktors Tiltale, bør Underretsdommen ved Magt at stande. Saa udreder Arrestanten og de med hans Arrest forbundne Omkostninger, hvorhos han og Tiltalte En for Begge og Begge for En betale Aktionens øvrige Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor for Overretten, Justitsraad Neckelmann, 60 Kr., og til hver af Defensorerne sammesteds, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, 40 Kr. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte E for Begge og Begge for En til Højesteretsagføre Shaw og Advokat Hindenburg 150 Kroner til hver

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Unde denne Sag tiltales Arrestanten, forhenværende Skolelærer Marti Sorensen, og Ane Oline Sorensen, Murer Thomas Peter Julii Thomsens Enke, for Blodskam. Efter Sagens Oplysninger var Tiltalte — der ifølge en under Sagen fremlagt Afskrift af Mygdal Sogns Kirkebog er født den 17 April 1860 udenfor Ægteskab af Helene Frederikke Thomsen, medens hun efter dennes Forklaring skal være født Natten mellem den 17 og 18 s. M. Kl. 2, og hvis Mand, ovennævnte Murer T. P. J. Thomsen, med hvem hun var bleven gift i September 1883, var afgaaet ved Døden i Januar 1884, efterladende hende en i Oktober 1883 født Son — i Juni Maaned 1885, efter hendes Forklaring den 10 tilligemed sin nævnte Son, i Huset hos Arrestanten, der boede i Lønstrup, som hans Husholderske, og vadede derefter hos ham, indtil han den 6 August f. A. blev anholdt dog med en Afbrydelse af nogle Maanedes fra noget ind i November 1885 til omtrent midt i Januar 1886, i hvilket Tidsrum hun først en kort Tid levede sammen med Indsieder Anton Christian Antonsen — med hvem hun efter sin Mands Død var bleven forlovet — hos en dengang i Vellingshøj boende Svogder af ham og senere opholdt sig hos sin Moder i Mygdal. Unde sit Ophold hos Arrestanten fødte hun den 12 Maj 1886 en Søn, til hvem ingen Fader blev udlagt, men som i Daaben den 14 Juni næstefter fik Navnet Martin Sorensen, hvorhos hun ved nærværende Sags Paabegyndelse var frugtsoommelig og senere den 5 November f. A., fødte et Pigebarn. Da det var almindelig antaget, at Tiltalte var en Datter af Arrestanten, der ogsaa i sin Tid er bleven udlagt som Barnefader til hende, og at de fandt et utugtigt Forhold Sted mellem dem, blev der i den An

dning indledet kriminel Undersøgelse. Medens Tiltalte under
 denne har vedgaaet, at hun under sit Ophold hos Arrestanten
 var staaet i utugtigt Forhold til ham og at han er Fader til
 endes 2 nævnte Born, har Arrestanten derimod vedholdende
 enægtet nogensinde at have havt Samleje med Tiltalte, ligesom
 han ogsaa har benægtet, at han er hendes Fader, idet han aldrig
 vil have havt Samleje med hendes Moder, fornævnte Helene
 Frederikke Thomsen. Hvad nu angaar Spørgsmaalet, om Til-
 talte er en Datter af Arrestanten, bemærkes først, at denne,
 er er født den 18 November 1840, var hjemme hos sine
 Forældre, der bo i Astrup, indtil Efteraaret 1857, da han kom
 til Smidstrup Højskole, hvor han forblev, indtil han i Sommeren
 1858 blev Elev paa det nu nedlagte Lyngby Seminarium ved
 Århus, hvorfra han demitteredes i Sommeren 1860. Han var
 derefter konstitueret som Andenlærer i Serritslev Skole ved
 Århus indtil Sommeren 1861, da han blev kaldet til Lærer i
 Århus, fra hvilket Embede han efter egen Begjæring blev
 afskediget i 1872. I Januar eller Februar 1864 blev han gift
 med Karen Marie Christensen, fra hvem han blev separeret i
 Efteraaret 1875. Tiltaltes Moder, Helene Frederikke Thomson
 — der er født i December 1836 og som indtil sin Moders Død
 var 10 à 11 Aar siden opholdt sig hos denne i Mygdal, der
 ligger ca. 1 Mil fra Astrup — har nu afgivet en Forklaring,
 om hun under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yder-
 gere Forhør har beediget, og som gaar ud paa Følgende. Da
 hun var 18 Aar og Arrestanten ca. 15 Aar gammel, blev de
 jærestefolk, hvilket Forhold bestod ca. 6 Aar indtil noget efter
 Jul 1860, da Arrestanten hævede Forbindelsen. I de første 4
 Aar, efter at de vare blevno forlovede, vil hun ikke have havt
 samleje med Arrestanten, men hun tror nok, at hun første
 Gang havde Samleje med ham i Julen 1858—59, og i Sommer-
 mænen 1859, i hvilken Arrestanten — der, som meldt, dengang
 var Elev paa Lyngby Seminarium — var hjemme, efter hendes
 Forklaring fra den 24 Juli til den 24 August, fortsattes dette
 Forhold mellem dem, idet de i den Tid flere Gange havde Sam-
 leje med hinanden. Fra den 24 August 1859 indtil Tiltaltes
 Fødsel i April 1860 var hun og Arrestanten ikke sammen, men
 efter Tiltaltes Fødsel havde de atter nogle Gange Samleje med
 hinanden i Sommeren s. A. Hun har nærmere forklaret, at det
 var altid i hendes Hjem og i hendes Seng — der foruden af
 disse endo tillige benyttedes af hendes yngre, dengang ukonfirmerede
 Søster, Amalie — at de havde legemlig Omgang med hinanden,
 idet Arrestanten, der flere Gange var hos hende et Par Dage i
 Århus, og som navnlig tilbragte største Delen af den ovennævnte
 Sommerferie i 1859 hos hende, ved disse Lejligheder om Natten
 havde Seng med hende og hendes nævnte Søster og da ofte
 havde legemlig Omgang med hende. Hun her derhos bestemt

paastaact, at hun — der efter Ophævelsen af Forholdet mellem Arrestanten og hende bar født 4 andre uægte Børn, af hvilke hun kun har kunnet opgive Faderen til det Ældste, der er født 1866, medens hun ikke veed, hvem der ere Fædre til de 3 Yngste, da hun paa den Tid, da de ere avlede, har havt Samleje med flere Mandspersoner — i den Tid hun var forlovet med Arrestanten, ikke har havt legemlig Omgang med Anden end ham, og at derfor ingen Anden end han kan være Fader til Tiltalte, hvorfor han ogsaa til Kirkebogen blev udlagt som saadan. Tiltalte blev først døbt i Julen 1860 — ifølge Daabes attesten den 26 December s. A. — idet Daaben, efter hvad Helene yderligere har forklaret, blev udsat til denne Tid, fordi Arrestanten havde lovet at komme hjem i Julen for at gifte sig med hende, og da der blev Spørgsmaal om at dobe Tiltalte med Arrestantens Efternavn, foreviste hun i saa Henseende Brev fra Arrestanten, hvorefter Tiltalte i Daaben fik dette Navn, hvorhos en Søster af Arrestanten var iblandt Fadderne.

(Fortsættes.)

Rettelse:

Pag. 610, L. 2 f. o.: •fortsættelig•, skal være: •forsættelig•.

— 626, L. 11 f. o.: •Højesteretssagførererne Lunn•, skal være: •Højesteretssagfører Lunn•.

Færdig fra Trykkeriet den 28 December 1888.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 42.

Torsdagen den 20 December

r. 222.

Højesteretsagfører Shaw

contra

1) Martin Sørensen og 2) Ane Oline Sørensen,
Thomsens Enke (Def. Hindenburg).

Hun har endvidere forklaret, at hun i de første 3 Aar efter Tiltets Fødsel ikke af Arrestanten modtog noget Bidrag til Barnets Underholdning, men at han, da han skulde giftes med ovennævnte Karen Marie Christensen, indgik paa, for de forløbne Aar, at udrede 50 Rdlr., der skulde betales Tiltalte ved hendes fyldte 16-Aars-Alder. hvorhos han forpligtede sig til for evigt aarlig at betale et Underholdningsbidrag af 16 Rdlr. uden 2 Rdlr. i Renter af de ommeldte 50 Rdlr., altsaa ialt 18 Rdlr. aarlig, hvorom han i hendes Hjem i Overværelse af sin Fader, der er Sognefoged, underskrev et af ham selv affattet Dokument. I Henhold til dette oppebar hun i nogle Aar det ommeldte Bidrag, men da dette begyndte at udeblive, henvendte hun sig, ledsaget af en Svoger af sig, Værtshusholder Anders Christian Nielsen i Hjørring, til Prokurator Willadsen sammeheds, til hvem hun overgav det nysnævnte Dokument, og som er hendes Anmodning foranledigede et nyt Dokument affattet og underskrevet af Arrestanten, i hvilken Henseende hun vil gerne minde, at Willadsen, da hun overgav ham det af Arrestanten egenhændig skrevne Dokument, yttrede, at denne her ikke behøvede at komme for Retten, da han jo efter sin egen Erklæring var Fader til Barnet. Efter det saaledes oprettede Dokument, hvilket hun iøvrigt aldrig har set, fik hun derat atter i nogle Aar Bidraget udbetalt, idet ovennævnte Anders

Christian Nielsen hævde Pengene hos Willadsen og sendte dem til hende, i hvilken Henseende hun først har udsagt, at hun fik 8 Rdlr. eller 16 Kr. 2 Gange om Aaret, uden at hun kunde mindes, paa hvilken Tid af Aaret, hun modtog Pengene, ligesom hun ej heller kunde mindes, om hun tillige fik Renter af de 50 Rdlr., der skulde betales Tiltalte, naar hun blev 16 Aar gammel, medens hun i et senere Forhør har forklaret, at hun to Gange om Aaret modtog 9 Rdlr., hvoraf 1 Rdlr. var Renter af de nævnte 50 Rdlr. Da Arrestanten blev afskediget som Skolelærer i Lønstrup — hvilket, som meldt, skete i 1872 — hørte imidlertid Ydelserne op, og siden den Tid har hun intet Bidrag modtaget og ej heller krævet noget saadant, ligesom hun ogsaa nævnte 50 Rdlr. ingensinde ere blevne betalte til Tiltalt og som Grund til, at hun, uagtet denne opfordrede hende derom, ikke gjorde noget Skridt for at forskaaffe Datteren dette Beløb, har hun anført, dels at hun Intet vilde have at skaffe med Arrestanten, dels at det stadig hed sig, at han Intet havde med Helene Frederikke Thomsens ovennævnte Søster, Amalie, hederhos forklaret, at hun erindrer, at Arrestanten i den Sommeferie, der gik forud for Tiltaltes Fødsel, tilbragte den meste Tid i hendes og Helenes Hjem, og at han da — ligesom iøvrigt ogsaa i andre Ferier, naar han var hos Helene, uden at hun dog vil kunne mindes, om det ogsaa var Tilfældet efter Sommeren 1859 — om Natten laa i samme Seng som hun og Helene, idet denne laa i Midten og Arrestanten yderst, men hun ikke kan sige, om Arrestanten og Helene havde legemlig Omgang med hinanden, da hun, som hun har udtrykt sig, var saa ung, at hun ikke tænkte paa Sligt, og som oftest allerelev sov, naar de andre gik tilsengs. Under det ovenomhandlede Forhør Overrettens Foranstaltning optagne yderligere Forhør, under hvilket hun har beediget sine under Sagen afgivne Forklaringer, har hun dog tilføjet, at hun ikke tør sige at have set Arrestanten og Helene ligge sammen i samme Seng som Vidne, men at hun, da Arrestanten laa i Sengen om Morgenens, naar hun vaagnede, og Helene ikke havde noget andet Sted at ligge end i den samme Seng, jo ikke tvivlede om, at Helene havde ligget i den sammen med hende og Arrestanten, idet den sidste i disse Tilfælde Aftenen forud havde været i deres Hjem, ved hvilke Lejligheder han ofte sad med Helene paa Skjød. Iøvrigt har hun udsagt, at hun ikke har nogen Tvivl om, at Arrestanten er Fader til Tiltalte, samt at hendes og Helenes Forældre, da denne mærkede, at hun var bleven frugtsommelig, og fortalte deres Moder, hvem Faderen var, ogsaa strax var paa det Rene hermed, da der dengang ikke kom andre Mandfolk til Helene og hun ingen anden Kjæreste havde haft end Arrestanten. Medens denne i det første over ham optagne Forhør med Hensyn til sit Forhold til Helene udtalte, at han ege-

aldrig havde været Kjæreste med hende, men at han nok ede, at det, da han var 15 à 16 Aar gammel, hed sig saaes, maa han under de senere Forhør anses at have erkjendt, han har været forlovet med hende, idet han navnlig har indnømt, at det allerede 2 à 3 Aar forinden Sommeren 1859 er en Aftale, at de i sin Tid skulde træde i Ægteskab sammen; men, som ovenfor, meldt har han benægtet nogensinde at have haft Samleje med hende, og han har derhos anført, at han Sommerferien 1859 først kom hjem fra Seminariet i de første dage af August eller de sidste Dage af Juli Maaned, og at han mentlig herefter ikke kan være Fader til det af Helene den 18 April 1860 fødte Barn. Der er imidlertid fremkommet Oplysninger i Sagen, der ikke efterlade nogen Tvivl, at den af Helene afgivne Forklaring i det Væsentlige er ærensstemmende med Sandheden. I saa Henseende bemærkes følgende; Der er under Sagen fremlagt en Række Breve — mellem 60 og 70 i Tallet — fra Arrestanten til Helene, der er deres Datering ere skrevne i Tidsrummet fra den 30 Marts 1857 til den 13 April 1861 og som indtil deres Fremgængelse have været i Helenes Besiddelse. Disse Breve der paa enkelte Undtagelser nær handle om det Kjærlighedsforhold, der stod mellem Arrestanten og Helene, udvise, at de vare forede i det ovennævnte Tidsrum, indtil Arrestanten ved et Brev 6 Januar 1861 hævdede Forlovelsen. Allerede i de Breve, der ere skrevne i Tiden mellem Julen 1858 og Sommerferien 59, findes der Yttringer, der tyde hen paa, at Arrestanten havde været hjemme i Julen, under dette Besøg havde det Samleje med Helene, og efter Yttringer i flere Breve, der ere skrevne kort før den nævnte Sommerferie, maa det antages, den paa Seminariet i Sommeren 1859 afholdte Examen er afsluttet senest den 23 Juli, og at han strax derefter er kommet hjem. Af Indholdet af de efter den nys nævnte Ferie skrevne Breve maa det dernæst med Bestemthed sluttes, at han denne Ferie jævnligen havde haft Samleje med hende. I et Brev af 29 August 1859, der efter sit Indhold maa antages at være skrevet strax efter hans Tilbagekomst til Seminariet, hedder det saaledes bl. A., at de tog „Afsked med hinanden, efterat de havde været en Maanedstid sammen som Ægtefolk“, og da det senere er meldt, at Helene var bleven besvangret, forudsættes det helt naturligt, at den af Helene skrevne Brevene, at det var ham, der havde besvangret hende. Eftersom han saaledes i Breve fra Oktober, November og December af den nævnte Maaned er skrevne, som det maa antages, i Anledning af Antydninger fra hendes Side i den anførte Retning, havde det været naturligt, at Yttringer falde om, at han, hvis det viste sig at være sandt, aldrig vilde forlade hende, eller at det vilde være naturligt, om han forlod hende, da han selv var Skyld i det, og efterat han navnlig i et Brev af 15 December 1859,

da en Meddelelse fra hende om hendes „Tilstand“ havde, so han i Brevet har udtrykt sig, sat ham i den heftigste og sor modigste Stemning, havde paalagt hende at faa at vide, om „d var Tilfaeldet eller ikke“, og eventuelt at tage sin Moder — paa Raad, idet han tilfojede, at „hv det vilde gaa ham over“, medens han var i Lyngby, vilde ha sikkert blive bortvist fra Seminariet, og at han, hvis han havde vidst det tidligere, kunde have skrevet til Kongen om Bevilligt til at gifte sig i Julen, hvorhos han foreslog hende eventuelt tage Ophold hos en Søster af hende, medens det Hele st paa, for at Ingen skulde faa det at vide, for hvilket Opho han med Glæde vilde betale, udtalte han i et Brev af 3 Janu 1860, da han havde faaet sikker Underretning om, at Hele var frugtsommelig, at man jo maatte „finde sig deri, da m selv var Skyld i Ulykken“, hvorhos han i samme Brev anmodet hende om at dolge det saa vidt og saa længe som muligt, og et Brev af 18 s. M. skriver han bl. A., at det var blevet ha kundbart, at En, som har et Barn udenfor Ægtestanden, ik kan faa nogetsohmest Embede, og at han derfor, hvis han, so det nu lod til, skulde blive Fader til et saadant Barn, vistn helst maatte tage fra Seminariet, idet han dog som Noget, d kunde hjælpe ham, nævner, at Helene ikke behøvede at a give nogen Fader, men kunde paastaa, at hun „Ingen vidste hvad hun dog paa ingen Maade skulde gjøre, hvis hun v bange for, at han paa denne Maade vilde unddrage sig fra være Fader, idet han med Fornojelse vilde paatage sig Skyld som saadan. I et Brev af 27 April 1860 skriver han, efter have faaet Underretning om Barnets Fødsel, at han i høj Gr forbausedes herover, da han ikke havde ventet at modtage o saadan Tidende saa snart, hvorhos han spoger hende, hvad h nu vilde svare, naar hun blev opfordret til at sige, hvem d var Fader til Barnet, og i 2 senere Breve henholdsvis af 3 Maj og 27 Juni 1860 kalder han Barnet „min“ eller „vor lille Datter“, hvorhos han i det sidst nævnte Brev meddeler hend at han havde faaet et Andenlærerembede nede ved Horsens, id han tilføjer, at han havde søgt Embede saa langt fra sit Hje „for at det bedre kunde lade sig gjøre, at vi snart kunde bli gift“. I et Brev af 18 November s. A. udtalte han — i A ledning af, at hun havde meddelt ham, at hun tænkte paa, „ faa den Lille i Kirke“, og spurgt ham, hvilket Navn de o skulde give Barnet — at det vilde han ikke have med at gjø det kunde hun og deres Forældre blive enige om, og at d var hans Villie dermed, hvad der var deres Villie. I det Br af 6 Januar 1861, ved hvilket han, som ovenfor meldt, hve deres Forlovelse, lovede han hende „paa Ære og Samvittighed at han, saasnaart det var ham muligt, vilde tage den lille Pi og opdrage hende, „saa godt som nogen Mand kan gjøre“, id

en dog tilføjede, at han ikke kunde modtage hende i sin daerende Stilling, men at det i alt Fald skulde ske inden Forbet af 3 Aar, og endelig siger han i Slutningen af det sidste de her omhandlede Breve, der er dateret den 13 April 1861, L. A.: „hils navnlig min lille Skat i Vuggen“. Arrestanten maa nu anses at have indrømmet i sin Tid at have skrevet de nævnte Breve til Helene; men han har villet gjøre gjældende, at Indholdet af Brevene er usandt, forsaavidt det, som ovenfor, gaar ud paa eller viser hen til, at han i Sommeren 1859 er havt Samleje med Helene, og at han er Fader til det af hende i April 1860 fødte Barn, og han har i saa Henseende erklæret, at han efter hendes udtrykkelige Anmodning havde oplyst sig som anført i Brevene, for at hun ved at forevise dem for sin Stedfader — der, naar han fik at vide, at hun var bleven besvangret af en Anden end Arrestanten, med hvem hun var forlovet, vilde have sendt hende bort fra Hjemmet — kunde han have ham til at tro, at Arrestanten var Fader til Barnet, og at han vilde gifte sig med hende; men ligesom dette Foregikende maa anses uforeneligt med Brevenes hele Karakter og Indhold, saaledes er der ojheller under Sagen fremkommet nogetsomhelst til Stotte for samme, og Helene har navnlig benægtet at have modtaget nogen Anmodning som den anførte til Arrestanten. Vedens det Dokument om Alimentationsbidrag m. m., som Arrestanten efter Helenes Forklaring, der i saa Henseende maa anses bestyrket ved det iøvrigt Fremkomne, skal have underrettet om i hendes Hjem, ikke har kunnet skaffes tilveje under Sagen, har ovennævnte Prokurator Willadsen — der har udsagt, at han Intet kan huske om, at Helene har indleveret et saadant Dokument til ham, men at det dog godt kan forholde sig saadant — afgivet til Retten tvende af ham affattede, med Arrestantens Navn underskrevne Dokumenter, der begge ere daterede i Sønderstrup, den 16 December 1866, nemlig dels en Obligation, hvorved Udstederen tilstod at være skyldig til Helene et Beløb af 50 Rdlr., som han forpligtede sig til at betale hende i 13 Juni Termin 1875, og som han, saa længe Beløbet forblev udestaaende hos ham, skulde forrente med 4 % aarlig, hvilken rente skulde erlægges i hvert Aars 13 Juni Termin, dels et Brev, hvorefter han forpligtede sig til at betale et aarligt Alimentsbidrag af 16 Rdlr. til, som det i Dokumentet hedder, det lille Pigen Helene Frederikke Christensen — med hvilket Efternavn Helene efter det Oplyste undertiden kaldes — af Mygdal og Sogn med mig sammeavlede — hvilke sidste tre Ord ere overstregede — den 18 April 1860 fødte Pigebarn, der er kaldet Ane Oline Sorensen, hvilket Bidrag skulde erlægges indtil Barnet havde fyldt sit fjortende Aar, og erlægges med Halvdelen hver 1 Januar og 1 Juli, første Gang den 1 Juli 1867. Obligationen er derhos forsynet med Pantegninger,

der ere underskrevne af ovennævnte Anders Christian Nielsen, hvorved der særskilt for hver af Terminerne fra Juni 1867 December 1871, begge inklusive, er kvitteret for Renten, h Gang til Beløb 1 Rdlr., og med en ligeledes af ham und skreven Paategning, hvorefter Renten er betalt for 1½ Aar Juni Termin 1873 med 3 Rdlr., og paa samme Maade er c fornævnte Bevis forsynet med Paategninger, underskrevne Anders Christian Nielsen, hvorved der er kvitteret særskilt : hvert Halvaarsbidrag til Beløb 8 Rdlr., der forfaldt i Tiden ir til Januar 1872, derunder ogsaa det den 1 s. M. forfaldne l drag, samt med en den 28 Oktober 1873 dateret Kvittering i ham for Modtagelsen af Bidraget for 1 Aar til 1 Januar 187 16 Rdlr., og 1 Afdrag af 1 Rdlr. paa Bidraget for Halvaa til 1 Juli 1873. Prokurator Willadsen har med Hensyn disse Dokumenter forklaret, at han mindes, at Andreas Christi Nielsen henvendte sig til ham for at forskaffe Helene Bidrag h Arrestanten til hendes Barn, og at han ogsaa nok tror, at Hele har været en eller to Gange hos ham i denne Anledning, sa at han anser det for sandsynligt, at Helene første Gang v hos ham sammen med Svogeren, hvad han dog ikke erindr Dokumenterne blev underskrevne af Arrestanten i Lønstrup, de ovennævnte Ord „med mig sammenavlede“ i det sidst nævr Bevis ere overstregede forinden Underskriften, hvilket, saa vi Willadsen erindrer, skete paa Foranledning af Arrestanten m en Yttring fra ham om, at han jo havde Lov til at overtage Anders Forpligtelse. Endvidere har Willadsen udsagt, at de Henhold til Dokumenterne indkomne Beløb ere af ham beta til Anders Christian Nielsen, og at han vel ikke erindrer, hve der betalte Pengene til ham, men at han ikke nærer Spor Tvivl om, at de ere komne fra Arrestanten, samt at det sta temmelig sikkert for ham, at Pengene undertiden ere send ham med Brev, stilet fra Arrestanten. Denne har erkjendt have underskrevet begge de nævnte Dokumenter i Lønstr Kro, men han har paastaet, at han var beskjænket, da h underskrev dem, og at de, som han har udtrykt sig, ere fing rede, idet de kun skulle være udstedte efter Helenes indtrængen Bønner i et lignende Øjemed, i hvilket han vil have skrev Breve til hende af det ovenangivne Indhold, nemlig for, at ved at forevies hendes Stedfader, kunde bibringe ham den A skuelse, at Arrestanten var Fader til Tiltalte, og han har t føjet, at det udtrykkelig var ham lovet, at Dokumenterne k skulde blive benyttede hertil, og at der aldrig skulde blive gj Brug af dem overfor ham. Med Hensyn til de ovennævn Ord, der ere overstregede i det ene af Dokumenterne, har h efter først at have udsagt, at han slet ikke kunde mindes, disse Ord ere blevne overstregede, senere under Forhørerne f klaret, at han, efter hvad han nu huskede, ikke vilde underskri

Dokumentet, forinden bemeldte Ord vare udstregede, for at Dokumentet ikke skulde indeholde nogen Anerkjendelse af Paterniteten. Han har derhos benægtet at have betalt de paa Dokumenterne afskrevne Beløb af Renter og Alimentationsbidrag, hvorimod han i flere Gange vil have indbetalt et Beløb af 40 Kr., som han havde laant af Helene, tillige med paaløbne Renter heraf til Prokurator Willadsen. Der er imidlertid Intet fremkommet under Sagen til Bestyrkelse af Arrestantens nævnte Foregivende om, at han ved Dokumenternes Underskrift var beskjenket, eller om det Ojemed i hvilket de skulde være udstedte, og navnlig maa hans Benægtelse af at have betalt de ommeldte Renter og Alimentationsbidrag, efter det Fremkomne anses urigtig. I saa Henseende bemærkes, at Arrestantens Fader, Sognefoged Soren Christensen af Astrup, har udsagt, at han veed, at Arrestanten har svaret Bidrag til Helene til dennes Barn, Ane Oline Sorensens Underholdning. Arrestantens fraseparerede Hustru, Karen Marie Christensen har forklaret, at hun ikke lang Tid, efterat hun var bleven gift med ham — hvilket, som meldt, skete i Begyndelsen af 1864 — fik at vide af ham, at han aarlig maatte betale Helene et Pengebeløb af 16 Rdrl. eller 32 Kr., og at hun ikke nærrede nogen Tvivl om, at det var til Underholdning af det Barn, han havde med Helene, samt at hun mange Gange har maattet laane Pengene til Arrestanten, der ofte yttrede til hende, at de endelig skulde betales, da det ellers blev galt med ham, og at Arrestanten besorgede de af hende saaledes laante Penge til Willadsen. Denne har derhos til Retten afgivet et Brev til ham fra Arrestanten af 15 September 1873, ifølge hvilket denne med Brevet sendte ham 10 Rdrl. til Helene, hvilket Beløb efter Brevets Indhold maa antages at have været Afdrag paa et ham paahvilende Alimentationsbidrag, i hvilken Henseende bemærkes, at der i Brevet bl. A. findes en Yttring om, „at en 16 à 17-Aars Dreng er bleven et Offer for en 22-aarig Piges Forførelser“. Hertil kommer endnu, at ligesom Helene har paastaaet, at hun ikke havde laant Arrestanten andre Beløb end 5 Rdrl., som hun fik tilbagebetalt, inden hun modtog Bidrag til Barnet, og 14 Rdrl., som hun selv laante af en Værtshusholders Kone i Hjørring, og som Arrestanten har tilbagebetalt til Værtshusholderen, og at hun aldrig har modtaget noget af sit Tilgodehavende hos Arrestanten, der hidrørte fra Laan, gennem Willadsen og Anders Christian Nielsen, saaledes har ogsaa Willadsen udsagt, at han ikke tror af Arrestanten at have modtaget andre Penge til Helene end dem, der findes afskrevne paa de ovennævnte 2 Dokumenter. Hvad endelig angaar de Ord, der ere overstregede i det ene af Dokumenterne, da findes der, selv om Overstregningen er sket efter Arrestantens Begjæring, ikke heraf at kunne udledes noget Videre, eftersom Arrestantens Stilling

som Skolelærer paa den Tid, da han underskrev Dokumentet kunde være et tilstrækkeligt Motiv for ham til ikke at ville af give en udtrykkelig Anerkjendelse af at være Fader til et uden for Ægteskab født Barn. Ligesom det efter de Forklaringer der i saa Henseende ere afgivne af et ikke ubetydeligt Anta Deponenter, maa antages at Helene paa den Tid, da hun var forlovet med Arrestanten, var anset for en sædelig og ordentlig Pige, og at det først var efter Bruddet med Arrestanten at hun i saa Henseende forandrede sig, saaledes er der ejheller iøvrig under Sagen fremkommet Noget, som kunde give Grund til at antage, at hun i det nævnte Tidsrum og navnlig paa den Tid da Tiltalte er undfangen, har staaet i et utugtigt Forhold til andre Mandspersoner. Vel har i saa Henseende pastor emeritus Boch, der var Sognepræst for Bjergby og Mygdal Pastorat fra 1843 til 1864, forklaret, at han, da Helene i Aaret 1860 fødte et uægte Barn, horte omtale, at man mente, at Skolelærer Hjelm i Mygdal, som senere i Aaret 1861 affivede sig selv, skulde være Fader til dette Barn, uden at han iøvrigt véd, hvorpaa en saadan Mening var grundet, men ved den i saa Henseende foretagne Undersøgelse, derunder navnlig ogsaa det fornævnte ved Overrettens Fordinstaltning optagne yderligere Forhør, er der ikke fremkommet nogen Oplysning, som gjør det antageligt, at der i sin Tid har bestaaet et utugtigt Forhold mellem fornævnte Hjelm og Helene, hvad denne bestemt og vedholdende har benægtet, og ingen af de under Sagen herom afhørte Personer vil derhos have hørt et Rygte som det af pastor emeritus Boch omforklarede. Efter hvad der er oplyst har det ogsaa været en almindelig Mening mellem Slægt og Venner samt dom, der kjendte de Paagældende, at Arrestanten var Fader til Tiltalte Idet det nu maa antages, at Undfangelsen af det Helene der 17 eller 18 April 1860 fødte Barn kan have fundet Sted medens Arrestanten var hjemme i Sommerferien 1859, maa det efter alt, hvad der i saa Henseende foreligger, anses tilstrækkeligt godtgjort, at han er Tiltaltes Fader, og det bliver herefter at undersøge, om han kan antages at have staaet i et utugtigt Forhold til hende. Tiltalte har i saa Henseende nærmere forklaret følgende: Ved Helligtrekongerstid 1885 traf hun — der kun en enkelt Gang tidligere havde set Arrestanten — denne hos en Søster af ham, hos hvem hans Fader nyder Aftægt, og da hun ved denne Lejlighed beklagede sig over, hvor vanskeligt det var for hende at komme ud af det, tilbød han hende at komme hjem til sig, hvorfor hun takkede, uden at der dengang blev truffet nogen Aftale mellem dem herom. Efterat Arrestanten engang senere havde truffet hende og gjentaget sit Tilbud, som hun imidlertid da var mindre tilbøjelig til at modtage, kom han i den derpaa følgende Tid hyppigt til Mygdal, hvor Tiltalte opholdt sig hos sin Moder, og pressede stærkt paa for at faa

ende til at tage hjem med sig, og tilsidst gav hun da efter, i hvilken Henseende hun har udsagt, at Arrestanten trængte til en Husbestyrerinde, og at hun tog til ham for at finde et Hjem. Som ovenfor meldt, flyttede hun med sit Barn til ham den 10 Juni 1885, og efter hendes Forklaring vilde han strax efter indflytningen have Samleje med hende. Hun, der gjerne vilde bære et ordentlig Liv, vægrede sig en Tid ved at opfylde hans Begjæring, men efter Forløbet af ca. 1 Måned eller, som hun senere har udsagt, 6 Uger, gav hun efter for hans Villie, og fra den Tid og indtil nærværende Sags Paabegyndelse, alene med Indtagelse af det Par Måned, i hvilke hun, som ovenfor nævnt, ikke opholdt sig hos Arrestanten, have de efter hendes Forklaring samlevet som Mand og Hustru, idet de stadig have øgt Seng sammen og haft legemlig Omgang med hinanden. Grunden til, at hun i November 1885 tog bort fra Arrestanten, var, at han var temmelig hård imod hende, men paa hans gentagne Bønner, og idet han lovede at ægte hende, lod hun sig bevæge til atter at flytte sammen med ham. Hun har erkjendt, at hun, efterat hun, som meldt, var taget fra Arrestanten, laa et Par Nætter i Seng sammen med ovennævnte Anton Christian Antonsen, men hun var alt dengang frugtommelig med det Barn, som hun fødte den 12 Mai 1886, og hun har paastaet, at hun under sit Ophold hos Arrestanten ikke har haft Samleje med andre end denne, og at han saaledes er Fader baade til det nys nævnte Barn og til det, hvormed hun nedkom den 5 November f. A. Iøvrigt gaar hendes Forklaring ud paa, at Arrestanten under deres Samliv stadig lovede hende Ægteskab, og at Grunden til, at det ikke blev til noget andet, var, at hun, som hun har udtrykt sig, tidt tiggede ham om at faa Sagen i Orden, efter hans Angivende var den, at hun, for at opnaa endelig Skilsmisse fra ovennævnte Karen Marie Christensen, skulde betale et Beløb af ca. 33 Kr., som hun foreløbig ikke havde set sig i Stand til at tilvejebringe. I saareløsende er det ogsaa under det efter Overrettens Foranstaltning i Sagen optagne yderligere Forhør blevet oplyst, at Arrestanten i Februar 1886 indgav en Ansøgning om Skilsmissebevilling samt Tilladelse til at indgaa nyt Ægteskab, og at vedkommet i den Anledning under 27 Juli s. A. lod ham tilkjende, at den ansøgte Skilsmissebevilling, dog uden Tilladelse til at indgaa nyt Ægteskab, vilde blive ham meddelt gennem vedkommet, naar han til samme indsendte det for en saadan Bevilling afslædede Gebyr, 33 Kr. 66 Øre, men at Bevillingen ikke er bleven udfærdiget, da Arrestanten undlod at indsende Beløbet. Arrestanten har erkjendt, at det i den Tid, i hvilken Tiltalte har boet hos ham, har været hans Hensigt at indgaa Ægteskab med hende, og at han — efter sit Udsagn væsentligst for at beholde hende i Huset — ogsaa har tilbudt hende Ægteskab,

hvilket Tilbud dog selvfølgelig var betinget af, at hun fik skiftet m. v., og at han paa sin Side opnaaede endelig Skilsmisse fra sin Hustru og en Ordning af sine Forhold. Endvidere har han indrømmet — hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger desangaaende — at de havde Natteleje i samme Værelse, hvor de hver havde sin Seng, hvilke Senge stod ved samme Væg med Enderne mod hinanden. Som alt anført, har han imidlertid benægtet nogensinde at have haft Samleje med Tiltalte, og han har udsagt, at han ikke véd, hvem der er Fader til det af Tiltalte den 12 Mai 1886 fødte Barn, hvorom han aldrig har spurgt hende, men at han antager, at hendes tidligere Kjøreste, ovennævnte Anton Christian Antonsen, er Fader til Barnet, i hvilken Henseende han har anført, at Anton i Sommere 1885 i alt Fald én Gang, vistnok den 8 August, besøgte Tiltalte hos Arrestanten. Endvidere har han erklæret, at han ikke véd, hvem der er Fader til det Barn, med hvilket Tiltalte var frugtsommelig ved Undersøgelsens Begyndelse, og at han aldrig har spurgt hende derom, idet han, som han har udtrykt sig knapt nok var vidende om, at hun var frugtsommelig, da hun blev arresteret. Vel er det nu oplyst, at Anton Christian Antonsen en Gang i August 1885 — vistnok den 7de eller 8de — var i Lønstrup, hvor Arrestanten og Tiltalte boede, og Tiltalte har i sin Henseende forklaret, at han ved denne Lejlighed vilde have hende til at forlade Arrestanten og gifte sig med ham, hvad hun da ogsaa nok var villig til, hvorimod Arrestante ikke vilde tillade det; men baade Tiltalte og Anton — hvilke Sidste har beediget sine under Sagen afgivne Forklaringer — have benægtet, at de ved den nys nævnte Lejlighed havde Samleje med hinanden, og det er ogsaa oplyst og af Arrestante erkjendt, at Anton under det ommeldte Besøg logerede om Natten hos en Detaillist i Lønstrup. Anton har derhos — Overensstemmelse med, hvad Tiltalte, som meldt, i sin Henseende har udsagt — benægtet nogensinde at have haft Samleje med Tiltalte i den Tid, hun har boet hos Arrestanten, hvorom han har forklaret, at da han var sammen med hende i Efteraaret 1885 hos en Svoger af sig, kunde det ses, at hun var frugtsommelig, samt at hun for ham opgav, at Arrestanten var Fader til det Barn, hun skulde føde, og han har tilføjet, at han ikke destomindre vilde have giftet sig med hende, men at Tiltalte, da han talte til hende derom, sagde, at Arrestante „ikke led“ et saadant Ægteskab, ligesom han under det tidligere nævnte yderligere Forhør har udsagt, at Arrestanten ved et Møde i Helenes Hjem mellem Arrestanten, Tiltalte og Anton hvor der var Tale om, at denne vilde gifte sig med Tiltalte, fremkom med Udtalelser, der efter Antons Opfattelse sigtede til at det var Arrestanten, der havde besvangret Tiltalte, hva

Arrestanten dog ikke sagde ligefrem, uden at Anton imidlertid kan mindes, hvorledes Ordene faldt. Der er derhos ej heller iøvrigt under Sagen fremkommet nogen Oplysning, der kunde gjøre det antageligt, at Tiltalte under sit Ophold hos Arrestanten har staaet i utugtigt Forhold til andre Mandspersoner. Derimod tyder den Omstændighed, at den af Tiltalte den 12 Mai 1886 fødte Søn blev døbt med Arrestantens Navn, hen paa, at der bestod et saadant Forhold mellem hende og Arrestanten, i hvilken Henseende bemærkes, at det efter det Oplyste maa antages, at Arrestanten i sin Tid har bestilt Barnets Daab, og at han til Forklaring af, at Barnet blev døbt med hans Navn, uagtet han, efter hvad han paastaar, ikke er dets Fader, under Forhørene kun har anført, at det skete efter Tiltaltes Begjæring, uden at han vil kunne erindre, om hun havde talt med ham derom i Forvejen, hvad han dog ikke tror. I en under Sagen fremlagt Skrivelse til hans Defensor for Overretten har han i saa Henseende yderligere anført, at Barnet fik Navnet „Sørensen“, fordi Jette var Tiltaltes Efternavn, og at hun selv havde valgt dets Fornavn „Martin“. Indholdet af 3 Kjærlighedsbreve fra Arrestanten til Tiltalte — der ere udaterede, men som Tiltalte, der har afgivet dem til Retten, antager at have modtaget fra ham i Efteraaret 1885, da hun, som meldt, var borte fra ham — viser ligeledes hen til, at Arrestanten og Tiltalte stod i et utugtigt Forhold til hinanden, og i et under Sagen fremlagt Brev til Anton Christian Antonsen, der er dateret den 20 Juni 1885, men som, efter hvad saavel Anton som Tiltalte mene, først skal være skrevet og afsendt en Maanedstid senere, skriver Arrestanten om sit Forhold til Tiltalte, at han elskede hende og havde havt til Hensigt at ægte hende, og senere hedder det i Brevet: „Hun var nu paa sjette Uge delt Seng og Samleje med mig, vi have været som Mand og Kone baade her og i Mygdal forhen . . . .“, naar jeg tænker paa, at jeg nu i saa lang Tid har sovet i hendes Arm . . . .“, hvorved iøvrigt bemærkes, at efter Tiltaltes Forklaring er det ikke rigtigt, naar det, som anført, i Brevet hedder, at Arrestanten ogsaa havde havt Samleje med hende i Mygdal. Arrestanten har med Hensyn til dette Brev gjort gjældende, at dets sidst anførte Indhold er usandt og kun skrevet af ham for at forskrække Anton, da det var Arrestantens Hensigt at gifte sig med Tiltalte. Endvidere har Indsieder og Fisker Christoffer Jensen afgivet en edelig Forklaring, som gaar ud paa, at han — der i Løbet af et halvt Aars Tid fra sidst i Efteraaret 1886 til Slutningen af Foraaret 1887 har drevet Fiskeri sammen med Arrestanten, og som da om Morgenen har ventet denne, der som Regel ikke var opstaaet, naar Vidnet kom, hvorfor han kaldte paa ham ved at banko paa Ruden eller ved Raab gennem Sovekammervinduet — ved saadanne Lejlig-

heder flere Gange imod Slutningen af Vinteren og i det nævnte Foraar saa Arrestanten og Tiltalte ligge sammen i den af Sengen i Sovekammeret, der stod nordligst, og at Arrestanten selvfølgelig ved disse Lejligheder var afklædt. Ligeledes har Fisker og Husejer Søren Pedersen edelig forklaret, at han — der i en 8 Dages Tid kort forinden Arrestantens Anholdelse har dreve Hummerfiskeri sammen med denne og da undertiden har kaldt paa ham om Morgenen, naar de skulde paa Fiskeri — da en Par Gange har set, at medens der i den ene af Sengene Værelset kun laa et Barn, laa der i den anden Seng, nemlig den, der stod nordligst, 2 Personer, og at han kunde se, at den ene af dem var et Mandfolk, hvorimod han ikke kunde se, om den anden var et Barn eller et Fruentimmer eller muligens et andet Mandfolk, men at han ikke tvivlede om, at det var Arrestanten og Tiltalte, der laa sammen. I Anledning af disse Vidneforklaringer har Tiltalte udsagt, at hun hentyttede den nordligste Seng, at Arrestanten, naar han havde lagt sig hende om Aftenen, som oftest blev liggende i hendes Seng, indtil han stod op om Morgenen, at han saaledes flere Gange har rejst sig fra hendes Seng, naar der blev kaldt paa ham, fordi han skulde paa Fiskeri, og at hun derfor maa anse de ommeldte Forklaringer for rigtige; men iøvrigt har hun med Hensyn til Søren Pedersens Forklaring tilføjet, at Arrestanten ogsaa under tiden om Morgenen har lagt sig over i hendes Seng, efterat hun var staaet op, hvilket han da har gjort, for at berolige de mindste Barn. Endelig har en Tjenestepige og en Kone — hvilke den Førstnævnte har beediget sin Forklaring — udsagt at de en Gang i forrige Sommer, da de samtidig med Arrestanten og Tiltalte vare ude i Klitterne eller den saakaldte Havbakk ved Lønstrup, saa, at Arrestanten, der laa med Hovedet i Tiltaltes Skjød, følte hende paa Benene, ved Synet af hvilket Vidnerne efter deres Forklaringer blev saa „flove“, at de gik dore. Vej uden at tale med Arrestanten og Tiltalte. Efter alt, hvad der saaledes er fremkommet, hvortil endnu kan føjes, at de efter det Oplyste har været en almindelig Antagelse i Lønstrup at Arrestanten og Tiltalte have lovet som Mand og Kone, og naar tillige henses til, at Arrestanten under Undersøgelsen ojen synlig har vist kraftig Bestræbelse for ved usande Forklaringer at undertrykke Sandheden, findes det at være tilstrækkelig godt gjort, at han i den Tid, han har levet sammen med Tiltalte jævnligen har havt legemlig Omgang med hende. Da nu Arrestanten under Forhørene gjentagende har erkjendt, at han aldrig har tvivlet om, at Tiltalte er det Barn, Helene fik i April 1860 og hvortil hans ovennævnte Breve til Helene samt de ligeledes af ham til hende udstedte tvende Dokumenter sigte, findes der ikke at kunne være nogen Tvivl om, at han, da han indloc

sig i et utugtigt Forhold til hende, har vidst, at hun er hans Datter, og han — der har været underkastet kriminelle Under-søgelser i Aaret 1864 som mistænkt for Hoer og i 1875 som sigtet for gjentagne Gange at have gjort Forsøg paa at forgive sin ovennævnte, nu fraseparerede Hustru, uden at der imidlertid ved disse Lejligheder blev beordret Aktion imod ham, men som øvrigt ikke ses tidligere at have været offentlig tiltalt, hvorimod man ifølge Højesteretsdom af 8 December 1880 i en privat Injuriessag har været anset efter Straffelovens § 215 med simpelt Fængsel i 2 Maaneder — vil derfor for sit ovenomhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 161 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 5 Aar. Hvad dernæst Tiltalte angaar, da har hun erkjendt, at hendes Moder altid har sagt, at Arrestanten var hendes Fader, samt at hun vidste, at hun var døbt med Arrestantens Navn. Hun havde derhos set, at hun paa sin Koppeattest stod opført som Datter af Martin Sørensen, og med Hensyn til, at Arrestantens Fader efter det Oplyste var Forlover ved hendes Bryllup, har hun indrømmet, at hun havde henvendt sig til ham herom, fordi hun gik ud fra, at han var hendes Bedstefader. Indtil hun lærte Arrestanten at kjende, vil hun dog ikke have tænkt videre over, om hendes Moders ovennævnte Opgivende var rigtigt, ihvorvel der efter hendes Forklaring undertiden opstod Tvivl hos hende herom, i hvilken Henseende hun saaledes har anført, at det forekom hende mistænkeligt, at Moderen, der havde sagt hende, at Arrestanten skulde betale hende et Beløb, naar hun blev 16 Aar gammel, ikke vilde gjøre noget Skridt til Pengenes Inddrivelse. Da Arrestanten vilde have hende hjem til sig, troede hun maaske nok, at det var som hendes Fader, at han foreslog hende dette; men forinden hun flyttede ind til ham, spurgte hun ham gjentagne Gange, om han var hendes Fader, hvad han imidlertid benægtede ogsaa i Overværelse af hendes Moder, der stadig holdt paa, at man var det. Efter Tiltaltes Udsagn forsikkrede Arrestanten hende altid højt og helligt, at han ikke var hendes Fader, og hun stoledes paa ham fremfor sin Moder, til hvis Ord hun aldrig vil have havt ret Tillid i slige Sager, idet det var hende bekjendt, at Moderen havde fort et løst Liv, i hvilken Henseende Tiltalte har udsagt, at hun selv som Barn havde været Vidne til, at Moderen havde ligget i Seng sammen med idetmindste 2 forskjellige Mandspersoner. Tiltalte har erkjendt, at der tidt og ofte under hendes Samliv med Arrestanten — navnlig paa Grund af, at han trak det i Langdrag med at gifte sig med hende — opstod Tvivl hos hende, om han foer med Sandhed, og at Tanken om, at han dog mulig var hendes Fader, har ængstet hende: men efter hendes Udsagn lod hun sig stadig berolige af Arre-

stanten, der navnlig ogsaa erklærede sig i Stand til at bevise, at han ikke var hendes Fader, og som derhos vedblev med at love hende Ægteskab, og hun har tilføjet, at hun ikke véd bedre, end at det var for at opfylde dette Lofte, at Arrestanten indgav den ovennævnte Ansøgning om Bevilling til Skilsmisse fra sin fraseparerede Hustru og om Tilladelse til at indgaa nyt Ægteskab. Naar hun spurgte ham om, hvem der da var hendes Fader, svarede han, at Vedkommende maaske var død, men opgav iøvrigt ikke nogen bestemt Person. Tiltalte har nu vedblivende under Forhørene paastaet, at hun troede Arrestanten paa hans Ord, idet hun har tilføjet, at hun i andet Fald ikke vilde have indladt sig med ham, og vel er det oplyst, hvad hun ogsaa her erkjendte, at hun under Samlivet med Arrestanten er bleven advaret baade af sin Moder, der af og til har talt til hende om det Forfærdelige i, at hun avlede Børn med sin egen Fader, og som ogsaa har advaret hende i et under Sagen fremlagt Brev, og af en Søster til Arrestanten, der, da Tiltalte i Pintsen 1887 var i Besøg hos hende, yttrede, at Tiltalte vel nok vidste, at Arrestanten skulde være hendes Fader; men ligesom Tiltalte har paastaet, at disse Advarsler ikke rokkede hendes Tro paa Arrestanten, saaledes have ogsaa hendes Moder og Arrestantens ommeldte Søster Begge udsagt, at Tiltalte, saavidt de kunde mærke, havde fæstet Lid til Arrestantens Udsagn om, at han ikke var hendes Fader. Der findes nu efter Sagens Omstændigheder i det Hele ikke aldeles tilstrækkelig Foje til at forkaste Tiltaltes ovenanførte Forklaring, og idet der her efter maa gaaes ud fra, at hun har hengivet sig til Arrestanten i Tillid til hans Forsikkring om, at hun ikke var hans Datter — hvilken Forsikkring hun ogsaa har udtalt i et af de ovennævnte 3 Breve til hende — samt idet der iøvrigt ikke er tilvejebragt Oplysninger, som særlig tale for, at hun har været vidende om, at Arrestanten havde havt legemlig Omgang med hendes Moder, maa det billiges, at hun ved Underrettsdommen er frifunden for Aktors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger.

nr. 164. Fuldmægtig August Nielsen og Instrumentmager
Christian Nissen (Selv)

contra

So- og Handelsrettens Skifteretsafdeling, som behandler
ortepianofabrikant Anders Peter Arvesens, Firma A.
Arvesen & Co.'s Konkursbo (Ingen),

etr. Spørgsm. om Citanternes Ejendomsret til eller Sikkerhedsret
i forskellige af Boets Ejendele.

So- og Handelsrettens Skifteretsafdelings Deci-
sion af 8 Mai 1888: Ingen af de, som foran anført, af
fuldmægtig August Nielsen og Instrumentmager Christian Nissen
edlagte Paastande kan tages til Følge. Statskassens Ret for-
eholdes i Anledning af, at Fallentens Arrangementsforslag af
2 Mai 1882 med Kreditorers Paategning og Skrivelse af Juni
1884 fra August Nielsen og Christian Nissen, ligeledes med
Kreditorers Paategning, begge fremlagte den 13 Marts 1888, ikke
er forsynede med Stempel.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Decision anførte Grunde,
ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Skiftedecisionen bør ved Magt at stande. Til
ustitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisser ere saalydende: Forte-
pianofabrikant Anders Peter Arvesen, Firma A. Arvesen & Co.,
vis Bo den 28 September 1886 blev taget under Konkurs-
behandling, udstedte den 12 Mai 1882 til sine Kreditorer et
Dokument, i hvilket han anmodede dem om at give deres Sam-
tykke til et i Dokumentet nærmere betegnet Arrangement, ifølge
vilket Fallentens under det nævnte Firma hidtil førte Forret-
ning skulde fortsættes under Kontrol af Bogholder August Nielsen
g Instrumentmager Chr. Nissen, der, — som det i Dokumentet
angives, — uden juridisk Forpligtelse for dem, havde stillet

Fallenten i Udsigt at lade ham tilflyde fornøden Kapital til hans Forretnings Fortsættelse inden for det Omfang, som de bestemte imod at Tilsynshavende i Anledning af saadanne fremtidige Forstrækninger i ethvert Tilfælde, være sig i eller udenfor Konkurs tilfælde, skulde forlods fyldestgøres fremfor Fallentens Kreditorer daværende Tilgodehavende. Til Gjennemførelse af Kontrolleren saa gjennemgribende og saa virksom, som de Kontrollerende maatte anse for gavnligt, skulde Fallenten være pligtig at efterkomme Kontrollens Paalæg, og Kontrollen skulde, uanset den af Fallenten som nedenfor anført begjærte Henstand, til enhver Tid være berettiget til at overgive Fallentens og hans Forretningens Bo til Konkursbehandling. Fallenten udtalte derhos, at han forventede sig indrømmet fri Bolig ved sit Udsalgslokale og 100 Kr. maanedlig til Bestridelse af sine private Udgifter. Hvert Aar medio Juni skulde for Fallentens Kreditorer forelægges hans Status, opgjort pr. Aarets 1 Juni og attesteret af Kontrolleren der skulde bestemme, hvad der af Overskudet kunde reparteres paa hans Gjæld. Dog skulde Overskud ikke fordeles før Juni 1884, idet Fallenten som Betingelse for sin Forretnings Fortsættelse begjærede af sine Kreditorer rentefri Henstand med Uebetaling af sin daværende Gjæld indtil 30 Juni 1884. Til eventuel successiv Afvikling skulde Fallenten være pligtig at give nye Vexler. Fremtidig Gjæld med Undtagelse af Driftens hjælpen fra Kontrollen forventede Fallenten ikke paadraget, da Forretningens Fortsættelse ventedes baseret paa Kjøb, væsentliges kontant eller i alt Fald mod sikker Selvskyldnerkaution. I Tilfælde af nogen af de Kontrollerendes Dødsfald eller længer Forfald, skulde den anden Kontrollerende søge at formaa den anden Kreditor til at tiltræde Kontrollen. 25 af Fallentens Kreditorer underskrev derefter en Paategning paa det nævnte Dokument, ifølge hvilken enhver af dem for sit Tilgodehavende vedkommende indrømmede den begjærte Henstand og de erklærede at de ogsaa iøvrigt i et og alt vare enige i Fallentens i Dokumentet indeholdte Andragende.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 4 Januar 1888.
 Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 48.

Torsdagen den 20 December.

Nr. 164. Fuldmægtig August Nielsen og Instrumentwager
Christian Nissen (Selv)

contra

Sø- og Handelsrettens Skifteretsafdeling, som behandler
Portepianofabrikant A. P. Arvesen & Co.'s Konkursbo, ved
dens Formand, Kancelliraad Fleischer (Ingen).

Med en til Fallentens og hans Firmas Kreditorer rettet Skrivelse af Juni 1884 fra de fornævnte Kontrollerende August Nielsen og Chr. Nissen forelagdes en Opgjørelse over Firmaets stilling, opgjort pr. 30 April s. A. Efter en Fremstilling af Forretningens Status og Udsigter, henstilledes det i Skrivelsen til Kreditorerne, at Overenskomsten af Mai 1882 fornyedes paa 1 Aar, saaledes at den rentofri Henstand med den ældre Gjæld raves til 30 Juni 1886. Skrivelsen er forsynet med Fallentens Paategning om, at han var enig i dens Indhold. 25 Kreditorer, blandt hvilke D'Hrr. August Nielsen og Christian Nissen, underkreve en Paategning af 27 Juni 1884 paa denno Skrivelse, om at de tiltraadte det gjorte Forslag paa Vilkaar, at D'Hrr. Nielsen og Nissen vedblev deres Virksomhed som hidtil, at der opnaaedes Akkord med en navngiven Kreditor, og at Fallenten fornyede amltige sine ved den oprindelige Overenskomst paatagne Forlignelser og de i bemeldte Overenskomst D'Hrr. Nielsen og Nissen givne Bemyndigelser som fremdeles gjældende. I Juni 1886 udsendte D'Hrr. Nielsen og Nissen til Fallentens Kreditorer et Cirkulære, i hvilket de begjærede Samtykke til, at de endnu i 1 Aar administrerede Forretningen og ligeledes begjærede Kreditorernes Samtykke til eller forbeholdt sig naarsomhelst at

realisere Aktiva og likvidere Forretningen. Da der hertil imidlertid kun opnaaedes Samtykke fra 9 Kreditorer, blev af Fallenten den 25 Juni s. A. underskrevet et Dokument, i hvilket det hedder: „Til Opfyldelse af mine Forpligtelser efter Overenskomsten af 12 Mai 1882 og 27 Juni 1884 mellem Hr. Fuldmægtig Aug. Nielsen og Instrumentmager Chr. Nissen, mine Kreditorer og mig, samt det senest i Juni d. A. Passerede, til at en Del af mine Kreditorer nu skulle have en fortrinlig Stilling ved min Forretnings Afvikling, overdrager jeg A. P. Arvosen, eneste Indehaver af Firmaet A. Arvesen & Co., herved til D'Hrr. Aug. Nielsen og Instrumentmager Chr. Nissen, dels paa egne Vegne og dels til Fordel for de af mine Kreditorer, der efter Overenskomsten have Krav paa forlods Fyldestgjørelse, hvilke væsentlig ere følgende: (der nævnes derefter 23 Kreditorer) idet det dog overlades Hr. Aug. Nielsen og Hr. Chr. Nissen selv nærmere at bedømme, om andre have samme Ret, og da medtage disse, efternævnte a. Fordringer (der specificeres derefter en Del Fordringer og blandt Fordringshaverne nævnes ogsaa Aug. Nielsen og Chr. Nissen). b. Inventar, hvorom henvises til vedhæftede Liste. c. færdige Pianoforter, nemlig . . . (der specificeres derefter 7 færdige Pianoforter, 2 halvfærdige og 1 halvfærdigt Flygel). d. Bohave, cfr. vedhæftede Fortegnelse, og ere selvfølgelig nævnte Herrer Aug. Nielsen og Chr. Nissen, hvis Afviklingsmaade, derunder Salgsmaade, Beregning af Omkostninger jeg paa Forhaand ekcepterer, selvfølgelig pligtige til at anvende, hvad der Netto maatte blive til Rest, ud over hvad der behøves til Betaling af de saaledes til forlods Dækning Berettigtes Krav, til Dækning af alle mine Kreditors ældre Fordringer, derunder deres egne ældre Tilgodehavender“. Til dette Dokument var hæftet en Specifikation over det Fallenten tilhørende Indbo, beroende paa hans Bopæl. og en Liste over Inventar paa Fabrikken 1886 den 19 Juni. Forretningen vedblev derefter at drives ligesom hidtil, og naar Nielsen og Nissen have anført, at Forretningen efter den 25 Juni 1886 blev drevet for deres Regning, er dette ubestyrket. Den 20 September 1886 fulgte Fortepianoarbejder Lundberg, der i mange Aar havde arbejdet hos Fallenten og havde været den, der i Fallentens Fraværelse førte Overopsynet med Arbejderne, efter Opfordring af oftnævnte Chr. Nissen med denne til Fallentens Bopæl, hvor Nissen da i Fallentens Paahør betydede Lundberg, at Fallenten ikke mere havde nogen Rumlighed over sine Værksteder eller, hvad der beroede, og at Lundberg vilde have at adlyde Nissen med Hensyn til Værkstedets og Materialiernes Varetagelse, i hvilken Anledning Fallenten, ifølge hvad af Lundberg som Vidue er forklaret, yttrede til Lundberg, at denne jo nu havde hørt, hvad Nissen havde sagt, og at Lundberg altsaa havde det at rette sig efter. Den 27 September s. A. lode Aug. Nielsen og

Hr. Nissen et Vognlæs, hovedsagelig bestaaende af Værktojs-
 orkjoere fra Fallentens Værksted til et af dem andetsteds lejet
 lokale, uden at Fallenten, der var tilstede, kan antages at have
 gjort nogen Indsigelse herimod, og videre Bortbringelse man-
 ster det Oplyste antages at være bleven forhindret af Fallentens
 Vært, der var kommen tilstede. Den paafølgende Dag, den 28
 september, blev Fallentens og hans Firmas Bo som anført efter
 hans Begjæring taget under Konkursbehandling, og Begyndelses-
 forretning samme Dag foretaget, og de paa Fallentens Bopæl
 croende Mobler, Bohave m. v. bleve vurderede til 542 Kr.,
 medens et Fortepiano, ufærdigt Arbejde, Værktojs og Materialier
 m. v., der forefundtes dels i hans Værksted, dels i til-
 hørende Pakrum, bleve vurderede til ialt 3816 Kr. 48 Øre.
 Uldmægtig August Nielsen og Instrumentmager Christian Nissen,
 der til Forretningens Drift ville have ydet Forstrækninger til
 beløb henholdsvis 15118 Kr. 78 Øre og 1041 Kr. 92 Øre,
 saae nu under en i Konkursboet opstaaet Disput principaliter
 paastaet, at alt det paa Værkstederne og dertil hørende Rum
 ved Registreringen Forefundne udleveres til dem som Besiddere
 heraf ved Konkursens Begyndelse, og at alt det paa Registrer-
 ingsforretningen over Fallentens Indbo Opførte udleveres dem
 som deres Ejendom, medens de subsidiært have paastaet, at alt
 det Registrerede eller dog det Registrerede med Undtagelse af de
 indbøgenstande, der ikke findes paa den, fornævnte Dokument
 af 25 Juni 1883 vedføjede Indbo-Liste, udleveres dem som
 deres Ejendom, og mere subsidiært, at de erholde udleveret
 som deres Ejendom alt det i Registrerings- og Vurderingsfor-
 retningen Anførte, der ogsaa findes paa de nys nævnte Doku-
 ment vedhæftede Lister, og desuden alle de registrerede Materi-
 er og det ufærdige Arbejde. End mere subsidiært have de
 paastaet sig udleveret som deres Ejendom alt det, som Retten
 maatte skjønne at tilhøre dem, og forsaavidt den af dem paa-
 aaede Ejendomsret enten helt eller delvis maatte anses ikke at
 komme dem, have de paastaet sig udleveret de paagjældende
 ting som værende deres Tilbageholdelsesret undergivne, hvorhos
 de mest subsidiært have nedlagt Paastand paa, at de anerkjen-
 ses at have en reel Sikkerhedsret for et Beløb af 895 Kr.
 1 Øre i det registrerede Fortepiano Nr. 602 og i det i Vur-
 ringsforretningen opførte ufærdige Arbejde. Imod samtlige
 disse Paastande har Boets Inkassator paa dettes Vegne prote-
 steret, idet han principaliter har nedlagt Paastand paa, at intet
 af helst af det i Boet Forefundne udleveres til D'Hrr. Nielsen
 Nissen, og subsidiært, at alt, hvad der i Henhold til det af
 dem Bemærkede er befundet i Boet, uden at være opført paa de
 dokumentet af 25 Juni 1886 vedføjede Fortegnelse, nægtes
 dem udleveret. Efter det ovennævnte Indhold af det af Fal-
 lenten den 12 Maj 1882 til hans Kreditorer stiledede Dokument

og en Del Kreditorers Paategning paa dette, saavel som efte Indholdet af D'Hrr. Nielsen og Nissens Skrivelse af Juni 1886 med Paategning fra en Del Kreditorer, findes det ikke at vær tvivlsomt, at Fallentens Forretning, efter den ved disse Dokumenter indførte og forlængede Ordning vedblivende fortes a ham og for hans Regning, og at Nielsen og Nissen, under hvii Kontrol Forretningen skulde drives, for den Kapital, som de ti Forretningens Fortsættelse lode Fallenten tilflyde, ikkun var hans Kreditorer, om de end for saadanne Forstrækninger var berettigede til at nyde forlods Fyldestgjørelse fremfor de Kreditorer, der ved deres Paategninger havde givet Samtykke hertil Derimod kunde det ikke staa til Fallenten og de Kreditorer, de gave deres Samtykke til det omhandlede Arrangement, ved en saadan Overenskomst at givo Nielsen og Nissen for disses Forstrækninger til Fallenten Fortrinsret frem for dem af hans da værende Kreditorer, der ikke havde givet Samtykke til Arrangementet, eller fremfor Fallentens senere Kreditorer, hvad e heller efter de paagjældende Dokumenters Indhold kan anse tilsigtet. Den Omstændighed, at Nielsen og Nissen skulde kontrollere Forretningens Drift, og at Fallenten skulde være pligtig at efterkomme Kontrollens Paalæg, kunde da ej heller, som demene, gjøre dem til Ledere af Forretningen, og end mindre kunde de, som de have villot gjøre gjældende, blive Ejere a Forretningens Materialier, færdige og paabegyndte Fortepianoe og overhovedet af alt, hvad der fandtes i Forretningen i al Fald med Undtagelse af Værktøj, selv om de, som de paastaa men hvad dog imod Inkassators Benægtelse ikke er oplyst, havd betalt af deres Forstrækninger til Fallenten alle anskaffed Materialier, al Arbejds løn, Leje af Lokaler m. v. Naar D'Hrr Nielsen og Nissen dernæst have villet gjøre gjældende, at alt, hvad der ved Konkursens Begyndelse fandtes paa Fallentens Værksted og i de dertil hørende Lokaler, og alt Fallentens Indbo, eller i alt Fald alt, hvad der er specificeret i Dokumentet af 25 Juni 1886 og de dette vedhæftede Fortegnelser, ved dette Dokument er bleve overdraget dem af Fallenten til Ejendom, kan der ej heller give dem Medhold heri. Det maa til Bedømmelse af, hvorvidt de meldte Dokument kan anse at indeholde en saadan Overdragelse erindres, at den rentefri Henstand, der af en Del af Fallentens Kreditorer for deres Vedkommende var givet, udløb den 3 Juni 1886, og at kun faa af disse Kreditorer havde tiltraad D'Hrr. Nielsen og Nissens Cirkulære af samme Maaned, i hvilket de begjærede Samtykke til, at de i 1 Aar endnu administrerede Fallentens Forretning, og begjærede Samtykke til elle forbeholdt sig naar som helst at realisere Aktiva og likvider Forretningen. Naar det da i Dokumentet af 25 Juni 1886 siges, at Fallenten til Opfyldelse af sine Forpligtelser efter Overenskomsterne af 12 Maj 1882 og 27 Juni 1884 og det senest

Juni 1886 Passerede, til at en Del af hans Kreditorer skulde have en fortrinlig Stilling ved Forretningens Afvikling, overtrager til D'Hrr. Nielsen og Nissen, dels paa egne Vegne, dels til Fordel for de af Fallentens Kreditorer, der efter Overenskomsten have Krav paa forlods Fyldetsgjørelse, udestaaende Fordringer, Inventar m. m., skjønnes det herved alene at kunne være tilsigtet til Afvikling af Forretningen at give D'Hrr. Nielsen og Nissen Bemyndigelse til at realisere Fallentens i Dokumentet med vedhæftede Bilag specificerede Aktiva, hvad ogsaa bestyrkes dels ved Dokumentets Bestemmelser om det indkomne Beløbs Anvendelse til Fyldestgjørelse af Fallentens Kreditorer, dels derved, at Fallenten i Dokumentet paa Forhaand accepterede Nielsen og Nissens Afviklingsmaade. Havde det været Meningens red Dokumentet at foretage en Ejendomsoverdragelse, vilde det have været det Naturlige, at dette tydelig og udtrykkelig udtaltes i Dokumentet, saa meget mere som Gjenstandene forbleve i de af Fallenten lejede Lokaler, og der ikke foregik nogen udvortes Forandring i Fallentens Stilling til hans Forretning og til hans Gods i Forretningens Lokaler og i hans Bolig. ligesom det ogsaa, da de overdragne Gjenstande skulde anvendes til Fyldestgjørelse ikke blot for Nielsen og Nissen, men ogsaa for Fallentens andre Kreditorer, maatte, naar en Ejendomsoverdragelse virkelig var tilsigtet, have været naturligt, at der til denne i alt Fald var bleven knyttet en udtrykkelig Forpligtelse for Nielsen og Nissen til at realisere det overdragne og anvende det derved indkomne paa den i Dokumentet anførte Maade. Naar det endelig af Nielsen og Nissen i den omhandlede Henseende er paaberaabt, at Stemplet til Dokumentet, som i dette anført, er berøgnat efter Gjældsbreves Taxt, hvilken Taxt er den samme som for Overdragelsen af Løsøre, kan der ikke tillægges dette nogen videre Betydning. Ligesom nu den Bemyndigelse, der saaledes maa anses ved Dokumentet af 25 Juni 1886 at være givet Nielsen og Nissen til at realisere Fallentens i Dokumentet med vedhæftede Fortegnelse specificerede Ejendele og foretage Likvidation, maatte bortfalde ved Fallentens Konkurs, saaledes kan, efter det Anførte, Besiddelsen af bemeldte Ejendele ej heller ved Dokumentet anses at være overført til Nielsen og Nissen, hvad heller ikke, som disse mene, kan anses sket ved den oven anførte Tilkjendegivelse den 20 September 1886 fra Nissen til Fortepianoarbejder Lundberg i Fallentens Paahør og Fallentens Ytring i den Anledning; thi selv om Fallenten maatte kunne anses herved at have fundet sig i, at der i det hele berøvedes ham Befaling over Fabrikens Arbejdere, kan han dog ikke anses derved at have givet Afkald paa Besiddelsen af Fabrikens Lokaler med, hvad deri fandtes, og at have overdraget denne Besiddelse til Nielsen og Nissen, og disse kunne derfor ikke, som de have villet gjøre gjældende, anses ved Konkursens Begyndelse

at have været i Besiddelse af Fabrikken Lokaler, med hvad de fandtes i dom, og end mindre af Fallentens øvrige Ejendele særlig hans udestaaende Fordringer og hans Bohave. Naar Nielsen og Nissen endelig mene, at der for deres fornævnte Krav paa Fallenten i alt Fald tilkommer dem Tilbageholdelsesret i alt det ved Registreringen under Konkursboet Inddragne eller dog i de i Dokumentet af 25 Juni 1886 med vedhæftede Fortegnelser specificerede Gjenstande, kan dette ikke gives Medhold allerede af den Grund, at ingen af disse Gjenstande kan anses ved Konkursens Begyndelse at have været i Nielsen og Nissens Besiddelse, og til efter deres Paastand at anerkjende dem som havende nogen anden reel Sikkerhedsret i det registrerede Fortepiano Nr. 602 og i det i Vurderingsforretningen opførte ufærdige Arbejde mangler der al Hjemmel. Efter det Anførte vil ingen af Nielsen og Nissens ovenfor anførte Paastande kunne tages til Følge, og det bliver derfor uforment at undersøge, om Ejendomsoverdragelse, saafremt en saadan kunde anses at være sket ved Dokumentet af 25 Juni 1886, vilde, som af Inkassator paastaet, være at afkræfte i Henhold til Konkurslovens § 24 Statskassens Ret vil være at forbeholde i Anledning af, at Fallentens Arrangementsforslag af 12 Maj 1882 med Kreditorers Paategning og Skrivelse af Juni 1884 fra Aug. Nielsen og Christian Nissen, ligeledes med Kreditorers Paategning, begge fremlagte den 13 Marts 1888, ikke ere forsynede med Stempel. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Disputen.

Fredagen den 21 December.

Nr. 176. Overretsprokurator **Herforth** som Tilsynsværge for det **Myllusske Familielegat** (Overretssagfører Liebe;

contra

De med Stamhuset „**Rønningesøgaard**“ forbundne **Myllusske Slægtpenge**, det **Mylius-Aarupgaardske Fideikommiss** (Shaw) og det **Mylius-Raschenbergske Fideikommiss** (Ingen *),

betr. Spørgsm. om Fortolkningen af en Bestemmelse i et Testament. .

---

*) Vedkommendes Samtykke til at Sagen procederedes mundtlig forelaa.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Repartition af 12 Marts 1888:

Repartition

i Hofjægermester Johann Jacob de Mylius's Arvedelingsbo, taget under Behandling den 21 December 1887.

Indtægten

bestaar alene i en i Henhold til Afdøde, Hofjægermester J. J. de Mylius's Testamente af 30 Juli 1856 dets § 9 a og den i Testators Bo under 10 Maj 1861 fremlagte Hovedrepartition til Rentenydelse for Françoise J. Aumont i Overformynderiet indsat Kapital, der nu efter Rentenyderskens Død er indbetalt med

	10,795 Kr. 62 Øre.
Renter er indvundne med	28 Kr. 88 Øre.
ialt	10,824 Kr. 50 Øre.
Til Repartitionens Bekjendtgjørelse afsættes	1 Kr. 50 Øre.
	<u>10,823 Kr. „ Øre.</u>

Skifteafgift:

$\frac{1}{3}$ pCt. af 10,800 Kr. . . 36 Kr.

$\frac{1}{2}$ pCt. af 10,800 Kr. . . 54 Kr.

90 Kr. „ Øre.

10,733 Kr. „ Øre.

hvilken Arvebeholdning, hvoraf Arveafgift, $4\frac{1}{2}$ pCt., alt ifølge Hovedrepartitionen er erlagt, og folgelig her ikke bliver at indeholde, i Henhold til Testamentets § 9 næstsidste Punkt fordeles mellem nedennævnte 3 Fideikommisser pro rata, saaledes at:

1. Det med Stamhuset Rønningesøgaard forbundne Legat „Myliusske Slægtpenge“ erholder $\frac{1}{2}$ = 5,366 Kr. 50 Øre.
2. Det Mylius Aarupgaardske Fideikommis . . . . . $\frac{1}{4}$ = 2,683 Kr. 25 Øre.
3. Det Mylius Raschenbergske Fideikommis . . . . . $\frac{1}{4}$ = 2,683 Kr. 25 Øre.

Arveløbene udbetales mod behørig Kvittering.

Hermed er denne Repartition sluttet.

Højesterets Dom.

Citanten for Højesteret anker over, at den indkaldte Repartition har fordelt hele den deri nævnte Arvebeholdning mellem de indstævnte 3 Fideikommisser. Efter hans Formening burde deraf kun være tillagt de nævnte Fideikommisser det Fornødne til, at de til dem tidligere udlagte Beløb henholdsvis 98065 Rdl. 3 Mk. 1 Sk., 49032 Rdl. 4 Mk. $8\frac{1}{2}$ Sk. og 49032 Rdl. 4 Mk. $8\frac{1}{2}$ Sk. suppleredes til de dem ved Testamentets § 10 tillagte Beløb af henholdsvis 100000, 50000 og 50000 Rdl., medens Resten burde være tillagt det

Myliusske Familielegat, til hvilket der i Testamentets § 18 er skjænket 50000 Rdl. Citanten har i Henhold hertil paastaet, at Repartitionen forandres derhen, at der af det beholdne Beløb tillægges det Myliusske Familielegat 2995 Kr. 4 Øre.

Den ved Repartitionen skete Udlodning findes imidlertid at have tilstrækkelig Hjemmel i Testamentets § 9. Efterat denne § nemlig har tillagt 4 Personer og deriblandt den i Repartitionen nævnte Frøken Aumont en Livrente af 200 Rdl. hver, bestemmes det, at der til disse Livrenter af Boet skal udtages den fornødne Kapital, hvorefter det hedder, at efterhaanden som de Rentenydende dø, falder Kapitalen til de i § 10 nævnte 3 Fideikommissar og fordeles mellem disse pro rata, og denne Bestemmelse findes ikke, som Citanten har villet gjøre gjældende, at kunne anses som en simpel Anvendelse af den i § 20 givne Regel om Fideikommissarernes Universalsukcession, men den maa forstaaes efter sine Ord, som Testamentets øvrige Indhold ikke giver nogen Grund til at fravige, som en til Fordel for Fideikommissarerne truffen særlig Disposition over de i Henhold til § 9 afsatte Kapitaler. Som Følge heraf og da det maa blive uden Indflydelse, at der i Repartitionen paa Hovedskiftet findes Udtalelser, der synes at give Citantens Forstaaelse af Testamentet Medhold, uden dog at have havt nogen Indflydelse paa det da stedfundne Udlæg, vil Citantens Paastand være at forkaste.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Den af Citanten nedlagte Paastand om den indankede Repartitions Forandring kan ikke tages til Følge. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Hermed endte Højesterets anden ordinære Session.

Tredie eller extraordinære Session.

Torsdagen den 3 Januar 1889.

r. 236. Advokat Nellemann
 contra
 Nicolai Frederik Christiansen, med Tilnavn Drasbeck
 (Def. Shaw),

er tiltales for Tyveri.

Skads Herreds Extrarets Dom af 17 Mai 1888: Overretor Nicolai Frederik Christiansen, med Tilnavn Drasbeck af Bjerg, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, samt udrede samtlige af hans Arrest, Staffens Fuldrådelse og denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Tilværelse til Aktor, Sagfører A. Harck, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Smith, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter oven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 August 1888: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Verretten, Overretssagfører Hastrup, betaler Tiltalte 15 Kr. og Defensor sammesteds, nu afdøde Kancelliraad Møllers Bo, beløbet 15 Kr. Der tillægges derhos Overretsprokurator Fasting, som har overtaget Defensoratet for Tiltalte efter Kancelliraad Møllers Død, i Salær 10 Kr., der udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaauidt der ved den indankede Dom er tillagt Tiltalte Tilfældigvis for nogle af de ham paasigtede Tyverier, maa det dog være at bemærke, at de foreliggende Oplysninger derved have sit Forblivende.

Hvad de under Sagen omhandlede Kurve angaar, findes den Tilfældigvis efter Overretsdømmens Afsigelse afgivne nærmere

Forklaring om ikke at have villet tilegne sig Kurvene ikke kunne forkastes, og han vil derfor heller ikke under den Del af Sagen kunne dømmes.

Hvad endelig angaar de af Tiltalte borttagne Kasser bemærkes, at hans Forklaring om, at de, da han tog dem beroede paa Pladsen udenfor Varehuset, og at han ikke vidste hvem de tilhørte, og havde antaget, at de ikke vilde bli afhentede af vedkommende Ejere, efter de Højesteret forliggende, tildels efter Overrettsdommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse. Da det nu derhos maa anses usikkert, om omhandlede Kasser henhørte under det Retourgoods, som beroede under Jernbanebestyrelsens Ansvar, findes Tiltalt Forhold med Hensyn til disse Kasser, naar tillige hensyn til Gjenstandenes ringe Værdi og øvrige Beskaffenhed, maatte henføres under Straffelovens § 235. Han vil derfor da Paatale ikke kan anses at være begjært af de Forurettede ogsaa under denne Del af Sagen være at frifinde, idet han dog i Medfør af Lov Nr. 52 af 5 April f. A. § 8 in fine maa tilpligtes at udrede de ham ved Overrettsdommen paalagte Aktionsomkostninger saavel som Salærerne for Højesteret.

Thi kjendes for Ret:

Nicolai Frederik Christiansen med Tilnavn Drasbeck bør for Aktors Tiltale i denne Sag frifindes og være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Salarium for Højesteret betaler Tiltalt til Advokat Nellesmann og Højesteretsagfører Shaw 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der, efterat den tidligere Indstævning for Overrettet er bleven afvist ved Rettens Dom af 9 f. M., paany ved Stævning af 17 f. M. er indbragt her for Rotten, tiltales Nicolai Frederik Christiansen, med Tilnavn Drasbeck, for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han — der havde Ansættelse som Overportør ved Statsbanernes Jernbanestation i Esbjerg — i denne Egenskab forestod Modtagelsen og Udleveringen af Gods i Stationens Varehus — fra dette eller Pladsen udenfor samme

ar i Lobet af Tiden fra forrige Eftenaar til Begyndelsen af Jarts Maaned d. A. efterhaanden uberettiget tilvendt sig forskjelligt af det der henliggende tomme Returgods. Heraf ere Kasser samt et Laag og et Brædt, tilsammen vurderede til Kr. 10 Ore, samt 5 til ialt 75 Ore vurderede Kurve forefundne Tiltaltes Besiddelse, og han har erkjendt, at han foruden disse ting har tilvendt sig og hjembragt nogle flere Kasser, som han har huggot itu og brændt, og hvis Værdi han har anslaaet til 0 à 15 Ore Stk. De paagjældende Gjenstande — som han idels vil have hjembragt ved højlys Dag — have efter hans orklaring henligget i lang Tid paa Stationen, hvor de vare levne liggende, enten fordi Adressaterne havde undladt at afvente samme eller fordi de paa Grund af Mangel af Fragtbreve ikke havde kunnet afsendes, men iøvrigt maa det efter Tiltaltes orklaring antages, at han ialtfald for nogle af de paagjældende Gjenstandes Vedkommerde har vidst, hvem de tilhorte, navnlig de tilhorte ham bekendte Personer i Esbjerg. De af de heromhandlede Gjenstande, som ere forefundne i Tiltaltes Besiddelse, ere under Sagen udliveredede til Esbjerg Jernbanestation, og om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen. Det er fremdeles paa samme Maade oplyst, at Tiltalte af et i ovennævnte Aarhus henlagt, Jernbanen tilhørende Parti gamle Arkivsager, som vare vejede og med Hønsyn til hvilke vedkommende Myndigheds Bestemmelse afventedes om, hvorledes der skulde forholdes ved samme — hvilke Omstændigheder dog maa antages at have været Tiltalte ubekjendte — har uden Tilladelse tilvendt sig og iten selv hjembragt eller ladet sine Børn hjembringe 4 Pakker, indeholdende Regnskabsbilag, samt 2 Telegrafstrimler, men efter de foreliggende Oplysninger om, hvorledes der ellers forholdes ved slige kasserede Arkivsager, findes der ikke Føje til at antage, at Tiltalte ved at tilegne sig disse Sager skulde have gjort sig skyldig i et Forhold, der maa paadrage ham Strafansvar, om end Tiltalte endnu er sigtet for at have begaaet forskjellige oververier af Varer fra Forsendelser, der have passeret ovennævnte Aarhus, er der vel fremkommet endel Formodning for, at han som Gjerningsmand til et den 3 Marts d. A. forøvet Tyveri af noget Smør fra en til Stationen samme Dag indkommen Kasse, uden fuldt Bevis er, imod hans Benægtelser, ikke tilvejebragt derfor, og iøvrigt er der ikke fremkommet noget til Bestyrkelse af denne Del af Sigtelsen mod Tiltalte. For sit ovennævnte Forhold, forsaavidt det efter det Ovenanførte maa anses for strafbart, vil Tiltalte — der er født i 1826 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — være at anse efter Straffelovens § 228 med en Straf, der i Medfør af samme Lovs § 23 findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelser, vil bemeldte Dom, hvis

Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, saledes være at stadfæste.

Nr. 267.

Advokat Halkier

contra

Niels Otto Andreas Andersen Eg og Julius Nielse
(Def. Shaw),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Fabrikation og Forhandling af Margarine m. m. af 5 April 1888 § 3.

Kolding Kjøbstads Extrarets Dom af 22 August 1888: De Tiltalte, Detaillist Niels Otto Andreas Andersen E og Detaillist eller Prokurist Julius Nielsen, bør hver især Kolding Kjøbstads Kæmnerkasse erlægge en Bøde af 100 Kr. hvorhos de ovenfor omhandlede Foustager konfiskeres til Ford for de Fattiges Kasse sammesteds. Saa betale de Tiltalte (En for Begge og Begge for En alle af Aktionen flydende Omkostninger, derunder Salær til Anklageren, Sagfører Sørensen og Forsvareren, Prokurator Seidelin, med 10 Kr. til hver. Efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 September 1888 I Henseende til de de Tiltalte idømte Boder samt den idømte Konfiskation bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa udrede de Tiltalte og hver med Halvdelen Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr. til Defensor sammesteds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Overretssagfører Hindberg og Prokurator Fastin 15 Kr. til hver. De idømte Boder udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da det for Højesteret er oplyst, at Tiltalte Nielsen ikke er ansvarlig Deltager i det Firma, som havde den ene af Parterne i den indankede Dom omhandlede Foustager Margarine til Forhandling, og det maa blive uden Betydning, at han har på

aget sig Strafansvaret derfor, vil han allerede af denne Grund ære at frifinde for Aktors Tiltale.

For Tiltalte Egs Vedkommende bemærkes, at det ikke med Sikkerhed kan antages, at den meget ubetydelige Afvigelse fra det i Bekjendtgjørelse af 12 April f. A. § 1 foretrevne Maal, der af Skjønsmændene forefandtes den 30 Juli A., ogsaa har været tilstede ved Undersøgelsens Begyndelse, navnlig naar henses til, at der ved den af en Overbetjent i ørening med en Bødker i Midten af Juni foretagne Maaling ikke blev fundet nogen Afvigelse fra de foreskrevne Maal, og en senere forefundne Afvigelse — hvad Skjønsmændenes Erøring bekræfter — let maa kunne være fremkommen ved lod, Tryk eller paa anden Maade. Denne Tiltalte vil derfor jeledes være at frifinde for Aktors Tiltale.

Åktionens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Julius Nielsen og Niels Otto Andreas Andersen Eg bør for Aktors Tiltale i denne Sag frie at ære. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Alarium for Højesteret til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Detaillist Niels Otto Andreas Andersen Eg og Prokurist Julius Nielsen i Kolding for Overtrædelse af Lov om Fabrikation og Forhandling af Margarine m. m. af 5 April A. § 3, og ere de sigtede herfor i Anledning af, at de som orhandlere af Margarine — Tiltalte Nielson, som det man anges, i Egenskab af Prokurist for et derværende Firma, i hvilken henseende han imidlertid har overtaget det mulige Ansvar i den omhandlede Anledning — have havt denne Vare anbragt hver i en Foustage, der skal være i Strid med de Forskrifter for Indtægten af Margarinebeholdere, som ere givne i Indenrigsministeriets i Henhold til fornævnte Lov udstedte Bekjendtgørelse af 12 April d. A. § 1, forsaavidt derefter Længden af disse Beholderes ovale Omkreds paa et hvilket som helst Sted skal være mindst $1\frac{1}{2}$ Gang saa stor som Bredden. Ved en Maaling, som to af Retten dertil udmeldte Mænd have foretaget af de paagjældende Beholdere, er den i Tiltalte Egs Forretning

forefundne Beholder funden at maale foroven 11 T. 9 L. Længden og 7 T. 11 L. i Bredden og forneden 11 T. 5 L. Længden og 7 T. 7 L. i Bredden; den af Tiltalte Nielsen benyttede foroven 11 T. og 6½ L. i Længden og 8 T. i Bredden og forneden 11 T. 6 L. i Længden og 7 T. 8½ L. Bredden, og herefter kunne disse Beholdere ikke anses at fydestgjøre den ovenanførte Forskrift. Vel have nu de Tiltalte udsagt, at de, der efter deres Forklaringer have faaet de ovenhandlede Foustager med Indhold fra en Magarinefabrikant ved Hamborg, ved Modtagelsen ikke gjorde sig nogen Tanke om at der kunde være nogen Fejl ved Beholdernes Form, da de saa ud som andre Magarinefoustager, hvorhos de ovenmeldte Skjønsmænd have udtalt, at den Ubetydelighed, hvormed disse Beholdere afvige fra det rette Forhold i Henseende til Maal, ikke kan være fremkommen ved Stød og Tryk eller ved Paafyldning af Indholdet, men da det maatte paahvile de Tiltalte ved Modtagelsen af Magarinen at forvisse sig om, at de Beholdere, hvor den var anbragt, vare i enhver Henseende indrettede paa lovmæssig Maade, ville de ikke kunne undgaa at anses ansvarlig for den ommeldte Tilsidesættelse af de ovenanførte Forskrifter. Det maa derfor billiges, at de Tiltalte — om hvem det ikke er oplyst, at de tidligere have været tiltalte eller straffede for lignende Forseelse — for dette Forhold ere ved Underrettsdomme ansatte efter § 14 i den oven citerede Lov med Bøder til Kjøbstadens Kæmnerkasse, der efter Sagens Omstændigheder finde passende bestemte til 100 Kr. for hver, og idet det ligeledes maa billiges, at de paagjældende Foustager ere konfiskerede til Fordel for de Fattiges Kasse sammesteds, vil bemeldte Dom saaledes forsaavidt være at stadfæste.

Fredagen den 4 Januar

Nr. 286.

Advokat Klubien

contra

1) **Iver Hansen Fabrin** og 2) **Søren Hansen Mogensen**
(Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri.

Ribe Kjøbstads Extrarets Dom af 17 September 1888
Tiltalte, Arbejdsmand Iver Hansen Fabrin, og Arrestanten Søren

nsen Mogensen bør hensættes, Førstnævnte til Fængsel paa
nd og Brød i 5 Dage og Sidstnævnte til Forbedringshus-
ejde i 1 Aar. Derhos bør Tiltalte udrede de med hans An-
delse og Exekution af hans Straf — Arrestanten de med
nes Anholdelse og Varetægtsarrest samt Exekutionen af hans
af lovligt forbundne Omkostninger — og begge de Dømtede
solidum de af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, hvor-
ler Salærer til Aktor, Sagfører Therkildsen, og Defensor,
kurator Bøggild, med 10 Kroner til hver. At efterkommes
ler Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Oktober 1888: I
nscende til de Tiltalte og Arrestanten ikjendte Straffe bør
derretsdommen ved Magt at stande. Saa udrede Tiltalte og
estanten og En for Begge og Begge for En Aktionens Om-
tninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr.,
Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor
Overretten, Overretssagførerne Hindberg og Rye, 15 Kr. til
r. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
alarium for Højesteret betale de Tiltalte En
Begge og Begge for En til Advokat Klubien og
jesteretssagfører Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arbejds-
d Iver Hansen Fabrin og Arrestanten Soren Hansen Mogen-
— af hvilke Tiltalte Fabrin maa antages at være født i
m i Hertugdømmet Slesvig i Aaret 1852 og tidligere har
et anset ved Ribe Kjøbstads Politirots Dom af 4 Marts 1886
Betleri med simpelt Fængsel i 3 Dage, medens Arrestanten,
er født i Aaret 1859, oftere tidligere har været straffet
ilg for Ejendomsindgreb, deriblandt, ifølge Højesterets Dom
25 November 1886, for 3die Gang begnaet Tyveri efter
felovens § 231, første Led, med Forbedringshusarbejde i

8 Maaneder og ifølge Ribo Herreds Extrarets Dom af 2 September f. A. for denne Forbrydelse 4de Gang begaaet efter Straffelovens § 232 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar — tales under nærværende Sag for at have gjort sig skyldige i Tyveri. Tiltalte og Arrestanten have vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at da den 19 August d. A. om Aftenen Kl. henimod 11 i Forening have begivet sig fra Tiltaltes Hjem i Ribe, hvor Arrestanten — der Dagen ifølge vejen var indlagt paa Fattiggården i Ribe som manglen Subsistensmidler, men fra Timer senere atter havde forladt samme — den nævnte Aften havde indfundet sig for at besøge Tiltalte, som han kjendte, til en Have, som Tiltalte viste ham til, og som efter Sagens Oplysninger tilhører en Kirke i Ribe og i Parceller er udlejet til Forskjellige, samt at de der i Forening have optaget endel Kartofler, som de kom i en af de medbragt Sæk, hvorhos Tiltalte endvidere fra andre Dele af Haven optog nogen Grønkaal og nogle Log, som han ligeledes kom i den ommeldte Sæk, medens Arrestanten holdt den, hvorefter de forlod Haven med de ommeldte Grøntsager, idet Tiltalte bar Sækken med dem i.

(Fortsættes.)

=====

Færdig fra Trykkeriet den 11 Januar 1889.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triors Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Løjesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

---

y Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 44.

Fredagen den 4 Januar

286.

Advokat Klubien

contra

1) Iver Hansen Fabrin og 2) Arrestanten Søren Hansen.
Mogensen (Def. Shaw).

Da de imidlertid i en tilstødende Allé bleve tiltalte af Vægter, der havde fundet deres Adfærd mistænkelig, satte alle Sækkene fra sig, hvorefter Arrestanten løb sin Vej, et ikke forfulgt af den omtalte Vægter, der derpaa, efterat de opgivet Forfølgelsen, tog den ommeldte Sæk med Indhold i Besiddelse. Under de derefter optagne Forhør har alle nærmere forklaret, at Arrestanten, da denne under Nærværelse hos ham den nævnte Aften havde yttret Ønske at faa noget at drikke, og Tiltalte dertil havde svaret, at ingen Penge havde, flere Gange havde foreslaaet Tiltalte, at skulde tage nogle Kartofler fra en Have, samt at det var et godt Forslag, som Tiltalte gik ind paa, at de begav sig til den ovenommeldte Have og der tilvendte sig de ommeldte Grøntsager. Efter Tiltaltes Forklaring var der ikke tvivl om, at den de gik hen til Haven, truffen nogen Aftale mellem dem om, hvorledes der skulde disponeres over de Grøntsager, maatte komme i Besiddelse af, men det var Tiltaltes Mening, at disse efter Hjemkomsten skulde deles mellem ham og Arrestanten. Arrestanten har derimod paastaet, at Tiltaltes Hustru, mens Arrestanten var tilstede hos Tiltalte den nævnte Aften, havde siddet ved Bordet, og at de havde spist nogle af de nævnte Grøntsager, og at naar de nu havde nogle Kartofler og nogen KaaL, og at de de faa Langkaal Dagen efter, og at Arrestanten, da Tiltalte dertil svarede, at de jo kunde gaa efter disse Sager, fulgte

med Tiltalte og hjalp ham med at optage de omhandlede Grøntsager, uden at han gjorde sig nogen Tanke om, hvorvidt de Have, hvori disse fandtes, var Tiltaltes eller ej. Med Hensyn derhos til, at han, som berørt, ved Vægterens Tiltale løb s Vej, har han, efter først at have nægtet at kunne gøre Ret for Grunden hertil, udsagt, at han løb derfra, fordi han, som han ved denne Lejlighed saa Tiltalte gaa bort fra Sække pludselig fik den Tanke, at der vist var noget Galt ved, hvad de havde gjort. Tiltaltes Hustru har imidlertid benægtet at have udtalt sig, som af Arrestanten forklaret, og ligesom Tiltalte har nægtet i mindste Maade at have antydning for Arrestanten at den ommeldte Have tilhørte ham, saaledes er det i og for sig aldeles uantageligt, at Arrestanten, der, efter hvad han har erkjendt, vidste, at Tiltalte og dennes Hustru fik Fattigunderstøttelse, skulde have tænkt sig Muligheden af, at Tiltalte skulde være Ejer af eller overhovedet have nogen Raadighed over den ommeldte Have, som Arrestanten, idet de forskjellige Stødet hvor Grøntsagerne optoges, laa temmelig langt fra hverandre maa have set var af større Omfang, og herefter samt efter med Tilegnelsen af Grøntsagerne i det Hele forbundne Omstændigheder, og naar navnlig henses til, at Tilegnelsen fandt Sted ved Nattetid, og at Arrestanten løb bort, saasnart Vægter tiltalte ham og Tiltalte, findes det ikke at kunne betvivles, at Arrestanten, da han i Forening med Tiltalte tilegnede sig Grøntsagerne, har vidst eller dog havt en betemt Formodning om, at disse ikke tilhørte Tiltalte. De stjaalne Grøntsager, der tilhørte de respektive tre Lejere af de paagjældende Haveparceller, ere bragte tilstede under Sagen, og efterat være vurderede til ialt 1 Kr. 20 Øre, udleverede til de Bestjaalne, der have fremskaffet Krav paa Erstatning. For deres ommeldte Forhold vil Tiltalte og Arrestanten være at anse, Forstnævnte efter Straffelovens § 228 og Sidstnævnte for femte Gang begaaet Tyveri efter samme Lovs § 232, første Led, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes i Tiltalte til Fængsel paa Vand og Brod i 5 Dage og for Arrestanten til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og da Underretsdømmen har samme Straffebestemmelser, vil bemeldte Dom forsvare sig vidt være at stadfæste.

Nr. 276.

Advokat Hindenburg

contra

Martine Sofie Frederikke Nielsen (Def. Klubien),

er tiltales for Forsøg paa Fosterfordrivelse og for med Overlæg at have dræbt sit Barn.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 21 August 1888: Arrestantinden Martine Sofie Frederikke Nielson bør straffes paa Livet. Saa bør hun og udrede alle de af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kristiansen, 15 Kroner og til Defensor, Prokurator Kjelgaard, 2 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Oktober 1888: Inderretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Rye, betaler Arrestantinden 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Martine Sofie Frederikke Nielsen for Forsøg paa Fosterfordrivelse og for med Overlæg at have dræbt sit Barn, og maa det ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i disse Forbrydelser under følgende ærmer Omstændigheder. Arrestantinden, der den 1 Maj f. A. er kommen til at tjene paa Gaarden „Røllen“ i Volstrup Sogn, havde i forrige Efteraar flere Gange Samleje med en paa Gaarden Høsten arbejdende Mand, og da hun henimod Slutningen af forrige Aar mærkede, at hendes Menstruation var standset, og derfor antog at være frugtsommelig, besluttede hun at fordrive

sit Foster, efter sin Forklaring fordi hun — der, efter hvad hun har forklaret, 1882 var bleven forlovet med en Karl, mer for ca. 4 Aar siden havde faaet et uægte Barn med en Ander end sin Forlovede, der dog, efter først i den Anledning at have brudt med hende, senere har tilgivet hende herfor — skammede sig saavel ligeoverfor sin Forlovede, hvis Tilgivelse for hendes gjentagne Utroskab hun ikke mente at kunne opnaa, som overfor sin Madmoder og Gaardens andre Beboere. I den nævnte Hensigt henvendte hun sig til en i Nabolaget levende Kone, a hvem hun tidligere for andet Ildebefindende havde faaet nogle Urter, der efter Arrestantindens Forklaring dengang havde virket saa kraftigt, at hun tænkte sig med lignende Midler at kunne faa sin Menstruation i Gang igjen, og af bemeldte Kone, hven Arrestantinden meddelte, at hendes Menstruation var standset uden at hun dog omtalte, at hun troede sig frugtsommelig, fik hun ogsaa efter sin Anmodning udleveret paa en Trepægleflaske en Blanding af Ingredienser, der efter Konens Forklaring bestod af Hvidløg, Kalmusrod, spansk Peber, hvid Peber, gul Sennep og Laurbær, og paa hvilke Arrestantinden efter Konens Anvisning satte Brændeivin, som hun lod honstaa og trække i 5 & 6 Dage hvorefter hun tog en Snaps af denne Extrakt, som hun imidlertid, da den smagte modbydeligt, derefter lod staa uden at tage mere deraf. Vedkommende Fysikus og Distriktslæge havde iøvrigt, efterat have undersøgt den ommeldte Extrakt, erklæret at de ikke antog den egnet til at fremkalde en Abort. Arrestantinden, der ifølge sin Forklaring, eftersom Tiden gik, blev mere og mere overbevist om, at hun var svanger, forsøgte der efter at opnaa sin ovenomhandlede Hensigt ved i nogen Tid at snøre sit Korset haardt, men da hun ikke vedblivende kunde taale dette og derfor ogsaa maatte opgive dette Middel, satte hun nu efter sin Forklaring udelukkende sit Haab til, at de maatte lykkes hende at være i Enram, naar Fødselen foregik med den Beslutning at ombringe Barnet, saa snart det kom til Verden, dersom det blev levende født, og ligesom hun, der fastholdt sin Beslutning herom under hele den sidste Del af sit Svangerskab, derfor undlod at anskaffe Børnetøj, saaledes benægtede hun stadig paa gjentagende Forehold fra hendes Madmoders Side, at hun var frugtsommelig. Da hun Onsdagen den 20 Juni d. A. om Formiddagen følte, at Fødselen nærmede sig gik hun i Henhold til den fattede Beslutning over i Laden hvor hun lagde sig paa nogle Knipper Halm i den Tanke herat bringe Barnet til Verden og, hvis det blev levende født hvilket hun efter sin Forklaring antog vilde blive Tilfældet eftersom hun daglig havde følt Fosteret bevæge sig, da at ombringe det og skjule det i Laden, indtil hun kunde faa det nedgravet i Jorden, uden at hun dog vil have tænkt nærmere over paa hvilken Maade, hun vilde aflive Barnet; men forinden Fød-

selen endnu var indtraadt, kom hendes Madmoder — hvem hun, inden hun gik over i Laden, havde bedt om Tilladelse til at forlade sit Arbejde og gaa til Sengs, ved hvilken Lejlighed hun atter paa Forehold af Madmoderen om, at det var en Barnefødsel, der forestod, havde benægtet dette — tilstede i Laden, og da hun, der ogsaa her først forgjæves havde foreholdt Arrestantinden, at denne var i Barnsnød, bestemt havde erklæret at ville blive hos Arrestantinden, tilstod denne sin Tilstand og lod sig derpaa af Madmoderen føre over i sit Kammer, hvor hun efterat være kommen i Seng en halv Times Tid senere bragte et levende Barn til Verden. Arrestantinden, der saavel inden selve Fødselen, der fandt Sted lidt før Middag, som Resten af Dagen og den paafølgende Nat intet Ojeblik var alene, idet enten hendes Madmoder eller en anden Kone var tilstode, har benægtet at kunne sige, om hun, hvis hun havde været alene strax efter Nedkomsten, vilde have ombragt sit Barn, og efter hendes Forklaring gjorde hun sig i alt Fald under de tilstedeværende Forhold ikke nogen Tanke derom. Da hun imidlertid fra den 21 a. M. fik Lov til at henligge alene i sit Kammer med Barnet og hun atter begyndte at tænke over, hvorledes hendes Kjæreste vilde stille sig overfor den hende overgaaede Skam, ligesom der hos hende — efter hvis Forklaring hendes tidligere fødte uægte Barn er i Live og, idet Faderen har forladt Landet, tildels forplejes paa Fattigvæsenets Bekostning — opstod Bekymring for, hvor og hvorledes hun skulde faa sit Barn sat i Pleje, vakttes igjen Tanken hos hende om at skille sig af med Barnet, hvad hun forestillede sig, at hun lettest kunde gjøre ved at holde sin Haand for dets Mund og Næse og derved kvæle det, men efter sin Forklaring kunde hun dog, skjøndt denne Tanke vedblev at forfølge hende, i Førstningen ikke overvinde sig til at iværksætte den, og det var først Natten mellem den 28 og 29 Juni, at hun — som hun har udtrykt sig — fik Kraft og Mod til at udføre sit Forsæt. Efter hvad hun i saa Henseende nærmere har forklaret, tænkte hun, da hun, der den 26 Juni d. A. havde begyndt at deltage i sin sædvanlige Gjerning, den 28 mellem Kl. 9 og 10 gik i Seng, igjen paa at tage Barnet af Dage og paa, at dette skulde ske den Nat, dersom hun kunde faa Kraft og Mod dertil, men uden Jørg at tage nogen afgjørende Beslutning om, at det netop skulde ske den Nat. Da Barnet, der sov, da hun gik i Seng, efter nogen Tids Forløb vaagnede, lagde hun det til Brystet, hvorpaa Barnet atter faldt i Søvn, men skjøndt Tanken om at dræbe Barnet ikke noget Ojeblik forlod hende, kunde hun dog endnu ikke fatte Mod til at udføre sit Forsæt. Først efter at Barnet atter var vaagnet og efter igjen at have faaet Die var lige ved paany at falde i Sovn, fik hun Kraft til at udføre sit Forsæt, hvilket hun derfor iværksatte ved med sin højre Haand at holde for

Barnets Mund og Næse, indtil hun kort efter mærkede at Barnet var dødt. Arrestantinden, efter hvis Formening Klokkeren, da hun begik Gjerningen, var mellem 2 og 3, blev liggende med Barnets Lig i sine Arme et Par Timers Tid, hvorpaa hun i sædvanlig Tid stod op og fortalte sin Madmoder, at hun, da hun vaagnede, havde fundet Barnet liggende dødt i Sengen; hvad Madmoderen imidlertid, efter hvad der var gaaet for sig, fandt mistænkeligt, hvorfor hun lod tilkalde en Læge, der gjorde Anmeldelse til Politiet om det Passerede. Vedkommende Læge der havde foretaget den legale Obduktion af Liget af det ovenmeldte Barn, der var en Pige, have i Konklusionen af deres den 1 Juli d. A. affattede visum repertum udtalt, at Barnet har været fuldbaaret og efter Organernes Tilstand at dømt fuldstændig levedygtigt, hvortil Lægerne senere have fojet, at Sektionsfundet intetsomhelst frembød, der kunde afkræfte Arrestantindens Tilstaaelse om at have aflivet sit Barn ved Kvælningen paa den af hende angivne Maade. Efter Sagens Oplysninger maa Arrestantinden antages at være noget enfoldig og af en indesluttet Karakter med stærke sandselige Drifter, men der er intet oplyst, der giver Føje til at betvivle hendes Tilregnelighed. Det maa derfor billiges, at Arrestantinden, der er født i Aarene 1863 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for sit ovenanførte Forhold ved med Overlæg at have skilt sit ca. 8 Dage gamle Barn ved Livet, ved Underretsdommen er anset efter Straffelovens § 190 med Livsstraf, og da det i Dommen endvidere rettelig er statueret, at den af hende efter sammes Lovs § 193, jfr. § 46 forskyldte Straf derved bortfalder, vil den ovenmeldte Dom, hvis Bestemmelse om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste.

Nr. 20). Grossererne **H. J. Schmidt & Co.** (Hindenburg)
contra

Bagermester **D. A. Johansen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Erstatning for Misligholdelse af en Handel.

Sø- og Handelsrettens Dom af 5 Juli 1888: Næst Indstævnte, Bagermester D. A. Johansen, efter lovlig Omgang med sin Ed inden Retten bekræfter, at det efter Indgaaelsen af

en i Sagen omhandlede Handel om 2000 Tdr. Rug ikke er evon vedtaget mellem Indstævnte og Citanterne, Grossererne J. Schmidt & Co., eller særlig mellem Indstævnte og Citanternes Prokurist, E. F. Levin, at Indstævnte skulde modtage omkontraherede 2000 Tdr. Rug efter sit Forbrug og efter en Anfordring med 100 Tdr. Rug ad Gangen og ved hver nye Anfordring betale kontant de senest forud modtagne 100 Tdr., at Citanterne saa vidt mulig skulde trække Leveringstiden ud for den i Stadfæstelsesbrevene af 31 December 1886 fastsatte, at det ikke af Citanterne skulde forlanges af Indstævnte, at den i hver af de i bemeldte Stadfæstelsesbreve nævnte Maaneder, nemlig April, Maj, Juni og Juli 1887, skulde modtage 500 Tdr. Rug, bør Indstævnte for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være, hvorhos Sagens Omkostninger i saa Fald ophæves. Troster Indstævnte sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør han og Citanterne betale de paastævnte 900 Kr. med Renter deraf 5/10 p. a. fra den 19 November 1887 indtil Betaling sker, Omkostninger ved en optagen Notarialforretning 8 Kr. 64 Øre og denne Sags Omkostninger med 60 Kr. At efterkommes inden 14 Dage efter den Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stå fast, saaledes at Fristen for Edens Aflæggelse bestemmes til 4 Uger fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betale Citanterne 100 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Brev af den 11 December 1886 fra Citanterne i nærværende Sag, Grossererne I. J. Schmidt & Co., til Indstævnte, Bagermester D. A. Johansen, erkjendte Citanterne at have solgt til Indstævnte 2000 Tdr. Rug af Vægt 120/1 Pd. hollandsk, at modtage ved Bolværk eller fra Pakhus. Partiet at afskibes fra Libau eller Riga og at modtages paa Citanternes Anfordring med 500 Tdr. i hver af

Maanederne April, Mai, Juni og Juli 1887 til en Pris af 4 Øre pr. 100 Pd. gode, sunde Varer. Betalingen at erlægges kontant ved Modtagelsen. Indstævnte erkjendte i Stadfæstelsbrev af samme Dato at have afkjøbt Citanterne det nævnte Parti Rug paa de anførte Vilkaar. Med Brev af 12 April f. A. sendte Citanterne til Indstævnte Udleveringsseddel paa 100 Tdr. af kjøbte Parti, som de begjærede modtagne, hvorhos de meddelte at de, naar Indstævnte havde betalt disse 100 Tdr., vilde give ham Udleveringsseddel paa andre 100 Tdr., og saa fremdel indtil Kontrakten i alle Henseender var fyldstgjort. Endelig føjede de, at de, saafremt Indstævnte ikke i rette Tid havde modtaget Partierne med 500 Tdr. maanedlig, vilde gjøre ham ansvarlig for alle deraf opstaaende Differencer. For deres Utryksmaade i nys nævnte Brev, der maasko kunde være krænkende for Indstævnte, gjorde Citanterne ham i Brev af 18 s. M. Undskyldning. Efter modtagne Udleveringssedler, hver lyder paa 100 Tdr. Rug, afhentede Indstævnte derofter fra Citanternes Pakhus, i April f. A. 200 Tdr., i Maj 400 Tdr., i Juni 4 Tdr., i Juli 200 Tdr., i August 200 Tdr. og i September 1 Tdr. Den 21 Oktober f. A. tilskrev Citanterne Indstævnte Brev, i hvilket de, under Paaberaabelse af, at Indstævnte ikke havde rekvireret Rug fra dem siden den 14 September, opfordrede ham til i Lobot af den næste Dag at give dem borte Svar paa, om han vilde opfylde sine Forpligtelser i Henhold til Kjøbebrevet af 31 December 1886, da Citanterne i modsat Fald vilde forsøge ad retslig Vej at forskaffe sig deres Ret, og Indstævnte efter Modtagelsen af dette Brev betalte Citanterne 500 Kr. à conto paa de af ham sidst modtagne 100 Tdr. Rug, men iøvrigt ikke gav noget Svar, lode Citanterne den 31 s. M. ved Notarius publicus tilkjendegive Indstævnte, at de fordrede at han inden 8 Dage skulde modtage og betale de resterende 500 Tdr. Rug, og at de i andet Fald vilde betragte Handel som ophævet og sagsøge Indstævnte til Betaling af Prisdifferenc og samtlige Omkostninger skadesløst. Da Indstævnte ikke gav noget Svar paa denne Notarialbeskikkelse og ej heller lod sig hente mere Rug hos Citanterne, have disse efter Stævning den 24 Juni d. A. søgt Indstævnte til Betaling af Prisdifferenc 900 Kr. mod Renter deraf 5 % p. a. fra Forligsklagens Dato den 19 November f. A. indtil Betaling sker, Omkostningerne ved fornævnte Notarialforretning 8 Kr. 64 Øre og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte har paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagsomkostninger. Til Begrundelse af sin Paastaaelse om Frifindelse har Indstævnte anført, at det ikke er ham, men Citanterne, der har misligholdt den indgaaede Handel, som Indstævnte vil have været villig til fra sin Side at opfylde. Han har i saa Henseende bemærket, at den af ham kjøbte Rug i Følge Parternes Stadfæstelsesbreve skulde modtages af ham p

Citanternes Anfordring, men saadan Anfordring er i Følge hans Anbringende — naar undtages fornævnte Brev af 12 April f. A. — ikke sket af Citanterne før end ved Notarialbesikkelsen af 31 Oktober f. A., altsaa længe efter Leveringstidens eller Modtagelsestidens Udlob. Idet Indstævnte endvidere har gjort gjældende, at Citanterne ikke i nogen Maaned, overensstemmende med den indgaaede Handel, have leveret ham 500 Tdr. af det kjøbte Parti, har han derhos anbragt, at Citanterne, da han engang ifjor Sommer begjærede sig leveret paa 1 Gang 500 Tdr. Rug af Partiet, hvad han formener at have været berettiget til at fordre, vægrede sig ved at opfylde dette hans Forlangende, og det endog uagtet Indstævnte tilbød at betale kontant ved Modtagelse af Udleveringsseddel paa de forlangte 500 Tdr. og tillige at stille en Panteobligation til Sikkerhed for Betalingen, og Citanterne skulle i Følge Indstævntes Anbringende i det Hele have været uvillige til at give ham Udleveringsseddel paa mere end 100 Tdr. Rug ad Gangen, uagtet han flere Gange vil have klaget derover. Endelig har Indstævnte anført, at den ham af Citanterne leverede Rug har været undervægtig og ikke, som stipuleret, gode og sunde Varer, men af ringe Kvalitet, hvorfor ogsaa den med samme foretagne Bugning skal være falden daarlig ud, og, at Kvaliteten har været ukontraktmæssig, formenes Citanterne ogsaa at have orkjenndt derved, at de, da Indstævnte engang til dem klagede over, at 100 Tdr. Rug, som han havde modtaget fra dem, vare daarlige Varer, gave ham anden Rug i Stedet for den Del, han havde tilbage deraf. At Indstævnte vedblev at modtage Rug fra Citanterne efter Modtagelsestidens Udlob, har i Følge hans Anbringende alene været begrundet i, at han troede sig pligtig dertil, og, saasomt han erfurede, at dette ikke var hans Pligt, vil han have ophørt hermed. I Anledning af det saaledes af Indstævnte Anførte have Citanterne bemærket, at Grunden til, at der ikke af dem er bleven forholdt ganske overensstemmende med Stadfæstelsesbrevens Indhold, er den, at der senere mellem Parterne mundtlig er bleven vedtaget Modifikation i de vedtagne Vilkaar for Handelen, i hvilken Hensende Citanterne have givet en Fremstilling, der stemmer med den af deres Prokurist E. F. Levin i Sagen afgivne og beedigede Vidneforklaring. I Følge denne Vidneforklaring indfandt Indstævnte sig paa Citanternes Kontor strax efter at han havde modtaget deres ovennævnte Brev af 18 April f. A., og det blev da vedtaget mellem Parterne, at den indgaaede Handel skulde være forandret derhen, at Modtagelsen af Rugen i Stedet for at ske efter Citanternes Anfordring med 500 Tdr. maanedlig, skulde finde Sted paa den Maade, at Indstævnte efter sit Forbrug og efter sin Anfordring modtog 100 Tdr. Rug ad Gangen og ved hver ny Anfordring betalte kontant de sidst modtagne 100 Tdr., samt at Citanterne saavidt mulig skulde

trække Leveringstiden ud over den i Indstævntes Kjøbebevi fastsatte, og at det derfor ikke af Citanterne skulde forlanges a Indstævnte, at han i hver af de i Kjøbebeviset nævnte Maaned skulde modtage 500 Tdr. Rug. Endvidere har dette Vidno for klaret, at Indstævntes Tilbud, da han en Gang begjærede sig udleveret 500 Tdr. Rug af Partiet paa een Gang, ikkun gik u paa, at han, naar saadan Udlevering kunde ske, vilde stille e Prioritetsobligation til Sikkerhed for Betalingen. At den Ind stævnte leverede Rug ikke har været kontraktmæssig, have Ci tanterne benægtet, medens de have erkjendt, at Indstævnte ofter har klaget over Kvaliteten af den ham leverede Rug og at de en Gang, da Indstævnte saaledes klagede over, at nogen ham a Citanterne leveret Rug var daarlig, blev ham leveret anden Ru; i Stedet. Det er ej heller bevist, at den Indstævnte af Citantern leverede Rug har været undervægtig eller iøvrigt ikke af kon traktmæssig Kvalitet, og Indstævntes Indsigelse i saa Henseend kan saa meget mindre komme i Betragtning, som det er in con fesso, at han har beholdt og forbrugt den af ham modtagne Rug Snafremt den mellem Sagens Parter i Henhold til deres Stad fæstelsesskrivelser af 31 December 1886 indgaaede Handel besto uforandret, hvad Indstævnte paastaar, maatte Indstævnte vistno anses berettiget til ikke at efterkomme Citanternes i Oktober f. A. altsaa længe efter den stipulerede Modtagelsestids Udløb, til han rettede Opfordring om at modtage de resterende 500 Tdr. a det omkontraherede Parti, uanset at han i August og Septembe f. A. har fra Citanterne uden Indsigelse modtaget 300 Tdr. Ru; som hørende til bemeldte Parti, og Sagens Afgjørelse vil derfo bero paa, om Vilkaarene for den indgaaede Handel maa antage eiter dens Indgaaelse at være blevne forandrede saaledes, som a Citanterne anbragt. At saadan Forandring efter Handelens Ind gaelse er bleven vedtaget ved mundtlig Overenskomst mellem Sagens Parter, er bestyrket ved den edelige Forklaring, der, sor foran anført, er afgivet af Citanternes Prokurist Levin, hvi Troværdighed som Vidne i Sagen ikke kan anses i alt Fal væsentlig svækket derved, at i Følge hans Forklaring Forhand lingerne med Indstævnte angaaende det i Sagen omhandlede Parti Rug i det væsentlige ere blevne førte af ham paa Cita ternes Vegne, eller derved, at han af Citanterne foruden sin aarlig Løn faar som Tantiemo 5 pCt. af Firmaets aarlige Netto fortjeneste, saa meget mindre som det under Sagens Forhandlin er uimodsaagt anbragt af Citanterne, at deres Firma ikke vil giv Overskud for Aaret. At Vilkaarene for Handelen ere blevn forandrede i den af Citanterne anførte Retning, ungtes int skriftligt Dokument derom er bleven oprettet, bestyrkes ogsa derved, at Betaling for de Indstævnte med 100 Tdr. ad Gange leverede 1500 Tdr. Rug, i Følge Citanternes under Sager Forhandling gjorde specificerede Opgivende om, naar Varerne ei

lovne modtagne af Indstævnte og betalte af ham, hvilket Op-
 ivendes Rigtighed ikke er bleven modsagt af Indstævnte, aldrig
 er bleven erlagt samtidig med Varernes Modtagelse men som
 Regel først faa Dage forinden ny Modtagelse fandt Sted, saavel
 om derved, at Indstævnte har vedblevet at modtage af de
 omkontraherede Varer i August og September f. A., altsaa efter
 at Modtagelsesfristen i Følge Stadfæstelsesskrivelserne var ud-
 løbet, angtet det er in confesso, at Prisen paa Rug som den
 omkontraherede dengang var betydelig lavere end Kjøbeprisen,
 nedens det er usandsynligt, at Citanterne under disse Om-
 stændigheder, naar Handelen bestod uforandret efter Stadfæstelses-
 brevene, skulde have undladt at forlange af Indstævnte, at han
 kunde modtage hele det omkontraherede Parti inden Modtagelses-
 ristens Udlob, og endog skulde have vægret sig ved at levere
 efter Indstævntes Begjæring, naar han betalte kontant ved Mod-
 tagelsen. Vel kan der nu ikke herved anses tilvejebragt fuldt
 bevis for, at Vilkaarene for Handelen ere blevne forandrede som
 af Citanterne anbragt, men der maas dog anses tilvejebragt en
 aadan Formodning herfor, at Sagens Udfald i Henhold til
 D. L.'s 1—14—6 vil være at gjøre afhængigt af Indstævntes
 Ved, saaledes at Indstævnte vil være at frifinde i Sagen, naar
 han edelig bekræfter, at det efter Indgaelsen af den i Sagen
 omhandlede Handel om 2000 Tdr. Rug ikke er bleven vedtaget
 mellem Sagens Parter eller særlig mellem Indstævnte og Citan-
 ternes Prokurator E. F. Levin, at Indstævnte skulde modtage
 de omkontraherede 2000 Tdr. Rug efter sit Forbrug og efter
 sin Anfordring med 100 Tdr. Rug ad Gangen og ved hver ny
 Anfordring betale kontant de senest forud modtagne 100 Tdr.,
 at Citanterne saavidt mulig skulde trække Leveringstiden ud
 over den i Stadfæstelsesbrevene af 31 December 1886 fastsatte,
 og at det ikke af Citanterne skulde forlanges af Indstævnte, at
 han i hvor af de i bemeldte Stadfæstelsesbreve nævnte Manneder,
 nemlig April, Mai, Juni og Juli 1887, skulde modtage 500 Tdr.
 Rug, hvorhos Sagens Omkostninger, naar Indstævnte aflægger
 enno Ed, ville være at ophæve; hvorimod Indstævnte, dersom
 han ikke aflægger Eden, vil blive pligtig at betale Citanterne
 en af disse paastauede Difference af 900 Kr., imod hvis Berog-
 ing Indstævnte under Sagens Forhandling ingen Indsigelse har
 fremsat, med Rentur af Beløbet som paastaet og Omkostningerne
 ved den foretagne Notarialforretning 8 Kr. 64 Øre, hvorhos Ind-
 stævnte i dette Tilfælde findes at burde betale Citanterne Sagens
 Omkostninger med 60 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke
 under Sagen.

Nr. 299.

Advokat Klubien

contra

Ludvig Carl Christian Hansen (Def. Halkier),

der tiltales for Betleri.

Hindsholm Herreds Politirets Dom af 4 Oktob 1888: Arrestanten, Smedeøvend Ludvig Carl Christian Hanse bør til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage at he sættes og at udrede alle af Sagen lovligt flydende Omkostninge At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom 13 November 1888: Politiretsdommen bør ved Magt at stand I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorer Herforth og Lange, betaler Arrestanten Ludvig Carl Christi Hansen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd eft Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grund

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Do bør ved Magt at stande. I Salarium for Højester- betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Halkie 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Und nærværende fra Hindsholm Herreds Politiret hertil indanke Sag tiltales Arrestanten Ludvig Carl Christian Hansen — d er født den 7 August 1854, og som foruden for forskjelli Ejendomsindgrob og for Brandstiftelse mange Gange tidlige har været straffet for Løsgænger, Betleri og Overtrædelse Frdn. 10 December 1828 og senest i Folge Falsters vestre Herre Politiretsdom af 30 August d. A. er anset efter Lov af 3 Mar 1860 § 3, cfr. sidstnævnte Forordning med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage — atter for Betleri. Da Arrestant ved egen Tilstaaelse, som stemmer med det iøvrigt Oplyste, overbevist at have paany gjort sig skyldig i denne Forseels

et han, der den 21 September d. A. blev indlagt i Arbejdsstalten i Saaderup og Dagen derpaa mod Tilladelse forlod stalten for at søge Arbejde, senere har drevet omkring og betlet sig Penge og Fødevarer paa forskjellige Steder, indtil den 26 s. M. blev anholdt i Mesinge Sogn, maa det billiges,

Arrestanten herfor er anset efter Lov af 3 Marts 1860 § 3, da den ved Politiretsdommen valgte Straf af Fængsel paa and og Brød i 3 Gange 5 Dage findes passende, og Dommens estemmelser med Hensyn til Sagens Omkostninger, der ere ialt arresteringen, ligeledes bifaldes, vil Dommen være at stadfæstes.

Mandagen den 7 Januar.

r. 300. Overretssagfører **Høgsbro**

contra

Simon Pedersen og Hustru, **Ane Marie Stenderup**
(Def. Bagger),

r. tiltales for Falsk.

Fredericia Kjøbstads Extrarets Dom af 13 September 1888: Arrestanten Simon Pedersen bør hensættes i fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og Tiltalte Ane Marie Stenderup, født Stenderup, i simpelt Fængsel i 8 Dage. Arrestanten udreder de med hans Varetægtsarrest forbundne Omkostninger, medens Aktionens øvrige Omkostninger, derunder i ølær til Aktor, Sagfører Obel, og Defensor, Kammerraad, Prokurator Valeur, henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr., udredes af Arrestanten og Tiltalte, En for Begge og Begge for En. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 November 1888: Tiltalte, Simon Pedersen og Ane Marie Stenderup, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 2 Gange 5 Dage, og den Sidste i 5 Dage. Saa udrede de Tiltalte og Aktionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Advokatsrådsmedlem Neckelmann og Overretssagfører Hastrup, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, og idet d Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande i Salarium for Højesteret betale de Tiltalte E for Begge og Begge for En til Overretssagføre Høgsbro og Højesteretssagfører Bagger 40 Krone til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Unde denne Sag tiltales Skomagersvend Simon Pedersen og han Hustru, Ane Marie Stenderup, for Falsk. Ved de Tiltaltes egn Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte Ane M. Stenderup en Dag November Maaned f. A. har efter Anmodning af Medtaltale for synet et den 15 s. M. dateret Gjældsbevis — hvorved denn tilstod at have af Bestyrelsen for Selskabet „de danske Forsvarsbrødres“ Afdeling for Fredericia og Omegn erholdt et Laan paa 100 Kr. inod Selvskyldnerkaution af Vognmand J. Schmidt o Sergeant N. P. Christensen — med Underskriften „Vognmand J. Smidt“ som Kautionist og Selvskyldner samt endvidere under skrevet Gjældsbeviset med to opdigtede Navne „C. Knudsen og „M. Rasmussen“ som Vitterlighedsavidner, og gaa de af det herved, tildels under et paa Foranledning af Overretten optage yderligere Forhør, afgivne Forklaringer, i det Væsentlige ud paa Følgende: Da Tiltalte Pedersen i November Maaned f. A. ønskod at erholde et Laan paa 100 Kr. af det ovennævnte Selskab Midler, henvendte han sig til Sergeant N. P. Christensen o Vognmand Jes Schmidt, begge i Fredericia, med Anmodning o at kaverer for et saadant Laan, hvilket Christensen lovede, ligesom Schmidt, hvem han traf og talte med i dennes Port, og som Begyndelsen nægtede at opfylde hans Begjæring — efter hvn Tiltalte Simon Pedersen vedholdende har paastaet — efter gjertagne Anmodninger gik ind paa at paatage sig Kautionforpligtelse for Laanet paa den Betingelse, at en navngivne Mand, hvem Schmidt skyldte Penge, ikke maatte faa noget i

vide derom, samt gav Tiltalte Lov til at skrive hans Navn under det paagjældende Gjældsbevis. Tiltalte gik nu hjem og meddelte sin Hustru — der vidste, at hendes Mund ønskede at opga et Laan, og at Sergeant Christensen havde lovet at gaa i Kaution for samme — at Schmidt ogsaa havde erklæret sig villig hertil, samt tilladt ham at underskrive hans — Schmidts — Navn, hvorpaa Tiltalte Pedersen henvendte sig til Kassereren ved det ovennævnte Selskab om at faa det attraaede Laan mod Christensens og Schmidts Kaution, og efterat Laanet i et samme Dag afholdt Bestyrelsesmøde var bevilget, fik han den næste Dag af Kassereren udleveret en udfyldt Obligationsblanket or at foranledige den underskrevet. Han fik ogsaa samme Dag Christensens Underskrift, hvorhos han, der forstod Indholdet af Gjældsbeviset saaledes, at Kautionisterne selv skulde underskrive dette, to Gange søgte Schmidt for at faa dennes genhændige Underskrift, uden imidlertid at træffe Schmidt jemme, og da Schmidt samme Dags Morgen havde været hos Tiltalte og anmodet denne om at laane sig 10 Kr., med Tilbedende, at han skulde bruge dem inden Middag, og det derfor bestode med at faa Pengene, gik Tiltalte Pedersen hjem og bad sin Hustru om at underskrive Schmidts Navn som Kautionist og to andre Navne som Vitterlighedsvidner, idet han, der vilde have anset Vitterlighedsvidners Underskrifter som en tom Formalitet, paa hendes Spørgsmaal om, hvilke Navne hun skulde skrive, yttrede, at det var aldeles uden Betydning, hun kunde skrive, hvad hun vilde, f. Ex. C. Knudsen og M. Rasmussen. Tiltalte Ane M. Stenderup underskrev derpaa de to anførte Navne paa Obligationen, hvilken Pedersen derpaa bragte til Kassereren og fik Laanet udbetalt, hvorefter han strax gik hen til Schmidt for at lade denne faa de 10 Kr., men heller ikke denne Gang traf ham. Vognmand Schmidt har nu vel edelig benægtet at have givet Tiltalte Pedersen Tilsagn om at ville være for det paagjældende Laan eller tilladt ham at underskrive hans Navn paa Obligationen for det ommeldte Laan eller at have — saaledes som af Tiltalte Pedersen forklaret — efterat denne havde talt med ham om at gaa i Kaution for Laanet, anmodet Pedersen om at laane ham 10 Kr., men efter Sagens Omstændigheder i det Hele og navnlig Schmidts med Hensyn til dette sidste Punkt mindre bestemte Forklaring, findes det etænkeligt at forkaste Tiltalte Pedersens Anbringende om at have havt Schmidts Samtykke til at underskrive dennes Navn om Kautionist paa det paagjældende Gjældsbevis. Efterat Undersøgelsen i nærværende Sag var paabegyndt, har Tiltalte Pedersen til „de danske Forsvarsbrødres“ Kasse indbetalt Restgjælden efter den under Sagen omhandlede Obligation. Ligesom er nu efter det Ovenanførte ikke vil kunne paalægges Tiltalte Pedersen noget Strafansvar efter Straffelovens § 268 for at

have formaaet Medtiltalte til at underskrive Schmidts Navn paa Obligationen, saaledes kan Tiltalte Ane M. Stenderup, der maa antages at have stolet paa Rigtigheden af hendes Mands Udsagn om, at han havde Schmidts Tilladelse dertil, ejheller anses med Straf for efter sin Mands Anmodning at have underskrevet Obligationen med Schmidts Navn. Derimod ville de Tiltalte, af hvilke Pedersen er født i Aaret 1862 og Ane M. Stenderup i Aaret 1861, og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede, for deres Forhold med Hensyn til Obligationens Forsyning med to opdigtede Navne til Vitterlighed være at anse efter Straffelovens § 275, jfr. § 270, og for Pedersens Vedkommende tillige § 52, med Straffe, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød, for den Første i 2 Gange 5 Dage og for den Sidste i 5 Dage.

Færdig fra Trykkeriet den. 18 Januar 1889.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.	Højesteretsaaret 1888.	Nr. 45.
-----------	------------------------	---------

Tirsdagen den 8 Januar

Nr. 283. Højesteretssagfører Asmussen
contra

Hans Jensen (Def. Overretssagfører W. Jørgensen),

er tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Oktober 1888: Arrestanten Hans Jensen bør straffes med Forbedringsarbejde i 15 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne, Overauditor Tølf og Bocher 15 Kroner til hver. At efterkommes under dødfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt blive stående. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Overretssagfører W. Jørgensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Unde nærværende mod Arrestanten Hans Jensen for Tyveri anlagt Sag ere de nærmere Omstændigheder følgende: Medens Baad fører og Sandgraver Christian Jensen og Sandgraver Sophus Andreas Normann Henriksen den 11 Juli d. A. om Eftermiddagen opholdt sig i nogle Baade, beliggende i Tommergrave ved Kalvebodstrand, bemærkede de, at Arrestanten ombord på en i Nærheden liggende Sandbaad, som tilhørte Sandgraver Frederik Vestergaard, halede et Tov ned og skød det samme i en Bunke, samt at han kort efter forlod Baaden med noget Tovværk. Da de kunde slutte sig til, at Arrestanten havde stjaalet dette Tovværk — Jensen, der havde set Arrestanten begive sig ombord i Baaden, havde lagt Mærke til, at Arrestanten da ikke bar paa Nogetsomhelst — satte de efter han og foreholdt ham Tyveriet, i hvilken Anledning han yttrede, at han ikke troede, det gjorde Noget, at han havde taget det. Efter Foranledning af Jensen og Henriksen blev Arrestanten derpå ved en Politibetjent indbragt til Politistation Nr. 1, og efter Vestergaard havde gjenkendt Tovværket som ham tilhørende og ham frakommet uden hans Vidende og Villie, blev Arrestanten sat under Anholdelse og Undersøgelse indledet mod ham. Under de over ham afholdte Forhører har han nu vel vedblivende benægtet at have ved den omhandlede Lejlighed været ombord Vestergaards Baad og forklaret, at Tovværket er blevet ham leveret i Hænde af en ubekendt Person, der anmodede Arrestanten om at hjælpe ham med at afhænde det, men ved de foranførte af Jensen og Henriksen afgivne Forklaringer, som dem er beedigede, i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste, er det tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten, saaledes som ham pansigtet, har stjaalet Tovværket. Dette er vurderet 50 Øre. Arrestanten er født den 28 August 1849 og anses ved Rettens Domme af 28 Oktober 1884 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, 28 Marts 1885 efter Straffelovens § 230 I med lige Fængsel 5 Gange 5 Dage, af 7 Juli 1885 efter Straffelovens § 231 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, af 30 April 1887 Medfor af Straffelovens § 241, første Led, efter dens § 23 som for fjerde Gang begaaet Hæleri efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med lige Straf, og af 21 April d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Arbejde i Kjobenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 30 Dage. Som Følge af det Anførte vil han være at anse efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfor af dens § 241, andet Led, efter § 238, som for femte Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder.

Onsdagen den 9 Januar

Nr. 303. Højesteretssagfører Asmussen
contra

Anders Jørgensen, med Tilnavn **Bukballe** (Def. Lunn)

er tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 146.

Hjelmslev-Gjern Herreders Extrarets Dom af 8 September 1888: Tiltalte, Anders Berthelsen af Vrold, bør henættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og Tiltalte, Gaardejer Anders Jørgensen (Bukballe), samme Steds, i impelt Fængsel i 2 Maaneder. Begge de Tiltalte bør derhos etale Sagens Omkostninger, forsaavidt de vedrøre hver især af om, med Undtagelse af Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, og Defensor, Kancellirand, Prokurator Bagger, 20 Kroner til hver, der betales af de Tiltalte in solidum og med Halvdelen hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 Oktober 1888: Underetsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Iaa udreder og Tiltalte Aktionens Omkostninger for Overretten, g derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Overretssagførerne Hindborg og Rye, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er rettelig henført under Straffelovens § 146; men efter de nærmere Omstændigheder ved Tiltaltes Tilbagealdelse af den urigtige Forklaring — hvilken efter Forhørsdokriftens Udvisende allerede skete, inden Forklaringen var afsluttet og af ham ratihaberet — findes den nævnte Paragrafs sidste Punktum at maatte komme til Anvendelse og Tiltaltes Straf i Henhold til samme at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage. Dommens Forskrifter anaaende Aktionens Omkostninger tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

Anders Jørgensen med Tilnavn Bukballe bør ensættes i simpelt Fængsel i fjorten Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for

Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissær hedder det: Unde denne Sag, der i 1ste Instants tillige angik forhenværende Gaard ejer Anders Berthelsen, for hvis Vedkommende Appel imidlertid ikke har fundet Sted, tiltales Gaardejer Anders Jørgensen med Tilnavn Bukballe for Overtrædelse af Straffelovens § 146. Eftera der var blevet indledet en kriminel Undersøgelse mod den 1ste Instants Medtiltalte, Berthelsen, i Anledning af, at han den 7 August d. A. voldelig havde overfaldet Tiltalte, blev denne i et Forhør den 11 s. M., efter af Dommeren at vær formanet til at følge Sandheden og gjort opmærksom paa de Strafansvar, han vilde paadrage sig ved at afvige derfra, afhør til nærmere Oplysning af Sagen, idet det bl. A. blev forehold ham, at Berthelsen havde sigtet ham for at staa i et utugtigt Forhold til dennes Hustru. Dette nægtede Tiltalte at vær Tilfældet, og skjøndt han af Dommeren blev alvorlig formant til at følge Sandheden og gjentagende paamindet om, at han Forklaring blev afgivet som Vidne og under Eds Tilbud, fast holdt han med Bestemthed sin Nægtelse, men efter nogen Tid Examination vedgik han dog endnu i samme Forhør, at Berthelsens Sigtelse imod ham var rigtig, idet han indrømmede i de sidste Aar og vistnok endnu i længere Tid at have staaet utugtigt Forhold til Berthelsens Hustru, med hvem han gjen tagne Gange havde havt Samleje. Iøvrigt har han bestem paastaet, at han aldrig vilde have aflagt Ed paa sin urigtig Forklaring, og at han derfor frafaldt denne, saasnart han frygtede for, at det kunde komme til Edsaflæggelse, hvorhos han har tilføjet, at han ikke er i Stand til bestemt at angive, hvad der bevægede ham til at afgive den urigtige Forklaring, og at det navnlig ikke var for, som han har udtrykt sig, „at dækk over“ Berthelsens Hustru, eller for at undgaa Ansvar for sit Forhold, som han ikke ansaa for strafbart, men at han nærmest tror, at han afgav den urigtige Forklaring, fordi han skammed sig over sit Forhold, og antog, at han i det almindelige Om dømme vilde blive anset for en ringere Mand, naar hans Forhold til Berthelsens Hustru blev bekjendt. For sit omhandlede Forhold er Tiltalte — der er født i Aaret 1849 og som med Undtagelse af, at han i 1887 har erlagt en Bøde af 20 Kr. for Polituorden, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 146 1ste Punktum, med en Straf, som efter Sagens Omstændig

eder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 2 Maaneder, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger i 1ste Instants det for Tiltaltes Vedkommende findes at kunne have sit Forblivende, vil saaledes, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste.

Torsdagen den 10 Januar 1889.

Nr. 207. Højesteretssagfører Bagger

contra

Niels Martin Jørgensen og Sophus Martin Emanuel
Nielsen (Def. Luun),

ler tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Juni 1888: Tiltalte Sophus Martin Emanuel Nielsen bør for Aktors Tiltale denne Sag fri at være. Tiltalte Niels Martin Jørgensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og i Erstatning til Sømand Jan Anders Jensen betale 470 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Alberti og Lehmann, 40 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltalte Nielsens Vedkommende anførte Grunde maa det have sit Forblivende ved den ham tillagte Frifindelse.

Evad Tiltalte Jørgensen angaar, bemærkes, at han forinden det Forhold, hvori han, som i Dommen fremstillet, har gjort sig skyldig, endvidere har udvist lignende Forhold, som Henhold til kongeligt Reskript af 27 November f. A. vil være at paakjende a prima instantia af Højesteret under Et ned det i Dommen fremstillede. Efterat Tiltalte nemlig i Maj Maaned f. A. havde formaaet Skibsfører Frahm til som interessent at indskyde 400 Kroner i Tiltaltes da gjenoptagne

Forretning og derefter, da Frahm vilde udtræde, den 19 Jun havde faaet Partikulier J. D. Nielsen til paa samme Maade at indskyde 600 Kroner, hvoraf Tiltalte anvendte de 400 Krone: til at udløse Frahm, hvis Indskud han havde forbrugt, antog han ved Kontrakter af 3 og 30 Juli samt 16 August f. A. iuzen 3 forskellige Bude under lignende Omstændigheder og paa lignende Vilkaar som i de i Dommen omtalte Tilfælde. Disse Bude indbetalte 700 Kroner i Alt, og deres Tilgodehavende af Løn andrager i det Hele 215 Kroner. Tiltalte har derhos erkjendt, at han har antaget disse Bude tildels for derved at komme i Besiddelse af de dem affordrede Beløb. Ved Tiltaltes Anholdelse den 20 August f. A. var han kun i Besiddelse af 60 Kroner af samtlige de af ham oppebaarne Summer, og han har ikke kunnet paavise at have anden Udsig til at kunne tilbagebetale, hvad han havde modtaget, end der af ham tidligere paaberaabte og i Dommen anførte.

Det af Tiltalte Jørgensen udviste Forhold maa i sin Helhed anses strafbart i Henhold til Straffelovens § 251 og hans Straf findes at maatte bestemmes til Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder. Man vil derhos have at udrede den ham ved Dommen paalagte Erstatning saavel som Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Niels Martin Jørgensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i femten Maaneder. Iøvrigt bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande i Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Jørgensen til Højesteretssagførerne Bagger og Lun 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Unde nærværende Sag tiltales Niels Martin Jørgensen og Sophu. Martin Emanuel Nielsen for Bedrageri. Tiltalte Jørgensen er født 4 November 1849 og anset ifølge Rettons Dom af 14 April 1877 efter Straffelovens § 262, 2det Stykke med simpelt Fængsel i 1 Maaned, ifølge Højesteretsdom 8 December 1885 efter Straffelovens § 184 med lige Straf, ifølge nærværende Rets Dom af 20 Februar 1886 efter Straffelovens § 253, jfr. tildels § 64 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ifølge samme Rets Dom af 14 Maj 1887 efter Straffelovens § 184 med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage. Nielsen er født 26 August

851 og ikke funden forhen straffet. Hvad Jørgensen angaar, er følgende oplyst. Det Forhold, for hvilket denne Tiltalte ved Rettens Dom af 20 Februar 1886 blev anset med Straf, bestod i, at han svigagtig havde tilegnet sig og forbrugt et Beløb af ca. 2900 Kr. som 9 forskellige Personer, der fik Ansættelse hos ham, havde betroet ham tildels som Sikkerhed for mulige Oppebørsler; Beløbet var efter hans Forklaring for en Del medgaaet til Udgivelse af en af ham forfattet Bog, for hvis Offentliggjørelse han blev anset med Straf ved ovennævnte Højesteretsdom. I Begyndelsen af 1887 forfattede han en ny Bog, og for nu at faa Penge til sammes Udgivelse, antog han Husmand Ole Andersen som Bud mod en maanedlig Løn af 60 Kr., som senere blev forhojet til 70 Kr., og saaledes at denne som en Slags Sikkerhed for eventuelle Oppebørsler udbetalte Tiltalte et kontant Beløb af 100 Kr., som skulde forrentes med 4 pCt. p. a. og tilbagebetales, naar Andersen fratraadte Tjenesten. I Slutningen af April samme Aar fratraadte Andersen Pladsen, da han ikke kunde faa sin Løn udbetalt, og erholdt et Par Dage efter de 100 Kr. tilbagebetalt, medens Tiltalte ikke har betalt ham nogen Løn og derfor skylder ham 140 Kr. Forinden Andersen forlod ham, engagerede Tiltalte Gaardbestyrer Hans Petersen som Bud for en Løn af 15 Kr. indtil 1 Maj og derefter af 60 Kr. maanedlig, og saaledes, at han til Sikkerhed for Oppebørsler og desl. udbetalte Tiltalte kontant 300 Kr., der skulde forrentes med $4\frac{1}{2}$ pCt. p. a. og tilbagebetales ved Tjenesteforholdets Ophor. Da Petersen ikke kunde erholde sin Løn til Maj, fattede han Mistanke om, at Tiltalte i uredelig Hensigt havde formaaet ham til at tiltræde Pladsen, og efter behørig Opsigelse forlod han Tjenesten den 1 Juni f. A. Tiltalte var da ude af Stand til at tilbagebetale ham de af ham som Sikkerhed indbetalte 300 Kr., der tildels vare anvendte til at fyldestgjøre Ole Andersen for den af ham stillede Sikkerhed, eller udbetale ham hans Løn, 75 Kr., og har ej heller senere betalt ham disse Beløb. Efterat Tiltalte havde udstaaet den ham ved nærværende Rets Dom af 14 Maj f. A. idomte Straf, antog han den 16 Juli s. A. Partikulier Peter Andersen som Bud mod en maanedlig Løn af 80 Kr., og saaledes, at den som Sikkerhed for betroede Oppebørsler udbetalte Tiltalte 300 Kr., som skulde forrentes med 4 pCt. aarlig og tilbagebetales, naar Andersen fratraadte Tjenesten. Andersen forblev i Tiltaltes Tjeneste indtil ind i Oktober Maaned, og da han fratraadte denne, skyldte Tiltalte ham i Løn for hele Tjenestetiden mindst 120 Kr. Tiltalte saa sig imidlertid ikke istand til at betale ham hverken dette Beløb eller de 300 Kr., han havde stillet som Sikkerhed, og har ej heller senere betalt ham noget af disse Beløb. Den 25 Juli f. A. antog Tiltalte endvidere Skomager-svend Ole Petersen som Bud for en maanedlig Løn af 60 Kr.

og paa Betingelse af, at denne skulde stille en Sikkerhed a 400 Kr., der skulde forrentes af Tiltalte med 4 pCt. p. a. og tilbagebetales ved Tjenestens Fratrædelse, og af dette Beløb betalte Petersen strax Tiltalte 100 Kr. Da Peterson imidlertid fattede Mistillid til Tiltalte, erklærede han den 30 s. M. ti denne, at han ikke vilde tiltræde Pladsen. Tiltalte saa sig ikke istand til at tilbagebetale ham hele det af ham indbetalte Beløb 100 K., men enedes med ham om, at han strax fik 25 Kr. ud betalt som Afdrag paa dette Beløb og 5 Kr. som Godtgjorels for, at han gav ham Henstand med Resten, 75 Kr., til 1 September. Disse 75 Kr. har Tiltalte ikke senere betalt ham Den 14 August 1887 antog Tiltalte Somand Niels Chr. Olsen som Bud med en maanedlig Løn af 60 Kr., og saaledes at denne som Sikkerhed for betroede Oppebørsler udbetalte Tiltalte 400 Kr. der skulde forrentes med 4 pCt. p. a. og tilbagebetales, naar Olsen fratraadte Tjenesten. Da Olsen imidlertid fattede Mistanke til Tiltalte, henvendte han sig næste Dag til denne for at faa Forholdet ophævet og den stillede Sikkerhed tilbagebetalt men Tiltalte, der da allerede havde forbrugt omtrent Halvdelen af de indbetalte 400 Kr., vægrede sig imidlertid herved. Olsen anmeldte da Sagen for Politiet, og efterat der i bemeldte Maaned var blevet indledet kriminel Undersøgelse mod Tiltalte, har han under denne tilbagebetalt Olsen samtlige 400 Kr. Den 1 September f. A. antog Tiltalte Somand Jan Anders Jensen som Bud med en maanedlig Løn af 70 Kr., saaledes at han, som Sikkerhed for betroede Oppebørsler — som det i den mellem dem oprettede skriftlige Kontrakt hed — „indskød“ 400 Kr. som skulde forrentes med 4 pCt. p. a. og tilbagebetales, naar Jensen fratraadte Pladsen. Da Jensen, der kort efterat han havde tiltraadt Pladsen, havde fattet Mistanke til Tiltalte og gjort et forgjæves Forsøg paa at faa Forholdet hevet, den 1 Oktober f. A. fratraadte Pladsen, saa Tiltalte sig ikke i Stand til at tilbagebetale ham de ovennævnte 400 Kr. eller til at godtgjøre ham hans tilgodehavende Løn, 70 Kr., og har ej heller senere betalt ham disse Beløb. Den 22 September f. A. antog Tiltalte Somand August Sandberg som Bud for en maanedlig Løn af 70 Kr., og saaledes at Sandberg til Sikkerhed for betroede Oppebørsler ifølge den mellem dem indgaaede skriftlige Kontrakt „indskød“ 400 Kr., som skulde forrentes med 4 pCt p. a. og tilbagebetales, naar Sandberg fratraadte Tjenesten hos Tiltalte. Da Sandberg ikke i November f. A. modtog sin Løn og derfor ansaa Forholdet for hævet, forlangte han den stillede Sikkerhed tilbagebetalt, men det viste sig da, at Tiltalte ikke var istand til at betale ham hverken de ommeldte 400 Kr., der til dels vare anvendte til at fyldestgjøre Olsen, eller hans Løn, 70 Kr., hvad han ej heller senere har gjort. Endeligt antog Tiltalte den 23 Oktober f. A. Tjener Helmer Carl August Ras-

nussen som Bud for en maanedlig Løn af 70 Kr., og paa Vilkaar, at denne „indskod“ som Sikkerhed for Oppebørsler 400 Kr., ler af Tiltalte skulde forrentes med 4 pCt. p. a. og tilbagebetales naar Rasmussen fratraadte Tjenesten. Af dette Beløb betalte Rasmussen strax 300 Kr. til Tiltalte, men da han, efter hvad man erfarede om denne, blev bange for at have med ham at gjøre, meddelte han Tiltalte, at han ikke var istand til at tilræde Pladsen, og Tiltalte erklærede sig da villig til at tilbagebetale ham de 300 Kr. den 15 November, men trods gjentagne Paakrav har Rasmussen ikke senere fnaet dem udbetalte. Da len kriminelle Undersøgelse mod Tiltalte som Følge af Anmeldelser fra flere af de sidstnævnte Bude i Slutningen af November f. A. gjenoptoges, skyldte Tiltalte saaledes de nævnte Personer — bortset fra Renter — ialt mindst 2250 Kr., uden at han var i Besiddelse af nogetsomhelst Beløb til at dække lenne Gjæld, der hovedsagelig hidrørte fra, at han havde modaget og forbrugt de til ham af dem som Sikkerhed for eventuelle Oppebørsler udbetalte Beløb, for en mindre Dels Vedkommende til at bekoste Udgivelsen af to af ham forfattede Bøger, men for Storstedelens Vedkommende til sine egne personlige Udgifter, Husleje m. m. Efter alt det Forøliggende, der blandt Tiltaltes egne Udsagn, maa det antages, at Tiltaltes Tjemed med at forman de Paagjældende til at indtræde i hans Tjeneste netop har været at komme i Besiddelse af de af dem om Sikkerhed indbetalte Penge for at kunne anvende dem paa len anførte Maade i egen Interesse, og at han, der som det af et Foranforde fremgaa, til sine Tider endog har haft flere af de Paagjældende i sin Tjeneste paa engang — i Virkeligheden un har haft ringe Brug for deres Tjeneste som Bude. Hvad er saaledes fra hans Side var det egentlige Øjemed med at ntage de Paagjældende i sin Tjeneste, har han derhos — som agens Oplysninger noksom vise — fordulgt for disse, idet han lot sørgede for, at Overenskomsterne mellem ham og dem blevo flattede saaledes, at de ikke frembød nogen retelig Hindring for am i at disponere over de indbetalte Pengemidler. Tiltalte har u vel paastaet, at han ikke har indgaaet bemeldte Kontrakter bedragerisk Hensigt, idet han har anbragt, at han haabede aa, at han ved Salget af de to Bøger, han i det anførte Tidsum udgav og af nogle andre Bøger, han agtede at udgive, ildte tjene saameget, at han kunde blive istand til fuldt ud at etale de Paagjældende, hvad han skyldte dem, men til dette 'oregivende fra Tiltaltes Side findes intot Hensyn at kunne ages. Ved de to Bøger, han fik udgivet, tjente han efter det 'plyste kun lidet, og han har ikke oplyst Noget, som kunde erettige ham til at forvente, at han vilde tjene Noget af Bedrøning ved Udgivelsen af de af ham paatænkte Bøger, af hvilke an kom til at bræde Manuskriptet til den ene og slet ikke

havde forfattet de andre. Desuagtet vedblev han paa den anfort Muade at paadrage sig større og større Gjæld, og havde i November f. A. forbrugt alle de til hans Sikkerhed indbetalt Penge, uden at nogen Del af disse vare anvendte til Udgivelse af de af ham paatænkte nye Bøger, og uden at han havde andet Udsigt til at komme i Besiddelse af de til disses Udgivelse for nødne Pengemidler end ved at stifte ny Gjæld af lignende misli Beskaffenhed som den under Sagen omhandlede. Under disse Omstændigheder maa Tiltalte Jørgensen anses overbevist om at have stiftet Gjæld uden nogen som helst Udsigt og derfor uden Hensigt til at tilbagebetale denne, og han vil derfor være anse efter Straffelovens § 251, jfr. tildels § 64. Hvad Tiltalt Nielsen angaar, er det oplyst, at han, der driver Forretning som Kommissionær heri Staden, er optraadt som Mellemand ved Afslutningen af de nævnte Overenskomster mellem Tiltalt Jørgensen paa den ene Side og Peter Andersen, Olsen, Sandberg, Jensen og Rasmussen paa den anden Side, idet han efter af Jørgensen at være opfordret til at skaffe sig saadanne Bude har indledet foreløbige Forhandlinger med de ovennævnte Personer, der meldte sig hos ham som Lysthavende i Henhold til af ham i Aviserne indrykkede Avertissementer, samt efterat de og Jørgensen vare blevne enige om Vilkaarene for Tjeneste forholdet, har — tildels efter ham af Jørgensen leverede Koncepter — affattet de skriftlige Kontrakter mellem dem, og at han herfor har oppebaaret Salærer saavel af Jørgensen som af de nævnte Tjenestesogende. For de tre sidstnævnte Budes Vedkommende er det derhos endvidere oplyst, at denne Tiltalte Virksomhed er foregaaet, efterat han var bekendt med, at der Anledning af Olsens Anmeldelse var indledet kriminel Under søgelse mod Jørgensen, og at denne da ikke var i Besiddelse af tilstrækkelige Pengemidler til at betale Olsen, hvad han var denne skyldig, ligesom han har erkjendt, at han da af Jørgensen egne Udtalelser havde erfaret, at han sad smaant i det. De kan imidlertid ikke anses bevist, at Tiltalte har haft et saadan Kjendskab til Jørgensens Forhold i det Hele eller særligt til hans Forhold overfor flere af de af ham antagne Bude, at han heraf maatte slutte, at Jørgensen i bedragerisk Øjemed antog dem i sin Tjeneste; mod hans Benægtelse kan det herefter ikke anses godtgjort, at han ved sin ommeldte Virksomhed har gjort sig skyldig i nogen strafbar Meddelagtighed i det af Jørgensen udviste bedragerlige Forhold, iøvrigt er han ikke — som Sagen foreligger til Paakjendelse — sigtet for Misligheder, der kunde paadrage ham Ansvar for Bedrageri. Som Folge af det Anfort vil Tiltalte Nielsen være at frifinde for Aktors Tiltale, meden Tiltalte Jørgensen vil være at anse efter Straffelovens § 251 jfr. tildels § 64, efter Omstændighederne med Forbedringshus

arbejde i 1 Aar og efter derom nedlagt Paastand have i Erstatning til ovennævnte Somand Jan Anders Jensen at betale 70 Kr.

Tirsdagen den 15 Januar.

nr. 39. Etatsraad Jacobsens og Frues Fideikommis
(Klubien efter Ordre)

contra

Generaldirektoratet for Skattevæsenet
(den kst. Kammeradvokat),

etr. Spørgsm. om en Arveafgift.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af Januar 1887: De Indstævnte, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, bor for Tiltale af Citanterne, Administrationen for Etatsraad Jacobsens og Frues Fideikommis, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Prokurator fundt et Salær af 200 Kr. hos det Offentlige.

Højesterets Dom.

Medens det i Henhold til de i den indankede Dom derfor anførte Grunde maa billiges, at den Tilvæxt, som den under Sagen omhandlede Arv under Boets Behandling har beholdt gennem indvundne Leje- og Renteindtægter, er tagen med i Betragtning ved Beregningen af Arveafgiften, findes og heri at maatte afgaa det i Dommen nævnte Beløb af 78488 Kr. 72 Øre, som ved Hjælp af de nævnte Indtægter Medhold af de paagjældende testamentariske Dispositioner under Boets Behandling ere udredede som Legater, idet disse ikke kunne betragte ssom oppebaarne Arveforskud, men ifølge emeldte Dispositioner aarlig skulde udredes og derfor maatte radrages Renteindtægten, forinden Noget af denne kunde opregges til Arvekapitalens Forøgelse.

Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet om, efter hvilken Lovgivning Arveafgiften vil være at beregne, maa det efter Testamentets hele Indhold statueres, at der ved samme har været tillagt Kammerherre Holstein og Hustru en, om end uidskrænket Ejendomsret over samtlige Testatorernes Efter-

ladenskaber; disse ere, allerede som Følge heraf, først faldn i Arv til det i Testamentet ommeldte Fideikommis ved Fr Holsteins i 1878 indtrufne Død, og Arveafgiften vil saaledes være at beregne efter den da gjældende Lovgivning.

Da det endelig maa billiges, at Frd. 12 September 179 § 2 b ikke er bragt til Anvendelse, ville Citanterne ikku være berettigede til at erholde tilbagebetalt den paa de oven nævnte 1784-88 Kr. 72 Øre faldende Andel af den efter de Anførte rettelig til 7 pCt. beregnede Arveafgift, og de Ind stævnte blive derfor at tilpligte at tilbagebetale 12494 Kr 21 Øre med Renter som paastaet.

Processens Omkostninger for begge Retter ville være a ophæve og de Citanternes befalede Sagførere tilkommend Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte bør til Citanterne betale 1249 Kroner 21 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra de 4 Juli 1885, indtil Betaling sker. Processens Om kostninger for begge Retter ophæves. Til Justits kassen betale Citanterne 2 Kroner. I Salarium til lægges der Prokurator Mundt og Advokat Klubie hver 200 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Don indankede Doms Præmissor ere saalydende: Unde nærværende Sag have Citanterne, Administrationen for Etatsraad Jacobsens og Frues Fideikommis — hvilket Fideikommis er op rettet i Henhold til afgangne Etatsraad, Landsover- samt Hof og Stadsrets-Assessor Hans Casper Jacobsens og ligeledes afdød Hustru Christine Frederikke Petronelle Jacobsen, født Hansen Testamente af 13 November 1840, allerhøjst konfirmeret de 30 April 1846 samt Enkefru Jacobsons Codicil af 4 Januar 1850 og for hvilket der er udarbejdet en under 21 Februar 188: allerhøjst konfirmeret Fundats — ifølge meddelt fri Proces paa staaet de Indstævnte, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, kjendt pligtige til af den af dem under Forbehold indbetalte Arveafgif af Etatsraad Jacobsen og Hustrus Reassumptionsbo at tilbage betale dem 95617 Kr. 58 Øre eller et saadant mindre Beløb som maatte findes rigtigt, med Rente af det tilkjendte Beløb 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato, den 4 Juli 1885, medens d Indstævnte ved den konstituerede Kammeradvokat have paastaet sig frifundne for Citanternes Tiltale ialtfald i et saa stort Om

ing, som Rotten maatte finde rigtigt. Til Støtte for den af dem nedlagte Paastand have Citanterne først gjort gjældende, at det formentlig er urigtigt, at de under Behandlingen af beløbte Bo, altsaa efter Arvefaldet, indvundne Leje- og Rentetidtægter til Beløb af 273489 Kr. 82 Øre ere medtagne i den Sum af 1450002 Kr. 6 Øre, hvoraf Arveafgiften er beregnet, og de mene derfor, at der kun burde have været beregnet Arveafgift af 1176512 Kr. 24 Øre, men heri kan der ikke gives Citanterne Medhold, idet den, efter hvad der er in confesso, af Administrationen hidtil stadigt fulgte Praxis, at Arveafgiften beregnes efter den beholdne Arvs virkelige Værdi ved Arveudlægget, og sjønnes at have tilstrækkelig Hjemmel i Frd. 12 September 1792

3. Og naar Citanterne have forment, at der under denne Forudsætning i ethvert Fald fra den ovennævnte Sum, hvoraf Arveafgiften er beregnet, maa drages det Beløb af 178488 Kr. 2 Øre, der under Boets Behandling er uddelt i Legater, eftersom ette Beløb ikke ved Boets Slutning var i Behold, da kan der heller ikke heri gives Citanterne Medhold, idet de saaledes udtalte Legater kun kunne betragtes som forskudsvis udredede af den allerede faldne Arv og derfor maa medtages ved Beregningen af det Beløb, der ved Skiftets Slutning bliver at udlægge Arv, hvilket ogsaa maa gjælde med Hensyn til de af disse Legater, der umiddelbart ere stiftede ved testamentariske Dispositioner, oprettede af Etatsraad Jacobsen og Hustru eller af Sidstnævnte som den Længstlevende alene og som allerede forlængst ere traadte i Virksomhed. Citanterne have derhos forment, at Arveafgiften af Boet i alle Tilfælde maa beregnes efter Frd.

Februar 1810 og Frd. 12 September 1792 og ikke som sket efter Lov 19 Februar 1861, hvis Bestemmelse efter Lovens § 3 først traadte i Kraft den 1 April 1862 og udtrykkelig orklæres anvendelig paa de da endnu ikke berigtigede Afgifter af Arv, der er falden før den Tid. Citanterne have i saa Henseende gjort gjældende, at da Etatsraad Jacobsen afgik ved Døden den 10 Oktober 1849 og hans efterlevende Enke, som hensad i uskiftet Bo efter ham, den 24 Marts 1857, er Arven efter dem falden i Arv til den ovennævnte Lovs Ikrafttræden, uden at det herimod kan komme i Betragtning, at deres Adoptivdatter, Engelbrechthine Marie Holstein og hendes Mand, Kammerherre, Kaptajn Christian Frederik Holstein i Henhold til det ovennævnte Testamente den Skiftehold tiltraadte samtlige Etatsraad Jacobsen og Hustrus og hendes Efterladenskaber. Thi vel var det i Testamentet bestemt, at Fru Engelbrechthine Marie Holsteins Livsarvinger, naar baade hun og hendes Mand vare døde, skulde arve Testatorernes Efterladenskaber til fri Ejendom, men da Testamentet ikkun berettigede Fru Holstein og hendes Mand til at bruge, nyde og beholde Boets Hovedgaard Eriksholm og Gaarden Nr. 63 paa Halmtorvet i Kjøbenhavn, samt nyde Renten af Boets rede Penge og Værdi-

papirer, der ved den længstlevende af Testatorernes Død skuld indsættes i Overformynderiet, medens det fastsatte, at der, hvi hun ikke efterlod Livsarvinger, skulde efter hendes og hende Mands Død af det ved Realisationen af de nævnte faste Ejerdomme Indkomne og det allerede i Overformynderiet Indbetalt oprettes et Fideikommis, hvis Renter skulde anvendes til aarlig Understøttelser efter nærmere angivne Regler, formenes det her at fremgaa, at Fideikommisset, eftersom Fru Holstein aldrig haavt nogen Livsarving, rettelig maa anses som havende bestaaet fra Etatsraadinde Jacobsens Død den 24 Marts 1857, og at de Fru Holstein og hendes Mand tillagte Ret saaledes ikke er bleve andet end en livsvarig Brugs- og Benyttelsesret, som bortfalder ved den Længstlevendes Død. Solv om det nu ogsaa maa erkjendes, at der ved Testamentet kun er tillagt Testatorerne Adoptivdatter og hendes Mand en livsvarig Brugs- og Benyttelsesret kan Retten dog ikke med Citanterne være enig i, at de paa gjældende Efterladenskaber allerede ved Etatsraadinde Jacobsens Død den 24 Mai 1857 skulde være tilfaldne Fideikommisset der fra dette Tidspunkt maatte betragtes som retlig bestaaende thi da det som anført i Testamentet var bestemt, at Efterlader skaberne, saafremt Adoptivdatteren maatte efterlade Livsarvinger, skulde tilfalde disse, maatte det, saalænge denne Mulighed ikke ved Adoptivdatterens Død var afskaaren, betragtes som værende in suspenso, hvem der skulde være Arving, og Efterladenskaberne maatte derfor indtil da anses som tilhørende Testatorernes Børn og først ved Fru Holsteins Død i 1878 at være tilfaldne Fideikommisset, der samtidig kom til Existens. Som Folge heraf maa det billiges, at Arveafgiften af Boet er beregnet efter Lov af 19 Februar 1861. Naar Citanterne endelig have forment, at der paa Grund af Bestemmelsen i Lov af 12 September 1792 § 2 b ikke burde have været beregnet Kollateralafgift af Boet, da kan der heller ikke heri gives dem Medhold, idet de til Fideikommisset skjænkede Midler ikke kunne anses givne til „offentlig Brug“ i den Forstand, hvori dette Udtryk er anvendt i bemeldte Bestemmelse, eftersom Fideikommissets Indtægter, der fortrinsvis skulde anvendes til Fordel for Testatorernes og Kammerherre Holsteins Slægtninge uden Hensyn til Slægtskabsgraden, og der, efter hvad der er in confesso, paa Grund af den berettigede Slægtnings Talrighed end ikke er nogen Udsigt til at Indtægterne i en overskuelig Fremtid vilde komme de derefter i Testamentet som Berettigede nævnte — nemlig ugifte Døttre af afdøde kongelige civile Embedsmænd i Kjøbenhavn og i agtbare kjøbenhavnske Borgere — til Gode, ligesom der derfor heller ikke kan tillægges den af Citanterne fremhævede Omstændighed, at der ved Uddelingen af Fideikommissets Indtægte netop paa Grund af det store Antal berettigede Slægtninge maa tages særdeles Hensyn til Trang og Værdighed, nogen særlig

betydning i saa Hensende. I Henhold til Foranstaaende villo
 e Indstævnte saaledes i det Hele være at frifinde for Citan-
 rnes Tiltale, medens Sagens Omkostninger, som begge Parter
 ave paastaet sig tilkjendte, findes at burde ophæves, og vil
 er herefter ikke kunne tilkjendes den konstituerede Kammer-
 dvokat, som af ham paastaet, Salær her under Sagen; derimod
 il der ifølge den derom nedlagte Paastand være at tillægge den
 or Citanterne beskikkede Sagfører, Prokurator Mundt, hvis Sag-
 orelse har været lovlig, et Salær af 200 Kr., der udredes af
 et Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

nr. 245. **Mathilde Augusta Grundtvig (Ingen)**

contra

Jverretsprokurator **Løth** som Kurator i Boet efter Grosserer
Frode Valdemar Grundtvig, Firma Esbensen &
Grundtvig's Konkursbo (Asmussen).

Højesterets Dom.

Citantinden, som hverken selv møder eller ved
 fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høje-
 teret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers
 Kirke, førend det tillades hende med denne Sag at
 gaa i Rette, og saafremt hun ikke inden 3 Uger
 uelder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod
 Sølv ere betalte, bør hun have tabt Sagen og hende
 j tillades videre derpaa at tale. Saa bør hun og
 la betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200
 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner.

Kost og Tæring betaler hun til Indstævnte, som
 ar ladet møde, 200 Kroner.

Nr. 270.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Hansen Nielsen (Def. Shaw),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 Septembe-
1888: Tiltalte Niels Hansen Nielsen bør straffes med Fængse
paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale i Erstatning
til Grosserer Georg Emil Marius Stæhr 366 Kr. 19 Øre. Saa
udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder Salærer ti
Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lehmann og Herforth, 15 Kr
til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage
efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hel-
at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Mag-
at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tilt-
talte til Advokat Hindenburg og Højesteretssag-
fører Shaw 30 Kroner til hver.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 25 Januar 1889.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 46-47.

Tirsdagen den 15 Januar.

Nr. 270.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Hansen Nielsen (Def. Shaw).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da det under nærværende mod Tiltalte Niels Hansen Nielsen, der er dødt den 19 Maj 1843 og ikke funden forhen straffet, for Belrageri anlagte Sag ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Dplyste er godtgjort, at han, der af Grosserer Georg Emil Marius Stæhr var antagen som Vicevært for tvende Stæhr tilhørende Ejendomme, har af de Lejeindtægter, som han i sin nævnte Egenskab havde inkasseret for Stæhr, i indeværende Aar svigagtig tilegnet sig og forbrugt et Beløb af 366 Kr. 9 Øre, vil han være at anse efter Straffelovens § 253, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brod i 3 Gange 1 Dage, hvorhos han vil have, efter derom nedlagt Paastand, at betale i Erstatning til Grosserer Stæhr 366 Kr. 19 Øre.

Nr. 317.   Advokat Hindenburg
                                       contra
Søren Jensen ((Def. Nellemann),

der tiltales for ulovlig Omloben med Varer.

Skive Kjøbstads og Sallinglands Herreders Politirets Dom af 28 Juli 1888: Tiltalte Rokkedrejer Søren Jensen af Stærkjær i Gjærning Sogn bør have de hos ham anholdte Varer forbrudt til Fordel for Landpolitibetjent Wulff. Saa bør han og til Sallinglands Herreders Politikasse bøde 10 Kr. samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Oktober 1888: Tiltalte Søren Jensen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Overretssagfører Rye, i Salær hver 10 Kr., udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Højesteret ved kongeligt Reskript af 17 November f. A. er beinyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis, og i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium tillægges der Advokaterne Hindenburg og Nellemann for Højesteret hver 30 Kroner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag sigtes Tiltalte Søren Jensen for ulovlig Omloben med Varer. Tiltalte har erkjendt, hvad ogsaa stemmer med det

iøvrigt Oplyste, at han afvigte 19 Juli er gaaet omkring i Roslev og har falbudt Spinderokke, som han havde ladet føre dertil paa Jernbanen, og af hvilke han fik solgt 3, medens 24 blevo anholdte af Politiet, og gaar Tiltaltes Forklaring iøvrigt ud paa, at bemeldte Rokke ere tilvirkede af ham selv, samt at han, der bor i Gjærning Sogn, uden at have lært Drejerhaandværket, i over 60 Aar har ernæret sig som Rokkedrejer og i henved 50 Aar har rejst omkring i Jylland og afhændet de af ham forarbejdede Spinderokke, uden at han i den Anledning nogensinde har været tiltalt for Overtrædelse af Næringslovgivningen. At Tiltalte selv har forarbejdet de af ham omførte Rokke, er ogsaa bevidnet i en af ham forevist Attest fra Hvorslev og Gjærning Sogneraad, der ligeledes i en for Overretten fremlagt Skrivelse bl. A. har udtalt, at Tiltalte, der alle Dage har opholdt sig i den nævnte Kommune, tidligere gav sig af med forskjelligt Slags Arbejde, som Teglværks- og Tømmerarbejde, samtidig med at han om Vinteren ovede sig i Drejerhaandværket, men i de senere Aar har holdt sig til dette. Idet nu efter, hvad der saaledes foreligger, Tiltaltes Tilvirkning af Spinderokke ikke kan anses at falde udenfor Husflid, findes han ikke ved sit ovenmeldte Forhold at have gjort sig skyldig i ulovlig Omloben med Varer, og han, der maa antages at være født i Aaret 1810, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil folgelig være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag.

Nr. 16. Højesteretsadvokat **A. Hindenburg** (Asmussen)

contra

Redaktør **S. C. Olsen** (Ingen),

betræffende Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 September 1886: De ovennævnte for Citanten Redaktør S. C. Olsen fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte Højesteretsadvokat Hindenburg til Statskassen bøde 300 Kr. eller, hvis Bøden ikke fuldt betales, honsættes i simpelt Fængsel i 30 Dage. Sagens Omkostninger betaler Indstævnte til Citanten med 80 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt den indankede Dom har anvendt Mortifikation og Straf for den i den paaklagede Avisartikel indeholdte Udtalelse om, at Bladet „Social-Demokraten“s formentlig betydelige Udbytte ikke er kommet dets Ejere til Gode, bemærkes, at selv om Indstævnte maatte kunne betragtes som kompetent til at paatale denne Udtalelse, der ikke omfatter ham eller angaar den Maade, hvorpaa Bladet redigeres, kan den dog ikke medføre Ansvar for Citanten, da det ikke i Artiklen siges eller antydes, at der er gjort nogen uberettiget Anvendelse af Bladets Udbytte. Hvad derimod angaar Udtalelsen i Artiklens Slutning om, at den anonyme Redaktions Indtægter af „Social-Demokraten“ efter Citantens Mening „væsentlig ere tilvejebragte ved Løgn og Bagvaskelse“, da man Indstævnte som Bladets ansvarhavende Redaktør anses at have været kompetent til at paatale samme, og vel fremgaar det nu af de Højesteret af Citanten forelagte, for en væsentlig Del efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger, at der i „Social-Demokraten“s Aargange for 1880—85 indeholdes en stor Del usande Beskyldninger dels mod hele Samfundsklasser dels mod enkelte Personer, men det kan dog ikke anses godtgjort, at Citanten har havt tilstrækkelig Føje til at bruge den ovennævnte fornærmelige Udtalelse. Denne vil derfor være at mortificere, hvorhos Citanten for samme vil være at anse efter Straffelovens § 216 jfr. § 215, idet dog i Betragtning af, at Artiklen er Svar paa en deri nævnt, for Citanten højst krænkende Artikel i „Social-Demokraten“, Straffelovens § 219 ved Straffens Fastsættelse tillige maa komme til Anvendelse. Straffen findes at kunne bestemmes til en Bøde paa 100 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 10 Dage.

I Henseende til Sagens Omkostninger i forrige Instants maa det forblive ved Dommens Bestemmelse, medens Processens Omkostninger for Højesteret blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Den ovenanførte Udtalelse om, at „Social-Demokraten“ anonyme Redaktions Indtægter „væsentlig ere tilvejebragte ved Løgn og Bagvaskelse“, bør dødt og magtesløs at være, og bør Citanten til Statskassen bøde 100 Kroner, eller saafremt Bøden ikke fuldt betales inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse, hedsættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. Processens Omkostninger for Landsover- samt Hof- og Stads-

retten betaler Citanten til Indstævnte med 80 Kroner. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Dagbladet „Avisens“ Nr. 336 for den 8 December f. A. findes optagen en af Indstævnte Højesteretsadvokat Hindenburg forfattet Artikel med Overskrift „Socialismen er Bedrageri“, der begynder saaledes: „I disse Dage er der gjort mig det Tilbud, om jeg vilde bytte mine Indtægter med det anonyme Konsortiums, der skriver Social-Demokraten“. Efterat det derpaa er bleven nærmere udviklet, at Fagforeningerne, som eje sidstnævnte Blad, ikke faa noget af det store Udbytte, som Bladet formentlig giver, slutter Artiklen saaledes: „Forsaavidt vilde jeg efter min Overbevisning kunne være tjent med at bytte mine Indtægter med det anonyme Konsortiums, hvis Indtægter sikkert mindst andrage 60,000 Kr. aarlig. Men der er en anden Grund, der gjør mig det umuligt at modtage det mig gjorte Tilbud. Der er nemlig Fordele, som en retskaffen Mand tilbageviser. Tilbyder Tyven at dele Kosterne med ham, siger han Nej. Det er en tilsvarende Følelse, der gjør, at det aldrig kunde falde mig ind at bytte Indtægt med det anonyme Konsortium, der redigerer „Social-Demokraten“. Selv om de Herrers Indtægter ere større end 60,000 Kr., om de ere 100,000 Kr. aarlig eller mere, vilde jeg aldrig røre en Skilling af disse Penge, fordi de efter min Mening væsentlig ere tilvebragte ved Løgn og Bagvaskelse“. Paa Grund af de i Artiklen saavel i sin Helhed som navnlig i sidstanførte Stykke indeholdte Sigtelser mod hele Redaktionspersonalet har Citanten Redaktør S. C. Olsen som Bladet „Social-Demokratens“ ansvarhavende Redaktør under nærværende Sag paastaet de paagjældende Udladolor mortificerede og Indstævnte anset med strængeste Straf efter Straffelovens Kap. 21, samt tilpligtet at orstatte Citanten Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte har paastaet sig frifunden og Citanten paulagt Sagens Omkostninger, idet han til Stotte herfor har paaberaabt sig, at Citanten ikke er rette Sagsøger, eftersom han ikke kan henregnes til det anonyme Konsortium, mod hvilket Indstævntes Artikel er rettet. Men denne Indsigelse vil ikke kunne komme i Betragtning, da Citanten som den nuværende Redaktør af „Social-Demokraten“ maa bære Ansvar for samme og som Følge deraf ogsaa maa være berettiget til at

imodegna de' mod Redaktionen rettede Angreb, uanset den Form, hvori et saadant Angreb fremsættes. Forsaavidt angaar den paaklagede Udtalelse om, at den ommeldte Redaktions Indtægter ere tilvejebragte væsentlig ved Løgn og Bagvaskelse, har Indstævnte som Hjemmel for denne Sigtelse dels paaberabt sig forskellige Straffedomme, der ere overgaaede „Social-Demokraterns“ Redaktører for Ærefornærmelser, dels henvist til, at der i et Referat i Bladet af en saadan Dom var udeladt en Sætning, der omhandlede Redaktørens Stilling ved Bladet, uden at det var antydet, at noget af Dommen var udeladt, saavel som til forskellige Artikler i bemeldte Blad, der vedrore en mellem Indstævnte og en ustævnt Trediemand for Tiden her for Retten verserende Injuriesag; men ved Intet af det saaledes Anførte findes Indstævnte at have godtgjort sin Beføjelse til at fremsætte den ovenanførte ærefornærmende Sigtelse, lige saalidt som han mod Citantens Benægtelse har godtgjort Rigtigheden af den ligeledes for Redaktionen fornærmelige Udtalelse, at Bladets formentlig betydelige Udbytte ikke er kommet Ejerne til Gode. Som Følge heraf vil Indstævnte være at anse efter Straffelovens § 216 jfr. § 215 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 300 Kr. eller subsidiært 30 Dages simpelt Fængsel, hvorhos de paaklagede Udladelser blive at mortificere. Sagens Omkostninger vil Indstævnte have at tilsvare Citanten med 80 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdagen den 17 Januar.

Nr. 179.

Overretssagfører Jørgensen

contra

Jensine Jensen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Lysgaard og Hids samt en Del af Hovlbjer, Herreders Extrarets Dom af 17 Marts 1888: Arrestant inden Jensine Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand o. Brød i 5 Dage. Til Proprietær Jacobsen paa Bredholt bør hu betale i Erstatning 1 Kr. Saa bør hun og udrede Aktionen Omkostninger, derunder Salær til Prokurator Kjær 12 Kr. o

til Defensor, Sagfører Rønne, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 April 1888: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Tiltalte erkjendt at have afgivet den i Dommen nævnte Tilstaaelse om at have stjaalet Fjer, men derhos anbragt, at denne Tilstaaelse er urigtig og alene fremkaldt ved, at en Politibetjent havde truet med langvarig Arrest saavel for hende selv som for hendes Kjæreste og dennes Forældre, hvis hun ikke tilstod; men til dette Anbringende findes der efter de fremkomne Oplysninger ikke at kunne tages Hensyn. I Betragtning heraf og iøvrigt i Henhold til de i Overretsdømmen anførte Grunde, samt idet de øvrige Højesteret forelagte nye Oplysninger tildels bestyrke det i Dommen antagne Resultat, vil denne være at stadfæste. Foruden til Aktor og Defensor for Højesteret vil Tiltalte have at betale Salær til en for hende beskikket subsidær Defensor under et nyt Forhør.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium betaler Tiltalte til Overretssagfører Hindberg 10 Kroner og til Overretssagfører Jørgensen og Højesteretssagfører Baggør for Højesteret hver 50 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Jensine Jensen for Tyveri. Den 1 Februar d. A. anmeldte Ejeren af Gaarden Bredholt, Proprietær Jacobsen, til Politiet, at Tiltalte, forinden hun Dagen forud paa Grund af

Frugtsommelighed forlod sin Tjeneste hos ham, havde tilvendi sig endel Fjer, som navnlig skulde være tagne af forskjellige Dyrer i Folkenes Senge, samt en eller to Hovedpuder, og at enkelte af Folkene paa Gaarden havde hende mistænkt for ogsaa at have stjaalet Penge fra dem, og da den mod hende saaledes rettede Sigtelse bestyrkedes ved de Forklaringer der den 4 næst-efter til en Politirapport bleve afgivne af Proprietær Jacobsen og Andre, deriblandt flere af Gaardens Folk, blev hun samme Dag anholdt. Under det derpaa optagne Forhør nægtede Tiltalte først at have begaaet noget af de hende paasigtede Tyverier men i et den 10 Februar optaget Forhør tilstod hun at have stjaalet Fjer paa Bredholt af de Sengklæder, der bleve benyttede af den paa Gaarden tjenende Karl Søren Hansen, med Tilnavn Ladding, i hvilken Henseende hun nærmere forklarede, at hun den 31 Januar d. A. om Morgenen, efterat Folkene vare satte i Arbejde, i den Hensigt at tilvende sig Fjer var gaaet over det Kammer, hvor Søren Hansen logerede, og gennem et Hu i hans Underdyne, som hun vil have bemærket Dagen forud havde udtaget af Dynens Fyld omtrent 1 Pd. Fjer, som hun fyldte i en af hende i denne Hensigt medbragt Pose, samt a hun, da der Ingen var i Gaarden, kom med Posen ubemærket til sit Kammer, hvor hun nedlagde den i sin næstøverste Kommode skuffe. Derimod nægtede hun at have stjaalet Fjer af andre Dyrer end den nævnte saavel som at have gjort sig skyldig i de øvrige hende paasigtede Tyverier, og efterat Forhørsdommeren Anledning af en Ytring fra hende om, at hun godt vilde tage sig Skylden paa for Alt, hvorfor hun var sigtet, havde tilkjendegivet hende, at hun ikke skulde paatage sig Skyld for Noget som hun ikke havde gjort, tilbagekaldte hun sin ovennævnte Tilstaelse, men afgav den dog strax paany i Slutningen af samme Forhør. I det næste Forhør, som blev afholdt der 16 s. M. benægtede Tiltalte at have begaaet nogetsomhelst Tyver paa Bredholt og paastod, at hun ikke kunde huske Noget af hvad hun havde forklaret eller hvad der var passeret i de foregaaende Forhør, og denne Benægtelse og Paastand har hun under de senere Forhør fastholdt. Ligesom imidlertid en Læge der efter Forhørsdommerens Foranstaltning har undersøgt Tiltalte i Arresten, har erklæret, at hendes Foregivende om ikke a kunne huske Noget af, hvad der er passeret den 10 Februar maa anses at være Simulation — i hvilken Henseende tillige bemærkes, at et Selvmordsforsøg, som Tiltalte foretog i Arresten den nævnte Dag forinden Forhøret, ifølge en Tilførsel til Retsprotokollen og den ovennævnte Læges Erklæring antoges at være fingeret — saaledes findes der i Henhold til D. L. 1—15—1 ikke at kunne tages Hensyn til hendes Tilbagekaldelse af der af hende afgivne Tilstaelse, der maa anses bestyrket ved, hvad

ler iøvrigt er fremkommet i Sagen, idet det navnlig er oplyst, at der kort efter Tiltaltes Bortrejse fra Bredholt fandtes i den nægældende Dyne et, som det maa antages, fornylig sammenbygget Hul saa stort, at en Haand kunde stikkes derigjennem, hvorhos Tiltalte ved sin Bortrejse fra Gaarden medbragte en Del Fjer, uden at det har kunnet oplyses, at hun paa lovlig Maade er kommen i Besiddelse af dem alle. Derimod kan det ikke mod Tiltaltes Benægtelse anses godtgjort, at hun har tilsendt sig andre Gjenstande end de ovennævnte Fjer. Betjænlene har påstået sig 1 Kr. tilkjendt i Erstatning for de stjålede Fjer. I Henhold til det Ovenførte maa det billiges, at Tiltalte — der er født den 6 Januar 1869 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — for det ommeldte Tyveri af Fjer er ved Underrettsdommen anset efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og nævnte Dom hvis Bestemmelser om Erstatningen og Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 243.

Advokat Halkier

contra

Jens Pedersen Skou (Def. Bagger),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Voer og Nim Herreders Extrarets Dom af 16 Juli 1888: Tiltalte Jens Pedersen Skou bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage; saa udreder han og alle Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Kammerassessor Poulsen, 15 Kr., og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 August 1888: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 12 Kr. til den Første og 10 Kr. til den Sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Overretssagfører Hastrup, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Vel maa det efter de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger at tages, at der i de af Tiltalte afleverede Dynger Skjærver Strid med Konditionerne for Stenslagningen fandtes en ikke ganske ubetydelig Mængde Jord; men ligesom det ikke nøje har kunnet oplyses, hvormeget Jord der var i de afleverede Dynger, saaledes findes det mod Tiltaltes Benægtelse ikke tilstrækkelig godtgjort, at han for at tilvende sig Fordel sviagtig har indbragt Jord i Dyngerne. Der vil derfor være tillægge ham Frifindelse, dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Jens Pedersen Skou bør for Aktors Tiltale denne Sag fri at være, dog at han udreder Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Und denne Sag tiltales Jens Pedersen Skou for bedrægeligt Forhold. Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte — der ifølge en imelle ham og Sogneraadet for Gangsted og Sovind Sogne i Efteraar 1886 indgaaet Akkord skulde imod en Betaling af 16 Kr. skaffe en Kubikfavn Skjærver af nogle Sten, som henlaa paa Gaar ejer Mikkell Peter Jensens Ejendom Krøruplund — ogsaa skaffe en Del Skjærver og henlagt disse paa den nævnte Ejendom 2 Dynger, der ved en af et Medlem af Sogneraadet i Decemb Maaned 1886 foretagen Maaling fandtes at have saadanne Dimensioner, at de maatte antages at indeholde det akkorderede Kvantum Skjærver, og Tiltalte fik da udbetalt den ham for Skjærvertilsagte Betaling af 16 Kr. Den 28 Marts d. A. anmeldte imidlertid Formanden for Gangsted—Sovind Sogneraad paa Sogneraadets Vegne for Politiet, at det ved Skjærvernes Bortkjørsel Foraaret 1887 havde vist sig, at der inde i de ovenfor ommeldte Dynger var ophobet en stor Mængde Jord, saa at Dyngerne

ntoges at indeholde lavt regnet 12 Tdr. færre Skjærver, end do fler Akkorden skulde have indeholdt, og der blev da indledet n kriminel Undersøgelse imod Tiltalte, der, skjøndt Sogneraadet havde opfordret ham dertil, ikke havde villet erstatte Kommunen, hvad han paa den nævnte Maade havde fravendt denne. Under de derefter optagne Forhør har Tiltalte nu vel benægtet at have landet anden Jord i Dyngerne end den Jord, der sad paa de sten, som han havde faaet leveret til Slagning, eller som laa mellem disse Sten, der havde henligget i en uregelmæssig Dyng, men ved de dels af ovennævnte Mikkel Peter Jensen, der havde aataget sig at lade Skjærverne udkjøre paa en offentlig Bivej, lels af hans Tjenestekarl og hans tidligere Tjenestedreng, der havde hjulpet til ved Skjærvernes Bortkjørsel, afgivne edelige Forklaringer og Sagens øvrige Oplysninger maa det dog anses godtgjort, at kun Dyngernes ydre Skal — der efter de ovenneldte Vidners Forklaringer for Storstedelen kun havde en Lykkelse af omtrent et Kvarter, idet den dog i den øverste Del if Dyngerne og ved Enderne af disse var noget tykkere — var if ublandede Skjærver, medens det Indre af Dyngerne for Storstedelen var Jord, hvori der var iblandet Skjærver, hvilke dog ogsaa paa sine Steder forekom ublandede i Striber omtrent ned il Bunden af Dyngerne, og efter Omstændighederne og naar aavnlig henses til den Maade, hvorpaa Jorden var anbragt inde Dyngerne, som Tiltalte har erkjendt at have opkastet, kan det heller ikke betvivles, at det er Tiltalte, der har blandet den omeneldte Jord — som efter det Ovenanførte maa antages at have idgjort et temmelig betydeligt Kvantum — i Dyngerne for igeoverfor Sogneraadet at give det Udseende af, at disse indeholdt flere Skjærver, end virkelig var Tilfældet. For sit omhandlede Forhold er Tiltalte — der er født i Aaret 1848 og som med Undtagelse af, at han, medens han var i Militærtjeneste, to Gange har været straffet arbitrært for Tjenesteforsæelser, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — ved Underretsadommen rettelig anset efter Straffelovens § 257 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Fredagen den 18 Januar.

Nr. 304.

Advokat Halkier

contra

Peder Pedersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt og Overtrædelse af Straffelovens § 163.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Oktober 1888. Arrestanten Peder Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derudover Salmær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Mundt og Jacobse 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 5 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Maad at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte Advokat Halkier og Højesteretsadvokat Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissær hedder det: Undnærvede Sag tiltales Arrestanten Peder Pedersen, der er født den 25 Februar 1837 og anset ifølge Rettens Dom af 25 September 1886 efter Straffelovens § 178 med simpelt Fængsel i 14 Dage, for Forsøg paa Voldtægt og Overtrædelse af Straffelovens § 163, og er han i saa Henseende ved sin egen Tilståelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyld i følgende Forhold: I de sidste 3 à 4 Aar har Arrestanten levet sammen med Frederikke Mathilde, kaldet Engolsmands hustru, og tilhuse hos dem har været hendes og hendes Ægtefælles Datter, Karoline Ferdinandine Gottliebsen, der er født den 31 December 1875, forinden Forældrene blev ægte-

ede. En Nat i Oktober 1886, medens Gottliebsens Hustru fraværende fra Hjemmet som Følge af, at hun udstod en endelig idomt Fængselsstraf, besluttede Arrestanten, der var noget avirket af nyde Drikkevarer, men dog fuldkommen tilregnelig, skaffe sig Samleje med Karoline Gottliebsen, der da maa anges at have været uskyldig i kjønslig Henseende. Han lagde sig i dette Øjemed ovenpaa hende i Sengen, hvor hun laa og sov, og pressede sit Lem noget ind i hendes Kjønsele, hvortil han gjorde Samlejebevægelser, indtil Sæden gik fra ham. Karoline Gottliebsen vaagnede, da Arrestanten pressede sit Lem ind i hendes Kjønsele, og gjorde nu den Modstand, hun kunde gøre mod Arrestanten, der med sin ene Haand holdt hendes højre Arm fast, medens han ved at lægge sin anden Haand over hendes Mund forhindrede hende fra at skribe, men med sine svage Kræfter kunde hun ikke faa Arrestanten skubbet bort. Efter det Oplyste har Arrestanten ikke havt sit Lem saa langt ind i Pigens Kjønsele, at et fuldbyrdet Samleje kan antages at have fundet Sted. Efter det Anførte, og da Arrestanten har været kjendt, at han baade før og efter den ommeldte Lejlighed har haft en legemlig Omgang med Gottliebsens Hustru, som han vidste var Pigens Moder, vil han være at anse efter Straffelovens § 163 og § 168, jfr. § 173, samtlige Paragrafer sammenholdt med § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i Aar.

Mandagen den 21 Januar.

r. 44. Den Ansvarhavende for „Næstved Tidende“,
Regnar Petersen (Salomon)

contra

Borgmester og Byfoged, Dr. juris **N. Chr. H. Sylow**
 (Shaw efter Ordre),

tr. Injurier.

Næstved Bythings Dom af 3 Mai 1886: De paaagtede ovenfor anførte for Citanten, Kriminal- og Politiretssessor Dr. juris Sylow, fornærmelige Udladelser bør døde og betragtes som ugæstlige at være. Iøvrigt bør Indstævnte, den ansvarhavende Redaktør af „Næstved Tidende“ Regnar Petersen, for Citantens Skade i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Citantens beskikkede Sagfører, Prokurator Larsen, tillægges Salær af 60 Kr., der udredes af det Offentlige.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Marts 1887: De paaklagede, for Citanten, Assessor i Københavns Kriminal- og Politiret, Dr. juris N. Chr. H. Sylow, for nærmelige Udtalelser i Nr. 156 af Næstved Tidende for 9 Juli 1885, bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, de Ansvarhavende for „Næstved Tidende“, Regnar Petersen, til Statskassen bøde 300 Kr., eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 40 Dage. Saa betaler Indstævnte og til det Offentlige de Retsgebyrer, som skulde have været erlagte og det Stempelpapir, som skulde have været brugt, saufremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, og i Salær til Prokurator Larsen for Underretten og Prokurator Hvalsøe for Overretten, 60 Kr. til hver. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde ved hvilke intet Væsenligt findes at erindre, maa det antages at Citanten, selv om den under Sagen omhandlede Artikel „Næstved Tidende“ indeholder et korrekt Referat af den paagjældende Tale, har paadraget sig Strafausvar for de for Indstævnte fornærmelige Udtalelser i samme; men idet disse ikke med Sikkerhed kunne anses at gaa ud paa at sigte Indstævnte for Partiskhed som Dommer, bliver alene Straffeloven § 217 at anvende. Straffen findes efter Omstændighedern at kunne bestemmes til en Bøde paa 100 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 10 Dage. I Henseende til den givne Mortifikation og Processens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burd ophæves, og det Indstævntes befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør til Statskassen bøde 100 Krone eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse hen sættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. Iøvrigt bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ve

agt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler tanten 10 Kroner. I Salarium for Højesteret lægges der Højesteretssagfører Shaw 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Næstved lende Nr. 156 for Torsdagen den 9 Juli 1885, findes der et, som det angives efter Soro Folketidende meddelt Referat, af en Folkethingsmand Alberti ved Frederikskilde-Mødet holdt Tale, hvilket Referat der bl. A. forekommer følgende Stykke: Hvem er det, som Hr. Nellemann bruger istedetfor de ordinære Dommere? Sylow! Hvilke Fortjenester har han? Han er i familie med Nellemann (Muntorhed). Han blev ved Nellemanns valg konstitueret som Dommer i Præstø og der dømte han en advokats Enke, uden at hun fik Lov til at forsvare sig. Dommen kom for Overretten, hvor den blev fordømt som noget uret og Vrovl; den Maade, hvorpaa Sylow behandlede den Sag, viser, at han ikke havde Forstand paa de almindeligste Processer . . . Det synes, som om Hr. Nellemann særlig har Brug af de Dommere, der sætter danske Venstrekvinder i Fængsel". Citanten, Assessor i Kjobenbavns Kriminal- og Politiret, Juris N. Chr. Sylow har anset de ved Citationstegn fremkomne Udladelser i det oven citerede Stykke for i høj Grad fornærmelige og krænkende for ham som Dommer, paastod han, at det meddelt fri Proces, under nærværende, i 1ste Instants ved Næstved Bything anlagte Sag, Indstævnte, den Ansvarhavende "Næstved Tidende", Regnar Petersen, herfor anset med sig samt de paagjældende Udladelser mortificerede, hvorhos han paastod Indstævnte dømt til at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører, Prokurator Larsen, der i alt Fald paad sig Salær tillagt hos det Offentlige, medens Indstævnte paastod sig frifunden for Citantens Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger. Ved bemeldte Rets Dom af 3 Maj 1886 bleve de paaklagte Udladelser, med Undtagelse af den forstanforte: "Han er i familie med Nellemann", mortificerede, medens Indstævnte rigtigt blev frifunden for Citantens Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes og der tillagdes Prokurator Larsen et beløb af 60 Kr. hos det Offentlige. Denne Dom har Citanten beklaget, efter meddelt fri Proces, indanket her for Retten, hvor

han har gjentaget sine i 1ste Instants nedlagte Paastande og derhos paastaet Indstævnte tilpligtet at udrede Appellens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Sala til hans beskikkede Sagfører, Prokurator Hvalsøe, der i alt Fal har paastaet sig Salær tillagt hos det Offentlige, medens Indstævnte har paastaet Underrettsdommen stadfæstet og sig tillag Sagens Omkostninger. Da Indstævnte ikke har ført mindst Bevis for det Beføjede i de i den paaklagede Artikel indeholdte for Citanten som Dommør ærefornærmende og nedsættende Sigtelser, og det efter Omstændighederne ikke kan fritage Indstævnte for Ansvar, at Artiklen skal være en Gjengivelse af som i Sorø Folketidende indeholdt Referat, eller at Prokurator Alber under Sagen har erklæret, at han paa Modet har udtalt sig som angivet, saa vil Indstævnte ikke kunne undgaa at anses efter Straffelovens §§ 216 og 217, og findes Straffen at kunne, efter Omstændighederne, bestemmes til en Bode til Statskassen af 300 Kr., i Mangel af hvis fulde Betaling træder 40 Dage simpelt Fængsel, hvorhos de paatalte fornærmelige Udladelser ville være at mortificere. Processens Omkostninger vil Indstævnte derhos have at udrede for begge Retter efter Reglerne for beneficerede Sager og i Salær til Prokuratorerne Larsen og Hvalsøe 60 Kroner til hver. Sagens Behandling for Underretten, forsaavidt den har været beneficeret, og den befalede Sagsførelse for begge Retter har været lovlig. Stempelovertrædelser foreligger ikke her for Retten.

Tirsdagen den 22 Januar.

Nr. 45. Den Ansvarhavende for Vordingborg Dagblad
Regnar Petersen (Salomon)

contra

Borgmester og Byfoged, Dr. juris **N. Chr. H. Sylow**
 (Shaw efter Ordre),

betræffende Injurier.

Næstved Bythings Dom af 3 Maj 1886: De paaklagede overfor anførte, for Citanten, Kriminal- og Politiret assessor, Dr. juris Sylow fornærmelige Udladelser, bor døde og

magtesløse at være. Iøvrigt bør Indstævnte, den ansvarhavende Redaktør af Vordingborg Dagblad Regnar Petersen for Citantens Filtale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Citantens beskikkede Sagfører Prokurator Larsen tillægges et Salær af 60 Kr., der udredes af det Offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Marts 1887: De paaklagede for Citanten, Assessor i Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret, Dr. juris N. Chr. H. Sylow, fornærmelige Udladelser i Nr. 155 af „Vordingborg Dagblad“ for 9 Juli 1885, bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, den Ansvarhavende for „Vordingborg Dagblad“, Regnar Petersen, til Statskassen bøde 300 Kr. eller i Mangel af Bodens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 40 Dage. Saa betaler Indstævnte og til det Offentlige de Retsgebyrher, som skulde have været orlagte, og det Stempelpapir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, og i Salær til Prokurator Larsen for Underretten og Prokurator Hvalsoe for Overretten 60 Kr. til hver. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, maa det antages, at Citanten, selv om den under Sagen omhandlede Artikel i „Vordingborg Dagblad“ indeholder et korrekt Referat af den paagjældende Tale, har paadraget sig Strafansvar for de for Indstævnte fornærmelige Udtalelser i Referatet, men idet disse ikke med Sikkerhed kunne anses at gaa ud paa at sigte Indstævnte for Partiskhed som Dommer, bliver alene Straffelovens § 217 at anvende. Idet der i Betragtning af Højesterets under Gaars Dato afsagte Dom i en ganske lignende Sag mellem de samme Parter vil være at tage Hensyn til Grundsætningen i Straffelovens §§ 62 og 64, findes Straffen at kunne bestemmes til en Bøde paa 50 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 5 Dage. I Henseende til den givne Mortifikation og Processens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves, og det Indstævntes befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør til Statskassen bøde 50 Krone eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inde 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse hensættes i simpelt Fængsel i 5 Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Højesteretssagfører Shaw 60 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: I „Vordingborg Dagblad“ Nr. 155 for Torsdagen den 9 Juli 1888 findes der et, som det angives, efter „Sorø Folketidende“, meddelt Referat af en af Folkethingsmand Alberti ved Frederikskilde-Modet holdt Tale, i hvilket Referat der bl. a. forekommer følgende Stykke: „Hvem er det saa Hr. Nellemann brugt istedetfor de ordinære Dommere? Sylow! Hvilke Fortjenester har han? (Han er i Familie med Nellemann. Munterhed Han blev ved Nellemanns Magt konstitueret som Dommer Præstø, og der domte han en Redaktors Enke, uden at han fik Lov at forsvare sig. Dommen kom for Overretten, hvor den blev fordømt som noget Vaas og Vrøvl; den Maade, hvor paa Sylow behandlede den Sag, viser, at han ikke havde Forestaaelse paa de almindelige Procesregler. . . . Det synes, som om Hr. Nellemann særlig har Brug for de Dommere, der sætter dansk Vinstrekvinder i Fængsel“. Da Citanten, Assessor Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret, Dr. juris N. Chr. H. Sylov har anset de ved Citationstegn frembævede Udladelser i de oven citerede Stykke for i høj Grad fornærmelige og krænkende for ham som Dommer, paastod han, efter meddelt fri Processen under nærværende i 1ste Instants ved Næstved Bything anlagt Sag Indstævnte, den Ansvarhavende for „Vordingborg Dagblad“ Regnar Petersen, herfor anset med Straf samt de paagjældende Udladelser mortificerede, hvorhos han paastod Indstævnte don til at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører, Prokurator Larsen, der i alt Fald paastod sig Salær tillagt hos det Offentlige, medens Indstævnte paastod sig frifunden for Citantens Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger. Ved bemeldt

Rets Dom af 3 Maj 1886 blevo de paaklagede Udladelser med Indtagelse af den førstanferte: „Han er i Familie med Nellenann“, mortificerede, medens Indstævnte iøvrigt blev frifunden for Citantens Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes og der tillagdes Prokurator Larsen et Salær af 60 Kr. hos det Offentlige. Denne Dom har Citanten ligeledes efter meddelt i Proces indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sine

1ste Instants nedlagte Paastande og derhos paastaet Indstævnte tilpligtet at udrede Appellens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører, Prokurator Hvalsoe, der i alt Fald har paastaet sig Salær tillagt hos det Offentlige, medens Indstævnte har paastaet Underetsdommen stadfæstet og sig tillagt Sagens Omkostninger. Da Indstævnte ikke har fort mindste Bevis for det Beføjede i de i den paaklagede Artikel indeholdte, for Citanten som Dommer refernærmende og nedsættende Sigtelser, og det efter Omstændighederne ikke kan fritage Indstævnte for Ansvar, at Artiklen skal være en Gjengivelse af et i „Soro Folketidende“ indeholdt Referat, eller at Prokurator Alberti under Sagen har erklæret, at han paa Mødet har udtalt sig som angivet, saa vil Indstævnte ikke kunne undgaa at anses efter Straffelovens §§ 216 og 217. og findes Straffen at kunne efter Omstændighederne bestemmes til en Bøde til Statskassen af 300 Kr., i Mangel af hvis fulde Betaling træder 40 Dages simpelt Fængsel, hvorhos de paatalte fornærmelige Udladelser ville være at mortificere. Processens Omkostninger vil Indstævnte derhos have at udrede for begge Parter efter Reglerne for beneficerede Sager, og i Salær til Prokuratorerne Larsen og Hvalsoe 60 Kr. til hver. Sagens Behandling for Underretten, forsaavidt den har været beneficeret, og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig. Tempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

r. 54. Den Ansvarhavende for „Folketidenden (Ringsted)“
Redaktør **R. P. Jensen** (Salomon)

contra

Borgmester og Byfoged, Dr. juris **N. Chr. H. Sylow**
(Shaw efter Ordre),

str. Injurier.

Ringsted Kjobstads ordinære Rets Dom af 24 Februar 1886: De ovenomhandlede dels i Bladet „Ringsted Folketidende“ Nr. 1062 for Mandagen den 6 Juli 1885 dels i

Overretsprokurator C. Albertis Indlæg til Retten, fremlagt d. 7 Oktober 1885, fremførte fornærmelige Udladelser bor dø og magtesløse at være. Iovrigt bør Indstævnte, den ansvarhavende Redaktor for „Ringsted Folketidende“, R. P. Jense for Citanten, Assessor i Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret, Dr. juris Sylows Titalo i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves, og der tillægges Prokurator Drechsel i Salær i Sølør 50 Kr. hos det Offentlige. Overretsprokurator C. Alberti i Kjøbenhavn bor bøde 20 Kr. til Ringsted Kjøbstads Kæmnerkasse og lige saa meget til Justitskassen. I Idomte Boder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom d. 23 Maj 1887: De paaklagede, for Citanten, Assessor i Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret, Dr. juris N. Chr. H. Sylø fornærmelige Udladelser bor døde og magtesløse at være bør Indstævnte, den Ansvarhavende for „Folketidenden (Ringsted)“ R. P. Jensen, til Statskassen bøde 300 Kr. eller i Mangelfald af Bodens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 40 Dage. I Henseende til de af Prokurator Alberti ikjendte Boder og de forsaavidt givne Mortifikation bør Underrettsdommen ved Mandatet at stande. Til det Offentlige betaler Indstævnte de Retsgebyr som skulde have været erlagte, og det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, og i Salær til Prokuratorerne Drechsel for Underretten og Hvalsoe for Overretten 50 Kr. til hver samt til Sidstnævnte for havt Udlæg 88 Øre. Det Idomte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Lov. Der forelægges Prokurator Alberti en Frist af 8 Dage fra det Idomte Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham i Idomte Boder af 15 November f. A. og 14 Februar d. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

For de i den indankede Dom anførte, for Indstævnte fornærmelige Udtalelser, der indeholdes i det i „Folketidenden (Ringsted)“ af Citanten givne Referat af en Tale paa et offentligt Møde, maa Citanten, selv om Referatet maatte være korrekt anses at have paadraget sig Ansvar efter Straffeloven § 217. Straffen vil efter Omstændighederne kunne bestemmes til en Bøde paa 100 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 10 Dage. Ved Dommens øvrige Bestemmelser findes det at maa have sit Forblivende. Processens Omkostninger for Højesteret blive at ophæve, og det Indstævntes befalede Sagfører Højesteret tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør til Statskassen bøde 100 Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inden Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse ensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. Iøvrigt er Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner. I Salarium for Højesteret illægges der Højesteretsagfører Shaw 60 Kroner, om udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: „I Folke-
tidenden (Ringsted)“ Nr. 1062 for Mandag Aften den 6 Juli
1885 findes der en Artikel med Overskrift „Modet ved Frederiks-
kilde“ hvori der blandt Andet gives et Referat af en af Over-
retsagfører Alberti ved bemeldte Møde holdt Tale, i hvilket
leferat der forekommer følgende Stykke: Hvem er det saa,
fr. Nellemann bruger i Stedet for de ordinære Dommere? Sylow!
Ivilke Fortjenester har han? Han blev ved Nellemanns Magt
konstitueret som Dommer i Præsto, „og der dømte han en
ledaktors Enke, uden at hun fik Lov til at forsvare sig. Dom-
men kom for Overretten, hvor den blev fordømt som noget
/aas og Vrovl. Den Maade, hvorpaa Sylow behandlede den
sag, viser, at han ikke havde Forstand paa de almindeligste
procesregler“. Da Citanten, Assessor i Københavns Kriminal-
g Politiret, Dr. juris N. Chr. Sylow, har anset de ved Citations-
sagn fremhævede Udladelser for fornærmelige for ham som Dom-
mer, paastod han efter meddelt fri Proces under nærværende i
ste Instants ved Ringsted Bything anlagte Sag Indstævnte,
en Ansvarhavende for „Folketidenden (Ringsted)“. R. P. Jensen,
nset efter Straffelovens § 216, jfr. §§ 215 og 217, samt de
angjældende Udladelser mortificerede, hvorhos han paastod
ndstævnte dømt til at udrede Sagens Omkostninger efter Reg-
erne for beneficerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede
agfører, Prokurator Drechsel, medsns Indstævnte paastod sig
rifunden for Citantens Tiltale med Tillæg af Sagens Omkost-
inger. Ved bemeldte Rets Dom af 24 Februar f. A. bleve de
aaklagede Udladelser mortificerede, medens Indstævnte iøvrigt
lev frifunden for Citantens Tiltale, hvorhos forskjellige af Ind-
stævntes Sagfører, Overretsprokurator Alberti i det af ham den
Oktober 1885 i Retten fremlagte Indlæg imod Citanten frem-

forte Udladelser mortificeredes og Prokurator Alberti for usømmelig Skrivemaade blev anset med en Bøde af 20 Kr. til Ringsted Kjøbstads Kæmmerkasse og en ligesaa stor Bøde til Justitskassen; Sagens Omkostninger bleve derhos ophævede, og der tillagdes Prokurator Drechsel et Salær af 50 Kr. hos det Offentlige. Denne Dom har Citanten efter ligeledes herfor Retten meddelt fri Proces og i Henhold til meddelt Oprejsningsbevilling indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sine i 1ste Instants nedlagte Paastande og derhos paastaact Indstævnte tilpligtet at udrede Appellens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører Prokurator Hvalsoe, der i alt Fald har paastaact sig Salær tillagt hos det Offentlige. Indstævnte er, skjøndt lovlig stævnet, hverken mødt eller har ladet møde her for Retten, hvor Sagen derfor i Medfør af Lovens 1-4-30 og Frdn. 3 Juni 1796 § 2 vil være at paadomme efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, navnlig Underretsakten. Overretsprokurator Alberti har givet Møde paa egne Vegne og protesteret imod de ham ved Dommen paalagte Bøder og den givne Mortifikation af de i bemeldte hans Indlæg forekommende Udladelser. Som det fremgaar af Underretsakten har Indstævnte ikke ført mindste Bevis for det Beføjede i de i den paaklagede Artikel indeholdte, for Citanten som Dommer ærefornærmende og ned sættende Sigtelser, og da det efter Omstændighederne ikke kan fritage Indstævnte for Ansvar, at Prokurator Alberti, som Underretsakten udviser, har erklæret, at han paa Mødet har udtalt sig som angivet, saa vil Indstævnte ikke kunde undgaa at anses efter Straffelovens §§ 216 og 217, og findes Straffen at kunne efter Omstændighederne bestemmes til en Bøde til Statskassen af 300 Kr., i Mangel af hvis fulde Betaling træder 40 Dages simpelt Fængsel, hvorhos de pantalte fornærmelige Udladelser ville være at mortificere. I Henseende til de Prokurator Alberti ikjendte Bøder og den forsaavidt givne Mortifikation vil Underretsdommen være at stadfæste. Processens Omkostninger vil Indstævnte derhos have at udrede for begge Retter efter Reglerne for beneficerede Sager, og i Salær til Prokuratorerne Drechsel for Underretten og Hvalsoe for Overretten, 50 Kr. til hver, samt til Sidstnævnte for havte Udlæg 88 Øre. Sagens Behandling ved Underretten, forsaavidt den har været beneficeret, og den befalede Sagforelse for begge Retter har været lovlig. Det vil være at forelægge Prokurator Alberti en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempningen af de af ham den 15 November f. A. og 14 Februar d. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

r. 55. Den Ansvarshavende for „Sorø Folketidende“, Redaktør R. P. Jensen (Salomon)

contra

Borgmester og Byfoged, Dr. juris N. Chr. H. Sylow
(Shaw efter Ordre),

str. Injurier.

Ringsted Kjobstads ordinære Rets Dom af 24 Februar 1886: De ovenomhandlede dels i Bladet „Sorø Folketidende Nr. 1062 for Tirsdag den 7 Juli 1885 fremførte, dels Overretsprokurator C. Albertis Indlæg til Retten, fremlagt den 10 Oktober 1885, fremførte fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være. Iovrigt bør Indstævnte, den ansvarshavende Redaktør for „Sorø Folketidende“, R. P. Jensen af ingsted, for Citanten, Assessor i Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret, Dr. juris Sylovs Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves, og der tillægges Prokurator Drechsel i Slagelse i Salær 50 Kr. hos det Offentlige. Overretsprokurator C. Alberti i Kjøbenhavn bør bøde 20 Kr. til ingstedes Kjobstads Kæmmerkasse og lige saa meget til Justitsassen. De idømte Boder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Maj 1887: De paaklagede for Citanten, Assessor i Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret, Dr. juris N. Chr. H. Sylow, fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være og bør indstævnte, den Ansvarshavende for „Sorø Folketidende“ Redaktør R. P. Jensen, til Statskassen bøde 300 Kr. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 40 Dage. Henseende til de Prokurator Alberti ikjendte Boder og den forsaavidt givne Mortifikation bør Underrettsdommen ved Magt stående. Til det Offentlige betaler Indstævnte de Retsgebyrer, som skulde have været erlagte og det stemplede Papir som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens vedkommende havde været beneficeret og i Salær til Prokuratorerne Drechsel for Underretten og Hvalsøe for Overretten 100 Kr. til hver samt til Sidstnævnte for havte Udlæg 88 Øre. De idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. Der forelægges Prokurator Alberti en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 15 November f. A. og 14 Februar d. A.

Højesterets Dom.

For de i den indankede Dom anførte, for Indstævnte fornærmelige Udtalelser, der indeholdes i det i „Sorø Folketidende“ af Citanten givne Referat af en Tale paa et offentligt Møde maa Citanten, selv om Referatet maatte være korrekt, anse at have paadraget sig Ansvar efter Straffelovens § 217. Ide der i Betragtning af Højesterets idag afsagte Dom i en ganske lignende Sag mellem de samme Parter maa tages Hensyn til Grundsætningen i Straffelovens §§ 62 og 64, vil Straffen kunne bestemmes til en Bøde paa 50 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 5 Dage. Ved Dommens øvrige Bestemmelser findes de at maatte have sit Forblivende. Processens Omkostninger for Højesteret blive at ophæve og det Indstævntes befaled Sagfører for Højesteret tilkommende Salær at udrede af de Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør til Statskassen bøde 50 Krone eller i Mangel af Bodens fulde Betaling inden 4 Uge efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse hensættes i simpelt Fængsel i 5 Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges de Højesteretssagfører Shaw 60 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I „Sorø Folketidende“ Nr. 1062 for Tirsdag Morgen den 7 Juli 1888 findes der en Artikel med Overskrift „Modet ved Frederikskilde“, hvori der blandt Andet gives et Referat af en af Overretsprokurator Alberti ved bemeldte Møde holdt Tale, i hvilket Referat der forekommer følgende Stykke: „Hvem er det saa Hr. Nellemann bruger i Stedet for de ordinære Dommere: Sylow! Hvilke Fortjenester har han? Han blev ved Nellemanns Magt konstitueret som Dommer i Præstø, og der domte han en Redaktors Enke, uden at hun fik Lov til at forsvare sig. Dømmen kom for Overretten, hvor den blev fordømt som noget Vaas og Vrovl. Den Maade, hvorpaa Sylow behandlede den Sag, viser, at han ikke havde Forstand paa de almindeligste Proceesregler.“ Da Citanten, Assessor i Kjøbenhavns Kriminal-

skab af Panthavere i Plantagen La grande princesse ville have Interesse i bemeldte Saftstations Bevarelse, have derfor anlagt nærværende Sag, hvorunder de have paastaet de Indstævnte tilpligtede til inden en passende Frist og under en daglig Mulkt at gjenopføre den nedlagte Saftstation overensstemmende med Overenskomsten paa eller ved Plantagen La grande princesse eller tilbagebetale Citanterne de indbetalte 40000 Kr. med Renter 5% aarlig af 20000 Kr. fra 7 November 1877 og af 20000 Kr. fra den 24 December s. A., alt indtil Forligsklagens Dato den 23 April f. A., samt Renter 6% aarlig af 40000 Kr. fra sidstnævnte Dato, indtil Betaling sker, imod at erholde tilbageleveret de af Citanterne modtagne Aktier i „St. Croix Fælles-Sukkerkogerier“ Nr. 756—795 med vedhængende Koupons fra Aaret 1878 incl., og have Citanterne derhos paastaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte, der have paastaet sig frifundne og sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, have i saa Henseende først gjort gjældende, at Citanterne ved den ovennævnte Overenskomst ikke havde truffet nogen Stipulation med Hensyn til den ommeldte Saftstations Bevarelse og derfor ikke vare berottigede til at nære anden Forvontning i saa Henseende end den, der kunde bygges paa, at de Indstævnte i Medfør af deres egen Interesse maatte søge at holde bemeldte Saftstation i Drift, naar de engang havde anlagt samme, hvad der for de Indstævnte medførte en Udgift, der langt oversteg Citanternes Tilskud, nemlig en Udgift af 103675 Kr., og dernæst have de Indstævnte anbragt, at den oftnævnte Saftstations Flytning var foranlediget ved, at de omkring samme boende Plantere, derunder ogsaa Ejeren af Plantagen La grande princesse, der skulde forsyne Stationen med Sukkerrør, opsagde deres herom indgaaede Kontrakter, hvorefter nogle kun leverede en Del af deres Høst, andre slet intet til Stationen, der paa Grund heraf i flere Aar langt fra havde fuldt Arbejde. Efter at derpaa Gouvernemetet under 12 Marts 1883 havde meddelt Samtykke til Stationens Flytning under Forudsætning af, at det ikke lykkedes at forskaffe den en bedre Forsyning med Sukkerrør, og dette var blevet tilkjendegivet samtlige vedkommende Plantere med Forespørgsel, om de for en Aarrække eller i alt Fald for det følgende Aar vilde forpligte sig til at levere deres hele Høst til Stationen, uden at der herved fremkom Tilbud om mere end et efter Stationens Arbejdsevne aldeles forsvindende Kvantum, blev Stationen, som meldt, i Sommeren 1883 flyttet. Forsaa vidt Citanterne, der ikke have modsagt denne de Indstævntes Fremstilling, herimod have villet gjøre gjældende, at Planterne, som ifølge de oprindelige om Rørlevoring indgaaede Kontrakter vare bundne for 10 Aar, vare blevne løste fra disse Kontrakter ved de Indstævntes Misligholdelse af samme, navnlig i Henseende til Betalings-

uden at saadant kunde tilregnes de Indstævnte — forandrede saa væsentligt, at disse have haft fuld Anledning til da at nedlægge Stationen, hvilket efter det Oplyste ogsaa skete uden Indsigelse af den paagjældende Plantages Ejer. Da der nu efter Indholdet af den mellem Parterne i 1876 indgaaede Overenskomst — paa hvilken Sogsmaalet alene er støttet — mangler Føje til at antage, at de Indstævnte skulde have været pligtige til under de foransførte Omstændigheder at vedligeholde Saftstationen eller i dets Sted tilbagebetale de af Citanterne i 1876 tegnede Aktiers paalydende Beløb med Renter, vil allerede paa Grund heraf Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret findes Citanterne efter Omstændighederne at maatte betale til de Indstævnte med 300 Kr.

Thi kjendes for Ret:

Landover- samt Hof- og Stadsrettens Dommer ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betale Citanterne til de Indstævnte med 300 Kroner. Saa betale Citanterne og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmissor er saalydende: I Efteråret 1876 blev der efter dertil af Justitsministeriet meddelt Bemyndigelse imellem Citanterne, det grevelige Schimmelmanske Fideikommis, og de Indstævnte, Bestyrelsen for Aktieselskabet „St. Croix Fælles-Sukkorkogier“, indgaaet Overenskomst om, at Citanterne skulde tegne sig for 40000 Kr. af det indstævnte Selskabs Aktier, imod at dette forpligtede sig til at anlægge en 5te Saftstation paa eller ved Plantagen La grande princesso paa St. Croix, og efter at Finantsministeriet under 21 Oktober 1876 havde bifaldet Anlægget af denne Saftstation, inbetalte Citanterne den 7 November 1877 20000 Kr. og den 24de December s. A. 20000 Kr., og modtog herfor Aktier i „St. Croix Fælles-Sukkorkogier“ til nominelt Beløb 40000 Kr. Den ommeldte Saftstation blev anlagt samtidig med Sukkorkogieret og de øvrige Saftstationer og blev drevn indtil Sommeren 1883, men blev da nedlagt og henflyttet til Hovedfabriken, og Citanterne, der heri have set et Brud paa den nævnte imellem dem og de Indstævnte indgaaede Overenskomst, og som i deres Egen-

ficere. I Henseende til de Prokurator Alberti ikjendte Boder og den forsaauidt givne Mortifikation vil Underretsdommen være at stadfæste. Processens Omkostninger vil Indstævnte derhos have at udrede for begge Retter efter Reglerne for beneficerede Sager, og i Salær til Prokuratorerne Drechsel for Underretten og Hvalsoe for Overretten, 50 Kr. til hver, samt til Sidstnævnte for havte Udlæg 88 Øre. Sagens Behandling ved Underretten, forsaauidt den har været benificeret, og den befaledede Sagførelse for begge Retter har været lovlig. Der vil være at forelægge Prokurator Alberti en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 15 November f. A. og 14 Februar d. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Torsdagen den 24 Januar

**Nr. 63. Det grevelige Schimmelmansske Fideikom-
mis (Strøm)**

contra

Bestyrelsen for Aktieselskabet „St. Croix Fælles-Sukker-
kogerier“ ved dens Formand, Etatsraad Tietgen (Nellemann),

betr. Spørgsm. om Misligholdelse af en Overenskomst.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 December 1886: De Indstævnte Bestyrelsen for Aktieselskabet „St. Croix Fælles-Sukkerkogerier“ bor for Tiltale af Citanterne det grevelige Schimmelmansske Fideikommis i denne Sag fri at være Sagens Omkostninger ophæves. Der forelægges Overretsprokurator Tvormoes en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 1 Juni og 14 December f. A. samt den 17 Maj og den 27 September d. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger maa det antages, at de Forhold, under hvilke Anlægget af den i den indankede Dom omhandlede Saftstation blev vedtaget, vare i 1833 —

og Politiret Dr. juris N. Chr. H. Sylow, har anset de ved Citationstegn fremhævede Udladelser for fornærmelige for ham som Dommer, paastod han efter meddelt fri Proces under nærværende i 1ste Instants ved Ringsted Bything anlagte Sag Indstævnte, den Ansvarhavende for „Sorø Folketidende“ Redaktør R. P. Jensen anset efter Straffelovens § 216, jfr. §§ 215 og 217, samt de paagældende Udladelser mortificerede, hvorhos han paastod Indstævnte dømt til at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører, Prokurator Drechsel, medens Indstævnte paastod sig frifunden for Citantens Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger. Ved bemeldte Rets Dom af 24 Februar f. A. bleve de paaklagede Udladelser mortificerede, medens Indstævnte iøvrigt blev frifunden for Citantens Tiltale, hvorhos forskellige af Indstævntes Sagfører, Overretsprokurator Alberti i et af ham den 7 Oktober 1885 i Retten fremlagt Indlæg mod Citanten fremførte Udladelser mortificeredes og Prokurator Alberti for usømmelig Skrivemaade blev anset med en Bøde af 20 Kr. til Ringsted Kjobstads Kæmnerkasse og en ligesaa stor Bøde til Justitskassen; Sagens Omkostninger bleve derhos ophævede, og der tillagdes Prokurator Drechsel et Salær af 50 Kr., hos det Offentlige. Denne Dom har Citanten efter ligeledes herfor Retten meddelt fri Proces og i Henhold til meddelt Oprejsningsbevilling indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sine i 1ste Instants nedlagte Paastande og derhos paastaaet Indstævnte tilpligtet at udrede Appellens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, dorunder Salær til hans beskikkede Sagfører, Prokurator Hvalsøe, der i alt Fald har paastaaet sig Salær tillagt hos det Offentlige. Indstævnte er, skjøndt lovlig stævnet, hverken mødt eller har ladet møde her for Retten, hvor Sagen derfor i Medfør af Lovens 1—4—30 og Frdn. 3 Juni 1796 § 2 vil være at paadomme efter de fremlagte Breve og Bevisligheder, navnlig Underretsakten. Overretsprokurator Alberti har givet Møde paa egne Vegne og protesteret imod de ham ved Dommen paalagte Boder og den givne Mortifikation af de i bemeldte hans Indlæg forekommende Udladelser. Som det fremgaar af Underretsakten har Indstævnte ikke fort mindste Bevis for det Beføjede i de i den paaklagede Artikel indeholdte, for Citanten som Dommer ærefornærmende og nedsættende Sigtelser, og da det efter Omstændighederne ikke kan fritage Indstævnte for Ansvar, at Prokurator Alberti, som Underretsakten udviser, har erklæret, at han paa Mødet har udtalt sig som angivet, saa vil Indstævnte ikke kunne undgaa at anses efter Straffelovens §§ 216 og 217, og findes Straffen at kunne efter Omstændighederne bestemmes til en Bøde til Statskassen af 300 Kr., i Mangel af hvis fulde Betaling træder 40 Dages simpelt Fængsel, hvorhos de paatalte fornærmelige Udladelser ville være at morti-

vilkaarene, have de overfor de Indstævntes Bønøgtelse ikke fort noget Bevis for dette Anbringende, ligesom Citanterne heller ikke have fremført Noget til Støtte for den af dem fremsatte For-
 mening om, at de Indstævnte — der efter deres Anbringende ikke kunde fremtvinge Rørleveringerne og efter de foreliggende Forhold heller ikke saa sig istand til at gjøre deres Erstatnings-
 fordringer efter Kontrakten gjældende — have handlet urigtigt ved at indgaa nye opsigelige Kontrakter med Planterne eller have foranlediget den ommeldte Holdning fra Planternes Side ved at byde disse ubillige Vilkaar. Idet der saaledes efter det Oplyste ikke findes Føie til antage, at den tilstedeværende Nød-
 vendighed for den ommeldte Stations Flytning var hidført ved noget uforsvarligt Forhold fra de Indstævntes Side, ville disse være at frifinde for Citanternes Tiltale, medens dog Sagens Om-
 kostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Der vil være at forelægge Overretsprøkmesteren en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelingen af de af ham den 1ste Juni og den 14 December f. A. samt den 17 Maj og 27 September d. A. fremlagte Indlæg; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Mandagen den 28 Januar.

Nr. 274. Højesteretssagfører Shaw
 contra
 Rasmus Pedersen Holst (Def. Hindenburg),

der tiltales for Brandstiftelse og Forsøg paa Assurancesvig.

Hasle m. fl. Herreders Extrarets Dom af 20 Juli 1888: Arrestanten Rasmus Pedersen Holst af Mundelstrup Mark bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, samt betale Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Kjær og Høegh-Guldberg, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Oktober 1888: Arrestanten Rasmus Pedersen Holst bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa udreder Arrestanten og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til

Aktor for Underretten 20 Kr., til Defensor sammesteds 15 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fastir og Justitsraad Neckelmann, 20 Kr. til hver. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger findes det ikke med Sikkerhed at kunne antages, at Tiltalte har handlet svigagtigt ved at opgive sin ved Branden tilintetgjorte Beholdning af Korn og Fourage, særligt af Hø, for højt.

Som Følge heraf, og da det maa billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom er frifunden, forsaavidt han er sigtet for Brandstiftelse, vil der i det Hele være at tillægge ham Fri findelse for Aktors Tiltale, hvorhos Aktionens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Rasmus Pedersen Holst bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatt Salarier samt i Salarium til Højesteretssagføre Shaw og Advokat Hindenburg for Højesteret 60 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Rasmus Pedersen Holst for Brandstiftelse og Forsøg paa Assurancesvig. Efter Sagens Oplysninger opkom der Natten mellem aftenen den 27 og den 28 Januar Kl. 2—3 Ild i et Tiltalte tilhørende, som det maa antages, alene af ham med Hustru og fire Børn beboet Sted paa Mundelstrup Mark, ved hvilken Ildsvaade Stedets samtlige tre Længer, nemlig et Stuehus i Nord og to ved smalle Aabninger derfra adskilte Udhuse i Øst og Vest, helt nedbrændte, hvorhos Stedets Besætning af Kreaturer og Avlsredskaber m. v. samt den tilstede værende Besætning af Korn og Fourage blev fortæret af Ilden medens Indboet for Størstedelen blev reddet, og da der strax opstod Mistanke om, at Arrestanten selv havde paasat Ilden blev han i et den følgende Dag optaget Forhør belagt med Arrest. Efter hvad der er oplyst ved den derefter indledede offentlige Undersøgelse, maa det antages, at Ilden viste sig

omtrent paa selv samme Tid i begge Udhusene og i disse nogen Tid, førend der var Ild i Stuehuset, medens der intot foreligger, som kunde forklare, at Ilden har forplantet sig fra det ene Ildhus til det andet, uden tillige at antænde det mellemliggende Stuehus; og ligesom der ikke er Grund til at antage, at Ilden kan være opstaaet ved uforsigtig Omgang med Lys eller Ild i Stedet, saaledes maa det efter sammes Beliggenhed i en Afstand af ca. 10 Minutters Gang fra de nærmeste Nabosteder og ved en Markvej, der ender ved Stedets Jord, og ad hvilken der naturlig især om Natten saa godt som ingen Færdsel er af Forbipasserede, anses for lidet rimeligt, at nogen Saadan skulde ved Uforsigtighed have afstedkommet Branden. Det maa endvidere antages, at Arrestanten befandt sig i trykkende økonomiske Omstændigheder, og at han havde sine Ejendele saaledes forsikrede, at det vilde være til hans Fordel, om de brændte, hvilken Hensende ogsaa bemærkes, at det mod Arrestantens gjentagne Benægtelser ved flere Vidners beedigede Forklaringer er godtgjort, at en Del Egetommer, som, da Arrestanten ifjor foraar købte og overtog Stedet, fulgte med dette og dengang leenaa ved Stedet under aaben Himmel og som Arrestanten havde undladt at assurere, derefter af ham er bleven bragt i Hus, men atter lagt udenfor, hvor det fandtes, da Stedet brændte. Men uagtet Alt, hvad der saaledes kunde tyde paa, at Arrestanten er Ophavsmand til Ildsvaaden, hvortil kommer, at hans under Forhorene afgivne Forklaringer i det Høle bærer Præg af Jpsaalidelighed, og, som det nærmere vil blive omhandlet nedenfor, ogsaa paa andre Punkter end det forannævnte ere godtgjorte at være urigtige, samt at han umiddelbart forinden det første i Sagen afholdte Forhør har talt med sin elleve-aarige Datter om, hvorledes denne i Forhøret vilde have at forklare om, hvad hun — der sov i samme Værelse som Forældrene — havde iagttaget, Arrestanten vedrørende, da hun vaagnede om Natten efter at Ilden var brudt ud, kan der dog ikke mod Arrestantens vedholdende Benægtelse anses tilvejebragt Bevis for, at Branden er opstaaet af ham, og det maa derfor billiges, at han under denne Del af Sagen er ved Underrettsdommen frifunden for Aktors tiltale. Hvad angaar Sigtelsen mod Arrestanten for Forsøg paa Assurancevig, maa det, som alt berørt, efter Sagens Oplysninger antages, at han tildels har haft sine Ejendele brandforsikrede for et langt høiere Beløb end deres virkelige Værdi, men saaledes som Sagen foreligger oplyst, bliver der dog i den ommeldte Hensende alene Spørgsmaal om Arrestantens Forhold med at kræve Brandskadeserstatning for en Beholdning af Korn og Bourage, som han vil have mistet ved Branden. Ved den afstedkommende Funktionærer i de mindre Landejendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rorlig Ejendom i Nørrejylland, i hvilken Arrestanten ifølge en i April f. A. tegnet Police havde

sit Losøre forsikkret for ialt 3852 Kr., i Anledning af Brande afholdte Syns- og Vurderingsforretning — hvilken Forretning efter at være paabegyndt den 2den Februar først afsluttedes den 23 Marts i Overværelse af Arrestanten, som den 14de s. l. var bleven løsladt af Varetægtsfængsel — opgav han ved Branden bl. A. at have mistet 5 Traver utærsket Byg, indeholdende 5 Td. Korn og 80 Lpd. Halm, og 5 Traver utærsket Havr indeholdende $7\frac{1}{2}$ Td. Korn og 80 Lpd. Halm, samt endvidere 150 Lpd. Rughalm, 20 Lpd. Byghalm og 3 Læs eller 240 Lp. Kløverhø, og Rigtigheden af disse Opgivelser, der maa antages i det Hele at være blevne lagte til Grund for Erstatnings Opgjørelse under Vurderingsforretningen, dog at der kun blev tillagt ham Erstatning for 3 Læs Hø á 60 Lpd. eller 180 Lp. og for 300 Lpd. Halm, har han fastholdt under de derefter gjenoptagne Forhør, under hvilke han atter blev belagt med Arrest, hvorhos han i saa Henseende har afgivet forskjellig indbyrdes ikke lidet afvigende Forklaringer om Størrelsen af hans Avl ifjor.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 31 Januar 1889.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 48.

Mandagen den 28 Januar.

Nr. 274.

Højesteretssagfører Shaw

contra

Rasmus Pedersen Holst (Def. Hindenburg).

Efter hvad der desangaaende er forklaret af hans nærmeste Naboer, Husejer Mads Lind Rasmussen og Murer Rasmus Christensen, Sidstnævntes 21 Aar gamle Søn Christen Jensen Christensen, der opholder sig hos Faderen, og Arrestantens Søn, Mads Peder Pedersen Holst, der er født den 14 Oktober 1870 og opholdt sig hjemme forrige Sommer og Efteraars indtil den 19 Oktober, maa det imidlertid antages, at Arrestantens forommeldte Opgivelser om hans Avl ifjor i det Hele have været overdrevne, hvorhos C. J. Christensen og M. L. Rasmussen særlig have udsagt, at Arrestanten af Hø ikke kan have høstet mere end ca. 100 Lpd., hvortil Sidstnævnte har indslaaet et godt Læs til 2 Heste, og Arrestantens Søn, at der kun blev høstet 3 ordentlige Enspænderlæs og et mindre Læs, svarende ialt til omtrent 2 almindelige Tospænderlæs — hvilket sidste omtrentlig stemmer med, hvad Arrestantens Hustru har forklaret — samt at Halmen af den indavlede Rug formentlig kan ansættes til ca. 150 Lpd., hvoraf der allerede, inden han kom hjemme fra, blev skaaret Hakkelse til Hesten; og ligeledes mere bemeldte Arrestantens Opgivelser ifølge den af den forrige Ejer af Stedet afgivne Vidneforklaring tildels uforenelige med Arrestantens Forklaring om, i hvilke Husrum han vil have havt den indavlede Høst anbragt, i hvilken Henseende Arrestanten øvrigt har afgivet meget afvigende og vakkende Forklaringer, der, sammenholdte med Sagens øvrige Oplysninger, ikke efterlade

Tvivi om, at han dermed har tilsigtet at undertrykke Sandhedens Fornævnte M. L. Rasmussens og R. Christensens Forklaringer, gaa derhos ud paa, at der efter Ildebranden paa Brandstedet kun fandtes ubetydelige Spor af, at der i Husene var brændt Halm eller Fodrage, og ligeledes har Arrestantens Son udsagt at, efter hvad han iagttog ved et Besøg i Hjemmet en Dag ved Juletid ifjor, antager han, at der da var forbrugt godt Halvdelen af det indavlede Hø, hvormed ogsaa stemmer, at der efter Arrestantens Hustrus og hans ovennævnte Datters Forklaringer ved Branden kun var omtrent et halvt Læs eller, efter Sidstnævntes Udsagn, ikke ret meget tilbage af Høet. Da den ovennævnte Mads Lind Rasmussen, Rasmus Christensen, Christen Jensen Christensen og Mads Peder Pedersen Holst under efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør har med Ed bekræftet deres ovenfor anførte Vidneforklaringer, med det anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten ved den ovennævnte Forretning til Fastsættelse af hans Erstatning for Tønde ved Ildsvaaden, i alt Fald har svingagtig opgivet den ved Brandet tilintetgjorte Beholdning af Hø for hoit, og vil derfor Arrestanten — der er født i Aaret 1835 og tidligere ifølge Rougsø i fl. Herreders Extrarets Dom af 26 Oktober 1883 har været anset efter Straffelovens §§ 252 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage — for sit ovennævnte Forhold der bliver at tilregne ham som fuldbyrdet Assurancevig, være at anse efter bemeldte Lovs § 259, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 30 Januar

Nr. 59. Finantsministeriet paa Statskassen Vegne
(den kst. Kammeradvokat)

contra

Afskediget Kaptajn Christian Frederik Conrad Sarauw
(Arntzen),

betr. Spørgsm. om Forbrydelse af Pension.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
15 August 1887: Det indstævnte Finantsministerium bør
Citanten, afskediget Kaptajn Christian Frederik Conrad Sarauw

eller hans Hustru Mario Sarauw paa hans Vegne betale 1154 Kr. 93 Ore med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 8 Januar d. A. til Betaling sker, og bør Citanten endvidere være berettiget til fra den 1 Januar d. A. og fremtidig at oppebære Pension af Statskassen med 1539 Kr. 91 Ore aarlig. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Overretsprokurator Mundt i Salær 40 Kr., der udredes af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der ved denne Sags Paakjendelse ikke kan tillægges den Indstævnte i Tydskland overgaaede Rigsretsdom samme Betydning som en her i Riget fældet Dom, at autentisk Meddelelse om bemeldte Doms Begrundelse ikke har været at erholde, samt at det ikke af de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger tilstrækkeligt fremgaar, hvilke Midler Indstævnte har benyttet og hvilke Bevæggrunde han har havt til sin Gjerning — og iøvrigt i Henhold til de i den paaankede Dom anførte Grunde vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret indes at maatte ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Citanten, afskediget Kaptajn Christian Frederik Conrad Sarauw, hvem der ved Afskedigelsen fra hans Embede i Hæren blev tilagt Pension, i Tyskland ved den derværende Rigsrets Dom af 1 Februar f. A. var bleven kjendt skyldig i Landsforræderi og lømt til 12 Aars Tugthusarbejde og Tab af sine borgerlige Ererettigheder i 10 Aar samt derefter var bleven indsat i et Tugthus sammesteds for at lide Straffen, vægrede det indstævnte Finansministerium sig ved frømdes at udbetale den Citanten

tillagte Pension, og Citanten har derfor efter meddelt Bevilling til fri Proces under nærværende Sag paastaet nævnte Ministerium tilpligtet at betale ham eller hans Hustru, Marie Sarauw, pa hans Vegne bemeldte Pension for Tiden fra 1 April til 31 December f. A. med 1154 Kr. 97 Øre, hvilket Beløb dog under Proceduren maa anses nedsat til 1154 Kr. 93 Øre med Rente heraf 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 8 Januar d. A. og Sagens Omkostninger efter Reglerne om beneficerede Sager derunder Salær til hans beskikkede Sagfører, Overrettsprokurator Mundt, hvilket Salær denne i ethvert Fald har paastaet sig til lagt hos det Offentlige, hvorhos Citanten endvidere har paastaet sig kjendt berettiget til fra indeværende Aars Begyndelse og fremtidig at oppebære den ham ved hans Afskedigelse tillagt Pension med 1540 Kr. eller som Beløbet senere er berigtiget med 1539 Kroner 91 Øre aarlig. Det indstævnte Ministerium der har givet Mode i Sagen ved den konstituerede Kammeradvokat, har paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale og denne tilpligtet at betale Sagens Omkostninger skadesløst der under Salær til Kammeradvokaten, hvilken Paaestand er stottedels paa Bestemmelsen i Pensionslov for Monarkiets Embedsmænd af 24 Februar 1858 § 9 Nr. 3, idet Citanten formene at have taget Ophold i Tyskland, hvortil han, efter hvad der er in confesso, ikke har havt Kongens Samtykke, og dels paa Bestemmelserne i samme Lovs § 9 Nr. 5, eftersom Citanten formentlig ved ovennævnte Dom er kjendt skyldig i et Forhold som, medens han var i Embede, vilde have havt dettes Forbrydelse til Følge. Ligesom imidlertid det Ophold i Tyskland under hvilket Citanten, der havde Hjem her i Landet, blev fængslet og efter fornævnte Dom indsat i et Tugthus, efter Sagens Oplysninger kun kan anses at have været beregnet paa en Varighed af en Uges Tid og derfor ikke kan antages at falde ind under Bestemmelsen i den anførte Lovs § 9 Nr. 5 saaledes er der her i Sagen, hvori der kun er fremlagt en Afskrift af oftnævnte Doms Konklusion, om det Forhold fra Citantens Side, der ved Dommen er betegnet som Landsforræderi og hvorfor Citanten er idømt Straf som anført, ikke oplyst videre, end at Citanten har skaffet sig Oplysninger om militære Forhold i Tyskland, som det var Krigsbestyrelsen sammesteds magtpaaliggende at holde hemmelig, samt at Citanten har meddelt disse Oplysninger til et saakaldet Bureau des renseignements i Paris og derfor modtaget en Pengegodtgjørelse; men, da det ikke herved kan anses tilstrækkelig godtgjort, at Citanten har gjen sig skyldig i et Forhold, som efter dansk Ret vilde være at opfatte som Forræderi eller overhovedet vilde have kunnet medføre Forbrydelse af Citantens Embede, tør det heller ikke statuere at Citanten har forbrudt sin Ret til Pension efter Bestemmelse i fornævnte Lovs § 9 Nr. 5, der ikke indeholder Hjemmel til

at tillægge Størrelsen eller Beskaffenheden af den Citanten idømte Straf nogen selvstændig Betydning. Medens Citantens Paa-stande i Henseende til Pensionen efter det Anførte ville være at tage til Følge, findes derimod Sagens Omkostninger efter Omstændighederne at burde ophæves, og bliver der derfor Intet at bestemme om Salær til den konstituerede Kammeradvokat, hvorimod der vil være at tillægge Citantens beskikkede Sagfører, hvis Sagførelse har været forsvarlig, et Salær, der fastsættes til 10 Kr. og bliver at udrede af det Offentlige. Stempelover-rædeløse foreligger ikke.

Fredagen den 1 Februar.

Nr. 256.

Højesteretssagfører Asmussen

contra

Niels Christensen (Def. Hansen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Æro Hørreds Extrarets Dom af 23 Januar 1888: Tiltalte Skipper Niels Christensen af Ommel bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Stürup, og Defensor, Overretssagfører Stenstrup, med 30 Kr. til hver, og til Prokurator Stürup desuden i Erstatning for Udlæg 10 Kr. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 September 1888: Tiltalte Niels Christensen af Ommel bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, men udrede sammes Omkostninger, derunder Salær og Udlæg til Aktor for Underretten, Prokurator Stürup, med 32 Kr., og Salær til Defensor sammesteds, Overretssagfører Steenstrup, 30 Kr., Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Nissen, med 30 Kr., og Salær og Udlæg til Defensor for Overretten, Prokurator Leth, med 30 Kr. 16 Øre. Defensor for Underretten, Overretssagfører Steenstrup, bør til Svendborg Amtsfattiggasse bøde 20 Kr. og ligesaa Meget til Justitskassen. De idømte Bøder at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Idet Højesteret i det Væsentlige tiltræder den i der indankede Dom givne faktiske Fremstilling, bemærkes, at det af Tiltalte gjentagne Gange afgivne og i længere Tid fastholdte Tilstaaelse i høj Grad bestyrkes ved de foreliggende Oplysninger, medens der Intet er fremkommet, som kan støtte Rigtigheden af hans Tilbagekaldelse af samme. Det kan derhos bemærkes, at der Intet foreligger til Bestyrkelse af Tiltaltes Formening om, at han som Følge af Fejl i Regnskabet har lidt Tab, der opvejer, hvad han efter sin Tilstaaelse har beregnet Foreningen for meget til Udgift, og at der navnlig Intet i saa Henseende kan sluttet af den Maade, hvorpaa der Kassebeholdning, der skulde være tilstede, blev udregnet.

I Henhold til det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 253, og Straffen findes efter Omstændighederne og særligt under Hensyn til, at Tiltalte har erstattet det besvægne Beløb, at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

I Henseende til de idømte Mulkter og Aktionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Niels Christensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fem Dage. Iøvrigt bør Landsoversamt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen 100 Kroner til hver samt til Førstnævnte for Udlæg 25 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Æro Herreds Extraret hertil indankede Sag, hvilken Niels Christensen af Ommel, der er født den 13 Oktober 1832 og ikke funden tidligere tiltalt eller straffet, er aktionere for bedrageligt Forhold, er han ved bemeldte Rets Dom af 28 Januar d. A. bleven anset efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt idømt Sugens Omkostninger, og foreligger der i saa Henseende Følgende: I 1876 blev der i Ommel paa Æro oprettet en Forbrugsforening med et af flere Medlemmer bestaaende valgt Bestyrelse, i Spidsen for

hvilken stod en Formand, medens den daglige Virksomhed ved Vareudsalget m. m. forestodes af en saakaldet Uddeler, der ønnedes med 4 pCt. af Bruttosalget, og hvem det tillige som Sekretær paahvilede at holde Foreningens Bøger i Orden og at være Formanden behjælpelig ved Aflæggelsen af Regnskaberne. Formanden skulde, ifølge Foreningens Vedtægter, være dens Kasserer, men, ligesom Foreningens Varebeholdninger til enhver Tid beroede hos Uddeløren, saaledes medførte Forholdene, at lenne ogsaa stadig sad inde med Foreningens Kassebeholdning. Der fortes aldeles ikke nogen Kassebog for Foreningen, men lels en saakaldet Varebog, i hvilken efterhaanden hovedsagtelig opførtes Foreningens Udgifter til dens Vareindkjøb, og paa en særskilt Konto dens Udgifter til Fragt og Porto m. m., dels saakaldte Dagbøger, hvori indførtes Beløbene for de til Medlemmerne solgte Varer. Disse Beløb bleve derpaa efterhaanden for hvert Halvaar opsummerede og overførte til en saakaldet Hovedbog, hvorpaa Dagbøgerne tilintetgjordes, og i den nævnte Hovedbog opførtes tillige Medlemmernes Andelsindskud i Foreningen med tilskrevne Renter og Udbytte, ligesom der til hvert Halvaar fra Varebogen ogsaa overførtes det samlede Beløb for Vareindkjøbene og til Fragt og Porto. Samtidig blev i Hovedbogen tilført Foreningens øvrige Udgifter vedkommende det forløbne Halvaar, saaledes Brændevinsafgift, Assurancepræmie, Afdrag og Renter til Marstal Sparekasse af et i denne optaget Laan, Uddelerens og Formandens Løn m. m. Ved hvert Halvaars Udgang blev der tillige opgjort og i Hovedbogen indført et Regnskab, idet Varebeholdningen optales og vurderedes, og der derpaa fra det samlede Beløb af denne Værdi og af Salgsindtægten for det forløbne Halvaar blev draget Varebeholdningens Værdi ved Halvaarets Begyndelse og de til nye Vareindkjøb, til Fragt og Porto og til de øvrige ovenfor omtalte Udgifter opførte Beløb, hvorefter Forskjellen betragtedes som Nettoprovenu, hvoraf Medlemmernes Udbytte udregnede. Samtidig blev det, ved fra Summen af Varebeholdningens Værdi og af, hvad Foreningen havde tilgode som krediteret Medlemmerne, at drage det nævnte Nettoprovenu samt Driftskapitalen (Medlemmernes Tilgodehavende, og hvad Foreningen iøvrigt skyldte ifølge Halvaarsregnskabet), udfundet, hvor stor Kassebeholdningen skulde være, hvilken opførtes i Halvaarsballancen, hvorpaa Uddeløren foreviste den hos ham beroende Beholdning og godtgjorde eller fik godtgjort Forskjellen. Det saaledes opgjorte Halvaarsregnskab blev derpaa gennemgaaet af to valgte Revisorer, hvorved Kvitteringerne for de stedfundne Betalinger skulde være tilstede, og forelagdes endelig i et Bestyrelsesmøde. Ved Foreningens Stiftelse var Tiltalte, der tidligere havde været Skipper, strax bleven dens Uddeler, og han vedblev at indtage denne Stilling indtil September 1887, medens Formandspladsen fra 1879 til Udgangen af 1883 be-

klædtes af en afgaaet Skolelærer, derpaa i 1884, 1885 og 1886 af en forhenværende Skipper, der nu var Sandemand, men fra 1ste Januar 1887 igjen af den nævnte afgaaede Skolelærer, og medens denne i det Hele selv foretog Indførslerne i Hovedbogen og tillige for det meste i Varebogen, førte Tiltalte derimod i 1884 til 1886 Varebogen alene og besørgede ligeledes Indførslerne i Hovedbogen, undtagen for 2det Halvaar 1886, for hvilke de besørgedes af Formanden, medens Regnskaberne i det Hele dog ved Udgangen af samtlige Halvaar opgjordes af Tiltalte og Formanden i Forening, naar undtages, at Tiltalte ikke deltog i Opgjørelsen for 1ste Halvaar 1887. Ved denne sidste Opgjørelse forelaa der efter Bestyrelsens Formening en større Underballance, hvoraf endel ialtfald skulde skyldes urigtige Tilførsler i Hovedbogen i 1884—86, og efterat Bestyrelsen i den Anledning havde anmodet om, at der maatte blive foretaget retlige Skridt for at faa Tiltalte tilpligtet til at dække denne Underballance, blev der indledet en kriminel Undersøgelse, under hvilken det oplystes, at Foreningens Brændevinsafgift, der udgjorde 37 Kr. 50 Øre halvaarlig, var bleven medregnet to Gange i Regnskaberne for 1884 og 1885 og 1ste Halvaar 1886, idet den dels havde været opført særlig i Hovedbogen, dels været opført under „Fragt og Porto“ i Varebogen, uden at blive fradragen ved Overførelsen af denne Kontos samlede Beløb til Hovedbogen, saa at den i disse Aar ialt var bleven opført med 187 Kr. 50 Øre formeget, at Foreningens Assurancepræmie, der for 1884 til 1886 i Virkeligheden kun var betalt med ialt 12 Kr., i samtlige 6 Halvaarsregnskaber for disse Aar var bleven opført med hver Gang 8 Kr., o: med 48 Kr., eller 36 Kr. formeget, og at Foreningens Afdrag m. m. til Marstal Sparekasse, der for 1884, 1885 og 1886 udgjorde henholdsvis 59 Kr. 40 Øre, 57 Kr. 49 Øre og 55 Kr. 35 Øre eller ialt 172 Kr. 24 Øre, vare blivne opførte i hvort af Halvaarsregnskaberne for disse 3 Aar særskilt med 59 Kr. 40 Øre, o: med 356 Kr. 40 Øre, og desuden for 1ste Halvaar 1886 under „Fragt og Porto“ i Varebogen med 55 Kr. 35 Øre, uden at dette Beløb var blevet fradraget ved Overførelsen til Hovedbogen, altsaa med ialt 411 Kr. 75 Øre eller med 239 Kr. 51 Øre formeget, hvad der atter efter den Maade, hvorpaa Kassebeholdningerne udregnedes, havde medført, at disse for de nævnte 3 Aar vare blivne opgjorte og tilsvarede af Tiltalte med de anførte 3 Beløb af 187 Kr. 50 Øre, 36 Kr. „ Øre og 239 Kr. 51 Øre, eller ialt 463 Kr. 01 Øre mindre, end der ellers vilde have været Tilfældet. I det første over Tiltalte optagne Forhør den 17 Oktober f. A. erkjendte denne nu vel, at de omtalte Udgifter i Regnskaberne for 1884 til 1886 vare opførte med de angivne Beløb formeget — dog Brændevinsafgiften for 1884 undtagen — men gjorde samtidig gjældende, at han ikke forstod sig paa Regnskabsvæsen, og at Fejlene ene

kyldtes Uvidenhed og Fejltagelse, idet de paagjældende Beløb are blevne opførte uden videre i det ene Regnskab som i det oregaaende, hvorimod han altid havde holdt Foreningens Kasse for sig særskilt fra hans egne Penge, og efterat være sat under Anholdelse, fæstholdt han ligeledes dette i et den 19 Oktober fholdt Forhør, idet han udsagde, at han ikke havde troet, at han tog fejl, da Posterne bleve indførte i Regnskaberne. Men, efter derpaa at være bleven fængslet, tilstod han i et Forhør den 22 Oktober, at han, da han hoførte de paagjældende Udgifter to Gange, indsaa, at det var urigtigt, og at han derved forrettede Foreningen til sin egen Fordel, samt at han, idet han nu ogsaa erkjendte at have fort Brændevinsafgiften to Gange rigtig til Udgift i 1884, saaledes ialt havde bedraget Foreningen for de omtalte 463 Kr. 01 Øre, men ikke iøvrigt, og denne Tiltaelse gjentog han i et Forhør den 24 Oktober, hvori han rklærede sig villig til at erstatte det nysnævnte Beløb. Efter derpaa at være løsladt, mødte han atter for Retten den 28 Oktober og foreviste Kvittering for at have betalt de 463 Kr. 01 Øre, samt forklarede da, idet han nægtede at have udtaget Pengene af Kassen, hvergang han indførte en af de paagjældende Udgiftsposter to Gange, at han ikke altid havde holdt Foreningens Kasse for sig, men blandet den og sine egne Penge sammen, og at han derved var kommen til at forbruge en Del af dens Penge til egen Fordel. Efterat der derpaa var dekretet Aktion mod Tiltalte, blev Forhørerne i Anledning af det fra den Indretten beskikkede Defensors Side fremkomne gjenoptagne, og Tiltalte gjorde nu paany i Forhør den 12 og 14 December . A. gjældende, at alt, hvad der var indkommet i Foreningens Kasse, var forblevet i den, og at han ved hvert Halvaars Slutning havde afleveret den, som den var, og at han altsaa ikke havde udtaget de fejlagtig gjentagne Gange og med formeget opførte Beløb af Kassen, uden at han dog vidste, hvor disse are blevne af, idet han derhos atter først nægtede, men derefter paany erkjendte, et Brændevinsafgiften ogsaa i 1884 var fort til Udgift med 75 Kr. formeget. Han paastod derhos nu, at han eller ikke havde blandet sine egne og Kassens Penge sammen med den anden Maade, end at han undertiden havde byttet Penge for Kassen med egne Smaapenge og omvendt. Og, ligesom han overhovedet hvert Halvaar først havde opgjort Kassen samtidig med, at han med Formanden opgjorde Regnskabet, saaledes havde han efter sin da afgivne Forklaring i Virkeligheden et ikke forurettet Foreningen, idet en rigtig Opgjørelse tværtimod vilde vise, at han havde Penge tilgode hos denne, eftersom, særlig i Regnskabet for 2det Halvaar 1886, Varer til et Beløb af lidt over 800 Kr. vare blevne opførte som betalte, der i Virkeligheden først beve betalte af ham i første Halvnaar 1887. Det findes der nu ikke at kunne tillægges Tiltaltes ubestyrkede

Anbringende om, at han ikke havde kunnet taale den ham over gaaede Fængsling, og at hans Hoved derved var blevet saa an grobet, at han ikke havde kunnet samle sine Tanker, og at dette var Grunden til hans da afgivne, senere tilbagekaldte Til staaelser, nogen Betydning, tilmed da den ene af disse først va afgiven, efterat han var kommen paa fri Fod. Og vel finde der ejheller af den Omstændighed i og for sig, at Tiltalte ve andre Fejl i de omhandlede Regnskabsopgjørelser mulig maatt være bleven forurettet til Fordel for Foreningen, at kunne ud ledes, at Tiltalte oj har tilsigtet at besvige Foreningen ved d oplyste ovenfor omtalte Urigtigheder i Opgjørelserne for 188 og 1886, ganske bortset fra, at saadanne Fejl til Skade fo ham ikke ere godtgjorte, særlig ikke forsaavidt angaar de nys omtalte c. 800 Kr. for Varer, der først bleve betalte i 1887. Me ikke destomindre findes det betænkeligt at forkaste Tiltaltes Til bagekaldelse af hans Tilstaaelse om at have villet besvige For eningen ved de pangjældende Urigtigheder, uanset at de hav ført til, at der i sin Tid er bleven afkrævet ham mindre Kasse beholdninger, end der ellers vilde være sket. Ligesom der nem lig, ialtfald slet Intet er fremkommet under det paa Foranled ning herfra optagne Reassumptionsforhør til Bestyrkelse af, a Tiltalte ikke i Virkeligheden har holdt Foreningens og sin egen Kasse adskilte, saaledes er der ejheller mod hans Benægtelse op lyst Noget om, at han svigagtig har udtaget noget Beløb a Kassen, særlig Noget til de urigtig opførte svarende, inde Regnskabsopgjørelserne fandt Sted, navnlig ikke forsaavidt Brænde vinsafgiften angik, samtidig med at han opførte den under „Frag og Porto“, hvor ogsaa Foreningens første Formand havde op ført den for 1884, for at det ikke skulde blive glemt at med tage den ved Opgjørelserne. Dertil kommer nu endvidere, a Tiltalte efter det Foreliggende, ligesom iøvrigt ogsaa Foreningen forskellige Bestyrelsesmedlemmer og Revisorer maa antages Virkeligheden i høj Grad at have manglet Kjendskab til Bog føring og Regnskabsvæsen, hvorfor ogsaa de aflagte Regnskabe i det Hele fremtræde som uklare og delavis ialtfald lidet fo staaelige, og Tiltaltes Forklaring under det seneste Reassur tionsforhør om, at han og den i 1884 til 1886 fungerede Fo mand for endel slet ikke forstode de Regnskaber, som d udarbejdede, hvorunder særlig horte Udregningen af Kassebe holdningen, men kun mekanisk udarbejdede dem paa samr Maade, som den første Formand, synes derfor ikke at kun forkastes, men det findes da ogsaa betænkeligt at statuere, a Tiltalte under Udarbejdelsen af Regnskaberne har maattet gjø sig og har gjort sig det klart, at de omhandlede Poster opfø tes dels dobbelt, dels med urigtige Beløb, og at der derved fandt en Forfordeling af Kassen Sted, og det saameget mer som den i 1884—86 fungerede Formand, der med Tiltalte de

og i Opgjørelserne og Opførelsen af de urigtige Beløb, ligesaa-
 ldt som Tiltalte burde have gjort sig deres Urigtighed klar, og
 et ogsaa forsaavidt angik den dobbelte Opførelse af Brænde-
 insafgiften, der fandt Sted ved, at denne ikke blev fradragen
 beløds ved Overførelsen af det samlede Beløb fra „Fragt og
 porto“-Kontoen, tilmed da han selv for det ene Halvaar af 1884
 er bleven opmærksom paa og havde faaet ændret en af Til-
 talte ligeledes da i denne Retning begaaet Fejl. Hertil kommer
 en endelig endnu, at det efter den urigtige og vildledende
 Raade, hvorpaa Kassebeholdningen hvert Halvaar sogtes udregnet
 paa Grundlag af en Taxation af Varebeholdningen og af det
 derefter udfundne Nettoprovenu, end ikke er givet og ikke nu
 kan sig oplyse, om de Kassebeholdninger, som Tiltalte derefter
 er maattet tilsvare, dog ikke i Virkeligheden har været større,
 end de burde have været, saa at Kassen, trods de omhandlede
 Fejl, faktisk ikke er bleven forfordelt. Tiltalte findes som en
 af Følge heraf at maatte frifindes, dog at han, da han ved sit
 eget Forhold maa siges at have givet Anledning til, at Sagen
 er bleven rejst og fortsat, vil, jfr. Lov af 5 April d. A. § 8,
 have at udrede sammes Omkostninger, derunder det Aktor og
 Defensor for Underretten ved dennes Dom tillagte Salær af
 10 Kr. hver, hvorimod den nævnte Aktor tilkjendte Erstatning
 af 10 Kr. vil være at nedsætte til 2 Kr. for Portoudlæg. — —.
 Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagsførelse
 er begge Retter har været forsvarlig, men vil Defensor for
 Underretten paa Grund af hans usømmelige Procedure have at
 søde i Medfør af D. L. 1—12, jfr. Frdn. 23 December 1735
 af 3, 20 Kr. til Svendborg Amtsfattigkasse og lige saa Meget til
 Justitskassen.

nr. 337.

Advokat Hindenburg

contra

Carl William Henriksen (Def. Halkier),

er tiltalt for Overtrædelse af Straffelovens § 100.

Kriminal- og Politirets Dom af 29 December 1888:
 Arrestanten Carl William Henriksen bør straffes med Fængsel
 paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens
 Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor og Defensor, Pro-
 curatorerne Lehmann og Alberti, 15 Kr. til hver. At efter-
 ommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Til talte til Advokaterne Hindenburg og Halkie 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl William Henrikson, der er født den 31 Maj 1850 og under sin Militærtjeneste gjentagne Gange straffet for disciplinær Forseelser, blandt andet ifølge 18de Batajllons Krigsrets Dor af 10 December 1879 for at have beruset sig nmiddelbart føren han efter en udstaaet Straf skulde fremstilles for Batajllonschefen efter Parolbefaling af 3 August 1846 § 2, Nr. 3 med 15 Rottingslag og Nedsættelse i de Meniges anden Klasse, tiltale under nærværende Sag for Overtrædelse af Straffelovens § 100 og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og de iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, der fra Marts Maaned d. A. indtil hans Anholdelse her under Sagen den 17 November d. A. som Erhvervsløs har været udlagt paa Ladegaarden, den 20 Oktober d. A., da han sammen med nogle andre paa Ladegaarde udlagte Personer havde været beskæftiget med Gadefejning under Tilsyn af Opsynsmand paa nævnte Anstalt Lars Rasmussen, gjentagne Gange paa Hjemvejen til Ladegaarden har truffet Rasmussen, uden nogen fra dennes Side given Anledning, med „at han nok ved Lejlighed skulde træffe ham“, hvorved det var hans Mening at truffe Rasmussen med Frygt, samt at han ved Hjemkomsten til Ladegaardens Port, med den flade Haand havde tilfojet Rasmussen et Slag paa Siden af Hovedet, hvilket Slag iøvrigt ikke medførte andre Følger for Overfaldne end en forbigaaende Smerte. Som Følge heraf vil Arrestanten, der ved den ommeldte Lejlighed var noget beruset, men dog maa antages at have været i fuldkommen tilregnelig Tilstand, være at anses efter Straffelovens § 100, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Mandagen den 4 Februar.

Nr. 62. Grosserer F. W. Fönss (Ingen)

contra

Firmaet P. A. Nielsen & Co. ved dets Indehavere, Møbelhandlerne R. P. Nielsen og A. V. Nielsen (Arntzen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger nelder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og la betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, som han har ladet møde, 200 Kroner.

Nr. 329.

Advokat Falkier

contra

Alfred Vilhelm Christensen (Def. Lunn),

der tiltales for Betleri.

Svenstrup Birks Politirets Dom af 12 November 1888: Arrestanten Alfred Vilhelm Christensen af Kjøbenhavn bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 December 1888: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Steinthal og Lassen for Overretten betaler Arrestanten Alfred Vilhelm Christensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Lunn 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da det under nærværende fra Svenstrup Birks Politiret hertil indankede Sag hvorunder Arrestanten Alfred Vilhelm Christensen tiltales for Betleri, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er bevist, at Arrestanten har gjort sig skyldig i denne Lovovertrædelse, idet han, der den 22 Oktober d. A. blev dimitteret fra Ladegaarden har den 29 s. M. begivet sig ud paa Landet for at søge Arbejde, men uden at gjøre dette har ernæret sig ved at bette tildels om Penge, indtil han den 31 s. M. blev anholdt i Borup maa det billiges, at Arrestanten, der er født den 13 Juni 1849 og tidligere mange Gange har været straffet for Betleri, tildelt i Forbindelse med Løsgængeri, senest ved nærværende Rets Dom af 15 Maj d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 12 Dage, ved den indankede Dom paany er anset efter denne Lovbestemmelse, og da Straffen passende er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og Sagens Omkostninger rettelig ere paalagte ham, vil Domme være at stadfæste.

Tirsdagen den 5 Februar.

Nr. 81.   **Vilhelm Merrild (Nellemann)**

contra

Jacob Pedersen (Klubien efter Ordre),

betr. Spørgsm. om Indstævntes Ret til Godtgørelse for d med en Retssag forbundne Omkostninger.

Hammerum Herreds ordinære Rets Dom af 30 Oktober 1886: Indstævnte, Vilhelm Merrild af Kibæk, bør til Citanten, Jacob Pedersen af Hvedde, at betale 50 Kr. med Renter heraf, 5 pCt. p. a., fra den 18 November 1885 indtil Betaling sker, men iøvrigt bør han for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger betaler Citanten med 10 Kr. til Indstævnte. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 29 August 1887: Indstævnte, Vilhelm Merrild, bør til Citanten, Gaardejer Jacob Pedersen, betale 635 Kr. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 18 November 1885, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte udredes inden 3 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt den indankede Dom efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Prøvelse, og i Henhold til de deri under denne Del af Sagen anførte Grunde, samt idet det maaskee vil være til Gavn for Sagen, at den ved Hammerum Herredsthings Dom af 6 Juni 1885 er tillagt Indstævnte Erstatning fra et noget senere Tidspunkt, end der var paastaet, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve, og det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner. Der tillægges Advokat Klubien i Salarium for Højesteret 100 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 29 April 1884 afkjøbte Citanten, Gaardejer Jacob Pedersen af Assing, en daværende Ejer af Kibæk Stationskro, Jens Thellesen, denne

Kro med Tilliggende paa visse nærmere ved Handelen fastsatt Vilkaar, og efterat Citanten samme Dag havde overladt Indstævnte Vilhelm Merrild af Kibæk, en Halvpart i denne Ejendom, overdrog han ham et Par Dage efter sin Ret til at fa Skjøde paa Ejendommen, i det Hole, imod at Indstævnte skulde indtræde i den mellem Citanten og Thellesen afsluttede Handel samt betale Citanten en Avance af 50 Kr. ved Modtagelsen af Ejendommen. Efter at Citanten derpaa den 6 Maj næstefter paa hvilken Dag hans Tiltrædelse af Kroen ifølge Vilkaaren ved Kjøbet af samme skulde finde Sted, havde indfundet sig sammesteds og begjært sig Ejendommen overleveret, idet han tilbød Betaling af et Beløb paa 500 Kr., der af den stipulerede Kjøbesum skulde betales ved Tiltrædelsen, men Jens Thellesen ved denne Lejlighed havde nægtet at vedstaa Handelen, da efter hans Angivende skulde være misligholdt af Citanten, indgik denne nogen Tid efter en Overenskomst med en Broder til Jens Thellesen paa dennes Vegne, hvorefter den mellem Citanten og Sidstnævnte indgaaede Handel om Kroen skulde gaa tilbage imod at Jens Thellesen betalte Citanten 300 Kr., men da Indstævnte blev bekendt hermed, indgav han under 12 Juni s. A. en Klage til Forligskommissionen, hvori han begjærede Citanten indkaldt til Forligsprøve i Anledning af, at Indstævnte vilde sagsøge ham til at moddele sig Adkomst paa den ommeldte Ejendom overensstemmende med den mellem dem indgaaede Handel derom, samt betale ham Erstatning for Afsavnet dersom og eventuelt yde ham en Erstatning for Handelens Ophævels-

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 7 Februar 1889.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 49.

Tirsdagen den 5 Februar.

r. 81.   Vilhelm Merrild (Nellemann)

contra

Jacob Pedersen (Klubien efter Ordre),

Ved en den 16 s. M. paa Indstævntes Bopæl mellem Parterne dgaaget Overenskomst bleve disse imidlertid enige om, at Indstævnte skulde frafalde dette Sogsmaal, medens Citanten skulde gsøge Jens Thellesen til at aflevere Kroen, og efterat Citanten paa den følgende Dag forgjæves havde forlangt sig Kroen udret under Tilbud af den Del af Kjobesummen, der da skulde tales, udtog han samme Dag Klage til Forligskommissionen d Jens Thellesen og anlagde derefter Sag mod denne, hvori n — under Pauberaabelse af, at den ovennævnte mellem nnes Broder og Citanten indgaaede Overenskomst om Opvelse af den af Sidstnævnte med Jens Thellesen afsluttede undel om Kibæk Kro, udtrykkelig fra hans Side var bleven beget af, at Indstævnte gav sit Samtykke dertil, hvad denne vde nægtet — paastod Jens Thellesen tilpligtet dels under gmulkt at opfylde bemeldte Handel overensstemmende med de i dens Indgaaelse vedtagne Vilkaar, dels at betale ham en Erntning af 10 Kr. daglig fra 6 Maj 1884 og indtil Citanten lsattes i den fulde Besiddelse af Ejendommen. Ved den inden mmerum Herreds ordinære Ret den 6 Juni 1885 i den omldte Sag — under hvilken Jens Thellesen benægtede, at den tnevnte Overenskomst mellem hans Broder og Citanten havde ret betinget af Indstævntes Samtykke — blev Sagens Udfald rt afhængigt af, hvorvidt Citanten med Ed turde bekræfte, at i nævnte Betingelse havde været knyttet til Overenskomsten,

i hvilket Tilfælde hans ovenanførte Paastande blev tagne til Folge, dog saaledes, at den paastaaede Erstatning kun tillagdes Citanten fra den 17 Juni 1884 at regne, samt at Fastsættelsen af Erstatningens Størrelse overlodes til uvillige Mænds Skjøn, dog at den ikke kom til at overstige 10 Kr. daglig, hvorimod Jens Thellesen, saafremt Citanten ikke aflagde denne Ed, frifandtes for hans Tiltale i den paagjældende Sag, medens Processens Omkostninger for Underretten i begge Tilfælde blev op- hævede. I Henhold hertil aflagde Citanten den 5 September næstefter den ved Dommen foreskrevne Ed, og efterat derpaa den Jens Thellesen for dette Tilfælde idømte Erstatning under en af tvende af Retten dertil udmeldte Mænd den 12 Oktober næstefter afholdt og den 17 s. M. afhjemlet Skjønforretning var bleven fastsat til 2 Kr. 12 Øre daglig, opfyldte Jens Thellesen den 2 November næstefter den omspurgte Handel ved at udlevere Kroen direkte til Indstævnte og meddele donnes Broder Skjode derpaa, samt idet han — der ved den med Citanten afsluttede Handel om Kroejendommen havde forpligtet sig til at nedlægge den Adkomst, ifølge hvilken han drev Krohold, til Fordel for Kjoberen — nedlagde samme til Fordel for Indstævnte, hvem derhos ogsaa den ovennævnte Thellesen paalagte Erstatning, der opgjordes til 1066 Kr. 36 Øre, kom tilgode, idet den likvideredes i den Thellesen tilkommende Kjøbesum for Kroen, der berigtigedes af Indstævnte. Under nærværende Sag har nu Citanten i første Instants sagsøgt Indstævnte til at betale sig dels de Omkostninger, han vil have paadraget sig ved den ovenomhandlede Sag mod Jens Thellesen, og som Indstævnte, efter Citantens Anbringende, skal være pligtig at tilsvare ham, til Beløb af ialt 635 Kr., dels de 50 Kr., som Indstævnte, som meldt, skulde yde ham som Vederlag for at erholde den Citanten tilkommende Ret til den ommeldte Kroejendon overdragen, men som Indstævnte skal have vægret sig ved at betale ham, tilsammen 685 Kr., tilligemed Renter af dette Beløb, hvorimod Indstævnte har paastaet sig frifunden mod at betale Citanten de sidstommeldte 50 Kr., som han allerede forinden denne Sags Begyndelse vil have tilbudt Citanten, hvorfor han ondvilgere har paastaet sig fritaget for at betale Renter deraf. Ved Underretsdommen er Indstævnte tilpligtet at betale Citanten det nævnte Beløb af 50 Kr. med Renter deraf 5 pCt p. a. fra Forligsklagens Dato, den 18 November 1885, indtil Betaling sker, men iøvrigt frifunden for Citantens Tiltale i denne Sag, hvorhos Citanten er tilpligtet at betale Indstævnte Processens Omkostninger i første Instants med 30 Kr., og Citanter har nu indanket Sagen her for Retten, hvor han har gjentagne sine i første Instants nedlagte Paastande, hvorimod Indstævnte procederer til Underretsdommens Stadfæstelse. Ved de edelige Forklaringer, der under et af Citanten optaget Thingsvidne er

afgivne af to Mænd, der overværede det ovenfor ommeldte, den 6 Juni 1884 paa Indstævntes Bopæl mellem Parterne afsluttede Forlig, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Indstævnte ved denne Lejlighed har forpligtet sig til at betale Citanten alle Omkostningerne ved det Søgemaal, som Citanten i Henhold til Forliget skulde anlægge mod Jens Thellesen, hvad enten Citanten tabte eller vandt Sagen, dog kun forsaavidt den Afgjørelse, Citanten, som meldt, havde truffet med Jens Thellessens Broder angaaende Ophævelsen af den mellem Citanten og Jens Thellesen om Kroen indgaaede Handel, ikke — som Vidnerne have dsagt — „kom til et skade Sagen“, og Citanten har nu under ærværende Sag paaberaabt sig, at den saaledes af Indstævnte stillede Betingelse for hans Tilsvær af Omkostningerne ved hin Sag ere tilstede, idet Citantens ommeldte Overenskomst med Thellesen om Ophævelsen af Handelen, ingen skadelig Indfyldelse har haft paa Sagen, hvis Resultat, som meldt, er blevet, at Indstævnte har erholdt Kroen m. m. samt Erstatning for sin Forsavn deraf. Indstævnte har derimod gjort gjældende, at den mellem Citanten og Thellesen truffne Afgjørelse om Handelen Ophævelse har skadet den af Citanten mod Thellesen anlagte Sag derved, at den har bidraget til at vidtloftiggjøre og saaledes ogsaa fordyre samme, og at Betingelserne for Indstævntes Forpligtelse til at godtgjøre Citanten Omkostningerne ved denne Sag saaledes ikke ere tilstede. Efter det ovenanførte Indhold af den mellem Citanten og Indstævnte indgaaede Overenskomst, saaledes som denne efter Vidnernes edelige Udsagn maa antages at være afsluttet, findes det nu i og for sig at ligge nærmest at antage, at Parterne have været enige om, at det Afgjørende med hensyn til Indstævntes Forpligtelse til at betale Omkostningerne ved den Sag, som Citanten skulde anlægge mod Thellesen, skulde være, om den mellem disse truffne Overenskomst om Ophævelsen af deres Handel om Kroen, fik en uheldig Indfyldelse i Processens endelige Udfald, saaledes at navnlig Dommen paa Grund af Overenskomsten gik Citanten imod, i hvilken henseende de Udtryk, der maa antages at være brugte „hvad enten Jakob Pederson (Citanten) tabte eller vandt Sagen“ særlig maa bemærkes. At Citanten, saafremt han tabte Sagen paa grund af sin Overenskomst med Thellesen — om hvilken Overenskomsts Indhold og retlige Betydning Indstævnte maa forudsættes ikke at kunne have haft nogen begrundet Mening — selv skulde betale Omkostningerne, maa efter alt Foroliggende anses ganske naturligt, da Citanten, ved at indgaa denne Overenskomst, havde tilsidesat Indstævntes Ret, medmindre han samtidig havde forbeholdt Indstævntes Samtykke, der ikke i Forvejen var dhentet. Derimod kan det efter Omstændighederne ikke antages, at det — saaledes som Indstævnte har anbragt, men hvad vigtigt ikke finder nogensomhelst Bestyrkelse ved de tilstede-

værende Vidners Forklaringer — skulde have været Parterne. Mening at bestemme, at den blotte Vidtløftiggjorelse og deraf dydende Fordyrrelse af Proceduren, som maatte blive en Følge af hin Overenskomst mellem Citanten og Thellesen, og hvorovr Citanten ikke udelukkende var Herre, skulde fritage Indstævnt for den af ham overtagne Forpligtelse til eventuelt at betale Omkostningerne ved Sagen; thi at Thellesen fornemmelig vild støtte sit Forsvar under Sagen paa Overenskomsten med Citanten hvorefter deres Handel om Kroen skulde være ophævet, var — efter hvad der maa anses in confesso — Indstævnte vel bekjendt og det maatte derhos være ham klart, at en saa væsentlig og for Sagens Udfald afgjorende Indsigelse som den ommeldte efter al Sandsynlighed vilde — hvad ogsaa maa antages at være bleve Tilfældet — medføre en ikke ringe Forøgelse af Processens Omfang og af de dertil medgaaende Bekostninger. Da Indstævnte derhøfter det den 16 Juni 1884 Passerede var forpligtet til at betale Omkostningerne ved Søgsmålet med Thellesen endog i det Tilfælde, at Citanten tabte Sagen, saafremt dette Resultat blev en Følge af en anden Indsigelse fra Thellesens Side end den, der støttedes paa hans oftnævnte Overenskomst med Citanten, maa Indstævnte saameget mere blive pligtig at betale de nævnte Omkostninger i det nu foreliggende Tilfælde, hvor Citanten har vundet Sagen — vel ikke pure, men mod at aflægge en Ed som han maa forudsættes at have kunnet aflægge overensstemmende med Sandheden — og Indstævnte derefter er kommen Besiddelse af den omprocederede Ejendom og desuden af det Citanten for Afsavnet tilkjendte betydelige Erstatning. Efter det saaledes Anførte vil Indstævnte være at tilpligte at betale til Citanten foruden de denne ved Underrettsdommen tilkjendt 50 Kr., dels 15 Kr. for Forligsklagens Affattelse, dels 570 Kr. ifølge vedkommende Sagforers under Sagen fremlagte specifice Regning — idet navnlig det af denne beregnede Salær efter de foreliggende ikke kan statuere at være for højt — eller ialt 635 Kr. med Ronter deraf 5 pCt. aarlig fra den 18 November 1885, indtil Betaling sker, hvorimod de af Citanten endvidere fordrede 50 Kr. for Udgifter til Rejser m. v. ikke findes at kunne tilkjendes ham, idet disse Udgifter dels ikke ere nærmer dokumenterede, dels ikke, i alt Fald i det fulde Omfang, kun forudsættes at være nødvendiggjorte ved Processen. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighedern være at ophæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted

---

Nr. 19. Sagfører **Smith** som Kurator og **E. A. Borch** n. Fl. som Kreditorudvalg i thv. **Møller Chr. J. Termansens Konkursbo** (Nellemann)

contra

Overformynder **Th. E. Petersen** paa Overformynderiets Vegne, **Elisa Mygind**, født **Guldberg**, ved hendes Mand og Værge, Overintendant **Mygind** m. Fl. (For Overintendant **Mygind** m. Fl., **Shaw**, ellers Ingen),

betr. Spørgsm. om et Testaments Fortolkning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 September 1886: De Indstævnte Overformynder **Th. E. Petersen** paa Overformynderiets Vegne og **Fru Elisa Mygind**, født **Guldberg**, med hendes Mand og Værge Overintendant **Mygind**, **Anton Guldberg** og **Vilhelm Guldberg** samt **Kaptajn, Sekretær ved Telefonselskabet Oluf Krabbe** som Kurator og Mandatarius for forhenværende **Møller Chr. J. Termansens Son Chr. K. Termansen** og hans Datter **Dagmar Termansen** og som Værge for hans Datter **Helga Termansen** og hans Son **Oluf Christoffer Termansen**, bor for Tiltale af **Citanterne**, **Sagfører Smith** i **Holsted** som Kurator og **E. A. Borch**, **M. R. Borch** samt **A. Jensen** som Kreditorudvalg i forhenværende **Møller af Veien Chr. J. Termansens Konkursbo**, der behandles af **Gjordingmølt Herreders Skifteret**, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der forelægges **Højesteretsadvokat Nellemann** en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at overrigtige Stemplingen af den af ham den 5 Juli d. A. fremkomte Protokollation.

Højesterets Dom.

Efterat **Citanterne** til Støtte for deres Sogsmaal havde for Højesteret fremlagt en udateret, af **Møllejejer Termansen** og hendes Hustru underskrevet Erklæring, hvori de samtykke i, at hendes Arv efter hendes Forældre ved testamentarisk Disposition af disse sættes fast i Overformynderiet, saalænge hun lever og saalænge hendes Børn ikke ere fuldmyndige, hvilket — som der tilføjes — „dog forstaas saaledes, at vi nyde Renten, saalænge vi leve, og Kapitalen først tilfalder vore Børn efter vor Død,“ og herved de for Højesteret mødte Indstævnte en kgl. Bevilling af 10 Oktober 1888 til for Højesteret at fremkomme med de Indsigelser, som maatte kunne hentes fra fornævnte Erklæring. Ved Højesterets Paadømmelse kan der nu vel ikke tages Hensyn til

denne Bevilling, der først blev meddelt og fremlagt paa en Tid, da Citanterne ikke oftere kunde faa Ordet, men de Indstævnte have ligefuldt, nanset den derimod fra Citanternes Side fremsatte Protest, været berettigede til at gjøre gjældende hvad der af det af Citanterne fremlagte nye Dokument maatte kunne udledes til Støtte for deres Paastand om den indankede Doms Stadfæstelse.

I Henhold til de i Dommen anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, og naar tillige Hensyn tages til Indholdet af den ovennævnte Erklæring, der maa antages at være udstedt omtrent paa samme Tid som det omhandlede Testament og at være funden blandt Testatorernes Efterladenskaber, samt idet de øvrige Højesterets af Citanterne forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen efter de Indstævnets Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I et af nu afdøde F. A. M. Krabbe, Ejer af Hald Hovedgaard, og ligeledes afdøde Hustru Vilhelmine Krabbe, født Nyrop, under 24 November 1869 oprettet og under 27 Juli 1871 paany underskrevet Testament hedder det i Post 3: „Hvad der i Arv efter os eller en af os maatte tilfalde vor Datter eller, ifald hun skulde afgaa ved Døden for os, hendes Børn i deres Umyndigheds eller Mindreaarigheds Tid, skal med Undtagelse af de Gjenstande, som hun eller de i Medfør af foregaaende § maatte udtage in natura, indsættes for hende eller dem i Overformynderiet, enten kontant eller i saadanne Værdipapirer, som Exekutorerne dertil bestemme, og skal forblive indestaende der, saalænge hun lever og efter hendes Dod, saalænge hendes Børn ikke ere fuldmyndige, saaledes at Renten udbetales hende eller hendes Arvinger, hvorimod Kapitalen og dens ikke udbetalte Renter hverken kan blive Gjenstand for Overdragelse, Anvisning eller anden frivillig Disposition eller for Exekution. Arrest, Beslag eller Fallitbehandling.“ Paa det omhandlede

Testament er der under 3 September 1881 meddelt allerhøjeste Konfirmation, „forsaavidt det i samme er bestemt, at den Testatorernes Datter efter dem tilfaldende Arv, med Undtagelse af de i Post 2 nævnte Gjenstande, vil være at baandlægge for hende under Overformynderiet hendes Livstid“. Testatorernes omtalte Datter havde først været i Ægteskab med Møllejeer Guldborg, af hvilket Ægteskab der er efterladt 3 Børn, og hun var derefter, og navnlig ogsaa paa den Tid, da Testamentet oprettedes, gift med Møllejeer Chr. Termansen, af hvilket Ægteskab der findes 4 Børn. I Henhold til den anførte Bestemmelse i Testamentet blev der i sin Tid indsat 70000 Kr. i Overformynderiet for Møllejeer Termansens Hustru, som Arv efter hendes Forældre. Under 29 Marts 1884 opgav hendes Mand, fornævnte Møllejeer Termansen, sit Bo til Konkursbehandling ved Gjording-Malt Herreders Skifteret, og under 13 Oktober 1884 afgik hun selv ved Doden. Bemeldte Skifteret anmodede derpaa Overformynderiet om at erholde udbetalt de for den nævnte Afdøde i Henhold til det omtalte Testament i Overformynderiet indestaaende Midler, der antoges at maatte inddrages under Konkursboet som hørende til hendes og hendes Mands Fællesbo, men under Henvisning til en Protestskrivelse fra Overintendant Mygind, der er gift med en Datter af den Afdøde, nægtede Overformynderiet at udbetale bemeldte Kapital. Citanterne, Sagfører Smith af Holsted, E. A. Borch, M. R. Borch og A. Jensen, Førstnævnte som Kurator og de tvende Sidstnævnte som Kreditorudvalg i det nævnte Konkursbo, have derefter anlagt nærværende Sag imod de Indstævnte, Overformynder Th. E. Petersen paa Overformynderiets Vegne og Fru Elisa Mygind, født Guldborg, med hendes Mand og Værge Overintendant Mygind, Anton Guldborg og Vilhelm Guldborg samt Kaptajn, Sekretær ved Telefonselskabet Oluf Krabbe som Kurator og Mandatarius for forhenværende Møller Chr. J. Termansens Son Chr. K. Termansen og hans Datter Dagmar Termansen og som Værge for hans Datter Helga Termansen og hans Son Oluf Christoffer Termansen, og Citanterne have under denne paastaet Overformynderen paa Overformynderiets Vegne tilpligtet at udlevere og udbetale til dem paa Konkursboets Vegne den omtalte Kapital, stor 70000 Kr., der er anbragt i en Prioritetsobligation med Pant i Hovedgaarden Hald m. v., stor 30000 Kr., og i Kontanter, tilligemed de Renter af denue Kapital, som ere paaløbne for Tiden fra 11 December 1884 og senere maatte paaløbe, hvorhos Citanterne have paastaet de øvrige Indstævnte tilpligtede at taale, at Kapitalen med Renter udbetales til Konkursboet, og endelig have Citanterne paastaet de Indstævnte in solidum tilpligtede at betale Sagens Omkostninger skadesløst eller med et tilstrækkeligt Beløb. De Indstævnte have paastaet sig frifunden for Citanternes Tiltale,

subsidiært have de paastaaet, at ikkun $\frac{2}{3}$ af den omhandlede Kapital udbetales til Konkursboet, og under alle Omstændigheder have de paastaaet Citanterne tilpligtede in solidum at betale Sagens Omkostninger skadesløst eller med et tilstrækkeligt Beløb. Forsaauidt de Indstævnte nu til Støtte for deres Frisindelsespaastand have anført, at det skulde fremgaa af Testamentets foranførte Bestemmelser, at det har været Testatorernes Mening at betage deres Datter Ejendomsretten over Kapitalen og kun give hende en Rentenydelsesret, hvorimod selve Kapitalen skulde tilhøre hendes Born, da findes denne Opfattelse ikke at have nogen Hjemmel i Testamentets Bestemmelser. Vel findes der nemlig at maatte gives de Indstævnte Medhold i, at det omhandlede Testament maa siges at gaa ud paa, at den Arv, som maatte tilfalde Testatorernes Datter, skal forblive indestaaende i Overformynderiet, ikke blot for hendes Livstid, men ogsaa efter hendes Død, indtil hendes Born blive fuldmyndige, men heraf findes ikke at kunne udledes, at Kapitalen skulde tilhøre Datterens Born og ikke hende selv, og hertil kommer, at Testamentet, forsaavidt den sidstomhandlede Bestemmelse angaar, ikke er forsynet med Konfirmation. Subsidiært have de Indstævnte dernæst paaberaabt sig, at den omtalte Kapital maa anses som forhenværende Møller Termansens Hustrus Særformue, og at den derfor maa gøres til Gjenstand for et Særboskifte. Det findes nu ogsaa at fremgaa af den tidligere omtalte Bestemmelse i Testamentet om, at Arvekapitalen skal efter Datterens Død forblive indestaaende i Overformynderiet til Rentenydelse for hendes Born, indtil disse blive fuldmyndige, at det har været Testatorernes Mening, at Kapitalen ikke skulde anses som hørende til Datterens og hendes Mands Fællesbo, og dette bestyrkes ogsaa ved Bestemmelsen i Testamentet om, at Renten af Arvekapitalen skulde udbetales til Datteren og altsaa ikke til hendes Mand, i hvilken Henseende det maa fremhæves, at Datteren, da Testamentet oprettedes, var gift. Da Testamentet derhos er konfirmeret, forsaavidt angaar de deri indeholdte Bestemmelser om Baandlæggelsen af Arven for Datteren for hendes Livstid, og da der herunder ogsaa maa anses indbefattet Bestemmelsen om, at Arven skal være udenfor Formuefællesskabet mellem Datteren og hendes Ægtefælle, maa den omhandlede Arvekapital anses som forhenværende Møller Termansens Hustrus Særejendom, og den vil derfor som hørende til hendes Dødsbo være at undergive en Skiftebehandling, under hvilken der da vil blive Spørgsmaal, om der kan tilkomme forhenværende Møller Termansen eller hans Konkursbo nogen Del af Kapitalen, som Arv efter hans afdøde Hustru. De Indstævnte ville saaledes under denne Sag være at frifinde for Citanternes Tiltale, og det bliver herefter unødvendigt at undersøge Betydningen af, hvad de have anført til Støtte for deres subsidiære Paastand.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at opheve. Der vil være at forelægge Højesteretsadvokat Nellemann en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af den af ham den 5 Juli d. A. fremlagte Protokollation, der maa anses for et Indlæg, iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Torsdagen den 7 Februar.

Nr. 226. Højesteretsagfører Bagger

contra

Niels Christian Jensen og Niels Andersen (Def. Lunn),

der tiltales for at have gjort sig skyldige i Forbrydelse mod den den offentlige Myndighed og Orden.

Aars og Slet Herreders samt Logstor Birks Extrarets Dom af 19 Oktober 1887: De Tiltalte, Husmand Niels Christian Jensen af Store Binderup, Husmand Niels Andersen af Aardstrup, Smedelærling Frederik Jensen, kaldet Nygaard, af Ranum samt Tjenestekarl Søren Larson Christensen af Oustrup bør straffes: Niels Chr. Jensen, Niels Andersen og Søren Larsen Christensen med Fængsel paa Vand og Brød, Niels Chr. Jensen i 12 Dage, Andersen i 3 Gange 5 Dage og Christensen i 2 Gange 5 Dage, samt Froderik Jensen, kaldet Nygaard, med simpelt Fængsel i 16 Dage. Saa bør de Tiltalte og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Sagfører Lausen, 80 Kr., og til Defensor, Prokurator Mønsted, 75 Kr., æmliq Niels Chr. Jensen og Niels Andersen. En for Begge og Begge for En, med $\frac{3}{4}$, Søren Larson Christensen med $\frac{1}{6}$ og Frederik Jensen, kaldet Nygaard, med $\frac{1}{12}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 Mai 1888: I Henseende til de de Tiltalte Niels Christian Jensen, Niels Andersen og Frederik Jensen, med Tilnavn Nygaard, idømte Straffe, bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Tiltalte Søren Larson Christensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Af Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor for Overretten, Kancelli-

raad Møller, og den for de Tiltalte Niels Andersen, Frederik Jensen, med Tilnavn Nygaard, og Søren Larsen Christensen beskikkede Defensor sammesteds, Prokurator Fasting, 100 Kr. til hver, udrede de førstnævnte to Tiltalte og Tiltalte Niels Christian Jensen En for Alle og Alle for En tre Fjerdedele og Tiltalte Søren Larsen Christensen en Fjerdedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Niels Christian Jensens og Niels Andersens Vedkommende anførte Grunde maa det have sit Forblivende ved de disse Tiltalte idømte Straffe og den dem paalagte delvise Udredelse af Aktionens Omkostninger.

For den i Dommen omtalte, af Underretsdefensor udviste forsættelige Tilsidesættelse af hans Forpligtelse til at overvære forskellige Deponenters Edfæstelse findes han at maatte anses i Henhold til Frd. 3 Juni 1796 § 35 med en Bøde paa 30 Kr.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale Niels Christian Jensen og Niels Andersen En for Begge og Begge for En til Højesterets-sagførerene Bagger og Lunn 120 Kroner til hver. Prokurator Mønsted bør til Amtets Fattigkasse bøde 30 Kroner.

I den indankede Doms Præmissor hedder det: Under denne Sag tiltales Husmændene Niels Christian Jensen og Niels Andersen, Smedelærling Fredrik Jensen, med Tilnavn Nygaard, og Tjenestekarl Søren Larsen Christensen for at have gjort sig skyldige i Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden, og ere efter de tilvejebragte Oplysninger Sagens Omstændigheder følgende. Den 1 Marts f. A. afholdtes der Kvægmarked i Aars. Tilstede for at opretholde Orden var ifølge en af Politimesteren i saa Henseende meddelt almindelig Ordre foruden Stedets Sognefoged, Møllejer Jensen, Kommandøren for den i Vester Hornum stationerede Gendarmorinfdeling, bereden Sergeant Poulsen, samt

bereden Gendarm Peterson og en ubereden Gendarm, alle tre iførte Tjenesteuniform og de to Førstnævnte bevæbnede med Ryttersabel og Omdrejningspistol. Om Aftenen befandt et større Antal Markedsgæster sig i og ved Kroen, hvor ogsaa Sognefogden, Sergeant Poulsen og Gendarm Petersen vare tilstode. Kl. noget over 9 blev disse, som da befandt sig i et til Kroens Skjænkestue stødende mindre Værelse, af Kroforpagteren kaldte ind i Skjænkestuen i Anledning af, at en Person — efter hvad der under Sagen er oplyst, Tiltalte Niels Christian Jensen — sammesteds gjorde Ufred, og Sergeant Poulsen satte derpaa den Paagældende, da denne vægrede sig ved paa Opfordring at forlade Lokalet, udenfor ad en Dør, som fra Skænkestuen førte ud i Gaarden. Efter at være kommen ind igjen fra Gaarden, lukkede Sergeanten efter sin Forklaring, fordi han syntes, der blev mere uroligt udenfor, hvor der imellem de Tilstedeværende blev ytret Misfornøjelse med Udsættelsen, Døren til og var ved at sætte en Jernstang for denne, da Døren blev trykket op og en Skare Mennesker trængte ind i Skjænkestuen. I denne var der parallelt med dens nordlige ud til Gaarden vendende Væg, i hvis østlige Ende den nysnævnte Indgangsdør var, anbragt to lange Borde med Bænke paa begge Sider, det ene langs med bemeldte Væg, det andet længere inde i Stuen ikke langt fra den inderste søndre Væg; imellem den østlige Ende af Bordene og Stuens østlige Væg var der nogen Afstand, saa at der her var en Passage fra Indgangsdøren fra Gaarden til Stuens søndre Væg. Sognefogden, Sergeanten og Gendarm Petersen stod, da Døren, som anført, blev trykket op, i denne Passage ikke langt fra Døren og blev af den indtrængende Skare, til hvilke en Del af de Personer, der befandt sig i Skjænkestuen, maa antages at have sluttet sig, og af hvilken nogle af de Forreste greb fat i de to Gendarmere, trængte tilbage og, uagtet disse efter Sergeant Poulsens Forklaring stemte imod, hvad de kunde, trængte helt op mod den søndre Væg, hvor Sognefogeden, der befandt sig ogsaa ved Gendarmene kom til at staa klemt op mod Væggen med Sergeanten trykket op imod sig, medens Gendarm Petersen blev trængt op ved Sognefogdens venstre Side og skjodt han, der var stærk og kraftig, efter sin Forklaring skød fra sig med Hænderne, ved Mængdens Tryk blev højet noget tilbage over nogle Olankere, der vare opstablede der. Skarens Fremtrængen skete under Larm og Raaben, idet der navnlig, efter hvad forskjellige Vidner edelig have forklaret, blev raabt „Hurra,“ „Hurra for Gendarmene,“ „sluk Lamperne,“ „slaa ned“ eller „slaa dem ned,“ ligesom flere Vidner have forklaret, at de saw, at Flere i Skaren svingede med Stokke, hvorved iøvrigt intet af Vidnerne vil vide af, at nogen af Gendarmene er bleven ramt, det dog Sergeant Poulsen vil, medens han strakte Hænderne frem for at skyde de Fremtrængende tilbage, have modtaget flere

Rap over Hænderne, som han antager, med en Stok, fort af nogen, der stod lidt tilbage i Flokken og derfor ikke kunde komme til at slaa ordentligt til. Under den saaledes stedfindende Tumult blev den ene af de i Skjænkestuen anbragte 2 Lamper slukket, uden at det iøvrigt er nærmere oplyst, hvorledes dette gik til, og den anden skruet noget ned, hvorved der blev temmelig mørkt i Lokalet, hvor der allerede i Forvejen var dunkelt som Følge af den stærke Dunst og Tobaksrøg, der var derinde. Efter de af forskellige Vidner afgivne Forklaringer maa det antages, at Gendarmerne, da de, som anført, vare trængte op ved den søndre Væg, vare klemte saa tæt inde af Mængden — af hvilken nogle af de Forreste maa antages vedblivende at have havt fat i Sergeanten, medens Gendarm Petersen ikke vil have mærket, at nogen havde fat i ham, ihvorvel der efter to Deponenters Forklaringer, hvoraf den ene er beediget, var flere, der havde deres Hænder paa ham — at de ikke kunde komme til at drage deres Sidevaaben, og gaar navnlig Sergeant Poulsens Forklaring, der er bestyrket ved flere andre Vidners Udsagn, nærmere ud paa, at en Person havde fat foran i hans Uniform og en Anden i hans højre Overarm, saa at han kun kunde røre Underarmen og slaa noget fra sig med Knappen paa en Ridepisk, han havde i Haanden, uden at der imidlertid som Følge af den Mand, hvorpaa han saaledes var stedt, var nogen Kraft i Slagene. Efter sin Forklaring raabte Sergeant Poulsen, medens han saaledes var trykket op ved Væggen, flere Gange saa højt han kunde, til Folk, at de skulde træde tilbage hvilken Opfordring ogsaa et andet Vidne, Arbejdsmand Christen Larsen Bjørn, der stod i Nærheden af ham, i en i den sydlige Ende af den østlige Væg værende Dør ind til en tilstødende Sal har forklaret at have hørt, ligesom ogsaa Sognefogden tror at have hørt samme, og en Deponent, hvis Forklaring ikke er beediget, har udsagt, at det forekommer ham, at han hørte en af Gendarmerne opfordre Folk til at gaa tilbage, uden at han dog ved, hvilken af Gendarmerne dette var. Ligeledes have Sergeant Poulsen og Gendarm Petersen forklaret, at Sidatnævnte gjentagne Gange sagde højt til de foran staaende „flyt Dem,“ hvad Sognefogden efter sin Forklaring ligeledes har hørt; men efter det Oplyste maa det antages, at ingen af disse Opfordringer havde videre Virkning — om det end efter ovennævnte Arbejdsmands Bjørns Forklaring forekom denne, at det efter Sergeantens Opfordring gav, som han har udtrykt sig, lidt Luft — men at Mængden, der var tæt sammenpresset og, som flere Vidner have udsagt, var „rasende“ eller „vild“, vedblev at presse paa. Efterat Gendarm Petersen havde fremsat den anførte Opfordring, idet han efter sin Forklaring samtidig holdt sin Revolver, som han havde faaet frem, op, hvad ogsaa en under Sagen afhørt Deponent har erklæret at have iagttaget, afskjød han med Revolveren

2 Skud, efter hvad han har udsagt, for at væрге sig, idet han ansaa sig og Sergeanten for at være i alvorlig Fare, hvilken Opfattelse ogsaa denne saavel som adskillige andre under Sagen udførte Personer efter deres for Størstedelen beedigede Forklaringer have delt. Af Skuddene, som Gendarm Petersen efter sin Forklaring affyrede uden at tage Sigte og, som han antog, gik ud, ramte det ene Tiltalte Niels Christian Jensen, det andet Tiltalte Niels Andersen, af hvilke Førstnævnte faldt besvimeret om. Mængden omkring veg derefter tilbage og gav Plads, og der forefaldt derefter ikke videre Haandgribeligheder mod Gendarmene. Det kan efter de fremkomne Oplysninger ikke antages, at det her omhandlede Angreb paa Gendarmene skyldtes en forudlagt Plan. Paa den anden Side foreligger Intet, der giver Grund til at antage, at Gendarmene ved urigtig Optræden have givet Anledning til det mod dem udviste Forhold. At Angrebet, foruden at være rettet mod Gendarmene, tillige skulde have været rettet mod den tilstedeværende Sognefoged, kan ikke antages. Det hele Angreb, fra Skarens Indtrængen i Skjænkettuen og indtil Skuddene faldt, maa efter de foreliggende Oplysninger antages kun at have optaget nogle faa Minutter. Med Hensyn til den imod de Tiltalte Niels Christian Jensen, Niels Andersen og Frederik Jensen, med Tilnavn Nygaard, rejste Sigtelæse for at have deltaget i dette Angreb, bemærkes følgende:

1. Om Tiltalte Niels Christian Jensen er det, navnlig ved de beedigede Forklaringer, som ere afgivne af Tjenestekarl Christen Nielsen Dahl, Jokum Jokumsen og Thomas Poulsen, oplyst, at han var den Person, der, som foran berørt, umiddelbart for Angrebet paa Gendarmene af Sergeant Poulsen blev paa Kroppagterens Begjæring sat udenfor, hvilket, efter hvad der er oplyst, var foranlediget ved, at han først paa en højroret Maade besværede sig over, at en Husmand, der vartede op i Skjænkettuen, ikke havde givet ham hvad han forment at skulle have gjen paa et Beløb, han havde leveret Sidstnævnte i Betaling for nogle Drikkevarer, og derefter var oppe at brydes med forment Thomas Poulsen. Sognefoged Jensen, efter hvis edelige Forklaring der i Spidsen for den Skare, der trængte ind i Kroppagterens, gik to kraftige Personer, som greb fat hver i sin Gendarm, var med Bestemthed gjenkjendt Tiltalte som den ene af disse Personer og navnlig som den af disse, der greb fat i Sergeant Poulsen og trængte denne tilbage til den søndre Væg, dog vil man ikke have set, om Tiltalte endnu havde fat i Sergeanten i et Øjeblik, Skuddene faldt, paa hvilken Tid der var temmelig nær oppe i Kroppen, hvor Vidnet stod klemt op bag Sergeanten. Ligeledes har fornævnte Arbejdsmand Bjørn, der efter det Fornævnte stod nær ved det Sted, hvor Gendarmene blev trængt op, forklaret at have set, at 2 Personer havde fat i Sergeanten, da denne blev trængt hen imod Væggen samt stod trængt op

her, og at Tiltalte var den ene af disse Personer, idet iøvrigt Vidnet tillige har udsagt, at han hørte, saa vidt han tror, begge de paagjældende Personer sige til Sergeanten, at naar denne vilde lade dem være, vilde de ogsaa lade ham være, uden at imidlertid Vidnet forstod, hvad de mente hermed, da de, som Vidnet har sagt, havde fat i Sergeanten, og det ikke vidste, at denne havde angrebet dem. Om de Paagjældende endnu havde fat i Sergeanten, da Skuddene faldt, har dette Vidne efter sin Forklaring ikke set, idet det, efter hvad det har udsagt, forlod sin Plads i Døren forinden og gik ind i Salen, da det, som det har udtrykt sig, „nok frygtede for, at det blev galt“. Fremdeles have fornævnte Christen Nielsen Dahl og Thomas Poulsen samt Uhrmager Christiansen, der ligesom de to Førstnævnte har beediget sin Forklaring, udsagt, Dahl, at han saa Tiltalte gaa i Spidsen for den Flok, som trængte ind i Skjænkestuen; Poulsen, at han — der, som bemærket, var den, med hvem Tiltalte havde været oppe at brydes, som efter sin Forklaring, da Tiltalte blev sat ud, selv fulgte ud med og stillede sig nogle Alen fra Skjænkestuen — saa Tiltalte, efter at Gendarmene vare gaaede ind ad Skjænkestuedøren, gaa hen til denne, fulgt af flere andre Personer og komme ind ad Døren, uden at iøvrigt Vidnet, som i det Samme fjernede sig, vil have bemærket, om de anvendte Magt for at faa Døren op, samt Christiansen, at han, efter at have overværet, at en Mand, som foran ommeldt, blev sat ud af Skjænkestuen, saa denne Mand strax efter trænge ind igjen og gribe fat i den ene Gendarm; sidstnævnte Vidne har imidlertid ikke bestemt kunnet gjenkende Tiltalte som den af ham saaledes omfklarede Person, men har dog udsagt, at den Paagjældendes Udseende i det Hele var som Tiltaltes. Endelig bemærkes, at Medtiltalte Frederik Jonsen, med Tilnavn Nygaard, har udsagt, at han saa Tiltalte, efter at denne i hans Paasyn var sat ud, komme ind igjen og gribe fat i en af Gendarmene og trænge denne op mod den søndre Væg. Hverken Sergeant Poulsen eller Gendarm Petersen have kunnet gjenkende Tiltalte, hvis Udseende iøvrigt ogsaa maa antages at have lidt en Del Forandring som Folge af det modtagne Skudskaar. Tiltalte fandtes, efter at være ramt af Gendarm Petersens Skud, liggende lige foran det Sted, hvor Gendarmene stod. Ifølge en under Sagen fremlagt, den 5 Marts f. A. dateret, Erklæring fra Distriktslægen i Hobro, der tillige er Læge ved Sygehuset sammesteds, paa hvilket Tiltalte Natten efter det Passerede blev indlagt, var Kuglen, efter at have strejft den venstre Side af Næsen, gaaet ind i Tiltaltes venstre Øje og gennem dette, der senere har maattet udtages, og fandtes der ved Saarets Indgangsaaubning en Del Krudtkorn, trængte ind i Huden, hvilket, ifølge Erklæringen, tyder paa, at Tiltalte var truffen paa nært Hold. Ved et senere i Retten foretaget Eftersyn fandtes ca. 40 Krudtkorn paa højre

Side af Næsen, deraf flest paa dennes nederste Del, ligeledes nogle paa Overlæben, paa venstre Kind samt i venstre Øjekrog. Tiltalte har forklaret, at han Intet erindrer om at have deltaget i noget Angreb paa Gendarmerne, saa lidt som om, at han af disse var bleven sat ud af Skjænkestuen, hvorimod han har givet en omstændelig Forklaring om, hvad der lige forinden var passeret mellem ham og den ovennævnte Opvarter, som han sigtede for ikke at have givet ham tilbage, hvad han skulde have. Om hvad der siden var passeret, indtil han blev indlagt paa Sygehuset, vilde han efter sin forste, i et den 16 Marts afholdt Forhør afgiven Forklaring, overhovedet ikke erindre Andet, end at han var falden om, uden at han vidste, hvorledes dette var gaaet til. I det følgende, den 19 s. M. afholdte, Forhør afgav dog Tiltalte en Forklaring om, hvor han vil have befundet sig, dengang han blev saaret, og om, hvad der foregik umiddelbart forinden dette skete, men fastholdt iøvrigt da saavel som under de senere Forhør, at han ikke kunde huske videre om det Passerede. Ligesom Tiltalte imidlertid udsagde, at denne Forklaring ikke var, som han udtrykte sig, „efter hans Overbevisning“, men at det „forekom ham“, at det tilgik saaledes, saaledes er den nævnte Forklaring ogsaa ganske uforenelig med, hvad der iøvrigt er oplyst. Medens ovennævnte Distriktslæge ifølge en under Sagen fremlagt Erklæring har anset det for usandsynligt, at Tiltalte som Folge af det ham tilføjede Skudsaar skulde have mistet Hukommelsen for, hvad der laa umiddelbart foran for samme, om end det, efter hvad der udtales i Erklæringen, ikke kan nægtes, at den ophidsede Tilstand, hvori Tiltalte var, i Forbindelse med nydt Spiritus, kan have gjort hans Hukommelse temmelig uklar, gaar en anden ligeledes under Sagen fremlagt Lægeerklæring ud paa, at det ikke er usandsynligt, at saadant kan være Tilfældet. Ved de foreliggende Oplysninger findes det midlertid tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har deltaget i det ovenomhandlede Angreb paa Gendarmerne og navnlig har været en af de Forreste, der trængte ind paa disse og trængte dem tilbage til Væggen, samt at han under Angrebet har med sine Hænder havt fat i Sergeant Poulson. Ihvorvel det derhos maas antages, at Tiltalte ved den paagjældende Lejlighed havde nydt nogen Spiritus, kan det dog hverken efter hans egen Forklaring eller de iøvrigt foreliggende Oplysninger antages, at han har været en saadan Grad beruset, at det kunde have Indflydelse paa hans Tilregnelighed. Tiltalte har erkjendt, at han forstod, at Gendarmerne vare tilstede som Politi. Om Tiltalte Niels Andersen er det af ovennævnte Arbejdsmand Bjorn forklaret, at han var den anden af de to Personer, som dette Vidne saa have fat i Sergeant Poulsen ved den søndre Væg, ligesom Sergeant Poulsen har forklaret, at han med temmelig, om end ikke absolut Sikkerhed, i denne Tiltalte gjenkjender en Person, der greb fat

i ham, dengang Folk vare trængte ind fra Gaarden, og at han navnlig er overbevist om, at Tiltalte havde fnt i ham omtrent fra Midten af Stuen, indtil Skuddene faldt. Fremdeles have fornævnte Jokum Jokumsen samt Postkarl Jacob Jensen — hvilken Sidstnævnte maa antages at have siddet ved den østlige Ende af det søndre Bord paa Enden af den nordre Bænk, men hvis Forklaring iovrigt ikke er beediget — udsagt, Førstnævnte, at han saa Tiltalte iblandt de Forreste i Klyngen i det Øjeblik, Skuddene vare faldne og Folk begyndte at vige tilbage, og Sidstnævnte, at han lige i det Øjeblik, Skuddene vare faldne, saa ham staa op ved søndre Bænk ved det søndre Bord — hvilket netop var tæt ved det Sted, hvor Gendarmerne stod — ligesom det ogsaa forekommer ham, at han forinden Skuddene saa Tiltalte mellem dem, der var omkring Gendarmerne.

(Fortsættes.)

Rettelse:

Pag. 765, L. 18 f. o.: •som han har ladet mede•, læs: •som har ladet mede•

Færdig fra Trykkeriet den 14 Februar 1889.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 50.

Torsdagen den 7 Februar

Nr. 226.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Niels Christian Jensen og Niels Andersen (Def. Lunn).

Ligeledes har Arbejdskarl Laust Poulson, med Tilnavn Lynnerup, som stod ved de ovennævnte Ølankere, altsaa lige ved Gendarmerne, men hvis Forklaring iøvrigt heller ikke er ædignet, udsagt, at han mellem de Personer, der trængte ind paa Gendarmerne, saa Tiltalte, som var lige tæt ved ham, og Skomager Thøger Simonsen, som heller ikke er edfæstet, har udsagt, at han, som da opholdt sig i Gaarden udenfor Indgangsløren til Skjænkestuen, saa, at Niels Andersen var i Skaren, der trængte ind i Skjænkestuen, og at Tiltalte var en af de Første, der gik ind ad Døren efter Gendarmerne. Endelig har Medtiltalte Frederik Jensen, med Tilnavn Nygaard, udsagt, at han saa Tiltalte have fat i en af Gendarmerne midtvejs i Stuen. Kuglen, som havde ramt denne Tiltalte, var ifølge ovennævnte Distriktslæges Erklæring gaaet ind igjennem hans højre Kind idt foran Øret, og uden at beskadige Underkjæbens Led eller Munden, gaaet ud igjennem den anden Kind i Højde med venstre Næsebor. Ved Indgangsaaeningen fandtes ogsaa paa ham en Del Krudtkorn trængte ind i Huden, hvoraf Distriktslægen har bragt den samme Slutning, som ovenfor anført. Tiltalte har indrømmet ved den ommeldte Lejlighed at været gaaet ind i Skjænkestuen gennem Indgangsdøren fra Gaarden og derfra at have trængt sig frem til Døren ind til Salen — hvilken Dør, som foran anført, er i Skjænkestuens sydøstlige Hjørne — samt der at være bleven ramt af Skuddet; og medens den Forklaring,

han afgav i det første over ham afholdte Forhør, gik ud paa at han — der vil være kommen hen til Kroen og, som anført gaaet ind i Skjænkestuen, for at lede efter en Paarørende — saa, at der her var en stærk Trængsel, uden at han vidste, a hvilken Grund, samt at han ikke bemærkede, at der var Gendarmer i Stuen, i alt Fald ikke for han gennem Trængsler naaede op i det sydøstlige Hjørne, hvor det forekom ham, a han saa Gendarmerne ved den søndre Væg, men at han iøvrig ikke kunde sige, om han muligt, medens han trængte sig frem maatte mod sin Villie være kommen til at skubbe til Nogen, og saaledes maaske til nogen af Gendarmerne, har han i de paafølgende Forhør forklaret, først, at det forekommer ham, at han da han trængte sig frem, løb paa Sergeanten og at denne gret fat i Tiltalte, som bad Sergeanten slippe sig, men at han derimod ikke kunde huske, at han havde havt fat i Sergeanten. og senere, at han greb fat i Sergeanten, uden at denne havde gjort ham noget. Ifølge den Forklaring, som Tiltalte derefter i det Væsentlige har fastholdt, trængte han samtidig med mange Andre ind fra Indgangsdøren, hvorved der blev en voldsom Trængsel; han blev en af de Forreste i Klyngen og greb — uagtet det dengang var blevet ham klart, at Folk trængte frem for at angribe Gendarmerne, ligesom han saa, at mange ved Siden af ham strakte Hænderne frem for at faa Tag i Sergeanten — fat i denne, samt havde endnu fat paa Sergeanten oppe ved den søndre Væg, lige for Skuddene faldt. Tiltalte har erkjendt, at han ingen Grund havde til at gribe fat i Sergeanten, mer har vedblivende fastholdt, at han ikke husker eller, som han har udtrykt sig, „ikke kan sætte sig ind i“, hvorfor han gjorde dette eller hvorfor han ikke igjen slap Sergeanten, idet han kun stadig har henholdt sig til, at det Hole gik saa hurtigt, og at han blev trængt frem af dem, der var bag ved ham. Han har derhos vedblivende fastholdt, at Grunden til, at han saaledes trængte sig frem, var, at han søgte efter den ovennævnte Paarørende, og benægtet at være trængt ind i Stuen for at angribe Gendarmerne eller senere at have havt en saadan Hensigt dog har han i et Forhør yttret, at det nok er muligt, at han med Forsæt kan være trængt frem mod Gendarmerne, idet han kan have været mere svirende, end han kan huske, men at han dog ikke husker, at han med Forsæt er trængt ind paa dem. Hvilken Overlast Mængden havde i Sinde at tilføje Gendarmerne, vil Tiltalte ikke have gjort sig nogen Tanke om. Efter samtlige foreliggende Oplysninger findes der imidlertid ikke at kunne være nogen grundet Tvivl om, at Tiltalte har deltaget i det mod Gendarmerne rettede Angreb og saaledes i retsstridig Hensigt grebet fat i Sergeant Poulsen, idet navnlig den af Tiltalte afgivne Forklaring om hans Hensigt med at trængte sig frem i Skjænkestuen efter Alt, hvad der er oplyst, navnlig om de

Omstændigheder, hvorunder dette foregik, maa anses for ganske antagelig, i hvilken Hensende særlig bemærkes, at ovennævnte okum Jokumsen har udsagt, at han, efterat Tiltalte N. C. Jensen var sat ud, saa nærværende Tiltalte udenfor Skjænkestueøren og horte ham sige til en af Gendarmerne, at denne ikke havde havt nogen Ret til at sætte N. C. Jensen ud, ligesom ovennævnte Skomager Simonsen har udsagt, at han ved det her nævnte Tidspunkt saa Gendarmerne staa udenfor Skjænkestuedøren og hørte dem stille tilfreds paa Tiltalte, idet navnlig en ene af dem høflig anmodede Tiltalte om at fjerne sig, og at Tiltalte vel ikke har villet kunne huske, at han henvendte den nævnte Yttring til Gendarmerne, men dog har udsagt, at „det nok kan være“ og „er meget rimeligt“, at han har gjort det og at det, at da det nævnte Vidne har forklaret saaledes, „maa det nok være sandt“, ligesom han i et af de senere Forhør har erkjendt, at han husker at have set Sergeant Poulsen udenfor Skjænkestueøren, forinden han og de Andre trængte ind ad Døren. At Tiltalte skulde have været i en saadan Grad beruset, at hans uregelmæssighed derved kunde være paavirket, er der ingen Følge at antage. Tiltalte har erkjendt, at han vidste, at Gendarmerne vare til Stede for at holde Orden som Politi. . . . Tiltalt Niels Andersen er født i 1853 og har tidligere været straffet i 1870 for Tyveri i Medfør af Straffelovens § 228, og i 1871 for Tyveri i Medfør af Straffelovens §§ 37, 21 og 29, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage og ifølge samme Rets Dom af 9 Marts 1883 efter Analogi af Straffelovens §§ 176 og 174 med Fængsel paa Vand og Rød i 5 Gange 5 Dage. De tre andre Tiltalte ere fødte, Niels Christian Jensen i 1858. . . . Ingen af dem ses tidligere at have været tiltalt eller straffet. For det af dem, som foran anført, udviste Forhold ville de Tiltalte Niels Christian Jensen, Niels Andersen og . . . ere at anse efter Straffelovens § 100, sammenholdt med § 47, første Led, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemte for N. C. Jensens og Andersens Vedkommende til Fængsel paa Vand og Brød i 12 Dage for den Førstnævnte og i 3 Gange 5 Dage for den Sidstnævnte. . . . Hensende til Sagens Behandling i første Instants bemærkes, at Overretten maa tiltræde den i Underretsdommen udtalte Misbilligelse af, at Defensor for Underretten, efter ifølge Dommerens Anmodning at have givet Møde i Politiretten den 22 August 1888, A. for at overværre forskellige Deponenters Edsfæstelse, har søgt at paa gjældende Tiltalte ikke var mødte, forladt Retten den nogen Beedigelse fandt Sted, medens det efter Omstændighederne vil kunne have sit Forblivende ved, at der ikke i denne Anledning er paalagt ham nogen Bøde.

Mandagen den 11 Februar.

Nr. 73. Tømmermester L. L. Sandberg (Alberti)

contra

Partikulier Sophus Krohn. — Som Intervenant Aage Jer Kraft Gyldendal med Kurator, Overretssagfører Harald Carlsen (Overretssagfører W. Jørgensen),

botr. Spørgsm. om en Exekutionsforretnings Lovmedholdeliche

Kongens Fogeds Kjendelse af 30 April 1887: De ovenanførte Protest kan ej tages tilfølg.

Sammes Udlægsdekret af s. D.: Thi blev der i Rekvisiti Hustru paa Rekvisiti Vegne under Forbehold af Enhver lovlige Ret ankyndt Rettens Exekution og Udlæg i Rekvis ovennævnte i Overformynderiet indestaaende Midler og hans B til disses Udlevering og Udbetaling til Dækning af det æske og yderligere æskede Promillegebyhr og Promillesalær à 4 K saavidt fornødent gjøres og tilstrække kan.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom 17 Oktober 1887: Den paaankede Fogedkjendelse og det paa ankede Udlæg af 30 April d. A. bør ved Magt at stande. Sage omkostninger ophæves. Der forelægges Overretssagfører Willis Jørgensen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til forsyne de af ham den 25 og 26 Juli d. A. fremlagte Indh med behorigt Stempel.

Højesterets Dom.

Aage Jens Kraft Gyldendal med Kurator, der i Henhold til udtagen Appelstævning har intervenseret for Højesteret nærværende saavel af Hovedcitanten, Tømmermester Sandberg som af Kontracitanten, Partikulier Krohn, indankede Sag, i paastaaet den ved Overretsdommen stadfæstede Exekution forretning helt eller ialtfald delvis kjendt ugyldig i Forhold sig, hvilken Paastand han har støttet paa det Anbringende, han i Henhold til en af hans Forældre den 11 April 1866 o rettet Arvepagt er berettiget til de Midler, hvori der er gi Hovedcitanten Udlæg, eller dog til en Del af disse. Da imidlertid bemeldte Intervenant, der ikke er optraadt i de for gaaende Instantser, ikke ifølge de gjældende Procesregler i kunnet bringe dette, ikke paa noget af Sagens tidligere T

sjste Spørgsmaal umiddelbart ind for Højesteret, vil Intervenientsagen være ex officio at afvise. Da derhos Kontracitanten efter sin Procedure for Højesteret maa anses for sit Vedkommende at have frafaldet enhver Indsigelse imod Dommens tadfæstelse, vil Hovedcitantens Paastand herom være at tage i Følge.

I Henhold til den derom fremsatte Paastand vil Intervenienten være at tilpligte at betale Hovedcitanten Kost og æring for Højesteret med 200 Kr. Angaaende Processens mkostninger i Hoved- og Kontrasagen er ingen Paastand edlagt.

Thi kjendes for Ret:

Intervenientsagen afvises. Landsover- samt of- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Kost og Tæring for Højesteret betaler Intervenienten til Hovedcitanten 200 Kroner. Til Justitskassen etaler Kontracitanten og Intervenienten hver 10 roner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under i efter Begjæring af F. Hansteen hos Partikulier Sophus Krohn retagen Arrestforretning til Sikkerhed for Betalingen af en den Oktober 1882 af Sidstnævnte til bemeldte Hansteen udstedt Maaned Solo-Vexel, stor 3000 Kr., blev der den 20 Juni 1882 *) ellem dem afsluttet et Forlig, hvorved Krohn under Exekutionsang forpligtede sig til næste Dag at betale til Hansteen 3016 Kr. ed Rente 6 pCt. fra Forligets Dato, og blev der i Henhold til ette Forlig den paafølgende Dag foretaget Udlæg for et Beløb 3035 Kr. 46 Øre med paaløbne og paaløbende Renter i et artikulier Krohns Hustru, Marie Mathilde, født Smidt Hansteen, sa Skiftet af hendes og hendes første Mands V. Gyldendals ællesbo udlagt, i Overformyndieriet, til Rentenydelse for nævnte . Gyldendals Moder, Enkefru E. Gyldendal, indestaaende Beløb, orhos F. Hansteen endnu i samme Maaned transporterede omdeldte Vexel, Forlig og Exekution til Tømmer L. L. Sandberg. nder Anbringende af, at han ikke endnu paa Grundlag af den aledes skete Exekutionsforretning havde faaet Fyldestgjørelse

---

*) Skal være 13 November.

for sit Tilgodehavende efter nævnte Transport, Vexel og Forlig søgte endvidere nævnte Tømrer L. L. Sandberg af Frederiksberg — med Fastholdelse af sin Retsstilling efter foranført Exekution — i Betragtning af, at Forliget nu var forældet under en ved Kjøbenhavns Gjæsteret i Henhold til Stævning a 28 December 1886 mod Partikulier Krohn anlagt Sag Forlige fornyet, saaledes at der tillige gaves Dom for Renterne af Forliget fra 13 November 1882, og ved Gjæsterettens den 1 April d. A. afsagte Dom blev denne Paastand tagen tilføje, saaledes at Partikulier Sophus Krohn tilpligtedes mod Extradition a Transporten med tilhørende Dokumenter at betale til Tømre Sandberg 3782 Kr. 09 Øre med Rente 6 % p. a. af 3016 Kr 73 Øre og 5 % p. a. af 746 Kr. 63 Øre fra den 28 December 1886 at regne, medens Sagens Omkostninger ophævedes hvilken Dom samme Dag ved Stævningsmændene blev forkyndt som det i Paategning paa Dommen hedder, for Sophus Krohn og Hustru paa deres Bopæl, Nytorv Nr. 11, 3die Sal, her Byen, i Førstnævntes Fraværelse ved hans Hustru. Den 30 April d. A. blev der derpaa efter Begjæring af Domhaveren foretaget Exekutionsforretning paa Nytorv Nr. 11, 3die Sal, hos, som de i Forretningen hedder, den derboende Partikulier S. Krohn hvor Hustruen i hans Fraværelse svarede, at hun ikke var sa istand til at betale Fordringen, at hendes Mand og hun Inte ejede der, men at Alt tilhørte hendes ældste Son af først Ægteskab, og at Manden overhovedet ikke havde Domicil her hvorfor hun protesterede mod Forretningens Fremme, men ble denne Protest ved en af Kongens Foged samme Dag afsag Kjendelse ikke taget tilføje, og blev der for det næskede Beløb 3886 Kr. 32 Øre, foruden yderligere Gebyhr m. m., 10 Kr 40 Øre, paany foretaget Udlæg i den ovennævnte paa Skifte af Hustruens og hendes første Mands Fællesbo til hende ud lagte, nu hendes Ægtefælle Krohn tilhørende, i Overformynderie indestaaende Midler, af hvilke den første Mands Moder, Enke fru E. Gyldendal, indtil hendes kort forinden indtrufne Dø havde nydt Renten — og som, efter hvad der foreligger, ma antages at udgjøre henved 70000 Kr. — samt i Krohns Re til disse Midlers Udbetaling og Udlevering. Den 3 Maj d. A udtog Overretssagfører W. Jørgensen for Indstævnte her i Sager Partikulier Sophus Krohn, en Appelstævning, berammet til s falde i Rette den 8 August d. A., hvorved han her for Rette indankede den nævnte af Kongens Foged her i Staden de 30 April d. A. afsagte Kjendelse og det derpaa foretagne Uclæg til Annullation eller Underkjendelse og Ophævelse, hvilke Stævning blev forkyndt samme Dag for Overmynderiet og for Kongens Foged og den 17 s. M. for Citanten i nærværend Sag, Tømrer L. L. Sandberg af Frederiksberg, under Kjøbenhavn Ams søndre Birk. Denne, der havde erfaret, at nævnt

Paaanke paatænkte, havde imidlertid allerede under 2 Maj faaet udtaget Stævningen i nærværende Sag, berammet til at falde i Rette den 9 Maj, hvorved han til Stadfæstelse indankede her for Retten samme Kjendelse og det skote Udlæg, og var denne Stævning ligeledes samme Dag bleven forkyndt for Kongens Foged og, som det i Forkyndelsespaategningen hedder, for Partikulier S. Krohn paa den opgivne Bopæl i hans Fraværelse ved hans Hustru, hvorved bemærkes, at som Bopæl var ogsaa i denne Stævning anført Nytorv Nr. 11, 3die Sal. Efterat en for Indstævnte i Sagen nedlagt Afvisningspaastand, der var støttet paa forskellige formentlige Mangler ved Paastævningen, særlig paa, at han ikke havde Bopæl i Nytorv Nr. 11 eller overhovedet her i Byen, der saaledes ikke skulde være hans Værnething, var forkastet ved Rettens Kjendelse af 18 Juli d. A., der derhos kun tilstod Indstævnte Anstand i 8 Dage til at svare i Realiteten, fremlagde Overretssagfører Jørgensen dernæst for Indstævnte den 25 Juli som Tilsvaret Indlæg, hvorved han lod følge som Bilag den ovenomtalte, af ham den 3 Maj til den 8 August udtagne Stævning med tilhørende Akt og øvrige Dokumenter, idet han nu fordrede denne sin Appellstævning og den derved indledede Sag sammendragen som Kontraag med Appelsagen til Stadfæstelse, hvad Hovedcitanten midlertid protesterede imod, hvorpaa hele Sagen efter stedfunden Procedure blev optagen den 26 Juli. Foreløbig bemærkes, at, forsaavidt Indstævntes Sagfører den 25 og 26 Juli har fremsat forskellige Anstandsbejæring, da findes der efter det Foreiggende ikke at være tilstrækkelig Grund til at tage nogen af dem tilfølg. Hvad dernæst angaar den af Citanten fremsatte Protest imod, at den paastævnte Appel af Fogeddekreterne til Annulation m. m. sammendrages med den af ham anlagte Appelsag til Stadfæstelse, og hans Paastand om, at førstnævnte afvises, saaledes at der tillægges ham Kost og Tæring, da findes ej heller denne Protest og Paastand at kunne tages tilfølg, idet det i saa Henseende ikke kan komme i Betragtning, at Stævningen til Dekreternes Annulation er udtagen som Hovedstævning til en senere Retsdag, efter at Stadfæstelsesstævningen var forkyndt, allerede af den Grund, at det af Indstævnte uimodsaagt er anført, at den under 2 Maj d. A. skete Forkyndelse af sidstnævnte Stævning faktisk ikke var kommen til hans Kundskab, da Annulationsstævningen udtoges og forkyndtes den 3 Maj, og det ej heller kan komme i Betragtning, at denne først var berammet til at falde senere i Rette end nærværende Sags Optagelse, da en Forkyndelse af samme for Kongens Foged overhovedet havde været unødvendig, efterat Stadfæstelsesstævningen var forkyndt for denne, og da Citanten ikke selv, efterat Annulationspaaanken nu iøvrigt er bleven behørig fremmet af Indstævnte, til samtidig Paadømmelse med Stadfæstelses-

sagen kan siges at have retligt Krav paa at opnaa Stadfæstelse af Fogeddekreterne uden nærmere Prøvelse, og det bliver saaledes ufnødent at komme ind paa en Undersøgelse af, hvorvidt Indstævnte tidligere burde have udtaget egentlig Kontra-stævning eller den 18 Juli endnu havde Tid nok til at udtage en saadan uden særlig Anstand dertil eller kunde fordre en sliq Anstænd. Den af Indstævnte under Kontraappellen nedlagte Paa-stand paa, at Fogedkjendelsen og Udlæget af 30 April d. A. annulleres og ophæves, saaledes at der tilkjendes ham Sagsom-kostninger, er først og fremmest støttet paa, at Indstævnte, der i 1880 vil have taget blivende Ophold i Udlandet, ikke senere vil have havt Domicil her i Landet, hvortil han kun i 1884 kom tilbage, og hvor han derefter kun har opholdt sig først som Varetægtsarrestant, og efterat han ved Højesteretsdom af 7 Juni 1886 var ifunden 6 Aars Forbodringshusarbejde, som Straffefange i Vridsloselille, og at han altsaa overhovedet ikke, da Gjæsteretsdommen afsagdes, og senere vil have havt Bopæl i Kjøbenhavn, endsiqe paa Nytorv Nr. 11, 3die Sal, hvor hans Hustru — hvem han, der Intet ejede, ikke kunde forsorge — kun havde frit Ophold hos sin ældste Søn af første Ægteskab. Som en Følge heraf kunde nemlig, efter hvad der i saa Henseende forelaa — hvorom det Fornødne er anført ovenfor — efter Indstævntes Formening hverken Gjæsteretsdommen siges at være ham rettelig forkyndt og altsaa at være bleven exigibel eller Exekutionsforretningen erkjendes at være, som lovbofalet, begyndt paa hans Bopæl, idet den meget mere var begyndt paa et Sted, hvor det vidstes, at han ikke kunde træffes og Intet havde at gjøre, eller den skete Afkrævning af det Beløb, hvorfor Udlæg var æsket, siges at være behorig eller Andet end en ren Fiktion. Men Indstævnte har derhos endvidere forment, at Exekutionsforretningen af 30 April d. A. ogsaa af den Grund maa annulleres, at der som anført allerede under 14 November 1882 er sket Udlæg for den Fordring, for hvilken Gjæsteretsdommen af 1 April d. A. er erhvervet, saaledes at Fordringen efter det om Exekutionsobjektets Størrelse Oplyste maatte siges derved fuldstændig at være dækket, uden at det i saa Henseende kan komme i Betragtning, at Overformynderiet, som det af en Skrivelse fra samme fremgaar, ikke har villet erkjende det ældre Udlægs Gyldighed, fordi de paagjældende Midler i Henhold til kongelig Konfirmation vare undtagne fra Exekution, idet den tidligere Exekution, ved hvilken der i sin Tid var akkviesceret, enten maatte have været ført tilende ved Sagsanlæg mod Overformynderiet eller ved forsøgt Realisation, eller den dog ialtfald maatte have været relaxeret og opgivet, inden der kunde blive Tale om ny Exekution. I ingen af de saaledes fremførte Betragtninger findes der imidlertid efter det Foreliggende at kunne gives Indstævnte Medhold. Som allerede forudsat i Rettens

ovenanførte Kjendelse af 18 Juli d. A., hvorved Indstævntes Afvisningspanstand forkastedes, maa det nemlig anses givet, at Indstævntes Hustru, med hvem han hidtil har levet og lever i sædvanligt Formuefællesskab, og hans Born, med hvilke han i almindeligere har boet sammen, i længere Tid havde haft og, da Gjæsteretsdommen blev forkyndt og Exekutionsforretningen foretoges, havde Bopæl i en Lejlighed i Ejendommen Nr. 11, 3dje Sal, paa Nytorv hersteds, der var lejet i Hustruens Navn, og da Indstævnte ikke har oplyst, at han selv tidligere havde noget andet fast Hjem, og hans midlertidige Ophold i Straffeanstalten ikke kan betragtes som hans Hjem, maa han saaledes antages indtil videre at have sit Hjem, hvor hans Hustru og Born bo, og saavel Gjæsteretsdommens Forkyndelse som Exekutionsforretningens Paabegyndelse maa derfor anses med Rette at være foregaaet dersteds, ligesom Afkrævning af Domsbeløbet med Rette at være foregaaet overfor hans Hustru paa hans Vegne, uden at der kan tages Hensyn til den af hende ved nævnte Lejlighed fremsatte Protest. Og ganske bortset fra, at Gjæsteretsdommen af 1. April d. A. er forsynet med sædvanlig Exekutionsklausul, findes derhos det i 1882 skete Udlæg allerede af den Grund ikke at have kunnet være til Hinder for den nu foretagne Exekution, at det, som anført, er givet, at hint ældre Udlæg faktisk, som Følge af Overformynderiets Nægtelse af at anerkjende dets Gyldighed, ikke har skaffet Citanten nogen Dækning for hans Fordring, hvorved endnu bemærkes, at det ikke kunde være Citantens Pligt under de foreliggende Omstændigheder først at sagsøge Overformynderiet eller at forsøge en Realisation af Udlægsobjektet, saalidt som det kunde anses nødvendigt, at han udtrykkelig opgav et ældre Udlæg eller lod det relaxere, inden han foretog den nye Exekution, og det saameget mindre, som denne faktisk er foretagen i det samme Exekutionsobjekt som den tidligere Exekution, efter at det nævnte Objekt nu er befriet for den samme tidligere paahvilende Rentenydelse til Enkefru E. Gyldendahl. Da saaledes ingen af Indstævntes Indsigelser bliver at tage til Følge, vil den indankede Fogedkjendelse og det indankede Udlæg, som af Citanten paastaet, blive at stadfæste, men findes samtlige Sagens Omkostninger efter Omstændighederne at burde ophæves. Der vil være at forelægge Overretssagfører William Jørgensen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at forsyne de af ham den 25 og 26 Juli d. A. fremlagte Indlæg med behørigt Stempel. Iøvrigt foreligger ikke nogen Stempelovertrædelse.

Torsdagen den 14 Februar.

Nr. 111. Højesteretssagfører Aasmussen

contra

Cand. phil. J. J. Ipsen (Def. Shaw),

for fornærmelige Udladelser.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 December 1887: De ovenfor fremhævede, for Citanton, constitueret Kammeradvokat, Højesteretsadvokat Hindenburg fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, Cand. phil. J. J. Ipsen, hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Til det Offentlige betaler Indstævnte det Retsgebyr og Skrivesalær, som skulde have været erlagt og det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, og til Prokurator Gottschalck i Salær 150 Kr. og som Godtgjørelse for havde Udlæg 28 Kr. 95 Øre. De Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Cantor en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 16 Maj, 1 August og 26 September d. A. fremlagte Indlæg, hvorhos Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt det maate findes at dens ovenfor omtalte Deklaration af 19 Maj 1882, hvoraf bekræftet Gjenpart er fremlagt under Sagen den 13 December 1886, og som nu har vist sig at angaa et Arvebeløb af c. 100000 Kr., ikke er skreven paa behørigt stempelt Papir.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til en forandret Opfattelse af Tiltaltes Forhold, maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 216 jfr. § 215, men efter Omstændighederne findes Straffen at kunne bestemmes til en Bøde paa 400 Kr., subsidiært simpelt Fængsel i 40 Dage. I Henseende til Mortifikationen og Sagens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Cand. phil. J. J. Ipsen bør til Statskassen bøde 400 Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling

inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse hensættes i simpelt Fængsel i 40 Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretsadvokaterne Asmussen og Shaw 200 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I Dagbladet „Socialdemokratens“ Nr. 288 for den 9 December 1885 findes under Overskrift „Kammeradvokat Hindenburg. Medarbejder ved „Avisen““ en af Indstævnte Cand. phil. J. J. Ipsen underskrevet Artikel, der ved sit Indhold betegner sig som en Fortsættelse af en mellem Indstævnte og Citanten, const. Kammeradvokat, Højesteretsadvokat Hindenburg opstaaet Polemik og hvori det blandt andet hedder: „Bestemt og tydeligt sigter jeg herved Advokat Hindenburg for Uhæderlighed i Arvesagen. Det er mig ufatteligt, at jeg har maattet gjøre dette en Gang til. Hvordan har Hindenburg læst mine Artikler? Det forekommer mig, at jeg i hvor eneste af dom har sigtet ham for Uhæderlighed, men alligevel er han efter over 8 Dages Forløb ikke kommet videre, end at han maa spørge mig: sig mig, kjære Ipsen, er det virkelig Deres Mening, at jeg er uhæderlig? Ja i Højrepartiets hellige Navn ja og atter ja. Hvor tidt skal jeg sige det?“ — samt længere fremme i Artiklen: „Den almindelige Mening i Sagførerstanden er, at han her har handlet uhæderligt og i vindosyg Hensigt.“ Citanten tog heraf Anledning til at henstille til Finansministeriet, om det ikke af Hensyn til hans Embedsstilling maatte anses rettest, at han ved Dom fralagde sig den i bemeldte Artikel mod ham fremsatte Sigtelse for Uretskaffenhed, og da bemeldte Ministerium gav ham Paalæg herom, har han efter meddelt Bevilling til fri Proces anlagt nærværende Sag, hvorunder han paastaar Indstævnte anset med Straf for de ovenfor fremhævede Udladelser, at disse mortificeres og at Indstævnte tilpligtes at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager. Indstævnte har paastaet sig frifunden og tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst, idet han har villet gjøre gjældende, at den fremsatte Sigtelse er sandfærdig, og at den i hvert Fald har været berettiget som Retorsion. Da Indstævnte ikke har oplyst noget Forhold fra Citantens Side i den paagjældende Arvesag, som paa nogen Maade kunde berettige ham til at fremsætte den omhandlede Sigtelse mod Ci-

tanten, og da der ej heller kan gives Indstævnte Medhold i hans Formening om, at bemeldte Sigtelse skulde være straffri som en tilladelig Retorsion overfor forskjellige af Citanten offentlig fremførte Angreb paa Socialdemokratens Redaktion, hvoraf Indstævnte har angivet at være Medlem, vil han efter Citantens Paastand være at anse efter Straffelovens § 216 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til 3 Manneders simpelt Fængsel, hvorhos de fremhævede Udladelser ville være at mortificere. Indstævnte vil derhos have at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder til Citantens beskikkede Sagfører, Overretsprøkurator Gottschalck, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 150 Kr., og som Godtgjørelse for havte Udlæg 28 Kr. 95 Øre, medens den af Prokurator Gottschalck yderligere paastaede Erstatning for Udlæg i Anledning af Renskrivning af Indlæg ikke vil kunne tilkjendes ham.

Tirsdagen den 19 Februar.

Nr. 66   Direktør **A. Hein** (Winther)

contra

Overretsprøkurater **C. Alberti** som Exekutor testamenti i afdøde Grosserer **Jørgen Steen Møllers** og efterlevende Enkes Fællesbo, (Alberti).

betr. Spørgsm. om en Kautionsforpligtelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 December 1887: Indstævnte, Direktør A. Hein bor til Citanten Overretsprøkurator C. Alberti, som Executor testamenti, i afdøde Grosserer Jørgen Steen Møllers og efterlevende Enkes Fællesbo, betale depaastævnte 10350 Kroner med Renter, 7 pCt. aarlig af 10000 Kr. fra 11 December 1886 til 20 Januar 1887 og derefter 8 pCt. aarlig, indtil Betaling sker, samt 5 pCt. aarlig af 350 Kr. fra fornævnte 20 Januar, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæve Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Schierbeck en Frist af 8 Dage efter denne Doms Afsigelse til at forsyne de af ham den 28 Februar, 14 og 28 Marts, 9 Maj, samt 13 Juni d. A. fremlagte ustemplede

Indlæg og den 27 Juni d A. fremlagte Protokollation med behørigt Stempel.

Højesterets Dom.

Forsaauidt Citanten til Støtte for sin Frifindelse har paa-beraabt sig, at den Panteobligation, der samtidig med hans Overtagelse af den under Sagen omhandlede Kaution gaves Steen Møller i Haandpant, ikke, som i Panteobligationen og Haandpantebrevet anført, har givet Sikkerhed efter en forudprioriteret Gjæld af kun 86000 Kr., bemærkes, at det efter de foreliggende Oplysninger maa antages, at det er efter Anmodning af Hoveddebitor og i dennes Interesse, at Citanten har paataget sig Kautionsforpligtelsen, uden at der i Haandpantebrevet eller iøvrigt foreligger Noget, hvoraf der kunde udledes en Indestaaen fra Kreditors Side for, at Panteobligationen gav den i samme forudsatte Sikkerhed. I Betragtning heraf og da det efter Omstændighederne maa antages alene at have beroet paa en urigtig Opfattelse, at Pantegjælden, afset fra Bankhæftelsen, kun blev anført med 86000 Kr. i Stedet for 91000 Kr., findes Citanten ikke paa Grund af denne Urigtighed at kunne paastaa sig helt eller delvis fritaget for sit Ansvar som Kautionist, hvilket heller ikke kan begrundes ved den den 11 Maj 1885 i Pantebogen noterede Paategning paa Obligationen, som kun konstaterede den allerede ved Kautions Overtagelse forhaandenværende Tilstand. Af de øvrige i foregaaende Instants fremsatte Indsigelser har Citanten for Højesteret kun fastholdt den, der er støttet paa Indstævntes Undladelse af at besvare forskjellige Skrivelser fra Citanten om, hvorvidt det var Meninge at anse Kautionsforpligtelsen for holdt i Kraft, og da denne Indsigelse med Føje i Dommen er forkastet, vil Citanten være at domme til at betale Indstævnte det paastævnte Beløb med Renter, hvilket af de i Dommen anførte Grunde ikke, som paastaaet, kan gøres afhængigt af delvis Transport paa Panteobligationen.

Som Følge heraf vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger

for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 4 Februar 1885 underskrevet Forskrivning erkjendte Overretsprokurator Juel for kontant Laan at være bleven skyldig til senere afdøde Grosserer Jørgen Steen Møller den Sum 60000 Kr., som han forpligtede sig til at forrente med 7 pCt. aarlig, saaledes at Renten skulde betales hver Termin halvaarsvis forud, samt at afdrage med $\frac{1}{5}$ i 5 paa hinanden følgende 11 December Terminer, første Gang i Aaret 1885 og paa Vilkaar, at hele Gjælden eller dens Rest strax var forfalden, naar Rente eller Afdrag udeblev udover den paagjældende Terminsmaaned. Til Sikkerhed for prompte og skadesløs Betaling, gav Juel Kreditor med Dr. phil. G. Winthers Samtykke Haandpant i en til bemeldte Dr. Winther udstedt Obligation, stor 65000 Kr., med Prioritet næstefter 86000 Kr. 50 Øre i Ejendommen Nygaard, Matr. Nr. 380 og 164, Lod 24 og 25 a i Kjøbenhavns udenbys Klædebo Kvarter. Det hedder dernæst i Forskrivningen, at Juel havde formaaet Dr. Winther til som Selvskyldner at indestaa for prompte Erløggelse af de stipulerede Renter og Afdrag, samt endvidere 3 navngivne Mænd til ligeledes som Selvskyldnere at indestaa hver for visse begrændsede Beløb af Gjælden, deriblandt Indstævnte Direktør A. Hein for indtil 10000 Kr. foruden Renter og Omkostninger. Det bestemtes endvidere i Gjælds brevet, at Juel, naar nogen af Garanterne fordrede saadant, skulde dokumentere, at Renterne af de forud for ovennævnte Panteobligation i Ejendommen indestaaende Prioriteter vare betalte 2 Dage for den paagjældende Rente-terminals Udlob, samt at Garanterne, naar nogen af dem i Henhold til deres Indestaaen kom til at indfri større eller mindre Beløb af Gjælden, kunde fordre Transport paa en forholdsmæssig Del af den nævnte Steen Møller overleverede Panteobligation, ligesom at de, naar de paa Grund af Misligholdelse med Hensyn til Forskrivningen fra Debtors eller Hovedselvskyldnerkautionists Side kom i det Tilfælde at maatte indfri Gjælden eller en Del deraf, skulde nyde samme Ret som Debitor til, om de maatte ønske saadant, at betale Gjælden med paaløbende Renter i 5 paa hinanden følgende 11 December Terminer, at regne fra December Terminen 1885. Endelig bemærkes det i Forskrivningen, i hvilken den hurtige Retsforfølgning efter For-

ordningen 25 Januar 1828 var vedtagen, at Debitor, Juell, kun havde modtaget 50000 Kr., medens Forskrivningen bærer en den 27 Maj 1885 af Juell meddelt Paategning om, at Obligationens Paalydende 60000 Kr., nu vare modtaget. Nævnte Forskrivning blev samme Dag, den blev underskrevet af Debitor, ligeledes underskrevet af Hovedsejlskyldnerkautionsisten, Dr. Winther, og efter endvidere at have modtaget følgende Paategning: „Det bemærkes, at paadragne Restancer skulle anmeldes for Kautionsisterne inden 1 Maaned efter Forfaldstid, idet Kautionsisternes Forpligtelse i modsat Fald bortfalder“ tillige af de 3 Garanter, hvoriblandt Indstævnte. Saavel Juell som Dr. Winther udeblev med de til 11 December 1885 forfaldne Renter af og Afdrag efter Forskrivningen, men Indstævnte blev ikke dengang krævet til Opfyldelse af de ham som Kautionist paahvilende Forpligtelser, hvorimod han, da Rentebetalingen ogsaa udeblev i 11 Juni Termin 1886, og han vægrede sig ved at betale sin Andel, blev sagsøgt inden sit daværende Værnething, Kjøbenhavns Amts nordre Birk til Betaling af den ham som Kautionist paahvilende Andel af den sidstnævnte Termin forfaldne Rente, til Beløb 350 Kr., og da Betaling af Rente og Afdrag paa samme Maade udeblev i 11 December Termin 1886, anlagde Citanten Overretsprøkurator C. Alberti, som Exekutor testamenti i afdøde Grosserer Jørgen Steen Møllers og efterlevende Enkes Fællesbo nærværende Sag, hvorunder han under Anbringende af, at det af Indstævnte tegnede hele Kautionsbeløb paa Grund af dennes Misligholdelse med sine Forpligtelsers Opfyldelse var forfaldent, har søgt Indstævnte til Betaling af dels 10000 Kr., dels 350 Kr., som Indstævntes Anpart af den forfaldne Rente fra 11 December 1885 til 11 Juni 1886, endvidere Rente af 10000 Kr. 7 pCt. aarlig fra 11 December 1886 til Forligsklagens Dato den 20 Januar 1887 og derefter 8 pCt. aarlig, indtil Betalingen sker, samt Rente af de paastævnte 350 Kr., 5 pCt. aarlig, fra Forligsklagens ovennævnte Dato, til Betaling sker, hvorhos han tillige har paastaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst hos Indstævnte. Denne har procederet til Frifindelse og paastaet sig Sagens Omkostninger skadesløst erstattede af Citanten. Indstævnte har til Støtte for sin Frifindelse forst anragt, at det var en bestemt Forudsætning for, at hans Kautionsforpligtelse kunde træde i Kraft, at det Juell af Steen Møllers Midler tilsagte Laan sikredes ved den Panteobligation, der samtidig gaves Steen Møller i Haandpant, og efter hvilken Indstævnte, som Følge af den ham i Gjælds brevet forbeholdte ubetingede Transport i Tilfælde af, at han som Kautionist kom til at betale Noget, delvis selv kunde optræde som Kreditor med den i Pantebrevet hjemlødte Prioritet i „Nygaard“. Efter Indstævntes Formening kom denne Panteobligation imidlertid ikke Stand med den betingede Panteret, idet den ikke kunde

expederes fra Pantekontoret, dels fordi en den 11 Marts 1878 thinglæst Deklaration var til Hinder derfor, dels fordi der hvileden i Pantebrevet uomtalt Bankhæftelse paa „Nygaard“, delendelig fordi der efter Pantebogens Udvisende, da Haandpantebrevet oprettedes, var forudprioriteret 5000 Kr. mere i „Nygaard“ end Pantebrevet angav. Indstævnte har derhos anført, at den pantsatte Ejendoms Areal i Panteobligationen var opgivet betydeligt større, end det i Virkeligheden var, og endelig, at den nævnte Obligation, for at muliggjøre dens Thinglæsning, forsaavidt den, som ovenommeldt, angav det forudprioriterede Beløb 5000 Kr. mindre, end Pantebogen udviste, den 11 Maj 1885. Indstævnte uafvidende, fik paategnet en Tilbagerykningstilladelse for nævnte Beløb fra Kreditor Dr. Winther, hvorved Indstævntes Kautionsforpligtelse — selv om den trods det foran Fremstillede maatte kunne anses at være kommen til Existents — i hvert Fald maatte ophøre, da den givne Sikkerhed vilkaarligen blev formindsket.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 21 Februar 1889.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Højesteretstidende,

udgiven af

Højesterets Protokolsekretærer.

Ny Række.

Højesteretsaaret 1888.

Nr. 51-52.

Tirsdagen den 19 Februar.

Nr. 66.

Direktør A. Hein (Winther)

contra

Overretsprokurator C. Alberti som Executor testamenti i af-
ede Grosserer Jørgen Steen Møllers og efterlevende Enkes
Fællesbo (Alberti).

Forsaauidt Indstævnte har forment, at hans Kautionsfor-
pligtelse ikke kunde træde i Kraft, forinden den omtalte Pante-
obligation forelaa thinglæst uden Retsanmærkning, kan der ikke
eri gives ham Medhold, idet han ikke mod Citantens Benægtelse
er godtgjort, at hans Kautionsforpligtelse paa saadan Maade
er gjort afhængig af Tilvejebringelsen af den i Panteobligationen
angivne Sikkerhed, eller overhovedet, at Panteobligationen skulde
give ham anden Sikkerhed end den i Gjælds brevet betingede,
emlig en Ret til, forsaauidt han maatte komme til at betale
Løbet som Kautionist, da at fordre Transport af en tilsvarende
Værdi af Pantebrevet, og da det nu er in confesso, at den pant-
stattede Ejendom den 4 Oktober 1886 er bortsolgt ved Tvangs-
auktion for 55000 Kr., saaledes, at Pantebrevet, som saadant
er værdiløst, og da Indstævnte ikke har godtgjort, at han for-
inden havde tilbudt Betaling som Kautionist mod Transport paa
Antebrevet, hvorved bemærkes, at det ikke kan anses givet, at
Indstævnten da ikke havde kunnet eller ikke havde villet forskaaffe
Indstævnte den Sikkerhed, han havde Krav paa, vil han ikke
kunne med retlig Virkning kunne paaberaabe sig nogen Mangel ved
Antebrevet, som Grund for sin Frifindelse. Indstævnte har
enddeles anført, at han efter Opfordring af Juel og dennes da-
værende juridiske Konsulent, Overretssagfører Richter, der da

tillige var Steen Mollers Mandatarius, lod sig bevæge til at tegne sin Kaution for at hjælpe Juel til at faa et Laan af den i Obligationen angivne Storrelse, hvilket Richter i denne sidstnævnte Egenskab havde tilsagt Juel, men at saadant Laan formentlig aldrig er ydet Juel, eller i alt Fald kun med en forsvindende Del af det lovede Belob. Indstævnte har imidlertid ikke bevist, at han knyttede andre Forudsætninger til Laanets Effektuering end dem, der fremgik af det Gjælds-brev, i hvilket Juel havde erkjendt Laanets Modtagelse og paa hvilket Indstævnte derefter kaverede, ligesom Indstævnte forøvrigt heller ikke har bevist, at Forskrivningens Paalydende ikke er komme Juel tilgode. Indstævnte har yderligere paastaaet sig frifunden fordi den i Gjælds-brevet stipulerede Underretning om paadragne Restancer skal være undladt, idet Indstævnte ikke fik Meddelelse om, at Juel i December Termin 1885 og i Juni Termin 1886 havde paadraget nye Restancer paa den forud for ovennævnte Panteobligation prioriterede Gjæld i „Nygaard“, men der ma gives Citanten Medhold i, at der ved den foran omtalte Garanterne forbeholdte Underretning om Restancer kun kan antages at være sigtet til Restancen paa det Gjælds-brev, for hvis Betaling de garanterede, og da Indstævnte ikke har benægtet, at han der 19 December 1885 var underrettet om, at der i nævnte Termin var paalobet Restancer, eller at der notarialiter var meddelt han Underretning itide om Restancerne i de to følgende Terminer har Citanten i nævnte Henseende ikke gjort sig skyldig i noget Forsømmelse. Indstævnte har endvidere anbragt, at det ma tilregnes Citanten, at Indstævnte ikke ved at optræde som Byder paa Tvangsauktionen over „Nygaard“, fik Prisen paa denne Ejendom drevet højere i Vejret, eller selv købte den, hvorved han formentlig kunde have undgaaet at miste Prioriteten, ide Citanten lod flere Skrivelser fra Indstævnte om, hvorvidt det var Meningen at anse hans Kautionsforpligtelse for holdt i Kraft ubesvarede, indtil det var for sildigt, men ligesom Indstævnte, da Auktionen afholdtes, ikke kunde være i Tvivl om Citantens Opfattelse og Hensigt, da han alt havde søgt Indstævnte til Betaling af denne Anpart i den til 11 Juni 1886 forfaldne Rente saaledes maatte det i ethvert Fald blive Indstævntes egen Sag at varetage sine Interesser, eventuelt at byde paa Tvangsauktionen over den pantsatte Ejendom. Endelig har Indstævnt forment, at han under ingen Omstændigheder kunde være pligtig at betale mere af Kapitalen end det den 11 December 1886 forfaldne Afdrag, idet han som Garant havde samme Ret som Debitor efter Gjælds-brevet til at afgjøre Gjælden i 5 efter hinanden følgende December Terminer; men da Debtors og som Følge deraf Garanternes Ret i saa Henseende i Gjælds-breve er afhængig af prompte Betaling af Renten og Afdrag, kan de ikke heller heri gives Indstævnte Medhold, og forsaavidt Indstævnt

har betinget sin Betaling af delvis Transport paa Pantebrevet, er det en Folge af det Foranførte, at en saadan Fordring nu ikke kan stilles, da Pantebrevet ikke længere medfører nogen Panteret i den pantsatte Ejendom. Herefter, og idet Indstævnte ikke har rejst Indsigelse mod de paastævnte Beløbs Størrelse, vil Indstævnte være at domme efter Citantens Paastand, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Der vil være at forelægge Overretssagfører Schierbeck en Frist af 8 Dage efter denne Doms Afsigelse til at forsyne de af ham den 28 Februar, 14 og 28 Marts, 9 Maj, samt 13 Juni d. A. fremlagte ustemplede Indlæg og den 27 Juni d. A. fremlagte Protokollation med behorigt Stempel, iøvrigt foreligger der ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 36.   Grosserer **Chr. Fries** (Winther)

contra

Overretsprokurator **C. Alberti** som Exekutor testamenti i Boet efter afdøde Grosserer **Jørgen Steen Møller** og efterlevende Enke, **Vilhelmine Marie Steen Møller**, født Olsen (Alberti),

betr. Spørgsm. om en Kautionsforpligtelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 August 1887: Indstævnte Grosserer Chr. Fries bør til Citanten Overretsprokurator C. Alberti, som exekutor testamenti i Boet efter afdøde Grosserer Jørgen Steen Møller og efterlevende Enke Vilhelmine Marie Steen Møller, født Olsen, betale 140 Kr., men iøvrigt bør Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag som for tidligt anlagt fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører Schierbeck en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at forsyne de af ham henholdsvis den 16 August og 20 December f. A. samt den 31 Januar, 28 Februar, 14 og 28 Marts samt 9 Maj d. A. fremlagte paa ustemplet Papir skrevne Indlæg med behorigt Stempel.

Højesterets Dom.

Til Støtte for sin Paastand om fuldstændig Friindelse naa Hovedcitanten Grosserer Fries anses for Højesteret alene

at have paaberaabt sig, at den Panteobligation, der var givet afdøde Grosserer Steen Møller til Haandpant for den Gjæld, for hvilken Hovedcitanten senere paatog sig den under Sagen omhandlede Kautionsforpligtelse, ikke har givet Pantesikkerhed efter det i Haandpantebrevet angivne Beløb af ikkun 86000 Kr. Ligesom det imidlertid efter de foreliggende Oplysninger maa antages, at det i alt Fald tildels har været i Hovedcitantens egen Interesse, at han overtog Kautionen, saaledes foreligger der hverken i Haandpantebrevet eller iøvrigt Noget, hvoraf der kunde udledes en Indstaaen fra Kreditors Side for, at Obligationen gav den i samme forudsatte Sikkerhed, og naar tillige henses til, at det maa antages alene at have heroet paa en urigtig Opfattelse, at Pantegjælden i Haandpantebrevet kun blev anført med 86000 Kr. i Stedet for med 91000 Kr., findes Hovedcitanten ikke paa Grund af denne Urigtighed at kunne paastaa sig fritaget for sit Ansvar som Kautionist. Som Følge heraf vil Hovedcitantens principale Paastand ikke kunne tages til Følge; men idet det i Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde maa billiges, at heller ikke Kontracitantens principale Paastand om Tilkjendelse af 4000 Kr. med Renter for Tiden er taget til Følge, vil Dommen efter begge Parterers subsidære Paastande være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Ved Forskrivning af 4 Februar 1885 erkjendte Overretsprokurator Juel for kontante Laan at være skyldig til senere afdøde Grosserer Jørgen Steen Møller den Sum 60000 Kr., som han forpligtede sig at forrente med 7 pCt. aarlig, at betale hver Termin halvvaarsvis forud samt at afdrage med $\frac{1}{6}$ i 5 paa hinanden følgende 11 December Terminer, første Gang i Aaret 1885, og paa Vilkaar, at hele Gjælden eller dens Rest strax var for-

fulden, naar Rente eller Afdrag udeblev udover den paagjældende Terminsmaaned. Til Sikkerhed for prompte og skadesløs Betaling, gav Juel Kreditor med vedkommende Panthaver, Dr. phil. G. Winthers Samtykke Haandpant i en til Dr. Winther udstedt Obligation, stor 65000 Kr. med Prioritet næstefter 86000 Kr. i Ejendommen Nygaard, Matr. Nr. 380 og 164, Lod 24 og 25 a i Kjøbenhavns udenbys Klædebo Krarter, hvorhos han — som det i Forskrivningen hedder — havde formaet nævnte Dr. Winther til som Selvskyldner at indestaa for prompte Erlæggelse af de stipulerede Renter og Afdrag, samt trende navngivne Mænd til ligeledes som Selvskyldnere at indestaa hver efter visse bogrændsede Beløb af Gjælden, tilsammen 50000 Kr. foruden Renter og Omkostninger. Det bestemtes endvidere, at Juel, naar nogen af Garanterne fordrede Saadant, skulde dokumentere, at Rente af de forud for ovennævnte Panteobligation i Ejendommen indestaaende Prioriteter vare betalte 2 Dage for den paagjældende Rente-termins Udløb, samt at Garanterne, naar nogen af dem i Henhold til deres Indestaen kom til at indfri større eller mindre Beløb af Gjælden, kunde fordrø Transport paa en forholdsmæssig Del af den nævnte Steen Møller overleverede Panteobligation, ligesom at de, naar de paa Grund af Misligholdelse med Hensyn til Forskrivningen fra Debtors eller Selvskyldnerkautionistens Side kom i det Tilfælde at maatte indfri Gjælden eller en Del deraf, skulde nyde samme Ret som Debitor til, om de maatte ønske Saadant, at betale Gjælden med paaløbende Rente i 5 paa hinanden følgende 11 December Terminer, at regne fra December Termin 1885. Endelig hedder det i Forskrivningen, ved hvilken den hurtige Retsforfølgning efter Forordningen 25 Januar 1828 er vedtagen, at Debitor Juel kun havde modtaget 50000 Kr., medens Forskrivningen bærer en den 27 Maj 1885 af Juel meddelt Paategning om, at Obligationens Paalydende 60000 Kr. nu er modtaget. Nævnte Forskrivning blev samme Dag, den blev underskrevet af Debitor, paategnet af Selvskyldnerkautionisten Dr. Winther og af de trende omtalte Garanter, for disses Vedkommende med Bemærkning, at paadragne Restancer skulde anmeldes for Kautionsisterne inden 1 Maaned efter Forfuldsdagen, da de i modsat Fald vare løste fra deres Kautionsforpligtelse. Forskrivningen bærer dernæst følgende Paategning: „Som Selvskyldnerkautionist for 5000 Kr. i Henhold til Foranstaaende, Kjøbenhavn, den 18 Maj 1885. Chr. Fries.“ Da saavel Debitor som Dr. Winther i 11 December Termin 1885 udebleve med de dengang forfaldne Renter og Afdrag, betalte Indstævnte Grosserer Chr. Fries i Henhold til sin ovenfor angivne Kautionsforpligtelse efter Paaskrav den 31 December s. A., som sin Andel af de i nævnte Termin forfaldne Præstationer 1000 Kr. i Afdrag og Renten til

11 Juni Termin 1886 med 175 Kr., og da de nævnte Mænd ligeledes udeblevo med den til 11 Juni 1886 forfaldne Rente og Indstævnte ikke betalte Rente af det ham paahvilende Restkautionsbeløb 4000 Kr., har Citanten som exekutor testamenti i Boet efter afdøde Grosserer Jørgen Stoen Møller og efterlevende Enke Vilhelmine Marie Steen Møller, født Olsen, under Paaberaubelse af, at hele Beløbet i Henhold til Forskrivningens Bestemmelser for Indstævntes Vedkommende var forfalden ved hans Misligholdelse af Rentebetalingen, under nærværende Sag søgt ham til Betaling af ovennævnte 4000 Kr., med narlig Rente heraf 7 % fra Forfaldspagen den 11 Juni 1886 til Forligsklagens Dato den 9 Juli s. A. og derefter 8 %, indtil Betaling sker, samt Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte har principalt paastaet sig frifundet og tillagt Sagens Omkostninger skadesløst hos Citanten som exekutor testamenti i Boet efter afdøde Grosserer Jørgen Steen Møller og efterlevende Enke Vilhelmine Marie Steen Møller, født Olsen, hvorhos han endvidere har nedlagt forskjellige subsidiære Paastande. Foreløbig bemærkes, at der efter Proceduren i Sagen ikke findes Anledning til at tage Citantens Paastand om at anse de af Indstævnte senore end den 6 December f. A., under hvilken Dato der ved Rettens Kjendelse nægtedes Indstævnte den af ham da begjærte Anstand, i Sagen fremlagte Indlæg som uden Betydning for Sagen til Følge. Forsnavidt Indstævnte har støttet sin Frifindelsepaastand paa den Omstændighed, at det Laan, for hvis Betaling han delvis indestod, ikke skulde være kommet istand, idet den Sagfører, der arrangerede Laaneforholdet, formentlig selv var Steen Møllers Debitor for et større Beløb paa samme Tid, som han var Juels Kreditor, og at Forskrivningen saaledes i Virkeligheden er bleven til nærmest som en Ordning af nævnte Sagførers Mellemværende med beggo de nævnte Personer, vil der ikke kunne tages noget Hensyn hertil, da Indstævnte ikke har bevist Rigtigheden af dette sit Anbringende, og det efter Sagens Oplysninger i hvert Fald maa antages, at et Beløb af den Størrelse, hvorfor Juel i Forskrivningen har erkjendt sig for Steen Møllers Debitor, er kommet hin tilgode ved dennes Midler. Indstævnte har dernæst anbragt, at han kun paatog sig sin Kautionsforpligtelse, stolende paa, at den i Forskrivningen ommoldte Panteobligation, paa hvilken der var tilsagt Garanterne eventuel delvis Transport, paa den Tid frembød den i Forskrivningen angivne Sikkerhed, mon at dette ikke var Tilfældet, idet den, der hverken dongang var eller i det Hele kunde blive expederet fra Thinglæsning paa Grund af hindrende Behæftelser. den 11 Maj 1885 havde faaet Paategning af Dr. Winther som Kreditor om, at han tillod Obligationens yderligere Tilbagerykning i Prioritetsrækken for 5000 Kr., samt at det pantsatte Areals Størrelse desuden i Panteobligationen var opgivet højere,

end det senere har vist sig virkelig at være. Naar Citanten herimod har anbragt, at Stipulationen i Forskrivningen om, at Garanterne eventuelt kunde fordre Transport paa Dele af Panteobligationen, ikke skulde være af nogen Betydning for disses Kautionsforpligtelser, og at Fordringen om Transport i hvert Fald ikke kunde rettes mod Steen Møller, kan Saadant imod den udtrykkelige Vedtagelse i Forskrivningen om saadan Ret for Garanterne ikke antages, og ikke heller kan der gives Citanten Medhold i, at Indstævnte ved i December Termin 1885 at betale Afdrag og Rente uden at fordre delvis Transport, skulde i det Hele have renunceret paa at gjøre denne Ret gjældende ligeoverfor Steen Møller. Da det imidlertid er in confesso under Sagen, at den ved Obligationen pantsatte Ejendom den 4 Oktober 1886 er bortsolgt ved Tvangsauktion for 55000 Kr., saaledes at der Intet vilde være til Dækning af Panteobligationen med den Sikkerhed den, efter hvad der om samme i Forskrivningen er anført, frembød, i hvilken Henseende bemærkes, at den i Obligationen indeholdte Angivelse af Arealets Størrelse, der er betegnet ved „cirka“, ikke findes oplyst at være i den Grad urigtig, at nogen holdbar Indsigelse derpaa kan stottes, findes Indstævntes Paastand om at være løst fra Kautionsforpligtelsen paa Grund af Mangler ved Panteobligationen, selv om disse iøvrigt — hvad Citanten iøvrigt har benægtet — reelt og ikke blot formelt har været tilstede, ikke at kunne billiges. Endelig har Indstævnte anbragt, at der er taget Forsømmelse fra Forskrivningsejerens Side derved, at denne ikke, som af Garanterne udtrykkelig stipuleret, itide har anmeldt paaløbende Restancer, idet Indstævnte vil have været uvidende om, at der var paadraget Restancer paa de forud for den i Forskrivningen omtalte Panteobligations prioriterede Beløb, ligesom om at den pantsatte Ejendom var stillet til Tvangsauktion, men da det er in confesso, at der itide er sket Anmeldelse om de Restancer, der vare paaløbne paa det Gjælds-brev, for hvis Betaling Indstævnte delvis garanterede, og der ved Garanternes Paategning paa nævnte Brev alene skjønnes at kunne være sigtet til saadanne Restancer, kan der ikke tilregnes Forskrivnings-haveren nogen Forsømmelse i den anførte Henseende. Subsidiært har Indstævnte under Paaberaabelse af, at der, som anført i Forskrivningen, er tillagt Garanterne Ret til i Tilfælde af Debtors og Selskyldnerkautionistens Misligholdelse, at betale det Beløb, hvorfor de indestaa i 5 11 December Terminer, regnede fra 1885, samt at han, ved Skrivelse af 25 Juni 1886, tilbød Citanten at betale de for hans Vedkommende til denne Maanedes Termin forfaldne Renter af Restkautionsbeløbet 4000 Kr., imod at der for dette Beløb 140 Kr. og for de af ham i December Termin 1885 erlagte tvende Beløb tilsammen 1175 Kr., gaves ham Transport paa en til disse Beløb svarende Andel af den

oftomtalte Panteobligation, hvortil Ciaanten imidlertid erklærede sig uvillig, paastaat sig under nærværende Sag frifunden mod at betale de nævnte 140 Kr. At Indstævnte har gjort et Tilbud som det anførte, og at Citanten vægrede sig ved paa dette Vilkaar at modtage Rente i 11 Juni Termin 1886, er af Citanter indrømmet; da nu Indstævnte i Overensstemmelse med det foran Anførte om Betydningen af den Garanterne i Forskrivninger tillagte Ret til eventuel delvis Transport paa Panteobligationer skjønnes at have været i sin Ret til at fordrø den af ham begjærte Transport, svarende til de Beløb, han erlagde og havde erlagt, har han ikke gjort sig skyldig i Misligholdelse med Betalingen af den til 11 Juni Termin 1886 forfaldne Rente, og han vil derfor ikke for Tiden kunne dommes efter Citantens Paastand, men alene til Betaling af den ommeldte Terminsrente 140 Kr., uden Rente af dette Beløb. Derimod vil Indstævntes Paastand om, at Betalingen af dette Beløb fremdeles gjøres afhængig af, at der meddeles ham den af ham i Juni Maaned f. A. begjærte Transport ikke kunne gives Medhold, da det som meldt, nu er givet, at Indstævnte ingen retlig Interesse har i at erholde saadan Transport. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Der vil være at forelægge Overretssagfører Schierbeck en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at forsyne de af ham henholdvis den 16 August og 20 December f. A., samt den 31 Januar, 28 Februar, 14 og 28 Marts samt 9 Maj d. A., fremlagte paa ustempelt Papir, skrevne Indlæg, med behørigt Stempel, iøvrigt foreligger der ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 351. Temrermester N. P. Christensen (Asmussen)

contra

Restauratør Carl Hansen (Ingen),

Appel til Stadfæstelse.

Kongens Fogeds Exekutionsforretning af 11 Januar 1889 for 31779 Kr. 72 Øre i Ejendommen Matr. Nr. 786 i Udenbys Klædebo Kvarter.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Januar 1889: Den ovennævnte Udlægsforretning bør ved Magt at stande.

Højesterets Dom.

Da Citanten, efter i Henhold til Anticipationsbevilling af 6 d. M. under 8de næstefter at have udtaget Højesteretsstævning, har paataet den indankede Dom stadfæstet, og Indstævnte, skjonndt lovlig stævnet, hverken selv har mødt eller har ladet møde ved Sagens Foretagelse i Højesteret, vil den paastaaede Stadfæstelse være at give.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Tommermester N. P. Christensen, her for Retten til Stadfæstelse indanket en den 11 Januar d. A. efter hans Rekvisition af Kongens Foged her i Staden foretagen Udlægsforretning, under hvilken der i Henhold til en af Indstævnte Restauratør Carl Hansen den 21 Februar f. A. udstedt og den 27 s. M. thinglæst Panteobligation, stor 30336 Kr., er dekretet Udlæg i den ved bemeldte Obligation pantsatte Ejendom Matr.-Nr. 786 i Udenbys Klædebo Kvarter med samme mur- og nagelfaste Appertinentier, Leje og Interesse samt Assurancesum, og da Indstævnte har givet Møde under Sagen og erkjendt Beføjelsen af Citantens Paastand, vil denne være at tage til Følge.

Torsdagen den 21 Februar.

Nr. 305.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Christian Høyer (Def. Shaw),

der tiltales for Tyveri.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 7 August 1888: Arrestanten Christian Høyer bør hensættes til Forbedrings-

husarbejde i 2 Aar samt udrede Aktionens Omkostninger. A efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 29 September 1888: Arrestanten Christian Høyer bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ligesom Tiltalte af de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde ikke tør anses at have begaaet det af ham omforklarede Tyveri hos Provisionshandler Bristol, saaledes findes det efter Sagens Oplysninger ligeledes betænkeligt paa Grundlag af Tiltaltes Tilstaaelse at anse ham skyldig i det i Dommen omhandlede Tyveri i den af George Petersen bestyrede Butik.

Idet Højesteret under den øvrige Del af Sagen kan tiltræde Overrettens Bedømmelse af Tiltaltes Forhold, vil han, foruden efter Fdg. 11 April 1840 § 40, være at anse efter denne Forordnings § 80, sammenholdt med §§ 13 og 14, jfr. § 12, 2det Led, og da Straffen findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar, vil Overrettsdommen, der har idømt ham samme Straf, kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Shaw 15 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende i 1ste Instants ved St. Thomæ Bythings Extraret paakjendte og fra det Offentliges Side her til Retten indankede Sag er Arrestanten Christian Høyer aktioneret for Tyveri, og guar den af ham afgivne Forklaring ud paa, at han, der var i Tjeneste paa Plantagen „Adrian“ paa Øen St. Jan, efter i April Maaned i dette Aar i nogen Tid at have henligget i Kommunehospitalet paa St. Thomas atter i Mai Maaned var bleven sendt

tilbage til den nævnte Plantage paa St. Jan, hvor han imidlertid fandt Opholdet saa ubehageligt, at han Natten mellem den 3 og 4 Juni d. A. flygtede fra Øen sammen med tre andre Arbejdere i en Ejeren af Plantagen „Cinnamonsbay“ Edgar Harthmann tilhørende Baad, som En af dem ved Navn Albert Down havde givet Anvisning paa, og hvormed de ankom til et Sted kaldet „Waterbay“ paa St. Thomas, hvor de efterlodte Baaden og skiltes ad. Baaden er senere atter kommen Ejeren ihænde, og har denne frafaldet Erstatningspaastand mod Arrestanten; da der ikke foreligger nogen Grund til at forkaste Arrestantens Forklaring, at han ikke havde havt isinde at tilegne sig Baaden, men kun at benytte den til den nævnte Brug, vil dette Forhold ikkun være at tilregne ham som Brugstyveri. Efterat være kommen til „Waterbay“ paa St. Thomas skjulte Arrestanten, der var bange for at blive anholdt af Politiet, sig i en Slags Hytte paa et hans Tante Mary Philips tilhørende Jordstykke nærved Plantagen „Raphoon“, hvor han opholdt sig i Tiden fra 4 til 21 Juni og levede af Bønner og Kartofler, som han tilegnede sig fra Jordstykket, idet han efter det Oplyste maa antages at have fortæret daglig omtrent for 14 Cents Bønner og for 10 Cents Kartofler, som han kogte i en Lerkrukke, han fandt i Hytten. Da dette Liv imidlertid blev ham uudholdeligt, begav han sig om Aftenen den 21 Juni til Tanten, der boede tæt uden for Byen paa St. Thomas, og bad hende om Føde, idet han samtidig tilstod de paa Jordstykket begaaede Tyverier for hende. Tanten gav ham Fødemidler og overtalte ham til at forblive Natten i hendes Hus, og da Politiet senere paa Natten indfundt sig hos hende for at eftersøge ham, forsøgte hun at lægge Skjul paa, at han opholdt sig i Huset. Mary Philips, der har frafaldet Paastand paa Erstatning i Anledning af disse Tyverier, begjærede ham dog under Forhøret først straffet derfor; men under et ifølge Overrettens Kjendelse optaget senere Forhør fraldt hun atter denne Paastand, idet hun har anført, at det ikke havde været hendes Ønske at faa ham straffet, men at hun havde staaet i den Tro, at han ikke vilde kunne undgaa Straf, og at hendes Begjæring i saa Hensende vilde være betydningsløs. For de hernævnte Tyverier, der ifølge deres Beskaffenhed maa anføres under Frd. af 11 April 1840 § 30, vil Arrestanten om Følge deraf ikke kunne idømmes Straf. Arrestanten har lærnæst forklaret, at han, medens han som anført fra 4 til 21 Juni d. A. opholdt sig i Hytten paa det nævnte Jordstykke, desuden var gjort sig skyldig i forskellige andre Tyverier. Nogle faa Aftener efter sin Ankomst til Øen den 4de Juni — nærmere var han ikke kunnet angive Tiden — gik han saaledes til Byen for at forskaffe sig Fødevarer, og da han var godt kjendt ned Lokalteterne i den af George Peterson bestyrede Provisionsbutik i Huset Nr. 57 i Kronprindsensgade, begav han sig, efter

i nogen Tid at have spadseret omkring paa det nærliggende Koværft, omtrent Kl. 11 til Butikken og gik gjennem en aabent staaende Port fra Gaden ind i Gaarden, hvorfra han banede sig Adgang til Butikken gennem en af to Halvdøre bestaaende Dør der indvendig lukkedes med Krog og Huspe og desuden med Laas, denne Dør fik han om end med nogen Vanskelighed op idet han anbragte sine Fingre i en Aabning mellem Dørstolper og Døren og derpaa trak denne til sig, hvorved saavel Laase som Krogen gaves efter. Efterat have tændt Lys tilegnede han sig fra forskjellige af ham nærmere paaviste Steder i Butikken 4 Papirposer hver indeholdende 1 Pd. Mel, et lille Stykke sal Fisk, noget Smør, 6 Æsker Tændstikker, et Lys, 2 Blade Tobak en Kridtpibe, omtr. 1½ Dusin Cigarer, 3 Pakker Cigaretter, al vurderet til 68 Cents, og desuden fra en uafaaet Pengeskuff et mexikansk 25 Centsstykke og 5 Messingtegn af Værdi 5 Cent Stykket. Ved sin Bortgang ad samme Vej, han var kommet ind, vil han have trykket Døren til efter sig, men iøvrigt ikke have gjort noget Forsøg paa at udlette Forbrydelsens Spor De stjaalne Sager forbrugte han selv, og for Pengene vil han have kjøbt Brød og Fisk. Han har derhos forklaret, at det var ham bekendt, at Ingen opholdt sig i Butikken om Natten, men at han var uvidende om, hvorvidt Husets øverste Etage var beboet, og bemærkes det med Hensyn til Lokaliteterne, at Huset bestod af 2 Etager, hvoraf den nederste optoges af Butikken og at den øverste, der var beboet, og hvortil to Trappegang førte op fra Gaarden, ikke stod i nogen Forbindelse med Butikken. Af George Petersen, der den 7 Juni d. A. om Morgenen gjorde Anmeldelse hos Politibetjent Jensen om, at der den foregaaende Nat var begaaet Indbrud i hans Butik, er det imidlertid forklaret, at han om Morgenen havde fundet den Dør, som Arrestanten vil have brudt op, lukket indvendig paa forsvarlig Maade men at derimod et af Vinduesskoderne til Gaarden i Natten Løb var blevet aabnet med Magt udvendig fra, saa at et Stykke Træ var fulgt med Krogen og Krampen, som fastholdt Skoddet ligesom han endvidere har forklaret, at en lille 3 Maaneder gammel Hund den paagjældende Nat som sædvanligt havde været indelukket i Butikken og skal have gjeet i Løbet af Natten hvilket sidste er bekræftet af det i Gaarden boende Fruentimme Juliane Hazzel. Hvad de af Arrestanten opgivne stjaalne Kostegaaer, har George Petersen dernæst forklaret, at han vel opbevarede Varer af den Slags netop paa de af Arrestanten paaviste lidet iøjnefaldende Steder, men at han dog ikke bestemte kunde sige, hvorvidt de alle vare stjaalne fra ham, og at han det Hele kun savnede 6 Pakker Cigaretter, 15 Stykker Cigarer samt af Penge et mexikansk 25-Centsstykke, 2 Messingtegn af Værdi 5 Cent Stykket og 3 Kobbercents, som skulde have været liggende paa en Hylde bagved Disken, hvorhos han har forment

at der fra to uafsaasede Butiksskuffer desuden var stjaalet 5 Cent ra hver, og fremdeles en Røgekniv, som havde henligget paa en Kasse i Butikken. Arrestanten, som vedholdende har beægtet at have tilegnet sig de 10 Cent fra Butiksskufferne og Løgekniven, og som derhos har udsagt, at han ikke havde lagt Lærke til, at der var en Hund i Butikken, har en Tidlang tadig fastholdt, at han havde skaffet sig Adgang til Butikken jennem Døren, ligesom han omstændelig har paavist for Politisistenten, hvorledes han fik denne Aabnet; først under et ifølge Overrettens Kjendelse optaget nyt Forhør har han forandret sin Forklaring derhen, at han nu erindrede, at han var brudt ind jennem det af George Petersen paaviste Vindu, og har han derefter for Rettens Vidner paavist, at han havde baaret sig ad ermed paa følgende Måde: da Vinduet, der var 33 Tommer ra Jorden, bestaar af 2 Halvskodder, hvoraf det ene var lukket ned to i samme siddende indvendige Kroge, havde han afbrækket et Stykke raadent Træ, der var anbragt umiddelbart under Skoddet, og ved at stikke Fingern gennem en derved opstaaet Aabning i Skoddet var det lykkedes ham at aftage den nederste Krog, hvorpaa han med begge Hænder havde rusket saalænge i Skoddet, til han fik Krampen til den øverste Krog rykket ud af Vinduesarmen tilligemed et lille Stykke af denne. Som Grund til, at han først stadigt havde fastholdt, at han var trængt ind i Butikken jennem Døren og ikke jennem Vinduet, har Arrestanten ikke havt andet at anføre, end at han havde befundet sig i en Tilstand af Frygt; ligesom denne Undskyldning imidlertid kun i ringe Grad er fyldestgjørende, saaledes foreligger der efter det Oplyste ogsaa enkelte andre Omstændigheder, som kunde vække Tvivl om, hvorvidt Arrestanten overhovedet har gjort sig skyldig i dette Tyveri, navnlig det, at han ikke havde bemærket Tilstedeværelsen af Hunden i Butikken, og at der findes enkelte Uoverensstemmelser mellem hans og George Petersens Forklaringer om, hvad der blev stjaalet og Stederne hvor de stjaalne Gjenstande havde henligget, men henses til, at disse Omstændigheder dog ikke ere af nogen væsentlig Betydning og uden Vanskelighed kunne forklares, og tages det endvidere i Betragtning, at Arrestantens Tilstaaelse at have forøvet Tyveriet iøvrigt bestyrkes af, hvad der er oplyst, saaledes at den nære Overensstemmelse mellem hans og George Petersens Forklaringer om, hvilken Nat Tyveriet forøvedes, og af hans i det Hele taget temmelig nøjagtige Paavisning, fra hvilke forskjellige Steder i Butikken han havde taget de stjaalne Koster, findes der ikke et foreliggende tiltrækkeligt Grund til at forkaste hans Tilstaaelse, og han vil derfor ikke kunne undgaa at straffes for dette Tyveri, hvorimod der ikke bliver Tale om Erstatning, da George Petersen har raafaldet Paastand derpaa. Endvidere er det af Arrestanten forklaret, at han Natten mellem den 10 og 11 Juni d. A. henved

Kl. 11 atter gik til Byen i den Hensigt at stjæle Fødevarer, og begav han sig denne Gang til Provisionshandler Charles Bristols Butik, som findes i den nederste Etage af Huset Nr. 4 a Kommandantgade, der bestaar af to Etager, hvoraf den øverste var ubeboet, hvad Arrestanten dog var uvidende om, medens det var ham bekendt, at Ingen opholdt sig i Butikken om Natten. Da han ligeledes var bekendt med Lokaliteterne i denne Butik gik han gennem en aabenstaaende Port ind i en til Gaarder førende Gang, hvortil et Vindu førte ud paa den nordre Side af Huset; Vinduet, der bestod af en Træskodde, som indvendig lukkedes med en Haspe forneden og udvendig var forsynet med en Jernbom, der lukkedes over Vinduet med en Hængelaas, fik han aabnet ved at ruske med Hænderne i Hængelaasen, indtil han fik Krampen, hvori den var anbragt, løsnet saaledes, at han kunde trække den ud og slaa Jernbommen fra, hvorpaa han blev istand til at aabne Vinduesskoddet saameget, at han kunde række Haanden ind og aftage den indvendige Haspe. Han sprang derpaa gennem Vinduet ind i Butikken og tilegnede sig for 3 Cents Brød fra en med Laag forsynet Kasse, og 3 Flasker Øl og 4 Cigarer fra en Hylde, det Hele af Værdi 52 Cents. hvorhos han forsøgte at aabne Pengeskuffen, men opgav dette, da den var aflaaet, og forlod han ifølge sin Forklaring atter Butikken ad samme Vej, idet han igjen vil have anbragt Krampen og Jernbommen med Hængelaasen paa sin Plads. Under Forhøret er det oplyst, at der i den nævnte Butik var begaaet Indbrudstyveri Natten mellem den 28 og 29 Mai d. A., hvilket Tyveri Bristol om Morgenen paa den sidstnævnte Dag anmeldte for Politibetjent Jensen, hvis Rapport derom, dateret den 29 Mai, findes fremlagt i Forhøret. Dette Indbrud var begaaet gennem det samme Vindu, hvorigennem Arrestanten ifølge sin anførte Forklaring vil have skaffet sig Adgang til Butikken, og var forøvet paa den af Arrestanten angivne Maade, nemlig ved at Krampen til Jernbommens Hængelaas var reven ud. Ved denne Lejlighed var der efter Bristols Forklaring frastjaalet ham endel af Indholdet af en Daase Sardiner og af en Flaske Øl, ligesom ogsaa to Pengeskuffer fandtes opbrudte, og var der fra den ene stjaalet for 75 Cent Messingtegn og fra den anden 2 Guld- og 2 Sølvringe, der laa i en Pose. Bristol har endvidere udsagt, at han samme Morgen, den 29 Mai, efterat Tyveriet var opdaget, paany havde slaaet den ovennævnte Krampe i og derhos drevet Trækiler ind ved Siden af den, hvorved den kom til at sidde saa fast, at den i al Fald kun kunde rives ud ved Benyttelsen af en Sten eller et Stykke Redskab, men ikke med de blotte Hænder, disse Trækiler havde siden den Tid uafbrudt siddet fast om Krampen, og har det paagjældende Vindu ifølge Bristols Forklaring efter den 29 Mai ikke atter været opbrudt, ligesom han heller ikke senere vil have savnet Noget fra Butikken.

Hvad dette af Bristol anmeldte Tyveri angaar, maa det imidlertid anses som godtgjort, at Arrestanten ikke kan have været Gjerningsmanden dertil, eftersom det under et ved St. Jans Politiret optaget Forhør er oplyst, at han den 28 og 29 Mai havde opholdt sig paa Plantagen „Adrian“ paa St. Jan, og forsaavidt Arrestanten har tilstaaet at have forøvet Indbrudstyveri i Butikken Natten mellem den 10 og 11 Juni, forholder det sig vel saa, at han uden Famlen har paavist for Politiasistenten, hvorledes han forøvede Indbrudet, ligesom han ogsaa rigtig har paavist, hvor Varer af den Slags, som han vil have tilegnet sig, henlaa i Butikken; men ved den af Bristol afgivne Forklaring, at det paagjældende Vindu efter den 29 Mai d. A. ikke atter har været opbrudt eller har kunnet opbrydes med de blotte Hænder, saaledes som Arrestanten har paastaet at have gjort, eller at noget Tyveri overhovedet er begaaet i Butikken efter den 29 Mai, maa den af Arrestanten afgivne Tilstaaelse anses som afkræftet i saa væsentlig Grad, at den ikke findes at kunne begrunde en Domsfældelse, og vil han som Følge deraf ikke kunne idømmes Straf for at have begaaet Tyveri i Bristols Butik. Endelig har Arrestanten forklaret, at han tvende Gange har gjort sig skyldig i Attentat paa Indbrudstyveri under følgende nærmere Omstændigheder. Efterat han nogle Maaneder i Forvejen var bleven opmærksom paa Huset Nr. 21 i Kommandantgaden, som vel bestod af to Etager, men som han alligevel mente, det vilde være let at skaffe sig Adgang til for at stjæle, begav han sig en Nat, som det maa antages omkring den 8 Juni d. A., ved Midnatstid til Huset, hvis øverste Etage, han troede, var beboet af en enlig Dame, han gik gennem den aabentstaaende Port ind i Gaarden og derfra op paa et Galleri udenfor den øverste Etage og forsøgte at aabne Skodderne til et Vindue der var 44 Tommer over Galleriets Gulv; da han imidlertid horte Støj inde i Værelset, forholdt han sig en kort Tid rolig paa Galleriet og gjentog derpaa atter Forsøget at lukke Vinduet op, men da han horte en Stemme raabe „hvem er det“, løb han ned igjen i Gaarden, hvor han opholdt sig henvend en Timestid, indtil det var blevet roligt ovenpaa, og begav han sig da atter op paa Galleriet, hvor det lykkedes ham at faa Vindueskodderne aabne ved at ruske i dem, saa at de indvendig anbragte Kroge gik ud af Hasperne, han skubbede derpaa ligeledes Vinduesjalousierne op og kom saaledes gennem Vinduet ind i Dagligstuen, hvor han navnlig ransagede Bordet, men da han ikke fandt Noget, som det var værd at tage, navnlig ingen Levnetsmidler, som det særlig var hans Hensigt at tilegne sig, forlod han atter Værelset ad samme Vej uden at være bleven forstyrret. Natten mellem den 20 og 21 Juni d. A. mellem Kl. 2 og 3 begav han sig atter til det samme Hus, og da han

dennegang fandt Porten lukket, gik han op ad Trappen, som fra Gaden førte til øverste Etage, hvor han paa samme Maade som forrige Gang rykkede Skodderne til et Vindu op, men da han ikke kunne faa Jalousivinduet aabnet, svang han sig ved at holde fast i Vinduesskoddet over paa en ca. 40 Tommer fra Vinduet værende Portal, hvorfra han gennem et andet aabentstaaende Vindu sprang ned i Dagligstuen. Af den derved opstaaede Støj bleve imidlertid Beboerne Theophilus Durant og Hustru vækkede, og da de fra Sovekammeret saa Arrestanten stige gennem Vinduet ind i Dagligstuen, gjorde de Allarm, hvorpaa Arrestanten atter flygtede gennem Vinduet uden at faa Lejlighed til at medtage Noget. Af Durant blev der efter det sidste Attentat fundet en Stok henstaaende ved Døren, som Arrestanten har vedkjendt sig som sin; saavel Durant som hans Hustru have derhos med Bestemthed i Arrestanten gjenkjendt den Person, som de saa flygte ud af Huset, ligesom deres Beskrivelse af den Klædedragt, som Gjerningsmanden var iført, noje passer paa det Toj, som Arrestanten havde paa, da han den paafølgende Nat blev anholdt; da Arrestantens Tilstaaelse saaledes er bekræftet af det under Forhøret Oplyste, vil han ikke kunde undgaa at anses for at have forøvet disse tvende Attentater paa natligt Indbrudstyveri. Arrestanten, der er født paa St. Croix den 30 Juni 1862, har tidligere ifølge St. Thomæ Politiretsdomme af 20 September 1883 og 6 Februar 1884 været straffet for Tyveri henholdsvis med 5 Gange 48 Timers Fængsel paa Vand og Brød og 120 Dages Tvangsarbejde, og endvidere ifølge St. Thomæ Bythings Extraretsdom af 26 Juli 1886 for Attentat paa Indbrudstyveri med 1 Aars Forbedringshusarbejde, hvorhos han i Aaret 1882 har været aktioneret for uterligt Forhold, hvorfor han imidlertid frifandtes for Aktors Tiltale dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger. Han vil nu være at straffe for Brugstyveri af Baaden efter Forordningen af 11 April 1840 § 40, for Tyveri i George Petersens Boutik i Ejendommen Nr. 57, Kronprindsensgade efter Forordningens § 12, 1ste Led, og for de to Attentater for Tyveri i Ejendommen Nr. 21, Kommandantgade efter Forordningens § 80 sammenholdt med § 12, 2det Led, og findes Straffen i Henhold til de citerede Bestemmelser i Forbindelse med Forordningen § 14 og Anordningen af 6 Januar 1852 § 2, Nr. 3 passende at kunne fastsættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar. Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten er idømt Forbedringshusarbejde i 2 Aar, men som tillige har tilregnet ham Tyverierne hos Mary Philip og Tyveriet i Charles Bristols Butik i Ejendommen Nr. 4 a Kommandantgaden, henholdsvis efter Forordningens § 30 og § 12, 1ste Led, hvorimod den ikke har anset ham med Straf for Brugstyveriet og ikke har tillagt den ham

tidligere overgaaede Dom af 26 Juli 1886 Gjentagelsesvirkning, vil saaledes være at forandre med Hensyn til Straffen.

Nr. 330. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Vilhelm Carl Christian Waarnæs (Def. Shaw),
 der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 December 1888: Arrestanten Vilhelm Carl Christian Waarnæs bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lehmann og Alberti, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Shaw 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Vilhelm Carl Christian Waarnæs for Bedrageri anlagte Sag er det ved hans egen Tilstaaelse og det isøvrigt Oplyste godtgjort, at han i September Maaned dette Aar har gjort sig skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse overfor 5 forskjellige Personer ved svigngtig at disponere over eller forbruge dem tilhørende Klæder, som vare betroede ham til Reparation, eller Materialier, som vare ham leverede til For-

færdigelse eller Reparation af Klæder, ialt til en Værdi af 33 Kr 35 Øre. Arrestanten er født den 28 Mai 1833 og gjentagne Gange straffet, bl. A. for Bedrageri, senest ifølge Højesteretsdom af 7 December 1883 og nærværende Rets Dom af 13 November 1866 efter Straffelovens § 253 med Forbedringshusarbejde her holdsvi i 1 Aar og i 18 Maaneder. Som Følge af det Anførte vil han paany være at anse efter Straffelovens § 253, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 306. Højesteretssagfører Bagger

contra

Peter Marius Jeppe Sørensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 November 1888: Arrestanten Peter Marius Jeppe Sørensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Meyer og Loth, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Medhold at stande. I Salarium for Højesteret betalt Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Peter Marius Jeppe Sørensen for Bedrageri og Falsk anlagte Sag er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: I Juli dette Aar har han svigagtig solgt 8½ Pund Smør af Værdi 8 Kroner, der tilhørte Mælkeforpagter Johan Olsen og var Arrestanten betroet til Aflevering paa den her-værende Udstilling, og ligeledes svigagtig pantsat en til 30 Kr. vurderet Frakke, som var udlaant ham af Olsens Moder til kort-varig Brug. Den 11 August dette Aar indlogerede Arrestanten sig i „Andersens Hotel“ her i Staden i den Hensigt at skaffe sig Kost og Logis dersteds, uden at han havde Udøigt eller Hensigt til herfor at yde Betaling. Han foregav urigtig overfor Hotelværtten, Gjæstgiver Søren Severin Heller, at han havde 2000 Kroner indestaende i en Sparekasse, afsluttede Overenskomst med ham om at afkjøbe ham Hotelforretningen for 2500 Kroner, og da Heller var kommen under Vejr med, at hans Foregivender om at have et Beløb indestaende i Sparekassen, var usandt, og derfor forlangte Sikkerhed for, hvad Arrestanten var ham skyldig, blandt Andet for Kost og Logis, overgav Arrestanten ham et Anfordringsbevis, dateret 16 August 1888, lydende paa 100 Kroner, at betale senest den 20 samme Maaned til Hr. S. S. Heller eller Ordre, hvilket Bevis falskeligt var underskrevet R. Blædel, Grosserer. Efter Arrestantens Forklaring, som maa lægges til Grund for Sagens Afgjørelse, havde han formaaet en under Sagen ikke tilstedekommen Person til at underskrive Beviset med det ommeldte Navn, ved hvilket Arrestanten sigtede til Grosserer Rudolph Bay Blædel. Arrestanten boede i Hotellet til den 16 August dette Aar, og var da bleven Gjæstgiver Heller 21 Kroner skyldig for Kost og Logis. I samme Maaned udfærdigede Arrestanten en den 20 August 1888 dateret Anvisning, hvorved Bankier W. J. S. Hjøll — efter det Oplyste en fingeret Person — anmodedes om at betale Restauratør M. Sørensen — hvorved Arrestanten sigtede til sig selv — 2500 Kroner og underskrev denne Anvisning falskeligt „G. W. Heskier“, ved hvilket Navn Arrestanten sigtede til Overretssagfører Albert Gottlieb Heckscher. Ved at stille denne blandt Andet som Følge af Fejlene i Underskriftens Bogstavering mangelfuldt affattede Anvisning i Haandpant, formaaede Arrestanten Urtækrammer Knud Jensen til at laane sig 25 Kroner. Efterat Arrestanten endvidere i August dette Aar havde skaffet sig en Blanket til en trasseret Vexel udfyldt saaledes, at den kom til at lyde paa det opdigtede Firma J. Rasmussen & Søn, Assens, som Trassat, og paa et Beløb af 1500 Kroner at betale 14 Dage fra Udstedelsesdagen den 17 August dette Aar til Trassenten eller Ordre, underskrev Arrestanten den med Navnet M. Sørensen, Restauratør, Studiestræde 25, hvilket Navn skulde betegne ham

selv, og forsynede den med Akceptpaategning af „J. Rasmussen & Søn“. Ved at stille denne Vexel som Haandpant, formaaede han den 18 August dette Aar Kudsk Hans Jacobsen til at laane sig cirka 20 Kroner. Med Hensyn til disse tvende Laan har Arrestanten erkjendt, at han ikke havde Udsigt til paa lovlig Maade at komme i Besiddelse af Pengemidler, hvoraf han kunde tilbagebetale dem. Nogle Dage efter at han havde modtaget sidstnævnte Laan, udfærdigede Arrestanten en ny trasseret Vexel, dateret den 18 August dette Aar, lydende paa det opdigtede Firma S. Rasmussen & Søn, Skibsrheder, Assens, som Trassat, og iøvrigt af samme Indhold som den ovennævnte. Denne Vexel underskrev han med Navnet P. M. Sørensen, Oehlen-schlägersgade Nr. 38, Stuen, hvilket Navn skulde betegne ham selv, og forsynede den med Akceptpaategning af „S. Rasmussen & Søn“. Ledsaget af Kudsk Jacobsen, hvem han havde lovet at betale de cirka 20 Kroner, han skyldte denne, af hvad han fik for Vexlen, begav Arrestanten sig med denne op til en her-værende Vexellorer, hvor han forsøgte at faa den solgt. Det blev ham imidlertid der meddelt, at Vexlen kun kunde modtages til Inkassation, og da Arrestanten frygtede for, at Jacobsen vilde fatte Mistanke til ham, hvis han ikke lod Vexlen forblive til Inkassation hos Vexellereren, lod han denne beholde Vexlen, som han havde forsynet med behørigt Blankoendossement, men gik den næste Dag alene op til Vexellereren og fik Vexlen tilbageleveret. Endelig havde Arrestanten i Juli eller August dette Aar udfærdiget en Attest, der gik ud paa, at han havde været ansat i Røyle Andelsmejeri som Maskinpasser fra 1 Maj 1886 til 1 Juni 1888, og indeholdt en anbefalende Udtalelse om hans Forhold i Tjenesten, og underskrevet denne falskelig med det til Mejeriets Bestyrer, Christian Müller, sigtende Navn C. Møller. Denne Attest, som var af urigtigt Indhold, blandt Andet fordi Arrestanten i Virkeligheden kun havde været ansat i Mejeriet fra Slutningen af April til November 1887, udfærdigede Arrestanten for at benytte den, naar han søgte en Ansættelse som Fyrboder, men han havde dog ikke gjort Brug af den, da han blev anholdt her under Sagen. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten, der er født den 14 Januar 1864, og som er anset ifølge Nyborg Kjøbstads Extrarets Dom af 25 Maj 1888 efter Straffelovens § 251, cfr. § 62, sammenholdt med § 58, med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, være at anse efter Straffelovens § 251, § 253, § 268, jfr. tildels § 271, efter dens § 275, jfr. § 269, 1ste Stykke, og efter dens § 270, jfr. § 46, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 335. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Jens Peter Larsen (Def. Nellemann),

ler tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 December 1888: Arrestanten Jens Peter Larsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maanedes og i Erstatning til Adolf Julius Johansen betale 20 Kroner. Saa bør han og tilsvare Aktionens Omkostninger, derunder Sælere til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kalko og Salomonsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Advokatskæde efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde — hvorved bemærkes, at der ikke kan tages Hensyn til Tiltaltes Forklaring om, at Johansen gjorde Mine til at slaa ham, forinden han benyttede Kniven — maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 203, men Straffen findes at burde forhøjes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Henhold til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magtstaaende, dog at Straffetiden bestemmes til eet Aar. Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under eruværende mod Arrestanten Jens Peter Larsen for Vold angte Sag ere de nærmere Omstændigheder, ifølge Arrestantens tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste følgende: Da Arrestanten og Adolf Julius Johansen den 25 August dette Aar opholdt sig i

Værtshusholder Carl Petersens Beværtning i Store Brøndstræde, opstod der en Ordstrid mellem dem, som blandt Andet fremkaldtes ved, at Arrestanten krævede Johansen for 50 Øre, som han mente at have tilgode hos denne. Efterat Petersen i denne Anledning havde anmodet Arrestanten om at forlade Beværtningen, forføjede Arrestanten sig bort, men blev staaende paa Gaden udenfor Beværtningen, og da Johansen nogen Tid efter kom ud fra denne og gik henad Gaden, fulgte Arrestanten med eller efter ham og bibragte ham, da de vare komne hen i Gammelmont, to Knivstik, det ene i Ryggen og det andet i venstre Laar. Med Hensyn til de nærmere Omstændigheder, under hvilke dette Overfald fandt Sted, har Arrestanten forklaret, at han, efter, som ommeldt, at have truffet Johansen paa Gaden, paany afkrævede denne de 50 Øre, men at Johansen nægtede at skyldte disse og endog gjorde Mine til at slaa Arrestanten, idet han satte sin knyttede Haand for Ansigtet af Arrestanten, hvorfor Arrestanten i Hidsighed trak sin Kniv, og uden at tænke over Følgerne rettede de to Stik mod Johansen. Denne Forklaring er nu vel modsagt af Johansen, idet denne har benægtet, at der har fundet nogen Samtale Sted mellem dem paa Gaden og at han har gjort Mine til at slaa Arrestanten, men endskjøndt et under Sagen afhørt Fruentimmer, der under Overfaldet befandt sig i Nærheden af Arrestanten og Johansen, ejheller vil have hørt disse vexle Ord med hinanden, foreligger der dog efter Alt, hvad der er oplyst, ikke tilstrækkelig Grund til at forkaste bemeldte Forklaring, navnlig forsaavidt samme gaar ud paa, at Arrestanten har handlet i Hidsighed og Vrede over, at Johansen nægtede en Skyld, som Arrestanteu mente at have lovligt Krav paa. Ved Knivstikkene, som førtes med et $2\frac{1}{2}$ " langt og $\frac{1}{2}$ " bredt Knivblad, bibragtes der Johansen midt paa venstre Laar paa Grændsen mellem forreste og udvendige Side et ca. 5 ctm. langt tverløbende Saar, som strakte sig ca. 8 ctm. i Dybden, og midt paa Ryggen, lidt til Venstre for Rygruden, et ca. 1 ctm. langt Saar, der neppe gik gennem Huden. Som Følge af det forstnævnte Saar blev Johansen strax indlagt paa Frederiks Hospital, hvorfra han udskreves den 6 Oktober d. A., uden dog at være helbredet. Ved en senere foretagen Lægeundersøgelse af ham, fandtes der — ifølge en af Retslægen afgiven den 8 November dateret Erklæring — et kronestort Ar paa hans venstre Laar, og havde dette Laar en mindre kraftig Muskulatur ved delvis Svind af den ydre og de forreste Muskler, hvorhos han folte Smarter ved stærkere Bøjning af venstre Knæ som Følge af Arstramning, men der var dog, ifølge bemeldte Erklæring, Grund til at antage, at Benets Kraft vilde vende fuldstændigt tilbage, om end langsomt, og at de ommeldte Smarter gradvis vilde tabe sig. Da Johansen den 9 November d. A. gav Mode for Retten, forklarede han, at han i de sidste 4 a 5

Dage havde kunnet passe sine sædvanlige Forretninger, om han end endnu stadigt følte Smerter i det venstre Knæ ved enhver Bevægelse. Arrestanten var ved den ommeldte Lejlighed noget beruset, men dog i fuldkommen tilregnelig Tilstand. Som Følge af det Anførte vil Arrestanten, der er født den 6 Januar 1855 og anset ved Hornum Herreds Politirets Dom af 14 Maj 1881 efter Lov om Værnepligt af 6 Marts 1869 § 13, 2det Stykke, med simpelt Fængsel i 3 Dage, være at anse efter Straffelovens § 203, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvorhos han vil have, efter derom nedlagt Paastand, at betale Johansen i Erstatning for Næringstab 20 Kr.

Hermed endte Højesteretsaaret 1888.

Færdig fra Trykkeriet den 2 Marts 1889.

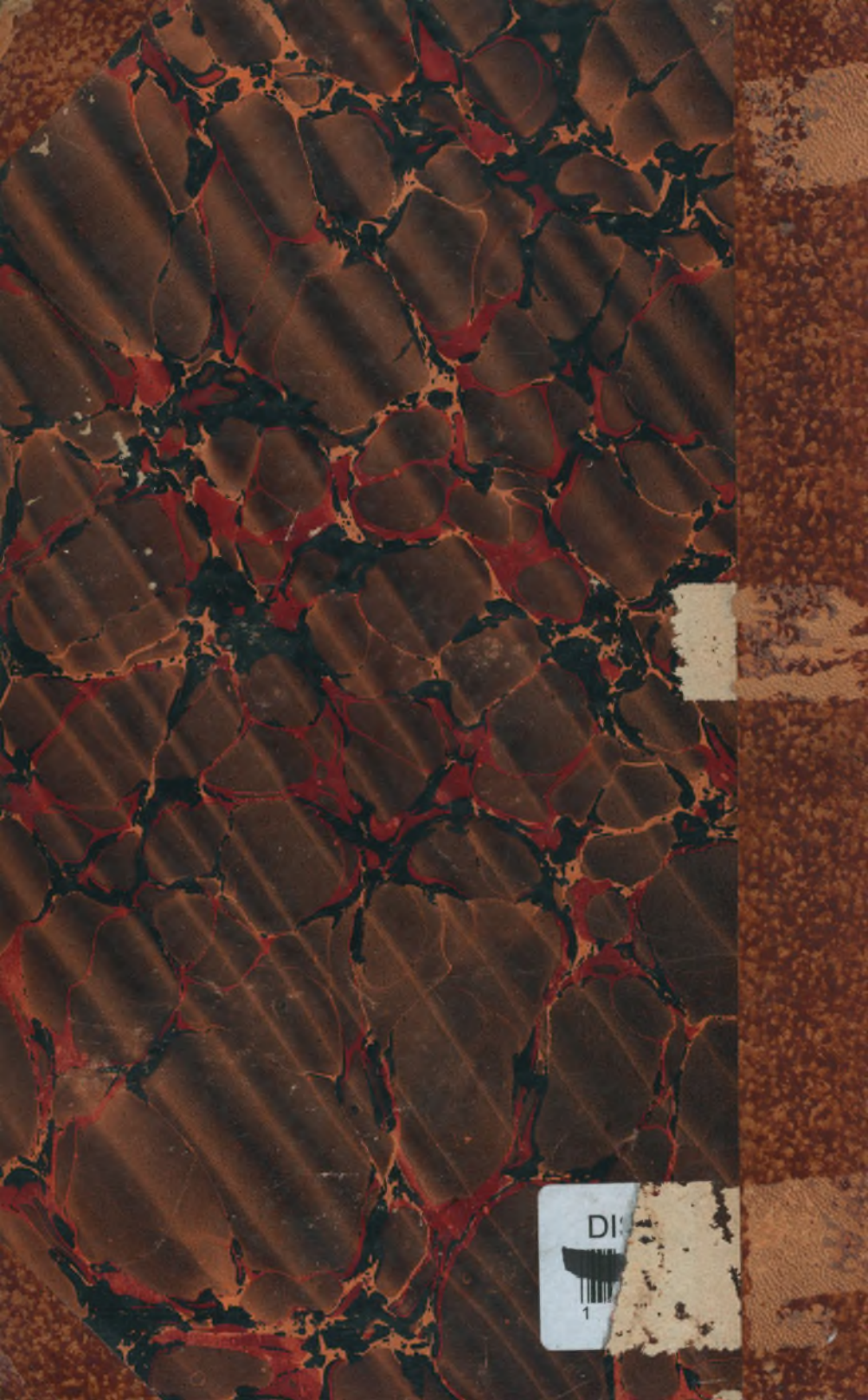
Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Rettelser.

- Pag. 156, Linie 8 f. n.: Mandagen den 30 Marts, læs: Mandagen den 30 April.
- 256, — 6 f. o.: Lauritzens Dødsbo, læs: By- og Herredsfoged Lauritzens Dødsbo.
- 272, — 22 f. o.: forfalde, læs: falde.
- 622, — 9 f. n.: efter Tyveri, tilføjes: og falsk Angivelse.
- 610, — 2 f. o.: fortsættelig, læs: forsættelig.
- 626, — 11 f. o.: Højesteretsagførererne Lunn, læs: Højesteretsagfører Lunn.
- 765, — 18 f. o.: som han har ladet møde, læs: som har ladet møde.
-

DIS

1